

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

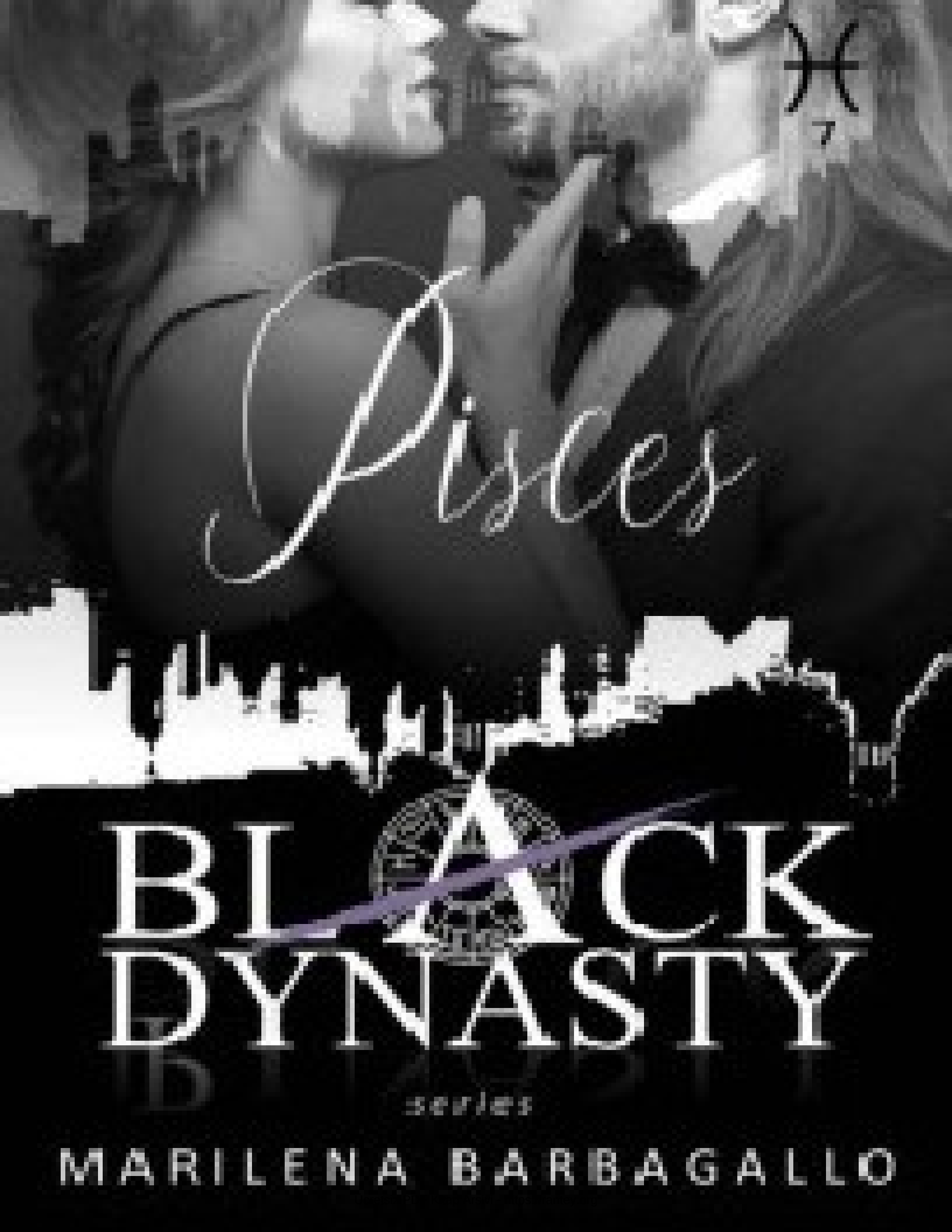
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

7

Pisces

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Orijinal adı: PISCES - Black Dynasty Series #7 Copyright ©
2021 Marilena Barbagallo

Kapak: 123rf

Roman içindeki görseller: 123rf - pixabay - iStock Grafik tasarım:
Marilena Barbagallo

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan
isimler, kişiler, yerler ve olaylar
yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
mevcut olaylarla veya yerlerle
herhangi bir benzerlik dikkate
alınmalıdır.

tamamen rastgele.

Bu kitap telif hakkıyla korunan
materyaller içermektedir ve
kopyalanamaz, kiralanamaz,
lisanslanamaz veya kamuya
yayınlanamaz ya da yazar tarafından
özel olarak izin verilmedikçe başka
herhangi bir şekilde kullanılamaz.
hangi koşullar altında satın alındığı
veya hangi
yürürlükteki kanun (633/1941 sayılı
Kanun) tarafından açıkça
öngörülmüştür.

I Baskı 8 Haziran 2021

ISBN 978-1-63752-683-5

*Çocuğu gettodaŋ çıkarabilirsiniz
ama gettoyu çocuktaŋ
çıkaramazsınız.*

Zlatan Ibrahimović

Özet

Okuyucu için ipuçları PROLOGUE

1_____

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

EPILOG

Tesekkür

Yazarın diğer eserleri

Okuyucu için ipuçları

Pisces, Kara Hanedan serisinin yedinci kitabıdır.
Bu kendi başına bir hikaye olmasına rağmen, aşağıdaki sırayla
okumanızı öneririz:

Taurus #1

Venüs #2

Koç #3

Terazi #4

Scorpio #5

Kanser #6

Balık #7

Romanın içinde İngilizce burçlardan esinlenilmiş isimler bulacaksınız.
Aşağıda bunlardan bazılarının doğru telaffuzları verilmiştir.

Boğa: *Toros* ;

Koç: *Eris* ; Balık:

Paisis ; Yengeç:

Chenser ;

Leclerc Kalesi'ne tekrar hoş geldiniz.

PROLOGUE

On yıl önce.

Annem kulağımdan tutup mutfak masasının etrafındaki sandalyeye oturmam için beni itiyor. Yanan kulak mememi okşuyor, rafa fırlattığı matematik kitabının gümbürtüsüyle örtüldüğü için duyamayacağı hakaretler mırıldanıyor.

"Eğer lanet ödevini bitirmezsen, seni eşek gelinceye kadar döverim."
Ben de onun soslu beziyle kırbaçlanıyorum.

"Bunu görmek isterdim," diye alay ediyorum onunla. "Geçen sefer bileğini burkmuştun."

Kafama öyle bir tokat yedim ki, cebir kitabının kapağına doğru eğildim.

"Komik olma Eryk, yoksa seni sokakta oynamaya gönderirim."

Dişlerimi sıkıyorum, herhangi bir sayfayı açıyorum ve rastgele bir alıştırma kopyalamaya başlıyorum. Kıcımlı tencerenin dibinden daha çok görmüş olan tahta kaşıkla domates sosunu karıştırırken ara sıra arkasını döndüğünü görüyorum.

"Beni kandırmaya çalışma, yazdıklarını gelip kontrol edeceğimi biliyorsun."

"Uh-huh." Başparmak, işaret parmağı, yüzük ve küçük parmak bükülmüş ve güzel bir orta parmak yukarı çekilmiş kocaman bir el çizmeye başlıyorum. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıp çizimimi uygularken, o da ara sıra göz ucuyla görevimi yapıp yapmadığımı kontrol etmeye çalışıyor.

Matematiğe neden ihtiyacım olsun ki? Benim gibi insanlar mezun bile olamıyor, Paris'in varoşlarında çürüyor, sabahtan akşama kadar hiçbir şey yapmıyor, başlarını sokacak bir çatıları olsun diye hapse girmeyi umuyorlar.

Zihnim felaket bir geleceğin olağan düşüncelerini üretirken, ön kapı kuru bir gümbürtüyle kapanıyor, annem tahta kaşığı mutfak rafına, sonra tencerenin kapağına ve son olarak da yumruğunu buzdolabının kapağına vuruyor.

Burada her şey çarpıyor. Her zaman. Kibarlık yok, sakinlik yok, huzur yok. Sadece bağırsık çağırış ve karmaşa var.

Babam bize katılır katılmaz, ders çalışmaya olan sahte bağlılığım tavan yapıyor. Başımı rakamlarla dolu sayfalara eğiyorum, ikisinin de işime daldığımı düşünmesini sağlıyorum, ama kulaklarımı konuşmalarına ayarlıyorum, hareketsiz durmama rağmen sanki koşucu gibi hızlanan kalbimle gözlerinin içine bakıyorum.

Annem hemen , 'Dört gündür kayıpsın,' diyerek onu geri götürür. "Bana bu kaybolmaların normal olup olmadığını söyleyin".

"Çekil yolumdan, Brigitte." Babam ağırlığını değiştirir ve ocağa doğru koşar.

"Yiyecek ne var?" diyerek kapağı açıyor ve bir parmağını et suyuna sokuyor.

"Şimdi bir kez olsun yüzleş benimle," diye bağırarak onu mutfaktan uzaklaştırır.

Bir keman teli gibi gerildim, her an ne olacağının farkındaydım.

Annemle babam tartıştığında ve bağırsıklarını durdurmanın tek yolu mümkün olan en uzak yere saklanmak, kulağıma kulaklık takmak ve müzik dinlemek olduğunda, burada patlak veren olağan kaosu engellemenin bir yolunu bulmaya çalışır gibi etrafıma bakıyorum. Ancak artık kardeşim evde olmadığına göre, huzuru yeniden sağlamanın bana bağlı olduğunu hissediyorum.

Yazıyormuş, altını çiziyormuş, çiziyormuş gibi yapıyorum, bilmiyorum... Tek bildiğim, annemle babam birbirlerine hakaret ederken tasvir ettiğim orta parmağımın artık sayfayı çizen bir çizgi karalaması olduğu.

Bu arada kalbim hayali bir yarışı takip ederek atışlarını hızlandırdı. Nefes alışım kısaldı ve halsizlik hissi beni sandalyeye yapışmaya zorluyor. Hafiflemiş gibi görünen çığlıklarının aksine bacaklarımın gevşediğini ve terlememin arttığını hissediyorum.

Yine de durmadıklarını biliyorum. El kol hareketleri yaptıklarını, itişip kakıştıklarını ve birbirlerine bağırdıklarını görüyorum.

"Polis bana üçüncü dereceden ceza vermeye geldi, Piotr".

"Peki ona ne söyledin?"

"İş için uzakta olduğunu söyledim ama artık yalan söylemeyeceğim. Sen ve kötü niyetin beni yordu."

"Ne ima ediyorsun?" diye tehditkâr bir şekilde elini kaldırdı.

Çarpıntı daha da şiddetleniyor ama avuç içlerimi masanın üzerine koyarak kendimi yukarı çekmeyi ve ayağa kalkmayı başarıyorum.

Terli tenimin ayak izleri sayfalara basılmış.

Genelde annemi korumak için Nestor vardı ama şimdi evde değil.

Bu bana bağlı, kendime söylüyorum.

Seni koruması gereken benim.

Sanki rekor sürede on tur atmışım gibi nefes nefese yaklaşıyorum.

Babam bana bakmıyor bile, beni hiç fark etmiyor, var olduğumu biliyor ama umursamıyor.

Beni hafife

alıyor.

Her zaman.

"Sana söylemek istediğim şey...", cesurca, annem sert bir yüzle ona karşı çıkıyor, "çocuklarımızı ve beni bu pisliğin içine sürüklemeyeceksin. Para kazanmanın birçok yolu var, çalışmak gibi. Ama sen bu konuda ne biliyorsun ki? Hayatın boyunca kayda değer hiçbir iş yapmadın. Senin için sadece varoşlar var, ama bildiğin tek yol bu yolu izlemeye devam edersen, belki de bu sadece birlikte yaptığın pislik kadar iyi olduğun anlamına gelir'.

Ona doğru gelen ters yumruk onu masanın üzerine düşürüyor. Tahta ayaklar sürünüyor, kayıyor, tüylerim yere düşüyor, kalbim o kadar öfkeli ki artık atışları ayırt edemiyorum.

Gerekli enerjiyi bulmayı başarıyorum ve görüşüm buğulanırken, kendini yeniden düzenlemeye çalışırken onun önünde savuşturuyorum. Bunu ağabeyimin defalarca yaptığını gördüğüm şekilde yapıyorum ve yüzümü babama doğru kaldırarak sonunda bana göstermesi için ona bağıríyorum.

"Anneme bir daha dokunursan bu ellerle kafanı koparırım" diye gösteriyorum, sanki iki dolu silah gösteriyormuşum gibi.

Sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi bana bakıyor.

Hayır, ne *diyorum* ben, Nestor'un yokluğunda onun kıcını tekmeleyecek olanın ben olduğumun gayet farkında.

Henüz on üç yaşında olmama, kollarımın kurumasına ve kalbimin göğsümden fırlamak üzere olmasına rağmen, anneme tekrar dokunmasını engellemenin bir yolunu buluyorum ve nasıl bulduğumu.

Babam kasıtlı olarak niyetimle alay etmek istercesine kocaman bir kahkaha atıyor. Ter damlaları alnımı gıdıklarken, göğsüm ağrımaya başlıyor, sanki lanet olası kalbim gerçekten patlayacakmış gibi.

"Nasıl bir ailedir ki kendilerini besleyenlere düşman olurlar? Ağzını açar açmaz alkol kokusu alıyorum ama bu onu temize çıkarmayacak.

"Nestor..." diye güçlükle karşılık veriyorum, göğsümde keskin bir sancı hissederek, "bize... yemek veriyor."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye alay ediyor, boyuma doğru eğilerek. "Benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü söyle."

"Piotr, hayır!" diye durduruyor annesi onu, her an ellerini sizinkilere doğru kaldıracağını farkında.

Ama hissettiklerimi içimde tutmak istemiyorum, ne de olsa kalbim patlamak üzere. Sanki aniden organlarımı sıkıştıran bir canavardan kurtulmam gerekiyor, sanki bunu yaparak göğsümdeki bu şiddetli ağrıyı hissetmeyi durdurabilirmişim gibi.

Zar zor nefes alarak ve vücudumun yarısı donmuş bir halde fısıldıyorum: "Sen bir suçlusun. Bir zavallısın. Ve karısına ve çocuklarına saygı duymayan bir adam değersizdir."

Annemin berrak gözlerinin haliyle açıldığını görebiliyorum ve sonra görüş alanımda babamın parmakları beliriyor, öfkeli bir yumruk halinde sıkılmış, burnuma çarpıyor.

Acı veren yumruk değil, yine kalptir.

Hatırladığım son şey derin, sonsuz bir kara delik. Sanki boşluğa atılmışım gibi sırt üstü içine düşüyorum.

Ve sonra kardeşimin kolları beni anında yakaladı ve çarpmamı engelledi.

"Buradayım, Eryk. Her şey yolunda.

"Ölüyor muyum?"

Cevabını duyamıyorum, o yüzden öldüğümü düşünüyorum.

İki ay önce.

Uyanıyorum çünkü vücudumun ağırlığı altında buruşan kâğıtların sesini duyuyorum. Sarsılarak uyanıyorum, havaya sıçırıyorum ve battaniyeyi çekiyorum. Notlarım büyük boy yatağın üzerinde çırpınıyor, cep telefonumu aramak için şiltenin üzerinde geziniyorlar. Her yere dokunuyorum: yastıkların altına, sınav kitabının ortasına, pedlerin arasına, ama hiçbir şey yok. Kendimi yılın son sınav seansından çıkmış sayabilmem için saatin kaç olduğunu bilmem gerekiyor.

Ve ne sınav ama! Asla girmemem gereken bir sınav. Kardeşlerimi çıldırtacak bir sınav.

Cesaretimi kaybetmedim ve aşağı atlayıp çıplak ayaklarımı halının üzerine koydum. Ve işte orada, şeytanın mekanizması. Üzerine basıyorum ve sanki bir muz kabuğuymuş gibi neredeyse kayıyorum.

Onu alıyorum ve patlamaya hazırlanıyorum. Eğer zaman gecikirse, mahvolurum ve gelecek yıla kadar beklemek zorunda kalırım. Eğer zamanında yetişirsem, bu sadece kaderin bana yardım ettiği ve Leclerc alfalarının gazabına uğrama pahasına da olsa bu fırsatın kaçmasına izin veremeyeceğim anlamına gelebilir.

Yatak başlığının üzerindeki aynaya hızlıca bir göz atıyorum. Berbat haldeyim. Kısa bir geri sayım başlatıyorum, üç, iki, bir ve... ekranın kilidini açıyorum.

Artık resmi: Geç kaldım.

Yatağın üzerine atlayıp onu geçiyorum ve aceleyle banyoya giriyorum. Büyük duş kabinine koşup suyu açıyorum, bir yandan da diş fırçamı kapıp üzerine bir şerit diş macunu sıkıyorum. Ağzım naneyle doluyor ve çantamı hazırlama niyetiyle odama dönüyorum.

Hemen gömme dolaba giden koridorun ortasında donup kalıyorum.

Ne giyiyorum ben? Ne giyiyorum ben?

Kesinlikle fark edilmemeliyim. Kimse Zöe Pisces Leclerc'i fark etmemeli.

Dişlerimi ovuştururken duvardaki çantalara bakıyorum.

Tanınmış markalar yok, gösterişli bir şey yok.

Üniversitenin ilk yılında, sıradan bir ölümlü gibi görünmek gibi bir derdim varken kullandığım bir sırt çantasını seçiyorum. Onu raftan indirdim ve geçmişi düşündüm.

Kimlik kartı.

Dairemin oturma odasına gidiyorum. Üzüm salkımları arasında dans eder gibi duran balıklarla süslü sedirin üzerinde dün kullandığım Gucci duruyor. Diş fırçasını dişlerimle tutuyorum ve cüzdanımı arıyorum. Evraklarımın orada olup olmadığını kontrol ediyorum ve her şeyi isimsiz sırt çantasına aktarıyorum.

Banyoya geri dönüyorum, diş macununu tükürüyorum, ağzımı çalkalıyorum ve duşa giriyorum.

İki dakikam var, sonra giyinmek için dört dakikam daha var.

Ne giyeyim?

İsimsiz, Zöe, hayalet gibi görünmelisin. Kimse seni görmemeli.

Bugün kendimi çirkinleştirmek için elimden geleni yapacağım.

On dakika sonra, sürpriz bir şekilde, Pisces dairelerinden çıkmayı başardım. Şimdi en zor kısım geliyor: kardeşlerimden kaçmak. Kardeşlerim derken erkekleri kastetmiyorum, hayır, daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım çok iyi tanıdıklarımla birlikte, Onikiler'in tüm çağdaş çizgisinden bahsediyorum.

Hepsini.

Leclerc'lerin en küçüğü Leo ile tanışmak, sonsuz bir soru bombardımanına tutulmak anlamına gelir. Çocuksu merakından kaçış yok, bu yüzden tam o anda, kapısının önünden geçmek üzereyken, tüm gücümle nefes almaktan bile kaçınıyorum.

Kazanarak, çocukların uyuduğu koridordan geçmeyi başardım.

Bir sonraki adım bir öncekinden çok daha kötü. Michelle ve Stéphanie'ye yakalanma riski o kadar yüksek ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

The Shining'deki ikizleri bilir misiniz? Belki de küçük kız kardeşlerimi şöyle tanımlarken biraz aşırıya kaçıyorum Bu iki ürkütücü küçük kız, ama sizi temin ederim ki ikisi de gününüzü mahvetmeyi akıllarına koyarlarsa bir korku filminden daha kötü olabilirler.

Ürkek adımlarla Yay'ın yatak odasının önüne geliyorum. Bir süredir, Kova'nın hoşuna gidecek şekilde, en küçük çocuk olağanüstü bir şekilde yalnız uyumaya karar verdi. Fark ,

odasının önünden geçmesi, bu sabahki kaçışın en zor anlarından biri olduğunu kanıtlıyor.

Neyse ki hiç ses çıkarmayan bir çift Adidas spor ayakkabıyla mermerlere basarak yavaşça yürüyorum. Alt kata inen merdivenlere ulaştığımda henüz işim bitmemiş oluyor. Kahvaltı salonuna doğru giden akrabalarımın birinin yolunu kesme riski o kadar yüksek ki, arkamda bir varlık hissettiğim anda tükürük boğazıma yapışıyor.

Taurus, ilahi bir lütufla, kamarası kalenin diğer kanadında olduğu için orada olamaz.

Neyse ki Akrep burcu Tomorrowland için yurt dışında. Eğer Koç burcuysa, ben bittim.

Başak başım büyük belada.

Tek umudum kayınbiraderim Zakhar. Beni korumaya istekli olacaktır. Pazarlık, tabii ki. Ama pazarlık konusunda ustayımdır.

Ancak arkamı döndüğümde, uykulu Chantal esniyor, ipek sabahlığının yakasından görünen çıplak göğsünü umursamıyor.

"Nereye gidiyorsun, sevgilim?" diye soruyor kayıtsızca.

"Um..."

"Gecenin dümenini kırdıktan sonra geceye daldığım zamanki halime benziyorsun". Kız kardeşimin kusurlarından biri, eğer buna kusur denebilirse, her durumu kendine çevirmesi, kendisiyle hiçbir bağlantısı olmasa bile kendini ilk sıraya koymasıdır. Bu sefer işe yaradı. " bir seks seansından sonra yatağında bir parça sulu et öldürmediysen, neden böyle gizlice kaçman gerektiğini anlamıyorum."

"Üniversiteye gidiyorum." Kanser birkaç basamak aşağı iniyor ve tabii ki giyim tarzımı gözden kaçırmıyor.

Bana tepeden tırnağa bakıyor, giymeyi seçtiğim yandan çizgili tulumdan dehşete düşmüş.

"Aman Tanrım," diye titriyor, ceketimin kumaşını hissediyor. "Bu plastik mi?"

"Sahte deri". Zihnimde garaja giden merdivenlere ulaşana kadar dakikaları sayıyorum.

Çok geç kaldım.

"Sevgilim, sana kaç kez sentetik malzemenin de kaliteli olması gerektiğini söyledim? Her zaman belirli bir stil olmalı ve burada eksik gibi görünüyor

tamamen'.

"Atacağım," diye espri yapıyorum, volta atıyorum ve konuşmayı bir sahneye yerleştirip kendimden uzaklaştıracak bir şeye kaydırmak istiyorum.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Crystal ve Aries'in düğününü sabote etmek, tabii ki".

Oh, canım. Hiç duracak mı? Doktoruna hâlâ aşık olduğu fikrinden vazgeçebileceğini sanmıyorum. Kardeşimizin düğününde onu tekrar görme düşüncesi onu çıldırtıyor.

"Harika!" diye bağırdım, onu ağzı açık bırakarak yanından geçip gittim.

"İyi şanslar!" Selamlamak için elimi kaldırıyorum ve yolumu kesmemelerini umarak kaçıyorum...

"Nereye gidiyorsun?"

Kahretsin.

Michelle.

En kötüsü.

Tanışmak istemediğim tek kişi.

"Üniversite direğinde," diye onu geçmeye çalışıyorum, çünkü merdivenler sona erdi ve güvenli bir yere koşabilirim.

"Neden fark edilmek istemeyen isimsiz bir kız gibi giyindin?"

Hemen ona geri döneceğim ve gözlemimi detaylandıracağım.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Rüküşsün, makyajsızsın, saçlarını baleda bile yapmamıza izin vermedikleri bir topuzla toplamışsın ve tozlu bir sırt çantan var," diyerek onu işaret ediyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gerçekten de siyahın üzerinde birkaç lekenin görüldüğünü fark ediyorum.

"Amaç da buydu zaten: fark edilmemek. Teşekkürler bebeğim, ben gidiyorum."

"Öte yandan ben, bir sırrınız olduğunu düşünüyorum."

Donup kaldım. Kendimi sonsuza dek kurtarmamı sağlayacak kapıya birkaç metre kala duruyorum.

Tekrar.

Bunu yapamam.

"Önsezilerimi dikkate almanızı tavsiye ederim," diye ima ediyor.

A Yavaş çekim, I dön doğru ve küçük Şeytan. Her Ona pis bir bakış attım, o da kaşlarını kaldırarak bana karşılık verdi.

The Shining'deki iki kızıdan birinden daha kötü. Bunu onaylıyorum.

"Karşılığında ne istiyorsun Michelle?" Hemen konuya girdim.

'Sadece bir anlaşma'.

Çılgık atasım geliyor. Hayal kırıklığı içinde ayaklarımı yere vuruyorum, ama buna katlanıyorum.

"Çabuk, kalk! Zaten geç kaldım'.

"Anlık kararlarla sözleşme yapmam. İşbirliğimizin doğası hakkında iyice düşünsem iyi olur, bu yüzden zaten kendi başına çaresiz olduğun için...".

"Ama teşekkür ederim.

"...Sırrınıza gitmenize ve buraya bir Leclerc'e yakışır bir teklifle dönmenize izin veriyorum".

"Tamam, peki," diye sakinleşmesini işaret ediyorum, yani... sakinleşmesi gereken kişi benim. "Anlaşma şimdi başlıyor. Bir sırrım olduğunu söyleme ve ben, geri döndüğümde, seninle her türlü anlaşmayı yapmaya hazır olacağım."

"Hiç mi?"

"Yine de somut bir şey olsun. Egzotik hayvanlardan, ziyaret edilecek gezegenlerden ve satın alınacak insanlardan kaçınalım, tamam mı?"

"Mmh-mmh". Ve bu tek yanıtla dönüp yoluna devam ediyor, sanki kendi şatosunda bir prensesmiş gibi yürüyor. Ve yine öyle.

Var olabilecek en saçma ailenin bir başka üyesini yakalamadan önce Güney Kapısı'na doğru koşuyorum. Müller/Taurus'un kendine güvenen personelinin yakalamadığım için şükrederek geçiyorum ve hangi arabayı alacağımı düşünmeye başlayarak garajlara yöneliyorum. C&V-Leclerc bana sahip olduğumuz en ağırbaşlı araba gibi geliyor, otele kesinlikle Chantal'ın Ferrari'siyle gidemem.

Bunu tercih edeceğim.

Sadece kale kapısından dışarı adım attığımda kendimi güvende hissediyorum.

Leclerc Park Hotel'in duvarları boyunca uzanan kaldırımlarda çocuk grupları yürüyor. Kaç kişi olduklarını görünce içim bir anda ferahladı. Belli ki sınav henüz başlamamış. Tesisin otoparkında arabamı durdurup orta avluya yöneliyorum. *Üzerinde Fédération Française de Football* logosu bulunan ve doğrudan etkinlik için hazırlanmış büyük konferans salonuna açılan kapıyı takip ediyorum ve dışarıdaki verandada durup kendimi yüzlerce ve yüzlerce adamın ortasında buluyorum.

Sanki az önce üç başlı bir canavar görmüşler gibi birçoğu, çok fazlası bana doğru dönerken içimde belli belirsiz bir panik havası esiyor. Bunu tahmin ettiğim için sırt bir beyzbol şapkası çıkarıyorum. Başıma geçiriyorum ve kalabalığın arasına karışmaya çalışıyorum, nafile.

Sınava girmek için bir otele gelen bir kızın nesinin tuhaf olabileceğini merak edebilirsiniz. Cevap basit, çünkü aynı kız yüzlerce ve yüzlerce hevesli spor menajeri arasında *sadece bir tanesi*. Ve işte benim sırrım: Spor menajeri olmak için sınava girmeye geldim.

Bir futbolcunun işlerini yönetmek için, onun yakın akrabası, yani babası, annesi, erkek kardeşi veya eşi olmak gerekir, aksi takdirde, birden fazla oyuncuyu temsil etmek isteniyorsa, diğer şeylerin yanı sıra benzersiz bir zorlukta iki sınava girmek gerekir. Buna ek olarak, sigorta poliçesi yaptırmak, sektör hakkında iyi bir bilgiye sahip olmak ve kelime oyununu bağışlayın, önemli olan diğer bilgi türlerine sahip olmak zorunludur. Çünkü yeteneği her zaman banliyölerde bulamazsınız. Büyük futbolcular da okullarda doğar ve kreşlerde eğitilir, dolayısıyla böyle bir dünyada güvenilir olmak kolay değildir, hele bir de vajinanız varsa.

Erkek yarımküre için kadınlar futbolda sadece programlarda vale, hostes ya da şovmen olabilir. Kısacası birbirimizi anlıyoruz. Bir futbolcunun çıkarlarını gözetmeleri alışılmadık, neredeyse düşünülemez bir şeydir. Eğer bu bir anne, bir eş ise buna müsaade edilebilir, ancak bir futbol kulübünde büyümüş yirmi bir yaşında bir kızsı, bunu nasıl karşılarlar?

Tanrım, kardeşim Taurus kalp krizi geçirecek.

Şu anda bacaklarımın arasında bir kuş olmadığı gerçeğini saklayamam ama buraya sadece formalite icabı gelen, sadece soyadı Leclerc olduğu ve Ligue 1'in en güçlü takımlarından birinin bombacısıyla yattığı için istediği gibi davranan, basit bir hayatı olan, tavsiye edilen, ayrıcalıklı bir kişi olarak görülmekten kaçınabilirim.

Kepimin vizörünü indiriyorum ve kayıt işlemlerini yapmaya başlıyorum. Kağıdımdan sorumlu olacak kişinin mırıldanmaya başlamayacağını ve bir Leclerc'in böyle bir sınava girmek üzere olduğunu yaymayacağını umarak parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Personelin sağduyusuna güveniyorum.

Sıraya giriyorum, uzaktan iki kızın daha orada olduğunu fark ediyorum. Çok değil, en az beş yüz adam olacağını düşünürsek.

Futbol neden böyle olmak zorunda?

Neden bir kadın bu ortamda bir uzaylı olarak görülüyor?

Bir futbolcuyu temsil edebilmek için onunla akraba mı olmamız gerekiyor?

Sayısız olumsuz düşünce ve asılsız korku beni sarıyor ama pes etmiyorum ve kimlik kartım istendiği anda güvensizliklerimi bir kenara bırakıp rahatlıyorum.

Alt dudağımı ısıırıyorum, önümdeki beyefendinin Madonna'nın karşısındaymış gibi gözlerini devirmemesi için dua ediyorum.

Kendime sadece Zöe Leclerc deseydim sorun olmazdı. Fransa'da kaç tane adaşım olabilir ki? Muhtemelen düzinelerce. Ama hayır, bu yeterli değil. sadece soyadım beni ayrıcalıklı kılmaya yetmiyormuş gibi, kökenimi tam olarak ifade etmek için kendime Zöe *Pisces* Leclerc demem gerekiyordu.

Orada birileri beni seviyor olmalı, çünkü adam çok içten bir şekilde belgeyi bana geri verdi, bir kalem uzattı ve yolu gösterdi.

Konferans salonuna doğru ilerleyen genç insan kitlesini takip ediyorum. Bazılarının tüm yıl boyunca çalıştıklarını, ücretli kurslara katıldıklarını hissediyorum. Ben ise sadece bilgime, irademize ve tek başıma gösterdiğim çabaya güveniyorum. Yeterince çalışmadığıma inanmaya başlıyorum. Sınavı geçemezsem, yılda sadece iki tane olduğu için bir şansı boşa harcamış olacağım. Ayrıca, bir sonraki futbol pazarına katılmayı çok isterim, phew....

Yeter Balık, olumlu düşünün.

İçeri girdiğimde, farklı koridorlar arasında mükemmel bir sıraya yerleştirilmiş yüzlerce tezgah, devasa alana dağılmış durumda. Benden şapkamı çıkarmam ve sırt çantama koymam istendi, ben de öyle yaptım.

Beni kesinlikle tanıyan iki adamın arasına oturuyorum ve önümüzde bir podyumda oturan federasyon üyelerine bakarak testlerin bulunduğu kutulara odaklanıyorum.

"Pss! Hey!", sağımdaki adama döndüm. "Sen başkanın kız kardeşi misin?"

İşte yine başlıyoruz!

Gözlerimi tavana kaldırıyorum.

"Hangi başkan?", kasten anlamamış gibi davranıyorum.

'Belki de seni başkasıyla karıştırdım'.

"Muhtemelen," diye omuz silkiyorum.

Ama hayır, gerçekten benim, Boğa'nın kız kardeşi, FC Leclerc takımının başkanı.

Sınav görevlilerinin soru demetlerini rafa dizmeye başlamasını izlemek için geri dönüyorum.

"Dinle, ama..." diye tekrar seslenir. "Hazır mısın?"

"Ne düşünüyorsun?"

'Bana yardım edebileceğinden değil, bilirsin... her ihtimale karşı...'

"Sessiz olun!" diye sesleniyorlar.

Bu salak yüzünden kapı dışarı edilecek olsam, hayatta kurmak istediği kariyeri yerle bir etmek için dünyanın öbür ucuna kadar onu aramaya giderdim.

"Yani?" diye fısıldıyor.

"O zaman kapa çeneni!" diye bağırdım.

On beş dakika sonra, başımı kağıdıma eğmişim.

Yirmi dakika gibi kısa bir sürede tamamlanması gereken otuz çoktan seçmeli soru.

Vergi hukuku, medeni hukuk, spor hukuku, imaj hakları ve sigorta planları. Hukuk fakültesinde derinlemesine çalıştığım tüm konular, ancak zamanın makul olduğu sözlü veya yazılı bir sınava girmek başka bir şey, soruyu, cevapları okumak ve içerik üzerinde çok fazla durmadan doğru olanı işaretlemek başka bir şey. Soru başına bir dakikadan az.

Ve bu sadece genel bir sınav. FIFA ve UEFA uluslararası düzenlemeleri üzerine özel bir sınav beni bekliyor ve sizi temin ederim ki bu hiç de küçük değil. Tabii ki yanımdaki adam beni yine rahatsız ediyor. O kadar aptal ki, soruların konumunun her kağıt için farklı olduğunu fark etmemiş. Beni onu bilgilendirme görevinden kurtaran FFF üyelerinden biri, yüksek sesle, umutsuz olanlara bunun anlamsız olduğunu bildiriyor başkalarının testlerine göz atmaya çalışmayın.

On sekiz.

Sınavımı tamamlamam on sekiz dakika sürdü. Kalkıp büyük masaya doğru ilerliyorum, sınav görevlilerinin beni nasıl merakla izlediklerini fark ediyorum ve beş yüz adayın, biraz daha fazla ya da biraz daha az, hepsinin hala not defterlerine başvurduğunu fark ediyorum.

Yaşlı adama gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ve kâğıtlarımı ona uzatıyor.

'İlklerden biri. Tebrikler'.

'Teşekkür ederim'.

Başımı sallayıp vedalaşıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

"İyi şanslar, *Matmazel* Leclerc".

Kahretsin! Beni tanıdı.

Duygularınızdan kaçabilirsiniz, ancak er ya da geç her duyguyla yüzleşeceksiniz.

Yapabilirsin kaçış itibaren İnsanlar,her ne kadar bunlar dene için seni sayısız kez kovaladım.

Sizi en çok korkutan şeyden kaçabilirsiniz, her ne kadar terör geceleri sizi arayıp bulsa da.

Ancak taşıdığınız isimden, kendinizden ve ne olduğunuzdan asla kaçamazsınız.

Ve ben Zöe Pisces Leclerc, On İki soyunun yedincisiyim. Bundan istesem de istemesem de kaçamam.

Spor menajerliği sınavına gizlice girmemin üzerinden iki gün geçti. Michelle ile pazarlık yapmak zordu. Sessiz kalması karşılığında, Ray ve benim onu Leclerc spor merkezindeki antrenmanı izlemeye götüreceğimize söz vermem gerekiyordu. Nişanlım hevesli görünüyordu ama ona küçük kızın ilgisinin Pupils'te olduğunu açıkça belirttiğini ve A takımla tanışmayı büyüylene kadar erteleyeceğini söylediğimde heyecanı azaldı. Bu küçük kız beni korkutuyor.

Sınavı geçenlerin listesini görmek için *Fédération Française de Football*'un resmi web sitesine kaç kez girdiğimin sayısını unuttum. Bununla da yetinmeyip akşam yemeği için aşağıya inmeden önce cep telefonumdan bir kez daha göz atıyorum.

Ve işte oradalar. Oradalar. Az önce çıktılar. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Kalbim boğazımda, Pdf indirmeyi başlatan bağlantıya tıklıyorum, bu sırada bacaklarım beklenmedik bir titreme ile ele geçiriliyor.

Liste alfabetik sıralanmıştır ve dosya birkaç sayfa olmasına rağmen, yaklaşık beş yüz adaydan sınavı geçenlerin şunlar olduğu açıktır

sadece - sonlara doğru kaydırıyorum, sadece gerilim yaratmak ve doğrudan L'ye gitmemek için - yüz yirmi iki. Vay canına! Çok az.

Başarı şansı dramatik bir şekilde azaldı. Göz atmamalıyım.

Derin bir nefes alıyorum ve benimkiyle aynı harfi taşıyan soyadlarının olduğu sayfaları çeviriyorum.

Lacroix...

Lambert...

Leclerc...

Lefevre...

Tanrım!

Tekrar yukarı çıkıyorum.

Leclerc.

Yakınlaştırdım ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde yüksek sesle okudum: Zöe Pisces Leclerc 30/30 KABUL ETTİ.

Tüm soruları doğru cevapladım.

Uuuuuuuuuuh.

Bağırılmamak ve ses çıkarmamak için ağzımı kapatıyorum, ancak geniş alanlar göz önüne alındığında kimsenin beni duyması oldukça zor. Küçük bir kız çocuğu gibi yerimde zıplayarak dairemin oturma odasının duvarına doğru koşuyorum. Kitaplığın önünde durup romanlarımın sırtlarına vuruyorum. Parmaklarım *Avrupa'nın En Güçlü Aileleri* adlı kitaba kilitleniyor, kapağı hafifçe çekiyorum ve gizli geçit açılıyor.

Raflar, beni kale duvarlarının içine götüren dairesel bir kaide üzerinde dönüyor. Cep telefonumla ışığı yakıp birkaç adım ilerledikten sonra ikinci bir geçit açan kolu indiriyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağıyorum ve hemen gözlerimi kapatıyorum.

"Merhaba, küçük baldız." Onu sadece duyabiliyorum, çünkü mallarını gizleyip gizlemediğini kesinlikle tespit etmeye cesaret edemiyorum.

"İşin bitti mi?"

"Bir dakika bekleyin, halledilmesi gereken çok şey var."

"Uh-huh, şimdi de şaka mı yapıyorsun?"

"Artık bakabilirsin. Tamamen seninim." Sana güvenmeli miyim? Güveniyorum. "Sadece söylüyorum, ha!"

Elimi gözlerimden çekiyorum ve Zakhar'ın sözüne güvenerek beline bir bez sardığını görüyorum. Benim zevkime göre hala çok çıplak ama en azından geri kalanı gizlenmiş.

"Libra nerede?"

"Leya ile birlikte".

"Tamam o zaman," diyorum utanarak, "sizi işinizle baş başa bırakıp müsaadenizi isteyeceğim. Terazi kulesinde de bir Aslan burcunun yaşamasına hâlâ alışamadım."

"Ve ne aslan ama!" Yüzündeki yara izi, muzip bir gülümsemeyle birlikte uzuyor.

Dairesinden ayrılmak üzereydim ki, yeni keşfettiğim şeyi yine birine anlatma ihtiyacı hissettim. Benden daha güçlü, bir şey başardığım an, bunu her zaman paylaşmak istiyorum. Çocukken Taurus bana insanın sadece üzüntülerini değil, her şeyden önce sevinçlerini anlatması gerektiğini söylerdi.

"Bak...", ona geri dönüyorum, ancak sadece küçük bir havlu kumaş parçasına sarılmış güçlü fiziğinin görüntüsü topuklarımın üzerinde dönmeme neden olmalı.

"Evet?"

"Kız kardeşim sana her şeyi anlatıyor mu?"

"Umarım öyledir. İlişkimizi aşk, unutulmaz sikişler ve güven üzerine kurmaya karar verdik. Bu sırayla değil ama evet, bana her şeyi anlatmalısın. Neden?"

Başarımı hemen birileriyle paylaşmam gerekiyor.

"Size benim bir sırrımı söylememiş olabilir mi?"

Leskov kaşlarını çatıyor, bazı gizli bilgileri hatırlamaya çalışıyor.

"Tabii ki! Spor ajanı sınavı'.

"Evet!" Coşkuyla alkışlıyorum.

"Öyle mi?" Bir el bezi alıp kaslı, yaralı göğüslerini kurulamaya başladı. Kayınbiraderim hakkında kötü şeyler düşündüğümünden değil, ama beni anlayın, o kesinlikle sizi rahatlatacak bir figür değil. Rus, daha ziyade insanı tedirgin ediyor.

"Onu destekledim.

"Peki nasıl gitti?"

"Geçtim," diye seviniyorum.

"Muhteşem! Gel buraya...." Tanrım, ona şimdi sarılmalıyım, yarı çıplak, ıslak ve ateşliyen... Çok geç, onu yakaladım.

"Teşekkür ederim," diyerek şefkatli sıkımsamaya karşılık veriyorum.

"Taurus biliyor mu?"

"Hayır, önce ikinci sınavı da geçmek istiyorum, böylece derse sadece bir kez maruz kalacağım."

"Yeterince adil. Beni müttefikin olarak kabul et."

Libra'ya ek olarak, o da benim tarafımda.

"Şimdi geldiğim yoldan geri dönüyorum," diyerek gizli geçide doğru dönüyorum.

"Ah, küçük balık.

"Evet?"

"Bir dahaki sefere kapıyı kullan.

"Yapacağım.

Kırmızı yanaklarımla duvarların ötesinde kayboluyorum.

Balık dairesine öfkeli Boğa ve Koç burçları beni bekliyor.

On yıl önce.

Yetişkinlerin, özellikle de erkeklerin nezaketine alışık değilim, bu yüzden doktorun sahte gülümsemesi beni cezbedemiyor ya da lanet olası kağıt kaplı kanepede rahatlamamı sağlayamıyor.

"Ona ne yapıyorsunuz doktor?" Annem gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, bana güven verici bakışlar atmaya çalışıyor.

"Ona elektrokardiyogram yapmaya devam edeceğiz".

O ve kardeşim benim hiçbir şeyden korkmadığımı ve burada sadece ikisinin altına sıçtığını anlamadılar. Bu ilgisizliğim bana babamdan miras kaldı; o da ani hastalığımı umursamadı ve kendi işine bakmayı tercih etti.

Kıyafetlerimi çıkarmam istendi ve ben de iç çamaşırlarımla kaldım.

"Korkacak bir şey yok Eryk," diye cesaretlendirildim, her ne kadar buna gerek olmadığı bana çok açık görünse de, belki de doktor bunu daha çok yakınlarıma söylüyor. "Şimdi kalbinizin ritmini kontrol edeceğim ve elektrotlar aracılığıyla atım hızını ölçeceğim" diyerek bana bazı metal plakalar gösteriyor. Bunlardan yaklaşık on tane olmalı. "Uzan ve rahatla."

Kollarıma, göğsüme ve bacaklarıma yapışan küçük halkalardan sıkılmış ve hiç endişelenmemiş bir şekilde homurdanıyorum. Sanki vantuzlarmış gibi derime yapıştıklarını hissediyorum. Göz ucuyla Nestor'un annemin arkasından tedirgin bir şekilde hareket ettiğini fark ediyorum, arabaya bağlı olan o olsa bile.

"Hareketsiz kalmaya çalış."

"Kıpırdamadan duruyorum," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Düzenli nefes alın ve konuşmayın".

"O zaman bana konuşmak için bahane verme."

"O böyledir doktor," diye kendini haklı çıkarıyor annem. "Siz onu affedin. Her zaman huysuz ve sinirli, bunun bir anlamı olabilir mi?"

"Bu sizin doğanızın bir parçası, hanımefendi. Sorunun ne olduğunu bize söyleyecek olan kalbiniz olacaktır.

Muayene devam eder ve kalp uyarılarını kaydeden elektrokardiyograf monitöründen doktorun iz dediği şey görülmeye başlar.

"Kardeşimin nesi var?" Nestor'un sabırsızlığı ve sert ses tonu onu, annesinin endişesinin şimdiye kadar yaptığından daha fazla teşvik etti.

Adam cüppesinin düğmelerini açar ve

kürsüye çıkar:

"Elektrokardiyogram kalp ritminde düzensizlikler olduğunu gösteriyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Kardeşim neredeyse iki metre boyunda ve oturan doktor onun beyaz bir kukla gibi kalıyor. Zihnim hemen, hayatta gerçek cevaplar almak için gözyaşlarına ya da tavırlara ihtiyacınız olmadığını, ancak bir bakış ve iki kaslı kolun herkesi korkutmak için yeterli olduğunu kaydediyor.

"Eryk'in dinlenme halindeki kalp atış hızı normal ortalamadan daha hızlı. Basitçe söylemek gerekirse, kalbi çok hızlı atıyor".

Yüzüme memnuniyet dolu bir gülümseme yayılıyor. Bu ifade çok hoşuma gidiyor, çünkü ben her zaman hızlıyım. Zihnimle, bacaklarımla, topla. Ve şimdi biliyorum ki nabızı atan organım da şimşek hızında. Bu kadar garip ne olabilir anlamıyorum. Ben böyleyim, bunu hep biliyordum. Benim için bu bir övünme.

"Hasta mı?" diye soruyor annem, gözleri parlayarak.

"Bana şimdiden ölü mü diyorsun?" diye yorum yapıyorum ve Nestor başımın arkasına bir tokat indiriyor.

Kardiyolog bana sordu: 'Eryk, dikkatle dinle. Kalp atış hızınız çok yüksek ve bu, bundan sonra yaşam tarzınızı biraz değiştirmenizi gerektirecek'.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha sakın olmaya çalışmalı, önemsiz şeyler için heyecanlanmamalı ya da sinirlenmemeli ve her şeyden önce koşmak ya da... gibi çok fazla efor sarf etmekten kaçınmalısınız."

"Ne?" diye bağıryorum, iç çamaşırım hâlâ karyoladan kayıyorum.

"Bana artık futbol oynayamayacağımı mı söylüyorsun?"

Adam geri çekiliyor ve sanki yardım istiyormuş gibi anneme bakıyor. İkisine de bakıyorum ve beni fiziksel olarak sakinleştirmeye çalışmak için çoktan öne çıkmış olan Nestor'dan destek arayacak vaktim yok.

"Doktorun teşhisini duydun mu?" diye azarlıyor beni. "Sakin olmalısın."

"Ama artık koşamayacağımı, kendimi zorlayamayacağımı, bu nedenle futbol oynayamayacağımı ve şu andan itibaren bir hayat kurmam gerektiğini söylüyor.

lanet olası bir kanepede oturup sakın kalmaya çalışıyorum!"

"Teşekkür ederim doktor bey," diye elini uzattı annem, hemen ofisten çıkmak istiyordu. "Oğlumun kabalığı için özür dilerim."

"Keşke sizinle özel olarak konuşabilseydim, Bayan Novak."

Ona hakaret ederek ve 'sen' diye hitap etmeye başlayarak araya girdim: 'Onunla konuş, evet, çünkü benimle konuşursan, sana aletimle futbol oynamayı bırakacağımı söylerim'.

Sinirlerim gerilmişti. Pantolonumu elime alıp giyiyorum. Nestor ayakkabılarımı bağlarken ben de aynı şeyi yapıyorum ve bana ait olmayan bir maskeyi çıkarmak istercesine yüzümü ovuşturuyorum.

Bugün bana her şeyi söyleyebilirlerdi ve hiçbir şey beni etkilemezdi. Bununla barıştım, kendimi tedavi ederdim, aklıma gelen tüm lanet ilaçları alırdım ama benden dinlenmemi istemeleri... Hayır, buna izin vermeyeceğim ve asla kabul etmeyeceğim. Pantolonumun kapağını kapatmaya çalışırken parmaklarım titriyor.

Kardeşim beni kötü bir şekilde stüdyodan dışarı sürüklüyor, sanki davranışlarımı ne kadar onaylamadığını bana göstermenin tek yolu buymuş gibi. Onu, benim yerimde, önemli olan tek şeyden mahrum bırakılırken görmek isterdim. Sahip olduğu tek şeyden. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey.

Dışarıda, koridorda karşılaştık ve elleri yanaklarıma indi. Bunu beklemiyordum ama gözlerim sulanıyor ve parmak uçları tuzlu damlaları silmeye çalışıyor. Tüm teması reddediyorum ve beyaz duvara yapışıp başımı duvara vuruyorum.

"Bana bak, Eryk!"

Burnumu kaldırıyorum ve reddediyorum, çünkü hayır, gerçeği görmek istemiyorum, onu hissetmek istemiyorum ve asla hoş karşılamayacağım.

"Doktor oynayamayacağınızı söylemedi, sadece kendinizi zorlamamanızı tavsiye etti".

Sesim hastane koridorunda yankılanıyor.

"Ama kendimi nasıl yormayabilirim? Koşmak zorundayım, buna ihtiyacım var. Hayallerimizin peşinden gitmeliyiz Nestor. Futbol terdir, fedakârlıktır, kasları yakmaktır, bacakları titretmektir, bana hep bunu söylerdin. Nasıl profesyonel bir futbolcu olacağım eğer... eğer...".

"Beni dinle!" diye bağırıyor, bakışlarımı talep ediyor ama ben kapalıyım. Ben bir duvarım.

"Siktir git, hayır, hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Eryk".

"Bırak beni!"

"Sakin olmalısın. Ve bana bak!" diye beni çekiştiriyor.

Ağzımı tıkıyorum ama paramparça olmuş hayallerinin yasını tutmaya devam eden gözlerimin musluklarını kapatmıyorum.

"Asla profesyonel bir futbolcu olmayacaksınız. Başka hedeflerimiz, yeni projelerimiz olacak. Şimdi en önemli şey sağlığını. Eğer kalbin bacaklarından daha hızlı çalışırsa, geriye hiçbir şey kalmaz. Geleceğin olmaz. Bunu şimdi anlıyor musun?"

"O zaman, eğer bu benim kaderimse, bir gün sahada hayalimin peşinden koşarken öleceğim anlamına gelecektir".

Bugün.

Valencia, İspanya.

"Uyanın, küçük domuzcuklar!"

Nestor odama daldığında göz kapaklarım hızla açılıyor. Yanımda uyuyan kedi yavrusu göğsümün üzerine kıvrılmış, uykulu uykulu inliyor.

"İnanamıyorum," diye geveliyorum, geceyi dairemde geçiren kızıdan kurtulmaya çalışıyorum. "Kurallarımız vardı, kardeşim."

Bu da, özellikle bir kadınla birlikteysen, mahremiyetimi asla ve asla ihlal etmemesi gerektiğidir.

Aptal, güneş ışığını içeri almak için panjurları kaldırırken, tam da o kişi kıkırdar.

"Kusura bakma ama sevgilim," diyor gözleriyle, "gece arkadaşımın cazibesini gizlemek gibi bir derdi yok," "ama şampiyonumuzla acil bir özel görüşme yapmamız gerekiyor, o yüzden kabul edersen seni geçit törenine davet ediyorum. İstersen odamdaki banyoyu kullanabilirsin," diye bitiriyor sözlerini kahverengi gözlerini aydınlatan muzip bir gülümsemeyle.

Kendini hiç kısıtlamıyor. Benden sonra onunla bile , aslında bazen benim attığım kadınlarla yatmaktan hoşlandığını düşünüyorum.

Kendimi yukarı çekiyorum, göbeğime kadar örtünüyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. Kedicik itaat ediyor, ama emredildiği gibi sıvışmadan önce, ona vereceğim son öpücüğü çalmak için yüzümü istiyor. Bunu çok iyi biliyor, dün gece ona açıklamıştım, içine girip onu acımasızca becermeden önce.

Yarın seni aramayacağımı söyledim.

Umurumda değil. Sadece beni becermeni istiyorum.

Verdiği cevap beni dizginledi ve diskoda kazandığı birkaç puanı aniden kaybetmesine neden oldu, ama o zamana kadar sikim mermer kadar sertleşmişti ve doğrudan kaleye gitmek nefes almak kadar kolaydı.

Birbirimizi kullandık. Her zaman olduğu gibi.

Ancak onu üzerinde sadece peştamalıyla çıplak bir şekilde paytak paytak yürürken gördüğümde adını hiç hatırlamadığımı fark ediyorum. Ağabeyim bakışlarıyla ona sessiz vaatlerde bulunmaya devam ederken o kıyafetlerini topluyor. Kapıyı kapatıp nihayet bizi yalnız bıraktığında üzerimi değiştirip yataktan fırlıyorum. Üzerimde hiçbir şey yokken, kalça kaslarım kasılmış bir halde odanın içinde dolaşıp giyecek bir şort arıyorum.

"Anlaşmamızın nesini anlamıyorsun Nestor?" diye alay ediyorum onunla, giysilerimi karıştırırken.

"Bunları mı arıyorsun?" diye şortunu sallıyor.

Yarı uzanmış sikim bacaklarımın arasında sallanırken, bakışlarımı gizlemeden ona doğru ilerliyorum.

"Bir sonraki daireyi kendim alacağım. Benim alanıma saygı göstermeyi beceremiyorsun." Elindeki bez parçasını kaptım ve giyindim.

"Elbette yeni bir ev olacak." Bakışlarında tuhaf bir ışık var, sonuçta bana önemli bir haber vermek için burada, yoksa neden bu kadar davetsiz gelsin ki?

Bunu her zaman yapar, size postanın geldiğini söylemesi gerektiğinde bile.

"Mükemmel. Ve yeni evimde misafir odası olmayacak."

"Yardıma olmaz". Cep telefonu titriyor ve bir bildirimi okumak için duraklıyor.

"Kısa keseceğim," diyerek akıllı telefonu cebine geri koydu, "ayrıca orada beni teselli etmek için bekleyen tatlı bir hurda var".

Dehşet içinde homurdanıyorum. Kardeşimin yattığı kadınla asla yatmazdım, ama o umursamıyor, çünkü yatmak istiyor.

her zaman sahip olduğum şey.

"Otur".

"Gerekli değil, konuş".

"Emin misin? Direkt gideyim mi?"

" da ne Nestor, hadi ama!"

"Tamam, sadede geliyorum: Takım değiştirmek ister misiniz?"

Bu soru kaşlarımı çatmama neden oldu. On altı yaşındayken Paris'ten ayrıldım. Kardeşimle birlikte küçük bir bavul, içinde birkaç avro olan bir zarf ve ceplerimizde aynı hayalle ayrıldık, daha doğrusu kaçtık. O bana inanırdı, her zaman tek ve biricikti. Sporda hiçbir zaman yeteneği olmamıştı ama benim şampiyon olarak doğduğumu ve onun olmak istediği gibi bir futbolcu olacağımı söylerdi. Bu büyük arzuyu her zaman paylaştık. Onun bu iş için ayakları yoktu, benim vardı. O bir işadamı zihniyetine sahipti, bense hıza. Ancak ikimizde de futbola karşı sınırsız bir sevgi vardı ve bu büyük tutku bizi bugüne kadar bir arada tuttu, her ne kadar onu daha bilgili bir tedarikçiyle değiştirmeyi birçok kez düşünmüş olsam da. Beni onu menajer olarak tutmaya ikna eden tek şey, aramızdaki kan bağının asla başka bir profesyonel tarafından değiştirilemeyecek olması. Nestor sadece benim iyiliğim için hareket ediyor, çünkü bu onun iyiliğiyle birebir örtüşüyor.

Yıllar önce Getafe kanterasına katılmak için seçmelere katılmayı başardım ve o zamandan beri İşpanya'dayım. Ortaya çıkmak ve kendimi kanıtlamak için çok çalıştım. A takımındaki ilk maçıma henüz 16 yaşındayken çıktım ve sahaya çıktıktan sadece yirmi saniye sonra Avrupa Ligi'nde ilk golümü attım. Bu, turu geçmemizi sağlayan şuttu, her ne kadar bir sonraki turda elenmiş olsak da. O andan itibaren etiketim değişmeye başladı. İşpanya La Liga'sında birçok kulüp tarafından arandım ama hep orta sıralarda yer alan kulüplerde kaldım ve asıl önemli olan Avrupa sahalarında fark edilme şansını kaçırdım. Bugün ise çok iyi bir kulüp olan Valencia'da oynuyorum.

Burada kendimi iyi hissetmeme rağmen, hiçbir zaman değer verildiğimi hissetmedim. Bu nedenle, "takım değiştirmek ister misin?" diye sorulduğunda, zihnimde bir dizi ter, fedakârlık ve neden kimsenin benimle gerçekten bahse girmek istemediğini ve gol atmaya hazır olmama rağmen koçların beni her zaman yedek kulübesinde bıraktığını, beni ikinci tercih olarak gördüğünü merak ederek geçirdiğim geceler canlandı.

"Hava değişimi istiyorum, evet" diyerek Hispanik liginden ayrılma zamanının geldiğine inandığımı belirtiyorum. "Burada zaten her şeyimi verdim ve artık kendimi geliştirecek durumda değilim. Eğer bana tüm maçlarda oynama şansı verirlerse eminim çok iyi yerlere gelebilirim. Bu yıl kaç gol attım?"

"Golcüler listesinde-siniz, numarayı hatırlamanıza gerek yok. İ-sminiz hâlâ listenin başında ve önemli olan da bu."

"Ama ben hiçbir zaman başlangıç oyuncusu olmadım, yani temelde bir boka yaramıyor."

Nestor başını eğerek bakışlarını benden kaçırıyor. Ne düşündüğünü biliyorum ve bu konuda konuşmayacağımıza dair birbirimize söz verdik. Sağlık sorunlarımı yıllar önce çözmüş olmama rağmen, özellikle tıbbi kayıtlarımın geçmişinde taşikardinin gölgesi hep kaldı. Ona göre, her türlü tıbbi testi geçmeme rağmen doksan dakika oynamama izin vermemelerinin tek nedeni bu. Ama sahada kaldığım kısa süre içinde her zaman gol atıyorum, takım arkadaşlarımı kalenin önüne getiriyorum, hücum bölgesinde rakip için sürekli bir tehlikeyim ve antrenörlerimi asla hayal kırıklığına uğratmadım.

Belli ki bu yeterli değil.

Sonunda bacaklarım pes ediyor ve yatağa yığılıyorum, şikayet etmeyi bırakıyorum ve kendimi başarılarımı takdir etmeye zorluyorum.

Bazen hayatta, sahip olamadıklarını arzulamadan, sahip olduklarıyla yetinmek, onları sevmek iyidir. Bu sözleri kendime ezelden beri söylememe rağmen, ruhum hala aç ve kalbim patlamak pahasına da olsa daha hızlı koşmak istiyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum. Yarım yamalak bir varoluş yaşamak benim için yeterli değil, bunun tadını sonuna kadar çıkarmak ve sunabileceğim her şeyi vermek istiyorum.

"Eryk, bana bak!"

Yavaşça başımı önümde duran ona doğru kaldırıyorum.

Küçükken yaptığı gibi bana tatlı tatlı gülümsüyor ve asla profesyonel olamayacağımı, spor doktorlarının ziyaretlerimi asla onaylamayacağını ve kulüplerin beni asla satın almayacağını söylüyordu.

Onun berraklığını zalimce bulurdum ama içimde hissettiğim, kalbimi binlerce kez çarptıran ve beni hasta eden o hızı durdurabilecek birine ihtiyacım vardı.

Eğer kardeşim el frenim olmasaydı, bugün burada olamazdım.
"Bir Serie A kulübü benimle temasa geçti," diye açıklıyor.
'İtalya'yı seviyorum'.
"Ve Bundesliga'daki başka bir takımdan.
"Almanya biraz daha az.
"Farkında değilsin, değil mi?"
Kollarımı iki yana açtım. "Neyin?"
"Mücadele etmek için. Seni arzuluyorlar."
'Herkes beni istiyor ama kimse potansiyelimden yararlanmıyor'. Kadınlar dışında, nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar.
"Şaka yapmıyorum." Garip bir şekilde ciddiyetini koruyor.
"Sizinle kim irtibata geçti? Orta dereceli kulüpler olacaklar. Bu benim standartım.
"Eh, hayır, görünüşe göre, bunun gerçekten farkında değilsiniz," diye onaylıyor. "Üçüncü bir şirket de benimle temasa geçti."
"Eredivise?".
"Hayır, hayır Holland.
"Beni şimdiden Emirates'e mi göndermek istiyorsunuz? Kariyerimin sonuna gelmiş değilim.
"Ligue 1" diye açıklıyor.
"Ah, harika!" diye mırıldanıyorum coşkusuzca. Fransa'da çok fazla elit takım yok. "Bu bir küme düşme kulübü mü?"
Nestor reddediyor ile Kafa, olmadan başarılı a Gizle
a memnun bir gülümseme.
"Nice?", düşük ve orta dereceli kulüplerin listesini yapmaya başlıyorum, ne de olsa kaderimde bu var. "St-Étienne?" Hâlâ inkâr ediyor.
Yanıma oturdu ve yanaklarımdan tutarak iki tokat attı. "Büyük işler başaracağını biliyordum. Buna her zaman inandım Eryk, hayalim olduğu için değil, çocukken bile futbolun senin her şeyin olması gibi basit bir nedenden dolayı. Sana ilk kramponlarını verdiğimde, gözlerinde geleceğini gördüm. Seni şimdiden sahada görebiliyordum...'.
"Hayır, senin için yakalayacağım modelleri görüyordun."
"90 dakikadan sonra tabii ki. Spor en iyi oyuncularla doludur, ancak dünya çok az şampiyon tanır, çünkü onlarla birlikte bir hikaye taşıyanlar çok azdır, bunu sahaya aktararak anlatabilenler çok azdır. Oynadığın zaman, kardeşim, sanki

çimlere bir hikaye getirerek. Gol için şut çektiğinizde, öfkeniz ve açlığınız herkese ulaşır. Golü atıp sevinçle kükrediğinizde ve takım arkadaşlarınız Aşil topuğunuzu parlatmaya geldiğinde, tribündeki her taraftar o topu ağırlara yollamak için neler çektiğinizi bilir. Sadece golü hedeflemiyorsun Eryk, kalbi de ve insanlar bunu hissediyor'.

Birinci sınıf bir pislik olmasına rağmen nasıl konuşulacağını bilen ve beni sahada ve hayatta koruyan zırhı oluşturmakta usta olan Nestor'un sözlerinden etkilenerek göz kırpyorum.

"Yüksek seviyedeki iltifatların için teşekkür ederim kardeşim," diye şaka yapıyorum, çünkü duygusallaşmak istemiyorum. "Eminim hepsi aynı anda seninle iletişime geçmemiştir, o zaman neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü en iyi teklifi, geleceğinden emin olduğum teklifi bekliyordum. Bir sonraki futbol piyasasında bir kahraman olacağını hissettim ve sabırla bekledim.

"Baş kahraman bile mi?"

"Mükemmel olarak kabul edildiğinizi ne zaman anlayacaksınız?"

"Beni kimin istediğini söyle," diye talep ediyorum.

Nestor gülümsüyor, sanki bana sonunda gerçekten başardığımızı söyleyecekmiş gibi.

'Sıkı tutun'.

"Ateş et!"

"Leclerc".

Nefesim birkaç saniyeliğine ciğerlerimde sıkışıyor, nefesimi bırakıyorum ve sadece şunu söyleyebiliyorum: 'Evet, lanet olsun, başardık'.

"Başardın kardeşim. Ben sadece sana inandım'.

Ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildir. Sizi destekleyen, yaptığınız işe ve olduğunuz kişiye hayranlık duyan birinin olması başarılarınızın bir parçasıdır, hırslarınızı harekete geçiren itici güçtür, fedakarlıklarınızın ağırlığını taşıyan sütundur, emeklerinizi hafifleten kişidir.

"Müzakere etmek için bizi görmek istiyorlar," diye ekliyor. "Bir toplantı hazırlayacağım."

Birkaç kez yaptığı gibi beni tutmasına izin vererek göğsünü bıraktım.

Leclerc her zaman hayalim olmuştur.

O kulübe katılmak demek, evime, ülkeme dönmek, halkım ve mahallem için oynamak ve herkese, benim gibi

Zirveye ulaşmaktan asla vazgeçmedim.

Ama Leclerc oyuncusu olmak aynı zamanda *onu* tekrar görmek anlamına da geliyordu.

Bugün.

Oyuncu menajeri olmak için ilk sınava girmemin üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçti. Koç ve Boğa burçlarının cesaretimi kırmak ve ikinci yazılı sınava girmemi engellemek için çok uğraşmalarına rağmen, ben inatçı ve hırslı bir şekilde sonuna kadar gittim ve spor menajerliği lisansımı aldım. Sigorta poliçemi açtım ve yetenekleri keşfetmek için gideceğim futbol okullarının bir listesini çıkardım.

Ray'ın tıraşlı kafasını okşuyorum, onu kalçalarımın arasında tutuyorum, dili beni orgazma ulaştırmaya çalışıyor. Futbol piyasası yeni başladı ve eminim ki bu seans için kendimi düzgün bir şekilde sunamayacağım. Sektöre doğrudan girmek iyi değil, akıllıca hareket etmeye çalışmalıyım, buna değdiğimi ve futbol ortamının bana ait olduğunu kanıtlamalıyım, sadece ağabeyimin bir takımı olduğu için ya da futbolcu bir erkek arkadaşım olduğu için değil, sadece mekanizmaları bildiğim ve hazırlıklı olduğum için. Kısacası, bazı zemin çalışmaları yapmak zorundasınız.

Mümkün olan en kısa sürede bir konuşma yazmam çok acil. Boğa ona itaatsizlik ettiğimi öğrendiğinde, beni her şekilde engellemeye çalışacaktır. Eğer birileri Zöe Pisces'in futbol dünyasındaki kariyerinin yokuş yukarı olacağını düşünüyorsa, fena halde yanılıyorlar. Benim için de sıradan bir ölümlü için olduğu kadar, hatta daha da zor olacak.

"Siktir, bebeğim, odaklanabilir misin? Yarım saattir seni yalıyorum."

Bakışlarımı onun kahverengi gözlerine indiriyorum, dudakları kızarmış ve parlıyor.

"Özür dilerim, öğle yemeğinde kardeşimle nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum." Ray homurdanıyor ve alnı karnıma düşüyor.

"Buna inanamıyorum. Ben seni boşaltmaya çalışırken, sen kardeşini mi düşünüyorsun?"

Yüzüstü dönüyorum, onunla aynı pozisyona, tam karşısına yerleşiyorum.

"Haklısınız ama bugün kendimi baskı altında hissediyorum ve siz de çok iyi biliyorsunuz ki Taurus'la başa çıkmak için bir savunma stratejisi oluşturmam gerekiyor. Belli ki benim aklım senin dilinden daha hızlı çalışıyor." Sanırım

Gücenebileceğini düşünerek ekliyorum: 'Ancak bu onun yetenekli olmadığı anlamına gelmez'. Sakallı yüzünü okşuyorum ve ona bir öpücük konduruyorum. Tadım damağıma ulaşıyor ve karnımda kaçırılmış bir patlamanın yanığı yapışmış, serbest bırakılmayı bekliyor. "Bunu telafi edeceğim."

"Öğle yemeğı için şatoya gitmek zorunda mısınız?"

"Ara sıra gelersen, birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz ve Leclerc County'den Paris'in merkezine gidip gelmek zorunda kalmam."

Erkek arkadaşım yine homurdanıyor ve arkasını dönüyor. Dirseklerim yatağı gömülü, yüzüm onunkine doğru ama geriye doğru eğik bir şekilde kalıyorum.

"Hanedanınız beni korkutuyor, biliyorsunuz."

"Başkan seni korkutuyor," diye düzeltiyorum onu.

"Bana hep kötü kötü bakıyor.

"Çünkü onun küçük kız kardeşini beceriyorsun."

"Neden şatoda bir öğle yemeğini bile atlayamadığınızı anlamıyorum."

"Bu konuşmayı birçok kez yaptık. Senden benim istediğimi yapmanı beklemiyorum ama en azından ailemin günlük hayata verdiği anlamı anlamaya çalışman adil olur diye düşünüyorum."

"Yirmi dört yaşında, her aptal aile toplantısına katılmak zorunda kalan bir koca gibi, kadınının klanıyla öğle ve akşam yemeğı yiyeceğimi düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Beni yatakta taş kesilmiş halde bırakarak bir öpücükle kovuyor ve kalkıp çıplak bir şekilde odanın içinde dolaşıyor. Heykelsi vücudu artık beni eskisi gibi büyülemiyor ve kardeşlerimle aramızdaki bağı küçümsediğinde hissettiğim rahatsızlık duygusunu yatıştırmaya yetmiyor. Ray geniş bir aileden geliyor ve çekirdek kavramını çok iyi biliyor, ancak bunu biz Leclerc'ler gibi deneyimlemiyor ve sanırım bu aramızdaki en büyük engellerden biri.

Kalede, nerede olduğu, hanedan etkinliklerine, kısıtlı saray partilerine, çocukların doğum günlerine neden katılmadığı sorulduğunda sık sık yalan söylemek zorunda kalıyorum. Kendimi her zamanki eğitim bahanesini kullanırken buluyorum, ki bu da gerçek, ama içten içe çok iyi biliyorum ki istese benim dünyama girmek için zamanı olabilir.

Onun sorunu bunu istememesi, daha doğrusu sorun sadece benim sorunum, çünkü o sadece benimle ve etrafında başka kimsenin olmamasıyla gayet iyi.

Tüm bunların beni incittiğini ve hanedana katılmasının çok daha büyük bir anlam ifade edebileceğini ona hiç söylemedim ama yine de ona baskı yapmayacağım çünkü çok genç olduğumuzu, kariyerinin her şeyden önce geldiğini ve birbirimizin dünyalarını işgal etmek için henüz çok erken olabileceğini gayet iyi biliyorum.

Ancak onunla benim aramdaki fark şu ki, ben onun günlük hayatıma girmesini çok istiyorum, o ise çeşitli şeyleri ayrı tutmayı tercih ediyor.

Bazen beni sadece başkanının kız kardeşi olarak gördüğünü ve bir şey görmediğini düşünüyorum; görünmez bir varlığın onu kontrol ettiğini hissediyor; Toros'un gözlerini her zaman her yerde, yargılamaya, onu düzene sokmaya, onu yerinde tutmaya hazır olarak algılıyor.

"Dinle...", konuyu değiştiriyorum, ama bir noktaya kadar. "Acaba menajerine, biraz deneyim kazanmam için onu gölgelememe izin vermesini teklif edebilir misin?" Üzerinde bir tişört var ve yüzü yakasından dışarı çıktığında yüzünde şaşkın bir ifade okuyorum ve bu ifadeden fikrime ne kadar karşı olduğunu anlıyorum. "Hiçbir tazminat talep etmiyorum," diye belirtmek için acele ediyorum. "Beni bir gözlemci olarak kabul edin," diye gülümsüyorum ona.

Ray kaşlarını çatıyor ve bana sırtını dönerek sessizce boxer'ının içine giriyor. Herhangi bir yanıt gelmemesi tüm iyi niyetimi yüzümden siliyor. Kendimi dizlerimi göğsüme çekerken buluyorum, aniden kendimi örtmek istiyorum.

Kendimi saçma bir şekilde aşağılanmış hissetmeye başladım.

"Bebeğim, istemediğimden değil, sadece... Bilmiyorum, riskli görünüyor. Senin için biraz kötü olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne anlamda?"

"Bu çok kolay görünür. Sen benim kız arkadaşısın, o yüzden öyle geçersin...".

"Ayrıcalıklı", tamamlandı. Moralim tamamen bozuldu. "Bunun yerine, beni işinizde istemeyen siz değil misiniz?"

Aceleyle bana geri dönüyor, ellerimi ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Sebep bu değil ama menajerim bunu kesinlikle yanlış yorumlayabilir. Onun bakış açısına göre, kadını onayına koyarak, onun yerine geçmeye niyetli olduğum izlenimini verebilirim. Ayrıca siz başkanın kız kardeşisiniz, başka kulüplerden gelen teklifleri değerlendirmek isterse kendini kısıtlanmış hissedebilir. Tabii ki Ray sonsuza kadar Leclerc'te kalmayacak, bunu konuşmuştuk ama

beni bir tür casus olarak görebilirdi. Daha fazla ileri gitmek istemediğim için bakışlarımı indiriyorum. "Ayrıca, buna karşı olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Evet!" diye tarıyorum, aceleyle kıyafetlerimi bulmaya çalışıyorum. Yerden külotumu alıp üzerime geçiriyorum. "Tıpkı Boğa ve Koç burçları gibi düşünüyorsun."

"Ben de senin aynı şeyleri hissediyorum," diye . "Erkeklerle dolu bir dünyada, sürekli şöhret peşinde koşan adamlarla birlikte çalışmaktan hoşlanmıyorum." Sütyenimi takıyorum ve kot pantolonumu giyiyorum. "Bir Leclerc olduğun ve kardeşinin bir futbol takımının başkanı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Erkekler senin temsil edilmeni beklemek yerine önce yatağına sonra da ailene girmek için sıraya girerler."

Hep aynı hikaye. Hep aynı bozuk plak.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diyorum yüksek sesle. "Sırf... diye benimle iletişime geçileceğini mi düşünüyorsun?"

'Çünkü sen güzel bir kadınsın ve Fransa'nın en zengin kızlarından birisin'.

Düşüncelerinin yüzeyselliğine sinirlenerek başımla reddettim.

"En azından senden destek ve teşvik beklerdim, ama görüyorum ki sen de elinden gelse hırslarıma engel olacaksın."

"Uyan Zöe," diyerek yatağın etrafında dönüyor ve uzanıp yanaklarımı tutuyor. Dokunuşu beni ürpertiyor. Şu anda istenmeyen ve can sıkıcı bir durum. 'Seni kim ajan olarak ister ki? bir çocuk belki. Çocuğunu doğru ekibe emanet etmek için kiminle iletişime geçeceğini bilmeyen deneyimsiz bir ebeveyn. Ama milyonlar kazanan ve sektördeki için bile karmaşık olan sözleşmeler imzalayan profesyonel bir oyuncunun size olmanızı teklif edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Tüm hayallerimi sözlü olarak yıkarken, parmakları ben istemeden dökülen bir damla gözyaşını siliyor.

"Her şeye sahipsiniz ve dünyada her şeye sahip olabilirsiniz. Ailenizin birçok şirketi var. Black Dynasty dizisinin ilk sezonunu başlatmak üzeresiniz. Buna, yapabileceklerinize, sizin için en iyi olana ve yeteneğinizi geliştirecek olana odaklanın."

Tartışmak istemeyerek başımı sallıyorum. Bu konuda kendimi o kadar kötü hissediyorum ki, şu anda dudaklarımdan çıkacak herhangi bir kelime sadece daha fazla acının üzerine pişmanlık getirecektir.

"Öğle yemeğine geç kaldım," diyerek yanından geçiyorum. "Akşam konuşuruz."

"Çocuklarla dışarıdayım."

"Ah, tamam.

Sweatshirt'ümü giyiyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "En azından bana mesaj at," diyorum ve odadan çıkmadan önce, sırtım ona dönükken, "Eğer hatırlarsan," diyorum.

Nasıl olsa unutacaktır.

Öğle yemeğinde sadece ikinci bir yemek yedim ve onu bile bitiremedim. Gümüş çatalı sanki Ray'in kalbiymiş gibi rosbife sapladım. Aslında benim kalbimdi.

Erkek kardeşlerimi neyin motive ettiğinin, neden beni erkeklerin dünyasından uzak tutmakta ısrar ettiklerinin tamamen farkındayım, ancak erkek arkadaşım söz konusu olduğunda daha az farkındayım. Kıskançlık meselesi olsaydı suskunluğunu anlayabilirdim ama bana inanmadığı, yeterince iyi olmadığını düşündüğü ve büyük olasılıkla beni işinden uzak tutmak istediği açık. Ona göre birlikte olma arzumuzu sürdürmemizi sağlayan alışlagelmiş ilişkileri sağlam tutmaya çalışıyor ama bu şekilde sadece beni uzaklaştırdığının farkında değil.

"İyi misin?" diye fısıldıyor yanımdaki Venüs. Ona, doğduğu gibi anında ölen bir gülümseme veriyorum. "Sadece seni uyarmak ve şunu söylemek istedim...". Boğa onu susturmak istercesine öksürüyor ve ona daha da çileden çıkmasına neden olan pis bir bakış atıyor.

"Beni neyin beklediğini biliyorum," diyorum ona, yine de gözlerimi kardeşime dikerek.

"Desteğimi aldınız," diyerek masanın altından elimi sıkıyor ve aile reisi kaşlarını kaldırıyor.

Pastaya dokunmuyorum ve resmi olarak çağrılmadan önce hareket etmeye karar veriyorum, çünkü bunun yakında olacağını biliyorum.

Ailenin geri kalanı masada oyalanıyor, ama Yüce daha yeni kalktığı için, beni kendisini takip etmem için bir yere davet etmeden önce yanından geçiyorum. Gerçeküstü bir sessizlik içinde bitişikteki odaya geçiyoruz: bize acı ikram edilen hoş bir salon.

Patron bir koltukta oturuyor ve bana karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Kıpırmızı döşemenin üzerine çöküyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum. Güçlü tadı boğazımı yakıyor.

Taurus hamlemi bekliyor. Bunu her zaman yapmıştır, en azından bana karşı. Bana her zaman kendimi ifade etme, tartışma potansiyeli yüksek bir sohbe ne zaman ve nasıl başlayacağıma karar verme şansı vermiştir, bu yüzden her zamanki gibi sessiz kalır ve bana saldırmam için zaman tanır. Ona en çok benzeyen kız kardeşlerden biriyim, bu yüzden onun gözlerine bakmak biraz da benim erkek versiyonumu geri getiren bir camdaki aynaya bakmak gibi.

Muhataplarını avucunun içine alma becerisi her zaman etkisini gösterdiğinden, pes ediyorum ve niyetine uyuyorum, yani ilk çıkışımı yapıyorum.

"Suç ortaklığımız çok güzel, değil mi?"

"Katılıyorum. Seninleyken sormama gerek kalmıyor, her ihtiyacımı anlayabiliyorsun ve kendi yolunda gitmekte ısrar ettiğin zamanlar hariç her ihtiyacımı karşılıyorsun. Ne de olsa sen bir Balık burcusun, romantik bir hayalperest ve insanların ruh hallerinin yetenekli bir yorumcusu olmak senin doğanın bir parçası. Ancak Balık burçları yanılsamalar dünyasında da rahattır ve kolayca pes etme eğilimindedir. Öte yandan siz öyle değilsiniz.

"Her zaman bir istisna vardır. Jüpiter yüzünden olmalı.

"Bu sizi değerlerinizi ve hırslarınızı empoze etmeye iter".

"Mükemmel bir denge, sizce de öyle değil mi?"

Beni dikkatle inceliyor, sanki dış kabuğumun anahtarını bulmak istiyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Bence sen çok çekicisin, Zöe. Bu da girmek istediğin dünya için bir sorun."

"Ehliyetimi aldığımı nasıl öğrendiniz?" diye kestirip attım.

Boğa koltukta sırtını rahatlatıyor. İkimiz de küçük acı bardağı yudumlamayı bitirip aramızdaki sehpanın üzerine koyuyoruz.

"Kaynaklarım var.

"Kaç casusa ödeme yapıyorsunuz?"

"Çok," diye memnuniyetle yanıtlıyor. Kardeşimin avantajlarından biri de dikkatinizi dağıtacak kadar iyi olması.

"Sen de aynısın," diye kızmam gerekirken eğlenerek başımı sallıyorum. hayatı boyunca böyle davranmış, ben kim oluyorum da onu değiştirebiliyorum? Benim adım Venüs değil ki.

"Eğer size karşı her zamanki gibi davransaydım, şu anda ruhsatınız olmayacaktı".

Bundan eminim. Leclerc işadımı bir şey isterse alır, bir şey istemezse de burnundan getirir.

"Neredeyse yirmi iki yaşında olduğumu belirtmek isterim, kendi hayatım hakkında karar verme hakkına sahip miyim, değil miyim?"

"Ve size şunu belirtmek isterim ki, sayısız şirkete ek olarak, gece gündüz beni zihinsel olarak meşgul eden, benim yapmam gerekmesi bile beni sürekli seçimler yapmaya zorlayan bir aileyi yönetiyorum. Peki neden biliyor musunuz?"

"Çünkü sen bizi koruyorsun.

"Aynen öyle.

'Savaşta zarar görmüş ülkelerde misyoner değil, spor savcısı olmak istiyorum'.

'Futbol dünyası, perde arkasında bir *savaş*'.

"Bu bana zırlarını ödünç vereceğin anlamına geliyor." Yüzümde bir zafer sırtışı beliriyor ve karşılık verme şekli bana bir imparatorun puan çaldığını düşündürüyor.

Tıraşlı sakalını ovuşturuyor ve sanki bırakmayı düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Venüs hamileliğinin en yoğun dönemini geçireceği için Leclerc Prodüksiyonu için daha fazla hazır bulunmanız gerekecek. Kızlar sana güveniyor. Diğer işlere ayıracak zamanı nereden bulacaksınız? *Pisces* parfümünün lansmanından bahsetmiyorum bile. Chantal zaten her şeyi organize etti'.

"Taahhütleri uzlaştırmak sorun olmayacaktır". Sanki az önce sözlü bir meydan okumaya başlamışız da başı beladaymış gibi yüzü asık. 'Parfüm serisinden bahsetmişken, Krum *Pisces pour homme* için referans olmak istiyor'.

"Tanrım," diye yüzünü kapatıyor ama parmaklarının altında bir gülümseme sakladığını fark ediyorum.

"Bana eziyet ediyor.

'Led Hanedanlığın bir parçası değil. Çizgi için poz veremez'.

"Onunla konuş, daha fazla dayanamayacağım."

"Göreceksiniz ki yorulacak. Gerçekte, bize eziyet etmek onun için sadece bir eğlence."

"Her halükarda, bir fotoğraf çekimi kesinlikle beni başka işler yapmaktan alıkoymayacak, değil mi?"

"Bundan emin misin?" diye gözlerini kısıyor.

"Dene beni," diye kaşımı kaldırıyorum.

İkimiz de dirseklerimizi dizlerimize dayayarak göğüslerimizi öne çıkarıyoruz.

Şu anda, Taurus siyah takım elbisesi içinde zarafet timsali. Ben ise solmuş kotum ve kazağımla onun sandığı küçük kız gibi görünüyorum.

"Pekala."

"Gerçekten mi?", koltuğuma geri zıpladım, soğukkanlılığımı yeniden kazandım.

'Evet,' diye kibarca yanıtlıyor ve... 'Gözlerindeki o garip ışık da ne?

"Bu şekilde çok kolay, eminim bir şeyler buluyorsunuzdur."

"Elbette," diye kötü niyetle karşılık verir.

"Peki, duyalım bakalım, aklınızda ne varmış?"

"Spor müzakerelerine gireceğinize göre, perde arkasında neler olup bittiğini hissederek başlamanızı istiyorum. Eğer merak ediyorsanız, başka seçeneğiniz yok. Söylediğim yerden başlamak zorundasın."

"Böylece beni sürekli kontrol edebiliyorsun, değil mi?" Cevabı, tüm gezegendeki kadınların yumurtalıklarını patlatabilecek bir gülümsemedir.

"Yani? Avukatlarımızla birlikte çalışmamı mı istiyorsunuz? Henüz hukuk diplomam yok".

"Bu tür işler senin için çocuk oyuncağı, Zöe. Üniversite notların mükemmel. İstersen avukatlarımı yiyebilirsin."

Bana ne kadar değer verdiğinizi bilerek mutlu bir şekilde kasılıyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Sana savcı olmanın bazen bebek bakıcılığı ile eşdeğer olduğunu göstereceğim. Ve ben seni asi bir çocuğun bakıcısı olman için yetiştirmedim."

"Sen neden bahsediyorsun! Öyle bir şey değil."

"Bahse girmek ister misin?"

"Seninle bahse girmem. Hep sen kazanıyorsun. Ve adaletsizce."

'Önemli olan sonucu eve getirmektir'.

"Aynı fikirde değilim, ancak imparatorlukların kurallara uyararak kurulmadığının da farkındayım. Ben farklıyım. Ve bunu sen de biliyorsun."

Taurus başını sallıyor. Bakışları artık Koç'la birlikte evime geldiği zamanki kadar öfkeli değil. Muhtemelen stresini atmayı başarmıştır ya da biri öfkesini yatıştırmıştır. Örneğin geceleri yanında uyuyan biri.

"Bu futbol sezonu için Leclerc yeni bir satın alma görüşmesi yaptı bile. Anlaşma tamamlandı. Sadece son işlemlerin tamamlanmasını bekliyoruz

formalite,' diye beni bilgilendirdi. Heyecanım alevleniyor. Bir futbol kulübünün başkanı olan bu kişiyle böyle bir konuşma yapma fikri beni heyecanlandırıyor. 'Oyuncuyla yapılan görüşmeler gizli kaldı ve bir süre daha bu şekilde devam etmesini istiyoruz. Takımımız sözleşmenin son detaylarını hazırlıyor ve çocuk Paris'e inerek gerekli tıbbi muayenelerden geçecek."

"Ne olmuş yani? Bana kazık atacağın kısmı bekliyorum.

'Onu havaalanından alacaksın,' diye zalimce gülümsüyor, 'iyi bir spor menajerinin yapacağı gibi.

"Ya da bir factotum. Takımın çok yönlü oyuncusu olmak en iyisi değil. "Ona da şoförlük yapmalı mıyım?" diye pişmanlıkla söylenerek ayağa kalkıyorum.

"Evet.

"Belki bir tur rehberi olarak bile.

'Gerekirse'.

"Ona bir de kız arkadaş bulmamı mı istiyorsun?"

"Bu bile senin işinin bir parçası olabilir Zöe," diye karşılık veriyor açık yüreklilikle.

"Bu bir olasılık değil. Bu bir ceza." Kazanan bir havayla kollarını açtı, "Kesinlikle.

Oflayarak sandalyeme yığıldım.

'Sen bir pisliksin'.

"Kelimeler".

Dirseğimi altın kolçağa dayıyorum ve duvara yapıştırılmış Manet tablosuna bakıyorum, sanki fırça darbeleri arasında kardeşimin etrafıma yaydığı çeşitli tuzaklara karşı tüm çözümleri bulabilirmişim gibi.

Yine de, her şeye rağmen, nasıl gideceğini bilme merakı başarısızlık korkusundan daha güçlü. Yine de Taurus Leclerc'e kaybederdim, herhangi birine değil.

"Çocuğun zaten bir savcısı yok mu?" diye soruyorum.

"Evet, öyle, ama tecrübe için can attığına göre, eminim o ve futbolcusu böyle hırslı bir stajyer için geçici olarak küçük bir maddeyi kabul edecektir.

"Stajyer?" diye bağıyorum.

"Eğer size uymuyorsa, mahallelerden, oratoryolardan, küçük köylerdeki futbol okullarından başlayabilirsiniz..."

"Hayır-hayır-hayır," diye onu hemen engelledim. Artık meydan okuma açık ve ona oyunundan korktuğumu kesinlikle göstermek istemiyorum. "Bu bana uyar," yükseltiyorum

çenesi, korkusuzluğu ve inatçılığı onu tekrar düşünmeye itti. "Aslında, gayet iyi gittiğimi söyleyebilirim."

"Seni itmemde bir sakınca görmüyor musun?" diye alay ediyor.

"Hiçbir şey kazanma niyetinde değilim, stajyer ücreti bile değil, bu açık olsun ve her halükarda herhangi bir yazılı yetki almayacağım. Sadece sahada gözlem yapacak ve öğreneceğim. Bana herhangi bir yardımda bulunmuyorsun Boğa, çünkü gerçekte, karşılığında deneyim dışında kazanacağım hiçbir şey yok, ki en çok ilgilendiğim şey de bu."

Ağabeyimin dolgun dudakları, neredeyse her zamanki gibi konuştuğumu duymaktan duyduğu gururu bastırmaya çalışan yarım bir gülümsemeyle genişliyor.

"Her şeyi mükemmel bir şekilde kavradın, Zöe. Eminim ki bu incelemeden sonra girmeye niyetlendiğin şeyin sana göre bir dünya olmadığını anlayacaksın."

"Eğer sizi biraz tanıyorsam, ki tanıyorum, tek amacınızın beni başarıya itmek olduğunu söylemeye cesaret edebilirim.

"Belki," diye tıslıyor şeytandan daha çok şey bilen Boğa havasıyla.

"Ve eğer sizi sandığım kadar iyi tanıyorsam, tekerleklerinizin arasına sopalar, hatta boynuzlar koymanın sizi en iyi kadın futbol menajeri yapacağından eminim."

"Sayıları çok az ve bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çoklar. Bunun yerine bir gün, cinsiyetten bağımsız olarak, 'kadın' kelimesini kaldırarak ve kendimi bu alandaki diğer tüm profesyonellerle eşit görerek en iyi savcı olduğumu söylemek istiyorum.

"Ben maço değilim Zöe, bunu biliyorsun, ama kızlarımı koruma eğilimindeyim ve sen, kız kardeşlerimiz ve Venüs ile birlikte, hayatında bana sahip olma ve koruyucu auramı taşıma talihsizliğine ya da şansına sahipsin. Hata yapmana izin vereceğim ama kimsenin ya da hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Bana ne zarar verebilir ki?"

"Hayat".

"Başkalarının varlığını da kontrol edemezsin Boğa."

Güçlü ve ulaşılmaz bir adam havasıyla, 'Ben her şeyi yapabilirim' diyor.

Başımı sallıyorum ve Manet'nin resmettiği gölün üzerinde oyalanıyorum. Sayısız fırça darbesi bana başarının değişen olasılıklarını düşündürüyor. *Çoğu zaman başarısız olursunuz, çoğu zaman kazanırsınız*. Çocukken, dünyada iyi ve kötü, başarısızlık ve zafer arasında bir denge olabileceğine kendimi ikna etmeye çalıştığımda bunu söylerdim. Belki de o küçük kız yanılmamıştı ya da ateşe yeterince yaklaşmamıştı.

Bugün alevlere doğru ilerlemek ve kendimi dillerden kurtarmaya çalışarak zarar görmeden çıkmak istiyorum.

"Bunu mu düşünüyorsun?" diye düşüncelerimi bölüyor ve ben de başımı sallıyorum. Taurus'un eli kalçama iki kez dokunuyor.

Onunla yıllar önce sahip olduğumuz alışkanlıkları yeniden yaratmak için muhtemelen biraz yaşıyım, yine de umurumda değil ve çağrısına kulak vererek kalkıp mermer bacağına oturuyorum. Yüzünü kaldırıp benimkini ararken kollarımı boynuna doluyorum.

Birbirimize ne kadar benzesek de kardeşimden çok babama benziyor. İkimizin de masmavi gözleri, koyu renk saçları, zarif hatlara sahip bir yüzü, aynı incelikte tavırları var.

"Bu izin olayını sadece seni çok sevdiğim ve prenseslerimi çok kıskandığım için kötü karşıladım."

"Biliyorum, ama..."

"Ama..." bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmek için çenemi indiriyor. "İstedğin yere gidebileceğini ve istediğin kişi olabileceğini biliyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Onun bu itirafı beni heyecanlandırdı.

"Sen bir Leclerc'sin, başarı senin kanında var. Hanedanlıktaki hepimizin neden güzel ve güçlü olduğunu hatırlıyor musun?"

'Önceden planlanmış genetik karışıklıklar yüzünden'.

"Aynen öyle. Anne tarafından büyükannen Nobel Ödülü sahibiydi'.

"Büyükbabam da Fransız Silahlı Kuvvetleri'nin Genelkurmay Başkanı'ydı.

'Şu anda bakan olan bir amcanız var'.

"Ve dünyanın kardeş imparatoru. Sözlerimi takdir ederek bana memnuniyetle gülümsüyor.

"Kanınızda güç akar, içinizde güzellik ve zeka yaşar. Ama asla unutmayın ki insanlar kendilerine belirli bir DNA miras bırakanlara değil, onlara sevgi, bilgelik ve eğitim verenlere benzerler".

"Kendini mi övüyorsun?"

"Seni büyüten tek kişi ben değilim Zöe," diyerek saçlarımı okşuyor. "Yanında harika bir kadın vardı."

"Terazi", onaylıyorum. Onun gibi bana en çok benzeyen kişi o. Bir keresinde, nadir bir durumda, ikisi de beni okuldan almaya gelmişti ve sınıf arkadaşlarım onları ailem sanmıştı. Bu konuda mutluydum. Onlar

birlikte güzel. Küçük arkadaşlarıma koşmadım, yanlarına gittim ve ellerinden tuttum, anne ve babamla eve dönme hayalleri kurdum.

"Peki kız kardeşimiz size ne öğretti?" diye devam etti.

"Mücadele etmek ve kendini iyi hissetmek. Acıya rağmen kendimizi sevmek ve aynada gülümsemek. Çünkü olduğumuz kişiyi seversek, ruhumuz parlar ve dünyayı fethedebilir. Ve o bana her zaman eve giden yolu, kalbimde saklı olanı seçmemi öğretti." Elimi göğüs kafesine koyuyorum.

'Ve göğsünde hayallerin de yaşıyor,' sırtımı okşuyor ve ses tonunu değiştiriyor. "Koç'u da affet, biraz fazla sahiplenici olduğunu biliyorsun. Onun için bile öfkenin kaynağı her zaman derin bir şefkatten gelir."

"Biliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum.

Hayatımı karakterize eden en tatlı pozisyonlardan birinden ayrılmadan önce, güvensizliğimin nedeni olarak gördüğüm sorulardan birini serbest bırakıyorum.

"Taurus, sana sormam gereken rahatsız edici bir soru var."

Söyle bana.

"Sınavlarımı sen istediğin için mi geçtim? Yani, sen yapmadın...".

"Tavsiye mi?"

"Aynen öyle.

"Eğer yapabilseydim, seni başarısızlığa uğrattırdım".

"Pislik".

"Kelimeler".

Ayağa kalktım ve proaktif bir şekilde ona şunu söyledim: 'Bize dönelim... Teklifinle ilgili olarak, sanırım yapabilirim. Ben varım. Bir sonraki satın alma işleminizde bebek bakıcısı olmaya hazırım."

"Fantastik".

'Gidip futbolcuyu havaalanından alacağım. Bana uçuş detaylarını verin'.

"Onları alacaksın." Boğa sandalyeden kalkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "O çocuğun rahat etmesini istiyorum Zöe. Avrupa'da çok tartışıldı, bu yüzden ekibimizde kendini evinde hissetmesini istiyorum. Ayrıca, *kötü bir çocuk* olarak ün yaptığı için özel bir gözetime ihtiyacı var. Ne demek istediğimi anlıyorsanız.

"Anlaşıldı. Ona göz kulak olmam gerekecek ama o beni fark etmek zorunda kalmayacak."

"Mükemmel".

"Kim o?" Bu kez kardeşim gözlerimin içine bakmıyor. Gözlerinin mavisi ayaklarımızın altındaki halıya yansıyor.

"Eryk Novak," diye vurdu bana, sonra gözbebeklerini bana doğru kırptırdı.

"Şu Eryk Novak mı?"

"Bu isimde kaç oyuncu tanıyorsunuz?"

Yok.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyor, şaşkın tepkime şaşırarak.

"Hayır, hayır, neden olsun ki?"

Ayrıca, Eryk Novak sadece ilk öpücüğümü çaldı.

On yıl önce.

Kapının arkasında saklanıp annemle babamın konuşmalarını izliyorum. Hastaneden döndüğümünden beri tek yaptıkları bana yalan söylemek. Hepsinin. Bana ölümcül bir hastaymışım gibi davranan ve aynı zamanda her şeyin yoluna gireceğini söyleyen Nestor'dan başlayarak. Evdeki tek dostumu babamda bulmayı beklemiyordum. Bana ilgi göstermiyor, ne yediğimi, gergin olup olmadığımı ya da sokakta koşup koşmadığımı kontrol etmiyor. Beni sağlığımla ilgili sorularla doldurmuyor, kalbimin yıldırım modunda olup olmadığını sormuyor ve sormuyor çünkü umursamıyor. Bu benim için sorun değil. Onun tavrını başkalarının şefkatli tavrına tercih ediyorum.

Çok iyi biliyorum ki onunki saf bir kayıtsızlık, bana karşı tamamen umursamazlık: işini kaybettiği ve suç işlemeye başlamak zorunda kaldığı anda doğan istenmeyen çocuk. Aksine beni rahatlatmaya ve Tanrı'sının bir armağanı olduğuma inandırmaya çalışan annemin aksine, bana yük olmamak için hiç zahmet etmedi.

Çok küçük yaşlardan itibaren birçok kez alıştırma yaptım ve artık babamın soğukluğuna katlanmak için iyi eğitildim, çünkü onu tanıyorum ve onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum, ama yine de annemin ve kardeşimin acımasını kabul etmeye hazır değilim.

Bunu istemiyorum. Ben yolun kenarına düşmüş yaralı bir köpek değilim, sadece hızlı bir kalbim var, tıpkı başım gibi, tıpkı ayaklarım gibi, tıpkı dışarı çıkıp oratoryoda topa vurma dürtüsü gibi.

Bu yüzden evden çıkmak için mutfaktan geçerken fark edilmemeyi umarak annemle babamın tartışmasını dinliyorum. Biliyorum ki yakında tartışacaklar ve diğer her şeyin bir önemi kalmayacak. Her zamanki gibi.

"Nasıl tedavi edilebilir?" Bir noktada babamın sorusu beni şaşırtıyor, çünkü onun sağlığımla ilgilenmesini beklemiyordum.

'Kardiyak aritmiyi düzeltmek için ameliyat olmalı'.

"Ne kadar tutuyor?"

"Hiçbir fikrim yok Piotr, ama az değil. Fedakârlık yapmaya hazır olmalıyız."

"Bundan daha fazlası mı? Zaten boktan bir hayat yaşıyoruz, kendimizi fazlasından mahrum bırakacaksak geriye ne kalır ki?" İşte, yine benim hatam. "Ölmeyecek, merak etme. O benim oğlum, vurdumduymazdır."

"Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Yerinde duramıyor ve ben de onu sürekli izleyemiyorum. Oratoryoda oynamaya gittiğinde ne yaptığı hakkında ne biliyorum?"

"Ve onun dışarı çıkmasına izin vermiyorsun.

Kahretsin!

"O sadece on üç yaşında, hayatını kendi yaşındaki tüm çocuklar gibi yaşayabilmeli. Doktor öyle dedi..."

"Doktorun ne dediği umurumda değil. Eryk'in hareketsiz kalması , hareketsiz kalacaktır. Onu bir sandalyeye bağlamam gerekse bile."

Canları cehenneme!

Onlara siktirip gitmelerini söyledim ve odama daldım, yere çöktüm ve yatağın altından topumu çıkardım. Derisi yıpranmış ama hala çok güzel zıplıyor. Bir sweatshirt giyiyorum ve başımı kapüşonla örtüyorum. Topu kolumun altına aldım ve pencereye doğru yöneldim. Çok yüksek bir katta oturmuyoruz ama zemin katta da oturmuyoruz, bu yüzden pencere kenarına tırmanmadan önce bir süre düşünüyorum.

Kapıya doğru dönüyorum ve ses tonları yükselmeye başlıyor, hala tartıştıklarını doğruluyor. Topu sokağın aşağısına bırakıyorum, bir arabanın üzerinden geçip onu sonsuza dek ezmemesini umuyorum.

Soğuk mermerin üzerine basıp ayak parmağımı çıkıntıya dayıyorum. Cam kapıya tutunuyorum ama ağırlığım kayan beton üzerinde kayarken kapı çarparak kapanıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Böyle ölünmez, seni aptal.

Dengemi korumaya çalışıyorum, tırnaklarım tuğlaları çiziyor ama parmak uçlarım Örümcük Adam olsam onları kavrayabilir. Yavaşça, vücudum duvara bağlıyken, sağa doğru hareket etmeyi başarıyorum. Kolumu uzatabildiğim kadar uzatıyorum ve elimle oluğu kavriyorum. Kendimi ona yapıştırıyorum ve çocukken oyun parkında yaptığım gibi kayıyorum. Sadece altta beni bekleyen lastik toplar vardı, onun yerine kara deliğe benzeyen bir su birikintisi var.

Yavaşça kayıyorum, sonra aşağı düşüyorum, sıçrayan su çarpıyorum, pantolonumu ıslatıyorum. Kıçım yerde, başım yukarıda yatak odamın penceresine doğru, top sokağa doğru yuvarlanıyor.

Zarar görmeden ayağa kalktım ve Saint- Étienne kilisesine doğru koşarak onu kovalamaya başladım.

Çalışmam ve terlemem yasak.

Yaşamam yasak.

Kalbimin atmasını engellemeye çalışıyorlar, onu uzak tutmamı istiyorlar. Ama sadece bir topun peşinden koşarken kendim olabilen benden hayallerimin peşinden gitmememi nasıl bekleyebilirler?

Benden bunu yapmamamı istemek, nefes almamamı istemek gibi bir şey olurdu.

Ve sırf patlamasına neden olabilirim diye kalbimin atışını yavaşlatmak istemiyorum. Onu hissetmek istiyorum. Tıpkı mahallenin içinden geçerken, asfalttaki çukurların üzerinden top sürerken, topu kaldırıp yoldan geçenlere Sombrero yaparken, Veronicas'larla yürüyüşüme devam ederken havanın yüzümü okşadığını hissetmek istediğim gibi.

Hayır, beni durduramayacaklar.

Kiliseye varıyorum ve merdivenlerin önünde duruyorum. İnananları karşılayan heykellere bakıyorum. Haleli ve büyük kanatlı uzun saçlı melekler.

Hayır, sen bile beni ben olmaktan alıkoyamayacaksın, diyorum Tanrı'ya.

Nefes nefese kalıyorum ama hasta hissetmiyorum, göğsümde ağrı hissetmiyorum, endişe ya da gerginlik hissetmiyorum. Fiziksel olarak yorucu olsa da, kalbimin ellerini uzak tutabilmemin tek yolunun olduğunu biliyorum. Durmaksızın koşmalar bile, top ayağıma yapışmışsa, hiçbir şey beni yere düşüremez. Topu kaldırıyorum ve tesisin bitişiğindeki avluya giden çitin üzerinden tekmeliyorum.

Hızlı adımlarla, oynasacak, dalga geçecek birini bulacağımı bildiğim kürsüye doğru ilerliyorum.

Peder Jean-Louis yeni ağlar aldı ve eski futbol sahasını yeniledi. Şimdi daha düzgün. Mahalledeki tüm kaybedenleri toplayıp onları burada eğlendirmek gibi bir huyu var. Her yıl turnuvalar düzenliyor ve benim oynadığım takım her zaman kazanıyor.

Düşündüğüm gibi, küçük bir grup sahanın ortasında top sürüyor. Küçük düşürecek oyuncularım olduğu için tatmin olmuş bir şekilde, top elimde onlara doğru ilerliyorum.

"Eryk Novak!"

Gürleyen bir ses beni hemen durduruyor.

Kahretsin, lanet rahip.

"Ne?", topu yerden kaldırıyorum ve kolumun altında engelliyorum.

Rahip bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giymektedir. Ona bakınca, özellikle de din dersi öğretmenlerine göre, hiç de Mesih'in bir öğrencisi gibi görünmüyor. Müjdelarini dinlemeden hemen önce ağzından ahlaksızca salyalar aktığını duydum.

Bana sert bir tavırla, benimle dalga geçmeyen bir tavırla bakıyor ve kollarını kavuşturarak bana doğru yürüyor.

Elini uzatıyor ve ona bir şey vermem için bana el sallıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Top," diye belirtiyor.

Onu düşürüyorum ve ayakkabılarımın tabanıyla durduruyorum. Onu ayaklarımla ellerimden daha iyi koruyabilirim. Topu yakaladığımda, maçlar sırasında, hiç kimse, asla, büyük olanlar bile, bir kontrastı geçemez. Çift adımlarımla herkesi sarhoş ediyorum. Hareketlerim o kadar şimşek hızında ki, sonunda rakiplerim bir bok anlamıyor ve topu ancak fileye çarptığımda geri alabiliyorlar.

"Sorun nedir, rahip?"

"Beni çağırma şeklin kulağa oldukça aşağılayıcı geliyor, değil mi?"

"Sen bir rahipsin, sana ne demeliyim?" Tanrı adamı iç çeker ve teslim olur. Ses tonum öyle olabilir ama o lanet olası bir kilise rahibi....

"Beni anneni aramak zorunda bırakma, Eryk."

Sinirlenmek üzereyim. Ve eğer sinirlenirsem kalbim hızla atar. Lanet rahip!

"Annem sana ne söyledi?"

"Bana hastalığından bahsetti ve...".

"Günah çıkarırken söyledi mi?"

"Eryk!"

"Kendi kanunlarınızı ihlal ediyorsunuz, rahip."

"Senin için endişeleniyorum ve hayır, günah çıkarma odasında sana ne olduğunu bana anlatmadı".

Şimdi gerçekten nefes nefese kaldım. Bu inanılmaz bir şey. Bana bir top ver, açık bir yol ver, koşmama izin ver ve harika hissediyorum. Hayallerimi al ve... Ve...

"İyi misin?" diye yaklaştı, açıkça endişeliydi.

"Evet, bana dokunma. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez, en azından sen."

Ben için dön ve Omuzlar e gitmek için için ve
benim benim yolum, Avlunun girişinden babamın
gözlerinde öfkeyle ilerlediğini görüyorum.

Pantolonunun cebinden bir sustalı çıkardığını fark ettiğimde benimkini sonuna kadar açıyorum.

Kilise papazı bana dönük olduğu için fark etmiyor, ancak ben, uyuyan güneşin hafif ılık ışıltısında parıldayan bıçağı nasıl şaklattığını görüyorum. Peder Jean-Louis'nin yanından geçişini izliyorum. Bir hamleyle boştaki elini göğsüme doğru uzatıyor ve... Kahretsin!

Beni sertçe iterek yere düşmeme neden oldu.

Beni yere düşürdükten sonra eğilip topumu alıyor ve beni şok eden bir şiddetle topumu bıçaklamaya, havasını indirmeye başlıyor.

Onu öldürmek.

"Hayır!" diye bağırdım. Kendimi yukarı çekip ona saldırıyorum.

Bir anda kıyamet koptu. Rahip babamı etkisiz hale getirmeyi başarırken, o da beni kulağımdan tutup çekmeye çalıştı.

Karnına dirsek atıyorum, bu da onun eğilmesine neden oluyor ve sonra kim bilir nereye doğru koşmaya başlıyorum. Niyetime rağmen beni saçımdan yakalamayı başarıyor, arkasını dönüyor ve yüzüme bir tokat atıyor.

"Seni piç!" diye bağıriyorum.

"*Mösyö* Novak, Tanrı'nın evinde şiddete izin vermiyorum".

"Kendi işine bak, rahip."

Kör bir öfkeyle tekrar babama saldırıyor, ellerimi alkolden şişmiş karnına batırıyorum.

"Senden nefret ediyorum, seni pislik. Hepinizden nefret ediyorum. Bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz, beni oynamamaya zorlayamazsınız. Kendimi durduramıyorum."

Ve işte kalbim geçen günkü gibi yeniden atmaya başladı. Ve işte hepsine katılmak üzereyim.

Beni uyardığını söyleyecek olanları memnun etmek istemediğim için dişlerimi sıkıyor ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Peder Jean-Louis beni şu anki düşmanımdan uzaklaştırıyor, arkasına itiyor ve bana kalkan oluyor.

Savunulmaya ihtiyacım yok, ama şu anda tekrar nefes almaya ve tekrar bayılmaktan kaçınmaya, onlara, ama daha çok kendime, kalbimin hayatımdaki en büyük hain olduğunu doğrulamaya ihtiyacım var.

"Eğer oğlumu burada futbol topuyla görürsem, hasta olmasından sizi sorumlu tutarım".

"Derhal uzaklaşın, *Mösyö* Novak."

Babam bakışlarımı arıyor ve yüzüm rahibin kaslı kolundan dışarı çıkıyor. "Seninle evde hesaplaşacağız," diye tehdit ediyor ve arkasını dönüp ortadan kayboluyor.

Ve o gece bana o kadar çok verdi ki sonraki günlerde okulu asmak zorunda kaldım.

Bugün.

Sıkışık program ve çeşitli taahhütler göz önüne alındığında zamanı optimize etmek için Nestor ve ben ayrıldık. O transferimle ilgili bazı prosedürleri tamamlamak üzere İspanya'da kaldı, ben de Leclerc spor merkezindeki tıbbi muayenelerimi tamamlamak üzere ilk uçakla Paris'e gittim.

Her ne kadar bugün kalbim iyi durumda ve artık patlama tehlikesi yaşamıyor olsa da, test yaptırmak zorunda kalma düşüncesi beni tedirgin ediyor. Eğer herhangi bir sorun yaşarsam, anlaşma iptal olur. Ve eğer taşıkardi ya da herhangi bir kalp yetmezliği geri dönerse, futbolculuk kariyerim o anda sona erer. Uçak koltuğunda rahatlamaya çalışıyorum ve kulaklıklarımı kulağıma takıyorum. Konuyu dağıtmamak için ilk başlayan şarkı DJ Scorpio'nun bir parçası oluyor.

*Sadece senin yapabildiğin gibi yap,
bana söyle Seninleyken kendimi
Tanrı gibi hissediyorum, bebeğim
Çünkü seninle aşk
Seninleyken kendimi Tanrı
gibi hissediyorum bebeğim
Çünkü seninle bu Aşk*

*Altmış Dokuz Gün'ün metnini dudaklarımın arasında çiğniyorum,
yanımdan geçip yanımda yerini alan kıza gülümsüyorum.*

Gözüme soktuğu kışına takılıyorum.

Fransız kadınlarını her zaman sevmişimdir. Son yıllarda uğraşmak zorunda kaldığım İspanyolların aksine gizemliler, kendilerini aratıyorlar, gibi coşkuyla kendilerini göstermiyorlar. At

Ancak aynı zamanda sizi çileden çıkarırlar, kendilerini dünyanın sonuna kadar sürükleyebilirler, çünkü pek çoğu başka hiç kimse gibi özel olduklarına inanır.

Göz ucuyla okuduğu gazeteye bir bakış attım. Leclerc ismi dikkatimi çekti, sanki her harfinde bir mıknatıs varmış gibi.

Başlangıçta etiketimin satışı hakkında konuşabilirdik, ancak yerine makale *Pisces* parfümünün yakında piyasaya sürüleceğini

Kahretsin.

Koltuğuma gömüldüm ve müziğin sesini açtım.

Leclerc takımında oynayacağım. Leclerc hakkında bir parça dinliyorum. Ve yanımda, saçma nedenlerle aklımdan çıkmayan bir Leclerc hakkında bir parça okuyan bir bayan var. İdeal kadının prototipini temsil eden kadın. Hiç sahip olamadığım ve yıllarca inatla istediğim kadın.

Hiçbir sebep yokken. Belki de bir nedeni vardır.

Benim açıklamam mümkün olmadan. Yine de çok özel bir anlamı olabilir.

Durumu değiştiremeden. O da kendimi çıkışı olmayan lanet bir Leclerc tüneline sokuyor olmam.

Kız sayfayı çeviriyor ve sonra yüzünü benden başka tarafa çeviriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, meraklı bakışının nedenini ancak sonradan fark ediyorum. Ceketimin cebinden güneş gözlüklerimi çıkarıp takıyorum ve boş yere dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Dikkatini önce dedikoduya, sonra da bana verdiğini görüyorum, ta ki daha fazla direnemeyene kadar.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

Kulaklıkları boynuma takıyorum ve ona .

"Evet?"

"Bu sen misin?" Bana bir partide çekilmiş resmimin bulunduğu sayfayı gösteriyor. dört harika yaratık oturuyor. İkisi sağda ikisi solda.

Sosyal medyanın gelişile birlikte fark edilmemek imkansız hale geldi. Gazetecilerin gelmediği yerde insanlar gelip fotoğrafınızı çekiyor ve her yerde yayınlıyor.

Dört genç kız, Valencia'daki takım arkadaşlarımın bana bir hediyesiydi. Keyifli, unutulmaz, İspanya'ya dair saklayacağım en iyi anılardan biri. Fotoğrafi saklamak için neredeyse o gazeteyi satın alacaktım.

"Gerçekten de benim," diye onaylıyorum.

Çantasından cep telefonunu çıkarıyor ve ben daha sormadan istediği selfie için poz veriyorum.

"Bir Fransız takımı için oynayacak mısın?"

"Henüz bilmiyoruz. Yalan söylüyorum, hiçbir şeyi doğrulayamıyorum, çünkü görüşmeler şimdilik gizli ve şirket herhangi bir haber vermeden önce beni Paris'e indirmeyi tercih ediyor.

"Fotoğraf için teşekkür ederim.

Rica ederim.

Ona beni tuvalete kadar takip etmesini söylemek istiyorum ama dergiyi kapatır kapatmaz kapak resmi nefesimi kesiyor, vücudumdaki kasları köreltiyor.

Zœe Pisces Leclerc, Pisces pour femme parfümünün bir sonraki referansı.

Yüce İsa.

Şaşırtıcı derecede güzel.

Onu yıllardır ilk kez gördüğümünden değil ama... bu resimde o kadar... o kadar... o görünüyor ki.

Bu o.

Hatırladığım.

Düşüncelerimde beliren kişi.

Kafamın içinde bir yer tutmayı başaran kişi.

Gözlerimi kapatıyorum ve uçan seksi düşünmeyi bırakıyorum, başka bir tür günahkâr senaryo hayal etmekle meşgul oluyorum.

Yapma.

Şimdi

olmaz.

Bugün

olmaz.

Bu on yılda değil.

Müzik parçalarını değiştiriyorum ve DJ Scorpio'nun tüm parçalarını atlıyorum, çünkü Leclerc'ten bıkmış durumdayım ve Charles de Gaulle havaalanına inmek için bekliyorum, orada beni şirket çalışanlarından biri karşılayacak.

Onu tekrar göreceğimin garantisi yok, değil mi?

Takımla bağlantısı olmamalı. Cox ile olan ilişkiniz dışında, kulüple başka ne gibi bir bağlantınız olabilir?

Başkan'ın özellikle ailesi söz konusu olduğunda son derece özel bir kişi olduğu biliniyor.

Kahretsin. Takımın forvetlerinden biriyle birlikte.

İçini rahat tut, Eryk.

Kötü bir başlangıç yaptık.

Parmaklarımın arasında onun saçlarının görüntüsüyle uykuya dalıyorum. Unutmuş olmama rağmen hissedebildiğim, hatırlayabildiğim kokusunu hatırlayarak rahatlıyorum, sanki bilinçaltım mantıktan daha becerikliymiş ve uzak anılara ulaşabiliyormuş gibi.

Sanki daha hızlı ve daha hızlı

koşuyordu. Kafamdan daha hızlı.

Kalbimden bile daha hızlı.

İki saatlik bir uçuştan sonra, uçaktan inip iki parça bagajımla gelen yolcu bölümünü geçmek üzereyken, kendimi kalabalığın arasında üzerinde adımın yazılı olduğu bir tabela ararken

Ancak sergilenen çeşitli kağıt parçaları arasında hiçbir şey dikkatimi . Biraz dolaşıp etrafa bakmaya karar veriyorum.

Kesinlikle fark edilmediğim için, 1.90 boyum göz önüne alındığında, beni almaya gelen kişi beni kolayca tanıyabilir.

Bavullarımı çıkışa doğru sürüklüyordum ki arkamdan bir kadın sesinin beni çağırdığını duydum.

"Novak?"

Arkamı döner dönmez, sanki biri üzerime bir kova buzlu su atmış gibi hissediyorum.

Yine de içten içe yandığımı hissediyorum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Zöe: 14 yaşında.

Boğa: 33 yıl.

Yemek salonuna bitişik odadaki imparatorluk kanepelerine yayılmış durumdayız. Müller beyaz eldivenli ellerinde gümüş bir tepsiyle ilerliyor ve kardeşlerime kahve servisi yapmaya başlıyor, ben ise başımı Başak'ın bacaklarına yaslamış, dalgın dalgın Facebook *ana sayfasında* geziniyorum.

Onu göremesem de, cep telefonu ekranımı gözetlediğini çok iyi biliyorum. Saklayacak bir şeyim olmadığı için, her seferinde en az bir düzine kızla sanal ilişki yaşayan onun aksine, onu tatminsiz bıraktığının farkında olarak etrafı gözetlemesine izin veriyorum.

Porselen tıkırdıyor, odada yudumlanan aromanın yoğun kokusu burun deliklerime nüfuz ediyor. Kulağıma Koç'un Chantal'a yaptığı müstehcen bir şaka geliyor. Sinsice gülüyorum, göz ucuyla Boğa'nın tepkisini kontrol ediyorum. Tabii ki irkilmiyor, sadece onları susturan bir bakışla onlara bakıyor. Kahvesinin son damlasını da yutuyor ve uşak fincanı parmaklarının arasından alıyor, sanki uzanıp önündeki sehpanın üzerine koymak ona çok ağır gelecekmiş gibi.

Bazen kardeşimin kendisine bir kral gibi davranılmasına içerlediğini, bazen de bunu talep ettiğini düşünüyorum.

"Görüyorum ki hepiniz bugün Vakıf tarafından düzenlenen ve katılmanız gereken önemli bir etkinlik olduğunu unutmuşsunuz," diyerek dikkatimizi çekiyor ve ayağa kalkıp Armani ceketinin düğmelerini ilikliyor.

"Ne olayı?" diye sorar Aries, dişlerinin arasında bir sigara tutarken. Eğer sigarayı yakarsa, Boğa onu ona yedirecekti.

"Sakin bana bunu da unuttuğunu söyleme."

"Hayatımın her dakikasını organize eden, bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini hatırlatan on beş süper seksi asistanım yok".

"Kimse sizi bunlara sahip olmaktan alıkoymuyor" diye belirtiyor.

"Keşke hepsini becermeseydi..."

'Kelimeler, Chantal.

Kız kardeşim

homurdanıyor.

Terazi, "İşinizi yatağa götürmek ters etki yaratır," diye belirtiyor. İnci grisi ipek bir eldiven giyerek fincanı kiskanılacak bir zarafetle tutuyor ve kırmızı lekeli dudaklarına götürüyor.

"Her neyse..." Aries oturduğu yerden kalkıyor, sigarası dişlerinin arasında sıkıca sallanıyor. "Ben gitmiyorum. İyi günler ailem," diyerek yanımızdan ayrılıyor.

"Başak?", evin patronu kardeşimden bir cevap almaya çalışıyor, o da herkes için artık bir sıkıntı gibi görünen bu durumdan kendini kurtararak koltuktan kalkıyor ve başımı döşemenin üzerine kaydırıyor.

"Benim zaten bir nişanım var, üzgünüm. Sizi selamlıyorum!" Ve o da ortadan kaybolur.

Kendimi yukarı çekip kanepenin arkasına yaslanıyorum ve Taurus'un birinin eşlik etmesi için yaptığı çeşitli girişimleri izliyorum.

Onun gibi bir insanın destek istemesi çok saçma. Güçlü erkeklerin en yalnız olanlar olduğu gerçekten de doğrudur.

"Chantal?" diye ona döner.

Kıkırdıyorum, kahvenin son yudumunda neredeyse boğulacak olan kız kardeşimin tuhaf yüz ifadesini fark ediyorum.

"Bana taahhüdün ne olduğunu hatırlat despot kardeş. Günlüğüm dolup taşıyor."

"Vakıf bu yıl Saint- Étienne kilisesini yenileyecek. Bina Paris'in yeniden geliştirilmekte olan bir bölgesinde ve ben de izimi bırakmak istiyorum. Orası gelişen bir bölge haline gelirse, hanedan ve *ben* orayı yeniden geliştireceğimiz için bu gerçekleşecek".

"Boğa burcu ve onun her şeye gücü yettiği sanrısı," diye onu kışkırtır Terazi. "Bu şekilde Tanrı'ya yaklaşmayı mı umuyorsun?"

"Ben zaten bir Tanrı gibi görünüyorum, değil mi?" diye kötü niyetli bir ironiyle karşılık verir.

Yengeç ekler: 'Sanırım kutsal yer için yeni heykeller temin etmek isteyeceksiniz. Sunaktaki Madonna gibi kendi suretimde bir tane talep ediyorum'.

Müdahale ediyorum: 'O zaman o şımarık kıçını kaldır ve devam et.

"Şaka mı yapıyorsun, Balık? Ben bir kilisede mi? Sadece mermerden yapılmış bir kiliseye girebilirim. Onu yenilemeliyiz, yıkmamalıyız. Benim varlığım duvarları yıkar, İsa bile çarmıhtan iner ve kaçır. Hayır, inmezdi, kendini aşağı atardı. Kutsal su şampanyaya dönüşür ve..."

"Küfür etme," diye sözünü keser Terazi.

"Dokunduğum her şeyin yanması kesinlikle benim suçum değil. Ama Tanrı'dan korkanlar benim için yanmanın ne demek olduğunu asla bilemezler".

Kapı aralığından gelen sese dönüyorum: 'Bir gün kendini senin alevlerinin ortasında bulacak herkese acıyorum kardeşim. Scorpio, gömleği yırtılmış, saçları dağılmış ve elmacık kemiğinde bir çürük varken öne doğru adım atıyor. Yarılan dudağı hâlâ kanıyor.

Görevi tamamlamak istercesine ona çıkışan Taurus dışında hepimiz şok içinde ona bakıyoruz.

Onu yakasından tutup kendine doğru çeker ve yediği dayağı dikkatle inceler.

Kim bilir ne için. On yedi yıl ağabeyimiz için bir kâbusa dönüşüyor.

"Sana ne yaptılar?" Taurus'un öfkesi aşkar.

Akrep kavrayıştan kurtulmaya çalışır, ancak bunu pek inandırıcı bir şekilde yapamaz, bu yüzden Boğa'nın parmakları yüzünde belirir ve endişeyle çıkıntıları araştırır.

"Bunu kim yaptı?"

"Önemli bir şey değil. Sadece aptalca bir kavgaydı.

"Sana kimin yaptığını sordum.

"Ben casus değilim. Eğer bir kavgaya karışırsam, bu benim kendi işimdir."

"Hayır, eğer biri sana el kaldırmaya cüret ederse, bu benim de kığım olur."

Dik duran *Mösyö Le parole*'den bir küfür duyunca şok içinde ağzımı kocaman açtım.

Yumruklarını nasıl sıkıldığını, bir şeyleri kırıp dökme isteğini nasıl bastırdığını görüyorum. Bazen kardeşimin özel hayatında, gösterdiğinin tam tersi bir karakter sakladığını ve aslında içinde çok derin kökenleri olması gereken bir öfke barındırırken, bize olumlu bir örnek vermeye çalışıldığını düşünüyorum.

Aile içinde herkes onun maskelerini fark etmiyor ya da fark etseler bile sadece babacan ve kendini beğenmiş tarafıyla ilgilenmenin daha rahat olduğunu düşünüyorlar ama ben sık sık çeşitli gölgeler görüyorum. Bunlar beni büyülüyor, onu daha iyi anlamak için çabalamama neden oluyor ve onu bir Tanrı'dan çok bir insan olarak görmeme yol açıyor.

"Sana son bir kez daha söyleyeceğim, Akrep: Eğer beni bir daha senin hatalı davranışların yüzünden okula çağırırlarsa, seni daha korumayacağım."

"Çok geç!" Cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkarır. Diğer elinden kapıp açıyor, sonra da ters ters bakarak düzeltiyor.

"Burada bir ebeveynin varlığının gerekli olduğu yazıyor" diye belirtiyor.

Haydut omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Her zamanki gibi babammış gibi davranıyorsun."

"Senin pedin olmak için çok gencim... Kahretsin! Pekala." Ve hemen teslim olur. Kale asisi kendi hatalarından birini yaptığında, kral onu kurtarmaya gelir. Ve hatalar ciddi olsa da, güçlü ve sadık bir adamla kan bağına sahip olmanın güzelliği tam da onun gücünü bertaraf edebilmektir. Ve kurnaz Akrep bunu bilir.

"Öğretmenle konuşuyorsun, değil mi *baba*?" Dalga bile geçiyor, inanılmaz.

"Çekil gözümün önünden!"

Terazi, aile yıkıcısının peşine düşer ve Chantal bu fırsatı değerlendirerek gizlice kaçır.

Herhangi birimiz için bin parçaya ayrılacak bir adamı kaplayan hüznü gözlemliyorum ve içimden, onu rahatsız eden şeyin Vakıf olayı olmadığından emin olsam da, ona destek olmam gerektiğini hissediyorum. Son birkaç yıldır Taurus biraz içine kapanmış gibi görünüyor. İçine kapanık bir hale geldi. Kendini ikiye bölünmüş ve bir parçasını kaybetmiş gibi hissettiği izlenimine kapıldım. Ama belki de tüm bunları sadece büyüdüğüm ve yetişkinlerin yüzlerini okumayı öğrendiğim için hayal ediyorum.

Romantik bir hayal kırıklığı yaşamış olabilir mi? Eğer öyleyse, bir kadınla olan ilişkisini gizli tutmayı başarmış olmalı. Hiç haber çıkmadı.

"Sana eşlik etmeme ne dersin?" diye mırıldandı ve onu aptallaştıran sayısız düşünceden uzaklaştırdı.

"Gerçekten mi?" Moralini düzeltebildiğimi ve yüzüne biraz neşe getirebildiğimi gördüğüme sevindim.

"Evet, aile için bir şeyler yapmaya başlamak istiyorum. Bence bunu temsil etmenin zamanı geldi. Ve bir hayır etkinliğinden daha iyi bir fırsat olamaz".

"Bazı şeyleri görüyorsun, değil mi?" diye konuyu değiştirerek beni şaşırtıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz Leclerc'ler benmerkezciziz, kendimize odaklanırsınız ve başkalarının sorunlarını görmezden gelerek hep kendi sorunlarımızı ön plana çıkar".

İfadeye katılmayarak kaşlarımı çatıyorum. "Sen ve Libra öyle değilsiniz. Ve eğer diğer kardeşlerimiz bencilce davranıyorsa, bunun tek nedeni sizin her şeyle ilgilenmek için orada olduğunuzu bilmeleridir."

"Bazen sana karşı yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum".

Ona doğru yürüyorum ve kaslı kalçasının üzerine oturuyorum. "Sen tanıdığım en dürüst adamsın."

"Ne kadar çok hata yaptığım hakkında bir fikriniz olsaydı, böyle konuşmazdınız."

Bana melankoli ve pişmanlık dolu görünüyor, ama ısrar etmek istemediğim için onu neşelendirmeye çalışıyorum.

"O zaman	è	Karar verildi.	Bugün Ben
olacağım	eskort	. BEKAR	Avrupa'nın en çok
arzulanan	bekarı'.		

"Dünyadan, Zöe. Dünyadan." Gözlerimi tavana kaldırıyorum.

Bugün.

Zamanında varmak için çok uğraştım. Yolda, özellikle de havaalanında çok fazla karışıklık vardı. Ailemde şoför kullanmayan birkaç biri olmama ve arabalara biraz aşına olmama rağmen, otoparklarda kendimi çözmekte zorlandım. Sonunda nezaketsizliği tercih ettim ve beyaz Range Rover'ımı bir 'park edilmez' tabelasının altına bıraktım. Kardeşim üzerinde kötü bir izlenim bırakmaktansa para cezasına maruz kalmayı tercih ederim. Bana güvendi ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmaya niyetli değilim. Sonuçta, bu görev çocuk oyuncağı, sıradan bir ölümlünün günlük hayatında gerçekleştireceği bir çaba. En basit şeylerin bile karmaşık hale geldiği bir dünyaya ait olmam çok kötü. Bu, önemli soyadı taşıdığınızda ve her şey size gümüş tepside sunulduğunda olur, ama bu sefer kendi başıma idare etmek istiyorum. Kimse bana 'sana bu işi yapamayacağını söylemiştim' demek zorunda kalmayacak.

Uzakta, gelen yolcu alanındaki arabaları temizleyen polisleri fark ediyorum. Cezayı ödüyorum, sabırla. Girişe doğru koşuyorum ve aceleyle içeri giriyorum. İnən yolcuları karşılayan insan kalabalığı çoktan dağılmış. Kalabalığın arasından almaya geldiğim futbolcuyu görebilmek için botlarımın parmak uçlarında duruyorum. Ellerinde isim yazılı kağıtlar tutan birkaç kişiyi fark ediyorum ve hedefimin beni fark etmeyebileceğini anlıyorum.

Kahretsin, onu aramak ve kovalamak zorunda kalacağım.

Ancak şimdi, zihnim biraz rahatladığında, beni burada bulduğunda nasıl tepki verebileceğini hayal ediyorum, ama arkamı dönüp bana arkası dönük, insanların arasında yürüdüğünü fark ettiğimde, bunun yerine garip bir tepki verenin ben olduğumu anlıyorum.

O anda taş kesiliyorum.

Taşınmaz bir mermer levhaya dönüştüm.

Onu sahada, televizyonda, sosyal medyada gördüm ama bir daha asla aynı yerde, karşı karşıya gelmedik.

Şahsen televizyonda ya da fotoğraflarda görüldüğünden daha da uzun. Heybetli ve görkemli. Onu fark etmemek imkansız. Yoldan geçenlerin geri kalanı onun omuz hizasına kadar geliyor. Saçlarını atkuyruğu yapmış ve sarı kafası diğerlerinin arasında altın bir başak gibi göze çarpıyor.

Fiziksel olarak etkileyici.

Şoku atlatıp peşinden koşuyorum ve yeni inen yolcuların arasında yer açıyorum. Cep telefonu dikkati dağılmış, Gucci marka bir el arabasını sürüklüyor ve aynı marka bir sırt çantası taşıyor. Bir kolunun altında uyumlu bir clutch çanta tutuyor ve arkasını döndüğünde bir çift Cartier gözlüğü bakışlarını gizliyor.

Yutkunuyorum.

Gözlerim onu son gördüğümünden çok farklı olan yüz hatlarına takılıyor. Henüz beni fark etmedi, bu yüzden kendimi geçmişî düşünmemeye zorlamak için zamanım var ve derin bir nefes aldıktan sonra, onu gözden kaybetmeden önce, ona yetişiyorum.

"Novak?"

Arkasını döndü ve beni görür görmez ağzı hafifçe açık kaldı, cep telefonu havadaydı ve vücudunun geri kalanı benimkinden daha fazla taş kesilmişti.

O şaşkın şaşkın anlamaya çalışırken, belki de sadece şaşırdığı için, buzları kırıyorum ve elimi uzatıyorum.

"Zöe Pisces Leclerc. Şirket adına sizi almaya geldim." Kolum ona doğru uzanmış, başımı kaldırıp yüzüne bakabiliyorum, göğsümde garip bir zonklama var.

"Gerçekten mi?" diye ağzından kaçırır, koşuşturmanın karmaşası içinde.

"Evet, neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır, cidden, *kendini tanıttın* mı?"

"Bu iyi bir davranış. Elimi sıkmadan önce daha ne kadar bu şekilde kalmam gerekiyor?" Belki de biraz

huysuz ve profesyonelce değil, ama bu o, yani...

"Araba nerede?"

"Pekâlâ, onu sarsmayacaksın," diyerek kolumu indirdim ve teslim oldum.

Valizinin tekerleklerini kaydırıyor ve gelen yolcu bölümünden ayrılmaya hazırlanıyor. Onu kuşatmak zorunda kaldım.

"Tek sahip olduğun bu bavul mu?"

"Gerisini kardeşim halledecek.

"Peki o nerede?" Her an ortaya çıkmasını bekleyerek etrafıma bakıyorum.

"Hâlâ Valencia'da. İlgilenmesi gereken bazı işleri var". Tekrar bir heykele dönüştüm.

Az önce ne dedi? Savcısı burada değil mi? Arabada onunla yalnız mı gideceğim?

"Hareket etmeyecek misin?" diye güneş gözlüğünün kenarından bana bakıyor. Göz kırıyorum ve irkiliyorum.

"Evet, evet... Bu taraftan." Dışarı çıktığımda, kanunsuzların arabama tehlikeli bir şekilde yaklaştıklarını fark ettim. Novak'ı geride bırakarak hızımı artırdım.

Açılış uzaktan kumandasına basıyorum ve doğrudan Range'in arkasına gidiyorum. Ayakkabımın burnuyla sensörü etkinleştiriyorum ve bagaj açılıyor.

Hemen arkamdan geldiğini hissediyorum ve onun bu kadar yakınımda olduğunu bilmek beni hayal ettiğimden daha fazla rahatsız ediyor. Kokusu o kadar yoğun ki dışarıda bile hissedilebiliyor. Dior'un Sauvage kokusunu tanıyorum ve duyularım karışımı hemen onunla ilişkilendiriyor. Harika, bundan sonra *Le Parfum Eryk* olacak.

Geri çekildiğim anda sarsılıyorum ve sırtım göğsüne çarpıyor. Soluğumun fark edilmemesi için dua ediyorum ve sırt çantamı ve el arabamı yere bırakmasına izin veriyorum. Tekrar harekete geçiyorum ama yüz ifadesi ve parmağıyla tam olarak park edilmez tabelasını işaret etmesi beni bir noktaya değinmeye zorluyor.

"Geç kaldım".

"Ben buna yetkinin kötüye kullanılması derim.

"Benim gücüm yok.

Kapıya doğru yürürken ekliyor: 'Charles de Gaulle havaalanında bir aile pistiniz var. Bundan faydalandığınızı söyleyebilirim'.

Kaba bir şekilde kapıyı açtım ve arabaya bindim.

Ve daha da kötöleşiyor. Novak kokpiti , kelimenin tam anlamıyla kokpiti işgal ediyor. Bacakları o kadar uzun ki koltuğu arkaya almak zorunda kalıyor, omuzları o kadar geniş ki dirseğini hareketli kolçağa dayamak zorunda kalıyor ve parfümü o kadar yoğun ki dışarıdaki sıcaklık çok düşük olmasına rağmen camı açmak zorunda kalıyorum.

Ben kendimi emniyet kemerine adadım, o ise Cartier'ini çıkarıp...

Kahretsin.

Ellerim bir an için kemere çivilenmiş halde kalıyor, gözlerim onunkilere sabitleniyor, şimdi görünür, şimdi ışık dolu, şimdi... bir zamanlar oldukları kadar güzeller.

Eryk fiziksel olarak değişti. Büyümüş, fiziğini şekillendirmiş, kaba, köşeli hatlara sahip bir yüzle zamanı kucaklamış, ancak irisleri aynı kalmış, onları aydınlatan aynı tonu korumuştur.

Gözbebeklerinin mavisi bana her zaman şaşkınlık ifade etmiştir. Onlara birkaç saniyeden fazla bakmak her zaman benimkilerin yanmasına neden olmuştur. Kör edici, neredeyse doğaüstü bir renk tonuna sahipler, berrak ve derinler. Bir kurdunkilere benziyorlar.

Durum o kadar garip ki, o da kendini benimle aynı durumda buluyor. Belki de bugün konsantre olmakta zorlandığımı düşünüyordur diye öksürerek kemeri takıp motoru çalıştırıyorum.

Bu andan itibaren gerginlik nihayet azalır gibi olur.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bilmiyorum, nereye gitmen gerekiyor?"

"Bana nerede söyleyeceksin".

"Anlamı?" Sesime kötü bir his karışıyor.

"Ne bu, şaka mı?" diye kıkırdıyor.

"Senin evin yok mu?"

'Birden fazla ama Paris'te değil'.

"Ailen buralı, anlamıyorum."

"Yıllardır ailemle birlikte yaşamadım ve şimdi de niyetim yok.

Tanrım, onu nereye götüreyim?

Varış yerinin ailesinin evi olduğunu sanıyordum, ama öyle görünmüyor.

Az önce ilk golü yedim. Taurus 1 - Zöe 0.

Toparlanmak için hala zamanım var.

"Yani..."

"...Bana bir otel rezervasyonu yaptırmanız ya da en azından bir daire tahsis etmeniz gerekirdi. Şirket adına burada olduğunuzu söylediniz. Ne iş yapıyorsunuz? Biz çaylak mıyız, küçük balık?"

İma bombardımanı başladı. Sanki rakip takımın savunmacıları tarafından kuşatılmış gibi hissediyorum. Topu tutmak ve dripling yapmak için bir açıklık beklemek zorunda kalıyorum.

Fiziksel olarak değişmiş olabilirdi ama küstahlığı tüm dövmeleri gibi ona yapışmıştı.

Toplarım ve kibirli bir şekilde karşılık vermem. Oyuncular, özellikle de takıma ilk geldiklerinde, şımartılmalıdır. Ona karşı zorlanıyorum ama deneyeceğim.

"Bunun yerine seni Ray Cox'un dairesine götürmeme ne dersin? Çatı katında birkaç misafir odası var, onunla tanışmak ve ekibe katılmaya hazırlanırken buzları eritmeye başlamak için bir şans olabilir."

"Cox senin erkek arkadaşın, değil mi?" diye bana dönüyor ama ben yola odaklanıyorum.

"Aynen öyle.

Cevap vermesi için geçen süreyi ölçemiyorum ama belki de bir kilometre geçmiştir.

Sesinden pek ikna olmuş gibi görünmüyor ama ben sadece sorunu çözmekle ilgileniyorum. Eğer Taurus bu aptalca hatayı bilseydi, oyunu iptal eder ve kendini varsayılan olarak kazanan olarak görürdü.

"Geçici olacak," diye ekliyorum. "Belki birkaç gün. Bir bombardıman uçağına layık bir konaklama yeri bulmanız için hemen ilgileneceğim." Geniş bir gülümseme veriyorum.

'Bu ikinci kez dalga geçişin'.

"Bunu hiç yapmıyorum," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Önce kendinizi sanki birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi tanıtıyorsunuz..."

"Beni hatırladığından emin değildim."

"...Şimdi de bana ünlü biriymişim gibi davranıyorsun."

"Sensin.

Ne yazık ki, gerçekten öyle, bu yüzden onu kelimelerle cehenneme uçuramam. Leclerc'in tacındaki mücevher olacak, bu yüzden nadir bir mücevher gibi muamele görmeli.

"Sen de öylesin, bu yüzden unutulmuş olabileceğimi düşünmek bana aptalca geliyor. Instagram her yerde senin fotoğraflarınla dolu."

"Sinir bozucu bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Belki de öyledir".

"İyiden çok yakışıklı olmasıyla ünlü olan kişi söyledi."

"Bu alçakça bir darbe, küçük balık."

"Bana öyle deme."

Bir an için bej koltuğa yayılmış olan ona doğru dönüyorum. Dirseği kapıya dayanmış, yüzü parmak eklemlerine dayanmış, eğlenen gözleri üzerimde.

Bu beni çok rahatsız ediyor. Direksiyonu kavırıyorum ve hızlanıyorum.

"Nerede kalmıştık?" diye devam ediyor. "Ah, evet, bana bir bombardıman uçağına layık bir konaklama sağlamana. Buna gerek yok. Nestor Paris'e iner inmez bana bir daire bulmakla ilgilenecek. Ya da bir villa. Bir golcü için en iyi ev hangisi olabilir?"

Almaya başladığı aşırı özgüven karşısında burun deliklerimi öfkeyle açıyorum. Tam olarak yabancı değiliz, tamam, ama lanet olası dilini tutabilir.

"Madem buradayız," diyerek konuyu tamamen değiştiriyorum, çünkü konuşmayı başlatmak istiyorum. "Seninle benim için önemli olan bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Onu sözde stajım için hazırlamaya başlamak iyi oldu.

"Bu samimiyet seviyesine çoktan ulaştık mı? Daha on dakika önce geldin."

"Bu işin doğasında var."

"Ne işi?"

"Benim."

"Çalışıyor musun?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Sen bir Leclerc'sin, neden bir mesleğin olsun ki?!"

"Ne kadar yüzeysel," diye mırıldandım.

"Ne dedin sen?"

"*Tüm dürüstlüğümlle* söylüyorum ki," diye düzeltiyorum ifadeyi, "yaşam tercihlerimle, özellikle de mesleki tercihlerimle ilgili olarak size kendimi açıklamak zorunda değilim."

"Peki ne iş yapıyorsun? Futbolcu şoförü mü?"

yakışıklı, lanet suratını tekmelemek isterdim.

"Hayır. Spor avukatlığı lisansımı yeni aldım ve..."

Gürültülü kahkahası sözlerimi bastırıyor. Göz ucuyla öne doğru eğildiğini, kendini durduramayan bir aptal gibi gülerken karnını tuttuğunu görüyorum. Yüzünü bile kapatıyor, sanki bir rüyadan uyanmak istiyormuş gibi ovuşturuyor.

"Gerçekten mi?" diye yaklaşmaya bile cesaret etti. "Sen mi?"

"Sorun nedir, pardon?" Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyorum, ayağım gaza basıyor, göstergeye basıp sollamaya çıkıyorum. Öfkemi hızla boşaltıyorum, aşırı vites yaptığımı fark ettiğim anda yavaşlıyorum.

"Manken olabilirsin," diye dalga geçiyor. Tekrar.

"Zaten öyleyim.

'Girişimci...!'

"Ayrıca"

'Aktris...!'

"Oyunculuk yapmıyorum ama aktörlük de yapıyorum".

'Mars'ta bir giyim mağazaları zinciri açın...!'

"Kız kardeşim Chantal'a teklif edeceğim."

"Ama futbolcuların menajeri..." der ve güler. Tekrar. "*Senden nefret ediyorum, seni piç!*" Bunu bilerek yapıyor. Sadece sinirlerimi bozmak istiyor. Unutmuş olamaz. "Kahretsin, bugün her şey şaka gibi, değil mi?"

"Hadi, bir kadının futbol dünyasında var olamayacağını iddia ettiğiniz maço konuşmanızı yapın."

"Bu doğru.

'Toro ile asla bir anlaşma yapmamalıydım'.

"Affedersiniz?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey demedim."

Kardeşimle anlaşma yaptığım için çok pişmanım. Kendimi böyle bir durumun içinde bulacağımı hiç düşünmemiştim. Eryk'in bana karşı daha nazik olacağını, belirli sınırları aşmasına izin vermeyeceğini düşünmüştüm. Oysa eskiden olduğu gibi: kibirli, pislik, kaba, uygunsuz.

Ondan nefret ediyorum.

Daha önce de söyledim ama sonsuza kadar tekrarlamaya devam edeceğim.

"Daha önce *anlaşma* demiştin," diye ısrar ediyor.

"Eğer duyduysanız, neden soruyorsunuz?"

"Neden cümleleri açık bırakıyorsun. Hem senin benimle konuşacak önemli bir şeyin yok muydu?"

"Artık durumun böyle olduğunu sanmıyorum.

Kararımı verdim. Bu kadar yeter. Burada kesiyorum. Orijinal planıma geri döneceğim, yani futbol okullarına gidip daha geleneksel bir şekilde yetenekleri keşfetmeye çalışacağım.

"Yine de merak ediyorum.

"İlginiz tatmin olmayacak.

"Ne sebeple?"

"Çünkü ben bıraktım".

"Neyi bırakıyorsun?"

Neden bütün bu soruları soruyorsun?!

"Şimdiden sinir sistemimi sarstın. Hayallerimi engelleyen nişanım ve kardeşlerim olduğu sürece sorun yok, ama bana emanet edilmiş bir velet olan sizseniz ve ben bunu size sorunsuzca söylüyorsam, durum değişir."

Tanrım, az önce ne dedim ben?

"Neden ben senin için hiç kimseyim?" diye kışkırtıyor.

"Aynen öyle.

"Yani pes ediyorsun.

"Evet.

"Sonuna kadar gitmeniz için bir neden daha, çünkü ben *hiçbir şeyi* temsil etmiyorum". Sanki gücenmiş gibi son kelimenin üzerine basıyor. Kimin umurunda!

"Seninle değil. Orijinal planı takip edeceğim".

"Hangisi?"

"Umurunda olduğunu sanmıyorum.

'Evet, tedarikçinin bu absürd hikayesi beni büyülüyor. Futbolcuyu becermek yerine tüm futbol sistemini becermeye çalışan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım'.

"Diliniz berbat ve mantığınız arkaik".

"Olacak... Gerçek şu ki, kolay pes ediyorsun, küçük balık."

"Bana öyle deme," diye patlıyorum, ona ters ters bakıyorum ve hemen pişman oluyorum.

Bir anlığına bana nasıl baktığını gördüm. Ayrılmış dudakları ve onları okşayan dili, sanki benimle ve arzularımla ciddi bir şekilde ilgileniyormuş gibi, beni rahatsız etti.

"Sana köpekbalığı, köpekbalığı, ahtapot, denizati ya da neden olmasın, küçük denizkızı dememi mi tercih edersin?"

"Sanırım bana karşı biraz fazla özgürlükçü davranıyorsunuz."

"Önce sen kendini tanıttın," diye sert bir ses tonuyla karşılık verdi. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Bunu ömür boyu bana karşı mı kullanacaksın?"

"Evet."

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Selam Eryk, n'aber? zaman oldu... Böyle şeyler işte. Senin hırssız bir hatun olduğun kadar acımasız bir kadın olduğunu da düşünmemiştim."

'Size hak veriyorum, kesinlikle hırslı değilim'.

"O zaman sorunun bende olduğunu varsaymalıyım."

Başım tekrar onun yüzüne döndü. "Aynen öyle." Gözlerinden kaçmak için geri dönüyorum.

"Neden?"

"Size daha önce de söyledim. Sadece sevdiğim insanların isteklerime karşı gelmesine izin veririm."

"Kimsenin bunu yapmasına izin vermemelisin. Asla."

"Gerçekten de bunu sana vermeyeceğim."

Burnunu yukarı kaldırdı, kendini susturdu. Mesajı doğru anladı ve sonunda benim için bir *hiç* olduğunu fark etti.

Birkaç kilometre yürüdüm, bir daha konuştuğunu duymadığım için içim rahattı, ta ki birdenbire konuya geri dönene kadar.

"Cox'un bir futbolcunun menajerinin bu fantezisiyle ne alıp veremediği var?"

"Bu bir fantezi değil, ben gerçeğim".

"Evet, evet, değerli ruhsatınız, elbette. Ona sahip olmak, olmamaktır. Ve her halükarda, ona sahip olmanızın tek nedeni parayla dolu olmanız."

"Gördün mü, işte," diye direksiyonu tokatlıyorum, yüzüne vurmak istiyorum. "Beni tanıımıyorsun bile ve benimle böyle konuşuyorsun."

"Onun yerine seni tanıyorum."

"Benden bir öpücük çaldıktan sonra..."

'Birden fazla'.

"...Bu seni beni tanıyan bir insan yapmaz". Bu noktada ona en kötü bakışımı atarak bakıyorum. Yüzümde öfke damgası olduğunu biliyorum ve sanki ona fırlatmışım gibi ona doğru geldiğini hissediyorum.

"Yola odaklanmalısın, küçük balık."

"Evet, seni bırakacağım." Başka tarafa bakıyorum.

"Beni yine terk etmek mi istiyorsun?" diyor muzipçe.

"Ne salak ama!" diye mırıldandım.

"Duydum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Eryk: 16 yıl.

Zöe: 14 yıl.

Yaz yaklaşıyor ve her yıl olduğu gibi, kavurucu sıcaklar Paris'i vurmadan önce, benim gibi yoksul insanlar için bağış toplamak amacıyla mahallede bir futbol maçı düzenleniyor. Mahallenin kadınları sahanın etrafına tezgahlar kurdular. Kilise kasasını doldurmak amacıyla tatlı ve diğer yiyecekleri satıyorlar. Bu paranın biz fakir ailelere gittiğini kim gördü ki zaten!

Arkadaşlarım, eğer onlara öyle diyebilirsiniz, kaslarını ısıtmak için saha kenarına koşuyorlar. Diğerleri hanım evlatları gibi top sürüyor, üç dokunuştan sonra topu kaybediyor. Etkinliğe katılanların geri kalanı, yenilenmekte olan kilisenin eski sıraları olan derme çatma tribünlerde oturuyor. Çalışmalar nedeniyle kilise şu anda kapalı, ancak hitabet ve diğer tüm etkinlikler devam ediyor. Peder Jean-Louis küçük sahayı en iyi şekilde değerlendiriyor, kutlamalar için de kullanıyor ve her zaman etrafımda olduğu için futbol oynamamı daha da zorlaştırıyor.

Annem ona kalp sorunlarımdan bahsettiğinden beri, manastırdan uzak durmamı, topa dokunmamamı, koşturmamamı ve çalım atmamamı, *nefes almamamı* emretti. Sporun benim için her şey olduğunu biliyor ama sağlığın hayallerden önce geldiğine inanmaya daha meyilli.

Herkes böyle düşünüyor ve beni en çok üzen de bu.

Arkama yaslanıp benden esirgenen şeyi uzaktan izliyorum: topu ayaklarında üç saniyeden fazla tutamayan bir grup ezikle oynanan basit bir oyun.

Bu yılki turnuvaya kayıt olmaya çalıştım ama ismim silinmiş.

Kendimi gizleyerek oynamaya çalıştım ama bu imkansızdı.

Lanet olası rahibe yalvardım ama bana sadece Tanrı'ya dua edilebileceğini söyledi.

En Yüce Olan'a yalvardım ve ondan kalbimin atışlarını durdurmasını, bunun yerine bacaklarımın dörtmala koşmasına izin vermesini istedim.

Ama hiçbir şey yardımcı olmadı. Bu yüzden futboldan uzak duruyorum, diğerlerinin güçlü kalplerini, sağlıklarını, boşa harcanan normalliklerini kıskanıyorum. Çünkü hepsi berbat oynuyor.

Başlama düdüğünün çalacağı saat yaklaşıyor ve garip bir şekilde bir kadın sürüsü saha kenarındaki koltukları işgal etmeye hazırlanıyor. Cemaatte hiç bugünkü kadar çok kadın görmemiştim. Her yaştan kadın yerlerini almak üzere. Aile anneleri, yaşlılar, gençler, burada hiç görmediğim kızlar. Okulumdan küçük bir *ünlüler* grubu bile var. Burnunun dibi kokan, ölseler benim gibi birine vermeyecek olan klasik hatunlar.

Mahallenin pisliklerini, terk edilmişleri, suçluların çocuklarını ya da onları görmek için burada olduklarını gerçekten sanmıyorum, beni tüm mahalle spor etkinliklerinden tamamen dışladıkları için bilmediğim bir şeyler oluyor olmalı.

Mahallenin güzellik uzmanı *Matmazel* Deneuve'ü hemen fark ettim. Anneme göre o birinci sınıf bir dedikoducuymuş, bu yüzden bu amcığın neden burada olduğunu biliyor olmalı.

Kıçımı bankın üzerine kaydırıyorum ve aslında fırıncının kızlarından biri hakkında başka bir kadınla konuşmakta olan ona yaklaşıyorum. Onun berberin metresi olduğunu söylüyor. Gülmek zorundayım, Paris'in bu kısmında ortaçağa geri dönmüş gibiyiz.

Geveze kadın susmuşa benzemiyor, şakaları bitmiyor, sabrım tükenmeden kısa bir duraksamadan yararlanarak soruyorum: 'Madam Deneuve, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama cemaatte neden bu kadar çok karışıklık olduğunu anlamıyorum.

Kadın, önümüzde geçit töreni yapan kızları fark ettiğim için beni tebrik etmek istercesine muzipçe gülümsüyor.

"Buraya kesinlikle futbol maçı için gelmedim, genç adam."

"O zaman neden?"

"Kimin geldiğini bilmiyor musun?" Hiçbir fikrim yok.

"Hayır."

"Görünüşe göre, yenileme çalışmaları tamamen Leclerc hayır kurumu tarafından finanse edilmiş ve bugünkü etkinlik özel bir konuk onuruna düzenlenmiştir".

Yüce Tanrım!

"Kim?" diye ısrar ediyorum.

"Taurus Leclerc.

"Vay anasını!"

"Ama bunlar ne terbiyesi, evlat? Kutsal bir yerdeyiz". Haç işareti yapıyor.

"Başkan maçı izleyecek mi?" diye soruyorum hâlâ inanamayarak.

"Elbette. O zaman neden mahalleden ve ötesinden kadınlar buraya akın etti sanıyorsunuz? İş adamı çok aranan bir bekâr. Ben artık yaşımı aştım, ama sanırım birçoğu," diyerek yüceltilmiş genç kızları işaret ediyor, "onun dikkatini çekmek için buradalar ve... Hey!"

Onun boş konuşmasına izin verip ayağa kalkıyorum ve sahaya girmeden önce çocukların saklandığı soyunma odasına doğru yürüyorum.

Böyle bir fırsatı kaçıramam. Yeşil Boğalar'ın başkanı Taurus Leclerc burada olacak ve o eziklerin maçını izleyecek.

Bakması gereken benim.

Onun dikkatini çekmesi gereken kişi benim.

Sahaya çıkması gereken kişi benim, Tanrı aşkına.

Bu hayatımın şansı. Bunu boşa harcayamam.

Cemaat binasının kapısını açıp soyunma odasına doğru ilerliyorum. Gördüğüm ilk çocuğa doğru koşuyorum ve onu tişörtünden yakalıyorum. Onu çeviriyorum ve Mathieu olduğunu fark ediyorum. Genelde hücumda oynar, en fazla orta saha oyuncusu olur. Kesinlikle kaleci değil.

"Benimle gel," diyerek onu tuvaletlere doğru sürüklüyorum ve bir kabine itiyorum.

"Ne halt ediyorsun, Novak?"

"Bana bir iyilik yapmalısın.

Tuvaletten çıkmaya niyetli bir şekilde yanımdan geçiyor ama onu tekrar önüme getiriyorum.

"Bırak beni, oyun başlamak üzere."

"Karşılığında sana her şeyi veririm. Soğuk terler döküyorum. Zaman tükeniyor ve onu üniformasını bana vermeye ve sahaya girmeme izin vermeye ikna etmek için çok az şansım var.

"Neyin var senin? Ne istiyorsun?"

"Sizin için oynamama izin vermelisiniz.

"Hayatta olmaz! Çekil yolumdan!"

Boynundan tutarak onu engelliyorum ve pis fayanslara doğru itiyorum.

"Dikkatle dinle," diye yüzüne doğru homurdanıyorum ve parmaklarımı şahdamarında sıkıyorum. Gözleri açılıyor ve dikkatini çekiyorum. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi biliyorum ama sen şimdi şortunu ve tişörtünü çıkarıp bana vereceksin."

"Hayır," diye itiraz ediyor, tırnaklarını elimin arkasına bastırıyor.

"Seni bir yere bağlamak zorunda bırakma beni."

"Taurus Leclerc var, beni oynarken görmeli."

"Sahada !" diye bağıyorum.

"Çek ellerini üzerimden, Novak."

"Bunu sen istedin." Suratını dağıtmak için yumruğumu sıkıyorum ama piç kurusu kurtuluyor çünkü aniden kapı açılıyor ve rahip bizi ayırıyor.

Mathieu kaçıyor, Peder Jean-Louis ise çıkışın önünde durarak benim onun peşinden koşmamı engelliyor.

"Ne yaptığına dikkat et, Eryk. Bugün cemaatimiz için önemli bir gün. Bizi utandırma ve yerinde kal."

"Sahada olduğunu. Ve bunu çok iyi biliyor."

"Annene ve bana itaatsizlik etmeyi bırakmazsan, yerin bir mezarlık olacak."

"Siktir git," diyerek yanından geçip onu sert bir şekilde itiyorum ve tuvaletten çıkıyorum. Soyunma odası çoktan boşalmıştı. Takımlar sahaya çıktı.

Hepsinin canı cehenneme.

Dişlerimi sıkıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. Öfkemin arttığını ve gözlerimin yandığını hissediyorum. Hiç başıma gelmezdi ama bu sefer ağlayacak gibi oluyorum. Sanki önümden bir tren geçiyor ve ben ona binemiyorum, çünkü annem, babam, kardeşim ve lanet olası rahip beni tutuyor, hayallerimin gözlerimin önünden kayıp gitmesine izin veriyor.

Dolapta yakaladığım çöp kovasını tekmeleyerek içindekilerle birlikte yere düşürüyorum. Yumruğumu dolaba vuruyorum, eklemlerimin zonkladığını hissediyorum ve sesin dozunu ayarlamaya çalışarak bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyorum. Kalbim hızlanıyor ve sahada zamanın nasıl geçtiğini anlamayacakken atımları boşa harcadığımı bilmenin verdiği öfkeyle dolaba bir yumruk daha atıyorum.

"İyi misin?" Arkamdan bir kadın sesi umutsuzluğumu bölüyor.

Arkamı döndüğümde, aşağı yukarı benim yaşlarımda bir kızla karşılaştım.

"Sen kendi işine bak," diyorum ona, bakımlı görünüşüne takılıp kalarak. O da Taurus Leclerc'i baştan çıkarmak için burada olmalı. Şık kıyafeti bunu doğruluyor, herkesi etkileyebilecek iyi kız havası da öyle.

Yumuşak koyu dalgalarla çerçevelenmiş mavi gözleri arkamdaki çürük kapıya bakıyor, sonra hâlâ titreyen parmak eklemlerime odaklanıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve kanadığımı fark ediyorum.

Yaklaşır ve pahalı el çantasını açarak bez bir mendil çıkarır.

Kim mendil kullanır ki?

"Bir bakayım." İzin istemiyor, elimi tutuyor ve yarayı inceliyor, ipek parçasıyla silmeye başlıyor.

Onun narin parfümü duyularımı yatıştırıyor, tıpkı garip bir şekilde kalbimin atışları gibi.

Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor ve ona daha yakın olduğum için gözlerinin ne kadar mavi olduğunu daha iyi fark edebiliyorum. Tuhaf bir renk tonları var: berrak, parlak, kör edici. O da aynısını yapıyor, sonra bakışlarını geri çekiyor ve kesiklerden damlayan kanı silmeye odaklanıyor.

"Üzerine dezenfektan koymalısın."

"Ben iyiyim." Artık hiçbir şey söylemediği ve sanki ilk kez erkek bir yaratık görüyormuş gibi beni incelediği için, onu uyandırmaya ve sırtımdan indirmeye çalışıyorum. "Eğer yolumdan çekilersen, ben gidiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor, kendinden emin ve benim hiç etkilenmemiş.

"Müdahaleci olmak istemedim. Bana yardıma ihtiyacın varmış gibi geldi ve..."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Elini uzatarak bana mendilini uzattı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Sende kalsın, belki ihtiyacın olur." Kabul ettim ve elimin etrafında döndürdüm.

"Maç başlamak üzere, üstünü değiştirmeyecek misin?"

"Ben oynamıyorum.

"Bu yüzden burada olduğunu sanıyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm.

"Yani kızgınsın?"

"Hayır, sadece kendime kızgıyım."

"Neden?" Ne sikime umurlarında ki? Kim bu? Ne istiyor?

"Çünkü ben kusurluyum". Doğal bir şekilde, bir patlama gibi, bir kabullenme gibi, bir istifa gibi ortaya çıkan kelimelere hayret ediyorum.

"O zaman kendini düzeltmeye çalış."

"Ama sen ne biliyorsun ki?!"

Ona "Bayan Leclerc" diyorlar.

Kımıldama

!

Sikeyim.

Biri "Bayan Leclerc" mi dedi?

"Hemen geliyorum," diye yanıtlıyor.

Az önce bir Leclerc'e bok gibi davrandım. Daha kötü bir gün olabilir mi? Bunu hemen yapmalıyım. Seninle nasıl konuştuğumu kardeşine anlatırsan.

"Ben gidiyorum," diyor, ben soğuk terler dökerken. "Sizinle tanışmak bir zevkti diyemem ama kim olduğumu öğrendiğinize göre kalp krizi geçirmek üzere olduğunuza eminim."

Vay anasını.

"Hoşça kal," diye omuz silkiyor, arkasını dönüyor ve sebepsiz yere, hiçbir şey anlamadan onu bileğinden yakalıyorum, tekrar döndürüyorum ve arkamdaki dolaba çarpıyorum.

Gümbürtü yüksek sesle duyuluyor ama ağzımı onunkine koyar koymaz çarpmaya başlayan kalbimin gümbürtüsü kadar değil.

Onu çabucak öpüyorum, sanki acele edip dilini çalmam, onu benim yapmam, açgözlülükle yalamam ve sonra iltihaplanmasına izin vermem gerekiyormuş gibi.

Ve bu tam olarak böyle olur.

Ama bana sonsuzluk gibi geliyor, şimdiye kadar yaptığım en güzel şeyi yeniden canlandıran uzun bir sahne.

Bu kızın yumuşak dudakları, güzel bir tadı var, tadı chapstick gibi. Ben gözlerimi açık tutarken, o da aynı şeyi yaparken, kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Her an bana bir tokat ya da beni kovalamasını bekliyorum ama onun yerine ellerini kaldırıp saçlarımı enseme tutuyor.

Kendimi ona doğru daha sert itiyorum, aniden tahrik oluyorum ve vücuduna sürtünmeye hevesleniyorum. Ağzım yanağına gidiyor, sonra boynuna kayıyor, özünün tadı dilimin ucunu karıncalandırıyor.

Yüksek sesle inlediğini duyuyorum. İç çekişinin sesi zonklayan sikime ulaşıyor, sanki ancak o zaman rahatlayacakmış gibi ona doğru bastırıyor.

"Ne yapıyorsun sen? Kes şunu!" Ne kadar heyecanlı olduğumu duyar duymaz beni itmeye başladı.

Ellerimle onu kafesliyorum, avuç içlerimi arkasındaki ezik dolaba bastırıyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Artık hiçbir şey anlamıyorum. Onu tekrar öpmek istiyorum. Onu ısırarak istiyorum.

Ona dokunmak istiyorum.

Sikimi onun eline vermek istiyorum.

"Derhal uzaklaşın," diye emretti, aniden toparlanarak.

"Kardeşine sana kötü davrandığımı söylemeyeceksin, değil mi?"

"Beni bu yüzden mi öptün?" diye ağzından kaçırıyor ve beni itiyor.

"Neden başka?" Kollarımı açtım.

Aklıma göre bunun nedeni çok açık: Onlara kendimi affettirmem gerekiyordu ve aklıma gelen tek saçmalık da buydu. Ancak bedenim biraz farklı düşünüyor.

"Ne. Parça. Of. Bok."

Belki yine yanılmışımdır.

Şiddetle beni daha uzağa itti ve beni geçti. Her şeyi mahvettim.

Bana ne oldu böyle?

Mendilinin hâlâ parmak eklemlerimde olduğuna bakıyorum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve az önce bir Leclerc'i öptüğümü fark ediyorum.

Ama beni en çok gülümseten şey, onun da karşılık vermiş olması.

Bugün.

Onu havaalanında gördüğüm an dengemin bozulduğunu hissettim ama onunla konuşmaya başladığımda sanki zaman hiç geçmemiş ve mesafeler hiç var olmamış gibiydi. Zöe aynı kız olarak kaldı

Geçmişin inatçısı, her zaman hazır tepkisi ve beni tutma konusundaki doğuştan gelen yeteneği ile bana karşı koyabilen kişi.

Gerçekten bir futbolcunun menajeri olmuş. İnanılır gibi değil!

Gerçekten başardı.

Ve her zamankinden daha güzel. Sadece ona dokunmak için her şeyi yapabileceğiniz klasik bir kadın. Eskiden sadece mantıksız ve düşüncesizdim, onu istediğim gibi ve istediğim zaman alırdım, dilimi ağzına sokar ve onu yerdim, tüm inlemelerinin tadını çıkarırdım. İlk öpüşen, her mastürbasyon yaptığımda aklıma ilk giren, beni ilk arzulayan, beni ilk terk eden oydu. İlk olan, hayatınızı altüst etmese bile unutamadığınız, çünkü tüm deneyimlerinizden önce gelen.

gratşul şito eureaddlYolculuğum sessizlik içinde devam ediyor, çünkü kendimi toparlamaya karar verdim. Prestijli bir kulübe katılmak üzereyim. Saygı duyulması gereken pek çok kural var, ancak en önemlilerinden biri kesinlikle başkalarının kadınlarıyla asla daha ileri gitmemek. Bu kural hiçbir yerde yazılı değildir ama soyunma odasında vardır ve kutsaldır. Bu nedenle, şu andan itibaren Zöe benim gözümde ilginç bir et parçası, bir çift büyüleyici göz, arzulayabileceğin bir kedi, ama sadece kendi kafasında.

Paris'in çok zengin bir bölgesine geldik. Burada yaşarken altına yelken açmadım. Fransız seçkinleriyle arama mesafe koydum. Belirli dünyalara ait olmadığımı biliyordum ve Zöe'ye sık sık gittiğim çok kısa bir süre içinde bunu doğruladım, ancak dürüst olmak gerekirse, bu asla flört olarak tanımlanamazdı.

Arabasını tarihi bir binanın altına park ediyor ve erkek arkadaşının lüks bir çatı katında yaşadığını varsayıyorum.

Valencia'da bana iyi para verdiler ve yoksulluktan beklenmedik bir zenginliğe geçtiğimi söyleyebilirim ama burada, Paris'te, Leclerc'de gerçekten zengin olabilir ve bir zamanlar beni reddeden dünyaya girebilirdim.

Eve kazanan olarak
döneceğim. Eve şampiyon
olarak döneceğim.

Range Rover'dan iniyoruz ve ben aceleyle alıyorum. Sırt çantamı tutmayı teklif etti ama ben omzuma koydum.

Beni ağırlaştırmaya başlayan tuhaf bir sessizlik içinde kapıyı geçip asansöre giriyoruz.

Benimkinden en uzak köşede durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve solundaki duvara baktığını fark ettiğimde gülümsüyorum.

"Isırmam," diyorum ona.

"Sen olmayabilirsin ama ben ."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bana yaklaşırsan derini ısırp koparırım."

Bu fikir beni o kadar heyecanlandırıyor ki aletimde bir titreme hissediyorum. Ciddi miydi? Yani, gerçekten de burada, asansörün içinde, dişlerini dudaklarıma yapışmış ve onları sökmeye hazır bir halde bulduğumda üzerine atlayabileceğimi mi düşünüyordu?

Kahretsin, bunu gerçekten düşünüyorum.

"Sana yaklaşacak kadar küstah olduğumu mu düşünüyorsun?" Bana bakmaktan kaçınması beni kızdırıyor ama bunu gizliyorum.

"Alışkanlıklarınızı göz önünde bulundurarak...". Onları unutmadığınızı bilmek güzel.

"Hadi ama Fishy, kes şunu, yıllar oldu. O zamanlar sadece on altı yaşındaydım ve hormonlarım anlaşılabilir bir şekilde çalkantılıydı."

"Şimdi değil miyim?" Bir an için bana bakıyor, ancak gözlerini ararken benden kaçıyor.

"Yeryüzündeki tek kadının sen olduğunu düşünme".

"Aynı şey senin için de geçerli." Asansörün kapıları açıldı. "Beni yakalayan tek kişinin sen olduğunu sanma... *Ray!*" İsmi şaşkınlıkla telaffuz ediyor ve kendimizi şu anki Leclerc bombacısı Cox'un önünde buluyoruz. Aklıma onun yerini çalabileceğim geldi.

Ya da kızı.

Ne oluyor be?

"Hey, bebeğim." Küçük kız arkadaşı kendini onun kollarına attı ve dövme eli onun sert poposunun kıvrımlarında son buldu.

Yutkunuyorum.

Onları koridorda takip ediyorum ve ayrıldıklarında Zöe ima ediyor: 'O...'.

"Eryk Novak," diye önden gidiyor ve kollarını bana doğru açıyor. El arabamı bırakıyorum ve sırt çantamı yere koyuyorum. "Merhaba yakışıklı, nasılsın?" diyerek beni aceleyle kucaklıyor.

"Harika!"

'Belli ki birbirinizi tanıyorsunuz,' yorumunu duyuyoruz.

"Yollarımız uluslararası arenada kesişti," diye açıklıyorum.

"Avrupa Ligi. Leclerc Valencia'ya karşı. Çılgın bir gol attın."

"Benden gömleğimi istemeye geldiğinde ve onları değiş tokuş ettiğimizde..."

"...Bana bir gün benimle oynamak istediğini söylemiştin," diye tamamlıyor.

"Ama kapının önündeki yer için yarışmamız gerekirdi," diye ekledim.

"Sana asla başaramayacağını söylemiştim," diye beni işaret ederek devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Ben de ağın bir kadın gibi olduğunu ve seni seçenin o olduğunu söyledim". Gözleri parlıyor ve gülümseyerek bir elini tıraşlı kafasında gezdiriyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim". İkimiz de eşzamanlı olarak, ilgisizliğe tahammülü yokmuş gibi görünen Zöe'ye dönüyoruz. Zöe onun elini tutuyor ve benim gözlerim bu jeste büyük bir ilgiyle bakıyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve Cox'un onun sözlerine verdiği tepkiye odaklanıyorum. "Eryk başka bir düzenleme için bekliyor, yakında kendim ilgilenmek zorundayım, bu yüzden onu birkaç günlüğüne ağırlamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm." Tanrım, ne kadar utanç verici. "Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil!" diye karşılık veriyor. "Kesinlikle eğleneceğiz. Gel, sana evi göstereyim." O yola koyuluyor ve ben de bavullarımı toplayarak yavaşlama ve küçük balığa son bir kez hitap etme fırsatını değerlendiriyorum.

"Sana asla hayır demezdi."

"Kimse bana hayır diyemez."

"Bunu iyi biliyorum."

Ray'in dairesinin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz, onunla birlikte onun muhtemel takım arkadaşımın bir uzantısı olduğu düşüncesini de bir kenara bırakıyorum.

Hayatlarına girdiğim gibi, Zöe'yi en başından itibaren her türlü değerlendirmenin tutmaya karar veriyorum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Zöe: 14 yaşında.

Eryk: 16 yaşında.

Boğa: 33 yıl.

Az önce yaptığım şeye inanamıyorum. *O alçağın* yaptığına. Kilisenin iç koridorlarında ilerlerken, aptal bir gibi boyun eğdiğim için kendimi azarlıyorum.

O adam beni dolaplara doğru iterken ve dilini ağzıma sokarken nasıl hareketsiz durabildim?

Başım başka bir şey emretmesine rağmen ellerimin ensesindeki saçları kavramak için uzanması nasıl mümkün oldu?

Ve nasıl oldu da dudaklarımı açarak istila edilmeme, tadıma bakılmasına ve alınmama izin verme cüretini gösterdim?

Sadece bir öpücüğün tadının nasıl olduğunu merak ediyordun. Evet, kendime söyledim. Saf bir meraktı.

Beni hazırlıksız yakaladı, hazırlıksızdım ama birbirimize dokunmanın, dudak dudağa, beden bedene ve nefes nefese olmanın nasıl bir his olduğunu bilme arzusu diğer her türlü ihtiyaçtan daha yıkıcıydı, mantıktan bile daha güçlüydü.

Sadece içgüdülerini takip ettin, o kadar da kötü değil.

Yine de pes ettiğim ve karşılık vermediğim için kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Onu daha inançlı bir şekilde geri itmeli ve tokat atmalıydım, bunun yerine... Kahretsin, ona daha fazla alan açmak için ağzımı daha fazla açmak yerine.

İlk öpücüğümü öylece bir yabancıya verdim. Ne büyük kayıp.

Bunu ona sen vermedin, o çaldı.

Kahretsin, bu ben değilim!

İlk erkek arkadaşımı öpmeliydim, beni yemeğe çıkaracak, belki önce bana bir çiçek verecek, tatlı sözler söyleyecek, Paris'i bir terastan gösterecek ve şehvetli okşamalar yapacak olan erkek arkadaşımı. Bunun yerine ben

dolapla kavga eden kibirli ve kaba bir adamla.

Farkında mıyız?

Her türlü zarafetten yoksun ve belki de artık okula bile gitmeyen bir çocuk. Ve bu olay kötü bir mahalledeki bir kilisenin soyunma odasında gerçekleşti.

Tanrım, o bir suçlu olabilir, tüm bildiği bu. Kimse bilmemeli.

Bu tatsız olayı unutacağım.

Sanki bir santrifüjden yeni çıkmışım gibi, rahip ve diğer birkaç siyasi temsilciyle sohbet eden Taurus'a yetişiyorum. Artık ne o soyunma odasında olanları mantıklı bir şekilde düşünme ne de görünüşümün ne kadar bozuk olduğunu kontrol etme şansım var. Saçlarımın dağıldığını, dudaklarımın parlak ve kırmızı görüldüğünü ve göz bebeklerimin büyüdüğünü hayal ediyorum ama buna rağmen gülümsemeye ve bana öğretildiği gibi davranmaya çalışıyorum. Öte yandan, ben iyi bir kızım, terbiyeli, kibar, zeki.

Ben.

O adam gibi değil.

Göğsümde hala teste tabi tutulan bir kalbin gümbürtüsünü duyabiliyorum, tıpkı aniden korktuğunuzda ve tik takları durmadığında olduğu gibi. Ama ben korkmamıştım, heyecanlanmıştım.

Bunu itiraf etmek bana pahalıya patlıyor. Daha sonra kendimle hesaplaşacağım.

Taurus varlığını fark ediyor ve bana doğru bir el uzatıyor. Elini tutuyorum ve sanki saygı duyulması gereken önemli bir kişiymişim, eşitmişim gibi orada bulunan ileri gelenlere duyuruluyorum. Ağabeyimin beni muhataplarına anlatışını, övgü *dolu* sözleri bana ithaf etmesini ve beni *hanedanın geleceği* olarak sunmasını seviyorum. Bu ifadeyi duymak omuzlarıma daha önce hiç düşünmediğim bir sorumluluk yüklüyor. Onun ve beni dikkate alan insanların beni dikkate aldığını bilmek bana keyif veriyor ama aynı zamanda bir gün bir şeyleri kanıtlamak zorunda kalacağım düşüncesi beni derinden sarsıyor, zaten karmakarışık olan halime bir de endişe duygusu ekliyor.

Kırklı yaşlarının başında karizmatik bir adam olan kilise rahibi Jean-Louis Canet bize yenileme çalışmalarının nasıl ilerlediğini anlatıyor. Bir haberden diğerine geçerken, cemaati için yaptıklarımızdan dolayı bize teşekkür etmekten geri durmuyor.

Çocuklar, hayırseverin onuruna düzenlenen küçük maç için sahaya yerleştiklerinde, bize katılımcılardan biraz daha ayrı olan koltuklara kadar eşlik ediliyor.

Kız kardeşim Chantal'ın deyimiyle, bizim koltuklarımızla *avamın* koltukları arasında bir bölücü görevi gören Dimitri, kulağında kulaklığı, koyu renk gözlükleri ve daracık takım elbisesiyle, mükemmel bir bodyguard edasıyla, patronuna doğru fırlayabilecek herkesi yakalamaya hazır bir şekilde hareketsiz duruyor.

Ne yazık ki bu durum sık sık yaşanıyor ve kardeşim kendisine yaklaşmak isteyen herkesle konuşmaya her zaman istekli olsa da, kendisine dokunulmasını bir kenara bırakın, herhangi birinin yanında fotoğrafının çekilmesine bile razı olmuyor.

Orada bulunan kadınların bunu gözleriyle nasıl yediği beni şaşırtmıyor. Sanırım çoğu sadece Leclerc'lerin altın bekârını görmek için burada. Korumamızın da dikkat çektiğini fark ettiğimde kıkırdıyorum. Arkasında, onun arkasını inceleyen küçük bir grubun ilgi odağı. Hiç ürkmediğini görmek beni eğlendiriyor.

Başlama düdüğü dikkatimi dağıtıyor ve ilk dokunuşun başladığı orta sahaya doğru bakışlarımı tetikliyor.

Maç başlar ve hemen tezahürat başlar.

Oyuncuların hepsi yaşlı görünüyor, bazılarının yirmi beş yaşın üzerinde olduğunu düşünüyorum. Hiçbirinde yetenek göze çarpmıyor ve hemen dikkatim dağılıyor, Taurus ile Peder Jean-Louis arasındaki konuşmayı dinliyorum.

"Bizim mahallemiz zor bir mahalle" diyor ve ekliyor: "Bu küçük etkinlikler toplumumuz için bir nimet. İnsanlar soygunları, kavgaları, gece yarısı ailelere kötü haber vermek için gelen uçan arabaları duymaya alışkın ama böyle günler düzenlendiğinde hepsinde bir umut görebiliyorum".

"Bir kilise cemaatinin faaliyetlerinin kateksisle sınırlı kalmaması gerektiğine kesinlikle inanıyorum. Bir çoban için sürüsünün kendisine sadık kalması önemlidir; bu sadece Hristiyanlık ilkeleri ve ruhu açısından değil, aynı zamanda koyunlarına bakarak onları beslemesi gereken kişinin kendisi olması nedeniyle de önemlidir. Özellikle de yoldan çıktıklarında ve yollarını yeniden bulmaları gerektiğinde. Bir kişi olarak değil, bir figür olarak anlaşıldığınızda, sadece almakla değil, vermekle de yükümlü olduğunuza inanıyorum".

"Konuşmanız çok etkileyici, Bay Leclerc".

Onu pohpohluyor musun yoksa yanılıyor muyum?

"Kilise çok şey alıyor," diye devam etti onur konuğu. "Din adamları genellikle gücü eşitler ve hak ettiklerinden daha fazlasına sahip olurlar. Öte yandan hepsi," diyerek etrafını işaret etti, 'sadece inanca sahipler. Ve inançla yaşanmaz'.

"Elimizden geldiğince, bağışlar ve koleksiyonlar sayesinde, yoksulluğa çok yakın koşullarda yaşayan insanlara da yardım ediyoruz.

'Bu yeterli değil'.

"Çok genel bir bakış açısıyla size katılıyorum, ancak burada küçük bir cemaatiz Bay Leclerc, tek başıma tüm sürümü nasıl besleyebileceğimi göremiyorum.

"Bir şeyler bul. Bir yolunu bul." Kardeşim bir hitabeti bile bir işe dönüştürecek cürete sahip. "Bugün yaptığı şey, bu gibi girişimlerin dikkat çekebileceğini gösteriyor. Spor insanları birleştirir, Peder Jean-Louis.

"Oh, hayır, sizi temin ederim ki bugün tüm bu inananları bir araya getiren sizin varlığınızdı," diyerek Taurus'un üzerine eğildi ve beni gözlemlemek için durakladı,

"ve çok tatlı Zöe. İyi kalpli, diğer insanların hassasiyetlerine özen gösteren bir kız". Gözümü sıkıp geri çekiliyor ve beni tuhaf bir duyguyla baş başa bırakıyor. O tuhaf adamla olanları görmüş olabilir miydi?

Belki de sadece mendilimle yaralı parmak eklemlerini sildiğimi fark etmiştir. Bu onun sözlerini haklı çıkarırdı.

"Dezavantajlı ailelerin sayısını belirleyebilir misiniz, baba?"

"Aralarında sınırda olan birkaç tanesi var.

"Onlara yardım edeceğiz.

"Ciddi misin sen?"

Adamın yüzünde şeytan sırıtışına benzeyen bir gülümseme belirir.

Rahip bunu görmezden geliyor ama bir Leclerc için bu da bir iş. Hayırseverlik girişimleri gönülden yapılmıyor değil, yanlış anlaşılmak istemem ama kardeşimin tüm mahalleye sahip olmak istediğinin ve bunun için de kral olması gerektiğinin farkındayım. Ya da konumuza dönersek, bir Tanrı.

"Leclerc Vakfı, yenileme masraflarına ek olarak, daha zor durumda olan hanelere de yardım edecek. Bu bölgeye yatırım yapmayı ve dolayısıyla yeni istihdam yaratmayı planlıyorum. Bunun toplum tarafından iyi karşılanacağını düşünüyor musunuz?"

"En azından, onun bir heykelini yapacaklar." Yüce Tanrı'nın memnun gülümsemesinin başka söze ihtiyacı yoktur. "Bu da ne?!" Papaz sanki sahaya inen bir uzay gemisi görmüş gibi bakıyor. Ağzı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde yavaşça ayağa kalkar.

Boğa ve ben bakışlarını takip ederek onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyoruz. Sahayı kimin işgal ettiğini anladığımızda oyun daha heyecanlı hale geliyor.

Dudaklarımı ele geçiren çocuk az önce ilerledi. Savunmanın en yüksek noktasında, sağımızda, topa sahip oldu ve ayağına yapıştırmaya başladı.

Etrafını saran ve topu bırakması için ısrar eden savunma oyuncularının arasından ilerliyor. Topu kaldırıyor ve uzun boylu oyunculardan birinin kafasının üzerinden geçiriyor. Topun saçlarının üzerinden uçup gitmesini izler, ama topa müdahale edemez. Bu sırada, bir yıldırım kadar hızlı olan oyuncu onu geçerek topu alır ve ileriye doğru taşır. Diğer iki kişi onun duvarı gibi hareket eder ve şimdi karşılaşma şimdiye kadarki en absürt karşılaşmaya dönüşür. Artık bir takım diğerine karşı değil, iki takım bir deliye karşı mücadele etmektedir.

Ama deli adam beceriklidir, ayaklarında bir tutkal var gibidir. Sanki bir hokkabazmış gibi ayaklarını hareket ettiriyor, kalabalık da onu bir başka savunma engelini aşması için alkışlıyor, üst üste iki tünel açıp orta sahaya ulaştığında onu alkışlıyor.

Tek başına.

Ayağının ucuyla topu kaldırır ve arka arkaya iki, üç, sonra dört dripling yapar, topu göğsüne götürür ve orada tutar, sırtı kavislidir ve gözleri 'ölümcül silahına' odaklanmıştır.

Sahada bir hokkabaz, bir sanatçı, bir dominatör gibi görünüyor. Sanki ayağında bir mıknaş varmış gibi hareket ediyor, güçlü ve istediği zaman topu kendisine geri getirebiliyor.

"Ne kadar inatçı. Özür dilerim, Bay Leclerc. Hemen gidip bu tatsız küçük şakayı keseceğim." Rahip gitmek üzereydi ama kardeşim onu kolundan tutarak durdurdu.

"Bırakın oynasın. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum. Otur."

Peder Jean-Louis başını sallar ama itaat eder. Alnı terden boncuk boncuk olmuş, elleri koyu renk kot pantolonuna sürtünüyor, huzursuz ve endişeli, sanki her an delinin sahada patlayacağını biliyor.

Gövdesini ileri geri hareket ettirerek, "O genç adam orada olmamalıydı," diye yakınıyor.

"Bu çocuk tek kelimeyle bir fenomen baba," diye karşılık veriyor Taurus, bu gezintiden tamamen büyülenmiş bir halde. "Onun adı ne?"

"Eryk Novak.

İsmi zihnimde yankılanırken, hareketlerinin güzelliğiyle kendimi büyülüyorum.

Benden bir öpücük çalan çocuğun adı.

"Babası o küçük bir çocukken Polonya'dan buraya taşınmış. Hamile kaldığı için bu mahalleden bir kadınla evlenmek zorunda kalmış. Kadının babası onları evlenmeye zorlamış. Zor bir aile. Şiddetin sevgiden daha ağır bastığı bir çekirdek".

Rafine olmadığını düşünmüştüm ama onun yerine, top ayaklarının altındayken, isimsiz zarafetin nihai vizyonu. O, bir şeye güçlü bir şekilde inananlarda, hayallerine tutkuyla dokunanlarda yaşayan güzelliğin en net ifadesidir, tıpkı ayakkabılarının topun derisini okşadığı gibi. Onu kendi üzerinde bir tür pirouette yaparken, rakibini geride bırakırken ve topa sahip olmayı asla kaybetmezken görmek beni bu hassas ama vahşi dansa aşık ediyor.

"" diye tıslıyor kardeşim, ağzı açık ve kendinden geçmiş halde.

"Bu adam nasıl profesyonel olamaz?".

Çift paslar.

Savunma oyuncuları

atıldı. Daha fazla

ikili pas.

Topu kaldırıyor, sağa yükleniyor ve ağırlara gönderiyor.

Sanki stadyumdaymışız gibi etrafımızdan çılgınlık yükseliyor. Eryk Novak, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki orada bulunanları ve beni üzmemiş gibi, bize bakıyor.

Taurus'a bakıyor ve sonra bana doğru bir göz atıyor. Kardeşimin bakışları hemen yüzüme yapışıyor.

Bana sormak üzere olduğunu tahmin ettiğim soruya aceleyle "Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Çocuk bir kulüpte oynamalı," der rahibe.

"Eryk işaretlendi, Bay Leclerc. Asla bir şampiyon olamaz". Taurus'un ifadesi kararır. Birinci nokta: kimse onunla çelişemez, ancak papazın bunu bilmediği açıktır. İkinci nokta: eğer Yüce Tanrı bir şey söylerse, bu kanun olur.

"Peki neden? Kusura bakmayın ama baba, böyle bir yetenek hitabette harcanır.

"Novak kardiyak aritmiden muzdarip. Dinlenirken kalbi normalden daha hızlı atıyor. Koşmamalı, yapmamalı...".

"Kendisinin ne olduğunu, yani bir şampiyon olduğunu kanıtlamak için şimdiye kadar tanık olduğum en muhteşem saha işgalini yapmak zorunda bırakılmamalı" diye hemen sözünü keser. Taurus ayağa kalkar ve onunla birlikte etrafındakiler de sanki bir kraliyet ailesiymiş gibi ayağa kalkar. "Onunla tanışmak istiyorum," diye emreder. "Onu buraya getirin. Şimdi."

"Elbette, efendim." *Tanrı'nın adamı* az önce *Taurus Leclerc'in adamı* oldu.

Yalnız kaldığımızda ona "Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum.

"Tamir edeceğim ve zamanı geldiğinde satın alacağım."

Bugün.

Novak'ı nişanlının evine götürdüm.

Yani, tekrar *ediyorum*: *Novak'ı nişanlının evine götürdüm.*

Ne düşünüyordum ki ben? Kardeşimi hayal kırıklığına uğratmama arzusunun diğer her şeyin önüne geçmesi güzel, ama bu ikisini bir araya getirmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

Kendimi savunmak için, nasıl olsa tanışacaklarını ve ilişkilerini kontrol edemeyeceğimi, en azından her zaman kontrol edemeyeceğimi söyleyebilirim. Belki de bu girişim o kadar da aceleci değildir. Eryk'in etrafında olması onu daha iyi kontrol etmemi ve Leclerc'teki kariyerine başlamadan önce bile işleri berbat etmemesini sağlamamı sağlayabilir. Elbette araştırmamı yaptım. Bunu kesinlikle şimdi yapmadım ama yıllar boyunca yaptım. Şampiyonun bir araba tutkunu olduğu biliniyor. Futbol dışında en sevdiği spor yarış. Hız cezalarını, kulüplerde takılırken çekilmiş fotoğraflarını -ki bu kesinlikle profesyonelce değildir- ve kadınları toplar. Mesleği göz önünde bulundurulduğunda bu son sözün konuyla ilgisi olmayabilir, ancak her atılan kadın arkadaşı dergilerin kapaklarında yer alır ve ağa ile yaşadığı feci deneyimleri anlatırsa, o zaman çığ gibi büyüyen dedikodu tüm takım için bir sorun haline gelir, çünkü

odak noktasını yetenekten steril gevezeliğe çevirir. Ve Boğa bunu istemez. Onun öğrencisi, şöhret arayan modeller değil, ağa nüfuz ettiği için parlamalıdır.

Ray sosyal ve sessiz bir tiptir. Belki de onun etkisi dikkatini pervasız hayatından uzaklaştırmaya yarar. Ayrıca iyi bir arkadaşdır, eminim onu geçici olarak evinde hissettirecektir.

Akşam geç saatte, ama akşam yemeği için tam zamanında kaleye dönüyorum. Kendimi daireme kilitleyip hızlı bir duş alıyorum. Banyodan çıktığımda, Terazi'nin odalarını Balık'inkilere bağlayan gizli geçidi çalıştıran tekerleklerin tıkırtısını duyarak sarsılıyorum.

Bir an için Zakhar'ın son izinsiz girişiminin intikamını aldığını düşünüyorum ama sonra onun yerine kız kardeşimin dudaklarında tuhaf bir sırıtışla ilerlediğini görüyorum.

Çocukken, binalar arasındaki bu olağandışı bağlantı ilgimi çektiğinde, en bilge Leclerc'e, yani Büyükbaba Taurus'a gidip bir açıklama istedim ve o da bana hanedanımızın en korkunç sırlarından birini anlattı.

Bana yüzlerce yıl önce, Onikiler soyundan gelen Maurice'in herkesten habersiz kız kardeşi Virginie ile buluşabilmesi için geçitler inşa ettirdiğini anlattı. O zamanlar ensest kavramı beni şoke etmişti ama dedem o kadar yüzeysel, o zaman için normal bir şeymiş gibi anlatmıştı ki, Taurus ve Claudie olayları gündeme gelip şaşkınlık kapıları tekrar çalana kadar, uzun yıllar boyunca bu konuya hiç aldırış etmedim.

"Eryk Novak, ha?" diye başladı Libra.

Vücudumu saran bezi sıkıyor ve kızgınlığımı gizlemek için sırtıyorum.

"Taurus benden onun çevremize uyum sağlamasına yardımcı olmamı ve *kötü* bir *çocuk* gibi davranmadığından emin olmak için ona göz kulak olmamı istedi". Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki benden farklı bir itiraf almaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle inceliyor. "Ne?", soyunuyorum, sonra iç çamaşırlarımı giymeye başlıyorum.

"Peki bu görevi sana neden verdiğimi merak etmedin mi?"

"Kahretsin!" diye küfrettim. Aklıma gelen tek açıklama, ağabeyimizin bana spor menajerliği yapma ve aynı zamanda kendimi kontrol etme fırsatı vermesiydi. Bunu kabul edilebilir buldum, çünkü sadece bu deneyimden ders çıkarabilirim, ama belki de

gerçekte, arkasında başka bir şey gizlidir. Kız kardeşim sanki düşüncelerimi doğrulamak istercesine kaşını kaldırıyor. "Sence bunun arkasında bir Boğa hamlesi mi var?"

Onu yatakta kıskanılacak bir zarafetle otururken görüyorum.

"Öyle demiyorum ama ben olsam dikkatli olurdum."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum, sizi temin ederim."

"Onunla nasıl gitti?"

Soru beni nasıl cevap vereceğimi dikkatlice düşündüğüm uzun bir duraklamaya zorluyor.

Yıllarca Terazî ile aynı daireyi paylaştım. Rusya'daki trajik deneyiminden sonra kalıcı olarak şatoya yerleştiğinde, onu her zaman üzgün ve yalnızlık ararken gördüm, bu yüzden saflığımla ona onunla aynı odada uyuyup uyuyamayacağımı sordum ve tabii ki beni reddetmedi. Geceleri ağladığını duyuyordum, benim uyuduğumu sandığında burnunu çekiyordu, ta ki bana açılmaya başlayana ve benim genç kulaklarımda bir çıkış bulana kadar. Bana üvey kardeşinden, nasıl aşık olduğundan ve onun kendisini seviyormuş gibi yapmakta ne kadar iyi olduğundan bahsetti. Ve sonra bana büyük aşkının parmaklarını kesip etini çıplak bıraktığı günü anlattı. Bu gece itirafları bizi ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlamıştı. Kaledeki hiç kimsenin duymadığı şeyler biliyordum. Taurus bile bazı şeylerden haberdar değildi. Tüm arka planı biliyordum ve bu nedenle ona asla ihanet etmedim. Benim de tüm üzüntülerimi ona açmam, ilk öpücüğümü çalan yetenekli yabancıyı ona anlatmam kaçınılmazdı, bu yüzden bugün dünyada Paris gettosundan gelen çocukla olan kısa ilişkiyi bilen tek kişi o.

"Nasıl gitmesini isterdin? Onu tanıımıyormuş gibi davrandığım için sinirlendi."

"Neden böyle davrandın?"

"Ne yapmam gerekiyordu? Üzerine atlayıp ona sarılmam mı? Bu bana profesyonelce geldi. Taurus, saha deneyimi kazanabilmem için ajanının gölgesi olmama izin vereceğine söz verdi. Ben sadece... bağımsız olmaya çalışmak istedim, hepsi bu."

"Ve bu onu rahatsız etti," diye düşünüyor, çok ilgili görünüyor.

"Bu adamın kafasında ne var hiçbir fikrim yok. Eskiden çok... çok... düşüncesizdi."

"Peki, bunun dışında nasıl hissettin?" Bir çift açık renk palazzo pantolon giyip siyah gömleğimi elime alıyorum. Havaalanından Ray'in evine giderken hissettiklerimi onun gözlerine yansıtmak istemediğim için bakışlarımı indiriyorum.

"Elektrik," tek söylediğim bu.

"TAMAM." Ayağa kalkıyor ve fermuarı arkamdan çekmeme yardım ediyor. "Sana tek bir tavsiyede istiyorum Zöe, bunu da seni tanıdığım ve o çocukla aranda neler geçtiğini bildiğim için söylüyorum." Ona burada durmasını ve düşüncelerimin ateşine daha fazla benzin dökmemesini söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum çünkü kullanabileceğim bir kelime varsa o da onunkiler. "İçinde ya da etrafında ne olursa olsun, çok geç olmadan bir kapıyı kapat ve sonra diğerini aç."

Ona cevap vermiyorum, çünkü bahsettiği kapılardan birinin üzerinde Ray'in adının yazılı olduğunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Şu anki erkek arkadaşımın olan ilişkimi hiçbir zaman kendi çatım altında yaşayanlar kadar büyük ve ebedi bir aşk olarak görmedim. İlişkimizin şatoda gördüklerimle asla kıyaslanamayacağını hep biliyordum. Yine de iyiyim, kendimle mutluyum, başka bir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorum ve bu benim için yeterli, her ne kadar kendimi seçtiğim partnerden daha çok sevdiğimin farkında olsam da. Bazen Terazî'nin hayatımdaki etkisinin aşırı olduğuna ve onun kurallarının beni her zaman koşullandırdığına, beni özellikle duygusal olarak bağımsız bir kadın haline getirdiğine inanıyorum, ancak kız kardeşim her zaman kendi kesin ahlak kurallarını takip etmesine rağmen, bende eksik olan ve her zaman eksik olan bir şeye sahip: bir çapa. İyi ya da kötü, o her zaman aşkına sarıldı, onu ağlattığında bile, orada olmadığında bile ve özellikle de parmaklarına baktığında, o büyük tutkunun onu nereye götürdüğünü hatırladığında. Öte yandan ben, her zaman ve sadece kendime tutundum.

"Tehlikede değilim," diye kestirip atıyorum, arkamı dönüyorum. "Şu andan itibaren açılacak tek kapı, sadece görkemli geleceğimin kapıları olacak," diye kasıla kasıla konuşuyorum.

Akşam yemeği için aşağı inerken Ray'e mesaj atıyorum, yeni misafirini kontrol etmek için.

ZÖE: Nasılsın?

Pekala!

Onu içeri almanız için sizi zorladığım için özür dilerim. Yarın ona bir daire bulacağım.

Burada olmasına sevindim, merak etme. Acele etme. Güle güle. ZÖE: Gerçekten mi?

Evet, evet.

Şimdi her şey yolunda mı? Beni tasfiye etmek için gibisin. Oyun Turnuvası. Sonra konuşuruz. Görüşürüz.

ZÖE: Onu senin evine koyduğum için pişmanlık duymaya başlamalı mıyım? RAY: Kesinlikle. Güle güle!

Onları televizyonun karşısında ellerinde joysticklerle hayal ederek gülümsüyorum. Sanırım erkek arkadaşım günlük hayatında bir arkadaş figürünü özlüyordu. Her zaman daireleri diğer oyuncularla paylaşmaya alışkındı. Hikayemiz daha yoğun hale geldiğinden beri kendi başına taşınmaya karar verdi, ancak en başından beri hayatına ebedi bekar parti çocuğu olarak devam etmeyi tercih edeceğini biliyordum. Umarım Eryk'in varlığıyla beni bir kenara iterek eski alışkanlıklarını sürdürmeye karar vermez.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Eryk: 16 yıl.

Zöe: 14 yıl.

Boğa: 33 yıl.

Kalenin önüne geldiğimde ve sağ ayağımla üst direğe doğru bir şut çektiğimde, kalbim çılgınca atmaya başladı. Bir an için, sadece bir an için, yere yığılacığımdan korktum, ama sonra çılgınlığın, adrenalinin, canlı, gerçek, zararlı olmayan duyguların etkilerini fark ettim. Ve halkımın alkışları hoşuma gitti. Etkilemek için çok uğraştığım kişiye doğru döndüm ve gözlerimin artık onun nasıl tepki verdiğini görmekle ilgilenmediğini fark ettim.

Bakışlarım, kendimi bile şaşırtarak, kız kardeşinin mavi gözlerini aradı; dilini boğazıma soktuğum, az önce ezik bir dolaba çivilediğim, bana mendilini bırakan, şimdi koştuktan eklemleri çıkmış ve terden tenimi ıslatan avucumun içinde tuttuğum kız kardeşini. Ve kendimi kontrol edemedim gözünü sıktım, az önce attığım golü ve hayatımın en çılgın koşusunu ona adadım.

Başrolde olması gereken çocukların hakaretleri altında sahayı terk ettim. Onları küçük düşürdüm. Arkamdan bir dizi küfür hiçbir etki yaratmadan bana çarpıyor.

Benden ne kadar nefret ederlerse, benden o kadar korktuklarını gösterirler.

Ve eğer varlığımdan acı çekiyorlarsa, bu benim güçlü olduğum anlamına gelir. Çok güçlüyüm.

Bu yüzden çok keyif alıyorum.

Başım dik, alkışlar ve tezahüratlar arasında, istediğimi yapmış olmanın mutluluğuyla oradan ayrılıyorum. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve rahip beni yakalayıp her zamanki nasihatini vermeden önce oratoryodan ayrılmak üzere avluya yöneliyorum.

Buna dayanamazdım ve şimdi ne kadar gergin olursam olayım, kendimi ona en kötü sözleri söylerken bulurdum.

Öfke benim mazotum. Ne kadar çok oynamamı engellerlerse, o kadar çok elimden gelenin en iyisini yapabilirim. Sahada birinci sınıf tokatçılar olduğu düşünüldüğünde - seri kolay kazanıldığı için - yaptığım şey muhtemelen hiçbir anlam ifade etmiyordu, ancak alkışlar ve hayret çılgınlıkları beni o kadar etkiledi ki seyircinin izlediği şeyin benzersiz bir şey olduğuna inanmak zorunda kaldım.

Kibirli olabilirim ve kibirli olmak umurumda değil, ama algıladığım şey bu.

Başım eğik, hala nefes nefese ve sırtım ter içinde, kapıya ulaşip eve doğru yola çıkmak üzereydim ki arkamdan bir sesin beni çağırdığını duydum.

Arkamı dönüyorum ve hemen korumanın Bay Leclerc'e yol açtığını görüyorum.

"Başkanım," diyorum şaşkınlıkla, dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışarak.

Zarif, güçlü ve ulaşılmaz. Karnının önünde kavuşturduğu kolunda, değeri tüm mahalleyi doyurabilecek bir Rolex var. Bir parmağında her hareketiyle parlayan yeşil zümrütlü bir yüzük, yüzünde ise sert ama çekici bir ifade.

Ondan daha zarif bir adam görmedim ve bir an için otoritesi karşısında tamamen silahsızlandığımı hissettim.

"Bendenizin onur konuğu olduğu bir yardım maçı sırasında böyle bir saldırıda bulunmanız çok akıllıca."

"Eğer benden bir özür talep ederse, bunu kabul etmeyeceğim."

Bu ne lan? Seni aptal, şimdi özür dile.

"Neden olmasın?" Erkeği bizi birbirimizden birkaç santim uzakta bırakarak çekiliyor.

"Çünkü yapmak istediğim tam olarak buydu," diye gururla karşılık veriyorum, artık boktan tarzıma sadık kalarak.

"Yoldaşlarını küçük düşürmek mi?" diye ima ediyor. "Yapmak istediğin bu muydu?"

"Hayır. Sadece yeteneklerimi göstermek istedim."

"Peki bunu *bana* mı yoksa kendine mi kanıtlamak istiyorsun?"

Taurus Leclerc düşüncelerime hükmetmek ya da bir zayıf noktayı bulmak istercesine bana bakıyor. Dudaklarımı dilimle ıslatıp bakışlarımı pahalı ayakkabılarının ucuna yönlendiriyorum. Göz kapaklarımı kaldırıp onu dikkatle inceliyor ve meşhur tuzaklarından birine düşmemeye çalışıyorum. Bu

Yetenekli bir konuşmacı olduğu ve sadece kelimelerle oynayarak herhangi bir müzakereyi kazanabileceği söyleniyor.

"Değerimi biliyorum," diye gururla karşılık veriyorum. "Teknik seviyeme ulaşmak için yaptığım fedakarlıkların farkındayım. Size hikayemi anlatmayacağım başkanım ama sizi temin ederim ki benim için futbol oynamak başkaları için olduğu kadar kolay değil."

"Ve sizce de bir başarıyı daha büyük yapan şey, kişinin hayat yolunda karşılaştığı zorluklar değil midir?"

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralıyorum, sanki bana vurmuş gibi geri çekiliyorum, ama canımı yakmak için değil, beni ödüllendirmek için.

"Peki, sizce iyi iş çıkardım mı?"

"Hedeflerine ulaşmak için çabalayan insanlara, dünyanın geri kalanının onları korumasına rağmen her türlü duvarı aşacak güce sahip olanlara hayranım. Sınırlarını kontrol etmeyi başaran, onlara hakim olan ve varlıklarından acı çekmeyenlere derin bir takdir duyuyorum. Ve her şeye ve herkese karşı çıkan genç insanlar beni heyecanlandırıyor, özellikle de yapmamaları gerektiğinde, yapamadıklarında, kaybedecek çok değerli bir şeyleri olduğunu bildiklerinde'.

"Teşekkür ederim," diyerek hemen rahatlıyorum.

Bay Leclerc yanımda yürümeye başlarken, korumasının küçük bir kız grubunu uzaklaşmaya davet ettiğini fark ediyorum. Adımlarının ritmini takip ediyorum. Onunki zarif ve kendinden emin, benimki beceriksiz ve kararsız. O zarafeti temsil ediyor, ben ise yıpranmış ayakkabılar, eski ve yamalı kıyafetler giyen bir getto portresiyim.

O dünyanın kanunlarına uyar, ben sokağın

kanunlarına uyarım. O yaşıyor, ben varım.

O emrediyor, ben zorbalara boyun eğiyorum.

"Herhangi bir takımda oynuyor musun?" diye soruyor ve bu beni son derece memnun ediyor. Hemen çözölmeye başladım.

"Hayır, efendim."

"Bir futbol okuluna mı gidiyorsun?"

"Hayır, bunu karşılayamam. Ne ekonomik olarak, ne de..."

"...Kalbin için," diye tamamlıyor ve ne kadar bilgili olduğu konusunda beni şaşırtıyor. Lanet olası rahip! En ufak bir şansım varsa bile, şimdi o bile yok olup gitti. "Genelde nerede oynarsın?"

"Mahallelerde ya da mahalle turnuvalarında. Sürekli hareket halindeyim, yakaladığım insanlara göre atışlarımı değiştiriyorum. Eğer beni tanıyan biri varsa,

oynamama izin vermiyor'.

"Bence de, sen çok güçlüsün. Sahada rezil olmak kimsenin umurunda değil."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, durdum ve yolunu kestim.

"Öyle olduğunu sanmıyorum, öyle çünkü siz bunu kanıtladınız".

Beni geçip manastırda dolaşmaya devam ediyor. Koruması bizi uzaktan izliyor, bana 'patronuma dokunursan seni öldürürüm' der gibi bakışlar atıyor. Yine onun adımlarını takip ediyorum, başka bir soru bekliyorum, ki bu da çok uzun sürmüyor.

"Bir takma adın var mı?"

"Ne anlamda?"

"Kendine saygısı olan her futbolcunun bir tane vardır. Bu sıfat ona verildiğinde bazen olumsuzdur. Bir kusur, bir zayıflık ya da olumlu bir yönle, hemen göze çarpan bir şeyle ilgili olabilir. Adriano'ya sahadaki cüssesi nedeniyle *İmparator*; Lionel Messi'ye çocukken sahip olduğu, ancak hızıyla ilişkilendirilen küçük boyu nedeniyle *La Pulce*; Franck Ribéry'ye ise yüzünü çirkinleştiren yara izleri nedeniyle *Scarface* deniyor. Bu lakaplar bazen mahallenin kabadayıları tarafından takılır, bazen de tanıdıklar, basın ya da hayranlar tarafından... Peki ya *ben* size taksam?"

"O mu?" diyorum yüksek sesle. Kahretsin, bu bir onur olurdu. Onun çırağı olmak gibi bir şey olurdu.

"Homeros'un İlyada'sını hiç okudunuz mu ya da çalıştınız mı?"

"Hayır, Başkanım. Okul benim uzmanlık alanım değil.

"Okumayı sadece ders çalışmakla ilişkilendirmemek gerekir. Okumak zihin ve ruh için besindir".

"Çaba göstereceğim. ve ruhumu beslemeye çalışacağım." Gözlerini benimkilerden ayırmadan ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor.

"Güzel, çünkü sana Yunan mitolojisinin en ünlü kahramanlarından birinin adını takma ad olarak vermek üzereyim ve senden onun hikâyesini araştırmanı bekliyorum.

Kulağa bir emir gibi geliyor, ben de cevap veriyorum: "Ben yaparım. Bu kim olabilir?"

"Aşil. Ona da *Hızlı Ayak* ya da *Hızlı Ayak* lakabı takılmıştı. Ve sen gördüğüm en hızlı ayaklara sahipsin. Bu karakter bir yarı tanrıydı, bir ölümlünün ve bir deniz perisi olan Nereidlerden birinin oğluydu. Babası bir erkek olduğu için tanrılar başlangıçta ona pek inanmadılar, ancak zamanla ona hayranlık duymaya başladılar. Bir gün ona sormuşlar

Uzun ama şansız bir yaşamı mı, yoksa yaptıklarının sonsuza dek hatırlanacağı ve tanınacağı kısa bir yaşamı mı tercih ederdi? Eminim ne dediğini sormaya gerek yoktur.

"Sanırım tanıma tam olarak uyuyorum.

"Mütevazı," diye yarım bir takdir gülümsemesinde bulundu. "Ama tüm bunların ötesinde, sizi Yunan efsanesiyle ilişkilendirmeme neden olan şey topuk hikâyeniz."

"Aşil'in topuğu". Bu konuda hazırlıklıyım. "Benim zayıf noktam, gizli olan.

"Kesinlikle. Ancak mitolojik kahraman, en savunmasız noktasında vurularak ölür'. Bu ifade farklı bir anlamı gizliyor gibi görünüyor.

"Pek hayra alamet değil o zaman".

"Ama bu ayrıntıları değiştirmek için ihtiyacınız olan itici güç bu. Talihinizi değiştirmek için". Ve burada anlam ortaya çıkıyor. "Farz edelim ki bugün yarı tanrıya soruyu soran Tanrı benim..."

"Mütevazı da başkan. Ateş et!"

"Hayallerden ve başarıdan yoksun uzun bir hayat mı yaşamak istiyorsunuz, yoksa yüksekte uçmak mı?"

"Bir cevaba gerek olduğunu sanmıyorum. Ne arzuladığımı biliyorsunuz ve bunun farkındasınız çünkü bende, belki de bugün hala sizi ele geçiren aynı açlığı gördünüz".

Gerçek bir futbol takımının başkanı, hayal kurmanın ve her türlü hırsı gerçekleştirmenin ne anlama geldiğini bilen adam olan Taurus Leclerc başını sallıyor ve gözlerindeki hayranlık pırıltısını gizleyemeyerek bana hafifçe gülümsüyor.

Benim için, siktir.

Sıradan bir mahalleden, yırtık tabanlı ayakkabıları, buruşuk bir tişörtü ve kırık bir kalbi olan sıradan bir çocuk için.

"Achilles o," diye onaylıyor.

Başım dönüyor, heyecanlanıyorum ve *evet, onu etkilemek için yaptım diye* bağırarak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Sadece fiziksel olarak. Zihnimle zaten başka bir yerdeyim ve bunu saklamıyorum.

"Bir gün ilk profesyonel golümü attığımda, sahada Aşil'i anarak tezahürat yapacağım ve takım arkadaşlarım topuğumu parlatmaya gelecek.

"Kendini şimdiden orada görüyor musun?"

"Evet, Başkanım."

"Fedakârlıklarınız üç katına çıkarsa, hırsınız sağlam olursa ve kalbinizden daha hızlı koşmaya devam ederseniz varacağınız yer orasıdır.

Sözleri göğsümde gümbürdüyor, ama baygınlık hissetmiyorum, sadece yaşamın içimde nabız gibi attığını hissediyorum.

"Ya bana ihanet eden kendi kalbim olursa?"

"Bunun düzeltilebileceğine inanıyorum." Gözlerimi sıkıyor ve görevine dönmeye hazır bir şekilde arkasını dönüyor. Sadece iki adım attıktan sonra bana bakmaya devam ediyor ve tekrar bana hitap ediyor. "Ah... Evlat, bir daha kız kardeşime gözünü dikersen, kariyerinin önünü keserim." Parmağıyla beni işaret ederek huyumu babamdan daha iyi bildiğini bana kanıtladı. "Ve bunu bir meydan okuma olarak algılama."

Tam bu son uyarısını dile getirirken, *siz* arkasında beliriyorsunuz.

Gözlerimi hemen ondan ayırıyorum ve onu görmezden gelerek arkamı dönüyorum. Kanlı mendilini cebime koyuyorum ve köpüklü bulutların üzerinde yürür gibi mutlu bir şekilde eve doğru yola çıkıyorum.

Bugün.

Ray Cox iyi bir adam. Beni sanki sahadaymışız da birbirimize asist yapıyormuşuz gibi karşıladı. Uyumluyuz ve aynı tutkulara sahip olmamızın yanı sıra mizaç olarak da iyi anlaşıyoruz. Beni bir tehdit olarak değil, koğuş arkadaşı olarak görüyor. Hücumda onun yerini almayacağım kesin. Nestor'dan duydum ve Zöe'nin beni hemen bir oyuncuyla birleştirme fikrini harika bulmuş. Bu konudaki düşüncelerimin ne kadar karışık olduğunu bilmemesi çok kötü.

Kardeşimin işimden sorumlu olduğunu bilmek çok sevindirici. Kendi taşınmamı organize etmeye dayanamazdım. Kontrol edemediğim şeyler, beni sıkan işler, uğraşmak istemediğim evrak işleri var, özellikle de taşınma söz konusu olduğunda. Umarım arabalarım Paris'e sağ salim varır. Yeni kalacak yer konusuna gelince, ona küçük balığın bu işi halledeceğini söyledim. Nestor bana hemen bir daire bulabilirdi, ama Bayan Balık'ı çalıştırma fikri daha çok ilgimi çekiyor, bu yüzden bir sonraki hamlesinin ne olacağını gerçekten görmek istiyorum.

Her halükarda, yeni yerim için hiçbir masraftan kaçınmayacağım. Paris'te kendime ait bir evim olsun istiyorum ve sanırım bazı yatırımlar yapmanın zamanı geldi. Şimdilik toplumun sağlayacağı imkânlarla yetineceğim.

Leclerc ile yaptığımız görüşmelerde maksimum angajmanı elde etmeye çalıştık. Sözleşmemde T-Leclerc Motors'dan bir araba var ama gayrimenkul yok. Daha fazla para almayı tercih ettim, çünkü ona sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum, ama daha da önemlisi, ona sahip olmamanın ne demek olduğunu biliyorum.

Kardeşim ve ben varoşlardan geliyoruz, konfor içinde doğup büyümedik. Bazen buzdolabında yiyecek sıkıntısı olduğunu, kendimi mutfak kapılarını karıştırırken bulduğumu ve çoğu zaman boş olduklarını hatırlıyorum. Hiperaktif bir çocuktum, sürekli hareket halindeydim, asla duramazdım. Bütün öğleden sonraları futbol oynardım ve eve geldiğimde o kadar aç olurum ki inatçı olurum. Öfkem hiçbir şeyle tetiklenmezdi. Kaderimizde suçu olmayan anneme hakaret ederdim, çocuklarıyla eşit olmadığını düşündüğü için ağlardı. Özellikle doktorlar ona çok zayıf olduğumu ve daha dikkatli beslenmem gerektiğini söylediğinde çok acı çekti. Masada ne olduğunu, annemin kiliseye bizim için ne kadar sık kıyafet, yiyecek ve temel ihtiyaçlar istemeye gittiğini nereden bilebilirdi ki? Sonra babamı sarhoş bulduğumda çıldırırdım, çünkü onun için içkiye harcanan para vardı ama karısının ve çocuklarının ihtiyaçları için yoktu. Onu baskı altına aldığımızda, cebinde kim bilir nasıl bir araya getirilmiş bir tomar avro ile geri gelirdi. Parayı masaya vurur ve anneme 'git bir şeyler al ve beni sıkıştırma' derdi. Annem sessiz kalırdı, Nestor bana 'tek kelime etme' der gibi bakardı ama ben ona hakaret eder, itip kakardım ve sonunda yüzümü duvara yapıştırırdım ve her yerim morarırdı.

Tepki verme dürtüsü her zaman büyüktü, ama gücüm yoktu, küçüktüm, cılızdım, sevdiğim insanları koruyamazdım.

Ve ben her zaman çok açtım.

Sonra birdenbire büyüdüm ve babam bana karşı bu gürültücü olmayı bıraktı, çünkü çarpışırsak yüzünü duvara yapıştıracak olanın kendisi olacağını fark etmeye başladı.

Nestor, benim aksime, her zaman daha az aceleciydi, ama ben... Kahretsin! Ben vahşi bir kıymıktım.

Bu nedenle, nişanım söz konusu olduğunda, kardeşim ve ben lüks bir yaşam sürmek için değil, rahat bir şekilde yaşamaya devam etmek ve artık yiyecek için kileri karıştırma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar para biriktirmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.

İlk yüksek maaşımla anneme burada, Paris'te bir daire aldım. Babama gelince, ayyaş göbeği kadar büyük bir kış aldı.

Annemle bir süre işler yolunda gitti. Şimdi bana *meleğim* diyor, eskiden çıldırmış bir şeytandım. Babamı tekrar eve, *onun* için aldığım eve kabul ettiğinde işler karıştı. O zamandan beri onu ziyaret etmedim.

Ben kabul etmedim.

Aramızda "ya o ya ben" türünden bir şeydi. Ve nasıl sona erdiğini hayal etmek kolaydır.

Ailemin yanına dönmektense burada Ray'in evinde ya da bir otelde birkaç gece geçirmeyi tercih ederim.

Nestor aynı şekilde düşünmüyor ama o her zaman benden farklı oldu ve ben onu yargılamıyorum.

Cox'un çatı katının terasında biraz egzersiz yapmak niyetiyle erkenden uyanıyorum. Hava dondurucu soğuk ama sınav çekmek sert kabuğumu ısıtmama yardımcı oluyor.

Bugün Pazar ve sanırım şu anki ev arkadaşım biraz dinlenmek istiyor. Sonuçta, PlayStation'dan kesinlikle kopmak istemediği için saat dört civarında yattık. Beni yenmesi gerektiği konusunda ısrar etti ama yapamadı ve sonunda uyku onu da yıprattı.

Oturma odasında görüldüğünde neredeyse öğlen olmuştu.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu, saçlarımı atkuyruğu yaparak.

"Günaydın sana, piç kurusu. Rövanş talep ediyorum."

"Ne zaman istersen".

İki kapılı buzdolabını açtı. Dolabın dolup taşıdığını görmek bana nereden geldiğimi hatırlatıyor. Çok yüksek bir yaşam standardını karşılayabildiğim için benimki asla yiyecek sıkıntısı çekmez. Her şeyle dolduruyorum, çoğu zaman tüketmediğim şeylerle bile, ama her zaman dolu olmalı. Hiçbir şey eksik olmamalı.

"Dinle..." diyorum ona, küçük bir şişeden büyük bir yudum su içerken. "Misafirperverliğiniz için teşekkür etmek isterim. Harika vakit geçirdim.

ama alanınızı uzun süre işgal etmek istemiyorum'. Ona güven vermek doğru görünüyör.

"Doğruyu söyle, ona hayır diyemedin, değil mi?" Kız arkadaşından bahsediyor, evet, benim üzerimde biraz gücü var. Ama o asla bilmeyecek.

"Çok hevesliydi," diye omuz silkiyorum, bir sweatshirt giyip ultramodern mutfak adasının önündeki tabureye oturuyorum.

"Şimdi de şu savcı meselesiyle uğraşıyor."

"Bana bundan bahsetti.

"Ailesindeki herkes böyledir. Bir şeyi kafalarına koyduklarında, onları hedeflerinden saptırmanın hiçbir yolu yoktur".

Leclerc'in ruhunda çok tanıdık bir şey olduğunu fark ederek yan yan gülümsüyorum.

"Ona inanmıyor musun?" Biraz fazla meraklı olabilirim ama bu konuyu açmak bana çok doğal geliyor.

"Ama onu gördün mü?" plastik şişeyi buruşturdu ve lavaboya attı.

Onu gördüm mü? Zöe Pisces Leclerc'i gördüm mü? Onu senden önce gördüm, seni pislik.

"Bizimki gibi bir dünyada bunu görebiliyor musunuz?" diye gözlemliyor.

Evet, onu görebiliyorum ve onu tam olarak yanımda hayal etmek beni şaşırtıyor.

Ne oluyor lan?

"Orada ezip geçerlerdi," diye devam etti.

"Bundan emin misin? Bana kararlı görünüyor," diye yorum yapmaya yelteniyorum, sonra yalan söyleyerek geri adım atıyorum. "Onu pek tanımıyorum ama bana iyi biri gibi geldi."

"Diğer pek çok şey için öyle, ama bu durumda sizi temin ederim ki bu sadece anlık bir heves. Gececektir."

Bir tutku içinizdeyken onu bir kenara bırakmak zordur, doğuştan gelir ve mantığa değil, patlayan ve kontrol edemediğiniz bir dürtüye bağlıdır. Karmaşık olmaktan da öte, imkansızdır.

Tutkular, hangi türden olursa olsun, aşk gibidir.

"Belki ona karşı çıkmayı bırakırsan, kendi yolunu bulabilir ve bunun doğru mu yoksa sadece anlık bir arzu mu olduğunu görebilir. Kendimi onu savunurken buluyorum ve bunun yerine Ray'in görüşlerini değiştirmeye hiç niyeti olmadığına dikkat çekiyorum.

"Havaalanından evime gelene kadar sana çok şey anlatmış olmalı," diyor arkadan, sanki ne kadar yol kat ettiğimizi detaylandırmak istermiş gibi.

Onu sen gelmeden önce tanıyordum, seni pislik.

"Kadınların nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor, sanki yeterince biliyormuş gibi. "Yeryüzündeki hiçbir erkek bir kadının gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlayamaz ve eğer bildikleriyle övünen biri varsa, o zaman bir bok bilmiyor demektir. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyledikçe...".

"...artı tam tersini yapıyorlar". Aynı fikirde olmasam da ona katılıyorum.

'Ama neyse ki hepsi öyle değil'. Rafın üzerine bir paket çikolatalı börek koydu. Bir tanesini bana uzatıyor, bir tanesini de kendisi için açıyor. "Sorun o." Kız arkadaşına böyle mi diyor? "Başkanla aynı maddeden yapılmış, o yüzden karmaşık. Bu arada, doktor randevun ne zaman? *L'Équipe* ve *France Football*'a göre yarın.

"Demek basın benim gelişimden haberdar," diye not ediyorum.

"Güncel mi? İki gündür tek konuştukları bu. Haberler bir şekilde dışarı sızmış olmalı."

Herhangi bir dış etkiden kaçınmak için soruşturma yapmamaya karar verdim. Her zaman iyi bilgi sahibi olan Nestor'dan bir özet isteyeceğim. Bildiğim kadarıyla, belki de sırf insanlar benim hakkımda konuşsun diye haberi kendisi yaymıştır. Şaşırmazdım.

"Evet, her neyse, yarın sabah Leclerc spor merkezine rapor vermem gerekiyor."

"Bayılacaksınız. Orası futbol cenneti." Ağzı doluyken, gözlerimin içine bakmadan, "Kalbin hakkında söylenenler doğru mu?" diye soruyor.

"Anlamı?"

"Bir zamanlar bacaklarından daha hızlı koşan".

'Ben çözdüm'.

"Peki ya lakabının hikâyesi?" bu kez bakışlarıma girmekten çekinmiyor. "Söylentiye göre bu lakabı sana Taurus Leclerc vermiş."

"Bu doğru. Bununla övünüyorum, hayatımın en inanılmaz günlerinden biriydi.

"O zaman sen kaderlisin". Kağıdı geri dönüşüm kovaasına atar ve başka bir atıştırma alır. Atıştırma eline alıp açıyor ve koridora doğru yürüyor. "Kendini evinde hisset. Benim için istediğin kadar kalabilirsin." Sonra adımlarını geri çeker. "Ah, dinle... Bu gece dışarı çıkıyorum. Resmi olarak bir arkadaşımın doğum günü partisindeyim." Yaptığı yaramazlık

Yüzündeki, ses tonundaki ve sözlerindeki ifade o kadar açık ki başka bir açıklamaya gerek yok. "Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle, Ray.

Ne piç ama.

Cevabım ona mükemmel bir suç ortağıyla karşı karşıya olduğu izlenimini vermiş olmalı.

"Takıma hoş geldin, Achilles.

Ve gözüme bir öpücük kondurup odasına yöneldi, kız arkadaşına onun koca bir orospu çocuğu olduğunu asla söylemeyeceğimden emindi.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Zöe: 14 yaşında.

Boğa: 33 yıl.

Bentley dönüş yoluna doğru ilerliyor. Harap binalara, balkondan balkona uzanan tellere asılı çamaşırlara bakmak için duraklıyorum. Küçük dükkanlara, kaldırımlarda 'başkan, başkan...' diye bağırarak koşan ve şoförümüzün kullandığı arabayı takip eden çocuklara. Kendimi bu Eryk Novak'ın hikayesinin diğerlerine benzediğini düşünürken buluyorum. O da, diğer pek çok yetenek gibi, dünyadaki yerinizi kazanabileceğinizi kanıtlamak zorunda olduğunuz bir yerden geliyor. O bir sokak çocuğu ve muhtemelen hayatında balodan başka bir şey yaşamamış ama yine de sevilmeyecek kadar kibirli ve zorba biri olmuş. Böyle bir çocukla ne kadar empati kurabilirim bilmiyorum ama belki de sadece ilk öpücüğümü çalmaya cüret ettiği için böyle hissediyordumdur.

En önemlisi, asla unutmayacağım. Göz

kapaklarımı sıkıca kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yanımdaki Taurus. Cep telefonlarından birini cebine geri koydu ve şimdi sohbet etmeye istekli görünüyor.

"Evet, evet, hareketli ama ilginç bir öğleden sonraydı". Bana gülümseyerek davranışlarımdan gurur duyduğunu söylüyor. Bunu vurgulamasına gerek yok, bazen gözlerinden anlayabiliyorum. "O çocukla ne konuştunuz?"

"Geleceğin".

"Gerçekten iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Onun gibi yetenekler her on beş yılda bir doğar, belki'.

"*Tamir* ettikten sonra Leclerc'e götürmek ister misin?" O adamın sahaya inişi sırasında kullandığı ifadeyi aynen telaffuz ediyorum.

"Hayatta ne yapacağını göreceğiz. Ona bir şans vereceğim. Eğer kendini kanıtlarsa, doğru zaman geldiğinde onu takıma alacağım."

"Ya hazır değilse?"

Bana dönerek sloganlarından birini söyledi: 'Birinin üzerine bahse girdiğinizde, doğru şeyi yaptığınızdan asla emin olamazsınız. Size zevk veren şey, haklı olabileceğiniz düşüncesidir. Yatırımınız başarısızlıkla sonuçlansa bile, önemli olan kendinizi ortaya koymuş, bir davayı desteklemiş ve şansınızı denemiş olmaktır. Hiçbir sektörde risksiz bir iş yoktur. İş dünyası böyledir Zöe, duygular da böyledir. Bunu daima hatırla.

Bu kelimeleri özömsüyorum, onları kendime ait kılıyorum ve bir gün anlamlarını tekrar tatmak için ziyaret edeceğim zihnimin bir köşesine bırakıyorum.

"Sizce Novak aç olduğu için mi bu kadar güçlü?"

Başını sallayarak kendi bakış açısını ekler.

"Onun gibi toprak ve toz yiyenler, bir köşeye atılmanın nasıl bir şey bilenler, sürekli hakarete uğrayanlar, öfkelerini ve uğradıkları haksızlıkları bir tutkuya, bir beceriye dönüştürebilmeleri çok muhtemeldir. Çünkü tam da dediğiniz gibi hiçbir şeyi olmayan gençler açıtır. Alkış alamayan gençler alkışlanma özlemi duyarlar. Sokaklarda büyüyen çocuklar kendi kaderlerini seçmeyi erkenden öğreniyorlar. Ve bunu yaptıklarında, onu kendi göre başarılılar, çünkü onlar için hayaller kurtuluşa giden tek yoldur. Ve Novak gibiler için bahsettiğiniz açlık asla yatışmaz. İçlerinde var ve siz bir izleyici olarak bunu görüyorsunuz, çünkü bunu sahaya taşıyorlar.

"Tedavi et onu!" diyorum yüksek sesle, birden kendimi bu arzuyu hissederken buluyorum. "Kalbini iyileştir, Taurus."

Benim için yap, sanırım, nedenini anlamadan.

Gözlerini kısıyor, düşüncelerime bakmak istiyor.

"Görünüşe göre seni de kazanmış."

"Sen neden bahsediyorsun, ben sadece..." diye kızardım.

"...Sportmence, elbette." Yaramaz sırtışı beni rahatsız ediyor. Ne ima etmeye çalışıyor? "Cemaat ve Peder Jean-Louis Canet aracılığıyla," diye devam ediyor, "onu dünyanın en iyi kardiyoloğuna muayene ettireceğim. Ama bu işin arkasında bizim olduğumuzu asla bilmemeli'.

"Neden olmasın?"

"İyi bir davranışla hava atmaya gerek yok.

Gerçekten de Vakfın herhangi bir girişimi her zaman çok güçlü bir medya etkisine sahiptir. Ailemizde hayır işlerini sessizce yapmak üzere yetiştirildik. Yardım kuruluşumuz, ses getirdiğinde

bağışlar, ama iş gerçekten iyilik yapmaya geldiğinde, bunu duyurmaya gerek olmadığını biliyoruz.

"Yani asla bilmeyecek," bunu pişman olmuş gibi söylüyorum ve bir gün teşekkür beklediğimden değil, sadece Boğa ve benim onun için bir düşüncemiz olduğunu bilmesini istediğimden.

"Ona zaten bir lakap verdim, Zöe, ona daha da güçlü bir kalp vermek onu bir kaideye koyacaktır. Ve her zaman ilgiye aç olmak zorunda kalacak. Hiçbir zaman ulaştığını hissetmemeli, her zaman daha yükseğe uçuşması gerektiğine inanmalı."

"Her şey için bir stratejiniz var mı?" Başımı sallıyorum.

"Kendimi her zaman geleceğe yansıtırım. Hayatın beni hazırlıksız yakalamasını istemiyorum".

Onun gibi bir kardeşe sahip olmak bir ayrıcalıktır. Dünyanın en çekici ve etkili adamlarından biri olmasından değil, sadece bir akıl hocası, bir hayat öğretmeni olmasından bahsediyorum.

Gecekondu mahallesinden Paris'in en ünlü bölgelerinden birine varıyoruz. Dalları binaları ve dükkanları gizleyen ağaçlarla kaplı iki şeritli uzun caddenin sonu yok gibi görünüyor. Çürüme halinden aşırı lüks bir hale geçiyoruz.

Kafamda, benden bir öpücük çalan çocuk, onu az önce çizdiğimden daha çekici ve daha az çekilmez olmaya başlıyor.

Hikâyesi, kökenleri, onu engelleyemeyen fiziksel sınırlamaları ilgimi çekiyor.

Sahada *koşarken* aldığı risk.

Hiçbir sektörde risksiz bir iş yoktur. İş dünyasında da böyledir Zöe, duygularda da böyledir. Bunu daima hatırla.

Kardeşimin sözleri düşüncelerimde yankılanıyor. Acaba bu Eryk Novak da benzer bir ilkeyi mi takip ediyor?

"Dimitri'.

"Evet, efendim?"

"Bayan'a biraz dikkat dağıtın".

"Ama patron, yapmak zorunda olmadığınızı söylemiştiniz..."

"Yap şunu!" diye sertçe emrediyor.

Şoförün dikiz aynasından kardeşime nasıl baktığını hayretle fark ediyorum.

Boğa burcunun başı tamamen pencereye dönüktür. Gergin ve sabırsızdır, tedirgindir ama inatla kontrollü bir profil çizmeye devam eder.

"Bayan kim?" diye sormaya cüret ediyorum.

Dönüyor ve mahcup bir gülümsemeyle cevap veriyor: 'Bu mahallede satın aldığım bir mülk. Dimitri ve ben, diğerlerinden ayırt edebilmek için ona Bayan adını verdik'.

Göz ucuyla şoförün irkilmediğini fark ediyorum.

"Orijinal", yorum.

Bentley ağaçlarla çevrili yolun kenarında durur. Motor kapanıyor ama kimse hareket etmiyor.

Etrafıma bakıyorum, kaldırım boyunca birkaç dükkan olduğunu fark ediyorum ve hepsi açık olduğu için hangisinden bahsediyor olabileceklerini merak ediyorum.

Kardeşim yola doğru dönmeye devam ediyor. Gözleri yolun karşısına odaklanmış gibi görünüyor.

Kendi adlarını taşımayan bir parfümeri, bir kahve dükkanı ve bir banka var.

Omuz silkiyorum ve Taurus'un bir şey bekliyormuş gibi gözlerini bileğindeki Rolex'e çevirmesini izliyorum.

Birkaç dakika bu şekilde durduk, ta ki yolun diğer tarafında, yüzünün bir kısmını gizleyen büyük bir güneş gözlüğü ve omzunda bir sırt çantası olan sarışın bir kız fark edene kadar. Hızlı adımlarla yürürken ve kulaklığını kulağına takarken onu sadece profilden görebiliyorum.

Bayan'ın gerçekten de o olduğu açık olduğu için yorum yapmıyorum. Ağabeyimin genç kadın tarafından tamamen büyülendiğini görünce şok olarak yutkunuyorum. Onu gözlemlemeye o kadar odaklanmıştı ki, göz bebeklerinin nasıl hareket ettiğini daha iyi görebilmek için eğildiğimi fark etmedi.

Kız durdu. Uzaktan onu iyi tanıyamıyorum ama onu daha önce hiç görmediğime eminim. Her halükarda, buradan yüzünü net olarak göremiyorum.

Birini bekliyor gibi görünüyor. Aniden önüne bir motosiklet çıkar. Yüzü kaskla gizlenmiş bir çocuk tarafından sürülmektedir.

Adam ona bir tane uzatır ve o da eyere biner.

"Sür!" diye emretti ağabeyim. Yumruğu kalçasında sıkılı, parmak eklemleri öfkeyle beyazlaşıyor, sırtı kaskatı, şimdi araba koltuğuna dayanmış. Gözleri boşluğa sabitlenmiş, çenesi sıkılmış, adem elması aşağı yukarı sallanıyor.

"Bu kulüp çok riskli bir yatırım olmalı. Sözlerimi daha fazla tutamayacağım.

'Hayatımın en kötü anlaşması, evet'.

"Belki de doğru zaman değildi.

"Son zamanlarda anneni gördün mü?" Ve böylece, özel hayatı hakkında konuşmak istemediğini kanıtlayarak, konuyu tamamen değiştirdi, ancak kalbinin çok gizli bir köşesine girmeme kısa bir süre izin verdi.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Gizemli Bayan'dan yani," diye söz veriyorum ona, sonra da ekliyorum, "Başak'la bu hafta onun evinde öğle yemeğine gideceğiz."

Bugün.

Leclerc Park Hotel'in müdürüyle yaptığım telefon görüşmesini sonlandırıyorum. Talep ettiğim süit, yani oteldeki en iyi süit müsait olur olmaz, Eryk Novak'ın başka bir konaklama yerine karar verene kadar oraya taşınabileceği konusunda anlaştık. Olası kalıcı konaklama için ise, belki takım arkadaşlarından bazılarıyla aynı sitede bulunan aile apartmanlarından birini ziyaret etmesini önereceğim. Eğer bana izin verirse, kendisine yatırım amaçlı bir mülk önereceğim, ancak bunu yapacağını tahmin ettiğim menajerini geçersiz kılmak istemem. Nasıl hareket edeceğimi zaman içinde göreceğim, dikkatli girişimlerde bulunmak iyidir.

Akşam yemeğinden önce en çok uğradığım oturma odasına gidiyorum. Bu akşam dışarıda yiyeceğim. Ray'in tavan arasına sürpriz pizza götürmeye karar verdim. Eminim ikisi de PlayStation'ın büyüüne kapılıp yemek yemeyi hiç düşünmeyeceklerdir. Umarım benim davetsiz misafirliğim onların taze romantizmini bölmez.

Odayı sınırlayan büyük kapıdan geçtikten sonra hemen Chantal ve Michelle'i görüyorum. Her ikisi de kanepede oturmuş, bir tür çıkartma albümünü karıştırıyorlar. Küçük olanın elinde bir demet Polaroid var ve Cancer çift taraflı bandı sayfalara yapııştırıyor.

Arka tarafta, şöminenin önünde Boğa ve Akrep bir şeyler mırıldanıyor. İlki gergin görünüyor, ikincisi ise pek başarılı olamasa da gülümsemeye çalışıyor.

Akrabalarımın yanındayken sık sık başıma gelen özel bir şey var. Dışarı çıkmam gerekiyorsa, acil bir işim varsa, herhangi bir nedenle yok olmam gerekiyorsa, bunu yapmadan önce sessizce ayrılabilceğimden emin olmalıyım. Her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor, bu yüzden onların gizemli konuşmalarından etkilenerек yaklaşıyorum.

"İyi misin?"

"Maxime on iki yaşına girdi." Kaşlarımı çatıyorum, aslında yeğenimin ne olduğunu hemen kavrayamıyorum.

"Hadi ama, tam olarak Ocak ayının on beşiydi. Kutlama bile yaptık, anlayın artık!" İronim onları şaşırtmıyor, hatta sözlerim kardeşimin migrenini az önce azdırmış gibi görünüyor.

Arka planda Chantal'ın çığlığı dikkatimi dağıtıyor: 'Kesinlikle olmaz, Michelle. Bunu yasaklıyorum. Eğer Zakhar kart koleksiyonuna Cheslav'ın oğlunu da dahil ettiğini öğrenirse, seni manastıra gönderir.'

"Manastırda potansiyel kocaları toplamaya devam edebilir miyim?"

Küçük kız kardeşimin muhtemel taliplerinin çemberini daraltmak için kurcaladıkları şeyin bir hatıra defteri olduğunu fark ettiğimde şok oldum. Küçük kız düğün gününde Crystal'ın attığı buketi yanlışlıkla yakaladığından beri bazı saplantılar geliştirdi. Ve sonuç bu.

Ciddi işlere dönelim.

"Maxime ile sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Bu kez bana cevap veren Boğa'nın kendisi: 'Kendisine sembolünün verilmesi gereken yaşa geldi. Babası ona Siyah Oniks Yüzüğü'nü vermeli'.

"Eeee... Din-din," diyor Scorpio, "o sadece baba oluyor."

"Vay canına, bunu hiç düşünmemiştim." Parmaklarımla ağzımı kapatıyorum.

"Bence bu fırsatı değerlendirip ona gerçeği anlatmalısın baba." Ağabeyim, şu anda ona baba diyen tek oğlunun sırtını sıvazlıyor. Onları bir arada gördüğümde içimde karışık duygular oluşuyor. Bir yandan birbirleriyle baba-oğul gibi konuştuklarında hissettikleri duyguyu fark edebiliyorum, ama diğer yandan da çocukların kulakları o çirkin 'baba'ya ulaşmadan, her şeyin yolunda gitmesi ve sadece kendileri olmaları için etraflarına bakmak zorunda kaldıklarında yaşadıkları rahatsızlığı hissedebiliyorum.

"Scorpio haklı," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Maxime sana tapıyor. Başkalarının yaptığı gibi kötü karşılamayacaktır," diye son kelimelerin altını çiziyorum ve kötü kötü Akrep'e bakıyorum.

"Tek korkum ona böyle bir sırrı yüklemek zorunda kalmak," diye açıklıyor Taurus. "O daha bir çocuk. Ne kadar sessizliğe dayanabilir? Neden onu doğal olması gereken bir konuda sessiz kalmaya zorlayayım ki?"

"Çünkü o bir Leclerc," diyor arkamda beliren Venüs. Sık sık yaptığı gibi elini ceketinin altına sokarak arkadaşına uzanıyor. Hemen dudaklarına yapışıyor ve ona mutlak bir bağlılık havası taşıyan bir öpücük konduruyor ve içimde kıskançlık, daha çok hırsa benzeyen sağlıklı türden bir kıskançlık yanıyor. Erkeğimin bir gün bana Boğa'nın Venüs'üne hayran olduğu gibi bakmasını arzuluyorum. "Ve bu ailenin her üyesi gibi," diye devam ediyor, artık çekirdeğimizin bir parçası, "sevginin de korunması gerektiğini anlayacak. Her zaman yaptığın gibi, bu bilgiyle başa çıkmasına yardımcı olacak ve ona rehberlik edeceksin."

"Ya da," diye araya girer Scorpio, "ona Romaric'in şehir dışında olduğunu ve geçmişte bana yaptığın gibi, bu önemli rolde onun yerine geçtiğini söylersin. Ancak bu durumda sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olursunuz."

"Hayır, Michelle!" diye mırıldandı Chantal. "Şoförün oğlu değil. Seni analiz için Nolan'a göndereyim mi?"

"Hiçbiriyle mutlu değilsin," diye bağılıyor küçük olan. "Bak, ben evlenmiyorum." Sahte figürlerini kanepeye fırlatıp suratını astığını görüyoruz. "Kocalar işe yaramaz. Eminim bir tane bulmak zorunda kalsaydım, Terazi'nin *şeyiyle* yaptığını yapar ve sonra onu daha *çekici* bir Rus için cehenneme gönderirdim."

"İştah açıcı" hemen düzeltildi.

Ve hepimiz kahkahalara boğulduk. Neyse ki ailedeki Yay burcu her zaman bizi nasıl neşelendireceğini bilir.

Kısa bir süre sonra salon Leclerc ve Leclerc olmayan insanlarla doluyor. Öyle bir karmaşa var ki, Maxime'in Taurus'a söylediği sözleri daha iyi duyabilmek için hareket etmek zorunda kalıyorum.

"Yadigârımı ne zaman alacağım? Herkes doğum gününde aldı, ben neden alamıyorum?"

Kardeşimizin başı açıkça belada. Dünyada onu kırabilecek tek insanlar en yakınları ve en sevdikleridir.

Tam ağzını açacakken Akrep onu açıkça bir yükten kurtarır.

"Babamın her zaman meşgul olduğunu biliyorsun," diyerek açıkça Romaric'i kastediyor.

"Bu yüzden farklı bir şey öneriyorum. Aile kurallarını alt üst edelim, olur mu?"

"Duyalım bakalım!"

Oğlak burcundan daha büyük olan İkizler burcu David bile kalenin DJ'inin ne teklif edeceğini duymak için merakla yaklaşır.

"Sembolünüzü teslim edecek kişiyi seçme fırsatına sahipsiniz".

Hediyesini bir yıl önce alan Gemini, "Bu adil değil!" diye itiraz ediyor.

"Ah-ah! Prrrrr!" Michelle onunla alay etti ve kovalanmak için kaçmaya başladı.

"Birini seçebilir miyim?" diye sorar küçük çocuk. "Yine de kararsızım."

"Kimler arasında?" diye merakla sordum. "Eğer istersen, adaylığımı koyarım."

"Naaa. Dişi değil".

Stéphanie çılgılık atıyor: "Kadınlarla ne alıp veremediğiniz var? Ve yüzünü iğrenerek buruşturur.

"Haydi, ateş et kardeşim," diye kışkırtır Akrep onu.

Maxime parmağıyla onu işaret eder. "Onu bana teslim edecek kişinin sen olmasını istiyorum."

"Wooo!" sevinir ve Aptal, dönüyor doğru Boğa burcu ona söyledim:

"Gizliliği kaldırıldı!"

"Ama sen de," dedi ve sonra babasını işaret etti.

"Bu, Scorpio ve benim onu size teslim edeceğimiz anlamına gelecek," der ona.

Oğlak kollarını iki yana açarak kardeşlerini kucaklamak isterken, babasından yadigâr yüzüğünü de alacağını hayal bile edemez. Ona Siyah Oniks yüzüğü verdiklerini görmek için neler vermezdim bilmiyorum.

Günlük tatlılık dozumu aldığım için memnun bir şekilde iç çekiyorum. Herkesle vedalaşıyorum ve aileyi dağınık düzeninde bıraktığımı farkında olarak Range'ime binmek için garajlara yöneliyorum ve erkek arkadaşımın çatı katına doğru yola çıkıyorum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Eryk: 16 yıl.

Zöe: 14 yıl.

Bir Leclerc'e yaklaşmanın zor olduğunu söylerler, ancak bu hafta iki tanesiyle tanışma fırsatım oldu. Babamdan bir yumruk yemeye değerdi. Tabii ki eve döndüğümde kilisede yaptığım gösterinin haberi çoktan yayılmıştı. Tek üzüldüğüm annemi gözyaşları içinde görmektir. O kadın artık beni uzak tutma umudunu yitirmişti. Ben küçükken beni sandalyeye yapıştırmak o kadar zor olmamıştı ama artık hayatım üzerinde hiçbir kontrolü kalmamıştı, futbol oynamamı engellemek için bütün gün peşimden koşamazdı ve artık tahta kaşıklarıyla beni dövemezdi çünkü hepsini kıracağını biliyordu.

Aile içindeki tepkiler her zaman farklı oluyor. Annem umutsuzluğa kapılıyor, Nestor sinirleniyor ama içten içe benimle gurur duyuyor ve babam şiddete başvuruyor. Fazla konuşmaya ihtiyacı yok. Sadece elini kaldırır ve vurur, benim her türlü isyanımı bastırabileceğine inanır. Bu yöntemlerle saygı kazanacağını sanıyorsa aldanıyor.

Elmacık kemiğimin altına indirdiği yumruk, ona göre, yaramazlığımı cezalandırmak içindi. Beni tekmeleyebilir, kemiklerimi kırabilir ya da saçlarımı derimden çekebilirdi ama yaptığım şeyden pişman olmamı asla sağlayamazdı.

Çünkü bunu yaptığımda, yaşadığımı hissettim.

O yüzden umurumda değil.

Diyordum ki... Bir Leclerc'e yaklaşmak neredeyse imkânsız ama o kadar da değil. Başkanın küçük kız kardeşini, o tatlı dilli küçük kızı nerede bulabileceğimi merak ediyordum.

Bay Taurus bana açıkça senden uzak durmamı söyledi, ama beni biraz anladıysan, sırf o öyle diyor diye senden uzak durmayacağımı bilmelisin.

Kendimi bilgilendirmeye gerek yoktu, sadece iki ve ikiyi bir araya getirdim. Hanedanın bir üyesi hangi okula gidebilirdi ki? Belli ki özel bir okul. Peki en seçkin olanı hangisi?

Şu an önümde duran.

Ellerimi takım elbisemin ceplerine soktum ve caddenin karşısına geçtim. Zil yeni çalmıştı ve babalarının çocukları enstitüden ayrılıyorlardı. Merdivenlerden sanki bir sosyete balosundaymış gibi iniyorlar. Erkeklerin hepsi mükemmel, üniformaları içinde, kadınların hepsi uzun, pürüzsüz bacakları ortaya çıkaran küçük etekleriyle dumanı üstünde.

Onların arasında, kar örtüsü üzerindeki siyah bir damla gibiyim.

Yanımdan geçenler varlığımın hemen farkına varıyor. Beni sanki başka bir dünyadan gelmiş bir varlıkımışım gibi gözlemliyorlar.

Ve aslında öyleler.

Yüzü kadar büyük numaralı gözlükleri olan bir adama "Ne bakıyorsun lan sen?!" diyorum. Çocuk camları kaldırıyor, göz kırpmıyor ve uzaklaşıyor.

Önümden geçip giden iki fıstığı takip etmek için arkamı dönüyorum. Dönüp okul üniformalarının kıvrımları arasından kalçalarını inceliyorum. Hatta içlerinden biri, sarışın olan, bana doğru dönüyor ve muzipçe gülümsüyor. Ona bir göz kırpmıyorum ve yüzünü buruşturarak karşılık veriyorum, tam o sırada arkadaşının, sanki iblisten uzaklaşmak istiyormuşçasına, temkinli bir şekilde onu sürüklediğini görüyorum.

Üzerimdeki gözler çoğalmaya başladığında, sanki yok olmak istiyormuşum gibi, ki bu imkânsız, kaputumun siperliğini alnıma daha da indirip saklanıyorum.

Bugün beni rahatsız eden kişiyi tespit etmek için hızla etrafıma bakıyorum, ama dikkatim çok kolay dağılıyor, çünkü burada çok fazla kedi var.

Ama sonra... işte oradaydı.

Başımı merdivenlere doğru kaldırıyorum ve hemen yakalıyorum.

Ortada yürüyor, etrafı onunla konuşan, ona gülümseyen, her sözüne asılan küçük bir grup kızla çevrili. Amerikan filmlerinde gördüğünüz o popüler başrol kadınları gibi. Kadın erkek herkesin peşinden koştuğu kadınlar. Onun dünyasındaki insanları dikkat, ilgi ve söz için yalvarmaya itenler. Muhtemelen amigo kızlardan biridir. Belki de kaptandır. Balo kraliçesi olarak taçlandırılan, okuldaki en gözde erkekleri elde eden kişi kesinlikle odur.

Onun gibi insanlara tepeden bakan, sırf banka hesapları para dolu olduğu için her şeyi elde edebileceklerini düşünen insanlardan nefret ediyorum.

Tabii ki, enstitünün aristokratı beni fark etmedi bile.

Onu gözden kaybetmeden ya da kendimi korumalarından biriyle karşı karşıya bulmadan önce onu takip etmeye başlıyorum. Onu geçip gafil avlamak için adımlarımı hızlandırıyorum. Neyse ki yalakaları ortadan kayboluyor ve çantasını omzuna atarak el sallıyor ve kapıya yöneliyor.

İki uzun adım, bir sıçrama, arkasından geliyorum, kulağına yaklaşıyorum ve...

"Boo!"

Sarsılıyor.

"Aman Tanrım." Dönüyor ve beni fark eder etmez yüz ifadesi o kadar ilginçleşiyor ki gülüyorum. "Beni korkuttun!" diye ağzından kaçırıyor.

"Şaşırdın mı?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor hışımla. Evet, onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım, kesinlikle.

"Bu şık mahallede dolaşıp soyacak bir salak arıyordum".

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı".

Sanki o da tüm okulun gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine vererek etrafına bakınıyor.

"Şansın var mı?"

"Fikrimi değiştirdim." Arsızca, yaklaşıyorum. "*Daha fazla* çalmak istiyorum...". Mavi gözleri açılıyor ve korkuyla geri çekildiğini görüyorum. "Şaka yapıyorum. Sadece bunu sana geri vermek için geçiyordum." Eşofmanımın cebinden, birkaç gün önce yardım maçında bana ödünç verdiği mendili çıkarıyorum. Elimi uzatıp ona uzatıyorum. "Yıkattım. Annem ütüledi bile."

Bana hayretle bakıyor. Benim gibi insanların da görgü kurallarına uyabildiğini görünce şaşıyor.

Bana biraz fazla baktığını fark ettiğinde, sanki arkadaşlarının benden bir şey kabul ettiğini görmesini istemiyormuş gibi dikkatini başka yöne kaydırmaya başlar.

Sanki benimle konuşmaktan utanıyormuş gibi.

Vücut ısım yükseliyor. Öyle olsaydı, kendimi aşağılanmış hissederdim.

"Onu geri alacak mısın, almayacak mısın?" diyorum küstahça, şimdi de kızgınlıkla.

Elimden kaptı ve aynı anda tişörtümden tutarak beni avlunun daha تنها bir yerine, açık hava basketbol sahasına bakan duvarların hemen arkasına sürükledi.

Onu tatmin edecek bir noktaya ulaştığımda beni bırakıyor ve itiyor.

"Ne yapıyorsun?" Düşüncelerimi utanmadan dışa vuruyorum. "Bir serseriyle görülmekten utanıyor musun?"

"Kesinlikle olmaz. Burada kuralları ben koyuyorum, belki yarından itibaren kaybedenlerle çıkmak moda olacak".

"Az önce bana ezik mi dedin?"

İnanılır gibi değil. Düşündüğümden daha iğrenç. Kim olduğunu sanıyor bu?!

"Kendine varoş çocuğu diyen sendin."

"O zaman beni neden buraya geri getirdin? Belki de birilerinin benim gibi karanlık bir adamı çekici bulmasını kışkıırıyorsun," diye muzipçe sırtıtıyorum. "Gettodaki kötü çocuklar büyülüyor."

'Sizi temin ederim ki burada daha çok babasının oğlunu çekiyorlar'.

"Yaşlı insanların ayakkabılarındaki o pislikler mi?"

Gözlerini deviriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Birden kendimi onun vücuduyla ilgilenirken buluyorum ve göz bebeklerim beyaz gömleğinin yakasının altında ne olduğunu gözetlemeye çalışıyor.

"Senin gibi her şeye sahip olan küçük bir kız," diye memeleriyle konuşuyorum, "başka şeyler de denemeli. Sence de öyle değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyerek mendilini parmaklarının arasında çeviriyor.

Onu kelimelerle kışkırtmaktan zevk alıyorum, ama ona doğru hareket etmeye cesaret ettiğimde nasıl tepki verdiğini görmekten daha çok zevk alıyorum.

"Kravatlardan, gömleklerden, düzgün saçlardan ve görgü kurallarından sıkılmadın mı?"

"Sahip olmadığınız bir şeyi, sırf ona sahip olmadığınız için küçümsememelisiniz".

"Saçmalık." Bir adım daha atarak onu sırtını duvara dönerek durmaya zorluyorum. "Ne olursa olsun yaşlı insanların ayakkabılarından nefret ederim."

"Nasıl görüldüğüne bakılırsa, ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Başımı eğip paçavralarıma bakıyorum ve kollarımı açıyorum.

"Benim neyim varmış? Kıyafetlerim marka olmadığı için mi hoşuna

gitmiyor?"

"Nedeni bu değil," diye yanıtlıyor, biraz endişeli olduğunu göstererek.

"Ne olmuş yani?"

'Eminim daha iyisini yapabilir ve daha fazlasını verebilirsiniz,' diyerek çenesini kaldırdı.

"Denemek ister misin?", bir kolumu uzatıyorum, onun görüyorum. Avucumu duvara dayadığımda gözle görülür bir şekilde iç geçiriyor.

Punta ve gözler içinebenime, ile Güven, diyor: "İçinde şartlar giysi, yani'.

Ona doğru uzanıyorum, geri çekilmeye çalışsa da kesinlikle duvarın içinde kaybolamıyor.

"Bilmediğin bir şeyi, sırf henüz denemedin diye küçümsememelisin," diye onu işaret ediyorum.

"Repliklerimi mi kopyalıyorsun?"

"Senin gibi konuşmaya çalışıyorum.

"Bana öyle geliyor ki ikimiz de aynı şekilde Fransızca konuşuyoruz.

"Senin dilin farklı. Tadına baktım.

"İşte, a hakkında . Bu...' mi eğilir ve eller benim beni itiyor ama ben kıpırdamıyorum.

Onun dokunuşunu üzerimde hissettiğimde bir heyecan duyduğuma şaşıyorum.

"Merak etmeyin, bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Benim gibi bir adamın dilimi bir Leclerc'in ağzına sokmasıyla ilgili bir hikayeye kim inanır ki?"

"Evet.

"Ve sen de bunu onaylıyorsun. Ne kaltak ama."

"Ben gerçekçiyim." Eğilip kolumun altından geçerek beni atlatıyor ve ona bir şans daha vermek için arkamı dönmeye zorluyor.

"Sen bir sürtüksün, hepsi bu. Ama *bir şey denemene* izin vereceğim."

İstediğim sonuca ulaşıyorum ve göz kapaklarını bana doğru sıkarak duruyor.

"Ne?"

Merak senin felaketin olacak, bebeğim.

Beyzbol şapkamı başıma daha iyi oturtuyorum. "Sana göstereceğim. Daha yakına gel," isteğimi vurgulamak için işaret parmağımı oynatıyorum. Bir adım atıyor ama bu benim için yeterli değil. "Biraz daha." Bir adım daha atıyor ama yetmiyor. "Daha...."

Nefes alıyor, ama uyguluyor.

Kalçalarını tutup ona çarparak onu şaşırtıyorum. Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına saldırtıyorum, dilimle ağzını işgal ediyorum.

Yutarak o tadı geri kazanıyorum.

Beni iki, üç, belki de dört kez yalıyor, sonra beklenmedik bir şekilde beni itiyor ve şapkamı bile uçuracak bir tokatla üzerime saldırıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"*Bir şey denemek* istediğinde ne olacağını sana göstereceğim. Mendilimi geri verdiğin için teşekkür ederim, onu saklayabilirdin," diyerek gitmeye hazır bir şekilde arkasını döner.

Ama gitmesini istemiyorum.

"Oh, öyle mi? O zaman bana geri ver. Belki satar ve bir şeyler alırım. Onu geçtim ve yolunu kestim.

'Bu sadece bir bez parçası'.

"Zodyak prensesinin bir paçavrası. Bu sayılmalı, değil mi?"

"Şu andan itibaren beni takip etmeyi bırakırsan çok memnun olurum," diyerek sağa doğru ilerledi ve ben de onun sağına geçtim. "Çekil!" O sola hareket ediyor, ben soluna gidiyorum. Top mu sürüyoruz?

Hedef benim, bebeğim. Sen artık benim ağımsın.

"Kesinlikle senin takipçin olmak gibi bir niyetim yoktu, balıkçık."

"Bana öyle deme," diye parmağıyla işaret ediyor ve ben de salyalarımı akıtıyorum.

Yan tarafa doğru hareket ediyor ve onu sıkıca işaretliyorum.

"Senin adın da Balık. Bunu sevecen bir takma ad olarak düşün."

Hatta beni bir numara ile kandırmaya çalışıyor ama ben onun niyetini anlıyorum ve bir duvar gibi davranıyorum.

"Kenara çekil".

"Hayır.

"Şimdi yoldan çekilin.

"Hayır.

Ona doğru ilerleyerek, onu yarı sahasına geri dönmeye zorladım ve sonunda istediğimi elde ettim. Onu duvara doğru itmeyi başardım.

Bu sefer kollarım yüzünün etrafında daha güçlü bir kafes oluşturuyor ve dezavantajlı durumda olduğunu fark ediyor.

"Demek beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor alçak bir sesle.

Yüzümü onunkine doğru eğip, "Gerçekten mi?" diye fısıldıyorum. Dudaklarım alnına o kadar yakın ki, başını salladığı anda tenini hissedebiliyorum.

"Peki ya böyle?" diye riske giriyorum, yaklaşıyorum ve ağzımı yanağının üzerinde kaydırıyorum. "Ben de seni böyle korkutuyor muyum?"

"Kesin şunu".

Yanağına karşı iç çekiyorum. Üst derisi o kadar pürüzsüz ve sert ki, karşı konulmaz bir şeye dönüşüyor. "Gitmek üzereyim, varoşların mallarını son bir kez denemek istemez misin?"

"Hayır.

İnkâr ediyorsunuz ama kaçmıyorsunuz.

"Yine de dudaklarını tekrar tatmak istiyorum. Değerleri nedir ki?" Onlara uzanıyorum ve onun da aynısını yapıp yüzünü kaldırarak beni öfkeli bakışlarının içine almasını görmek hoşuma gidiyor.

"O kadar çok ki, onları asla karşılayamayacaksınız". Ne kadar da nefret dolu! "Şimdi gitmeme izin ver, yoksa seni şikayet edeceğim."

"Bu ilk kez olmazdı." Kollarımı kavuşturup göğsümü onunkine yaslıyorum.

Titrediğini ve nefesini dışarı verdiğini görüyorum.

"Yanında olduğumda iç çekişini seviyorum."

"Ben değil. Beni boğuyorsun."

Bana direndikçe, ısrar etmem için beni daha da zorluyor. Artık inatçı bir tavırla ağzımı boynuna yerleştiriyorum, açıyorum ve güçlü, ekşi, parfüm kokan bir tada sahip bir deri şeridini yalıyorum. "Böyle bile mi?" diye fısıldıyorum. Dilim yavaşça dönüyor ve o bir şeyler inliyor. "Bunu sana yaparsam, seni boğar mıyım?"

"Eryk!"

Adımı ilk kez söyledi. Gerçekten söyledi.

Ve sesi sikime çarptı, elektrik şoku verdi.

"Sesinle ismimi duymak hoşuma gidiyor." Şiddetle irkiliyor ama ben kıpırdamıyorum ve onu kendime saklamayı başarıyorum. "Kardeşin bana ne dedi biliyor musun?"

"Ünlü bir futbolcu olacağından mı? Şüphelerim var.

"Sana bakmak zorunda bile değilim," diye düzeltiyorum onu.

"O haklı.

Emri veren başım değil, kendi kendine saçına giren parmaklarım.

"Ama ben emirleri sevmem".

"Neyi sevdiğin umurumda değil."

"Ama ben senin nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum."

"Nefes al," bu sefer beni o kadar ateşli itiyor ki hareket edebiliyorum.
"Nefes almayı seviyorum. Ve şimdi git buradan!"

Daha önce öfkesi beni harekete geçirdiyse, şimdi gözlerinde saklamadığı küçümseme beni durduruyor.

Kendimi reddedilmiş hissediyorum ve biri beni kenara itmeye çalıştığında her zaman yaptığım gibi hıyarlık etmeye başlıyorum.

"Sana bir soru sormak istiyorum. Bakire misin?"

"Siktir git!" Bir itiş kakışla beni geçti.

Onu kızdırmak ve biraz daha benimle kalmaya zorlamak için son kartı oynuyorum ve arkasından bağıriyorum: 'Hey, küçük balık'.

Dönüyor ve bunu yaparken siyah saçları havada dönüyor. Bana ağır çekimdeymiş gibi geliyor ama bu sadece bir kare.

"Yapma. Yapmalısın. Beni arama. Bu şekilde."

"Mendili geri istiyorum".

"Buraya onu bana geri vermek için geldin, bu yüzden şimdi yine bana ait. Ve sonra o benimdir' diyerek onu tutar.

"Bu sadece bir bahaneydi," diyerek ona yetiştim.

"Ne için?"

"Sana bir öpücük daha çalmak için."

Bu kez onu kalçalarından değil, birkaç saniye önce beni büyüleyen saçlarından tutuyorum. Saçlarını ensesinin arkasından kavrarken, diğer elimle de sıkı kışına yapışıyorum. İçine giriyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

Ağzını açıyor, geçmeme izin veriyor ve bana bir tat daha veriyor.

Bu sefer her şey daha sakın, daha yavaş, daha içten.

Öpücüğün patlama sesi beni tahrik ediyor, vücudunu doğru çekmemi, kendimi daha iyi ovmamı istiyor. Bir şeylerin çok fazla olduğunu hissediyor ve geri çekiliyor, ama tadını benden esirgemiyor, dilini kucaklamama engel olmuyor.

"Bu sefer tokat yok mu?" diye iç geçirdim ve onu tekrar öpmeye devam ettim.

"İstiyor musun?" diye soruyor, ardından alt dudağımı ısırtıyor. Ve lanet olsun, aşağısı yanacak diye korkuyorum.

"Bana vermek ister misin?" Kalçasını sıkıyorum ve dudaklarını emiyorum, o da aynısını yaptığında zevkle inliyorum. Sanki birbirimizi keşfediyor gibiyiz, sanki bunu ilk kez yapıyormuşuz gibi

zaman. Daha önce başka kızları da öptüm ama Zöe Pisces Leclerc ile yaşadığım bu an diğerlerinin hepsini iptal ediyor.

"Evet, onu sana vermek istiyorum.

"Ben onu beklerim o zaman. Ne zaman istersen git."

Parmaklar saçlarının arasından kayarak yüzüne ulaşıyor ve onu tutuyor, sonra da gelmiş geçmiş en iyi top sürme hareketini yapıyor.

"Şimdi onu sana vereceğim...." O kadar heyecan verici bir şekilde mırıldanıyor ki... Kahretsin, bacaklarımın arasındakile eve nasıl gideceğim?

"Aceleye gerek ." Gözlerimi kapatıyorum ve yavaş ve nazık bir şekilde bana nasıl düzgün öpüşüleceğini öğreten dilinin tadını çıkarmaya devam .

"Eryk".

"Tokat geliyor mu?"

"Birazdan." Bilekleri boynumun arkasında bitiyor. Kendini bana sürtmek için ayak parmaklarını çektiğini fark ediyorum, aynı benim yapmak istediğim gibi.

"Bunu bana sürpriz olarak verir misin?"

"Evet.

Çıldırıyorum, daha fazla dayanamıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var ve elimin avuç içi göğsünün üzerinde bitiyor. Sıkıyorum ve...

Bang.

Tokat geliyor ve bu sefer beni sersemletiyor.

"Siktir!"

"Beni rahatsız ediyorsun," diye bağıyor nefes nefese. "Senden hoşlanmıyorum." Dudakları harika bir şekilde parlak ve kırmızı. "Bunu bir daha asla yapma." Kendini toparlıyor ve saçlarını arkasına atıyor. "Seni bir daha buralarda görmek istemiyorum, anladın mı?"

"Siktir git, seni şımarık pislik." Mendili parmaklarının arasından kaptığım gibi yanından geçip gidiyorum, onu ekmeye kararlıyım.

"Hey, o benim!" diye arkamdan bağıyor.

Bana ne yaptığını ve beni ne kadar büyük ve sert yaptığını ona göstermekten utanmadan arkamı dönüyorum. Pantolonumun lastiğini açıyorum ve ipek kumaş parçasını boxerımın içine sokuyorum.

"Gel ve al." Ve elimle paketimi onun şok olmuş yüzüne çarpıyorum.

Belli ki hareket etmiyor, ben de gitmeye karar verdim.

Siktir et onu!

Bugün.

Şirket bana, istediğim anda, nereye yerleşeceğime karar verene kadar Leclerc Park Hotel'de benim için hazırlanmış sütünlerden birine taşınabileceğimi bildirdi. Sanırım bu girişimin arkasında bir bit yeniği var. Beni havaalanından almaya geldiğinde, kalacak yerimi hemen ayarlamayarak ciddi bir hata yaptı. Bunu onun dikkatine sunmadım, uygun görünmüyordu. Acente konusunda onunla alay ettiğim için zaten çok kızgındı. Çok müdahaleci olmak istemediğimden ve Ray dışarı çıktığından, buzdolabını boşaltmamaya karar verdim ve google maps'ten yakınlarda bir restoran aradım. Yolculuk kısa görünüyor. Yolun hemen aşağısında bir tane var. Bana bıraktığı anahtarları alıp çıkışa doğru yöneliyorum. Henüz kapıya ulaşmamıştım ki kapı zilini duyuyorum.

Açıyorum ve kendimi dumanı tüten ve nefis bir koku yayan üç karton pizzanın önünde buluyorum.

Zöe Leclerc, "Yemek getirdim," diye seviniyor, beni tamamen görmezden geliyor ve içeri girmek için beni solluyor. Kapıyı kapatıp geri dönüyorum.

'Size de iyi akşamlar.

"Ellerini yıka, yoksa soğur".

Beni hiç düşünmeden her şeyi kendisi yapıyor. Anahtarları girişin yanındaki dolabın üzerine atıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup açık paketleri mutfak adasının üzerine yerleştirmesini izliyorum.

"Ray?" diye bağıyor, çekmecelerinden çatal bıçak ve kâğıt havlu çıkarıyor.

Dikkatini çekmeye çalışarak boğazımı temizliyorum, bir yandan da seçtiği çeşnileri görünce midem korkunç bir şekilde gurulduyor.

Lavaboya koşuyor, avuçlarına biraz bulaşık deterjanı fışkırtıyor.

"Ray?" diye tekrar bağıyor.

'Cox dışarıda'.

"Ne?" diye bağıyor, arkasını dönüyor ve sonunda varlığını fark ediyor. Elindeki bezle aceleyle üstünü başını siliyor ve bir açıklama bekleyerek bana bakıyor.

"Bir arkadaşının doğum günü partisine gitmesi gerektiğini söyledi. Bana söyleneni aynen size aktarıyorum, erkek arkadaşının sözlerinde gizlenen alt metni görmezden geliyorum.

"Ne kadar aptalca! Unutmuş olmalıyım." *Ne halt ediyor bu? Böyle bir pislik için kendini mi suçluyor?* 'Muhtemelen bana söyledi ve ben onu dinlemedim bile'.

Gerçekten yapıyor. İnanılır gibi değil!

Ruh halinin aniden nasıl değiştiğini görmek beni en azından sözlü olarak müdahale etmeye sevk ediyor.

'Olur böyle şeyler. O kadar da kötü değil'.

"Son zamanlarda kişisel işlerime biraz fazla gömülmüş durumdayım. İncinmiş olmalı, çünkü aniden kendini kapatmış gibi görünüyor. "Dışarı mı çıkacaktın?"

"Evet.

"Devam et," diyerek pizza kutularını kapatmaya başladı. "Ben biraz kalacağım ve sonra şatoya döneceğim."

"Aslında bir şeyler yemek için bir yer aramaya gidiyordum ama... Madem pizza getirdin...". Cümleyi tamamlayamıyorum ve dumanı tüten capricciosa'nın önüne oturuyorum.

"Bence birlikte yemek yememeliyiz".

"Yemek için kalıyorum, senin için değil." Bir dilim alıyorum ve yarısını ağzıma tıktırıyorum.

"Öyle demiyordum ama..."

"Sadece pizza yiyeceğim, merak etme," diye karşılık veriyorum ağzım doluyken.

"Otur. Sen de ye."

"TAMAM.

Sanki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışım gibi, Zöe benimkinden en uzaktaki tabureye oturuyor. Aramızda, erkek arkadaşının oturması gereken sandalye, pizza şimdi kartonda kilitli, havada var olması için hiçbir neden olmayan bir tür utanç.

Hızlıca çiğniyorum, göz ucuyla ifadesini izliyorum.

Onu da aynı şeyi yaparken yakalıyorum ve açık alanın sessizliğinde patlak veren kıkırdamayı durduramıyorum.

Bir an için ona doğru dönüyorum ve yanaklarının kırmızı olduğunu fark ediyorum. Ne kadar sıcak olduklarını hissetmek için onlara dokunma düşüncesi beni öğürtüyor. Yumruğumu göğsüme vuruyorum ve sadece bir şey söylemek için Cox'un bir dilim çalması gereken kartonu açıyorum.

"Bunu da yiyeceğim, sakıncası var mı?" Omuz silkiyor ve farklı bir lezzet tatmak için bir parça alıyor. "Ray'i burada bulamamanın senin için bir sürpriz olduğunu anlıyorum."

"Bazen şöyle oluyor.

"Ne anlamda?"

'Bana taahhütleri olduğunu söylemeyi unutuyor ya da ben onun taahhütleri olduğunu unutuyorum'.

"Ya da belki de unuttuğunuzu sanan sizsiniz, oysa aslında bu konuda hiçbir şey bilmiyordunuz."

"Ne anlamda?"

Seninle geçmek anlamında, küçük balık.

"Ama hiçbir şey yok! İçecek bir şeyler alayım mı?" diye söylenerek buzdolabına yöneliyorum. Biradan kaçınıyorum ve doğrudan Pepsi'ye yöneliyorum, kutuları adaya bırakıyorum. "Bardakları nereden bulabilirim?"

Zöe beni kurtarmaya geliyor. Ruh hali erimiş mozzarella gibi görünüyor. Tamamen çözüldü ve artık kızgın ya da üzgün görünmüyor.

Kayıtsız.

Hiç böyle görmemiştim.

Kapılardan birini açarak kendini ayak parmaklarının üzerine çekiyor.

"Dostum, hep yukarıdalar. Elinden geldiğince uzanmaya çalışır ama oraya asla ulaşamayacağı açıktır.

"Yapayım mı?"

"Hayır, yapabilirim." Parmaklar sonuna kadar gerildi, gözlüklere ulaşamadı.

"Onları almak için bir saniyemi ayıracağım."

"Yaklaşmaya çalışırsınız ve sonra ne olacağını görürsünüz."

Ne görüyorsunuz? Kahretsin, şimdi meraklandım.

"Kızgınlığınızın benim üzerime kalması adil görünmüyor."

"Kapa çeneni".

"Anlamıyorsun." Sözlerinden sıyrılıyorum ve ona çok yaklaşmamaya çalışarak peşinden gidiyorum. "Her zaman çok inatçıydın... Mermerden daha sert bir kafan var."

Hemen iki bardak alıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Ancak sorun şu ki, vücudumun hareket etmeye niyeti yok gibi görünüyor.

Ve böylece, iki moron gibi, birbirimize yapışıp kaldık. O karnını kuvarsın kenarına dayamış, ben göğsümü onun sırtına yapıştırmış, kapı açık, ellerim rafın üzerinde, yüzünün etrafında defalarca inşa ettiğim olağan hapishaneyi sahneliyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor ve şaşırtıcı bir şekilde taşaklarıma şaplak atarak beni ona doğru eğilmeye zorluyor.

"Siktir!", acı içinde inliyorum.

Zöe kaçmaya çalışıyor ama ben karşılık verip onu geri tutuyorum.

Ağzım kulak memesine geliyor, nefesim kulak memesini kaynatıyor ve sözlerim onun öfkeyle hırlamasına neden oluyor.

"Bunu duymayı özledin, değil mi?"

"Siktir git!"

"Bir dahaki sefere belirli bir tür temas kurmak istediğinde, sadece söyle ve memnuniyetle sana çarpacağım."

'Aynı kaba mahalle kabadayısı olarak kaldın'.

"Çok ," diye homurdandım yanağına, ne kadar sıcak olduğunu görmek için dokunmayı arzuladığım yanağına.

Ve *çok* ateşli, o kadar ateşli ki içindeki tüm ateşi bana aktarıyor.

"Bırak beni".

"Bana bir daha asla vurma, küçük balık." Ama karşılık olarak, sürtük nefesimi kesen bir dirsekle bana saldırıyor.

Gizlice izin verdim ve eşyalarını alıp daireden kaçtığını gördüğümde kocaman bir kahkaha attım.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Zöe: 14 yaşında.

Eryk: 16 yaşında.

Okulun bitmesine iki hafta kaldı, ardından yaz tatili başlayacak. Bu öğretim yılı da sona erdi. Not ortalamam lisedeki en yüksek notlar arasında. Kendimi fazlasıyla tatmin olmuş sayabilirim. Zil sesiyle birlikte, yılsonu partisine birlikte gitmek isteyip istemediğimi soracak olan sınıf arkadaşlarımdan etrafımı sardığı kaçınılmaz yıllık ritüelden kaçmak niyetiyle enstitünün merdivenlerinden hızla iniyorum. Dürüst olmak gerekirse, gidip gitmeyeceğimi bile bilmiyorum. Bu yüzden şimdilik herhangi bir seçenek üzerinde düşünmek istemiyorum. Katılıp katılmayacağıma ve daha da önemlisi kiminle katılacağıma son anda karar vereceğim. Belki kardeşlerimden birine sorarım.

Öğrenciler arasında slalom yaparak, şoförün beni beklediği kapının ötesine doğru ilerliyorum. Avludan çıkmadan hemen önce, okul basketbol takımının kaptanı Didier Mercier önümü kesiyor.

"Hey!"

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, belli bir mesafeyi koruyarak. Onu sadece simaen tanıyorum ve ikisi de aynı sınıfa devam ettiği için Başak'la yollarımız birkaç kez kesişti. Bana sadece şimdi hitap etmesine şaşırdım. Aslında bu beni hiç şaşırtmadı. O her zaman nişanlıydı. Ben bu okula devam ettiğim sürece, o hiç bekâr olmadı. Her zaman herkese kapalı.

"Kendimizi hiç tanıtmadık," diyerek elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Zöe.

"Didier".

"Kim olduğunu biliyorum.

"Ve ben senin kim olduğunu çok iyi biliyorum".

"Ne olmuş yani?" demek istemeden bir kaşımı kaldırıyorum.

Çıkışa doğru yürüyoruz, kaldırımında birlikte yürüyoruz.

Sanırım arabaya kadar bana eşlik etmek istiyor.

"Merak ediyordum da..." başının arkasını beceriksizce okşadı, "benimle baloya gelmek ister misin?"

Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve kendimi onun karanlık göz bebeklerine bakarken buluyorum. O her zaman okulun ulaşılmaz kişisi olmuştur, eğer sizi dikkate alırsa, sayılan öğrencilerin Olimpos'una girersiniz. Kimsenin gözüne girmek bana hiç yardımcı olmadı, çünkü genellikle tam tersi olur. Beni dikkate almaları için yalvaranlar, ilgi için yalvaranlar ve arkadaşım ya da dostum olmak için her şeyi yapacak olanlar diğerleridir.

Okulda kimseyle bağ kuramamamın nedenlerinden biri de bu.

Ayrıca, eğer bana partiye birlikte gitmeyi teklif , bu Başak'ın ilahi rızasını verdiği anlamına gelir, aksi takdirde burada durup benimle konuşuyor olmazdı.

"Hımm...", yaşayan bir klişeyle el ele partiye gelmeyi kesin bir dille reddetmek üzereydim ki, aile arabalarından birine ulaşmadan birkaç metre önce Eryk Novak'ın enstitüyü çevreleyen sınır duvarına yaslandığını fark ettim.

Anlaşılmaz bakışlarla beni uzaktan izliyor. Boyu dışında Didier'nin tam tersi. İkisi de çok heybetli. Biri sarışın, diğeri esmer. Biri her türlü nezaket duygusundan yoksun, diğeri iyi bir adam.

Kendimi her ikisine de bakarken buluyorum, önce daha mesafeli olan, sanki bütün bir etli bitkiyi yutuyormuş gibi bana bakıyor, sonra da cevap olarak evet demeye hevesli olan diğerine.

Mercier gibi adamlar için benim gibilerin bir kupayı, soyunma odasında övünecekleri bir ödülü temsil ettiğini biliyorum ama nedenini anlamadan ve kendimi şaşırtarak kendimi yüksek sesle "Elbette!" derken buluyorum. Bir gülümsemeyi vurguluyorum ve göstermek istediğim coşku duygusunu güçlendiriyorum. "Ben de bana ne zaman soracağını merak ediyordum." *Biraz daha az, Zöe, biraz daha az .* "Yani, bana *dansta* eşlik edersen çok sevinirim". Tam olarak iki kelime söylemeye çalışıyorum ve yine bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sonra birbirimizle konuşup organize olabilmek için numaralarımızı değiş tokuş ederiz."

"Pekala!"

Sanırım Başak'ın iznini aldı, yoksa bu kadar ileri gitmezdi. Bu beni çok rahatsız ediyor. Sanki partiye gideceğim adamı benim yerime kardeşim seçmiş gibi. Her şeye rağmen,

Beklemediğim bir varlık beni yapacağım şeyin tam tersini yapmaya sevk eder.

Cep telefonlarımızdaki iletişim bilgilerimizi ezberlerken, göz ucuyla Eryk'in kaldırımında bir aşağı bir yukarı volta attığını fark ediyorum. Elleri ceplerinde, kasketinin siperliği alnını ve gözlerinin bir kısmını gizliyor.

"Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor Didier, davet için teşekkürler. Onu ayağa kaldıracağım ama henüz bunu bilmiyor.

Yanak yanağa üç öpücükle beni selamlamak için eğiliyor ve ben kendimi ayak parmaklarımın üzerine çekmek zorunda kalıyorum.

Elini kalçama koyduğu ve ardından 'Sana yazacağım' diye fısıldadığı an sarsıldığımı hissediyorum.

". " Ona verdiğim cevap benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Sadece bir başkasını rahatsız etmek amacıyla yüksek sesle söylenir.

Beni bu birleşik daveti kabul etmeye zorlayan kişi. Ama Başak beni duyacak, tabii ki duyacak.

Basketbolcuya muzipçe gülümsüyorum, o da bana muzaffer bir sırıtışla karşılık veriyor. Ona zor anlar yaşattığım için nefret ediyorum, çünkü takım arkadaşlarımdan biriyle iddiaya girdiğinden eminim. Tek iyi şey, başkalarının herhangi bir girişimini engellediğim ve bu haber duyulur duyulmaz kimsenin beni baloya davet etmeyeceği.

Pekala, mükemmel. Gitmeyeceğim. Kararımı verdim.

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda itiraf ediyorum ki, sinirlerini bozmaya çalıştığım ona doğru dönüyorum.

Ona doğru uzandığımda, alçak duvara yaslanıyor, ayağının tabanı duvara dayalı, elleri cebinde ve karanlık bir bakış.

"Neden buradasın?", kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi onun sert yüzünün tam karşısına yerleştiriyorum.

"Kimdi o?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum.

"Seni nereye götürmeli?"

"Yine, seni ilgilendirmez."

"Balo mu yapıyorsun?"

"Kurumunuzda bunu yapmıyor musunuz? Ah, oops, orada okula gitmiyorsun." Sanki onu yakalamışım gibi muzip bir yarım gülümseme attı.

"Yani *bu* size eşlik ediyor?"

"Kesinlikle," diye övünüyorum, en azından jestlerle.

Burnunu kaldırıyor, duvardan uzaklaşıyor ve etrafımda dönüyor, sonra önümde duruyor ve arkama daha yakından bakıyor, Didier şimdi arkadaşlarıyla konuşuyor ve bize doğru bakıyor.

Orada benim onayımı alacağı için heyecanlanıyor ya da okulumuzda olmayan bir çocukla neler paylaşabileceğimi düşünüyor olmalı.

Eryk'e odaklandığımda, yol arkadaşımı uzaktan nasıl kışkırtmaya çalıştığını fark ediyorum, sanki sadece kafasından kaynaklanan bir mücadeleye başlamak için sabırsızlanıyor. O kadar gergin görünüyor ki, zihnim beni içinde olduğuna inandığım savaşı kesmeye çağırıyor, bu yüzden onu uyandırmaya çalışıyorum.

"Ee? Burada ne yapıyorsun?"

Mavi gözleri benimkilere dikildiği anda yeniden parlıyor.

"Tasadüfen geçiyordum".

"Evet, tabii ki. Geçen seferki gibi mi? Sana bir daha okulumda yüzünü göstermemeni söylemiştim. Hatta, yanlış hatırlamıyorsam, artık benimle takılmamanı istemiştim."

"Buraya dilimi ağzına sokmaya gelmedim, Zöe."

"Artık hiç şansınız yok, sizi temin ederim."

"Bunun yerine bunu duyduğunuza üzüldüğünüzü düşünüyorum. Eminim bir duvara çarpmayı dört gözle bekliyordunuz."

"Genellikle seni gördüğümde tek düşündüğüm *kafanı* duvara vurmak oluyor."

"Beni kışkırtmamaya dikkat et, küçük balık. Bir kez olsun barış için geldim, savaş mı istiyorsun? Benimle böyle konuşmamalısın, yoksa..."

"Ne?" diye kasıla kasıla karşılık veriyorum. Şoförümün koruma modunda yaklaştığını fark ediyorum.

"Aksi takdirde savaşmak zorunda kalırız. Ve fark ettim ki siz de pes etmeden önce savaşmayı sevenlerden birisiniz."

Bu ne cüret!

"Bayan Leclerc?"

"değil, Hector," diye cevap vermek için acele ediyorum.

Eryk arkasını dönüyor ve onu görmesem de ailemin çalışanına pis bir bakış attığını tahmin ediyorum.

Bana bakmak için geri döndüğünde, başparmağıyla arkasındaki adamı işaret ediyor ve fısıldıyor: "Birbirimize söylediğimiz her şeyi duymak zorunda mı?"

"Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmadığını varsayalım."

"Tam olarak öyle değil."

"Evet, öyle. Bana kalırsa ortak hiçbir şeyimiz yok, paylaşacak hiçbir şeyimiz yok, hiçbir şey...".

"Bir şey yok mu?" diye sesini yükseltiyor ve müdahale etmek üzere olan şoförümün ani bir hareket yapmasına neden oluyor. Hemen elimi sallayarak onu engelliyorum. "O öpücükler hiçbir şey gibi mi görünüyordu?"

'Sesini alçalt'.

"Ne, utanıyor musun?" diye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve bu sefer de Hector bir şeyler yapmak istiyor gibi görünüyor. Öncekiyle aynı şekilde, başımı sallayarak onu rahatlatıyorum.

"Neyden utanmalıyım?"

"Benim gibi bir serseriye öptüğün için. Az önce birlikte olduğun adama hiç benzemeyen bir adam gülümsüyor ve sabırsızlanıyorum *uuuh* ", bana hamle yapıyor. "Böyle erkeklerden hoşlanıyorsun, ha? Senin gibileri ise...", dilini tutuyor ve sonra küfrediyor. "Siktir git!"

"Devam et, devam et. Ağzından çıkacak saçmalıkları duymayı çok merak ediyorum."

"Bana işlerin gerçekte nasıl olduğunu anlat, Zöe. Beni gördüğünde ne düşünüyorsun?"

Göz bebeklerim sanki bir kaçış yoluna tutunmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor. Birdenbire önümde bulduğumda aklımdan geçen gerçeğin peşini bırakamıyorum.

Önce utanmadan Didier'nin yanında olmaktan heyecan duyuyormuş gibi davranarak onda bir tepki uyandırmaya çalıştım. Sık sık bir çatışma arıyorum, çünkü tam da onun dediği gibi, savaşmayı ve onunla sahaya çıkmayı seviyorum. Kaybedenin olmadığı bir savaşta, sadece heyecan verici öpücükler vardır.

Ona ne hissettiğimi, dudaklarımdan dökülmek nelerin zorlandığını gerçekten söyleyemiyorum, bu yüzden, belki başka bir çatışmayı istediğimden ya da şoför tarafından yakın gözetim altında olduğumdan, sonunda, gerçekten istemeden, ona cevap vermemem gerektiği gibi cevap veriyorum.

"Senin bir baş belası olduğunu düşünüyorum." son hava kırıntısını dışarı atmış gibi kıvrılıyor. Tamamen tükenmiş durumda.

"Şimdi gitmelisiniz."

Gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor. Sonunda beni yalnız bırakmak niyetiyle geri adım atıyor, ama sonra merakım beni yeniyor ve,

Gitmemesini isteyerek, her ne pahasına olursa olsun onu yumruk yapmak istercesine, onu geri tutuyorum.

"Öncelikle, neden tekrar burada olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Ben sadece... hiçbir şey için gelmiştim, bunun gibi".

Omuz silkiyor, artık söylemek istemediği kelimeleri yutmak istiyor. Bu çok açık. Pişman ve tereddütlü görünüyor, sanki buraya bir şey yapmak için gelmiş gibi, artık yapmak istemediği bir şey, çünkü geçilmez bir engel koydum.

Belki de onu küçük düşürdüm.

Muhtemelen onu incittim.

Onu hayal kırıklığına

uğrattım, kesinlikle.

Ve onu kaybediyorum.

"Yani ekleyecek başka bir şeyiniz yok mu?"

'Şanslısın ki hayır. Düşündüğün kadar sinir bozucu biri değilim,' diye karşılık veriyor hıncını gizlemeden.

"Peki o zaman, eğer söyleyecek bir şeyiniz yoksa, ben giderim."

Benim için arka kapıyı açan şoföre doğru yürüyorum. Bir ayağımı arabanın içine sokuyorum ve tam binmek üzereyken beni durduran sesini duyuyorum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyordu," diye hızlıca telaffuz etti.

Yaklaşıyor ama Hector bir gerginlik sezmiş olmalı ki benimle onun arasında duruyor.

"Sorun yok," diye açıklıyorum, bizi biraz bırakması için onu zorluyorum. Eryk ile aramızda sadece kapı var ve bu sefer kendimi daha güvende hissediyorum, sanki bu küçük bariyer onun üzerime atlamasını engelleyebilirmiş gibi üzerinde.

Yine de bir parçam bu sınırı lanetliyor.

"Ee?" diye ısrar ediyorum ama bugün çok tuhaf. Sanki sözünü kaybetmiş gibi.

Dudaklarını ısıırıyor, sanki *beni* çiğniyormuş gibi benimkilere bakıyor.

Geçen gün beni nasıl öptüğünü hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor ve burada, sınıf arkadaşlarımdan önünde, şoförüm yanımdayken ve hislerimin çarpılmasına izin vererek kendimi ona bağlayamadığım bir yerde olduğum için pişmanlık duyuyorum.

"Eryk? Orada mısın?"

Birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra, bir anda, nihayet konuşuyor.

"Benimle çıkmak ister misin?"

Şaşkınlıkla ağzımı açıyorum ve sonra zapt edemediğim bir kıkırdamaya boğuluyorum.

"Sana iyi vakit geçirteyim mi?" Gözlerim yaşardı ve duramadım.

"Neye gülüyorsun lan sen?" diye ağzından kaçırır.

"Hey" şoför onu kolundan tutuyor. "Şimdi geri çekil, tamam mı?"

"Çek ellerini üzerimden!" Şiddetle geri çekiliyor ve bu noktada kıs kıs gülmeyi bırakana kadar kendimi tutmaya çalışıyorum. "Seni incitmek istemiyorum," diye devam ediyor. "Kıçıma yapışmana gerek yok. Zöe benimle güvende."

"Bayan Leclerc'i rahat bırak ve git."

Hemen araya girdim: "Sorun yok Hector, gerçekten.

Bize iki dakika verin lütfen'.

Adam mecburen arabanın etrafında dolanır ve sürücü koltuğuna oturur.

Kendimi tanıdığım en tuhaf adamın bakışlarını çözmeye çalışırken buluyorum. Ve daha önce anlamadığım şey şimdi kristal berraklığında. Yüzünde utanç, reddedilme korkusu ve olumlu bir cevap beklemekten kaynaklanan endişe parlıyor.

Ben de ona benim için bir baş belası olduğunu söyledim.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette. Dinliyorum."

"Yani benimle çıkmak istemiyorsun," diye çıkarım yapıyor.

"Cevap vermedim.

"Peki bana ne zaman vereceksin?"

"Asla".

"Pekala, soruyu değiştirelim. Belki de çok kurnazca davrandım, birlikte takıldığın o puştlara çok benzedim. Ama yine de pisliklerden ve kaba saba insanlardan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Beni tanıımıyorsunuz, neyi sevip neyi sevmediğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Tek bildiğim dilime bayıldığın, ellerimin kıçını sıkmasından çok hoşlandığın, özellikle yüzüne karşı fısıldadığımda, seni kapana kısılmış gibi hissettirdiğimde ve sikimi ıslak amına sürttüğümde tahrik olduğun...."

"Böyle konuşmayı kes," diye tıslıyorum, yanaklarımın utançtan kaynadığını hissederek.

"O zaman soru şu..." eğiliyor, kulak mememe yaklaşıyor. Dudakları küçük deri parçasına yerleşiyor, nefesi onu ısıtıyor ve sesi, alçak, boğuk, şehvetli, sadece oraya değil, her yerime ulaşıyor. Tam da söylediği gibi, titreyen bedenimin her köşesine ulaşıyor.

Çünkü evet, fısıldamasına ve beni hapsedilmiş hissettirmesine bayılıyorum.

Kendisi gibi hissetmemi sağlıyor.

"Aslında daha çok sorum var. Sana kibarca ve saygıyla benimle çıkmak isteyip istemediğini sorduğum soruları unut. Yeterince nezaket gördün. Farklı bir şey istiyorsun. O yüzden sana soruyorum... Dilimle ağzını sikebilir miyim?" Ve kulak mememi yalıyor. "Seni تنها bir yere götürebilir miyim, kimsenin gitmeye cesaret edemediği bir yere dokunmak için?" Dişlerini deri parçasının etrafında kenetliyor ve sonra onu emiyor. "Seni sikimin üzerine oturtabilir miyim?" Ve ısırtıyor. "Sen bana istemediğini söylerken, ama kendini durduramayıp dudaklarıma yapışırken, ben seni üstümde, sımsıkı tutabilir miyim? Ben sana kaçmakta özgür olduğunu söylerken, ama sen bensiz yapamadığın için kaçmazken, tüm bunları gerçekleştirebilir miyim?"

Başka bir yerdeler.

Bana anlattığı sahnenin içindeyim. Onun ellerindeyim.

Onun peşindeler.

"Alabilir miyim, Zöe?" Yanağıma doğru nasıl hareket ettiğini hissediyorum. Parmak uçlarını ensemden hissediyorum. Bastırıyor ve dudaklarımı ona uzatmam beni zorluyorlar. "Bana benim olabileceğini söyle. *Tamamen* benim olmak *istediğini* söyle."

"Ben...", nutkum tutuldu, nefesim kesildi, mahvoldum.

Onu benden çekip uzaklaştırıyorlar, kaportaya çarptırıyorlar ve bir anda kardeşim Başak ve Didier ona saldırıyorlar.

"Hayır!" diye bağıyorum.

Ama kimse beni dinlemiyor.

Bugün.

Kelimenin tam anlamıyla kaçtım. İlk defa onunla yüzleşemedim, ona cevap veremedim, onunla savaşımadım. Bunu yapmak için kendimi özgür hissetmedim, buna *mecbur* hissetmedim. Onunla hiçbir şekilde oynayamazdım, çünkü Eryk Novak'ın olduğu her şey tehlikeli ve yanlıştır.

Özellikle de şimdi. Eşit şartlarda mücadele edemediğimiz bugünlerde daha da fazla.

Ben nişanlıyım ve o ateşler içinde yaşıyor.

Ona karşı durmak, kendi silahlarını kullanmak anlamına gelecekti.

Ve bunu karşılayamam. Onun için hemen başka bir yer ayarlayacağım. Geçici olarak erkek arkadaşımın evinde kalması yapabileceğim en kötü seçim olacak. Ray'den bahsetmiyorum bile, Tanrım... Bir geçmişimiz olduğunu bilse ne düşünürdü? Birlikte yemek yediğimizi öğrense ve hiç utanmadan bana böyle yaklaşmaya cüret etse?

Ve bunu yapmasına izin verdiğini.

Hayır, ben . Ona hiçbir şey vermedim. Vermedin mi?

Uygun olduğu için oradan ayrıldım.

Merdivenlerden kuleme doğru çıkıyorum ama içimde patlamaya hazır havai fişekler varmış gibi hissediyorum. Bu durumda uyuyamam, örnek davranışımı sürdürdüğümünden emin olmadan olmaz.

Erkek arkadaşının takım arkadaşlarıyla flört eden kızlardan değilim.

Hayır, değilim.

Değilim, değil mi?

Pes etmedim. Kaçtım. Evet, kaçtım.

Başak'ın dairesinin kapısına varana kadar kendime bunu söylemeye devam ediyorum.

Kapıyı ardına kadar açıp oturma odasına daldım. Scorpio ile kanepede oturuyor, parmakları oyun kollarının üzerinde geziniyor ve gözleri *Pro Evolution Soccer* oyununun oynandığı büyük ekrana sabitlenmiş durumda.

"Akşam'.

Cevap bile vermiyorlar. Tamamen oyunun içindeler.

"Buonaseeeera dedim!"

Hiçbir şey.

"Bu ne lan! Bu iğrenç," diye soluk soluğa bağırır Scorpio.

"Üzgünüm, dayanamadım."

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben buradayım," diye işaret ediyorum ve kendimi büyük ekranın önüne yerleştiriyorum, onları da monitörü daha iyi görebilmek için senkronize bir şekilde yana doğru hareket etmeye zorluyorum. "Tamam, ben konuşacağım, siz dinleyeceksiniz."

"Evet, Zöe, sorun değil," diye beni başından savıyor Başak.

"Siktir git!" diye bağırır diğeri. "Yine yaptın yapacağını. Novak'a mı sataşıyorsun?"

"Novak?", bu ismi duyunca havaya sıçradım. "Eryk?"

Scorpio şöyle açıklıyor: 'Yarın Leclerc ile sözleşme imzalayacak. Onu deniyoruz'.

'O boktan bir oyuncu'.

"Ne diyorsun lan sen? Bu çok güçlü. Bak ne yapıyor."

Beni dinlemeyecekler, ben de gidip aralarına oturuyorum ve yeğenimin, birkaç saat önce beni delirtmeye çalışan büyük pisliğe benzeyen küçük adamı hareket ettirmesini izliyorum.

"Bu Ronaldo olayı sadece sanal," diye karşı çıkıyor Başak. "O böyle top süremez."

"Aslında bunu yapıyor," diye ekliyorum. "Yıllar önce bir kilisede düzenlenen bir yardım maçında bunu yaptığını görmüştüm".

"Rahibelere karşı oynadı mı?"

"Objektif değilsin," diye onu kaldırır Akrep. "Kızgınsın, bu yüzden böyle konuşuyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen çalarken, beş dakika beni dinler misin?" Sorum tabii ki dikkate alınmadı.

"Bak-bak-bak..." diye bağırıyor Scorpio, parmaklarını hızla tuşların üzerinde gezdirerek. "Oh, oh, oh... Mamma Mia!" Ve ekrandan oyun yorumcusu 'Aşil yine vurdu' diye bağırırken, o sevinçten uçuyor.

"Pekâlâ," diye teslim oluyor kardeşim. "Güçlü biri ama sık kafalının teki." 'Önemli olan gol atması'.

Oyuna yeniden başladıklarına ve beni dinlemeye en ufak bir niyetleri olmadığına göre, Başak'ın maçını askıya alabilecek bombayı patlatıyorum.

"Yarın ona spor merkezine kadar bizzat eşlik etmem gerekecek.

Ve işte oyun gidiyor.

"Sen mi?" Scorpio çalmaya devam ederken bana bakıyor, ancak başka bir kesinti geldiği için tekrar duruyor. "Neden sen?"

"Taurus, deneyim kazanmam için sadece ilk birkaç gün temsilcisiyle birlikte çalışmama izin verdi. Ben de artık bir tedarikçi olduğum için işlerin nasıl yürüdüğünü gözlemlemem gerekiyor".

"Peki neden gidip onu almak *zorundasın*?"

"Aslında sorun bu değil.

"Ben yatmaya gidiyorum." Scorpio ayağa kalkıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bana ihtiyacın olursa, kalırım."

'Sorun değil, teşekkür ederim'.

Yeğenim dairelerden çıkarken, ağabeyimin onaylamadığını gizlemeyen gözlerine odaklanıyorum. O benim sırdaşım, Terazî'yle birlikte, hiç beklemediğiniz en iyi arkadaşınız gibi, sizi kızdıran ama sadece sizin iyiliğiniz için hareket eden biri. Belki onunla olanlar hakkında konuşmak acelecilik olur ama bunu yapmalıyım ve o kızsâ bile şu anda ihtiyacım olan şey sadece biriyle sohbet etmek.

Ve o kişinin o olmasını istiyorum.

"Ne oldu Zöe?" diye koltukta kıpırdanıyor ve kendimi göğsüne atıyorum, yanağıma kalbine yaklaştırıyorum ve saçlarımı okşamasına izin veriyorum.

'Korkuyorum'.

"Ne hakkında?"

"Dikkatimin dağılması ve buna hazır olmamam".

"Sence seni konsantrasyonundan arındırabilir mi?"

Kendimi onun bedenine daha sıkı bastırıyorum ve yüzümü gizliyorum. "Agrrrr," diye inliyorum, tekmeliyorum. "Evet!"

Başak sesli bir şekilde iç çeker.

"Şimdi bana her şeyi anlatacaksın," diyerek yüzümü tutuyor, gözlerime bakıyor ve dudaklarımı hüznle buruşturuyorum.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek".

"Eğer Eryk Novak ise, elbette".

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Eryk: 16 yıl.

Zöe: 14 yıl.

Parfümü beni tamamen mest ediyor. Kulağına konuşurken nefesi boynumu okşuyor. İniltisini içime çekiyorum, yiyorum, saçlarını kavrayan parmaklarımın arasında sıkıca tutuyorum.

Kendimi tamamen ona adıyorum, parmak uçlarımı ensesinde hissetmesini sağlıyorum, dudaklarına sahip olmak için duyduğum utanmaz arzuyu ona hissettirmeye kararlıyım.

Onları benim yapmak üzereyim, beklediğim şeyi, özlediğim şeyi ve onun için bir baş belası olduğumu söylediği anda benden kaçmış gibi görünen şeyi gerçekleştirmek üzereyim.

Ama ona her dokunduğumda kollarıma düşüyorsa nasıl olabilirim?

aynı şekilde yapmayı ne kadar çok istediğini hissettikten sonra nasıl bana hayır diyebilir, benimle çıkmak istemediğini söyleyebilir?

Onu öpmek üzereyim.

Tekrar alacağım. Ben...

Aniden çekildiğimi hissediyorum ve kimin beni gömleğimden zıpkınladığını fark edecek zamanım yok, kendimi şoförün arabasına şiddetle çarpmış buluyorum.

Göğsümde bir boşluk hissediyorum ve öksürüyorum.

"O pis ellerini kız kardeşimin üzerinden çek!"

Konuşmacının yüzünü görür görmez ilk yumruk dudaklarıma geliyor.

Ağızda dişler dans eder ve kanın metalik tadı damağa yayılır.

İçgüdüsel olarak tepki vermeye çalışıyorum, ancak daha önce Zöe'nin etrafında dönen züppe kolumu engelliyor ve karnımın ortasına bir diz yiyorum.

Neredeyse öpüştüğüm kızın erkek kardeşinin bir parçası.

Neredeyse.

Söylediklerimi duysaydı ne yapardı bir düşün. Ona ne yapmak istediğimi. Hemen isyan ettim ve bir Leclerc'i tekmeledim. Evet, gerçekten yaptım.

Az önce lanet bir zodyak şövalyesini tekmeledim.

"Hayır!" diye bağırdığını duyuyorum ve bu bana kötü bir izlenim bırakmamak için doğru itici gücü veriyor. Böyle iki hıyarın moralimi bozmasına kesinlikle izin veremem. "Durun, lütfen!" diye devam ediyor ama hiçbirimiz onu dinlemiyoruz.

Bu sırada şoför araya giriyor, benimle şımartılmış efendilerinin arasına girmeye çalışıyor. Ona öyle bir dirsek atıyorum ki burnundan fışkıran kan üzerime akıyor. Adam yere yığılıyor ve panik yayılıyor.

Bir öfke hırıltısı çıkarıyorum ve beni ispiyonlamış olması gereken küçük arkadaştan da kurtulmayı başarıyorum. Şimdi ikisini de belli bir mesafeye getirdim ve yüzlerine iyice bakabiliyorum. Zöe'nin kardeşi ona tıpatıp benziyor, diğeri ise şöhret ve onay arayışında gibi görünüyor.

Eğer isterse ona şöhret verebilirim. Kurumunun duvarları dışında burnu kırılan kişi olarak hatırlanacaktır.

Bir kereden fazla düşünmeden, kulağına bir şeyler mırıldanmak için Zöe'ye doğru eğildiği bir önceki bölümü aklımda tutarak ona ulaştım ve alnımı onunkine bastırdım, onunla alay edercesine kafa kafaya verdim.

"Senin derdin ne lan?" diye homurdanıyorum, onu geri itip karşılık veriyorum.

"Yanlış kızın etrafında dolaşmayı seçtin, zavallı adam."

"Ve sen o musun?"

"Tek bildiğim senin asla seçmeyecek olan kişi olduğun". Burun buruna geldik.

"Kimi istediğine o karar vermeli, sence de öyle değil mi?"

"Mahallene geri dön, seni dilenci."

"Geri döneceğim, ama o boktan suratını dağıttıktan sonra."

"Eğer bana dokunursan, burada cehennem olurVe eğer Başak'a dokunursancehennem onu sonsuza dek evine götürür."

"Ben zaten cehennemde yaşıyorum, seni koca sik kafalı."

Ve onu tokatlıyorum, çünkü parmaklarımı onun kış suratında parçalamak gerçekten bir kayıp gibi görünüyor.

Şoför arkamdan gelip beni tekrar durdurmaya çalışıyor ama ben körü körüne ona saldırıyorum ve o da beni düşürüyor.

Arkadan bir tane daha geliyor. Lanet Leclerc beni çekiyor. Arkamı dönüyorum ve onu bayıltan bir sağ kroşe atıyorum.

Öte yandan, onun için backhand iyi.

"Eryk!" Küçük prensesin sesi hiç beklemediğim bir nefretle çıkıyor. Kardeşine yardım etmek için eğiliyor, burnunu yokluyor ve sonra kanlı parmak uçlarına bakıyor.

Aşağıdan bana küçümseyerek bakan gözlerini arıyorum.

Sanki bunu başlatan benmişim gibi....

Senin için savaştığımı görmüyor musun?

Üç karşı bir.

Reddedildiğimiz öpücük için savaşıyorum, çünkü benim için o anın bir değeri vardı.

Ama belki de sizin için aynı şey geçerli değildir.

Etrafımızda bir öğrenci çemberi oluşmuştu bile. Kavgadan etkilenerak arkadaşlarına destek oluyorlar.

Her zamanki gibi, kendimi yerinde olmayan, fikir birliğinden hoşlanmayan ama sadece muhalifleri olan biri olarak buluyorum.

Bu benim hayat hikayem.

Başak, bu onun adı, yani... bir erkeğin Başak burcundan adını alması mümkün mü? Sırf bu yüzden yarın yokmuş gibi tokatlanmalı. Kendini yukarı çekip kız kardeşini korurken onu izliyorum, sanki onu bozmak ve yeraltına götürmek için yeryüzüne çıkan şeytanmışım gibi. Çocuk bir ringde dövüşmeye hazır görünüyor, ne yazık ki ben hayatım boyunca dövüştüm, o ise belki de dünyayı yumruklamanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil.

"Gözünü çok yükseklere dikmişsin," diye alay ediyor benimle. "Bir daha asla Zöe'nin yanına yaklaşmaya cesaret etme."

"Neden? Yoksa ne yapıyorsun? Bir bakayım!" Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyorum, bu yüzden istese beni hapse atabilecek bir Leclerc'e baktığımı düşünerek yaklaşıyorum, bu sefer yumruklarımı yanlarımda, onun yüzünden uzakta sıkılı tutuyorum. "Eğer istersem, istediğim zaman ona yaklaşırım. Eğer istersem, istediğim zaman onu alırım. Ve eğer istersem, seni alırım"

Onu götürüyorum. Buraya. Şimdi. Sen sus ve izle. Kıpırdamadan dur ve izle. Sen kal....."

Bir kanca daha yedim ve rahatsız edici bir şekilde kavga etmeye başladık. Bir boğa gibi eğildim ve göğsüne saldırdım.

Onu tekrar yere atıp altımda tutuyorum, bu sırada Zöe'nin sesi durmasını, onu bırakmasını haykırıyor ve etrafımızdaki kavga gittikçe küçülüyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye hırlıyor. "Bir daha onun yanına yaklaşırsan, seni öldürürüm." Küçük arkadaşı beni omuzlarımdan çekti. Şoförün tutuşunu da hissediyorum.

Büyük bir karmaşa var. Ama ben bir ateşim ve kimsenin bana *ona* yaklaşamayacağını söylemesine izin vermem.

Hepinizi sikeyim.

İstedigimi yaparım. İstedigim kızı alırım.

Ve şu anda, yanıma yaklaşan herkese tokat atarken, bunu daha çok istiyorum.

Daha da çok istiyorum.

Başak'ı terk etmeye ve diğerine geçmeye karar verdim, çünkü onun kanını dökmek istiyordum. Hızla ayağa kalktım ve bir an bile düşünmeden ne düşündüğümü fark ettim.

Tam burnuna kafa atıyorum ve hissedilebilen *çatlak*, bir şey kırmış olmam gerektiğini gösteriyor.

Komşu bloktan gelen ekip arabasının sesini duyar duymaz, başka seçeneğim olmadığı için kaçmaya karar verdim.

Zöe'yi gözden kaybettim ama ona tekrar bakmadan gitmeye niyetim yok.

Onu bir şekilde rahatlatmalıyım.

Bu durumda kavganın benim hatam olmadığını anladığından emin olmalıyım.

Çünkü, gerçekten, ilk defa benim hatam değil. Ve bu inanılmaz.

Ben başlatmadım, ben sürüklendim ve tüm bunlar dünyanın en güzel hareketini yaptığım için oldu, o da güzel bir kızı okşamaktı.

Bu nasıl benim

hatam oluyor? Nasıl

onun suçu oluyor?

Sorun nedir, Tanrı aşkına?

Onu arıyorum ve şoförün arabaya binmesi için onu ittiğini fark ediyorum. Başak ve refakatçiyi küçük arkadaşlarının ortasında bırakarak öğrenci kalabalığının arasından ilerliyorum, sanki bir cinayet işlemeleri engellenmeliymiş gibi zaptedilmişler.

Arabaya koştum ve arabaya atlamadan hemen önce, uzaktan ona bağırdım: 'Bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun. Bana bildiğini söyle!'

"Siktir git, Eryk!" diye bağıyor, muhafızının kollarına doğru kıvrılarak.

"Yaptılar amina koyayım. Sen de gördün. Beni suçlayamazsın."

Durumu kontrol etmek için dönüyorum ve Leclerc'in bana katılmak için insanların arasında yer açtığını fark ediyorum.

"Lanet olsun, Zöe, söyle bana yanına geleyim de konuşalım," diyerek ona yaklaşmaya çalışıyorum ama şoförü onu koruyor.

"Hayır, geri gelemezsin. Seni bir daha görmek istemiyorum. Kardeşime vurdun ve seni asla affetmeyeceğim."

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Sadece kendimi savundum, lanet olsun!"

"Artık beni aramanıza gerek yok.

"Bir dahaki sefere öldürülecek miyim? İstedğin bu mu?"

Tamam, bana bir şans daha sürece bununla yaşayabilirim.

"Bir dahaki sefer olmayacak. Güle güle!"

Arabanın içinde kaybolmadan önce son sözü bu oldu.

Kıl payı farkla Başak beni yine yakalayamıyor. Bir şimşek gibi havalanıyorum ve hayatımın en çılgın koşusuyla, birinci sınıf bir şımartıcı tarafından tuvalete atıldığım için kızgın bir şekilde eve doğru gidiyorum.

Yol boyunca onu artık istemediğimi düşündüm. Ondan daha iyisini bulacağımı... Hayır, kahretsin. Zöe Pisces Leclerc'den daha iyisi olamaz.

Gideceğim yere vardığımda, kapının önünde bırakıldım.

Kalbim hareket ediyor ama hareket etmiyorum, itiraz etmiyorum, yardım istemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, kaldırımda diz çöküyorum. Acı çekiyorum ama annemin endişelenmesini istemiyorum.

Kendimi

toparlamaya

çalışıyorum. Nefes

alıyorum.

nefes alıyorum. Ve daha fazla, daha fazla... ta ki göğsümdeki ağrı geçene ve ellerimin yeniden düzenli olarak atmaya başladığını hissedene kadar.

Artık onu
istemiyorum. Artık
onu istemiyorum.
Artık istemiyorum.

Ancak bu düşünceyi her formüle göğsümdeki organ karıncalanıyor.

Ve sonra tekrar düşünmeye başlıyorum. Kafamın içinde sıkıca tutuyorum, çünkü ancak o zaman her şey geçiyor ve bana sakinlik geliyor.

Bugün.

Ray antrenmana gitti bile. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama evde olmadığı için bundan faydalanıyorum. Dairesine geldiğimden beri ilk kez gizlice odasına giriyorum. Ne arayacağımdan emin değilim ama bir yanım *ondan* bahseden bir şey bulmak istediğimi biliyor.

Ve bum!

Doğrudan mideye bir darbe.

Çekmeceli dolabın üzerinde, büyük boy yatağın yanında, gümüş bir çerçevede Zöe'nin ilahi bir fotoğrafı sergileniyor. Kuzguni saçları yapay bir rüzgârla beyaz bir fonda dalgalanıyor. Elektrik mavisi bir elbise giymiş ve parlak pembe dudakları var. Gözleri kumaşın tonundan daha yoğun. Kamerayı hedef alarak içimi paramparça ediyorlar. Bakışlarımı yandaki fotoğraflara kaydırıyorum, çok farklı bir başka görüntüyü görünce içimin sıkıştığını hissediyorum.

Ray Cox onun kığını tutuyor. Dövmeli parmakları, Maldiv ortamında kadının biçimli etlerini sıkarken, kadın göksel bir figür gibi ona yapışıyor ve onu öpmesine izin veriyor.

Sikeyim.

Hemen odanın banyosuna girip tişörtümü terli göğsümden çıkarıyorum.

Ne düşünüyordum ki ben?

Meslektaşımın odasına girerek ... ile ... kişisel fotoğraflarına bakmak.
Siktir git!

Burada ne işim var benim?

Git .

Aradığım şeyin her yerde olduğunu fark ettiğimde avuçlarımı Ray'in özel banyosunun tezgahına koyuyorum. En azından burada, evin bu bölümünde.

Gözlerim önce pembe diş fırçasına, sonra da bir parfüm şişesine takılıyor.

Kahretsin, bunu yapma.

Ama ben biliyorum.

Cam kabı alıyorum, kapağını çıkarıyorum ve burun deliklerime götürüyorum. Beynime ulaşana kadar nefes alıyorum.

Hep aynı parfüm, lanet olsun.

Sanki aniden ateşli bir zarfa dönüşmüş gibi yerine geri koyuyorum. Bakışlarım başka bir yere kayıyor: açık pembe bernoza doğru.

Ona dokunmayın.

İki süngerin görülebildiği duşa doğru: biri mor.

Daha fazla yaklaşma.

Üzerinde bir poşet olan bir tabureye doğru.

Burnunu sokma.

Üzerinde ipek bir elbise asılı olan portmantoya doğru.

Sakın. Cüret etme. Al onu.

Ama bacaklarım beni çoktan oraya götürdü ve parmaklarım yumuşak kumaşın üzerinde geziniyor.

yavaşça yaklaşıyorum ve sonra yüzümü elbiseye . Kokluyorum. Tekrar beynime kadar hissediyorum.

Lanet olsun!

Akıllı telefon cebimde titriyor ve neyse ki içine düştüğüm katatonik durumdan uyanarak kendimi hemen yeniden aktif hale getiriyorum.

Numara bilinmiyor, bu yüzden ekipten biri olduğunu varsayıyorum.

'Hazır.

"Aşağı gel. Seni aşağıda bekleyeceğim.

"Chi parl..." Telefonu yüzüme daha fazla araştırarak zamanım yok. Sadece o olabilir. Onun her yerde olmasından nefret ediyorum. Deri ceketimi, cep telefonumu, anahtarlarımı ve... başımı alıyorum. Başımı unutmamalıyım.

Kaldırıma çıkıyorum ve onu kocaman arabasına yaslanmış olarak görmek, ona kıyasla, beni hemen gülümsetiyor.

Yüzümde çok nadir görülen sakin bir sırıtışla ona doğru yürüyorum ve o da homurdanarak sürücü tarafına uzanıyor.

"Atla!"

"Size de günaydın," diyerek Range'e giriyorum.

Lanet parfümü her yerde, burun deliklerimde bile kaldı. Şişeyi burnumun dibine getirmemeliydim.

Motoru çalıştırdığında, ona yola çıkması için yeterli zamanı veriyorum, sonra da onu sinirlendiren her zamanki konuşmamı patlatıyorum.

"Bu yüzden beni yürütme görevini sana verdiler."

"Etrafta dolaşmayalım, seni spor merkezine götüreyim," diye karşılık verir. "Sana günün programını kısaca anlatayım. O konuşurken tamamen ona doğru dönüyorum. Sırtını kapıya yaslamış, bacak bacak üstüne atmış, dirseğini dizine dayamış ve parmak eklemleriyle çenesini tutuyor. Tamamen ona doğru dönmüş durumdayım. Ve o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor bile. "Saat 10'da doktor randevunuz var. Tamamen formalite. Valencia raporlarınızı teslim etti ve her şey yolunda görünüyor."

Bu beni şaşırtmadı. Eğer sağlığım üzerinde en ufak bir gölge olsaydı, Taurus Leclerc beni asla satın almazdı. Kesinlikle birkaç kuruşa mal olmadım.

"Devam et," diye ısrar ediyorum ve yarım saniye süren bir bakışla karşılaşıyorum.

"Sağlık ekibiyle yapılacak toplantının ardından basın toplantısı yapılacak. Gösterge tablosunda cevaplamanız gereken birkaç soru bulacaksınız. Kendinizi hazırlayabilmeniz için bunları önceden hazırlamaya çalıştım."

"Onları okumak umurumda değil. Gazeteciler genellikle herhangi bir kağıda sığmayacak sorular sorarlar. Bir basın toplantısı üzerinde herhangi bir gücünüz olduğunu düşünüyorsanız safsınız. Not alın, küçük savcı."

"Yine de okuyun.

"Sürprizleri severim.

'İstedığınızı yapın'.

Gözlerim titizlikle onun üzerinde geziniyor. Çok şık, seksi, dar siyah bir takım elbise giyiyor. Ceketin altında iki ilginç kupu olan beyaz bir bluz var. Kesimini incelemek istiyorum. Utanmaz ve müdahaleci bir şekilde başımı uzatıyorum, o da bana bakıyor, başıyla reddediyor ve göğüslerini incelemek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Program henüz bitmedi mi?"

"Basının sorularını yanıtladıktan sonra, konferans salonunda size bir forma verilecek. Hangi numarayı seçtiniz?"

"The Eight".

"Senin için özel bir anlamı var mı?" Ne kaltak ama!

Benimle bir geçmişin yokmuş gibi mi davranacaksın? Pekala, balık.

"Senin için var mı?"

"Hayır," diye omuz silkiyor.

Tuzağına düşmemiş gibi yapıyorum, çünkü benimle bir şekilde alay etmek istediğinden eminim, bu yüzden etrafından dolaşıyorum.

"Çin mitolojisinde sekiz ölümsüzlerin sayısıdır. Ne de olsa benim adım Aşil ve onun adı hiç ölmedi".

"Her zaman çok mütevazı oldunuz.

"Ah-ah!"

"Ray geçenlerde numarasını değiştirdi," diyor garip, tiz bir ses tonuyla, sanki... "Yirmi ikiyi seçti çünkü benim doğum günüm." Sanki bana bir şekilde vurmak istiyormuş gibi.

"Bu saçmalık!" diye yorum yapıyorum.

Bir an dönüp bana ters ters bakmak istiyor.

'Bu silah onda olduğundan beri daha fazla gol atıyor'.

"Onun iyi şans tılsımı olduğunuz inkar edilemez, ancak randevunuzun onu daha güçlü yapabileceğine inanmak bana abartı gibi geliyor. Bu fena halde romantik."

"Evet, işte bu yüzden bunun amacını anlamıyorsunuz".

"İstediğin kadar çimdikle Zöe, Cox'la yaptığın şeylerle ilgilenmiyorum." Söylediklerimden hemen pişmanlık duyuyorum ama neyse ki o bunu görmezden geliyor.

"Oturur musunuz lütfen?"

"Bu şekilde çok rahatım.

Sanki onu çok kızdırıyormuşum ve yanında olmama duyduğu öfkeyi kusmak istiyormuş gibi hızlanıyor.

Dün geceki sahneyi tamamen unutmuş olması beni rahatsız ediyor. Bu konuda konuşmak istemiyor ve doğaçlama sürtünmemizin dikkat çekici olmaması gerektiğini düşünüyor. Neredeyse bunu ona gösterecektim.

Ama evet, neredeyse kaldıralım.

"Bana kızgın mısın?"

"Neden yapayım ki?"

'Belki de dün gece dilimi ağzına sokmamı bekliyordun'. Kızardı. "Ya da başka bir yere." Yaramazca sırtıyorum.

"Dinle, beni iyi dinle...".

"Tamam, tamam, benden dilimi kontrol etmemi istediğin noktaya geldik ve..."

"Hayır!" diye araya giriyor, sesini yükselterek. "Romantik olarak bağlı bir kız olduğum için yerinde kalmanı talep ettiğim noktadayız."

Bir kahkaha atıyorum, ancak bu çok iyi duyulabiliyor, sonra sadece 'Tamam' diyorum.

"Mükemmel. Bu noktayı açıklığa kavuşturduğumuza göre artık bir sonrakine geçebiliriz."

"Hangisi?"

"Ray tarihimizi bilmiyor".

"Bu konuda hiç şüphem yoktu. Hiçbir şeyden şüphelenmediğini gördüm".

"Sen neden bahsediyorsun?!" diye mırıldanır. "Şüphelenecek bir şey yok. Her halükarda, onun habersiz kalmaya devam etmesini istiyorum."

'Yapılabilir. Bir şartla'.

İç geçiriyor, yan gözle bana bakıyor, sonra tekrar yola odaklanıyor.

"Böyle bir konuda pazarlık yapmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Evet.

'İnanılmazsın'.

"Biliyorum," diye kasılıyorum.

'Hiçbir şekilde eğilmeyeceğim'.

"Çok kötü".

"Günah ne?"

"Beni eğilmiş görüntünden mahrum bırakacaksın..."

"Benimle konuşmak zorunda değilsin," diye bağılıyor ve direksiyonu tokatlıyor.

Bu beni neredeyse korkutuyor.

"Tamam, özür dilerim. Haklısın," diye ellerimi kaldırıyorum.

"Ve aramızda geçenleri nişanlıma geri getirmeyeceğinizi teyit etmenizi istiyorum."

Mükemmel, geçmişî gündeme getirdi. Bu durumdan faydalanalım.

"ne oldu? Hatırlamıyorum. Hafızamı tazeleyebilir misin?"

"Dayanılmazsın," diye mırıldanıyor.

"Ama takım arkadaşşıma gidip bana aşık olduğunu söyleyeceğimi düşünüyorsun. Hadi ama!"

"Ne? Senden hoşlandığım falan yok, Eryk. Tam tersi oldu."

"Hayır, Zöe. Senin için deli oluyordum, bu farklı bir şey."

"Sen sadece deliydin.

Her şeyi küçümsüyor
mu?

Evet, bunu yapıyor. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Ona söylemeyeceğim, emin olabilirsiniz." Ses tonu ve talepleri beni rahatsız etmeye başladı. "Seni temin ederim ki bu olay senden çok benim için utanç verici olur."

"Mükemmel".

"Güzel," diye karşılık veriyorum, geriye dönüp düşünerek. "Aslında hayır, hiçbir şey mükemmel değildir. Dün neden kaçtın?"

Kelimeler olmadan nefes nefese kaldığını görüyorum.

"Çünkü uygun değildi," demeyi başarıyor.

"Özellikle ne?"

"Ne yapıyorduk, seni aptal!"

"Pizza yemek mi?"

"O değil.

"Gözlükleri almana yardım edeyim mi?"

"O bile değil." Öfkeyle homurdandığını görüyorum. Yakında patlayacak. Sabırsızlanıyorum.

"Sonra ne olacak?"

"Sen!" diye bağılıyor. "Arkamda. . Bunun gibi. Ekli.
Nasıl... nasıl...".

"Eskiden nasıl yapardım?"

"Evet!" Ve direksiyonu tekrar tokatlıyor.

"Benim için sorun değildi.

Yüzünü kapatıyor, beni kayıp bir vaka olarak görüyor.

"Bunu seninle yapamam. Bırakıyorum!"

"Benim için ilk kez geldiğinde bunu zaten söylemiştin, ama hala buradasın."

"Bu son bölüm olacak, sizi temin ederim."

"Sorun nedir, küçük balık?"

"Bana öyle deme.

"Neyiniz var Bayan Leclerc?" diye soruyorum, ona biraz takılarak.

"Tavırlarınla beni rahatsız ediyorsun. Hiç kimseyi umursamıyorsun."

"Ne zaman bir şeyi önemsedim ki?"

"Bu doğru."

"Geçmişten mi yoksa bugünden mi bahsediyorsunuz?"

"Bizim bir geçmişimiz yok, bunu açıkça belirtmek isterim."

Siktir git, Fishy!

"Aramızda geçenleri bir kenara bırakabileceğini sanmıyorum, ama konu sen ve ben olunca deliriyorsun, bu yüzden el frenini çekeceğim ve bana bok gibi davranmana rağmen bu sefer centilmen olacağım ve seni utandırmayacağıma söz veriyorum."

"Siz, bir beyefendi mi? Ah!" Ve sürtüğüm zevkle güler bile. "Sen her zaman bir vandal, kibirli ve suçlu oldun..."

"Yani beni tahrik ediyorsun."

"...Uygunsuz ve çok kaba bir dille".

"Yalamayı sevdiğinle aynı".

"Benimle böyle konuşmayı bırakmalısın."

"Tamam," diyerek koltuğumda rahatladım ve iç çektim. "Çenemi kapatacağım!"

Yol tabelası spor merkezinin yakınlarda olduğunu gösteriyor ve şimdi sessizlik bize eşlik ediyor. Yanımdaki küçük sürtüğüm, benim de aynı şeyi yaptığımdan olmak istercesine bana bakmaktan kendini alamadığını görmekten memnunum.

Ona benim için karşı konulmaz bir cazibe merkezi olduğunu göstermekte bir sorunum yok, bu yüzden başımı ona doğru çeviriyorum ve yol boyunca onun figürüne doğru sabit tutuyorum.

Gözlerimi hissettiğinde yanaklarının nasıl büzüştüğünü fark ediyorum. Kokpit çok sıkışık hissettirmeye başladı, tıpkı arzusu gibi

Parmaklarımı ona doğru uzatma fikri içimi kaşıdırmaya başladı. Ama hareketsiz kalıyorum. Ellerimi kendime saklamak zorunda kalıyorum.

"Bu geceden itibaren Leclerc Park Otel'deki süite gidebilirsiniz. Artık Ray'ın evinde kalmanıza gerek yok."

Bunu bekliyordum. Kaçışından sonra, bir sonraki hamle ancak bu olabilirdi.

Benden kaçamazsa, beni kaçırıyor.

Hem de nasıl.

"Neden artık *ihtiyaç duyulmuyor?*", tek tek kelimelere sarılıyorum. "Başlangıçta birileri için gerekli bir hamle miydi?" Herhangi bir referans tamamen tesadüfidir.

"Benim için," diye gururla onaylıyor.

"Bana göz kulak olmak mı istedin?"

"Aynen öyle.

"İsterseniz bunu otelde de yapabilirsiniz."

"Buna gerek kalmayacak. Düzgün davranacaksın. *Kötü çocuk* saçmalıkları yüzünden kariyerinden asla ödün vermeyeceğine eminim.

".

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Kötü bir adam olduğumu mu?"

Hâlâ aynı hikâye. Görünüşe göre, insan kökenlerinden kaçamıyor.

'Gazeteler böyle diyor'.

"Sen de hep böyle düşünmüşsündür. Yine de ben gerçekten güvenilir bir hıyarım. Yine de istersen iyi davranırım."

"Evet, Eryk. İyi olmanı istiyorum, teşekkür ederim."

"Eğer emirlerinize itaat edersem, bu neden böyle görünüyor, karşılığında bana ne veriyorsunuz?"

Leclerc spor merkezinin büyük kapısına giden küçük araba yoluna ulaşır ulaşmaz yavaşlıyoruz. Bu noktada sohbet ederken bizi izlemek daha kolay oluyor.

"Benim saygım," diye iddia ediyor. "Karşılığında benim saygımı göreceksin. Ben de sizden aynısını talep ediyorum."

"Sana karşı böyle bir şey hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye biraz içlerimş bir şekilde sordum. Onunla daha ileri gitmeme asla izin vermedim.

"Bana erkek arkadaşım yokmuş gibi hitap ediyorsun".

"Meşgul olduğunuzu bilmek benim için önemsiz."

"Ah, demek böyle düşünüyorsun? Ray ile olan ilişkimin hiçbir anlamı olmadığını mı?"

"Ben öyle bir şey demedim.

"O zaman açıkla." Arabayı boşa alır ve yolun ortasında el frenini çeker. Çıldırdı mı?

Her halükarda, kayıtları düzeltmek için bu fırsatı değerlendiriyorum.

Ve her şey mükemmel görünüyor, yaklaştıkça kokpit daha da küçülüyor, kokusu artık her yerde, içimde ve gözleri sonunda benimkilere girip bırakabiliyor.

"Eğer bir şey istiyorsam, Zöe, onu alırım. Benim olmasa bile.

"İyi söyledin. *Senin* olmasa bile. Çünkü hiç *senin* olmadım. Ve şimdi defol. Defol."

"Ne dedin sen?"

"Çekil".

Beni üzen, arabadan inmemi istemesi, bizi izleyen bir gazeteci kalabalığının Range Rover'a doğru koşmaya başladığı kapıya doğru yürümeye zorlaması değil. Beni üzen, tekrarladığım, hakkım olan açıklamaları talep etmek için sarıldığım o iması.

"Az önce asla benim olmadığını mı söyledin?" diye öfkeyle homurdandım.

"Aksini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii ki yapabilirim." Bu sefer arabasını yumrukluyorum. Özellikle gösterge paneline.

"Arabadan çıkın. Gazeteciler yaklaşıyor". Ve onlardan bir sürü var, lanet olsun.

"Umurumda değil." Bakışlarını tekrar inceliyorum. Gururlu, inatçı, gerçek yüzünü inatla saklıyor. Birbirimizin önünde her durduğumuzda parladığını gördüğüm gözlerini. "Şimdi gözlerimin içine bak ve bana asla benim olmadığını söyle."

"Çekil".

"Söyle bana, Zöe.

Eğiliyorum ve bunu ona saldırmak istediğim için yapmıyorum. Artık on altı yaşında değilim, aynı çılgınlığa sahip değilim ve onun düşündüğünün aksine, ona derin bir saygı duyuyorum, bu yüzden sadece baskı yapmaya çalışıyorum ama tecavüz etmiyorum.

"Bu kadar yaklaşma." Yine de niyetimi anlamadı ve hemen beni dizginledi, bir avucunu göğsüme koyarak beni tekrar

Benim yarı alanım.

"Gerçekten mi, Zöe? Cesaretin varsa yüzüme söyle. Hadi ama."

Yutkunduğunu ve uzun kirpiklerini kırptığını görüyorum. Gözbebekleri mavi irisleri gizliyor, ama ben utanmazca yalan söyleme arzusunu görebiliyorum, sadece kendimi yerime koymak için.

Çünkü öyle olması gerekiyor.

Çünkü onun istediği bu değil.

Bunu biliyor ama benim anlamamı istemiyor.

"Hiçbir zaman senin olmadım," diye onaylıyor gözlerimin içine bakarak. "Zamanımız yoktu. İki tecrübesiz çocuktuk. Sen aptalın tekiydin. Ben senin tam tersindim. Sen değildin...."

"...Senin boyunda." Yenilmiş ve farkında olarak başımı sallıyorum.

"Asla öyle olmadı. Mesele bu değildi. Şimdi defolun lütfen."

"Arabanızın camları renkli. Bizi göremezler."

"Gittikçe yaklaşıyorlar.

"Sikimde bile değil. Bir daha söyle." Yaklaşıyorum ve bu sefer beni itemeyecek ya da ceza sahasına bariyer koyamayacak. Eğer bu serbest vuruşu kullanacaksam, bunu düzgün bir şekilde yapacağım.

"Bunu zaten söyledim.

"Tekrar".

"Neden?"

"Çünkü beni sahada harika yapan öfke sendin". Acı acı gülümsüyor, sanki daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi başıyla inkâr ediyor. Ama ben devam ediyorum. "Kaleye doğru tekme atarken kaç kez seni düşündüğümü biliyor musun? Ve her gol attığımda, kaleyi her deldiğimde, bunun nedeni bir an önce, şutla golü ayıran o sefil saniyede seni kaybettiğimi hatırlamamdı.

Gözleri zonkluyor, şimdi parlak ama kontrollü, sözlerimle meşgul olsa da. Elimi uzatıp arabaya doğru giden muhabirleri becerebilirdim. Ondan bir öpücük daha çalabilirdim.

Ama artık onun sandığı gibi bir hırsız olmak istemiyorum.

Bugün, lanet olsun, bir kez olsun, gerçekte böyle olmasa bile, kendini sorgulamasını ve ağzımı sikmeyi seçmesini istiyorum.

"Ve eğer şimdi bana senin için hiçbir şey olmadığımı söylersen, sözlerini mahkemeye taşıyacağım ve beni durdurabilecek hiçbir rakibin olmayacağı konusunda seni temin ederim."

İşte ben böyleyim: Beni yok edin, ben de dünyayı yiyeyim.

"İyi, mükemmel. Harika!" diye mırıldanıyor, kendini toparlıyor. "Her zaman öfkenizi ortaya koyun ve Leclerc'in uçmasına izin verin. Buna bir de düşüncelerinde *hiç senin olmadığımı* ekle ve Altın Top'u kazan. Şimdi defol. Çık dışarı!"

Buna inanamıyorum. İnanmak istemiyorum. Ne zaman böyle bir kaltak oldu?

"Ray'de kalıyorum," diye geveleyerek kapıyı açtım ve sokağa adım attım.

"Hayır, lanet olsun!" diye bağıyor, çırpınıyor ve bana doğru geriniyor. "İçeri gir. Eryk!" Beni ceketimden tutuyor ve kapıyı aralayarak içeri giriyorum. Bu sırada muhabirler etrafta.

"Evet, küçük balık?"

"O daireden çıkmalısın."

"Hayır, biraz daha kalmak istiyorum," diyerek ona hınzırca gülümsüyorum.

Göreceksin, sürtük, göreceksin!

"Neden, lanet olsun?!"

"Yani sen yanımdasın. Ve sen de beni yanında tutmaya devam edeceksin."

"*Ray ve ben* etrafınızda olurduk," diyerek bir felaketin habercisi gibi işaret ediyor, "ama umurumda değil.

"Bu, senin ve benim etrafımızda bir başkasının daha olduğundan emin olacağım anlamına gelecek, böylece eşit bir oyun alanında oynayacağız. Ayrıca, sertlikten hoşlanıyorsun." Arabadan temelli iniyorum ve kapanmadan önce ona "Savaşı başlat, balık." diyorum.

"Siktir git!"

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Polisi arayan şofördü ve tabii ki bizi Palais Leclerc'e, kardeşimin ofisine götürdü. Eminim kurtarmadan önce onunla temasa geçmiş ve kesin direktifler almıştır, bu yüzden şimdi Başak ve ben şu anda mükemmel bir azarlayıcı olan adamın en sert versiyonuyla karşı karşıyayız.

Sırasıyla, ders, cep telefonuna el konulması ve burnunu kanlı bir mendille silen aptalın eşlik Cumartesi geceleri dışarı çıkma yasağı bekliyorum.

Kavga sırasında Eryk'e ona vurduğu için kızmıştım ama aslında her şeyi başlatan pisliğe daha çok kızmıştım.

Gerçeküstü bir sahne gibiydi. Birdenbire oldu, aniden yer çöktü, uçuruma yuvarlandım. Yanımdaki çocuğa nasıl davrandıklarını, onu arabaya nasıl attıklarını, etrafını nasıl sardıklarını ve ona nasıl saldırdıklarını görmek beni çok incitti.

Kendisine saldıranları destekleyen tüm okulun önünde tek başınaydı.

O yalnızdı çünkü ben bizi ayıran insanlara karşı durdum.

Dünyaya karşı yalnızdı, beni okşadığı için suçluydu.

Çalışma odasında, masanın önünde bambaşka pozlarda dururken Başak'ın sözleri patır patır dökülüyor: O el kol hareketleri yapıyor ve kırmızı lekeli mendilini sallayarak meramını anlatmaya çalışıyor; ben ise başım öne eğik, kalbim hayali bir yumrukta sıkılı, korkunç olayı önleyemediğim için büyük bir suçluluk duygusu içinde duruyorum.

Bu da yetmezmiş gibi, Eryk'i suçlayarak, birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi söyleyerek ve hatalı olduğunu bilmeme rağmen kardeşimin tarafını tutmayı seçerek darbeyi vurdum.

Bu sırada bağırır ve kendisine uygun olanı vurgulayarak olayların nasıl geliştiğini anlatır.

"Kendine gel," diye azarlar onu Taurus. "Şimdi baştan başla. Her seferinde bir tane."

Bana bakıyor ve gözleri bana kendi versiyonumu anlatmam için izin veriyor.

"Bir sınıf arkadaşım ile birlikte okuldan çıkıyorduk. Bir süre konuştuk ve birkaç dakika sonra vedalaştık, sonra arabaya binmeden önce biriyle karşılaştım. Ama biz yanlış bir şey yapmadık. Gerçekten!"

"O dilenci onun her yerindeydi."

"Bağırma," diye tekrar seslenir. "Neredeydin?" diye sorar ona.

"Arkadaşlarımla birlikte. Az önce onu karşılayan Didier garip bir şey fark etmiş ve beni aramaya geldi".

"O casus..." diye mırıldandım.

"Ve bana Zöe'ye dokunan bir çocuk olduğunu söyledi".

"Bana dokunmuyordu," diye itiraz ediyorum, doğru olmasına rağmen. "Konuşuyorduk ve sen onun arkasından üzerine atladın. Bunu görmeliydin, Taurus. Onu Hector'un arabasının kaportasına fırlattın ve yüzüne yumruk attın."

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Beni yalnız bırakın. Bırakın hayatımı yaşayayım, kendimi kontrol etmeden, insanları benim için seçmeden." Kalbim güm güm atıyor ama içimde hissettiğim kayayı serbest bırakmak için kıpırdanmaktan ve daha fazla bağırıktan kaçınmaya çalışıyorum, bu yüzden ses tonumu alçaltıyorum ve olduğumdan daha az ilgili görünmeye çalışıyorum. "Şimdi doğruyu söyle: Didier'e beni baloya davet etmesini sen mi söyledin?"

"Tabii ki hayır." Sesi samimi geliyor ama beni etkilemiyor. "Bu onun girişimiydi ve bir centilmen olarak haklı olarak izin istedi."

"Birinin bana yaklaşmadan önce sizden izin alması size de saçma gelmiyor mu?"

"Bu saçma değil. Sadece öyle. Söyle ona, Taurus."

İşine geldiğinde, itiraf etmeliyim ki bu saçmalığa katlanmak zorunda kaldığı için oldukça sinirli görünen kardeşimizin onayını arıyor. Yüzünü kapatıyor, ovuşturuyor ve iç çekiyor, sonra gözlerini bana çeviriyor, ama düşünceli görünüyor, sanki asi küçük kız kardeşini eğitmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi. Ama ben hiç öyle olmadım. Ona göre ben her zaman ailedeki en mantıklı, en çalışkan, öğretmenlerimin övgü dolu sözlerini duymaktan gurur duyan bir kızdım. Ancak şimdi gerçek bir hayal kırıklığına dönüştüm.

"Beni iyi dinle Zöe," diye sakin bir ton tutturmaya çalışıyor. "Unutmamalısın ki, hanedanlıkta en büyük en küçüğe bakar. Bu böyle işler. Başak senin tehlikede olduğunu görürse..."

"Değildim.

"Sözümü kesme," diye azarlıyor.

Başımı eğiyorum, biraz geri çekiliyorum ama içimden bunun son kez boyun eğişim olduğu konusunda kendimi zorluyorum. İçime sinmeyen bir sonraki cümlede, eğer gerekliyse, parmağım ile kudretli Taurus Leclerc'i işaret edip davamı anlatacağım.

"O her zaman sizi kolladı," diye devam ederek kardeşimizin kendini beğenmişlikle dolmasına neden oluyor. "Şimdi de öyle yapmaya devam ediyor ve gelecekte de öyle yapacak."

"İyi dedin," diye karşılık veriyorum inançla, "bana *bakmalı*, bana eziyet etmemeli."

"Sana eziyet mı ediyorum?" Başak bakışlarımı arıyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Mavi gözleri, bana karşı abartılı sevgisinin kınama anlamına geldiğini bildiği için şok olmuş gibi bakıyor. "Eğer düşündüğün buysa, o bok parçasının seninle dalga geçtiğini gün sakın bana gelip ağlamaya kalkma."

"Kelimeler". Aile reisi bize doğru bir adım atıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ikimize de bakarak gerisini öğrenmek istiyor. "Bu çocuk ne yaptı?"

Ve diğer yapraklar, taşkın bir nehir gibi. "Her yerindeydi ve ona dokunuyordu. Parmakları saçlarındaydı. Kemirecek kemik arayan bir sokak köpeği gibi onu kokluyordu. Dudakları buradaydı,' başını çevirerek kadının şahdamarını işaret etti, 'ama boynuna dayamaya cesaret edip edemediğini görmedim. Ve onu öpmek istedi. Tabii ki öpmek istedi. Kız kardeşimi öpmek istedi."

"Lanet olası kelimeler!" diye hırılıyor ağabeyimiz, hiç istifini bozmadan, sonra öfkeli gözlerini bana çeviriyor. "Bu doğru mu?"

Muhtemel bir felaket tepkisinden korkarak yutkunuyorum.

'Hayır, bilmiyorum' diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye bağıırır Başak. "Hector'a sor, o doğrulayacaktır," diye ekler.

"Kim bu adam, Zöe?". Kahretsin, şimdi bir isim isteyecek. Bir an önce bir şey bulmam lazım. "Eğer birinden hoşlanıyorsan, bunu itiraf etmende bir sakınca yok, söyleyebilirsin."

Cesaretlendirme cümleleri beni yanıltmıyor. Her zamanki gibi bir strateji uyguluyor. Bir yanıt oluşturacak zamanım yok, o pislik her şeyi hallediyor ve her türlü savunma girişimini boşa çıkarıyor.

"Size kim olduğunu söyleyeyim. Kötü bir mahalleden geliyor, kötü bir ünü var, babası bir hırsız, bir uyuşturucu satıcısı ve Tanrı bilir daha neler neler. Şiddet uygulamakla hata etmiş olabilirim, bunu kabul ediyorum, bunun tamamen farkındayım ama pis elleri kız kardeşimin yüzüne değdiğinde daha fazlasını göremedim."

Taurus yorgun bir şekilde iç geçiriyor ve masaya yaslanıyor. Başını sallıyor ve sanki hayatın trajedileri başka yerlerdeyken, bir dram yaşadıklarını düşünen iki aptalmışız gibi ikimize de bakıyor.

"Bu adamın Zöe'ye gerçekten dokunduğunu varsayalım..."

"Dava ortaya çıkmadı. Sadece böyleydi".

"Söylediğin gibi değil!" diye bağırdım.

"Sözümün kesilmemesini istiyorum. İkimiz de ağzımızı kapatıyoruz. "Teşekkür ederim. Mesele şu ki Başak, o çocuğun Zöe'yle yaptığı şeyin kız kardeşimizin tam olarak istediği şey olup olmadığını kendine bir kez bile sormadın."

Aman Tanrım, buna inanamıyorum.

"Elbette merak etmedim. İçgüdülerimle hareket ettim. O adam..." Bana tepeden tırnağa bakıyor, sanki vücudumda şu anda reddettiği bir gerçeği okuyabilirmiş gibi. Sanki Eryk'in yakınında olmak istemem olasılığını tartıyormuş gibi. "Hayır, yapamaz... Yani, o onun prototipi değil. Değil, değil mi?"

Hazırlıksız yakalandığım için dudaklarımı kapatıyorum. Bu, kafamda sık sık yaptığım bir değerdirmeydi ama şu anda henüz bir sonuca varmış değilim.

"Zöe, bana bak." Dikkatim, kollarını kavuşturmuş, beyaz gömleği kollarının üzerinde kıvrılmış ve siyah kravatı yontulmuş göğsünün üzerinden sarkan, bana muhtemelen nasıl cevap vereceğimi bilemeyeceğim bir soru sormak üzere olan Taurus'a kayıyor.

"Çocuğun ne yaptığı seni rahatsız etti mi? Çünkü bu her şeyi değıştirir. Eğer sizin isteğiniz dışında sizi sadece sıyırmış olsaydı, şimdi tam olarak on dakikalık özgürlüğü kalmış olurdu. Onu en kötü Fransız paralı askerlerine yakalatır ve bir sosis gibi baş aşağı astırırdım. Ama olan bitenin senin için bir değeri varsa, o zaman..."

"O zaman ne?" diye ağzından kaçırır Başak. "Onun için sorun olup olmaması umurumda değil. Kimse ona dokunmak zorunda değil!"

"Lanet kelimeler. Sana tekrar söylemek istemiyorum. Bazen beni bozuk plak gibi konuşturuyorsun!" Bana döndü ve yüksek sesle sordu:

"Sakıncası var mı yok mu?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Yüzüm yanıyor ve kalp atışlarım o kadar hızlı ki konuşamıyorum.

"Sana yakın olduğunu. Bu seni rahatsız etti mi? Uygunsuz muydu?"

Gerçeği söyleyemiyorum, itiraf edemiyorum, evet, siktir et, sevdim, tekrar olmasını diledim, farkında olmadan ama tatmin edilmesi gereken yakıcı bir hevesle bekledim.

Bu yüzden, yanlışlıkla ve her ikisinin de yanlış anlamasına izin vererek cevap veriyorum:

"Ben... Bilmiyorum... biz oradaydık, beklenmedik bir şeydi ve..."

"İsmi istiyorum." Taurus'un arkasındaki masaya vurduğu yumruk beni ürkütüyor. Eryk'in bana isteğim dışında dokunduğuna inanmasını istemiyorum.

"Önemli değil. Gerek yok," diye karşılık veriyorum hemen. "Onu bir daha görmeyeceğim."

"İsim," diye homurdanıyor. "Şimdi. Ve kravatını gevşetir.

"Buna hiç gerek yok Boğa, gerçekten," diye ısrar ediyorum, ama o artık beni görmezden geliyor.

"Başak mı?"

"Adı Eryk Novak".

Hayır.

Ağabeyim kafasını kaldırdı. Gözlerinde şaşkınlık ve hayal kırıklığı okudum. Benim için hiç ayırmadığı bir karışım.

Yutkunuyor ve avuçlarını masaya dayayarak arkasını dönüyor. Heykel gibi sırtına odaklanıyorum, başını eğiyor ve sonra inkâr içinde hareket ediyor. Soğukkanlılığını, kelimelerini, her zaman bizimle dozunu ayarlamaya çalıştığı, bizi eğitmek, bize bir şeyler öğretmek için bulmaya çabaladığı kelimeleri toparlıyor gibi görünüyor.

"Tamam," diyor sadece, yavaşça dönüyor ve sertleşiyor.

"Ne demek tamam?" diye soluk soluğa kalır Başak. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Hayır, bana hiç yakışmıyor."

Ben buradayım, benim için sorun olmaz.

"Dudaklarımı parçaladı," diyerek şişmiş ağzını işaret ediyor.

"Bu konuda harekete geçeceğiz. Kimse kardeşlerime dokunamaz."

"Ve kimse kız kardeşlerime dokunamaz".

"Aynen öyle.

"O yapmadı," diye bağıyorum, kayıtları bir kez ve herkes için düzeltmek istiyorum. İkisi de ben orada yokmuşum gibi ve hayatımın sahibi olduklarını hissederek konuştukları için gerçeği açıklamaya karar veriyorum. "Düşündüğünüz şekilde değil. Nazik ve tatlıydı, bana kendimi iyi hissettirdi ve önemli olduğumu hissettirdi."

"Daha on dört yaşındasın, Zöe," diye bağıır Başak. "Kimse sana el kaldıramaz, bunu aklına sok."

Taurus ona yaklaşır, omzunu sıkar. "Bizi yalnız bırakın, lütfen." Destek işareti olarak gözünü sıkıyor, onu kapıya yürütüyor ve sonra tekrar kapatıyor, sakın bir şekilde bana dönüyor ve elleri cebinde ilerliyor.

"Ben artık bir çocuk değilim.

"Değilsin, haklısın ama aynı zamanda düşündüğün kadar büyük de değilsin".

"Geçen gün baktığın o bayan bile aşağı yukarı benimle aynı yaşta görünüyordu."

Sözlerim onu dünyada çok az şeyin etkileyebileceği kadar etkiledi. Ona tokat atmışım gibi hissediyorum.

Onu tahrik ettiğim ve kelimenin tam anlamıyla oturttuğum için hemen pişman oldum. Sandalyesine yığıldı, sanki orada bir şey ya da birini görmüş gibi önündeki koltuğa baktı.

Görüş alanına girebilmek için tam da o koltuğa oturuyorum ve göz bebekleri yeniden uyanıyor, benim olduğumu ve başka kimsenin olmadığını fark ediyor. Ya da başka kimse yok.

"O kızla aramda hiçbir şey yok Zöe. Yanlış anladın."

"Hayır, gayet iyi anladım ve seni tanıyorum. Ona uzaktan bakıyordun, sanki yaklaşılamazmışsın gibi, sanki ona dokunmaya hakkın yokmuş gibi. Neden ben çocuk sayılıyorum da benim yaşımdakiler sayılmıyor?"

'Bu farklı, tartışma bitmiştir'.

"Hayır, aynı şey.

Bir yumruğunu sıkıyor ve dudaklarına götürüyor, bir karşılık vermek istiyor.

"Sen ve Eryk hakkında konuşuyorduk, diğerlerini dışarıda bırakalım. TAMAM MI?"

"Sana karşı dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Her zaman".

"Benimle eşit olursanız ben de olurum".

Koltuğuna geri yaslanır ve bir yol ayrımında farkında olarak gergin bir şekilde güler. Gerçek ya da yalan.

"Ne bilmek istediğınızı biliyorum.

"Bu yüzden hazırlıklı olmalısınız.

'Söz konusu o olduğunda asla hazır değilim'.

Yani önsezilerim doğruymuş. Çok heyecanlandım. Ailede kaçımıza güveniyor merak ediyorum. Terazî'yle yaptığına eminim ama diğerleriyle? Bunu diğer kardeşlerimle de yapacak mı? Yoksa o kızın yaşına daha yakın olduğum için bilerek beni mi seçiyor?

"Gizlice mi birliktesiniz?" diye sormaya cesaret ettim.

Boğa başıyla reddeder ve parmak uçlarıyla küçük daireler çizdiği rafa bakar.

"Gitmesine izin verdim. Aslında, beni unutması için onu zorladım."

Bunu ona söylemiyorum, çünkü sadece hassas bir noktaya parmak basmış olurum, ama eminim ki kardeşim gibi bir adamı unutamaz.

"O kadar çok mu istedin?"

"İnsanın şiddetle arzuladığı şeyler vardır, ama tam da özel oldukları için onlara sahip olamaz".

"Sadece tabu olarak görüldükleri için mi?"

"Hayır, sadece ben Taurus Leclerc olduğum için. Her şeye sahip olabilirim ama ona değil.

Şimdi olmaz. Tartışma bitmiştir'.

Kafasında kurduğu bir cümleye benziyor, durmadan tekrarlanan ve sonunda bir gerçeğe dönüşen bir tekerleme gibi.

'Katılmıyorum'.

"Eğer benim yaşında bir adam senin yanına gelseydi, onu diri diri gömerdim."

"Beni herkesten çok seven o olsa bile mi?"

Çenesini sıkıyor ve yine gergin bir gülümseme yayıyor.

"Şimdi öyle görüyorsunuz çünkü gençsiniz ve her şey size doğru geliyor. Sizin için aşklar romantik, insanlar güvenilir ve farklı olan, günümüz toplumunda, benzersizliği temsil ediyor. Benzersizlik. Nadir bir mücevher. Tıpkı hatalar gibi. Düşün... senin yaşında her hataya izin var, çünkü seni şekillendiriyor, ama ben bir erkeğim ve sorumluluklarım var. Düşmeme, sahip olduğum en değerli şeye dokunmak için yeraltı dünyasına inmeme bile izin yok. Bunu yapamam. Şimdi size karşı dürüst olduğuma göre, sizden mantıklı olmanızı bekliyorum. Sizden Novak'a bir son vermenizi ve harika varlığınıza devam etmenizi istiyorum.

Dikkatleri kendinden uzaklaştırıp benim üzerime çekmeyi başardı. Hem de en kötü şekilde.

"Bunu hangi nedenle yapmalıyım? İyi bir aileden gelmediği için mi?"

'Bunun onun kökenleriyle hiçbir ilgisi yok'.

"Bu kalp sorunuzla mı ilgili?"

"Ama hayır, Zöe, tabii ki hayır!"

"O zaman neden?"

'O çocuğun kaderinde başka bir şey var, senin de öyle'.

"Her zaman kişisel tatmini, görevleri ve doğru olanı her şeyin ve herkesin önüne koyuyorsunuz, ancak yüzeyin altında yatanları asla düşünmüyorsunuz. Hiç duygularınızı ön planda tutuyor musunuz?"

"Evet ve sonunda onları uzaktan izliyorum."

"Bu sizin seçiminiz.

"Kesinlikle. Ve şimdi seçim sizin."

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dolaşarak karşıma oturuyor. Bir bacağına çaprazlıyor ve herkesin tanıdığı iş adamı oluyor.

"Tanıdığım bir gözlemciye ondan bahsettim, o da benim önerim üzerine Eryk'in kardeşi Nestor ile temasa geçti. Onu seçmeler için İspanya'ya götürmeyi teklif etti".

"Gidecek mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Taurus başını sallıyor ve yüzümdeki hayal kırıklığı belirtilerini yakalamak istercesine beni dikkatle inceliyor.

"Bu yüzden mi çıkmamızı istemiyorsun?"

"Çıkmanıza asla engel olmam ama senin için Paris'te kalmak yerine futbolu seçtiğinde hayal kırıklığına uğramanı da istemem."

"Anlıyorum." Bakışlarımı indiriyorum, kendimi şu andan itibaren resmin dışında görüyorum. Eryk ve ben birbirimizi tanımıyoruz bile, beni onun gidişine alternatif bir seçenek olarak düşünmek şöyle dursun. Futbol ya da ben. Önemli bir İspanyol kulübünde bir gelecek ya da ben. Onun hayalleri ya da ben. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum." Sesim çatallaştı, şimdi zayıf, bir fısıltı.

"Onun da bildiğini sanmıyorum. Kardeşi çok şüpheli. Sağlık sorunlarının bir sınırlama olduğuna inanıyor".

"Öyle mi?"

'Bunlar çözülebilir'.

"Mutluyum." Dudaklarımda içten bir gülümseme belirliyor.

"Gerçekten, onun adına sevindim." Ancak bu sevinç beklenmedik bir terk edilmişlik duygusuyla lekelenmiştir.

"Bir dakika bana bak." Taurus bana doğru eğiliyor, sandalyesiyle bana yaklaşıyor. Çenemi tutuyor ve yukarı çekerek bakışlarıma giriyor.

"Bu adam için yas tutacak durumda olduğunuzu sanmıyorum, sonuçta onunla sadece o gün yardım maçında tanıştınız, değil mi?"

"Evet.

"Diğer şeylerin yanı sıra benim kontrolümden kaçmak".

"Her zaman her yerde değilsin'. Kıkırdıyor ve elimi tutuyor.

"Senden uzak durması için onu uyarmıştım.

"Sanırım uzak durmamı istediğin anda bana gümüş tepside sundun."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Yine de kimse yüzünden hasta olmadığınızdan emin olmak istiyorum. Zengin ya da fakir olman, banliyöden ya da Mars'tan gelmiş olman önemli değil. Benim için ve özellikle Başak için önemli olan senin acı çekmemen. Asla."

"Biliyorum ama ağabeyimiz çok kıskanç."

"Onunla konuşacağım."

"Bana Eryk'in ayrılışını anlattığın için teşekkür ederim."

"Artık biliyor olman bir şeyi değiştirir mi?"

"Evet.

"Neyi öğrenebilir miyim?"

"Hayır.

Benimki olumsuz bir cevap çünkü bu açıklamanın üzerimde nasıl bir etki yarattığını henüz anlamış değilim. Onu bir daha görememe fikri mi beni daha çok üzüyor yoksa dünyanın bu köşesinde onun gibi bir adamın hayalini gerçekleştirme şansı olduğunu bilmek mi beni daha çok mutlu ediyor bilmiyorum.

Büyük patronu işiyle baş başa bırakmak isteyerek kalktım. Bizim gençlik dramalarımız onun çok fazla zamanını almış olmalı.

"Onu en iyi uzmanlar tarafından tedavi ettireceğinize dair bana söz verin."

"Söz veriyorum," diyerek yanaklarımı tutuyor. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, kulem her zaman açık."

"Ben Terazî'ye gideceğim. Bilgelik incilerine tüm saygımla Boğa, ama o kesinlikle daha romantik."

"Ben de olabilirim, seni temin ederim." Beni göğsüne çekiyor ve narin kolonyası burun deliklerimi ıslatıyor. Gözlerimi kapatıp beni kucaklamasına izin veriyorum ve babamın da aynı şeyi yapmasını kaç kez dilediğimi düşünüyorum. "Bazen sert konuştuğumu biliyorum ama sandığın gibi buzdan değilim."

"Onu özlüyor musun?" diye ısrar etmeye cüret ediyorum.

"Kim?"

"Bilirsin işte.

"Zöe...", beni daha sıkı sıkıyor ve kollarında sallanmama neden oluyor.

"Hanımını bu kadar çok mu düşünüyorsun?"

"Hayatımın her anı".

"Ve bunu benim için de istemiyorsun."

"Aynen öyle.

"Neden?" Kendimi onun gözlerine yansıtmak isteyerek yer değiştiriyorum.

"İkiye bölünmüş yaşamak gibi olurdu, kafanız hep başka bir yerde ve kalbiniz göğsünüzün dışında. Bacaklar dünyayı dolaşıyor ama sadece tek bir yöne koşmak istiyor. İstedikleri tek yöne. Bu yüzden devam etmek için mücadele edersiniz, sürüklenirsiniz ve sonunda yorulursunuz, çünkü attığınız her adım ağırdır. Sendelersiniz, tutunursunuz ama sizi başka bir şeye doğru sürükleyen ince bir iplik olduğunu bilirsiniz. Ona karşı mücadele edersiniz, her an yıkılabileceğinizi bilirsiniz, yine de tutunursunuz. O boşluk, yokluk ve derin yalnızlık duygusunu hissetmenizi engelleyeceğim. Çünkü herhangi bir ağırlık taşımanı ya da o ipliği kısaltamayacak bir şeye veya birine bağlı hissetmeni istemiyorum.

Tanrım, yanılıyor olmalıyım, ama o da çok romantik olabiliyor.

"İnsanın severek bu kadar yalnızlık hissedebileceğini düşünmezdim".

"Birini bıraktığınızda ve inatla ona yaklaşmadığınızda, kendinizi engellediğinizde ya da sizi uzak tutan bir şey olduğunda, kalabalıkta bile kendinizi hep yalnız hissedersiniz. Çünkü o boşluğu dolduracak hiçbir şey olmayacaktır".

Titreyerek iç geçiriyorum ve az önce kendi içimde gizli tutamayacağım bir değerlendirme yaptığımı fark ediyorum. Kardeşimin, hissetmeye başladığım küçük ama var olan eksiklik duygusunu yatıştırabilecek bir cevap bulması için bunu ortaya çıkarmam gerekiyor.

"Kendimi Eryk'in bir daha asla gitmemesini umarken bulabilirim."

"İnsanlar her gün gidiyor, ancak en önemlileri geri gelenler".

Bugün.

Tıpkı Taurus'un o gün bana öngördüğü gibi, önemli insanlar eninde sonunda geri dönerler.

Ve Eryk geri döndü.

Kesinlikle benim için değil, kesinlikle onu en önemlisi olarak gördüğüm için değil ve daha da az çünkü hayat onun anısına doğru uzandığını hissettiğim ipliği kısalttı.

Bu sadece kaderdi.

Geçmiş ve kısa ama yoğun gençlik dönemimizi geride bıraktım, o yaşlarda benim için ne ifade ettiğini unuttum, o yaşlarda kadın olmadığım halde bana kendimi kadın gibi hissettirmişti.

Caddede yürümeye başlar başlamaz gazeteci, yorumcu ve kameraman kalabalığı etrafını sarıyor ve gözümün önünden kaybolmasına neden oluyor.

Artık devam edebilirim.

Ona girişe kadar eşlik etme zahmetine bile girmiyorum. Biraz hızlanıp ana kapıya yöneliyorum, kameraların ve ağzına doğrultulmuş mikrofonların önünde nasıl da rahat olduğunu fark ediyorum.

Range'i diğer arabaların yanına park ediyorum ve hemen eğitim merkezindeki Ray'in arabasını tespit ediyorum. Oğlan bebeği emin ellere teslim ettikten sonra onun evine uğrayacağım.

Önceden ayarlanmış bir etkinlikte basın onu beklediği için herhangi bir açıklama yapmayacağını umuyorum ama asabi biri için emin olamadığımdan arabadan inip kapıya yöneliyorum.

Usulüne uygun olarak kayıt yaptırmış ve basın toplantısına katılacak olanlar dışında gazetecilerin çoğunun onu geçmesine izin verilmiyor, bu yüzden anın yıldızının nasıl ilerlediğini görmek niyetiyle mücadeleye giriyorum. Gerekirse onu birkaç tuzaktan çekip çıkarmaya hazır olmalıyım.

Kendimi gösterdiğim anda, birkaç saniye içinde, fotoğrafların tıklamaları ondan bana geçiyor. Bir güneş gözlüğü takıyorum ve beni rahatsız etmiyormuş gibi davranarak kendimi gösteriyorum.

"Savcın nerede, Novak?" diye soruyorlar.

"Her an burada olabilir. Bu günü dünyada hiçbir şey için kaçırmazdı." Beklenmedik bir şekilde, lanetli dokunaçlarıyla omzumu sarıyor ve beni yanına çekiyor ve ekliyor, "Kardeşimin yokluğunda, Bayan Leclerc beni temsil edecek."

Ne?

Aman Tanrım!

"Ne diyorsun sen?" diye fısıldıyorum, sadece o duysun diye.

"Senin reklamını yapıyorum, aptal. Pislik herif sanki yanında ben varken kırmızı halıda poz veriyormuş gibi gülümsüyor. Sanırım beni utandırmak için durumdan faydalanmak istiyor, ancak itiraf etmeliyim ki oldukça iyi bir fikri vardı. Henüz futbol dünyasına girdiğimi ilan etme şansım olmamıştı ve lanet olsun Eryk, beni büyük bir futbolcunun işbirlikçisi yapmak için mükemmel bir an seçti.

Oyuncakçı dükkanına girmiş bir çocuk gibi hemen bundan faydalanıyorum.

"Bayan Leclerc, oyuncuyu hangi unvan altında temsil ediyorsunuz?"

"Oyuncu temsilciliği lisansımı yeni aldım ve düzenli bir sigorta poliçesi yaptırdım. Novak'ın Leclerc'e katılmasına katkıda bulunmak için tüm yeterliliklere sahibim".

"Futbolla uğraşmak yerine kız kardeşinin tasarladığı parfüm serisi için modellik yapmaya ve poz vermeye devam etmenin daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

Söz konusu muhabirin yüzsüzlüğü karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

"Bu da ne demek şimdi?" Birden Eryk'in kocaman omuzlarını taş kesilmiş bedenimin önünde buluyorum. Ve kendimi onun bir fünüye gibi patladığı günlere geri dönmüş gibi hissediyorum. Onu ağır çekimde görüyorum, kolunu uzatıp gazetecinin mikrofonunu parmaklarıyla kavıyor, avucunun içinde sıkıp elinden çıkarıyor, sonra da yere fırlatıyor.

"Hey, sakin ol!", onu pazusundan tutup fotoğrafçıların öfkeli yüzünü çekmesinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bu sadece bir provokasyondur," diye ekliyorum ama o adama odaklanmış durumda.

"Bayan Leclerc çalıştı ve sınavlarına girdi. Zeki biri. Ve kardeşimin geçici yokluğunu telafi etmek için onu seçtiysem, bu benim çıkarlarımı gözetebileceği anlamına gelir. Daha önce hiç kimse beni böylesine inançla savunmamış, desteklememiş ve hırslarımı savunmamıştı. Şu anda kameralar önünde, kendi gününde bunu yapan o hariç hiç kimse. "Bir daha sana bu şekilde hitap ederse, seni o mikrofon gibi bitireceğim."

"Daha fazla açıklama yapmamıza gerek yok," diyerek Eryk'i gazeteciden uzaklaştırıyorum. O da sanki çok normal bir şeymiş gibi elini kalçama koyuyor ve beni kendine yakın tutuyor, çok güçlü bir koruma ve... *aidiyet* duygusu göstermek istiyor.

Sanki ikimiz de hep böyleymişiz gibi. Birbirimize yakın.

Garip bir şekilde yutkunuyorum ama hemen yeniden harekete geçip ona girişe kadar eşlik ediyorum. Kapıdan geçiyoruz; görevliler geç de olsa muhabirleri spor merkezinin duvarlarının dışında bırakarak onları idare ediyor. İç avluya girdiğimizde, eli kanlı kötü çocuk deri ceketini çıkarıyor ve Ocak ayının ortasında olmamıza rağmen kısa kollu bir tişörtle dövmeli pazularını ortaya çıkarıyor. Kendini damgalamak için seçtiği desenler gibi gerginlik de teninden akıyor.

"Üzgünüm, küçük balık, ama beni kızdırdılar."

Resepsiyona girmeden önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, dürtülerini dizginlemesi gerektiğini anlatmak için önüne geçiyorum.

"Dinle beni, bir daha kameraların önünde bana bu şekilde dokunursan, suratına beşlik çakacağım, tamam mı?"

"Teşekkürün bu mu? Ben senin onurunu koruyorum ve sen beni tokatlamayı mı düşünüyorsun? Ne kadar nankörsün!" diyerek yanımdan geçiyor ama ben geri dönüp yolunu kesiyorum.

"Medya açısından ifadenizi ne kadar kullanabilirsem kullanayım, az önce söylediğiniz saçmalığı nasıl savunacaksınız?"

"Bu saçmalık değil.

"Ha?"

"İstersen benim takımımda olabilirsin."

"Herhangi bir yetki sözleşmesi imzalamadık, sizi temsil edemem."

"Resmi düzeyde Nestor ilgileniyor ama henüz gelmediği için manevi ve fiziksel düzeyde siz ilgileniyorsunuz."

"Fiziksel mi? Aptal mısın nesin?"

"Lafın gelişi söyledim, merak etme," diye gözlerini devirdi.

Asla ciddi konuşmaz. Yoksa konuşuyor mu? Bilmiyorum, onu hiç anlamadım, bu yüzden kendimi düşüncelerini anlamaya çalışmak için onu izlerken buluyorum. Zihni oldukça karışık olmalı, çünkü ben kayboluyorum. Genelde insanların ruhlarını, rahatsızlıklarını, söylemek isteyip de söyleyemediklerini iyi kavrayabiliyorum ama onda her zaman anlaşılmaz bir karmaşa oluyor.

Sabah güneşi gözlerini kamaştırıyor, onu parıldayan bir melek gibi gösteriyor.

Ama o lanet bir şeytan.

Ensesinde atkuyruğu şeklinde topladığı sarı saçları ışıltıyor gibi.

Ama gerçekte o her zaman kasvetliydi.

Şeytani planlarla çarpan ilahi gözleri vücudumda geziniyor.

Ancak kumaşın ötesine geçmek istiyorlar.

Ve beni hiç unutmadığım tatlara geri götüren dudakları, sanki benden, ondan ya da başkasından önce, gelmiş geçmiş en tehlikeli anlaşmayı yapmak üzere olduğumuzu biliyorlarmış gibi bana gülümsüyor.

Ve bu son.

"Tamam, bugün size yardımcı olabilirim ama savcınız gelir gelmez ayrılacağım. İlgili kişiyle ne yapılacağı konusunda anlaşmaya varmadan kimsenin yerini almak istemiyorum."

"O ben oluyorum.

"Hayır, ben Nestor. Sizden o sorumlu."

Eryk üzerime eğiliyor, her zaman aynı lanet şekilde yaklaşıyor, yemeğini tüketmeden koklamaya çalışan bir kedi gibi.

"Benimle ilgilenmeni istiyorum, Zöe". Burnunun ucunu yanağıma çok ama çok yakın hissediyorum. Ve nefesimi tutamayarak iç çekiyorum. "Bunu yapabilir misin?" diye fısıldıyor kısık sesle ve nefesi tenimi okşuyor. Tüm gücümle, yüzümden uzakta, farklı yerlerde başka tür bir istila hissetmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Evet de." Göz kapaklarım kasılıyor ve bacaklarımın arasında bir titreme yakalamak için addüktörlerimin kasıldığını hissediyorum. "Söyle bana," diye kulağıma doğru soluyor.

Çaresiz bir ifade, başka bir şeyi kabul eden bir şey gibi gelebilecek bir evet cevabını vermek üzereydim ki, arkamda kardeşimin sesini duydum.

"Novak!"

Hemen geri çekildi, yakalandı, gerçekten de yüzü bana yapıştı.

"Başkan!" Ve dikkat kesildi.

Olduğum yerde donup kalıyorum, havayı yeniden canlandırıcı bir nefes için arıyorum ama hiçbir şey ciğerlerimi temizleyemiyor, hiçbir şey içime enjekte ettiği kara bulutu kovamıyor. Hiçbir şey onun istilalarını silemeyecek.

Çünkü Eryk birçok kez içimden geçti. Gittiğinde kaldı ve bugün geri döndüğünü tekrar gösterdi. Taurus'un bana söylediği sözleri düşünüyorum: *insanlar her gün gidiyor. En önemlileri,*

Ancak geri dönenler de var. Bunlara şimdi fark ediyorum ki, içimizde derinlerde hiç gitmeyenler olduğunu da eklemeliyim.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Normal insanlar, yüzleri yarılmış, kıyafetleri yırtılmış ve perişan bir halde eve geldiklerinde, bakım ve moral desteği alırlar. En azından bir 'İyi misin? Ne oldu? Bunun hakkında konuşmak ister misin?'

Ancak benim evimde tam bir kayıtsızlık hüküm sürüyor.

Babam bana bakmadı bile, bu yüzden elmacık kemiğimin kesildiğini ve dudaklarımın şiştiğini fark ettiğini sanmıyorum, annem ise bir terliği çıkarıp bana fırlattı ve ceza olarak akşam yemeğini kaçırmaya zorladı. Beni odama kilitledi ve kafesteki bir kurt gibi aç bıraktı.

Bana hiçbir şey sormuyorlar, çünkü hepsi her zaman benim hatam olduğuna, dayağı hak ettiğime ve üzerimdeki izlerin hatalarımı hatırlattığına ikna olmuş durumdalar. O yüzden hepsinin canı cehenneme.

Yatakta yatıyorum, oruç tutmaya zorlanmış bir canavar gibi sinirliyim. Bir kolumla gözlerimi kapatıyorum ve elimi pantolonuma sokuyorum.

Avucumun içine alıyorum ve Zöe Pisces Leclerc'in dudaklarına odaklanarak kendimi okşuyorum.

Bugün bana davranışından sonra, düşüncelerimde daha fazla tatlılığı hak etmiyor, bu yüzden ağzını beceriyorum, tıpkı geçen gün gördüğüm güçlü pornodaki gibi boğulmasını sağlıyorum.

Artık onun için hiçbir okşama ayırmıyorum. Kafamın içinde onu saçlarından tutuyorum ve beni ittiğini hissedene kadar onu işgal ediyorum.

Bileğimin hareketi hızlanıyor ama kaçırdığım bir şey var, mükemmelliğe ulaşmamı engelleyen bir şey.

Hayal gücümün kıvrımlarında, en karanlık odaların derinliklerinde bir neden arıyorum.

Gözler.

Onun gözleri.

Özlediğim şey bu.

Onları düşüncelerime çekiyorum, onlara renklerini veriyorum, onlara yaydıkları ışıltıyı veriyorum ve onları benimkine girmeye zorladığımda, kendimi onun boğazına şiddetle sokmayı bırakıyorum ve lanet olsun, onu okşuyorum.

İpeksi, pürüzsüz ve sıcak
yanakları. Nemli ve şehvetli
dudakları.

Yumuşak ve mükemmel saçlarını tutar.

Hayal gücümle onu ayağa kaldırıyorum. Bana bakmayı hiç bırakmıyor.
Zihnimde her zaman istediğimi yapıyor, her arzumu yerine getiriyor.

Ve çok güzel. Parmaklarımın arasında şimdiye kadar gördüğüm en
baştan çıkarıcı yüz var. Elim ritmi kaybetmeden beni sürekli uyarırken daha
da yaklaşıyorum.

Onun ağzını da benimkinde istiyorum, çünkü ben de sikimi
kıskanıyorum.

Onu üzerimde istiyorum.

Onu tamamen kendime istiyorum.

"Öp beni," diye nefes nefese odama girdim, sikimi avucumun içinde
sıkıca sıkıyordum.

Başımın Zöe'sü performans sergiliyor ve dudakları
benim. Hepsi benim.

"Vay anasını," diye homurdanıyorum, boxer'ımın içine fışkırıyorum.

"Eryk!"

"!", diye sarsılıyorum ve Nestor'u kapının önünde gördüğümde kendimi
toparlamaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" diye bitkin bir halde ağzından kaçırıyor. Kapıyı
arkasından kapatıyor ve kahkahayı patlatıyor.

"Artık sadece otuzbir çekmeye değil, kızlarla birlikte olmaya
başlamalısın".

"Siz de kendi işinize bakın ve her şeyden önce kapıyı çalmayı düşünün."

"Dışarıda kaldınız". Evet,
kilitliydim. Siktir et.

"Ne istiyorsun?", yatağa oturuyorum, bacaklarımın arası hala sert ve
kıyafetlerimin altı ıslak. Kardeşim yanıma oturuyor ve bariz yaralarımın
nasıl görüldüğünü kontrol etmek için yüzümü tutuyor.

"Ne oldu?" Ve bütün gün duymaya hasret kaldığım bu aptalca, önemsiz
soruyu sorduğunda alt dudağım titremeye başlıyor ve gözlerim yeni bir
duyguyla ısınıyor.

'İki pislikle kavga ettim'.

"Ne sebeple?"

"Yemin ederim bu sefer benimle bir ilgisi yok."

"Kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin, Eryk. Sana inanıyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor ve nadiren olduğu gibi, kendimi onun gözlerinde yansıtıyor, aynı ihtiyaçları hissediyor, aynı kaderi, ortak bir rüyayı paylaşıyor gibiyim. Gerçekliğimizden kaçmak ve olmak istediğimiz kişi olmak.

"Hâlâ seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Biraz halsizim ve testereyle kesmenin verdiği akşamdan kalmalık etkisini gösteriyor, bu yüzden belki dinlenmek için belki de daha fazla açıldığımı bildiğim anda bir mesafe aramak için uzanıyorum ve kelimelerin kendiliğinden çıkmasına izin , sanki doğrudan bana ait olmayan bir hikayenin sayfasını okuyormuşum gibi.

Dinliyorum.

"Bir kız var."

"Ah, demek öyle!" Belli bir utancı saklamadan gülümsüyorum ama sessizce devam ediyorum.

"Hoşuma gitti ama ulaşamayacağım bir yerde'."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İyi bir aileden geliyor, önemli bir okula gidiyor, çok zengin ve benim için fazla güzel'."

"Senin için çok mu iyi?"

"Bana bak!" diye işaret ediyorum, kendimi yukarı çekerek. "İki haftada bir yüzüm yarılıyor. Babamız ne zaman bir ekip arabası görse çıldırıyor. Annemiz ona bok gibi davranmasına rağmen onu evde tutuyor. Okulda berbatım -, okula gittiğimde -, ona bir gül almak için bile bir kuruşum yok. Bok gibi giyiniyorum ve ayakkabılarımın hepsi yıpranmış. Bir hayalin peşinden koşar gibi bir topun peşinden koşuyorum ve onun yanında ben... ben...".

"Nesin sen Eryk?" diye soruyor sanki bana acıyormuş gibi.

"Hiç kimse. Ona çıkma teklif bile edemiyorum, çünkü onu nereye götüreceğimi ve nasıl iyi hissettireceğimi bilmiyorum. Ve daha da kötüsü, şimdi ona yaklaşamıyorum çünkü erkek kardeşiyle kavga ettim, o da bizi birbirimize yakın gördü ve beni kelimenin tam anlamıyla onun yüzünden çekti."

Nestor bir elini saçlarında gezdiriyor. Dirseklerini dizlerine dayıyor ve sonra bana bakıyor.

"Beni dinle. Sen hala bir çocuksun ve hayatının geri kalanını nasıl yaşayacağına karar vermek için dünya kadar zamanın var. Geleceğini seçecek olan *sensin*. Her şeyi değiştirme gücüne sahip olan sensin. Bu size bağlı, başka kimseye değil. *Ama...* Ya tüm bunlara bir alternatif, bir boşluk olsaydı? Yarın sana şöyle desem: Eryk, hadi gidelim, ne bileyim İspanya'ya gidelim, seçmelere katılalım ve deneyelim. Bakalım nasıl olacak. Böyle bir şansın ve dolayısıyla bu kıza bir gül *değil*, koca bir bahçe alacak kadar paran olsaydı ne yapardın?"

"Her şeyi," diyorum düşünmeden. "Onunla bir şans daha elde etmek için her şeyi yaparım."

"Sana her zaman sahada oynamakla ilgili ne söyledim?"

"Bir yumrukta sıkılı bir arzuyla sürekli koşmak".

"Ve yıllar boyunca hissettiğin tüm öfkeyi sana yüklemek için."

"Gömlek gibi giymek için," diye devam ediyorum.

"Terlik gibi giymek için."

"Ve top gibi vurmak".

"Ve sonra doğrudan ağı göster. Hangisi...?" diye devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Hedefim.

"Bugün gideceğiniz yer neresi?"

Şaşkınlıkla göz kırptıyorum, ki bu oldukça sıra dışı bir durum, çünkü cevabım her zaman 'futbol' olmuştur.

"Hangisi?" diye ısrar ediyor, oyuncusunu teşvik eden bir koç kadar kararlı.

Bu o.

Bugün hedefim Zöe. Sadece o.

"Futbol," diye yanıtlıyorum. "Benim hayalim gol."

Nestor omzumu sıkarak beni göğsüne çekiyor.

Benim evimde kucaklaşma ve el ele tutuşma pek sık gerçekleşmez, bu yüzden bu yakınlık beni çok etkiledi ve içimde bir tür duygunun kabardığını hissettim.

"Sana harika haberlerim var kardeşim." Beni yanaklarımdan tuttu ve tokatladı. "Kalbin tamir edilebilir ve doğrudan Taurus Leclerc tarafından gönderilen bir gözlemci seni İspanya'ya götürmeyi teklif etti."

"Oh, siktir, siktir, siktir." Yatağa tırmanıyorum ve bir moron gibi etrafta zıplamaya başlıyorum. Nestor gülüyor ve bana bakıyor, ben de her zaman yanımda sahaya getirdiğim tüm öfkeyi ayaklarımın altında ezdiğimi hissediyorum, bir kez olsun hayatta bir şansım olabileceği umudunun tadını çıkarmak için.

Zöe'de, güneşin altında yürürken, herkes nereden geldiği belli olmayan bir çocuğun bir prensesin elini tutmasını izlerken kaç tane gül alabileceğimi hayal ediyorum.

Kendimi sahada, önemli bir senaryoda ama attığım tüm gollerini ona adadığım için onun beni tribünden izlediğini daha çok düşünüyorum.

Bugün.

Kahretsin, benim için nefes alışını duymayı ne kadar da seviyorum. Hiç kimsenin onun yaptığı gibi yapmadığı bir jest bu. Benim de kadınlarım oldu, ben aziz değilim.

Gözlerinin mavisinin yoğunluğunun nasıl değiştiğini, gözbebeğinin nasıl genişlediğini çok iyi görebiliyorum. Kızarmış yanaklarından yayılan sıcaklığı, dudaklarını aralayıp iç çekişlerinin bacaklarımın arasından geçişini hissedebiliyorum. Ve göğsünün hareket ettiğini, yükseldiğini, göğüslerinin şeklini vurguladığını.

Sadece *evet* demesini istiyorum. Bunu şimdi yapmasını istiyorum, bocalarken. O iki harfin bir yakarış gibi çıkmasını istiyorum, tıpkı yıllardır kafamda onu konuşturduğum gibi.

Ağzında olmasını

ister misin? Evet.

içinde istiyor musun?

Evet.

Bunu her yerde istiyorsun, değil mi benim güzel

takıntım? Evet, evet ve evet.

"Anlat bana!" Israr ediyorum, çalışıyor için izole etmek ve
Zihin için ereksiyondan kaçınmak için.

"Novak!" Hay
sikeyim.

Tıpkı bir prizin fişini çektiğinizde elektriğin yok olması gibi kendimi ondan hemen ayırıyorum.

"Başkan!" diye bağıriyorum , Zöe'yi arkamda bırakıp deri ceketimi giyiyorum.

Taurus Leclerc, tüm ihtişamıyla, merkezin girişine bakan basamakların tepesinde duruyor. Zarif ve sert, elleri ceplerinde ve bakışları mutlak bir güç yayıyor, kız kardeşinden uzaklaşmazsam yakında kafamı bedenimden ayıracağını bana mükemmel bir şekilde iletmeyi başarıyor.

Dudaklarımda içten bir gülümsemeye ona yetişiyorum, ne de olsa bu adama çok şey borçluyum ve şu anda yapabileceğim en az şey ona mutlak itaat göstermek.

Onu sıkamak niyetiyle kollarımı uzatıyorum, ama ürkmediğini görünce sadece bir elimi uzatmayı daha uygun buluyorum.

Yeni takımımın sahibi uzattığım parmaklarıma bakıyor, sonra az önce içinde kaybolduğum parmaklara çok benzeyen göz bebeklerini benimkilere doğru hareket ettiriyor.

"Ne yapıyordun sen?" Ve gökyüzünde gök gürültüsü duyuyor gibiyim. Bu jesti hemen geri çekiyorum.

"Ne zaman?"

"Önce".

"Nerede?"

"Çok iyi biliyorsunuz.

"Tüh," diye kıkırdıyor, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyor ve ileri geri sallanıyorum. Ancak ironim tam tersi bir etki yaratıyor ve patron öfkelenerek bana doğru ilerliyor ve beni birkaç adım aşağıya inmeye zorluyor.

Arkasındaki FC LECLERC yazısı, itiraf etmeliyim ki şu anda çok canice görünen pozunu çerçevesiyor.

Kafamı kesip tasarımcı takımını kanımla kirlettiğini göremiyorum.

"Görüyorum ki kız kardeşimin üzerine atlama alışkanlığını kaybetmemişsin."

"Bu bir yardım değil Başkan, daha çok bir gereklilik." Çenesi gerilirken dudaklarım hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Şaka yapıyordum," diye ellerimi kaldırıyorum.

"Bu kadar komik olmamalısın, Novak. Size sadece bir şart koştüğünüzü, hala nihai sözleşmeyi imzalamanız gerektiğini ve

tıbbi muayenelerin geçilmesi'.

"Tamamen formalite. Her şey yolunda patron, Valencia anormallik rapor etmedi. Kalbim iyi çalışıyor."

"Eğer bacaklarını ve parmaklarını sonsuza dek kırmaya karar verirsem, hiçbir testi geçemeyebilirsin." Kahretsin, onu gerçekten kızdırmış olmalıyım. Bir an için arkamı dönüyorum, Zöe'nin avluda güldüğünü fark ediyorum ve sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Ne yaptığına dikkat et Eryk, buraya futbol oynamaya geldin, kız kardeşimle eğlenmeye değil."

"Alındı".

"Ve yerinde kal. Bana çok pahalıya mal oldun, ama haddimi aşarsam seni bankta çürümeye terk etmek bana hiçbir şeye mal olmaz."

"Affedersiniz". Bu kez ironiden kaçınıyorum, çünkü karşımda benden belli bir profesyonellik bekleyen bir adam var. Tamamen kendim olmamalıydım.

"Ve bir daha asla sizinkilere kardeşinizmiş gibi hitap etmeyin."

"Bu bir daha olmayacak."

"Eğer seni bir daha Zöe'de görürsem, şampiyonanın geri kalanını tribünde geçirmeni sağlarım."

"Mesajı çok iyi aldım."

"Aslında, evinizde," diye devam etti. "Ve eğer uygun görürsem, stadyuma girmenize bile izin vermeyeceğim."

"TAMAM."

Aslında Taurus Leclerc isteseydi kariyerimi gerçekten mahvedebilirdi. Öte yandan, Achilles'i yaratan o, bana inanan ve bana bir şans veren o, her ne kadar beni Leclerc'e başından beri kabul etmese de, bunun yerine yurtdışında deneyim kazanmamı istedi.

Kim bilir etiketimi hemen alsaydı nasıl olurdu?

O yola koyuluyor ve ben de hemen peşine takılarak şirketin serin lobisine giriyorum. Bir sekreterden çok bir modele benzeyen çok zarif bir kadın bizi içtenlikle karşılıyor ve bize yer açıyor.

Takımın antrenman yaptığı futbol sahalarına bakan büyük pencerelerin önünden geçiyoruz. Duvarlarda fotoğraflar, kupalar, rozetler ve formalar tam görünümde.

Ray Cox' bayrak direğine doğru koşarken çekilmiş fotoğrafına bakarak bir an duraksıyorum ve kariyerinin en güzel gollerinden birini attığı günün coşkusunu yaşıyorum.

"Kardeşiniz nerede?" Bay Leclerc yanımda duruyor ve aynı kareye bakıyor. Bakmayı bırakıp ona doğru dönüyorum.

"Şu anda sokakta olmalı, havaalanına yeni inmiş olmalı".

"O zaman imzalamasını bekleyeceğiz. Sağlık ekibi sizi bekliyor."

Sanki hava aniden kıvam değiştirmiş gibi, güçlü bir auranın beni arkamı dönmeye zorladığını hissediyorum.

Benim var.

Ve o lanet olası Tanrıça kendini gösteriyor, tüm dikkatimi alıyor ve beni, gövdesi resepsiyon masasının üzerine çıkarken göze çarpan siyah bir pantolon takımının içinde dar olan güzel kışına odaklanmaya zorluyor.

Kıvrımları, yuvarlak kalçaları, ince bacakları ve ceketinin koyu tonunda kaybolan siyah saçları beni büyülüyor.

"Ne yapıyorsun?" Başkan'ın gürleyen sesi beni tekrar uyandırıyor.

Ona bakıyorum, gerçeklerin gerçekliğini cevabımdan çıkaramıyorum. Elbette ona küçük balığın zarafetini incelediğimi söylemiyorum ama gerçeklerden de o kadar uzaklaşmıyorum.

"Zöe benimle gelmiyor mu?"

"Kesinlikle olmaz".

"Ama az önce savcımın yokluğunda, bu işi sizin yapacağınızı ilan ettim...".

"Ne yaptın?" anasını, çok kızmış görünüyor.

"Tamam, yalnız gideceğim," diyerek hızla yanından geçmeye çalışıyorum ama beni ceketimden tutup öfkeli bakışlarının önüne geri getiriyor.

"Eryk".

"Söyleyin başkanım."

"İyi dinleyin ve cevap verin."

"Hay hay." Hazır oldaki bir asker gibi kaskatı kesiliyorum ama Boğa boynuzlarını indirmiş gibi görünmüyor, tam tersine.

"Neden buradasın?"

"Futbol oynamak için, efendim."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

'Şampiyonluğu, Şampiyonlar Ligi'ni ve Ballon d'Or'u kazanmak istiyorum'.

Sert yüzünde belli belirsiz bir onay sırtışı görülebiliyor.

"Peki bunun için neye ihtiyacınız var?"

"Fedakârlık ve konsantrasyon.

"Peki neye ihtiyacın yok?"

"Gereksiz olan ve hedeflerime ulaşmamı engelleyebilecek her şey".

"Yanlış cevap".

"Ah," diye kaşlarını çatıyorum. "Peki... doğru olan hangisi?"

"Bunu bir düşün." Gömleğinin manşetine asılı kol düğmelerini ayarlarken bana şaşkınlıkla bakıyor. "Başka türlü soralım, Novak. *Kime* ihtiyacın yok?"

Tam bu sözü söylediği anda yanımızdan geçip gidiyor, konuşmamızı duymazdan geliyor ve gözüm yine konuşan poposuna takılıyor.

Konuşuyor, evet, birçok müstehcen şey söylüyor. Hepsi bana ve ona ne yapmamı istediğine adanmış.

Kimi kastettiğini, benden hangi ismi söylememi beklediğini anlıyorum, bu yüzden yeterince uzakta olduğunu görür görmez, sırf onu mutlu etmek için, tam da beklediği şeyi söylüyorum.

"Zöe'.

"Mükemmel. Hatta şimdi gülümsüyor, sanki küçük bir savaşı kazandığının gibi. "Peki neden ona ihtiyacın yok?"

"Çünkü o benim başkanımın kız kardeşi".

"Aynen öyle. Ve şimdi tıbbi muayeneye gidin".

Leclerc'deki doktor ekibi beni sıcak bir şekilde karşılıyor. Hepsi genç ve karizmatik. Aralarında, Chantal Leclerc'in kendisinden çalıp Instagram'da paylaştığı fotoğraflarda sık sık gördüğüm Dr. Duris adında bir psikolog da var. Bana sanki değerli bir mücevhermişim gibi bakıyorlar, çeşitli kontrol noktalarında bana eşlik ederken beni özenle 'idare ediyorlar'.

Geçmişte bu, çeşitli kulüplere girdiğim en kötü anı temsil ediyordu. Bugün öyle olmadığımın değil, bir parçam her zaman fiziksel olarak mükemmel olmadığımın korkuyor, çünkü

non-invaziv cerrahi ile ilgili kardiyak sorunlar, anormallikleri korkusu her zaman köşededir.

Kalbim tarafından ihanete uğramaktan her zaman korkmuşumdur ve bir parçam bunun er ya da geç olmasını bekliyor.

İlk rutin kontrollerden sonra beni en çok endişelendiren şeye geçiyoruz. Gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarıp kanepeye uzanıyorum. Doktor göğsüme jel bir macun serpiyor ve hafifçe masaj yapıyor.

Zöe'nin ellerinin meme uçlarımı okşadığını hayal ettiğimde, ilk boyun eğme işaretleri o anda geliyor.

Sakin ol.

Elektrotlar, yani sensör görevi görecek küçük vantuzlar yerleştirilir. Biri sol bileğe, biri sağ bileğe. Bir diğeri sol ayak bileğine, dördüncüsü sağ ayak bileğine. Diğerleri göğsüme takılıyor. Lanet olası kablolar kalp atışlarımı kaydedecek, yıllar önce kalbim dinlenirken çok hızlı çalıştığı için futbol oynayamayacağımı söyleyenler.

Rahatlıyorum, derin bir nefes alıyorum ve makinenin parçayı göstermeye başlarken çıkardığı *bip sesini* duyuyorum.

Gözbebeklerim açılan kapıya doğru sarsılıyor ve bir hayal gibi, pencereden süzülen güneş ışığı şeridinden geçerek Zöe beliriyor, gözlerim kamaşıyor.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve yüksek belli pantolonu ve beyaz bluzunun içinde ne kadar seksi görüldüğünü fark ederek koltuğa çöküyorum. Ceketini çıkarmıştı ve şimdi bedeninin düzgün kesimini, ince belini, kupların içine sıkışmış göğüslerini, zarif göğüs kafesini, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzü tutan boynunu görebiliyorum.

Ve sonra dolgun dudaklar, ince burun, göz kamaştırıcı mavi gözler....

Bip, bip, bip, bip.

"Nasıl gidiyor?" diye yaklaşıyor, ama sanırım onu ağır çekimde görüyorum, ona göksel bir figür gibi dokunan o güneş ışığı şeridinden geçerken.

Bip, bip, bip.

Bağlı olduğum elektrokardiyograf çılgılık atmaya başlıyor, tıpkı kalbimin sanki bir Lamborghini'nin motoruymuş gibi kükremeye başlaması gibi.

"Neler oluyor?" Dr. Duris, monitöre bakarak kaşlarını çatan doktora yaklaşıyor.

Sakin ol, diyorum kendime.

Lanet olsun!

Kalp kaslarımın bana ihanet edeceğini biliyordum.

Başım, psikologla endişeli bakışlar atan ona doğru kayıyor. Elektrotları vücudumdan söküp atmak ve iyi olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu, kalbimin güçlü olduğunu, bende hiçbir sorun olmadığını ve tek sorunumun *o* olduğunu haykırmak istiyorum, lanet olsun.

Sanki bundan kesinlikle eminmişim gibi, parmağımla onu işaret ettim ve yüksek sesle suçladım: 'Hepsi onun suçu!'

"Mia?" diye mırıldanıyor müdür.

"Çıkarın onu hemen!" Sarsıcı aralıklarla tekrarlayan *bip* sesi, piç organımın ani bir ivme kazandığını ortaya çıkarırken kıpırdanmaya başlıyorum.

"Biraz ara verelim," diye önerir psikolog. "Dr. Binoche, on dakika sonra devam edelim. Zöe...", diyor ve sonra şeytan kadına dönüyor. Terliyorum, lanet olsun. "Odadan çıkıp Taurus'u arayabilir misiniz?"

"Neden gideyim ki? Ben bir şey yapmadım," diye karşılık veriyor, kendisinin farkında olmadan, kendisinin... Lanet olası kalbim, işte, söyledim. Başka bir açıklaması yok.

Her zamanki cehennem maratonum göğsümde başlıyorsa, bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Cehenneme kadar yolu var!

"Doktorun dediğini yap. Gözümün önünden kaybol!" diye bağıriyorum, elektrokardiyografa bir kobay gibi bağılıyım, pompalanan damarlar derimin altında parıldıyor, kalbim hala endişeyle çarpıyor, sırf bu lanet şey beni dövdürdüğü için dışlanma korkusu. Kulağa romantik gelebilir ama bu tam anlamıyla bir trajedi.

Bu kız beni öldürecek.

Duris ona dışarıda eşlik eder ve sonunda diğer iki doktorla birlikte dışarı çıkar.

Psikolog ve ben yalnız kaldığımızda düzenli nefes almaya başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kanepede rahatlıyorum, onun varlığının bana yaklaştığını ve yanıma oturduğunu hissediyorum.

"Onları uzaklaştırdığınız için teşekkür ederim."

"Doktorlar raporlarında az önce olanları yazsaydı, artık sözleşmeyi imzalamazdınız".

"Biliyorum," diye yutkunuyorum utanç içinde.

"Ne oldu, Eryk?"

Kapıyı işaret ediyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

"O yaptı".

"Onu görmek seni üzdü mü?"

"Bana çok açık görünüyor, değil mi? Bu lanet makine içeri girer girmez çıldırdı."

"Bizi dengesizleştiren bir şey ya da biriyle karşılaştığımızda vücudumuzun tepki vermesi normaldir.

"Hayır, hayır. Zöe beni dengesizleştirmiyor, beni gerginleştiriyor, bu farklı bir şey".

"Nedenini sorabilir miyim?"

Henüz kesin olarak takıma bile katılmadım ki Leclerc'in psikiyatristi şimdiden zihnimi deşmek istiyor.

Bunun onu hiç ilgilendirmediğini söylemek için ağzımı açıyorum ama Başkan'ın gelişi dudaklarımı sıkıyıp neden oluyor.

"Burada neler oluyor?"

Bana baktığında, öfkeli bir boğa gibi görünüyor. Onun sikiinde olduğumu düşünmeye başlıyorum.

"Eryk istirahat halindeyken elektrokardiyogram çekiyordu ve kalp atışlarında anormal bir artış görülmeye başlandı".

"Bu mümkün değil. Novak aritmisini yıllar önce çözdü".

"Her şey yolunda gidiyordu," diye devam etti Dr. Duris, "ama sonra...".

"Zöe içeri girdi," diye tamamlıyorum. Ses tonum durgun ve moralim düşük. Rüyam soldu. Sona geldik.

Taurus Leclerc'in beklenmedik kahkahası odaya dalıp bizi sersemletirken, öfkeyle sensörleri göğsümden çekip kendimi karyolanın arkasından ayırıyorum.

'Venüs odaya her girdiğinde bana elektrokardiyogram yapsalardı, hiç tereddüt etmeden beni kabul ederlerdi'.

Duris kıkırdadı, kalbimin neden öfke nöbeti geçirdiğini tamamen anlamıştı.

"Öyle değil!" diye bağıryorum, çıplak ayaklarımı yere basıp yumruklarımı sıkıyorum.

"Patron, "Sakinleşir sakınleşmez testi tekrar yapacağız," diye karar verdi. Ve Tanrı aşkına Eryk, kız kardeşimi aklından çıkar."

"Eğer üzerimdeki etkisi buysa, Başkanım, olmuş bilin."

Seni aklımdan çıkaracağım prenses. Ama sen kalbimden uzak dur.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Eryk ve Virgo arasındaki kavgadan sonra herhangi bir ceza almadım, ki kabul edelim, bunda benim ne suçum vardı? Her halükarda, kardeşim Taurus koruyucu aurasını üzerime germekten kesinlikle kaçınamazdı, bu yüzden okul yılının geri kalanında Hector yerine Dimitri bana okula kadar eşlik edecek.

Artık bir şoförüm yerine, bana yaklaşmak isteyen herkesi bir bakışıyla ezip geçebilecek bir korumam var.

Muhteşem! Daha önce ulaşılmaz olarak görülüyorsam, şimdi gerçek bir dışlanmış olacağım.

Bentley işyerime kısa bir mesafe kala yanaşiyor. Neyse ki kapının önünde başka park yeri yok, bu yüzden diğer arabalar yerlerini almaya hevesli Rus'a yol vermeden önce doğruca kapıya koşuyorum.

"Teşekkürler Dimitri, dersin sonunda görüşürüz. İyi günler." Ancak ben aşağı atladığımda dev de aynısını yapıyor ve onu arkamda, hatta bana girişe kadar eşlik ederken buluyorum.

Ona ağzımdan kaçırmamak için derin bir nefes alıyorum, çünkü mutlak sadakat yemini etmiş olması gereken kardeşimle bir kan anlaşması yapmış olması dışında hiçbir suçu yok.

Onun gölgesi kaldırım taşlarına yansıyor, benimkini tamamen içine çekiyor ve bana taşıdığım soyadın ağırlığını hatırlatıyor. Bazen Bayan Hiç Kimse olmayı, arkasını dönüp okuldan kaçma özgürlüğüne sahip sıradan küçük bir kız olmayı diliyorum. Yakalanmadan, aile reisi sadece yaşamaya çalıştığımı öğrenmeden biraz yaramazlık yapabilmek isterdim.

Zil yeni çaldığı için öğrencilerin içeri girmek için acele ettiği girişin neredeyse önüne gelmişim ki, lacivert üniformaların arasında onun yırtık kot pantolonu ve alışlagelmiş bol kazaklarından biri gözüme çarptı. Sarı saçlarını gizleyen her zamanki beyzbol şapkasını takıyor, yüzü mosmor ve dudaklarında şeytani bir gülümseme var.

"Buna sapıklık denir," diye geveledim.

"Sana da g naydın k    k balık."

Parmak u larımlı g   kapaklarıma bastırıyorum, artık onun aniden ortaya     masına boyun e  mi  durumdayım.

"Sana bir daha gelmemeni s  ylemi tim.

"Evet, ge  en sefer yaptınız, do  ru, ama ondan   nceki sefer de yaptınız.  imdi de yapacak mısınız?"

Ona do  ru bir adım atıyorum ve parmak u larımda y  kseliyorum. 'Evet, bug  n yine yapaca  ım. Yapma. Yapmak zorunda de  ilim. Arkanı d  n. D  n."

"Bayan Leclerc?" Arkamda Dimitri'nin Rus  a temposu Eryk'in dikkatini   ekiyor.

"G  zel k   ının arkasına bir bek  i k  pe  i mi koymu lar?" demeye c  ret ediyor.

"Hanımefendi, okula girmelisiniz. Korumamın devasa c  ssesi artık g  r    m   engelliyor. "  imdi yoldan   ekilin ve yol a  ın".

G  lmek zorundayım,     nk   yeni   of  r  m  n omzunun   zerinden bakarken, Novak'ın y  z  n   muhatabının inat  ı y  z  ne do  ru kaldırdı  ını fark ediyorum.

O   ok uzun, ama hanedanın devi daha uzun.

Eskiden ciddi olan Eryk y  ksek sesle g  lmeye ba  lıyor. Ba  ına ne kadar b  y  k bir bela a  tı  ının farkında olmayan bir aptal oldu  unu d    nerek ka  larımlı   atıyorum.   stese, aile muhafızı onu boynundan tutup bir bez bebek gibi benden uza  a fırlatabilir.

Saatin ger  ekten ge   oldu  unu ve e  er o aptalın onları tekrar yakalamasını istemiyorsam, bunu a  mam ve onu geride bırakmam gerekti  ini fark ediyorum.

"Sorun de  il, Dimitri.   ok te  ekk  r ederim, artık gidebilirsin. Ben i  eri giriyorum. G  le g  le."

  kisini de kaldırımda hareketsiz bırakıyorum, sanki tek ba  larına bir bakı   sava  ı vereceklermi  gibi birbirlerine bakıyorlar. O koca kafayı ge  ip do  ruca kapılara y  neliyorum ve     renci kalabalı  ının arasına karı  ıyorum.

Onu kaybetti  ime ikna olmu   bir halde yeni bir okul g  n  ne ba  lamaya hazır hissediyorum, ama sonra,   oktan avluya girmi   olmama ra  men, onun adımı haykırdı  ını duyuyorum.

Lanet olsun, asla pes etmeyecek!

Arkamı d  nd    mde onu enstit  n  n duvarı boyunca uzanan parmaklıklara yapı  mı  halde buluyorum. Parmakları parmaklıkların etrafında kenetlenmi  , y  z   iki parmaklı  ın arasında.

Bunlar, her zaman kafasında olan küçük şapka, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz tokat surat.

"Psss! Hey!" Başımı sallıyorum ve onu görmezden gelerek ilk basamağı tırmanıyorum.

"Zöe!" Bir tane daha yukarı çıkıyorum ve sonra beni tamamen durdurmak için herkesin ona doğru dönmesini sağlayan gök gürültülü bir ıslık geliyor.

Kahretsin, beni delirtecek!

Onu memnun etmeye karar verdim, aksi takdirde beni okulun alay konusu yapacaktı.

Yetti artık, hızlı adımlarla geri dönüp ona doğru ilerliyorum.

"İnsanlara böyle mi diyorsunuz? Otlaktaki bir koyuna mı benziyorum?"

Oh, canım!

Yüzündeki gülümseme... bir çocuğun yüzünde gördüğüm en güzel gülümseme.

"Sana söylemem gereken bir şey var ve sonra ."

"Geç kaldım, derse gitmeliyim".

"Sen bir Leclerc'sin, acele etme. Seni bekleyecekler."

"İşler böyle yürümüyor.

"Oh, hayır mı? O zaman nasıl çalışıyor?"

"Eğer zamanında gelmezsem, ilk saati atlamamı istiyorlar".

"Harika, değil mi? Bir ders eksildi. Neden bundan faydalanmıyorsun!"

Yüzünü demir parmaklıklara dayıyor ve tekrar gülümsüyor. Kendini tamamen kaptırmış görünüyor, doğuştan gelen bir tür karanlık taşıdığı diğer zamanlardan farklı olarak, sanki her zaman üzerine dikilmiş gibi. Ancak şu anda sanki dingin, mutlu, kendi halinde biri gibi.

Sanırım bunun nedeni İspanya'da seçmelere katılma fırsatını duymuş olması ve kesinlikle benim önümde olması değil.

"Yani?" diye geveledim, sadede gelmek istiyordum. "Bana söylemek istediğin şeyi söyle ve sonra git."

"Yaklaş. Bir adım atıyorum. "Hadi ama! Daha fazla. Hadi." Bir adım daha atıyorum. "Biraz daha." Hareketlerimi incelemek için gözlerini kısıyor, ama ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum, bu yüzden elini yüzümü tutmak için uzatır uzatmaz geri çekiyorum.

"Bir kez kanabilirim Eryk, ama ikincisinde seni kandıracağım."

"Orospu!"

"Konuş!"

"Taurus yardım maçında benden o kadar etkilenmiş ki ağabeyime bir gözlemci göndererek İspanya'ya gidip denemeler yapmama izin vermesi için onu ikna etmiş.

"Ama bu harika," diyerek zaten farkında değilmişim gibi davranıyorum. "Yani senden kurtulacağım, şey, yani... Partilerden mi?"

"İki kat şirret. Evet, her neyse, gideceğim. Hâlâ organize olmamız gerekiyor ama bu yapılabilir. Nestor'un biraz para bulması gerekiyor ve sonra, mümkün olan en kısa sürede, bir uçağa atlayıp hayalimiz için gideceğiz."

"Senin adına sevindim, gerçekten. İyi şanslar o zaman. Size başarılar dilerim. Ben artık gidiyorum." Arkamı dönüyorum, az önce bu insan işkencesi türüne veda ettiğimin farkındayım.

"Zöe'.

"Ne?" diye karşılık veriyorum aniden, ona bakmak için geri dönüyorum, sanki gergin, kırgın, kızgın çünkü gideceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum.

Ağzımın içinde dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenemin zonkladığını hissedebiliyorum. Kolunu ızgaranın ötesine uzattığını, elini açtığını, bana doğru uzattığını ve parmaklarıyla beni içine çektiğini görüyorum.

"Bir dakika gel." Bu sefer beni koyun gibi çağırıyor. Nazik ve sakin bir ses tonu var. Bir adım atıyorum. "Daha yakına." Bir adım daha atıyorum. "Biraz daha." Ve eli yüzümde. Göz kapaklarımı sıkıyorum ve yanağımı tenine yaslıyorum. Ben savunmasız görünmemeye çalışırken onun titrek bir şekilde iç çektiğini duyuyorum.

Ama ben öyleyim ve onun bu girişimlerini sevmeye başladığım için onlardan biri oldum.

Gözlerimi tekrar açtığımda onunkiler ağzıma sabitlenmişti. Kirpikleri tekrar tekrar kırpışıyor, sanki karşısında beni gördüğünden tam olarak emin değilmiş gibi.

'Bir gün ünlü bir futbolcu olacağım...'

"Bundan eminim".

"Gelip seni alacağım..."

"Ben olsam elimi sürmezdim."

"...Ve size yaklaşmamı engelleyebilecek hiç kimse olmayacak".

Sözleri, bir veda gününde verilen gibi bir hava taşıyor.

"Başarılı bir oyuncu olduğunda beni unutmuş olacaksın." Bunu herhangi bir ironiyle değil, içimde beklenmedik bir hüznle söylüyorum.

"Yaklaş". Karnımı dayadığım küçük taş duvara ulaşıyorum. Kayışı omzumun üzerinden daha iyi ayarlıyorum ve bizi ayıran parmaklıklara tutunuyorum. Eryk parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatıyor ve parmaklıkların arasındaki boşluğa doğru eğiliyor. "Daha da yaklaşıp mısınız?" diye soruyor ve ben de uyuyorum. "Daha fazla." Alnım onun kine yaslanıyor ve nefeslerimiz okşuyor.

"Yarın yıl sonu partisi mi var?"

"Evet.

"Kiminle gidiyorsun?"

"Didier ile.

"Kafa attığım hıyar mı?" Kıkırdıyorum ve burunlarımızın uçları arasında bir sürtünmeyi tetikliyorum.

"İşte bu.

"O senin erkek arkadaşın mı? Erkek arkadaşın olup olmadığını hiç sormadım, umurumda da değil...".

"Önemli olmalı.

Yavaşça reddediyor, yüzlerimiz arasındaki okşamaları besliyor.

"Eğer kafalarımızda birlikteysek, o zaman başka kimseye ait değiliz demektir".

Cümlesi kelimesi kelimesine içime işledi.

"Gitmek zorundayım.

"TAMAM.

Parmaklıklara bastırıyorum, kollarımı uzatıyorum ama bağlı kalan ellerimden hiçbir yanıt alamıyorum. Ben uzaklaşmaya çalışırken Eryk'in mavi gözleri benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

Ve parmaklar çıkmaya başladığında mıknaatın gücünün beni içine çektiğini, yakaladığını ve tamamen silahsızlandığını hissediyorum.

Eli yüzüme dönüyor ve artık nazik ya da tatlı değil, zorba ve bencil.

Beni ağzına çekiyor, kendisine ve parmaklıklara doğru tutuyor.

Dili açgözlülükle dudaklarımın arasına dalıyor, benimkine çarpıyor.

Duyuların bir kazasıdır. Tatların karıştığı bir girdap. Kadife kadifeye karşı.

Öpücüklerinin çırpınışı karnımı titretiyor. İniltisi boğazımda bir düğüm oluşturuyor. Sanki yutulmaya ihtiyacı varmış gibi çaresizce çıkıyor.

Ve o benim ıstırabımı yutuyor, bacaklarımın arasında hissettiğim azabı besliyor, dili benimkini her yaladığında ve öpücükleri canlı kalmaya çalışmamın tüm nedenini aldığında beni tüketen azabı.

"Dün senin için kendime dokundum."

"Ne?" diyebiliyorum, çünkü şimdi iki eliyle yüzümü tutuyor. Bizimki, zamanın yıprattığı bir duvarın parmaklıkları arasında sahnelenen absürt bir öpücük. Ben bir yanda, o diğer yanda, ama birleşmiş, beni çıldırtan bu tatlar dansına bağlanmış.

"Kendime zevk verirken seni düşündüm". Bunu bilmek beni ateşliyor ve tam da onu hissettiğim yerde refah ateşi doğuyor, beni aynı anda hem besleyen hem de aç bırakan garip bir his.

"İyi miydi?" diye soluyorum ve sonra ağzı kulak mememe ulaşmak için boynuma vurmaya başladığında daha yüksek sesle yapıyorum.

"Bana dokunan sen olsaydın olabileceği kadar değil."

Tanrım, ya onun yerine ellerini tam oraya koysaydı?

Kendimi ateşler içinde hissediyorum, sanki kaynıyorum.

Alnımız birbirine yapışmış ve ikimiz de bitkin görünüyoruz. Görüşüm bulanıklaştı, artık dengemi hissedemiyorum ve bacaklarım yumuşadı.

"Kendiniz deneyin," diyor.

"Ne yapmalıyım?"

"Bu gece. Bunu tekrar düşün." Dudaklarımı yalıyor ve ben de dilimi dışarı çıkarıyorum. Yalamalarımızın sesi içimde bir şeylerin erimesine neden oluyor, öyle ki iç çamaşırlarımın nemlendiğini hissediyorum. "Seni nasıl öptüğümü hatırla ve yüzümü kalçalarının arasında hayal et, ben de ağzımla amına aynısını yapıyorum."

Dilini kaba ve aceleci bir şekilde, ritmi aynen takip eden benimkinin etrafında gezdirmeye başlıyor.

"Eryk, lütfen. Dur! Derse gitmem gerek."

"Bunu bir düşün," diye inliyor yanağıma karşı, şimdi beni iffetli bir öpücüğe bastırıyor.

"Ve bunu ," diye ekliyor kulak mememi ısıtarak, "parmaklarınızla kendinizi okşayın. Kendine zevk vermeyi öğren, kendine masaj yap, ne olduğunu bulmaya çalış

Beni vücudunda hissetmenin en güzel yolu, ama asla içine sokma'.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu yapacağım.

Tamamen şaşkına döndüm, adı olmayan bir yerdeyim. Mor-kırmızı duvarları var. Hava ılık ve onun kokusu var. Sıcak bir koku, temizliğin, günahın kokusu.

"Bayan Leclerc".

"Aman Tanrım!", kelimenin tam anlamıyla havaya sıçradım, pislik gülerek geri çekildi, selamlamak için bir el kaldırdı ve yolun üzerinde kayboldu.

Okul asistanlarından birinin önünde duruyorum ve geniş bir gülümsemeyle ona günaydın diyorum, az önce avluda öpüşmemiş gibi davranıyorum.

"Üzgünüm hanımefendi, ancak geç kalmanın yanı sıra okul kurallarından birini de ihlal ettiniz, bu nedenle size yönetim ofislerine kadar eşlik etmek zorundayım."

"Eminim bunu tartışabiliriz. Değil mi, *Mösyö* Guerin?"

Neyse ki her zaman dolu bir cüzdanım var. Leclerc'de pazarlık her zaman işe yarar.

Bugün.

Spor merkezinin koridorlarında, Eryk'in tıbbi muayenelerini tamamladığı odanın tam karşısında bir ileri bir geri yürüyorum.

Ne cüretle parmağını bana doğrultup beni... olmakla suçluyor... Tam olarak ne?

Benim hatam olduğunu
söyledi. Benim mi?

Hissetmeyi beklemediğim bir endişeyle yerlere basıyorum. Onun sağlık durumu hakkında gerçekten endişeliyim. Ya hastalığı nüksederse? Ya kalbi tekrar tehlikeye girerse?

Benim yüzümden o zaman.

Hayır, bunu kabul edemem. Ve daha da kötüsü, odanın kapısından bile geçemiyorum çünkü vücudunu saçma bir şekilde karıştırabilirim. Bu mantıksız. Tek kelimeyle gerçeküstü.

İnce topuklu ayakkabıların taşa vuruşunu andıran bir ses duyuyorum. Arkamı dönüyorum ve Chantal'ın deve rengi paltosuyla ilerlediğini görüyorum. Siyah eldivenli elinin bir kolunda Gucci bir bavul sallanırken, diğer eliyle güneş gözlüklerini çıkarıyor.

"Günaydın, günün kadını," diyor memnuniyetle.

Ayrıntıya girmeye korkuyorum ama araştırmak zorundayım.

"Günün kadını mı?"

"Daha görmedin mi?"

"Ne?"

Çantasını karıştırıyor ve akıllı telefonunu çıkarıyor. Dişleriyle deri eldiveni çıkarıyor ve kolunun altına koyuyor. Ekranı bana doğru salladı ve... *Boom!*

Medya bombası çoktan patladı.

'Sen ilahisin kardeşim ve yanındaki o Fransız-Polonyalı örnek sadece astral. Paralel evren şeyleri.'

Cep telefonunu parmaklarının arasından kaptım ve ağzım açık bir şekilde korktuğum şeyi inceledim. Fotoğrafta Eryk ve ben, etrafımız muhabirlerle çevrilmiş, Eryk beni kendine yakın tutarken, pençelerini bana geçirdiğinden memnun bir şekilde görülüyoruz. Fotoğraf tam da ona doğru döndüğüm anda yüzümü yakalamıştı. Güneş gözlüklerimi bir saç bandı gibi kafama takmıştım, bu yüzden gözlerim çok şaşkın, çok... büyülenmiş görünüyor, heck, onunki ise o kadar parlak ki arka plandaki gökyüzüyle eşleşiyor. Ve sonra aşağıdaki fotoğraf, Tanrım, beni bedeniyle koruduğu ve muhabirin mikrofonunu elimden kaptığı anı tasvir ediyor. Deli adam, gazetelerin her zaman *kötü çocuğa* ait olarak tanımladığı, mahallesinde takıldığı günlerden beri taşıdığı o cani bakışa sahip. Ve, ve... Söyleyecek başka sözüm yok. Bu sadece bir trajedi.

Taurus beni futbol işine girme projesinin tamamen dışında bırakacak, Ray'den bahsetmiyorum bile. Nişanlıma ne diyeceğim?

"Kalçalarından orgazm kaçmış gibi görünüyorsun," diye uyandırıyor beni ablam.

"Başka var mı?" diye soruyorum, telefonu ona geri verirken.

"Yüzlerce," diye cevap veriyor coşkuyla, ellerini çırparak.

"Ne karmaşa ama!"

"Sorun nedir, tatlım?"

"Bu resimlere baktığınızda ne düşünüyorsunuz? Dürüstçe cevap verin".

Chantal saçlarını arkaya doğru atar, parlak kırmızı rujla kaplı dudaklarını kıvrır ve ardından sözünü sakınmadan samimi görüşünü ifade eder.

"Benim gördüğüm, çalışmaları sayesinde önemli bir dönüm noktasına ulaşmayı başarmış güzel bir kız. Futbol dünyasında dolaşan menajerlerin çoğu müşterilerinin akrabalarıdır. Sadece futbolcuyla kan bağı olduğu için menajer oluyorlar. Kaç tanesi bu yeterliliği elde etmek için kitaplarını karıştırıyor ve çok zor bir sınava giriyor? Kaç tanesi? Söyleyin bana!".

"Çok değil.

"Sende bir güç görüyorum. İşini bilen bir kadın. Futbol dünyasında gücü elinde tuttuğuna inanan tüm erkek evrenini atlatabilecek bir kadın. Sen safkan birisin Zöe ve eğer biri senin profesyonel seçimlerine itiraz ederse, bu ortamda bir şeylerin karışmaya başladığı anlamına gelir.

"Anlamı?"

"Üst düzey bir oyuncuya yaklaşmak için en ufak bir şansı olmayan tüm savcıların taşaklarını sallayacaksın. Elbette biriyle yatabilirsin, bunun avantajları var ama Novak... O anın adamı, spot ışıklarının üzerinde olduğu kişi ve birlikte iki tanrısınız. Sizi tarif edecek başka kelime yok. Şimdi, sizden bahsetmeyi bitirdiğime göre, yeni gelen oyuncudan bahsedebilir miyim?"

Bu sırada tıbbi muayenelerin yapıldığı odanın kapısı açılıyor, ancak dışarı çıkan tek kişi Nolan oluyor ve kız kardeşimin hemen arkasında kollarını göğsünde kavuşturarak bana sessiz olmamı işaret ediyor. Kız kardeşimin onun önünde uygunsuz bir şey söylemesini önlemek için konuyu değiştiriyorum.

"Oyuncuların tanıtım gecesi için son ayrıntıları tamamlamak üzere dizi ekibiyle toplantı yapmadınız mı?"

"O kara meleğin basın toplantısını kaçırıamazdım. Kararlarım cehenneme gidiyor. Hep aynı şey. "Buraya Ery'yi görmeye ve ona dokunmaya geldim..."

"Öyle mi?" diye sorar arkadaşı ve o da sıçrar.

"Ah, benim!" Ona dönerek heyecanını bastırıyor ve telafi etmeye çalışıyor. "Ben de tam Zöe'ye süper seksi doktoruma merhaba demek için geçtiğimi söylüyordum."

Kıkırdıyorum ve onun bu yaklaşımlara karşı nasıl kayıtsız kaldığını fark ediyorum.

"Seni duydum, Spitfire."

"Şaka yapıyordum tabii ki".

"Evet, doğru."

Chantal onun yüzüne yaklaşır, dudaklarını kıvrır ve bir öpücük alma arzusunu ifade ederken, diğeri onu reddetmek isteyerek geri çekilir.

İkisi hakkında her şeyi söyleyebilirsiniz ama onların yanındayken oyunun nerede başlayıp şakanın nerede bittiğini asla bilemezsiniz.

Yengeç öpücüğünü alamadığından ve ziyaretin nasıl geçtiğine dair endişem artık tavan yaptığından, sürekli flört etmelerini kesip Nolan'a dönüyorum.

"Eryk nasıl?" Ses tonumda ironik bir şey yok.

"Çok iyi".

"Herhangi bir kalp sorunu yok, değil mi? Yani, her şey yolunda, ciddi bir şey yok, değil mi?".

Bana iyi olduğunu söyle, bana iyi olduğunu söyle, bana iyi olduğunu söyle.

"Merak etme, Zöe. Dinlenme elektrokardiyogramını yeniden yaptı ve şimdi stres testleri yapıyor. Bu sadece anlık bir endişe durumuydu."

İçimi çektim.

Chantal araya giriyor, "Yani şu anda Novak koşu bandında yarı çıplak mı koşuyor?"

"Doğru," diye yanıtlıyor onu.

"Hemen geliyorum." Ve onu kapıya doğru koşarken görüyoruz.

Partneri onu arkasından yakalıyor ve sahiplenici bir şekilde kucaklıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Oraya girmeye çalışırsan sana o kadar çok şaplak atarım ki bir daha yürüyecek gücün kalmaz."

"Kıskançlık moduna girmen hoşuma gidiyor. Yine de itiraf etmeliyim ki bu tehdit beni kurallarınızı çiğnemeye itiyor doktor. Daha az müstehcen yasaklar formüle etmelisiniz."

Tamamen yabancılaşmış gibi göründükleri, varlığımı unuttukları andan yararlanıyorum, yanlarından geçip kapıyı gösteriyorum.

"İyi eğlenceler, ben içeri giriyorum.

"Hayır-hayır-hayır," diye geçiştiriyor Nolan benimle kapı arasında.

"Bıraksan iyi ."

"Neden?"

"Şu anda futbolcu bazı sorunlarla başa çıkmakta zorlanıyor. Ziyaretlerin sonuçlarını tekrar değiştirmekten kaçınalım".

Ağzımı kocaman açıyorum. "Kalp atışlarının hızlanmasının da benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım! Bu ne biçim bir romantizm böyle? O koca pez... Yani, demek istediğim, adam kız kardeşimi her gördüğünde kalp krizi geçirme riski mi taşıyor?"

Doktor, 'Bu doğru değil,' diye karşılık verir.

"Bunda romantik bir şey yok Chantal, inan bana, hem de hiç yok."

Şu anda nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama istediğim tek şey Eryk'ten uzaklaşmak.

Beni onunla ilgili her şeyden uzak tutuyor.

Benim bir parçam olan, günlük hayatımın bir parçası olan şeye yaklaşmam, hayatımı kasıp kavuran kasırgayı bir anlığına bir kenara bırakmam gerekiyor. Onun kalbine ritim verdiğime, kalbinin atışını o kadar değiştirdiğime inanamıyorum. Hala onun için bir şey olduğumu düşünecek gücüm yok, çünkü onun benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlamak istemiyorum ve kendime izin veremiyorum.

Kaçmaya, gerçeklerden ve onunla ilgili her şeyden uzak durmaya karar veriyorum ve hızlı adımlarla koridorun dışarıya açılan kısmına doğru ilerliyorum.

"Balık mı?" diye soruyor aklımdan geçenlerden habersiz kız kardeşim, ama ben kararımı çoktan vermişim.

"Nişanlığımın eğitimi bitti," diye yüksek sesle anons ediyorum, arkam onlara dönükken. "Kafeteryada öğle yemeği için ona katılacağım. Basın toplantısında görüşürüz."

Ray. Benim yolum artık o.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Sokağın karşısında, bir balkonun altında duruyorum. Şapka kafamda, siperlik aşağıda, bakışlarımı gizliyorum. Ellerim en iyi kot pantolonumun ceplerinde. Nestor'dan bir çift ayakkabı aşardım, bana biraz dar geliyor ama kesinlikle benimkilerden daha iyi. Kendime biraz da onun kolonyasından sıktım ve şimdi başım ağrıyor. Fazla abartmamalıydım.

Yolun karşısında, şehrin en seçkin kulüplerinden biri insanlarla dolmaya başlar. Kaldırımda, seçkin bir Paris okulunun yılsonu partisine katılan öğrencileri bırakmak için büyük arabalardan oluşan bir geçit töreni durur.

Şu lanet olası babalarının oğulları tüm sürücülerini rüya gibi arabalara bindiriyor. Süper moda kıyafetleriyle Gossip Girl dizisinden fırlamış gibi görünüyorlar.

Ulaşılamaz, sıkıcı ve banal.

Okulumda bu tür etkinlikler düzenlemiyoruz ve düzenlediğimizde de spor salonuna birkaç amplifikatör koymak için bile zor izin alıyoruz. Sosyete derneklerinin yaptıklarıyla alakası yok.

Tanınmış gruplarımız bile yok, en fazla bir araya gelme, zorbanın zayıfı bastırdığı ve küçük bir hatanın hayatınıza mal olabileceği oyun alanında gerçekleşiyor.

Ama işte buradayım, kırmızı güllerle dolu bir sepette göze çarpan siyah bir çiçek gibiyim. Ne ipeksi yapraklarım var, ne de yemyeşil yapraklarım. Sadece dikenlerden yapılmış bir sapım ve sarkık bir tomurcuğum var, kuru, çiçek açmaya hazır.

Lüks binaya girmek üzere olan gençlerin yüzlerindeki heyecanı izliyorum. Benim gibi olanların aksine, onların zaten yazılı bir gelecekleri var. Parlak, güvenli, önceden belirlenmiş. Bu insanlar nasıl düşerlerse düşsünler, kıçlarının üstüne bile düşseler, her zaman onu temizlemeye ve tekrar bir araya getirmeye hazır birilerinin olacağını biliyorlar.

Düştüğümde, sadece kendi gücümle ayağa kalkmak zorunda kalmıyorum, aynı zamanda sırf ayağım kaydığı için başkalarının saldırılarına karşı kendimi savunmak zorunda kalıyorum. E

Her ne kadar bir yanımların zenginliğini derinden kıskanıyor olsa da, beklenmedik ve sadece şu anda ortaya çıkan bir başka yanımla da kim olduğumla gurur duymamı sağlıyor; her düştüğümde ayağı kalkmamı sağlayacak kadar sağlam iki bacağı sahip olduğum için gurur duyuyorum.

Tutunmak için uzanan bir ele ihtiyacım yok ve hiçbir zaman da olmadı.

Asfalt yola ihtiyacım yok ve hiçbir zaman da olmadı, çünkü kendim inşa etmek istiyorum.

İhtiyacım yok ve hiç olmadı da.

Bentley'in önünde, arka kapıdan inen kıza kolunu uzatan lanet olası Didier'i fark ettiğimde kan beynime sıçırıyor.

Çenemin zonkladığını hissedene kadar dişlerimi sıkıyorum, ceplerimde parmaklarım o kadar sıkı kenetleniyor ki tırnaklarımın avuç içlerimin etine battığını hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, düzenli bir tempoda soluk soluğı kalıyorum. Her zamanki gibi hareketsiz olmama rağmen kalbim gergin bir şekilde başlıyor. Çılgınca *tu-tumlarla* dönüşümlü *tumlar*. Daha önce Nestor'un parfümünün güçlü kokusundan başım dönerken, şimdi artan bir öfkeyle döndüğümü hissediyorum.

Dangalağın hareketlerini kabul eden sırtındaki figür duruyorum.

Kuzguni saçları dar mavi elbisesinin üzerinden usulca kayıyor. Buradan kısa olup olmadığını göremiyorum. Ona daha iyi bakabilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum ama arabadan inen başka biri görüşümü engelliyor.

Bu Virgo Leclerc.

Bir değil, *iki* sık kafalı ekecek. Harika!

Üçü de kulübün içinde kaybolmak için merdivenleri tırmanıyor ve sonra hızlı hareket etmeye karar veriyorum, zihnim sadece onunla dans ettiğini, elini tuttuğunu, ona gülümsediğini, ona dokunmasına izin verdiğini, ağzını ona verdiğini hayal etmeden önce.

Koşarak yolun karşısına geçiyorum ve bir araba neredeyse beni eziyordu. Mekânın girişinde görevlilerin katılımcıların isimlerini kontrol ettiğini fark ediyorum.

Lanet olsun, ben listede yokum.

Binanın arka tarafına dönüyorum, büyük ve numaralı bir otoparkı geçiyorum. Bir yerlerde başka bir giriş, binaya açılan bir kapı olması gerektiğini hayal ediyorum.

Kokuyu takip ediyorum.

Koku her zaman bir şeylere yol açar.

Çöp kutularını fark ettiğim anda mutfakların yakınında olmam gerektiğini anladım. Ve... Bingo!

Üniformalı bir kadın bir çuvalı çöplerin geri kalanına doğru sürüklüyor.

Arkasının dönük olduğu bir andan yararlanarak açık bırakılan kapıya doğru koşuyorum.

Bir anda içeri giriyorum ve birkaç soyunma odasına giden bir koridordan geçiyorum. Süpürgeler, ürünler ve diğer malzemeler alanı dolduruyor.

Bu kez müziği takip ediyorum ve partinin kalbine daha da yaklaşıyorum. Birkaç odayı açıyorum, ama sadece son çatlak beni çok geniş bir koridora götürüyor, dışarıdan gelen öğrencileri alan koridorun aynısına.

Durup odaların zarafetine bakıyorum: kırmızı bir halıyla kaplı iki merdiven beni kucaklıyor gibi. Duvarları goblenler, kristal avizeler ve yaldızlı aynalar süslüyor ve ayaklarımın altındaki berrak, cilalı mermer zemin eğik yüzümü yansıtıyor.

Daha önce hiç bu kadar inanılmaz ve lüks, zarif ve...

Kahretsin!

Bir ayna bedenimi yansıtıyor, beni uyandırıyor ve her zamanki sudan çıkmış balık gibi kutsuyor.

Başım sağa sola sallanıyor. Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum.

Etrafımdaki herkes mükemmel, iyi giyimli, saçları taranmış ve seçkin bir havaya sahipken, ben eski beyaz bir tişört, bir şapka ve morarmış bir yüzle sıradan bir dilenciyim.

İşleri ağırdan almaya ve çok fazla dikkat çekmemeye karar verdim yoksa beni fark ettikleri anda dışarı atacaklardı. Ve eğer beni ararlarsa... Kesinlikle fark edilmeden gitmeliyim.

Ama sonra herhangi bir hareket girişimi pencereden dışarı çıkıyor, bacaklarım yere yapışıyor ve yüzüm vücudumun geri kalanının gittiği yönün tersine dönüyor.

Maun bir kemerin ötesinde, dünyanın en güzel kızı gülümsüyor.

Akıl sağlığım için, bir kızıla konuşuyor ve üzerinde başka el yok. Korktuğum gibi üzerinde başka gözler yok. Dün gece rüyamda gördüğüm gibi, benimkinden başka dudakları yok. Bu o, sadece o. Mavi elbisesi içinde ışılıtlı ve zarif, zarif ve mükemmel. Hayal ettiğim gibi kısa değil. Ayaklarına kadar inen bir eteği var, daha açık, örtülü bir renk tonunda, fark edilmeyen her hareketle parılıyor. Benim zevkime göre fazla baş döndürücü bir yırtma, pürüzsüz bir bacağı ortaya çıkartıyor. Genelde giydiği okul üniforması vücudunun ne kadar güzel olduğunu görmeme izin vermiyor, ama bu gece giydiği bu elbise, diğer yandan, gün boyunca sakladığı her şeyi göstererek her kıvrımı geliştiriyor.

Geceleri, güzel takıntım tanımlanamayacak kadar harika bir hal alıyor.

Göğsünü süsleyen, okula giderken giydiği tişörtün her zaman gizlediği göğüslerini ortaya çıkaran mor taşlardan oluşan değerli kolyesine takılıyorum. Çıplak kolları, parlayan yapay elmaslardan yapılmış iki el kızı tarzı bilezikle süslenmiş. Dudakları parlak, açık pembe bir parlaticıyla fırçalanmış. İrislerin açık mavisini, makyajın siyah çizgileriyle daha da belirginleştirilmiş. Uzun kirpikler...

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam o lanet Didier'e doğru kayıyor.

Suçüstü yakalandım, hemen bir şeyler bulmaya çalıştım, her ne kadar eskortunu düşünürken kaybolduğumu çok iyi anlamış olsa da.

Bir süre daha onun.

"Ben de seni arıyordum.

"yle mi?" şampanyasını yudumlarken bana eğri büğrü bakıyor. Burnu hala benim geçiş izlerimi taşıyor. Yüzü benimkinden daha şiş.

"Biraz benimle gelebilir misin?" diye soruyorum, onu tepeden tırnağa süzerek.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye başını salladığını görüyorum arkamdan, sanki girişe yerleştirilmiş adamların dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi.

Başarmasını engellemek için hemen önüne geçip hızlıca konuşuyorum.

"Kafa attığım için ve genel olarak aramızdaki şeyler için özür dilemek istedim. Sana karşı bir şeyim yok dostum, gerçekten. Sadece kendimi savunmaya çalıştım, ama bana Ze'nin kız arkadaşın olduğunu söyleseydin,

Hiç tereddüt etmeden geri çekilirdim. Meşgul bir kıza yaklaşmaya asla izin vermezdim, özellikle de senin gibi biriyle'. Bir elimi kalbime götürüyorum, zihinsel olarak kendimi bu sahne için tebrik ediyorum.

"Özrünü asla kabul etmeyeceğim, seni serseri, şimdi defol git yoksa seni gardiyanlara attırırım."

Bir şey icat et. Bir şeyler uydur. Bir şey uydur.

"Aslında," diye tekrar durduruyorum onu, "bunu telafi etmek için sana bir hediye getirdim."

Didier bana sanki beni inceliyormuş gibi bakıyor, sanki benim gibi birinin ona ne verebileceğini düşünüyormuş gibi. Sonunda beni çok iyi anlıyor ve hatta bana bir şans veriyorsa o kadar da aptal olmamalı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çimen," diye fısıldıyorum. "Ama onu burada tutmuyorum. Hem zaten taşınsak daha iyi olur. Eğer biri onu sana verdiğimiz görürse, başın belaya girebilir."

Tam da benim elime oynaması çılgınca. Bu adam yaşayan bir klişey. Ona uyuşturucu teklif edersem buna kanacağını tahmin etmek zor değildi. Zengin insanların hepsi böyledir. Her şeye sahiptirler ve daha fazlasını isterler. Hayatı dolu dolu yaşamak isterler, her türlü kaçışı denerler.

Bu salak nasıl olur da partiye getirdiğı kız yerine esrarı tercih eder?

Hiç şüphem yok.

Onu arkamda hissederek bir adım öne çıkıyorum. Onu tam olarak istediğim yere, yani geldiğim koridora götürüyorum.

"Bunlar sizin mahalleden mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, bir dolaba açılan kapıyı açarken. Sadece anahtarı olup olmadığını kontrol etmek için geçiyorum. Ve onda da yok, lanet olsun.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buraya koydum. Üzerinde tutmamak daha iyi".

Başka bir odaya giriyorum ve ışığı açıyorum. Penceresiz, küçük ama çok da kasvetli değildi. Duvarlarda tuvalet kâğıtları, plastik bardaklar ve çeşitli mutfak eşyalarıyla dolu raflar var. Kapının üzerine eğilip arkasını kontrol ediyorum. Bir anahtar var.

Mükemmel.

"İçeri gel," diye davet ediyorum onu, sanki evimdeymişim gibi. O yerine getirirken, anahtarı fark ettirmeden çıkarıp cebime koyuyorum.

Didier şampanyasını bir dikişte içer ve kadehi rafa bırakır.

"Size ödeme yapmayacağım," diye küstahça işaret ediyor.

"Bunu yapmanı beklemiyordum. Bunu bir barış jesti olarak kabul edin."

Arkamdan kapıyı kapatırken sahte bir yarım gülümseme veriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Ee? Nerede bu ot?"

Kotumun arka cebine uzandım ve bir sustalı bıçak çıkardım. Bıçağı çekip ona doğrultuyorum.

Bembeyaz kesilir ve ellerini havaya kaldırarak titremeye başlar.

"Ne yapmak istiyorsun lan?"

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum.

Bugün.

Zöe dolaşımdan sonra havada bir şeyler değişti. Vücudum rahatladı ve kalp atışlarım da rahatladı. Dinlenme testlerini tekrarladık, stres testlerini yaptık ve her şey planlandığı gibi gitti. Bu kızın benim felaketim olacağına hep inanmıştım ama göğsümde patlamaya hazır bir saatli bomba olacak kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemiştim.

Bunu Dr. Duris ve başkandan gizleme zahmetine bile girmedim. İlki bir psikiyatrist ve beni yargılamayacağını çok iyi biliyorum, ikincisi sanki kız kardeşine karşı hissettiklerim ekibe katılmam için bir risk sayılamayacak kadar bariz bir şeymiş gibi eğleniyor bile görünüyordu.

Sonuçta önemli olan doktorların olumlu bir rapor vermiş olması. Kesin transferimi engellemek için varsayımsal bir kardiyak aritminin geri dönüşüne dair tek bir ipucu yeterliydi.

Hızlı bir yemekten sonra bana spor merkezini gezdirdiler. Kulübün tesisleri çam ağaçları ve İngiliz çimleriyle çevrili büyük bir parkın içinde yer alıyor. Birkaç futbol sahası, bir açık hava spor salonu ve çok büyük bir kapalı spor salonu var. Olimpik yüzme havuzu, Türk hamamları ve jakuzilerin yer aldığı bir sağlıklı yaşam merkezi bulunmaktadır. Binaların geri kalanından açıkça ayrılmış bir alan, antrenman izlemek isteyen taraftarlara açıktır. Burada bir restoran, sinema ekranlı bir oda ve oyun planlarının gösterildiği kara tahtalarla tamamlanmış gerçek sınıflar bulunmaktadır. Ayrıca bir dinlenme odası, bir kas gevşeme alanı ve çocuklar için bir futbol okulu da bulunmaktadır.

Spor direktörü, antrenör, yardımcısı ve takım menajeriyle tanıştırdım. Hatta sadece benimle ilgilenecek bir personelle bile tanıştım. İkincisi, atletik antrenörüm olarak, en kötü kabusum olacağını bana bildirmek için zaman kaybetmiyor. Adını zaten duymuştum, kale direklerine tekme atma gibi bir huyu olduğu söylenmişti. Sanırım her antrenman seansının sonunda bana günde en az yetmiş kez köşeye şut çektirecek.

Ama şarj oldum, hevesliyim, motive oldum ve hazırım. Yani şu anda bana her şey harika görünüyor.

Ayrıca, Zöe ortalıkta yok, bu yüzden onunla göz göze gelmek zorunda hissetmek bir , dikkatimi dağıtacak bir şey yok.

Sadece görmek için.

Sadece bakışlarımla onu yemek için.

Onu kendime daha yakın hissetmek için.

O kadar yakındı ki göğsüne soktun ve neredeyse kalbin yerinden çıkacaktı, seni aptal.

Siktir git, Novak!

İçimden kendime hakaret edip duruyorum, onu aklımdan çıkarmamı söylüyorum, en azından bugün spot ışıkları benim üzerimde olacakken, yine de yardım edemiyorum ama şimdi nerede olduğunu merak ediyorum.

Hangi cehenneme gitti?

"Eryk!" diye tanıdık bir sesin beni çağırdığını duyuyorum ve başkanın omzunun üzerinden şık çizgili takımıyla ilerleyen Nestor'u fark ediyorum.

Kollarımı uzatıyorum ve ona doğru gidiyorum.

"Sonunda başardın!"

Ray-Ban'lerini çıkarıp ceketinin cebine sokuyor, tam da koyu mavi bir mendilin öne çıktığı yere gangster havası veriyor. "Yapamadım

Sosyeteye resmi olarak girişinizi dünyada kaçırmazdım'.

"Taşınmayla birlikte her şey yolunda mı?"

"Arabalarınızın nakliyesini organize etmek kolay olmadı. En azından önümüzdeki on yıl boyunca başka araba almanızı yasaklıyorum."

"Önemli olan kızlarımın salim varmalarıdır".

"Tıbbi muayeneler nasıl geçti?"

"Pekâlâ." Taurus Leclerc benim yerime cevap veriyor ve elini kardeşime doğru uzatıyor. İkisi de samimi bir şekilde ellerini sıkıyor ve patron gitme vaktinin geldiğine karar verene kadar az çok sohbet ediyorlar.

"Hepimiz burada olduğumuza ve avukatlar da zaten odada bulunduğuna göre, imzalama işlemine geçebiliriz."

Dikdörtgen masa şirketin hukuk personeli tarafından işgal edilmek üzere. Şirket sahibi, çeşitli alanlarda şaşırtıcı bir geçmişe sahip olduğu için her şeyi kendisi yapabilir, ancak hiçbir ayrıntının gözden kaçmaması için her zaman etrafını profesyonellerle çevrelemeyi tercih eder.

Ancak orada olması gereken kişiyi, bilgiye aç yeni savcüyı göremedim. Onu burada, danışmanların arasında, evrak işleriyle uğraşırken ve bana imzalamam için kağıtlar uzatırken bulmayı bekliyordum.

Onun yerine, ondan hiçbir iz yok.

Diğer pek çok şeyin yanı sıra düşüncelerime girme ve onları mükemmel bir şekilde tercüme etme yeteneğine sahipmiş gibi beni gözlemleyen Taurus'un tam önünde oturuyorum, bu yüzden, bugün artık tükürük günü olduğu için, herhangi bir sorun yaşamadan ona tam olarak bilmek istediğim şeyi soruyorum.

"Zöe'yi beklemiyor muyuz?"

"Zöe?" Nestor bana tuhaf tuhaf bakıyor. Henüz ona kızımdan ve bu işin püf noktalarını öğrenmesine yardım etme niyetimden bahsetme fırsatım olmamıştı, bu yüzden sandalyeler hareket edip avukatlar yerlerini alırken, onu bilgilendirme fırsatını değerlendirdim.

"O başkanın kız kardeşi. Futbolcu menajerliği lisansını yeni aldı ve ona bir şeyler öğrenmesi için sizinle birlikte çalışma fırsatı vereceğime söz verdim".

Kardeşim hevesli görünüyor. Küçük balığı iyi tanıdığına eminim, en azından fiziksel olarak. Ayrıca, hanedanın küçük prensesini baş tacı tarihimizin de farkında.

"Tamamen emrinizdeyim," diye haykırıyor. Ve şimdiden onun külotunu nasıl çıkaracağını düşündüğünü hayal ediyorum. "Bayan Leclerc istediği zaman beni alıkoyabilir."

Patron şakasına gülümsemediği için, sadece susturmak için masanın altından ayağına bir darbe indiriyorum.

Zöe'yi etrafımdaki tüm kadınlarla aynı şekilde hayal edebileceğimi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Taurus akıllı telefonu kulağına götürerek, "Onu arayacağım," diyor. Göz ucuyla, ona başlamak üzere olduğumuzu söylediğini izliyorum, ama arama kısa sürede sona eriyor ve korktuğum şey hızla bildiriliyor. "Gelmeyeceğini söyledi."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sorma cüretini gösterdim, ziyaretler sırasında onu odadan kovma şeklimden rahatsız olmuş olabileceğini tahmin ediyordum.

Onu kovmadın.

Kalbini hızlandırdığı için onu suçladın.

"Kesinlikle hayır, Eryk," diye cevap verdi, sonra asistana döndü.

"Devam edelim.

Kadın ona kapağında takım rozeti olan siyah bir dosya uzatıyor: siyah daire, kenarları yeşil ve ortasında boğa sembolü. Başkan dosyayı açıyor ve beyaz altın dolmakalemiyle sözleşmemin sayfalarını imzalamaya başlıyor.

Kısa bir süre sonra deri dosya bana geçti.

Bir kulübe katılmak için anlaşma imzaladığınız an, her zaman bir futbolcunun hayatındaki en heyecanlı anlardan biridir. Ancak üzerinde FC LECLERC yazan ve sezon başına altı milyon avro maaş artı bonuslar yazan bir kâğıda imzanızı atarken ve sadece bir kulübe değil, bir hanedana katılmak üzereyken heyecan ikiye, üçe katlanır, tarif edilemez seviyelere ulaşır. İmzayı atıyorum ve sonunda hoş geldiniz kucaklamaları ve sırt sıvazlamaları alıyorum.

Taurus beni ölçülü bir şekilde sıktığı anda kulağıma bir cümle ulaşıyor ve hissettiğim çılgınlığı bulanıklaştırıyor.

"Onu unut ve işini düşün".

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ona çok iyi anladığımı göstermek için.

"Beyler," resepsiyonda yakaladığım seksi kadın kapıdan içeri bakıyor.

"Basın zaten konferans salonunda. Moderatör hazır."

Sonra patronuna döner ve ona bir ilahmış gibi bakar. "Ne zaman isterseniz, Bay Leclerc, başlayabiliriz."

Ve Tanrı cevap verir: "Başlayalım."

Oda çok büyük ve çok sayıda gazeteci var. Kameraların tıklama sesleri girişimize eşlik ediyor. Birkaç kameranın kırmızı ışıklarının açık olduğunu görüyorum, başkanı, spor direktörünü ve sonra da beni gösteriyorlar. Sahneden koltuklara doğru ilerlerken bizi takip ediyorlar, arkamızda reklam pankartları fon oluşturuyor. Masanın üzerinde mikrofonlar, üç bardak ve bir o kadar da su şişesi var. Moderatör bana elini uzatıyor, ben de elini sıkıyorum ve gösterdiği yere oturuyorum. Sağımda Taurus, solumda ise eski şirketimle görüşmek üzere doğrudan Valencia'ya gelen spor direktörü oturuyor.

Odaya odaklandığımda, dünyanın dört bir yanından bana soru sormak için gelen muhabirlerin yüzlerini daha iyi görmeye başlıyorum. Birazdan olacıklara konsantre olmam gerektiğini çok iyi bilmeme rağmen, gözlerim seyirciler arasında *onu* aramaktan kendini alamıyor.

Ama orada değil.

Bakışlarımı kapıya yöneltiyorum, ışık dilimi içeri gireni daha iyi görmemi sağlıyor, ama oradan da görüldüğünü göremiyorum.

Etkinlik koordinatörü konuşmaya başlar ve gazetecilere röportajların nasıl yapılacağını açıklar.

Başkan kısık bir sesle, mikrofonu avucuyla kapatarak bana fısıldıyor: ' olun, bulunduğunuz yere uygun bir dil kullanın ve istediğiniz gibi cevap vermekten korkmayın'.

"Emin misin?"

"Siz bir erkeksiniz, bu yüzden filtre kullanmanızı önermemeliyim, ancak bazen özünüzü canlı tutarken bunları kullanmanız gerekir. Yani, eğer yapabiliyorsan, bir şeyler söyle ama çok fazla şey söyleme. Onları her zaman aç bırakmalısınız. Kendiniz ve kariyeriniz hakkında, sanki hayatınızı bölümler halinde anlatıyormuşsunuz gibi konuşun.

"Anlıyorum. Ama... Eğer memnun olmadığınız bir şeyi geri getirmek zorunda kalırsam?"

Taurus Leclerc, insanlarla ilişkilerinde sahip olduğu tüm deneyimi ortaya koyan sinsi bir sırtış sergiler.

"Hoşuma gitmeyen bir şeyi yapmana asla izin vermem, seni zamanında durdurur ve durumu kendi lehime çeviririm."

"Yine de bana meydan okuyor."

Elini mikrofondan çekip sandalyesine yerleşiyor ve bana konuşma arasının az önce sona erdiğini gösteriyor

Moderatör, "Şimdi sorularınızı Eryk Novak yanıtlayacak," diye anons ediyor. Derin bir nefes alıyorum. Vakit geldi. *Odaklan, hedefini düşün. Peki şimdi amaç ne? Lanet soruları cevaplamak.* "Lütfen kendinizi tanıttın ve sadece birer soru sorun," diye devam ediyor görevli. "Her oturumda, cevapların çevirisini kendi dilinizde duymanızı sağlayan kulaklıklar bulacaksınız. Odada çevirmenlerimiz var, böylece oyuncuya kendi dilinizde hitap edebilirsiniz. Teşekkür ederim.

Ellerimi masaya sürtüp dudaklarımı yalıyorum, saldırıya hazırım. Daha fazla tedirgin olacağımı düşünmüştüm ama bunun yerine başkan yanımdayken desteklendiğimi hissediyorum. Sanki her zaman desteklendiğimi ve korunduğumu biliyorum. Bu alışık olmadığım bir duygu ama hiç umursamıyorum.

İlk soru hemen bir Fransız muhabirden geliyor.

'Merhaba Eryk, *L'Équipe* için yazıyorum...!'

"Aaaah, hakkımda her zaman her şeyi bilen gazete," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum ve hemen kahkahalar patlıyor. "Lütfen söyle bana."

"Birçok Avrupa kulübü seni çok istiyordu, peki neden Leclerc için oynamaya karar verdin?"

"Leclerc'e hayır diyemezsiniz. O dünyadaki en büyüleyici kadın gibidir. Onun peşinden koşarsınız, onu baştan çıkarmayı umarsınız ve onu elde ettiğinizde, ona sahip olma arzusundan asla kurtulamazsınız, çünkü onun aslında en iyisi olduğunu ve size o kadar çok şey verebileceğini keşfedersiniz ki ona asla doyamazsınız.

Moderatör kendinden geçmiş gibi görünürken, salonda kıkırdamalar devam ediyor.

"Merhaba, Novak. İtalyan *Gazzetta dello Sport* için yazıyorum. Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Bir tren gibi gidiyorum, durup düşünmüyorum bile, çünkü bu cevaplar her zaman kafamda vardı, her zaman yüksek sesle ifade ettim, her zaman kesin oldular. Başarının zirvesine ulaştığımı iddia ettiğim zamanlarda aynanın karşısında bunları tekrarlardım, bu yüzden gevşek ve doğrudan gidiyorum.

"Kendimi hala burada görüyorum, belki de kolumda kaptanlık pazubandı, kazanılmış beş şampiyonluk, bir Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu, üst üste beş yıldır gol kralı ve... Ve sonra kendimi kuzguni saçlı, mavi gözlü ve çatal dilli güzel bir kızla görüyorum, her golümü ona adadığımda stadyumda tezahürat yapıyor.

Masanın altından bacağıma bir tekme yedim.

Kahretsin, Taurus Leclerc'in bana faul yaptığına inanamıyorum.

Bir an ona bakıp omuz silkiyorum, o ise bana "bir daha kız kardeşimden bahsedersen gözlerini oyarım" der gibi bir bakışla bakıyor.

Bu adamı seviyorum.

Neredeyse ona tekrar meydan okuyacaktım.

Konferans sunucusu sözü başka bir gazeteciye verdi ve o da milli takımda oynamak isteyip istemediğimi sordu.

"Bunu ister miydim?" diye yankılandım. "Kesinlikle orada oynayacağım. Henüz beni çağırmadılar ama yakında çağıracaklar. Bu bir zaman meselesi. Bana birkaç hafta verin ve Aşıl ateşi yakında ortalıkta olacak."

Odada hala gülüyorlar ve sanırım benim tavrımın yeni bir takıma gelen ve kendini yıldızı gibi hisseden birinin tipik prima donna tavrı olduğunu düşünüyorlar. Ama ben böyleyim çünkü böyle olmaktan keyif alıyorum ve umarım *Leclerc'in yıldızı ağzından kaçırıyor* gibi saçma sapan şeyler yazmadan önce bunun farkına varırlar.

Eğer bunu yaparlarsa, onları daha da devasa bir şekilde vururum.

"*Hola, Eryk. Mundo deportivo...*". Uzun yıllar İspanya'da yaşadığım için çeviri için beklememe gerek yok. "*¿Qué significa el Leclerc para ti?*".

"*Casa. Es mi casa.*"

Ve anavatanıma dönmek için yaptığım tüm fedakârlıklar bir anda gözümün önünden geçti. Mesafe, bilmediğim bir ülkeye taşınmak. Yeni bir dil, farklı bir futbol kültürü. Hayatımda ilk kez kurallara uymak zorunda kalmak. Bana güvenen üst yönetime hesap vermek zorunda olmak. Orada rahattım ama evimde değildim. Seine Nehri'nin köprülerinde yürüdüğümde ya da Zöe'nin okuluna gittiğimde onun taze parfümüyle beni sarhoş ettiğinde aldığım kokular yoktu. Kökenlerimi da çok özliyordum,

Sonra, beklenmedik bir şekilde, o kendini beğenmiş, kibirli küçük kıızı özledim.

İçimde taşımaya, onu yakınımda hissetmeye çalıştığım ve sonra bir kenara bıraktığım, çünkü hayat hızlı, günler geçti ve zamanımı, ona vermem gereken zamanı kaybettim.

Bana "Başarınızı kime borçlusunuz?" diye soruyorlar.

"Kardeşim Nestor'a." Onu arıyorum ve odanın kenarında, beni zirveye taşıdığı için gururlu bir şekilde buluyorum. "Ve Başkan Taurus Leclerc'e." Özellikle ona teşekkür etmesem de kişisel teşekkürlerime onu da dahil etmekten kendimi alamıyorum. Herkes onun yüce elinin kariyerimin piyonlarını hareket ettirdiğini biliyor, bunu saklamak delilik olur. Onun gibi önemli birinin en büyük destekçilerim arasında olması benim için bir onurdur.

"Sayın Başkan," dediler bu kez, "Eryk'in lakap hikayesinin doğru olup olmadığını bize kesin olarak söyleyebilir misiniz?"

Patron zarif ve gizemli bir şekilde mikrofona doğru eğilir.

"Bu doğru, evet. Ona Aşıl adını veren bendim.

Bir başka muhabir "Bize nasıl geçtiğini anlatabilir misiniz?" diye soruyor.

"Hayır-hayır-hayır..." diye hemen araya giriyorum, ironik bir şekilde. "Herkes dursun. Uygunsuz sorular sormayın. Bu hikayeyi size anlatmayacağız. Bu olayın özel kalmasını istiyorum. Sadece bize ait, hayatımın en romantik günlerinden biri."

Boğa burcu rol yapar: 'Aslında o sırada ona çoktan aşık olmuştum. Bunun çok romantik bir olay olduğunu onaylıyorum'.

"Bizim aşk hikâyemiz çok eski ve saf," diye devam ediyorum, aramızdaki suç ortaklığını göstererek.

'Onaylandı. Çok saf ve samimi'.

"Belki bir gün benimle evlenirsin, değil mi başkan?"

'Eğer bana en az beş şampiyonluk ve bir Şampiyonlar Ligi getirirseniz, kesinlikle evet'.

"İki olsun.

Sağlıklı bir kahkaha atarak gözlerimi basın odasına çeviriyorum. Gazeteciler sorularını sormak için çırpınıyor, sözü Rusya'dan gelen bir elçiye veren spiker tarafından disipline ediliyorlar. Yabancı aksanı odaya nüfuz ederken, çevirmenin sesi konuşmasının anlamını bildiriyor.

"Sahada en iyi hangi role uyuyorsunuz?"

Lanet olsun, lanet olsun.

Saatli bombam kapıda belirdiği kulaklarım canlanıyor ve etraftaki sesler boğuluyor, sanki artık etrafında bir tür mistik aura varmış gibi.

Ve trajedi onun burada, benimle aynı alanda olması, kalp atışları ve hormonal fırtınalar getirmesi değil, felaket onun kanlı erkek arkadaşı Ray Cox ile el ele tutuşmasıdır.

"Novak?" Bir ses bana sesleniyor, ancak çağrının hangi kaynaktan geldiğini ayırt edemiyorum.

Tek görebildiğim iç içe geçmiş parmakları, kenetlenmiş elleri, sonra adamın kalçasını ona sarmak için çekilmesi, tıpkı bu sabah gazetecilerin önünde yaptığım gibi.

Yapmam gerektiği gibi.

Benim için olması gerektiği gibi.

Ve o, benim cazibeme rağmen, sadece ona bakıyor. Ona bakıyor, kalbimi parçalayan bir gülümseme veriyor ve sonra... ve sonra... Kahretsin, tıraşlı yüzünü okşuyor ve ağzına lanet bir öpücük konduruyor.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum, terlemem artıyor, tıpkı doktorun dediği gibi bana ihanet etmeyecek, sadece var olduğunu ve kafamda eklediğim gibi, ona hakim olmak için geri döndüğünü hatırlatmak isteyen kalbimin tik takları gibi.

Metres, evet. Piç organımın lanet metresi.

"Eryk, soruya cevap ver."

"Ha?", sadece bakışlarıyla beni kendime gelmeye çağıran Başkan'a doğru göz kırpıyorum.

"Soru".

Kendimi toparlamaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum.

"Novak bir koçbaşı," diye cevaplıyor Taurus benim için, "safkan bir forvet. Koçumuz onun Cox'un yanında ikinci forvet olarak da oynayabileceğine inanıyor.

Cox'un yanında, evet, elbette, Zöe'nin sahibi olduğunu düşünen, onun kışını elleme onuruna, onun yanında yatma ayrıcalığına, onu kişisel rozeti gibi gösterme hakkına, hayatının her gecesi onunla internete girme şansına sahip olan pisliğin yanında.

Tanrım, ilk kez onları yatakta hayal ediyorum, adam onun üzerinde dururken ve yapmak istediğim her şeyi yaparken.

Siktir et.

Dişlerimi gıcırdatıyor ve kirpiklerimi kırıştırıyorum, temelli iyileşmeye niyetliyim. Sırf o burada bana bir şey gösteriyor diye itibarımı tehlikeye atamam.

Çünkü biliyorum ki küçük balık, onunla sadece benim geçmemi istemediğin sınırları belirlemek için ortaya çıktın.

Hepsini yerle bir edeceğim, onları bir moloz yığınınna dönüştüreğim ve lanet Ray'i enkazın altında bırakacağım.

"Cox'a daha fazla asist yapabileceğini mi düşünüyorsun yoksa ceza sahasında sana servis atacak kişinin o olması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorlar.

"Bence oynarken önemli olan tek şey topu oyuna sokmaktır," dedikten sonra, artık aşına olduğum ironimi tekrarlayarak ekliyorum. "Yani topu." Ve gazeteciler kıkırdıyor. "Ne anladınız?"

Yaklaşık sekiz yıl önce.

İtiraf ediyorum, Didier ve kardeşimden uzak durmak için her şeyi yapıyorum.

İlkine tahammül edemiyorum, özellikle de fiziksel olarak. Aynı şey ikincisi için de geçerlidir, çünkü tek yaptığı beni arkadaşına doğru itmektir, tek amacı onun gözetimi altında olduğumu bilmektir. Başak beni arkadaşlarından birinin ellerine bırakarak benim üzerimde kontrol sahibi olmaya devam edebileceğine inanıyor. Bu gerçekleşmezse, sırf beni gözünün önünden uzak tutmak için akşamını mahvedebilir. Gerçekten de yoldaşlarının bendenizle küçük kız kardeşleriyle ilgilendikleri gibi ilgilendiklerine inanıyor mu? Ya kendine aşırı güveniyor ya da kandırılıyor. Her iki durumda da umurumda değil, bu yüzden dans pistine koşuyorum, ışıkların karardığı andan yararlanarak kalabalığın içinde kayboluyorum. Hoparlörlerden gelen dans parçasının ritmiyle dans ederek, etrafımda zıplayarak ve tanıdığım bazı kızlarla birlikte şarkıyı söyleyerek kendimi mücadelenin içine atıyorum. Hayatta illa birilerinin eşlik etmesinin şart olduğunu düşünmüyorum. İnsan kendisiyle barışıkça tek başına da eğlenebilir. Bu kavramın, sanki beni sürekli birilerine emanet edebilirlermiş gibi davranan kardeşlerim tarafından neden kabul edilemediğini anlamıyorum.

Düşüncelerimi kapatmaya çalışıyorum, bu arada müzik de içimde açılıyor, derimin altında dallanıp budaklanıyor ve beni kıvrımlı bir şekilde kalçalarımın doğru itiyor. Gözlerimi kapatıp kendimi bırakıyorum, omuzlarımı hareket ettiriyorum ve dizlerimi hafifçe büküyorum. Kollarımı kaldırıp bileklerimi büküyorum, ta ki onları iki elin kavrayışına sıkışmış bulana kadar. Sarsılarak kendimi arkamdan gelip beni göğsüne birine doğru itiyorum.

Her ne kadar yaydığı koku bana onu hatırlatsa da, kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, beni bu beklenmedik dansa götürmesine izin veriyorum.

Parmakları gevşeyerek benimkilerle iç içe geçiyor ve vücudunun her bir parçasının sırtıma ve ötesine yapıştığını hissediyorum. Benimkini indiriyor

Kollarını benimle dans ettiriyor, sonra göbeğimin üzerinden geçiriyor ve kendini gövdemın üzerine bağlayarak beni tamamen sarıyor.

Anı kesintiye uğratmadan ve hafiflik anını boşa harcamadan bana rehberlik etmesine izin verdim.

Şu anda kim olduğu umurumda değıl ve kendimi kelimenin tam anlamıyla bir yabancıнын ellerine bırakmanın ne kadar heyecan verici olduğuna şaşıyorum. Aynı kişi şimdi beni daha sıkı tutuyor, çenesini omzuma yaslıyor, arkamda kalıyor, bana yapışıyor, nefesi yanağıımı ısıtıyor.

Sadece bir tat gibi hissettiren garip, sıcak, elektrikli bir kucaklaşmanın içinde sallanıyoruz.

İçimdeki beklenti ve arkamı dönüp kendimi gizemli çocukla karşı karşıya bulma merakı artıyor.

Yüzümü hafifçe çevirerek ona bakma isteğımi ifade ediyorum ama o hızla omuz silkerek omzumun diğeri tarafına geçiyor.

Tahtayı çizen metalin sesi gibi tenim karıncalanıyor ve ağzı kulağıma değıdiği anda bacaklarımın arasında bir zevk ve huşu titremesi hissediyorum.

Göz kapaklarımı tekrar sıkıyorum, daha fazla dans etmek için kıcıımı geri çıkarıyorum, umutsuzca temas arayan o parçamı.

Sanki bu ihtiyaç onun için de aynıymış gibi, bana doğru geldiğini, sırtımın çukuruna mükemmel bir şekilde oturduğunu hissediyorum.

Çok yüksek olduğunu
anlıyorum. Bu yüzsüzlük.

Ve... Aman

Tanrım!

Ya öyle olsaydı?

Gözlerimi kocaman açtığımda sınıf arkadaşlarımın bizi izlediğini fark ediyorum ve dişlerini kulak mememde hissettiğim anda bunun o deli adam olduğunu anlıyorum.

Öfkeli ve kararlı bir şekilde beni rahat bırakması gerektiğini söylemek için geri çekilmeye çalışıyorum, ama o beni tutuyor, artık fark edildiğinin farkında.

"Sorun ne, balık?" diye kulağıma bağılıyor. "Artık benimle dans etmekten hoşlanmıyor musun?"

Sonunda gövdemın etrafında bir ilmik haline gelen kollarını serbest bırakıyor, ama bırakmıyor, yüzümü ona döndüğüm anda kendini bana bağlamaya devam ediyor.

"Sen tamamen aklını kaçırmışsın.

Ona tükürmeyi çok istediğim hakaretlerin geri kalanı boğazımın arkasında bir yerde takılı kalıyor. Yutkunuyorum, onu tam olarak gözümün önüne getirdiğim anda hepsini yutuyorum. Düz, beyaz bir tişört ve siyah bir ceket giymiş olmasına şaşıyorum. Klasik bir pantolon takım, spor ayakkabılar ve şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz tokat surat. Mavi gözleri, kardeşimle yaptığı kavgadan dolayı hâlâ morarmış, elmacık kemiği çatlamış ve alt dudağı şişmiş.

Tam da o noktaya odaklanıyorum ve sayamadığım bir süre boyunca kendimi büyülüyorum.

"Ağzımı mı istiyorsun?" diye beni uyandırdı. "Al şunu. Özellikle senin için getirdim."

Artık öyle olmayan, ama açık ara bir kendinden geçmeyi andıran bu danstan kaçmak için göğsünü kaldırıyorum.

"Eğer kardeşim bizi görseydi..."

"Onun kışını tekmelerdim. Kesinlikle."

"İçeri nasıl girdin?"

"Ben becerikli bir adamım. Kendime ait şaşmaz numaralarım var".

Biliyorum, biliyorum, inançlarımda ısrar etmeliyim, yani kendimi ondan ayırmalı, bağırmalı ve gerekirse yardım almalıyım, ama yemin ederim ki o karşımdayken kendim değilim; bana dokunduğunda karar verme gücüm yok; bana baktığında muhakeme edemiyorum ve beni bulduğunda ondan kaçma arzum yok.

Çünkü Eryk, onu sürekli reddetmeme rağmen, en azından kelimelerle, her zaman beni aramaya geliyor.

"Şu anda burada olduğuna ve görünüşe göre benden ayrılmaya niyetin olmadığına göre, ne yapacaksın? Bir sonraki hamleni gerçekten merak ediyorum."

"Bu tecavüzün sizin için yeterli olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Beni daha fazla şaşırt, yapabileceğini biliyorum".

Sanki ona duyabileceği en güzel şeyi söylemişim gibi. Gülümsemesi genişliyor, gözleri odadan geçen disko ışığının huzmeleri altında parlıyor ve ağzı açılıyor, bir şey söylemeye hevesli ama tereddütlü görünüyor.

Ve sonra birbirimizi gördüğümüz birkaç seferde bana gösterdiği gibi jestlerle iletişim kurmaya başlıyor, sahiplenici bir tutuşla beni kendine çekiyor,

Bu da beni bariz bir şekilde irkiltiyor.

Benimle yaptığı her şey, o kendinden geçmiş bakışın eşlik ettiği her hareketi, tanımaya başladığım bir arzuyu iletiyor. Sanki benimle şimdiye kadar hiç duymadığım bir dilde konuşuyor, ama şimdi onu tercüme edebiliyorum, aynı şekilde kullanma yeteneğine sahip olduğumu keşfediyorum.

Ellerinin avuç içlerinin sırtımın altında açıldığını, parmak uçlarının etime battığını, baskının beni ona çektiğini, bedenlerimiz arasındaki harika teması hissediyorum.

"Eryk!"

"Bu şekilde yeterince şaşırdın mı, yoksa daha fazlasını mı yapmalıyım?"

Ona vermemem gereken bir cevabı hapsedmek için dudağımı ısırıyorum, ancak kelimeler kendiliğinden ortaya çıkıyor, sanki şimdi dünyanın geri kalanı tarafından anlaşılamayan kendi deyimimizi kullanıyormuşuz gibi.

"Daha fazla. Ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Dokunuşunun daha da aşağı kaydığını, kuyruk sokumuma ulaştığını hissediyorum.

"Bunun gibi mi?"

'Daha iyisini yapabilirsin'.

Yüzüme doğru eğilip alnını benimkine dayıyor. Arka planda bir pop şarkısı eşliğinde yavaşça dans ettiğimiz için tuhaf görünebiliriz ama umurumda değil çünkü müzik kesilmiş ve o üzerimize kristal bir balon yerleştirmiş gibi hissediyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, elinin ucuyla burnumu okşayarak. Ellerim önce karnını yarıyor, sonra göğsüne doğru ilerliyor.

Yanından geçerken soluğunu tuttuğunu görüyorum, boynuna dolanırken dudaklarını ıslatıyor, benimkine kıyasla devasa boyuna yapışıyorum.

"Bu mükemmel," diyorum ağzından bir santim uzakta. Gülümsemesi bana sıcak geliyor, zamanın tadını çıkararak iz bırakarak geçen hızlı bir okşama gibi. Bu sırada avuç içleri daha da aşağı kayıyor ve utanmadan popomun üzerine yerleşiyor. Parmakları açılıyor, yumuşak eti sıkıyor ve sonra daha fazla baskı yapıyor, sanki vücuduna girmemi istiyormuş gibi beni ona daha da yaklaştırıyor.

"Zöe..."

"Evet?"

"Şu çok sevdiğimiz dil şeyini yapalım mı?"

Sevinçle g l yorum, bu da y zlerimizin beklenmedik bir  ekilde s rt nmesine neden oluyor.

"Onlara  p c k deniyor.

"O zaman  p  elim."

Bu gece topuklu ayakkabı giymesine rağmen Eryk o kadar uzun ki kendimi parmak ularıma çekmek zorunda kalıyorum. Refleks olarak bana doğru eğiliyor ama ağzını yakalamadan bir saniye  nce uzaktan Ba ak ve arkada ının bize doğru geldiğini g r yorum.

"Kahretsin!"

"Ne?"

"Hadi gidelim!"

Kalabalığın içinde ko uyoruz, y zyılın ganimetini araklamı  iki hırsız gibi g l  yoruz. Beklenmedik bir  ekilde elimden tutuyor ve hayatımda ilk kez kendimi bir çocuğa bağlı olarak y r rken buluyorum, sanki o *benimmi * gibi . Bu yeni ve g zel bir duygu, heyecan verici ama aynı zamanda  z c  ve korkutucu.

 nk  bu birlikte olacağımız son zamanlardan biri olabilir ve onunla yeni tanı mı  olmama rağmen onu çok  zleyebileceğimi fark ettiğim g n kendimi çok k t  hissedebilirim.

Ama anın tadını çıkarmaya, genç kalbime ait olduğuna inandığım hafiflik dalgasını s rmeye alı ıyorum,  imdi hayata giren, yeni n anslar ke feden ben, sistematik olarak uzak tutmaya alı tığım, sadece kendimi her zaman belirli  ncelikleri takip etmeye zorladığım için.

B y k bir avizenin muhte em bir merdiveni aydınlattığı g rkemli giri e varıyoruz. Ko arak ıkıyoruz, kahkahalarla g l yoruz, artık   phelenmeyen sahiplenici karde imi kaybettiiğimize ikna olmu  durumdayız. Eryk'in burada benimle olduğunu  ğrenirse çılgına d nerdi.

Basamakları iki er iki er çıkıyoruz ama uzun eteğim topuklarımdın altına sıkı tığı için sık sık durmak zorunda kalıyorum. Suç ortağım, daha da fazla hasar yaratan bir acelecilikle kuma ı tabanların altından çekip çıkarmama yardım ediyor.

"Bu ne  eytanlık?!" diye g l yor, t l  dekoltesinin askısından çekip çıkaramıyor.

"Elbisemi yırtıyorsun, sakın ol."

"Siktir et!" Yerden bile kalkmıyor, her  eyi a ağıdan yapıyor ve kendimi onun omuzlarından birinin  zerinde y z st  buluyorum, eteğim ayakkabıma yapı mı ,

Kendini yukarı çekip beni bir t y gibi tutarken, beni bilmediğim bir yere g t rmeye hazırken hareket edemiyorum.

Kırmızı kadife bir halıyla kaplı merdivenler, o ilerledik e g r ş alanımdan kayboluyor. Y z m n iki yanında sallanan sa lar y n m  kaybetmeme neden oluyor.

"Eryk, beni yere bırak."

"Bu daha hızlı olur. Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Arkanı d n, bana nerede g ster."

G steri yapmıyor ama sanki teknik bir tutuşun ortasındaki bir dans ıymışım gibi beni omzundan kaydırıp kollarıyla yakalıyor. Boynuna yapışıyor, o ise dudaklarıma bir  p c k kondurarak beni şaşırtıyor.

O da benim kadar şaşırmış g r n yor, sanki bu k c k sevgi dolu jest ona ait değilmiş ve beklenmedik bir şekilde, kalpten gelmiş gibi.

Beni tekrar yere bırakıyor, geri  ekiliyor ve belki de daha derin bir mesafe yaratmaya  alışıyor. Beni yakınında hissetmek istemesi, şimdiye kadar bana verdiği t m diğer  p c klerden farklı olarak beni bu şekilde  pmek istemesi, kişisel bir  atışmanın eşiğini aşmasına neden olmuş gibi g r n yor.

O da bunun son birlikteliğimiz olabileceğini d ş n yor mu?

Aramızda bir duvar y kselmiş gibi g r nd ğ nden, onu yıkmak istediğime karar veriyorum ve onun yaptığı gibi, aceleyle, sanki varlığımın derinliklerinden gelmiş gibi, eğilip avu larımla g ğs ne yerleştiriyorum ve ona hızlı bir  p c k konduruyorum.

Popping.

Kuru.

Doğru.

Bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz, onda algıladığımı d ş nd ğ m şeyi ben de hissediyorum.

"Hadi gidelim," diye olası tepkileri kesiyorum ve  st kattaki koridorda y r yorum.

Roche Sarayı  ok şık bir yerdir. Eskiden bir otelmiş, bu y zden birkaç odası olmalı. Teker teker a maya  alışıyoruz, hepsinin kapalı olduğunu g r yoruz.

Son odaya kapalı olduğunu g r yoruz. Ve ger ekten de  yle.

"Gelen var mı diye kontrol edin" diyor.

Koridorun başlangıcını izliyorum, cebinden bir şey çıkarıp bir bıçak gösterdiğini görür görmez ağzımı kocaman açıyorum.

"Neden bıçağın var?"

"Sakin ol, balık." Yaramaz bir sırıtişla gözümü sıkıyor. "Onu sadece bu tür şeyler için kullanıyorum."

"Yani sen bir ev hırsızı mısın?" Ucu yamanın içine soktuğuna inanamıyorum.

"Şşşt!" diye konsantre olur, bileğini profesyonel bir hırsız gibi hareket ettirir.

Tac.

Tamamen şok olmuş bir halde, odayı açabildiği için kendi kendini alkışladığını görüyorum.

"Önden buyurun prenses.

Gözlerimi ondan ilerliyorum, bana dokunursa kendimi yakacakmışım gibi mesafeliyim.

'Beni korkutuyorsun'.

"Bu kadar az şey için mi?"

İçeri girdiğimizde her yer karanlıktı ve etrafımızda ne olduğunu göremiyorduk. Eryk kapıyı kapatarak bir gümbürtüye neden oluyor ve arkamı döner dönmez kelimenin tam anlamıyla saldırıya uğruyorum.

"Şimdi seni korkutmalıyım."

Bugün.

Eryk'in kalbinin benim için çılgınca attığını bilmek beni derinden etkiledi.

Evet.

*Benim var. diledi kaçmak için, için kaçının e için
değil deneyim ve Gerçekle yüzleşince aynı kalp atışını mı?*

Evet.

Sözleşmeyi imzalarken katılmadığıma pişman oldum mu?

Evet.

Nişanlım bana bütün bir kaktüsü yutmuş gibi bakarken, benim onun yanında konferansta bulunmam uygunsuz mu?

Evet.

Ray'in elini tuttuğumda sanki parmaklarını kırmak istiyormuş gibi elime bakması yanlış mı?

Evet.

Erkek arkadaşım bana yaklaştırmaya çalıştığında onunla temastan kaçınıyor ve bana dokunamayacağından emin oluyorsam kendimi suçlamalı mıyım?

Evet.

Eryk'i hala çekici buluyor musun?

Hem de çok.

Bakmadan da yapabilirsin.

Hayır.

Boka mı battın?

Evet.

Sizi şu anda birlikte olduğunuz adamla görmesini engellemek için kaçarmıydınız?

Evet.

Şu anda yanınızda olan kişinin o olmasını ister miydiniz?

Evet. Evet. Evet. (Evet. Evet.

Evet. On bin kere evet. SONRA.

Son kelime kafamın içinde çaresiz bir çılgınlıkla patlıyor. Ray'in elini kavırıyorum ama bu sadece sinirsel bir refleks, bir şeye tutunma ihtiyacı, dudaklarımdaki diş izlerini yazdırmamak için.

Fotoğrafçılar Eryk'in ironik şakalarına gülümserken, şimdi bir hostes ona oynayacağı resmi formayı uzatıyor. Leclerc'in yeşil tişörtü yanında, sadece benim anlayabileceğim kadar mutlu bir şekilde poz veriyor.

İsminin altında sekiz rakamının yazılı olduğunu görmek göğsümde öyle derin bir boşluğa neden oluyor ki, göstermek istemediğim bir duyguyu orada bulunan herkese açıklamaktan korkuyorum.

Kardeşim Taurus ve takımın spor direktörü, ritüel fotoğraflarını bitirmek için küçük mücevherlerini kuşatıyor. Eryk'in gözlerini bana getirişindeki tempo inanılmaz. Neredeyse düzenli, bir kalbin doğal atışı gibi, nefes almanın aşamaları gibi, dünyadaki en basit jest gibi.

Lenslere bakıyor, gülümsüyor, yeni üniformasını yerleştiriyor ve sonra beni arıyor.

Başkanına bakıyor, elini uzatıyor, sıkıyor, flaşların patlamasını bekliyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Aynı şeyi DS ile yapıyor, formayı katlıyor ve onu yakalamak için canlanan gazetecilere doğru fırlatıyor ve sonra bir kez daha *beni* arıyor.

"Bu gece Black Space'e gidiyoruz." Ray'in sesi beni düşüncelerimin kahramanından uzaklaştırıyor. "Kızlar Novak'ı karşılamak için rezervasyon yaptırdı." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve beni zorla kendine çekerek dudaklarımı ısiran bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ama sadece ışıkları söndürmek, kendimi soyutlamak ve göz bebeklerimin bizi mutlaka görecektir olan o öfkeli adamın tepkisini aramasını engellemek için.

Erkek arkadaşım dilini çıkarır çıkarmaz vazgeçiyorum ama etrafımızda birçok insan olduğu için bu hareketi yadırgamıyor. O da çok iyi biliyor ki ben şakalarımızı sergilemekten hoşlanmıyorum.

"Birkaç arkadaşını da getir," diye ekliyor, "onu Eryk ile tanıştıracacağız."

"Evet, tabii," diye zorla gülümsedim. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Birkaç soruya cevap verip veremeyeceğini soran bir muhabirin araya girmesinden yararlanıyorum ve fark edilmemeyi umarak dışarı çıkmaya çalışıyorum.

"Zöe Pisces Leclerc," arkamda bir ses duyuyorum ve Eryk'in savcısını tanıyorum. "Ben Nestor, yıldızın kardeşiyim." Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

Ateşli kafanın daha zarif ve olgun bir versiyonuna bakıyorum. Ajanın renkleri bizim bombacınıninkilere kıyasla daha koyu, ancak gözlerinin kesimi, farklı bir renk tonu olmasına rağmen, neredeyse aynı.

"Benim için zevk.

"Beni düzgünce sıkmanız gerektiği söylendi."

Kendimi böyle bir özgüven için hazırlıksız buluyorum. Belli ki Novak'ların yüzüzlüğü aileden geliyor.

'Gerekirse seni köleleştiririm,' diyerek oyuna devam ediyorum.

Bana bakışını fark ediyorum ve yine tanıdık bir tavır görüyorum.

"Telefon numaralarımızı değişelim, böylece bana ihtiyacın olursa, istediğin zaman bana ulaşabilirsin."

"TAMAM!" Böyle bir istek beklemiyordum. İçimden tereddüt ediyorum ama yine de onun istekliliğinden faydalaniyorum. Parmaklarımı uzatıp

Elime tutuşturduğu cep telefonu numaramı ezberlemeye hazır, ama Eryk onu kardeşinin avucundan kaptığında alet elime tam zamanında ulaşmıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıyor ona.

"Nestor ve ben telefon numaralarımızı değiş tokuş ediyorduk," diye araya giriyorum hemen.

"Neden?" Basın toplantısını henüz tamamladığı için mutlu olması gerekirken, oldukça büzülmüş görünüyor.

"Ajan olayı bir şey mu?" diye hafızasını tazeliyorum.

"Unuttun mu?"

Bu arada Nestor, sanki kendi dünyasına yabancı iki örneği inceliyormuş gibi sessizce bizi izliyor.

"Numaranı bana verebilirsin. Seni kardeşimle görüştüreceğim." Cebinden akıllı telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Bunun seninle ne ilgisi var, pardon?"

Başını ekrandan kaldırıyor ve ciddi bir tavırla bana bakıyor.

"Size açıklayayım mı?"

"Evet," kollarımı göğşümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir dakika benimle gel.

Geniş koridoru konferans salonundan ayıran eşiği geçiyor. Beni beklemeden hızlı adımlarla bahçeye bakan Fransız penceresine doğru yürüyor.

Kapıyı benim için iterek açıyor, benim için açık tutma zahmetine girmeden. Dışarıda ona ulaştığımda, sessizce duruyorum, sert ve savunmacı, sakinleşmesini bekliyorum, çünkü o ileri geri gitmeye devam ediyor.

Saçındaki lastiği çekip çıkarıyor ve at kuyruğu şeklinde yeniden düzenliyor.

Göz ucuyla bana bakıyor, sonra çimenlere bakıyor. Sırtını bana dönerek yürüyor ve tekrar yanıma geliyor.

Bana tekrar bakıyor ve sonra gidiyor.

Bir süre böyle devam ediyor, kafese kapatılmış bir aslan gibi görünüyor, ben ise sabrımı kaybetmeye başlıyorum, etrafıma bakıyorum ve biri tarafından yakalanmaktan korkuyorum.

Ray, gazeteciler, Taurus, kurnaz Chantal.

"Duracak mısın, mısın?" diyorum .

"Hayır! Eğer durursam, zarar veririm. Burada lanet bir top yok mu? Lanet olası bir spor merkezindeyiz!"

"Top sürmeye ihtiyacın var mı?"

Tekrar önüme geçti ve sadece *evet* dedi. Ve gitti.

"Eryk, lütfen bir dakika dur." Ona ulaştım ve elimi kaslı sırtına koymaya cesaret ettim.

Onun tiksintiyle irkildiğini görüyorum.

Ve bu beni incitiyor.

Bana nasıl baktığını görmek beni incitiyor, çünkü içinde bir çatışma olduğunu biliyorum.

Yıllar sonra tekrar patlayacağını hiç ummadığı bir şey.

"Özür dilerim," diyorum.

Gözleri donuk, her zaman hatırladığımdan çok farklı.

"Peki ne için?" bakışlarını benimkilerden ayırmadan bana doğru geliyor. "Bugün kalbimi patlattığın için mi? Kafamın içine geri döndüğün için mi? Öylece, durup dururken, ben seni durduramadan? Yoksa meşgul olduğun için mi üzgünsün? Koşuş arkadaşım, şu anda birlikte yaşadığım adamla basın odasına daldığın için çünkü kim bilir hangi sapkın nedenle buna karar *verdin*. Ama belki de değil, muhtemelen onun yerine benim orada olmamı istediğin için üzgünsün, ya da belki de er ya da geç olacağından korkuyorsun. Söyle bana Zöe Balık, tam olarak ne için üzgünsün?"

Göz bebeklerim bir daha yaşayacağımı hiç düşünmediğim duygularla titreşiyor. Ne bugün, ne şimdi, ne de o karşımdayken.

Tenimde her zaman onun adını taşıyan karıncalanma hissi sırtımdan, kollarımdan, karnımdan, boynumdan aşağı iniyor... Her yere ulaşıyor.

Ve yanaklarımda sıcaklık hissediyorum. Göğsümde ateş hissediyorum. İçimde öfke hissediyorum. Aşağılarda, midemin derinliklerinde. Çünkü böyle olması hiç adil değil. Daha fazla insan için adil değil, özellikle de bizim için.

Gözbebeklerime tazeliği geri getiremiyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor, çünkü gözyaşlarım akıyor ve onları saklayamıyorum. Ondan saklayamıyorum.

"Ağlama," diye fısıldıyor. "Zöe, lütfen. Affedersiniz!" Parmaklarını yüzüme uzatıyor, bir an yanaklarımda hissediyorum ama omuz silkiyorum.

Geri dönüyorum.

Kendimi

inkar

ediyorum.

İnkâr ediyorum.

Onun dokunuşunu
engelliyorum. Ve bu beni
incitıyor.

"Uzak durmanın zamanı geldi, Eryk. Bence senin , kariyerin için ve Ray için doğru olan bu."

Ona sırtımı , içeri girmeye hazırdım. Karar avuçlarımda sıkıştı,
pişmanlık kalbimi doldurdu.

"Peki ya senin için?" diyor arkamdan. "Senin için doğru olan ne?" Yüzümü çeviriyorum, ama geri kalanımı değil.

Onu gözlerimden uzak tutuyorum, vücudumun geri kalanından ayırıyorum.

"Senden uzak durmak. Benim için doğru olan bu.

Ona istediğimin bu olmadığını söyleme şansı vermiyorum, çünkü gerçekte artık ne istediğimi bile bilmiyorum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Zifiri karanlık ama görme duyumu harekete geçirmeme gerek yok. Şu anda baskın olan dokunma duyusu. Onu kendime çekiyorum ve körü körüne duvara doğru itiyorum. Ellerim kışında bitiyor ve ani iniltisi doğrudan karnımın alt kısmına geliyor. Onu yukarı kaldırıyorum, ne de olsa çok hafif, ama uzun elbisesi yüzünden bacaklarını arkamdan bağlayamıyor.

"Lanet olsun, ne kadar çok kumaşı var bu elbisenin," diye yakınıyorum, aceleyle yukarı çekmeye başlayarak.

Parmaklarım onun çıplak kalçalarının tenle temasını hisseder hissetmez çılgına dönüyor, sonra yuvarlak kalçaları ve son olarak giymesini beklemediğim daracık külotu.

"Sakin ol," diye inliyor ve ben de ağzını tıkıyorum. Kalçalarını sıkıyorum ve sonunda içime girmeyi başarıyor.

Dilim onunla buluştuğunda, bana binmeye çalıştığını, utanmadan sert sikime masaj yaptığını hissettiğim anda tamamen aklımı kaybediyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen..." Dudaklarını ısırarak nefes nefese kalıyorum,

"Onu çıkarıyorum".

Aniden ışık gelir.

"Buldum!" diye , eli düğmeyi kavırıyor.

"İzlemek ister misin?"

"Görmek istiyorum, evet.

"Ne?"

'Birlikteyken nasılsınız'.

Onu kollarımın arasında tutuyorum, avuçlarım poposunu desteklemek için sonuna kadar açık, sıkı kalçaları kalçalarımı sarıyor, kolları boynuma dolanıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

Tanımlanamayacak kadar güzel.

Odanın ortasında duruyorum, yüzümü ona doğru kaldırıyorum, o da bana aynı şekilde bakıyor. Duyguların aynası gibiyiz, çok benzer, çok gerçek, hiçbir şey yapmacık değil.

Şu anda aynıyız ve aynı şeyleri istiyoruz.

Zöe yüzümdeki yaraları okşayarak beni şaşırtıyor. Küçük parmakları elmacık kemiğimin altından geçiyor, sonra şişmiş dudağımı sıyrıyor.

"Seni
yakıyor
mu?"

Başımı
salladım.

"Seni öpersem acır mı?"

Nego.

Ağzıma uzanıyor, nazikçe yalıyor. O daha nazik ve özenli, daha narin ve sabırlı. Ben daha sert ve bencil, daha tutkulu ve aceleciyim.

Ama bu sefer her hareketin, her hissin, teninin benimkiyle buluşan her parçasının tadını çıkarıyorum.

Onun varlığı dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, bir grup koltuğun depolandığı bir odada olduğumuzu ancak şimdi fark ediyorum.

İlk sıradan birini seçip oturuyorum ve onu kucağıma oturtuyorum. Sikimin üzerine oturdu. Onu hissetmeye meraklı, aramızdaki yeni bir baskının, ilk kez birlikte keşfettiğimiz bir şeyin etkileri ilgisini çekiyor.

Ve ben bu şekilde seviyorum. Benim gözümde tüm bunlar ölçülemez bir değer kazanıyor.

Zöe benim üzerimdeki hareketlerini gözlemlemeye odaklanıyor. Sanki ben onun içindeymişim gibi pelvisini hareket ettiriyor ve daha fazla cevap istermiş gibi bana bakıyor. Söyleyecek bir şeyi olduğunu ve fiziksel olarak kendini kısıtlamamasına rağmen kendini ifade edecek cesareti olmadığını hissediyorum, bu yüzden bir tür başlatıcı, bir rehber, bu anı mükemmelleştirme sorumluluğuna sahip olan kişi gibi hissetmeye başlıyorum.

"Görmek ister misin?" diye fısıldıyorum, saçlarını bir kulağının arkasına götürerek. Başını sallıyor ve kalçalarımın arasında onu yukarı çeken bir dürtü başlıyor, bakabilmesine izin vermeden önce hissedebilmesi için ona doğru itiyorum.

"Sen al," diye teklif ediyorum, parmaklarım poposunun etine gömülmüş halde onu kendime çekerek.

Dudaklarını yaladığını ve Didier'nin pantolonunun düğmelerini açmakta tereddüt ettiğini görüyorum. Bir elimle yanaklarını kavırıyorum ve yüzünü kendime yaklaşıtıyorum, ağzına fısıldamak için: 'Korkma. Şu anda benimle ilgili her şey sana ait. Dilediğin gibi, dilediğin gibi yapabilirsin. Ben buradayım ve seninim'.

"Benden de aynısını mı talep edeceksin? Yani... sahip olmam gereken...".

"Korktuğun şey bu mu?" Parmakları adamın yanaklarındaki tutuşunu gevşetiyor, boynunun üzerinde daha nazikçe kayıyor. "Karşılığında senden şey istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Karşılıklı bir değişim olmalı, değil mi?"

"Sadece sen de istersen.

"Tamam," diye iç geçiriyor.

Dayanamıyorum ve onu ensesinden tutup çekiyorum, dilimi ağzına sokuyorum. Pantolonunun fermuarını açmaya başlayarak beni şaşırtırken, ondan çaldığım öpücüğü her anlamda yiyorum.

Hemen geri çekiliyorum, çok ilgili, çok heyecanlıyım. Sırtımı koltuğun arkasına yaslıyorum, o ise parmaklarını nazikçe ve dikkatlice boxer'ımın altına sokuyor.

"Tanrım!" Başımı kaldırıp tavana bakıyorum ve bir an için göz kapaklarımı sıkıyorum. Umarım kendimi tutabilirim ve onun bana dokunmasına, her yerini okşamasına ve daha ileri gitmesine izin vermek için aşırı istekli görünmem.

Elastik bandı indirmesine odaklanıyorum, aletimi tüm uygunsuzluğuyla ortaya çıkarıyor.

Dudaklarını araladığını görüyorum, sonra gözlerini daha da açıyor, sanki bir erkeğin böyle olmasını beklemiyormuş gibi.

"Onu ilk kez mi görüyorsun?"

"Evet!"

"Kulağa nasıl geliyor?", az önce söylediğim sözleri hemen geri alıyorum. "Ne saçma bir soru! Affedersiniz."

Tatlı tatlı gülümsüyor ama o anda dikkati artık gözlerimde değil, avucumun içinde tuttuğum şeyde.

"Eryk, bana nasıl olduğunu gösterir misin... Şey, nasıl...".

"Seni düşündüğümde kendime nasıl zevk veriyorum?"

"Evet.

Küçük kadınım meraklı ve ilgisini çekiyor. Ben kimim ki onun böyle bir isteğini reddedeyim?

"Sadece bir soruya doğru cevap verirsiniz".

"Sen bitti o ne sen I sana söyledim diğer gün mü? Ti sen Bunu benim yaptığımı hayal ederek kendine dokundun mu?".

Zöe bakışlarını başka yöne çeviriyor, onu derinden utandıran bir gerçekten kaçıyor. Yanakları alevleniyor ve içgüdüsel olarak, parmaklarımla onlara dokunuyorum, onunla birlikte yanmak istiyorum.

"Bana bak!"

Ama penisim onun dikkatini dağıtmaya devam ediyor ve bakışlarını yüzüme dikmeden önce, gözleri tam sıkmaya başladığım yerden beni çimdikliyor.

"Beni sikimden kışkandırma, Zöe. Şimdi gözlerini *bana* ".

Şehvet dolu bir yüzü, yaramaz ve heyecanlı bir ifadesi var.

Seni beklettiğim için bir pislik olabilirim, ama daha fazlası için ne kadar titrediğini görmek hoşuma gidiyor.

Çubuğu bırakıyorum ve ellerimi uyluklarının ortasına götürüyorum. Kalın kumaş ona istediğim gibi dokunmama izin vermeyecek ama amacıma ulaşabilmeliyim.

"Beni düşünürken parmaklarını buraya mı koydun?" diyorum, başparmağımı amıma dayayarak, "Beni düşünürken parmaklarını buraya mı koydun?"

Açgözlü ve güzel, benden uzak durmuyor ama kendini parmak ucuma bastırıyor.

"Evet. Yaptım."

"Kaç kere?" diye soruyorum, ona masaj yapmaya başlayarak.

Göğsü heyecanlı iç çekişlerle inip kalkıyor. "Neredeyse her gece."

Lanet olsun! Ona o kadar çok şey yapmak istiyorum ki, doğru düzgün düşünemiyorum.

Parmağımı bıraktığım yerde tutuyorum, sadece belirli bir noktaya basmanın nasıl bir his olduğunu hissetmesine yetecek kadar uzun, ama sonra yavaşça uzaklaştırıyorum.

Sanki abartılı bir apneden sonra sudan çıkmış gibi beceriksizce çırpındığını görüyorum.

"Şimdi sana kendime nasıl dokunduğumu göstereceğim." Elini tutuyorum. "Ama bunu birlikte yapacağız."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Eminim ki hangi şekilde yaparsan yap, bana hangi şekilde dokunursan dokun, benim için şimdiye kadarkilerin en iyisi olacak."

Sözlerimi duyunca cesaretini topladı ve elini sertleşmiş penisimin etrafında gezdirmeme izin verdi.

Avuç içi sıcak etimi sardığı anda öldüğümü hissediyorum.

"Zöeeee! Sık onu!" Yalvarışım kontrol altına alınmış, dizginlenmiş bir arzuyla dolup taşıyor, hala sadece

aceleci olmak.

"Bu iyi mi?" Benim parmaklarım onları kapatırken, onun parmakları doğru bir güçle geriliyor.

"Mükemmel." Elini tutarak beni uyarması için ona rehberlik ediyorum. Birlikte aşağı yukarı gidip gelmeye başlıyoruz, sanki bir aletmişim gibi mastürbasyon yapıyoruz.

Seninle benim aramdaki bağ.

Ama o istediğim tempoyu yakalamaya başladığında hissettiğim duygulardan kendimi tamamen soyutlayamıyorum. Teninin sikime değmesine, onun lezzetli deneyimsizliğine kayıtsız kalamıyorum.

Ona bana dokunmayı öğreten sadece ben değilim. Bugün bana nasıl heyecanlanacağımı öğreten o.

"Yalnız git." Yanaklarından tutup yüzünü kendime yaklaşıtıyorum. "Bana cennete kadar eşlik ederken seni öpmem gerek."

Dilim sadece onunkini okşamakla kalmıyor, tadını çözerek ve onu ağzıma davet ederek zarif bir dans sergiliyor. Derin bir yoğunlukla öpüşüyoruz, parmak ucunu ereksiyonumun tam tepesinden geçirirken beni yüksek sesle inlemeye zorluyor.

"Sana ne yapmamı istersin?" diye sorar.

"Sorun değil Zöe, seni acele ettirmek istemiyorum. Zamanımız var, istediğimiz zaman istediğimiz şeyi yapabiliriz."

"Hayır, yapmayacağız. Zamanımız yok".

Onu bileğinden tutup engelliyorum ve yüzüme bakmaya zorlamak için yanaklarını tekrar sıkıyorum.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Gideceksin, yani bu bizim ilk ve son seferimiz olacak."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Gözleri tutkuyla parlıyor ve kızarıyor ve duygularını benden gizleme zahmetine girmiyor. Şimdi çok açıklar, aramızda çok mevcutlar. Bu mükemmel anın önüne geçtiler, bizi şüpheyle doldurdular.

"Bu benim yansımam değil, Eryk. Bu gerçek." Dudaklarını dudaklarıma dayıyor ve onları güvensizlikten de kaynaklanan özel bir duygusallıkla emiyor. Ve belki de onu benim için bu kadar saf ve değerli kılan, yeryüzünün derinliklerinden yeni çıkmış bir pırlanta gibi yapan da bu sert yanıdır. "" diye devam ediyor, "seninle gurur duyuyorum".

Her iki elini de tutup enseme götürüyorum ve onu yaz ortasında bir battaniye gibi üzerimde hissetme arzumu getiriyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp basit bir *evet* imasında bulunarak beni şaşırttı. başını sallayarak.

"Ne istiyorsun güzelim?"

"Bunu hissetmek istiyorum. Seni hissetmek istiyorum. Sadece bunu."

"Yerimde kalabilir miyim bilmiyorum".

Eh, hayır, onu uzak tutup tutamayacağımı, kendimi tüm ruhumla ona sokup sokamayacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Lütfen, öyle güçlü bir şey hissetmeliyim ki her gün çarşafaların altında seni aradığımda bunu hatırlayabileyim."

Güzel sözler karşısında hissetmeyi beklemediğim bir öfkeyle onu saçlarından yakaladım ve ağzını tuttum.

Eteğini yukarı çekiyorum, parmaklarımla külotunun kumaşını arıyorum.

Daha ileri gitmeden, çok fazla dokunmadan, işaret parmağımla kenarına vuruyorum, külotunu hareket ettiriyorum ve açık tutuyorum.

Gözlerinde parıldayan muhteşem bir merakla şaftımın üzerine eğilişini, içine girecekmiş gibi görünen ama bunun yerine sadece geniş, ıslak dudaklarının arasından kayan gergin eti kucaklayışını izliyor.

"Siktir, Zöe," diye canavar gibi homurdanıyorum, o da vücuduma bastırıp kendini uyararak inliyor.

Sanki kendini keşfetmek için beni kullanıyor, ama benim bakış açımdan bana harika bir şey hediye ediyor. Günlerimin geri kalanı boyunca zihnimde paha biçilemez, ebedi ve keskin olacak.

Kalçalarını sıkıyor ve bu zarif ve şehvetli yolculukta ona eşlik ediyorum. Bakışlarım onunkilere yapışıyor, sonra yemek istediğim dilin çıktığı ağzına doğru ilerliyor.

"Senden..." diye yutkunuyorum, sikimi bacaklarının arasında germeme neden olan bir dürtüyle sarsılıyorum. "...Göğüslerinizi açmanızı?"

"Eğer bunu yaparsam, o zaman onlara dokunmanı istiyorum".

"Bugün beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

"Seni tanıyorum, karşı koyamazsın."

"Seni yakaladığımda ilk teslim olanın sen olacağına dair bahse girmek ister misin?"

"Sanırım yeterince pes ettim," diye soluk soluğa söyleniyor, şimdi daha güçlü bir şekilde kendini bana doğru bastırmaya devam ediyor.

"Bakayım!" diye ısrar ediyorum. İşaret parmağımı ve orta parmağımı göğüs dekoltesinde gezdiriyorum ama korsajının kuplarına dokunmuyorum. Bana bir işaret vermesini bekliyorum, vahşileşmeme izin verecek yeşil ışığı. "Sadece sikime binişini izlemek istiyorum."

Ona bu kirli cümleyi söyler söylemez, tüm zarafetiyle yakanın ortasından tutuyor, parmakları kumaşı sıkıca kavırıyor ve yavaşça üstünü aşağı çekerek az önce en sevdiğim parçası haline gelen şeyi ortaya çıkarıyor.

İki gergin, istekli meme ucu yumuşak, şeffaf tende göze çarpıyor. Sanki kalan son nöronlarımla oynamışım gibi kendimi büyülüyorum.

Gücümü kaybedip koltuğa teslim oluyorum, o ise artık kaybolmuş olan benim üzerimde kalçalarını sallayarak kendini tatmin ediyor.

Saplantılı kayıp.

"Bırakacağını biliyorum," diye fısıldıyor ağzıma yaklaşarak.

"Öp beni.

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bugün bir köpekbalığısın, küçük balık. Beni rahat bırakmıyorsun."

"Öp beni!" diye tekrar talep ediyor, kendini uyarıyor ve ağzımı hafifçe okşuyor.

'Seni öpersem, ısırırım'.

"Yap şunu.

"Emin misin?"

"Ve dokun bana!"

'Eğer sana dokunursam, oyunu kaybederim'.

"Kaybedenin ben olmama izin verme".

"Bana vermek istemiyor musun?" diye yüzüne karşı nefes nefese kaldım, poposunu ve hareketini durdurdum.

Penisim o kadar çok geriliyor ki hepsini hissediyor. İsteseydim daha fazla yer açabilirdim, her zamanki gibi bencil olsaydım sonuna kadar gidebilirdim. Ama onunla her zaman olduğum gibi değilim. Ben farklıyım, ben sadece ona ait bir versiyonum. Taklit edilemeyecek bir versiyon.

"Bunu hissediyor musun?", ona çarpıyorum ve o sarsılıyor. "Bu dövüşü kazanmak istediğimi düşünseydim, Zöe, seni altıma almam ve geri dönüşü olmayan bir bariyeri geçmem gerekirdi."

"Bunun böyle olmasını istemiyorum.

"Biliyorum. İşte bu yüzden sana dokunmak istemiyorum. Eğer dokunursam, kendimi durduramam."

"Ya kaybeden ben olsaydım? Ya teslim olan ve sana her şeyimi veren ben olsaydım?"

"Zaten yapıyorsun." Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırıyorum, kalçalarının arasından seksim içeri giriyor, onu genişçe açıyorum, küçük yarığın erişimi engellediğini hissediyorum. Biraz içeri itiyorum ve birkaç milimetre boyunca kendimi onun içinde hissediyorum.

O küçük alan zaten aradığım cennet.

"Eryk!" diye inliyor korkmuş ve heyecanlı bir şekilde.

"İçeri girmeyeceğim, merak etme!"

Güzel küçük kadınım bir kez daha kendini yukarı çekip göğsünü yüzüme yaklaştırarak beni şaşırtıyor.

Bir meme ucunu dudaklarıma doğru yönlendiriyor ve ona kapıyı benim için açık bıraktığını fark etmesi için zaman veriyorum.

"Gol atmak üzeresin, bebeğim.

"Yap ve sonra bana ithaf et!"

Daha fazla düşünmeden, gözlerim onun üzerindeyken, bana sunduğu yeni favori parçamı ısırarak atışımı ağa yerleştiriyorum.

Bugün.

İspanya'dan arabalarımın gelmesini beklerken, şirket bana T-Leclerc Motors'tan bir cip temin etti. Nestor, yarından itibaren bana banliyöde küçük bir ev aramaya başlayacak. İsteğim basit ve açıktı. Ailemin evinden şimdi ya da hiçbir zaman taşınmaya niyetim yok. Bu yüzden annemi ziyaret etmemi teklif etmeye bile çalışmadı. Bana sadece kendisinin şimdilik bizimkilerde kalacağını, benim ise Zöe'yi rahatsız etmemek için bir süre daha Ray'lerde kalacağımı söyledi.

Oda arkadaşım bu karara aldırmadı, hatta kız arkadaşının Leclerc Park Hotel'de bir süite taşınmamı teklif ettiğini - aslında tehdit ettiğini ya da zorladığını, artık hatırlamıyorum bile - duyunca, bir süre daha onunla kalmam için ısrar etti.

Her Şeye rağmen, onun alanını işgal etmek gibi bir niyetim olmadığını belirttim, bu yüzden partiye şirket tarafından sağlanan arabayla gittim. Asla bilemezsiniz... Eve güzel bir fetihle gelmem ve sonra da sağduyulu bir Şekilde sikişmem gerekebilir. Onu dairesine götürür ve hiçbir kısıtlama olmadan becerirdim.

Neyse ki bunu belirtmeye gerek yoktu. Ray bana aęıkęa eğer sevişmek istiyorsam bunu yapmam *gerektiğini* söyledi. Hem de gürültülü bir Şekilde.

Seni sapık ırk, hepsi bu!

"Buna ne dersin, ha?" Kendisi de şık bir ceketle sarılmış kollarını açıyor ve etrafında dönüyor.

Paris'te tanınmış bir kulüp olan Black Space'in kapalı alanındayız. Takıma katılmamın Şerefine ve anavatanı Amerika Birleşik Devletleri'nde oynamak üzere takas edilen eski hücum oyuncusu Vince Williams'a veda etmek için sahanın yarısı tamamen biz Leclerc futbolcularına ayrılmıştı.

Kravatımı gevşetiyorum ve minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Gidebilir diyebilirim."

"Cox omzumdan tutup beni bir dizi yuvarlak, siyah kanepenin bir tür arena oluşturduğu bir köşeye götürüyor. "şimdi gidebilirsin," diye ekliyor, kk amfitiyatroyu işaret ederek.

İkimiz de gözlerimizi müziğin ritmine göre kıpırdanan ve beni şehre geri ęaęırmaya hazır olan kadınlara dikmişken, gömleğini takdirle ęekiřtiriyorum.

"Hey, Novak!" gösterişli kulüp kaptanı Adrien Lacroix sırtıma atlıyor. "şunları görüyor musun? Hepsi senin, ama hepsi senin."

"Sanırım yle," diye mırıldanıyor son derece kışkırtıcı bir ęift dudağı olan güzel bir melez. zerinde her hareketiyle ışıldayan kısa, altın rengi bir elbise var. "Burada ęoęunuz meşgulsünüz," diye yüksek sesle ekliyor. Elini uzatıyor ve ben de bir kelebek gibi elini nazikęe kaldırıp sırtına iffetli öpücük konduruyorum. "Aline Lacroix, nasılsınız? Ben aptalın karısıyım."

Partideki en güzel kızlardan biri olduğu için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. "Takım liderinin eşi olarak Leclerc futbolcularının kız arkadaşlarını temsil etmek üzere seğildim. şunu aęıkęa belirtmek isterim ki, pistte dans ederken gördüğünüz ęekici kadınlar

eskortlar, ama *bizim arkadaşlarımız*, bu yüzden, sevgili bombacı, sakın ol ve kendine gel'.

Adrien'i kolundan tutuyor, o fark etmeden arkasından garip suratlar yapıyor ve sonra gözüme birkaç kez dürtüyor ve bu iyiliğin ortasında kendimi serbest bırakmam için beni kışkırtıyor.

"Sakın bana takımdaki tek bekâr erkek söyleme," bana meyveli bir kokteyl uzatan Ray'e dönüyorum.

"Birçoğu evli, bazıları nişanlı ama Dias, Moretti, Bukari ve Dimitrović evli değil. Eğer ortalığı karıştıracak bir grup arıyorsanız, onları arayın."

'Bunu dikkate alacağım'.

Koşuş arkadaşım yaklaşıyor, etrafına bakınıyor ve kulağımdan birkaç santim ötede fısıldıyor: 'Eğer gerçekten eğlenmek istiyorsan, beni ara. Her arzunu nasıl tatmin edeceğimi bilirim.'

"Beni becermek istiyor musun?"

"Yok artık!" diye gülüyor ve göğüs kafesime yumruk atıyor. Neredeyse içkimi yudumlayacaktım. Biraz alçak bir sesle ekliyor:

'Seni nereye götüreceğimi ve *kiminle* tanıştıracacağımı bilirim'.

"Bak, beni yatağa götürmek istersen anlarım, gerçekten."

"Pislik!"

"Zararı olmaz, yani... bakın burada ne var!", siyah ceketimi açıyorum ve ona malları gösteriyorum.

"Siktir git, Achilles. Sarışınları severim ama büyük göğüslü olanları ve sen bana oldukça düz görünüyorsun."

"Kız arkadaşın esmer," diyorum ve ses tonum hiç de şaka gibi değil.

'Zöe sonsuza kadar, diğerleri olmazsa olmaz'.

Ağzından çıkan iğrenç cümleyi duymamış gibi davranıyorum ve doğrudan beni en çok ilgilendiren konuya geçiyorum.

"Bu arada, partiye gelmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu kadın çok başına buyruk, canı ne isterse onu yapıyor." Elleriyle 'ne baş belası' anlamına gelen bir hareket yapıyor ve kafamda, benim yüzümden ve bu sabahki son görüşmemiz yüzünden gelmediğini düşünüyorum.

Onu suçlamıyorum, çünkü etrafımdaki insan seline rağmen, burada olsaydı, gözlerim sadece onu görürdü ve bunun onu utandıracağını biliyorum.

Ray omzuma vurup uzaklaşıyor ve beni öyle derin bir rahatsızlık hissiyle baş başa bırakıyor ki alkolsüz içkiyi bir dikişte yutup daha sert bir içki arıyorum.

Sonraki birkaç dakikayı takımın sağ dış orta saha oyuncusu Francisco Dias ile arkadaşlık ederek geçiriyorum. Onun İspanya'sı, benim önceki kulüplerimde nasıl olduğum ve Fransa'da ortaya çıkmanın ne kadar karmaşık olduğu hakkında konuşuyoruz. Bize Silva ve Fisher da katıldı. İkincisi Alman olduğu için iletişim kurmakta zorlanıyor. Kalede oynuyor ve diğer oyuncularla daha az zaman geçiriyor. Kesinlikle daha bireysel olan farklı antrenman türü nedeniyle henüz dilimizi iyi öğrenemedi. Bana diğerlerinden biraz daha içine kapanık ve çekingen görünüyor, özellikle de gözleri *kız arkadaşlarının* güzelliğine takıldığında ve yanındaki karısı bizi gülümsetecek şekilde ona dirsek attığında gerginleşiyor.

Leclerc bekarlarının eşleşmiş yoldaşlarını kışkırtmaktan hoşlandıkları hemen anlaşılıyor. Kaçınılmaz olarak ben de onlara katılıyorum, çünkü kısmen elimde olmadan durumun 'kabadayısı' oluyorum, kısmen de kendimi sempatik İtalyan Andrea Moretti, etkileyici bir fiziğe sahip Ganalı Bukari ve özellikle kadınların hedefinde olan Sırp Dušan Dimitrović ile takılmaktan daha iyi buluyorum. İçimden onu geçmeyi ve en çok aranan kişi olmayı geçirmeye başlıyorum.

Kendimizi bu arada gittikçe kalabalıklaşan mücadelenin içine atıyoruz. Arkadaşların arkadaşları geldi, kızlar ve kızlar bolca. Her yerde amcıklar var ve gözlerim hiçbirine odaklanamıyor. Beni seçimlerimi dikkatle tartmaya zorlayan güzel modeller var. Benden fotoğraf çekmemi isteyen tanınmış influencer'larla tanıştırılıyorum. Şakayla karışık, karşılığında telefon numaralarını verirlerse onlara bol bol fotoğraf vereceğimi söylüyorum. Beş dakika sonra bir düzine yeni kişiyi ezberlemiş oluyorum.

Castro'nun kız arkadaşı Fleur dizilerden birinde rol alıyor. Neredeyse yarım saat boyunca onunla *fanboy* modunda kalıyorum. Ondan karakteriyle ilgili bazı spoilerlar koparmaya çalışıyorum ama onu ikna edemiyorum. Maalesef hiçbir şekilde. Daha önce fark etmediğim bir hatun elimi tutup beni kanepeden çekene kadar onunla kalıyorum.

Davor'un gönderdiğini fark ettiğimde gülüyorum, Fleur'la çok fazla yakınlaşmamı kıskanıyor.

Ona bir orta parmak gösteriyorum ve kendimi tekrar pistte buluyorum, bu kediciğin keskin tırnakları beyaz gömleğimi çiziyor. Beni yakamdan çekiyor, ona daha yakın olmamı istiyor. Onunla daha iyi konuşabilmek için kulağına doğru eğiliyorum ve müziğin sesini bastırarak narin parfümünü kokluyorum.

"Adın ne senin?"

"Sabine".

Kız şarkının ritmine uyarak arkasını dönüyor. Biçimli kıcı bana çarpıyor, kalçaları çok cesurca temas ediyor.

Onu kalçalarından tutuyorum, tam olarak bu şekilde içine girdiğimi hayal ediyorum, o ise eğilip başını göğsüme yaslıyor.

Yüzümü yanağına dayıyorum ve sadece nefesimle onu okşayarak iç çekiyorum.

Bana dönüyor, muzipçe gülümsüyor.

Eğer onu şimdi eve götürürsem, Ray olmayacaktı ve bütün daire bana kalacaktı. Onu kulübün bir yerine götürürsem, ben içkimi yudumlarken bana sakso çekmesine izin verebilirdim. Benimle gelmesini, bir otele gitmesini istersem, beni takip ederdi.

Yarı aydınlığı delen ışık huzmeleriyle gizlenerek dans etmeye devam ediyoruz. Sabine yetenekli ve baştan çıkarıcı bir dansçı. Parfümü beni yemek arayan bir canavar gibi cezbediyor. Amcığa açım ve bunu ondan bile saklamıyorum.

Doğum lekemi sırtına sürüyorum ve o da elleriyle yüzümü arkasına için kollarını kaldırıyor.

Tam bacaklarımın arasında, sanki sadece atmosferik bir değişiklikte ateşlenmiş gibi bir arzu titremesi yaşadığım anda, bir şey beni çekiyor, göz kapaklarımı kaldırmamı istiyor ve beklenmedik bir şekilde bu hissin kaynağı kendini gösteriyor.

Bakışlarımı VIP alanına bakan yöneltiyorum. Ve onu görüyorum.

Ellerini parmaklıklara kenetlemiş, bir kalçası yana doğru kalkmış uzun ince gövdesi büyüleyici bir kıvrım oluşturuyor.

Bana doğru bakıyor.

Kayıtsız.

Duygusuz.

Herhangi bir duygudan yoksun.

Gözleri sadece dansçımın ve benim üzerimde, etrafımızdaki her şeyi sıkılarak izliyor, sanki ipleri çeken bir elin kuklalarıymışız gibi, sadece eğlenmek için, sadece bizi aşağılamak için, sadece sefahatimizle alay etmek için.

O, kuklalarını oynatan kraliçe.

O benim her hareketimin, her tepkimin, içimden ve dışımdan akan her şeyin mimarı. Derimin altında ve üstünde.

O orada, yükseklerde, ulaşılamaz, ama her zaman , uzakta olsa bile, sessiz ve kayıtsız olsa bile.

Zöe her zaman benimle ilgili her şeye sahipti.

Ama... bazı açılardan onu anlamıyorum. Aşağı inip sadece varlığıyla gezegendeki tüm kadınları yok edebilecekken, neden bu kadar yok, bu kadar ulaşılmaz olduğunu anlamıyorum.

Herhangi birini yiyebilir, etrafımdaki her şeyi yıkabilir, tek kişi haline gelebilir.

Her zaman kafamda olduğu gibi.

Ama o orada duruyor, hala bana bakıyor, hala, muhteşem ve güçlü. O kadar kadınsı ki aşırı heyecanlı bir hayvana dönüşüyorum.

Bakışlarıyla beni avucunun içine almış olsa da hiçbir şey anlatmıyor, bir şey ifade etmeme izin vermiyor. Burada olmaktan, beni görmekten mutlu mu yoksa geri döndüğüm için, başka biriyle dans ettiğim için kızgın mı anlayamıyorum.

Bana sinyal vermiyor.

Ben de onu arıyorum, lanet bir tepki.

Bir buz kraliçesi yoksa hala kalbimin prensesi mi olduğunu anlamak için onu kendim inşa ettim.

Kıçını oynatıp sikime sürtünürken yüzüm Sabine'in omzuna yaslanıyor.

Göz kapaklarımı olabildiğince yukarı kaldırıyorum, gözbebeklerim, hareketsiz bir şekilde hareketlerimi dikkatle gözlemleyen saplantıma odaklanıyor.

Ortağımın bileklerinin etrafında dönerek dudaklarımı yanağına yaslıyorum.

Zöe'nin bebeğime ne yapmak üzere olduğumu net bir şekilde görebilmesi için kolunu yan tarafına doğru hareket ettiriyorum. Şimdi elini sikime götürdüğümde, Zöe kendisinin yönlendirilmesine izin veriyor.

Vurmak istediğim kadının, diğer parmakların ereksiyonumu nasıl sıkıştırdığını görmesine izin vermek için kendimi onun sırtından biraz ayırıyorum.

Sabine cesaretimi topluyor ve onu benden alıyor.

Bana masaj yapmasına izin veriyorum ama kafamın içinde başka parmaklar, başka eller, başka kokular var. Başka gözler bana hükmediyor. Çok mavi, çok derin, çok acımasız.

O kötü biri, Zöe'm. Ve öyle çünkü bana zevk vermek için burada değil, bunu reddediyor.

Keşke ona dokunabilseydim.

O üzerimde, o kafamın içinde. Penisimi pantolonumun içinde geren o.

Bu benim son fetihim değil... Hayır.

Partnerim aniden arkasını dönüp boynumda daireler çizerek beni şaşırtıyor.

Bir anda dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bir başkasıyla hayal ediyorum, her katıldığımda içeri süzülen bir başkasıyla, ama tekrar açtığımda buz kraliçesi parçalanmış ve balkonda kimse kalmamış.

O zaman siktir et!

Kızın ağzını sikmeye başladım.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Bedenimi kime bağışlayacağım konusunda bana bir seçenek sunulsaydı, sadece ona bağışlardım. Bana bunu nasıl yapacağımı sorsalardı, tam olarak bu anı tarif ederdim. Ve eğer bana, sahip olmaya karar verdiğim kişiyle bunu gerçekten yaparken neden tüm bunları düşündüğümü sorsalardı, istediğim şekilde ve tam olarak istediğim kişiyle olmasına rağmen, bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeden edemediğimi söylerdim. Hatırlayacağım ana şimdiden projeksiyon tutuyorum, şimdiden ötesindeyim, ilerisindeyim, geleceğimdeyim. Programlanmış doğam beni kaybetmek üzere olduğum şeylerin listesini çıkarmaya itiyor, anlık tadın hazzından mahrum bırakıyor, ona değer vermeme engelliyor.

Gözlerimi kısıarak yüzünü göğsüme bastırıyorum. Ağzı, önceki gecelerde sadece dokunabildiğim, dilinin meme ucunun üzerinde döndüğünü hayal edebildiğim o kadar hassas, benim için o kadar erişilmez bir parçanın etrafında.

Ve sanki düşüncelerimi duymuş gibi nefes nefese, zorlukla, Eryk ağgözlülükle yalıyor. Ağzıma yaptığı gibi kendini bedenime adıyor, yüzümden öpücükler koparıyor.

Dişleri heyecanla tırmalarken, sıkarken ve kemirirken sanki derimden de parçalar koparıyormuş gibi hissediyorum. Uyluklarımın arasına gerilmiş aletine temas etmeye çalışıyorum. Bu asla kendi başıma taklit edemeyeceğim bir his.

Kendimi, bu en yüksek mutluluk derecesini yeniden elde etmeye çalışacağım bir dizi geceye mahkum edilmiş, lanetlenmiş hissediyorum. İçimde, bağırsaklarımın derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum, sanki bedenim kendi kendine, mantıktan bile önce, yakında daha yüksek bir mertebeye yükseleceğini, aşırı zevkin zirvesine dokunacağını biliyor.

Kulaktan dolma bilgilerle, nefsin arzularına boyun eğdiğinizde neler olduğunu biliyorum. Özellikle o hayatıma girdiğinden beri onları kendimde aramaya çalıştım, ama bu kadar büyük, güçlü ve tarif edilemez bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ve bunu tanımlayamıyorum, çünkü artık aklıma gelen her şey onun adını taşıyor.

"Eryk." Umutsuzca telaffuz ediyorum. Keşke tekrar bağırabilsem. Yarın, yarından sonraki gün, bir ay içinde, birkaç yıl içinde.

Hep böyleydi.

Popomu sıkarken, mahremiyetimin kıvrımları arasında gezinirken, yumuşak dudakları meme uçlarımı okşarken, dili onları ıslatırken ve parmakları sıkarken kıymık yağmuru gibi bana çarparken.

"Zöe". Sesi farklı, gırtlığından zar zor çıkıyor gibi. Bana uzak bir yakarışı hatırlatıyor, bitmek üzere olan bir rüyadan gelen bir yankı gibi.

"Sanırım... Sanırım... Sanki... Oh Tanrım!" Bana karşı sertçe bastırırken kıvraniyorum.

"Patlamak üzere sin.

"Eryk!" bağıriyorum, az önce söylediğı şeyin ne anlama geldiğini hemen anlıyorum.

"Oh, siktir, siktir, siktir."

Kalçalarımın arasında sıcak bir akıntının beni yıkadığını hissediyorum, ama içimde, karnımda yanıyorum.

Ve alevleniyor, beni ona doğru itiyor.

Kendimi durduramıyorum ve boynunu ısıriyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve aniden bitkin düşen bedenimle onu sarıyorum.

Böyle kalıyoruz, beklenmedik bir kavrayışla kenetleniyoruz, nefesimizi tutuyoruz, ani sarsıntılarla tenimizi ısıtıyoruz.

Alnımı boğazına yaklaştırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona sokuluyorum. Sırtımı nasıl okşadığını hissediyorum, nazik ve özenli, sonra parmaklarıyla yüzüme uzanıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor.

"Güzel, değil mi?"

"Evet.

"Bana dudaklarını ver."

Bunları ona sunuyorum ve şimdiye kadarki en uzun öpüşmemizi gerçekleştiriyoruz. En yoğun, en sabırlı. Yüzlerimizdeki her kası harekete geçiren, göğüslerimizdeki her kalp atışını gürleten öpücük.

Zevk alıyorum, bu sefer ağırdan alıyorum, geri gelmeyebileceğini, ağzını ağzıma alamayacağımı düşünmeden, onun

Ani bir şefkat, göreceğimi düşünmediğim tüm bu ilgi.

Öpücük sessizlikte kopar ve yeniden başlar.

Zamanın elleri turlarını atarken ve biz onun yerine zamana sahip olurken tekrar tekrar filme alıyoruz.

Kendimi yukarı çekiyorum, kalçalarımın arasında yapış yapış bir his var. Utanıyorum, bu yüzden ona bundan bahsetmiyorum, çünkü onun da aynı şeyi hissedebileceğini varsayıyorum. Külotumu ve eteğimi düzeltiyorum, bu deneyimin meyvesini üzerimde tutuyorum, yıkamak istemiyorum.

Şu anda değil.

Eryk pantolonunun kapağını kapatıyor ve ben üzerine oturuyorum, yanağım göğsünde, bir eli popomda, diğeri yüzümde, saçlarımı oynatıyor ve okşamalarını tekrarlıyor.

"Sana birkaç şey söylemek istiyorum, Zöe."

İfadesi beni uyandıran, gerçekliğe geri döndüren bir çimdik etkisi yaratıyor. Göz bebeklerim bir açıklama arayışı içinde dönüyor. Zihnimde, yaptığımı düşündüğüm hataların bir listesini çoktan derlemiştım.

İyi değil miydim? Ona benim verdiğim zevki vermedim mi? Çok mu ileri gittim? Benim hakkımda kötü mü hissediyor? Ya da belki çok iyiydi ve bunu itiraf etmek istiyor?

Kendimi onun kendini göstermesine ve ağızıma karşı konuşmasına izin vermeye zorluyorum.

"Eğer kalmamı söylersen, kalırım." Ve bu kez bir çimdik beni bir seraptan uyandırmıyor, kalbimi sıkıyor. "Hayallerimin üstesinden gelebilecek tek kişi sensin. Birkaç gün öncesine kadar benim için sadece futbol vardı. Şimdi senin de orada olduğunu biliyorum. Ve eğer istersen, seni podyumuma koyacağım ve seni en önemli şey yapacağım. İlk düşünce. Tek yapman gereken düdüğü çalmaya karar vermek ve senin için sadece doksan dakika değil, hayatımın geri kalanı olacak Zöe.

Kızardığımı hissediyorum ve sonsuza dek hatırlayacağım sözleri söylediğini duyduğumda hissettiğim duyguyu saklayamayacağımdan korkuyorum. En güzel , tenime dövme gibi işlediklerini.

"Bana ne soruyorsun?"

"Bilmiyorum, ama bildiğim bir şey var ki, beni burada tutman için, Paris'te kalmamı sağlayacak motivasyon olman için sana teklifte bulunuyorum. Beni burada tutacak başka hiçbir şeyim yok, sadece sen varsın."

Eryk az önce beni göklere çıkarmış olsa da, bir saniye içinde önemli bir karar vermem gerektiğini hissediyorum. İçimden aynı şeyi yapmam ve onu da onun gibi yüceltmem, ona da aynı değeri vermem gerektiğini hissediyorum.

"Senden gitmemeni istesem bencillik etmiş olurum."

"O zaman şöyle yapalım: Bu yükü senden alayım ve bana devretmene izin vereyim. Benden kalmamı isteme, sadece benim olmak istediğini söyle ve ben de kararımı vereyim."

Ben zaten seninim.

Sahada beni büyülediğin andan beri varım.

Dudaklarımdan bir öpücük kaptığın andan beri varım.

Ve şimdi sorduğunuz için kesinlikle öyleyim, çünkü duygularımı önemsiyorsunuz, düşüncelerimle ilgileniyorsunuz ve başıma bir taç koydunuz.

Bunun yerine "Düşünebilir miyim?" diyorum.

"Hayır, yapamazsın." Beni tutkuyla çekiştiriyor, başımın arkasından tutuyor ve alnını alnıma dayıyor. "Eğer istiyorsan, şimdi söyle. Bu tür şeyleri düşünüp duramazsın. Bir insanı istemelisin. Şimdi, hemen. Tereddüt edersen, bu yeterli olmaz. Kafan karışık, yeterli değildir. Ama benim için endişeleniyorsan ve bencil görünmekten ve yanlış seçimime neden olmaktan korkuyorsan, o zaman bu *her şeydir*, Zöe. Bu *her şey* demektir".

"Hepsi ne?"

"Benim sana yaptığım gibi, sen de beni listenin başına koyuyorsun".

Onun hayallerine engel olamam. Onun geleceği karar vermek bana düşmez. Bana bu gücü vermemeli. Ama bana vermekte ısrar ederse, o zaman dengeyi yeniden kurmak benim için önemli. Bu yüzden geleceğinin onun için ne kadar önemli olduğunu düşünmemiş gibi yapıyorum ve vazgeçirmeye çalışıyorum.

"Hayır, öyle değil."

"Ve şimdi hepsini geri alıyorsun, tabii ki. Sadece durumunu daha da kötüleştiriyorsun," diye kıkırdıyor ve burnumu çimdikliyor.

"Ne anlamda?"

"Seni keşfettim, küçük balık. Seni ilk andan itibaren anladım. Şimdi beni önemsediyiğini gösteriyorsun. Hem de çok."

"Ve benim kararlarıma saygı göstermiyorsunuz."

"Önce sen bir seçim yapmazsan, senin kararlarını nasıl dikkate alabilirim?"

Benim onun olduğumu bildiği halde kendi yolunu izlemesi gerektiğini anlamasını nasıl sağlayabilirim? Onu kaybetmenin benim için bir darbe olacağını ona göstermeden, gitmeme izin vermesi için onu nasıl ikna edebilirim? Hiç başlamamış bir şeye nasıl veda edebilirim?

Rol yapmak.

Bir strateji kullanmak.

Her zaman size öğretildiği gibi davranın, kurnazlığı kullanın ve hedefinize ulaşmaya çalışın.

Yine de bu size mal olabilir.

"Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz," diye ikna etmeye çalışıyorum onu, "Ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sizin hakkınızda bilgi edinmek çok kolay.

"Ama senin hayatın söz konusu olduğunda, hayır.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece bana seni anlatman için zaman istiyorum. Bana kim olduğunu söylemene ihtiyacım yok, seni gün be gün keşfetmek istiyorum. Ama şimdi zamanımızın geldiğini sanmıyorum. Hayat sana kaçıramayacağın bir fırsat sunuyor. Seni tedavi edecekler, bir takıma katılabilirsin...!.

"Beni iyileştireceklerini nereden biliyorsun?" diye sertleşiyor ve yüzümü silkiyor. "Kardeşin mi söyledi?"

"Um, evet!" Bakışlarım başka yerlerde geziniyor, benimkinde gerçeği bulmaya çalışan gözlerinden kaçıyor.

"Bana bak!" diyerek beni yanaklarımdan yakalıyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Sen ne bilirsin ki?"

"Bildikleriniz. Önce sağlığınıza gelir, sonra gerisi gelir. Sizinle ilgilenecekler ve...!.

Neredeyse beni havaya fırlatacaktı.

Ağırlığımı kaydırarak ayağa kalkıyor ve kafesteki bir aslan gibi bir ileri bir geri volta atmaya başlıyor. Hareketsiz, koltuktan onu izliyorum, ancak bana öfkeli bir bakış attığında sıram geldiğinde ayağa kalkmaya karar veriyorum.

Görüş alanına girmeye çalışarak önüne geçiyorum ve bu kadar hınçla çıkabileceğini tahmin etmediğim bir ünlemle bana vuruyor.

"O sendin!"

"Ne yapıyorsun?"

"Beni tedavi etmeleri için ısrar ettin. Onlara sen söyledin." Bunu sanki yapabileceğim en kötü şeymiş gibi anlatıyor,

onun yerine, è a jest aşkın. Yani, Demek istediğim, a jest Sevginin, dikkat, ilgi.

"Evet, ancak o zaman profesyonel futbol oynayabilirsiniz. Sağlık sorunlarınızı temelli olarak çözmeniz önemli.

Ellerini kalçalarına koydu ve bana yan yan baktı. "Ve ona beni İspanya'ya göndermesini de söyledin?"

"Hayır.

Bunu nasıl düşünebilir? Bunu asla önermedim, aslında burada kalmasını isterdim.

"Taurus bana inanmadı, ondan bunu yapmasını isteyen sendin."

"Öyle değil," diye bağıriyorum.

'Kendimi berbat bir tavsiye veren gibi hissettiriyorsunuz'.

Dönüyor, sanki bu odadan çıkmak istiyormuş gibi, ama ben kapının önünde duruyorum ve ellerimi yüzüne doğru uzatıyorum. Onu kavradığımda gözlerini kısıyor, kendini okşamalarıma boyun eğmeye zorluyor.

"Eryk, yemin ederim kesinlikle düşündüğün gibi değil."

'Yani planınız beni zengin ve ünlü bir futbolcu yapmak, böylece bir gün Paris'e dönüp ailenizin yanında yaşayabilirim'.

"Bunu bir kez bile düşünmedim".

"Ne istiyorsun?" diye ağzından kaçırıyor, dokunuşumdan sıyrılıyor.

"Hiçbir şey," diye karşılık veriyorum sesimde bir imayla.

"Yanlış cevap. Sadece *beni* istediğini söylemeliydin."

"Eğer kalırsan, ilk tartışmada benim yüzümden hayatının en önemli trenine binmediğin için beni suçlayacaksın."

'Böyle bir şey asla olmaz. Bu tamamen kişisel bir karar.

"Ama aynı zamanda benimle de ilgili ve geleceğimizde önemli sonuçları olabilir."

"Sana bakarken geleceği düşünmüyorum," diyerek tehditkâr bir şekilde üzerime geliyor. Duvara çarpıyorum ve boynumun iki yanında bariyer görevi gören kollarıyla kendimi kafeslenmiş buluyorum. "Böyle birlikteyken, sadece şu anda istediğim şeyi görüyorum."

"Ve bu yanlış. Ben kendimi öteye yansıtarak büyüdüm. Hayatınızı sadece bugün ne istediğinizi düşünerek , yarın ne olmak istediğinizi, nereye gitmek istediğinizi ve kim olmak istediğinizi de düşünmelisiniz".

Yüzüne yorgun, yenilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Belki de haklısınız. Sadece bir geceliğine, bir kadın olduğumu düşünerek yanılmışım.

Dünyanın en güzel kızıyla dansa giden herkes'.

Kollarıyla inşa ettiği parmaklıkları serbest bırakır ve geri çekilir.

"Öyle olabilirsin ama aynı zamanda çok daha fazlasını temsil ediyorsun. Sen benden başka birisin. Kendi kimliğiniz var, ki bu çok etkileyici, hayalleriniz var, ki bunlar bana verdiğiniz kadar önemli olmalı ve şu anda yaşamak istediklerinizin ötesinde inşa etmeniz gereken bir hayatınız var."

"Nasıl bu kadar mantıklı ve adil olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum, ben buyum". Sanki sözlerimi tartıyormuş gibi bakıyor bana, sanki kafasında dönüp duran soruların cevabını üzerimde, bedenimin her santimetrekaresinde okumak istiyormuş gibi. Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama içinde kontrol etmesi gereken bir kasırga olduğunu ve benim de onu alevlendiren isyanın bir parçası olduğumu hissediyorum. "Ben buyum," diye ekliyorum, sanki bir şeyden, tam da olduğum gibi olmaktan suçluymuşum gibi.

Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor ve konuştuğunda yükseldiğimi hissediyorum.

'Evet, garip bir şekilde yaratılmışsın Zöe, ama başıma gelen en güzel şeysin'. Beni göğsüne doğru çekiyor, ben de içine dalıp kendimi ona bırakıyorum. Kucak beni sıkıyor ama o kadar iyi hissediyorum ki hayatım boyunca hiç bu kadar nefes almamışım gibi geliyor. "Ne istiyorsun, söyle bana."

Onun gözlerinin benimkileri tarayamadığı anlardan faydalaniyor, farklı gerçekleri yakalıyor ve oyunumun kartlarını ortaya çıkarıyorum.

"Gitmeli ve hayallerinin peşinden gitmelisin. Bunu sadece doğru olduğu için söylüyorum. Çünkü onun isteklerini yerine getirmesini istiyorum. Ve kendime karşı geliyorum, kendime karşı geliyorum, çünkü başka türlü yapamam, çünkü onun mutluluğunun benim de mutluluğum olabileceğini hissediyorum. "Bekleyebilirim," diye ekliyorum.

"Gerçekten mi?"

Yüzümü ona doğru kaldırıp gülümsüyorum. "Evet."

"Yine de bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Bunu kastetmedim... Demek istediğim, başka deneyimler de yaşamamız gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ve bir anda kaşlarını çatıyor, sanki ondan öğreniyormuşum gibi beni kendinden uzaklaştırıyor.

"Ben sadece küçük bir kızım, Eryk. Şu anda sana bağlanamam. Sen de bağlanmamalısın."

"Yani İspanya'ya gitmeye karar verirsem seni kaybedecek miyim?"

"Kaybolan şey, bir noktada, her zaman yeniden bulunabilir. Kaybolan şey yok olmaz, sadece birsaklı kalır.

bulunmayı bekliyor'.

Ağzını kocaman açıyor ve sanki boynuzlarını çıkmış gibi bana bakıyor.

Tekrar ileri geri yürümeye başlıyor, önce yere sonra bana bakıyor.

"Salya akıtmak istiyorum!" diye mırıldanıyor. "Tekmeleyecek bir şeye ihtiyacım var, kahretsin!" ve bize beşiklik eden koltuğa bir tekme savuruyor. Sırtı bana dönük, elleri kalçalarında, başı aşağıya sarkmış bir şekilde duruyor. Dönüp gözlerimin içine bakıyor. Gözleri berrak ve hissedebileceğini düşünmediğim bir öfkeyle dolu. Tanışmamızın bu aşamasında değil.

"Benimle gel".

"Saçma sapan konuşma.

"O zaman kalacağım. Kararımı verdim."

'Hayır, kalmıyorsun,' diye yüksek sesle karşılık veriyorum. 'Benim için değil. Hayallerini gerçekleştirmeni engelleyen kişi ben olmayacağım. Benden nefret edersin. Sonunda seni engellediğim için beni suçlarsın ve aramızda hiçbir şey olmaz. Bu daha mı iyi?"

"Kaçalım o zaman," diyerek bileklerimi tutuyor ama ben omuz silkiyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın. İmkânı yok.

"Ne yaptığınızı biliyorum".

"Duyalım bakalım!", kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum.

"Diyalektiği bir ordu komutanının stratejilerini kullandığı gibi kullanan olgun, bilge bir kız ol. Sadece *zorunda olduğun* için doğru şeyleri söylüyorsun, ama ben gittiğimde ve düşüncelerinle baş başa kaldığında, beni kaybettiğini anlayacaksın, çünkü beni bırakmayı seçen sensin, sadece sensin.

"Hayır, sana bir şans vermeyi seçiyorum. *Senin* için. Hayatın için. Bana kendimi sevmem, önce kendime bakmam öğretildi ve bence bu harika bir ilke. Eğer siz de aynısını yapabilirsiniz, tüm arzularınızı gerçekleştirebilirsiniz, Paris'e döndüğünüzde, kaybettiğinizi düşündüğünüz şeyi aramanıza gerek kalmayacaktır, çünkü o size geri dönecek ve kendisini hemen size tanıttacaktır.

Kendimi ifade ettiğim tutku, kelimelerim kadar beni de heyecanlandırıyor. Duygularıma hükmetmeye ve kendimi bırakmamaya çalışıyorum. Tek bir damla gözyaşı dökerek olsam kendimi tutamam.

Eryk tekmelediği koltuğa doğru geri geri gider. Dirseklerini dizlerine dayayarak üzerine çöküyor. Sırtını koltuğun arkasına yaslıyor ve her zaman hatırlayacağım pozisyonu taklit etmem için ona katılmamı işaret ediyor.

O gözlerimde derinlik ararken ben onun kalçalarına oturup boynunu çevreliyorum.

"Muhtemelen bir gün buna güleceğiz," diyor, "hatta belki vedalaşacağız. Birbirimizi unutmuş olacağız. Sen lanet olası bir züppeyle birlikte olacaksın, ben de ateşli biriyle."

"Olabilir"

"Peki o zaman ne yapacağım?"

"Kalbin sana ne söylerse." Ve avucumu göğsüne koydum.

"Bunu bir kenara bırakın, o hain bir piç."

'Git ve ne istiyorsan o ol'.

"Sonra geri gelip istediğimi alıyorum," diye gülümsüyor.

"Bunu çok büyütüyorsun. Bir yıldan kısa bir sonra ya da ertesi gün bile Paris'te tekrar ortaya çıkabilirsin. Tüm seçmeleri geçecek değilsin ya."

"Ve geri dönecek değilim. Bunu bir daha asla yapamayabilirim."

Kalbim paramparça oldu. Sanki camdan yapılmış ve parçaları dağılmış gibi patlıyor. Darbenin çınlamasını, içimde, ruhumun duvarlarında karaya oturan şarapnelin etkilerini duyabiliyorum.

Duygularıma dikkat etmeye, onları kontrol etmeye çalıştım.

İçimdeki hüznü dışarı çıkarmamaya, kelimelerin altına gömmemeye çalıştım.

Onun da dediği gibi bir kadın olmak istiyordum ama ben sadece küçük bir kız çocuğuyum ve büyük bir aşk olabilecek bir şeyi kaybetmek üzereyim.

Ve nabzım hızlanıyor, göğsüm titriyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Boynuna saklanıyorum, onu kendime çekiyorum ve gittikçe kısılırken geçen zamandan nefret ediyorum. Ben gömleğinin kumaşına yapışıyorum, o da aynısını saçlarıma yapıyor.

"Biliyordum! Yaptığınız şey bu: güzel sloganların arkasına saklanıyorsunuz ama sonra içinizde kendinizi kötü hissediyorsunuz".

Aynen öyle.

"Abartmayalım," diye burnumla işaret ediyorum.

"Bana bak, Zöe. Ona nasıl hissettiğimi gösteremem yoksa asla gitmeye ikna olmayacak. Ben kendimi tutuyorum ama o ısrar ediyor. "Bana bak dedim. Gözler!" Gözlerimi ona veriyorum. "İşte..." diye iç geçiriyor, başparmağıyla dudaklarımı okşuyor.

"Ne?"

Göz bebeklerimin içini gözetliyor ve aradığını buluyor.

"Ben oradayım.

"Nerede?"

"Bakışlarınızda".

"Burada karşımdasın, o yüzden," diye küçümsüyorum, kızarak.

"Hayır, ben buradayım." Ve daha önce yaptığım gibi, şimdi de elini kalbimin üzerine koyma sırası ondaydı. "Neden kendine zarar vermek istiyorsun, bebeğim?"

"Çünkü bunu sana yapmak istemiyorum".

"Gel. Bana sarıl." Beni almasına, sarmasına, vücudunun her santimine yaslamasına izin veriyorum. Dudaklarım boynuna yaslanıyor ve sonu olmayan bir öpücük bırakıyor. Orada kalıyorlar, yapıştırılmış, mühürlenmiş, sabitlenmiş. Tanrı onları zaman içinde silse bile unutamayacağım kelimeleri içime kazırken. "Uzakta olsam bile, ilk golümü attığım gün ve diğer gollerimde hep seni düşüneceğimi bilmeni istiyorum."

"Ve seni takip edeceğim. Tüm maçlarını televizyondan izleyeceğim.

"Eğer oraya varırsam... televizyonda." Gülümsediğini duyuyorum ve bu şovu kaçıramam, bu yüzden yüzünü tarıyorum. Hâlâ çürüklerle dolu ama çok güzel, rüyalarımda bile hiç görmediğim ama hep istediğim yarımın görüntüsü.

"Ünlü olduğunda, attığın her golün bana adanacağını bileceğim".

"Evet.

"Bu yüzden her gol attığında yapacağın bir jest düşünmeye ki golün benim için olduğunu bileyim".

"Hmm, bir düşüneyim...". Sağ elini tişörtünün altına soktuğunu, kalp hızına getirdiğini ve tam orada, kumaşı hareket ettirerek kalp atışının gümbürtüsünü taklit ettiğini görüyorum. "Bu işe yarar mı?" Sonra dudaklarını kıvrarak keskin bir sesle: "*Tu-tum*" diyor.

"*Tu-tum*", onu taklit ediyorum. "Evet, bunu sevdim."

"Stadyumdaki taraftarların senkronize bir şekilde *tu-tum* diye bağırıldığını hayal edin. Büyük bir darbe, değil mi? Tek bir anda binlerce *tu-tum*.

Bu fikir karşısında gözlerim parlıyor ve bu duygu beni ürpertiyor.

"Çok güzel!"

"Bu benim kükresem olurdu, hepsi senin için." Öğrendiğim gibi onu öperek teşekkür . Çünkü onunla birlikte, bir erkekle nasıl sevişileceğini keşfettim.

Ağız.

"Forma numaramı seç".

"Benim yapmamı ister misin?"

"Bu önemli bir şey, bu yüzden size bağlı".

"Bakalım. Bunun üzerine düşündüm ve ikimizi birlikte temsil edebilecek bir şey düşündüm. "Bugün Haziran'ın sekizi. Bu sayıyı kullanabilirsin. Çok güzel anlamları da var."

"Tamam, beğendim. Sekiz tane atacağım. Öte yandan sen, gollerimi sana adayacağıma ve tüm tişörtlere seni koyacağıma göre, benim için ne yapacaksın?"

Seni sonsuza dek kalbimde taşıyacağım.

"Futbol konusunda tutkulu olacağım. Bu benim en sevdiğim spor olacak. Hukuk okuyacağım ve Leclerc derneği için çalışacağım, böylece bir gün sizi Paris'e geri götüreceğim".

"Savcı olabilirsin.

"Yapabilir misin?" diye soruyorum heyecanla.

"Elbette. Ünlü kadın ajanlar var mı bilmiyorum ama sen ilklerden biri olabilirsin. Bir yerden başlamalısın."

"Nasıl spor menajeri olunur?"

"Bir sınava girmeniz gerekiyor.

'Soruşturacağım'.

Geri dönüp ona sarılıyorum, yanağımı göğsünün çılgınca attığını hissettiğim yere koyuyorum. Kalp atışları çok hızlı olduğu için bir an için hasta olabileceğinden korktum. Ama onu dingin görüyorum ve sakın hissediyorum, sanırım bu sadece onun bir özelliği. Belki bir sınırlama ama asi bir kalbe sahip olmasının tipik bir örneği.

"Artık geleceğimize karar verdiğimizize göre, sadece beklememiz gerekiyor."

"Evet," diye onaylıyorum, şimdi aklımda yeni bir hedef var.

"Sonra ne olacak?" Yüzüme bakmaya devam ediyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi hâlâ dudaklarımı okşuyor. "Beni Paris'e geri götürdüğünde yani."

"Bilmiyorum.

"Bir fikrim var."

Bir önceki öpücük uzun sürmüştü, bu öpücük sanki bizi sıfırdan inşa etmek, zamanla yüzleşmeye hazırlamak istercesine üzerimizden akıp gidiyor, içimizde unutmayacağımız ve aynaya her baktığımızda yeniden göreceğimiz bir şeyler bırakıyor.

Kendimizi bulmak.

Eryk'in dili tutkulu ve cüretkâr. Bencil ve şehvetli. Beni öpüyor ama sanki başka bir yerimi yalıyor. Ayak izini üzerime dikeyor, üzerime basıyor ve ben de onun beni işaretlemesine izin veriyorum.

Ebediyen.

'Berbat bir seçme yapacağım, bu yüzden beni eve gönderecekler,' diye ağzıma karşı hırılıyor.

"Hayır! Bunu aşmalısın. Bunu benim için yapmalısın. Bunu sen de çok istiyorsun..."

"...seni istediğim kadar. Ama sen de daha az önemli değilsin, Zöe'.

"Biliyorum, hissediyorum. Bana zaten söylediniz ve bunu kanıtlıyorsunuz."

Sanki beklenmedik bir duyguyu saklamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstığını görüyorum. Çenesini sıkıyor ve dudaklarının arasından konuşuyor, popomu öyle bir kuvvetle sıkıyor ki parmaklarını üzerime basacağını düşünüyorum.

"Şu anda bana emrettiğiniz her şeyi yaparım, kalbimin prensesi."

'O zaman sana en büyük Fransız futbolcu olmanı emrediyorum'.

"Ve sana döndüğümde beni geri almanı emrediyorum."

Bugün.

Bu onun ellerini başka bir kadının üzerinde ilk görüşüm değil. Yıllar içinde, internette bulduğum fotoğraflar aracılığıyla birkaç kez özel hayatını gözetleme fırsatım oldu. Yine de, sosyal medya aracılığıyla ağzını başka kızların ağzında ve vücudunu başka kollarla tutarken görmüş olmama rağmen, görüntüler incitici olsa da beni hiçbir zaman şu anda olduğu gibi etkilememişti.

Ancak beni en çok kızdıran şey, tamamen yararsız ve anlamsız bulduğum bu eylemin kendisi değil, gizlediği mesaj ve ulaşmayı hedeflediği amaç. Eryk, şu anda sadece beni incitmek istiyor, bana hayatına devam ettiğini ve bir zamanlar bana söylediği gibi artık onu geri almamla ilgilenmediğini gösteriyor.

Göz kapaklarımı kapatıyorum, beklenmedik bir şekilde öpücüğün devam ettiğini görünce çarpılıyorum. Kıskançlık hissedebileceğimden değil, ne de olsa aynı şeyi

Nişanlım ve ben herhangi bir iddiada bulunabilecek en son kişiyim, ama her şeye rağmen içimde bir şey o kadar yıkıcı, o kadar aceleci bir şekilde kıpırdıyor ki beni kaçmaya zorluyor.

Parmaklıklardan uzaklaşıyorum ve beni aşağıya indirecek basamakları inmeden önce en azından kendimle aramdaki havayı temizlemeye ve ondan bir şey talep edebileceğim fikrini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yapamam. Buna hakkım yok. Ayrıca, hangi amaca hizmet edebilirim ki?

Ben mutlu bir nişanlı kızım, hayatımda tanımadığım birine kesinlikle ihtiyacım yok.

Karnımı okşuyorum, aniden karnımda bir sıkışma hissediyorum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim ve bu beni da şaşırtıyor. Her zaman beden konuştuğunda, doğru kelimeleri bulamayanın kalp olduğunu düşünürdüm, ama bu sefer hiçbir duyguyu dile getirmeyeceğim, çünkü mantığı takip etmeye karar veriyorum.

Üzerimdeki elektrik mavisi kılıf elbise çok dar, bu yüzden basamakları dikkatle iniyorum. Yavaşlığım, orada bulunanlardan bazılarını en azından jestlerle selamlamama izin veriyor.

Ray bana partiden bahsettiğinde ve birini davet istediğinde, bunu yapmakta tereddüt etmedim, ancak son ana kadar katılıp katılmayacağımdan emin değildim, çünkü kendimi tanıyorum ve kendimi benzer bir durumda bulacağımın tamamen farkındaydım.

Ancak beklemediğim şey, Eryk'in çiğ küstahlığıydı; pistte olduğum ve gözüme çarptığı anda bile göğsümde bir yarık açmakta hiç vakit kaybetmiyor.

Bunu parmaklarıyla yapıyor, arkadaşım Sabine'in kalçalarını zıpkınlayan parmaklarıyla. Bunu elleriyle yapıyor, onu kendine çeken elleriyle, kafamda birçok gece hayal ettiğim bedene doğru. ağzıyla yapıyor, boynuna yansıtıyor, sonra kulağına bir şeyler fısıldıyor ve onu güldürüyor. Ama en kötü darbeyi, kötü niyetli ve acımasız bir şekilde beni arayan, benimle konuşan, beni yakalayan ve üzerimde tekrar eden bir hikaye yazan ilahi bakışlarıyla bana vuruyor.

Ve geçmişin geri gelmesini istemiyorum. Ona kapıyı uzun zaman önce kapattım, onu bekleyemedim, istemedim ve hayatımı yaşamaya karar verdim, gitmesine izin verdim.

Ona partinin ana cazibesi olma zevkini tattırmayı bırakıyorum. Etrafıma bakındım ve Ray'i aramaya başladım. Tam o anda

Onu düşündüğümde, arkamda beliriyor, beni tutuyor ve göğsüne götürüyor.

Aramızdaki bağın, bizi birbirimize bağlayan derin simyanın teyidini aldığım için mutlu bir şekilde gülümsüyorum ve dönüp kollarımla boynuna sarılıyorum. Ben onun huzur kokan kokusunu içime çekerken ekibin geri kalanıyla dans ediyoruz.

Hayatımda hiçbir zaman bir karmaşa olmadı. Beni her zaman eğlendirdi ve huzur verdi. Aşk böyle olmalı: sürekli bir neşe. Aramızda yanlış giden şeyler var, doğru, ama onu çok seviyorum ve ilk aşkım geri dönmüş olsa bile bu değişmeyecek... Aklıma gelen kelimenin geri kalan harflerini çiğneyip yutuyorum.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," diyerek elbisenin açıkta bıraktığı sırtımı okşuyor ve içimden tuhaf bir ürperti geçiyor.

'Ben de öyle düşünmüştüm ama fikrimi değiştirdim'.

Bize yaklaşmak için bir metre uzaklaşan Eryk'in aksine ben, nişanlım beni öpmek için yaklaştığında yüzümü çeviriyor ve dudaklarının sadece yanağımdaya durmasına izin veriyorum.

Bakışlarımın yörüngesini değiştirdiğimde, beni erkeğimden uzak tutacak güce sahip olduğunu biliyormuşçasına memnuniyetle gülümseyen pisliğin bakışlarını görüyorum.

Ama artık dibe vurmak üzere olan o uçurumu kazmaya karar vermiş olan adam, Sabine'nin yüzünü yakalar ve dilini tekrar ağzına sokar.

Gözbebeklerim hâlâ onları birleştiren öpücüğe sabitlenmiş durumda.

Kalbimdeki gürültü tıpkı müzik gibi kulaklarıma ulaşıyor.

Ray'in beni sarsan ellerini ya da benimle konuşan sesini hissetmiyorum. Başka bir bıçak darbesinden başka bir şey hissetmiyorum ve kendime, beni inciten şeyin jest değil, sadece canımı yakmak olan amaç olduğunu söylüyorum.

Bunu neden yapsın ki?

Zaman geçtiyse, kader bizi düşündüğümüz gibi bir araya getirmediyse ve ben sadece yaşamayı seçtiysem ve anılarda kilitli kalıp birinin kendi lanet işine bakmasını beklemediysem benim ne suçum var?

Bu sabah ona spor merkezine kadar eşlik ettiğimde bana sarf ettiği sözler aklıma geldi. Ona bunun

Yoksa Ray ve ben hep yanında olurduk.

Etrafında benimle birlikte bir başkasının daha olmasını sağlayacağım, böylece eşit şartlarda oynayacağız. Ayrıca, sertlikten hoşlanıyorsun. İma etmişti. Savaş başlasın, küçük balık.

Yani yaptığı şey bu. Hamlesini yaptı. Koca piç.

Saldırıya karşılık ver, Zöe. Kafamın içinde bir ses sakın kalmamı öneriyor ama makul bir karşı hamle düşünemedim bedenim her şeyi kendi kendine yapıyor ve dövüş başlıyor.

Kendimi Ray'in dudaklarına yapıştırıyorum ve uzun zamandır yapmadığım gibi onu öpüyorum, bu arada göremesem de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Ne olacak ki çocuklar, olun. Yapma.

Yapamam. İnanamıyorum.

Ağzım bir karış açık, erkek arkadaşımın ayrıyorum. Davetsiz misafirle yüzleşmek için dönüyorum ve onun şapırdayan yüzünü ateşler içinde buluyorum, gözleri bana dik dik bakıyor, ama dudaklarında zoraki bir gülümseme var, sanki her ne pahasına olursa olsun normal görünmeye çalışıyormuş gibi, aslında bir akıl hastanesine kapatılması gereken bir deli.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Üst kattaki koridorda yürürken Zöe'nin elini tutuyorum. O bilmiyor ama binadan çıkarken biraz sorun yaşayabilirim. Mutfakların yanındaki küçük odalardan birinde kilitli olan o yarım akıllı adamı unutmadım. Didier'i kaçırmamın üzerinden birkaç saat geçtiğine göre, şimdiye kadar kendini kurtarmayı başarmış olabileceğini düşünüyorum. Belki de takviye kuvvet ya da daha kötüsü polis çağırmıştır, bu yüzden bizi partinin hâlâ devam ettiği zemin kata götürecek merdivene varmadan önce kıcımı siper edip resmi bir mazeret hazırlamaya başlıyorum.

"Bir dakika beni dinle," diye durduruyorum onu. Elleri ellerimde, yüzü bana doğru kalkmış, makyajı harika bir şekilde dağılmış.

Ağzında öpücüklerimin izleri ve turkuaz gözlerinde parlayan merakıyla her şeyden çok güzel.

"Bu gece seninle olmak için kirli oynadım."

"Ne kadar kirli?" Şaşırmış görünmüyor, ne de olsa artık beni tanıyor. Er ya da geç tipik bir Novak jesti bekleyen birinin ifadesi var yüzünde.

Dudaklarımı yalıyorum, alttakini ısııyorum, arzuladığımın tersi bir tepkiden korkuyorum. Uyanmasından ve ondan çok farklı olduğumu, onun yanında çok yanlış olduğumu fark etmesinden korkuyorum, öyle ki en güzel vaatler ya da kader bile bizi iki uyumlu eklem gibi tekrar bir araya getiremeyecek.

"Anlat bana!" diye yüzümü okşuyor, hissettiğim rahatsızlığı yumuşatmak istiyor. Aslında dehşet demek daha doğru olur.

Ben olmakla suçlanmaktan korkmak... Ben olmakla...

Sadece ben.

Parmaklarını tutup yanağımdan uzaklaştırıyorum. İkisini öptükten sonra gözlerinin içine bakıyorum ve jestlerimi haklı çıkaracağını umduğum küçük bir öneride bulunmak istiyorum.

"Senden önce deliydim, ama şimdi, Zöe, sana yemin ederim, deliyim. Seni bir anlığına görebilmek için okulu kırıp enstitünün kapısına geliyorum, sadece bir öpücük çalmak için, sonra bir moron gibi yüzümde bir gülümsemeyle geldiğim yoldan geri dönüyorum. Düşünceler ve arzularla dolu. Seninle zaman geçirdikçe daha da delirdiğimi hissediyorum. Evet, sanırım daha da kötüleştim. Eskiden olduğum her şey üç katına çıktı. Önceden kurallara aldırmıyordum, şimdi umurumda değil, çünkü seni görmek zorundayım ve üstesinden gelemeyeceğim hiçbir kısıtlama yok. Eskiden biriyle kavga etmekten kaçınmaya çalışırdım, şimdi umurumda değil. Kavga gerekiyorsa, yaparım. Dünyaya karşı yalnız kalmak pahasına. Ve eğer eskiden biriyle seks yapmayı hayal ediyorsam, şimdi bunu takıntı haline getirmiş durumdayım. Ama artık kafamda kıvrımlar ve bulanık yüzler yok, kendime dokunduğumda sadece sen varsın. Sadece seni görüyorum. Boku yedim. Tamamen bittim. Eskiden arada bir çuvalardım, şimdi günde en az bir kez çuvallıyorum, çünkü tek saplantım sana ulaşmak. Her şeyi ve herkesi geçiyorum.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" diyerek elini benimkinden çekti. "Ne yaptın sen?"

Kötü hislerim sözlerimin gücünü aştı. Ona saygı ve samimiyet borçluyum, bu yüzden ona yalan söylemiyorum.

"Bu kıyafetleri görüyor musun?" Ceketimin yakasını çekiştiriyorum. Onları dikkatle izliyor, belki de bu kadar güzel kıyafetlere sahip olamayacağımı fark ediyor. "Bana gözlerini ver lütfen."

Sanki yavaş yavaş uyanıyormuş ve uzlaşmaz çeşitliliğin farkındalığı onu ele geçiriyormuş gibi gözlerini kırptırıyor.

Ve öğrenciler onları bana veriyor. Onlar benim için tek kesin yolu temsil eden iki kayıp küre.

"Onları Didier'den çaldım. Bunu çifte sonuç elde etmek için bilerek yaptım. Beni burada hepinizle birleştirmek ve onu sizden uzaklaştırarak sahip olabilmek için."

Temel olarak geri çekilir ve bir elini göğsüne götürür.

"O şimdi nerede?" Onları almak için boğazına bıçak dayadığımı söylediğimde yüzündeki ifadeyle karşılaşmak istemediğim için başımı eğiyorum. "Konuş!" diye bağırıyor. "Ve bana gözlerini ver," diye kendi sözlerimi tekrarlıyor, ama öyle heybetli bir taleple ki otomatik olarak ona itaat ediyorum.

Dünyada beni bükebilecek tek kız o.

"Onu bir dolaba kilitledim."

"Ona bir şey mi yaptın?"

Onun endişesi ve o sik kafalı bu ani koruma duygusu beni deli ediyor.

"Sana ne?!"

"Ona zarar vermedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır, sadece onu tehdit ettim ve susturdum...".

"Onu tehdit ettin mi?"

"Evet, onu evcilleştirmek için buna ihtiyacım vardı."

"Peki siz bunu nasıl yapardınız? Duyalım bakalım!" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bana sözlü olarak saldırıyor ve tekrar benden uzaklaşıyor.

"Mesele bu değil.

"Neymiş o?"

"Eğer yapmamış olsaydım, hayatımızın en yoğun gecesini yaşamamış olacaktık".

Zöe başını sallıyor ve sırtı bana dönük, saçlarını geriye doğru çekiyor ve çözemediğim bir şeyler mırıldanıyor.

"Yanında getirdiğin bıçağı kullandın mı?" Ellerimi ceplerime soktum ve yorgunca iç çektim.

"Evet, ama ona hiçbir şey yapmadım. Ona dokunmadım."

"Sen tam bir suçlusun," diye üstüme geliyor, benden ve olduğum şeyden kaçmak istiyor.

Çünkü haklısınız, ben buyum, temsil ettiğiniz şeyin tam tersiyim.

Onu bileğinden tutarak durduruyorum, sonra onu sertçe kendime doğru çevirip göğsüme çarpıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Ona gitmek istiyor musun? Onu kurtarmak istiyor musun? O ölmüyor Zöe, sadece karanlıkta bir odada kilitli.

"Eğer sana saldığım deliliğin etkileri bunlarsa, o zaman çok kötü bir yoldasın demektir, Eryk. Bu eylemler bana ait değil ve yarattığımız şey kadar güzel bir şey adına bunları yapmana izin vermeyeceğim. Şimdi bana Didier'i nerede bulacağımı söyle, anahtarı bana bırak ve git".

"Hayır.

Sanki onu bununla yalnız bırakıyorum.

Evet, yapacaksın. Yapacaksın. Çünkü eğer seni rapor ederse, artık hiçbir şansın kalmaz. Seçmeler olmazdı ve bana bir daha yaklaşma şansın olmazdı."

"Oh, gerçekten mi?", kolumu arkasından büküyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. "Bu kadar az şey için bana siktir git mi diyeceksin?"

"Bunu yapardım çünkü hayatını mahvediyorsun. Kendini düşünmek zorundasın, bunu anlıyor musun, anlamıyor musun?!"

Daha fazla direnemiyorum ve dilimi ağzına sokuyorum, beni sevmeyi, benimle ilgilenmeyi, benim de onunla yapmak istediğim gibi, her ne pahasına olursa olsun bana öğretmek istemesindeki azmini ödüllendirmek istiyorum.

Aynaya bakıp kendimde iyi bir şeyler arayacak cesareti hiçbir zaman bulamadım. Bir kez bile.

Çünkü saha dışında herhangi bir özelliğim olduğuna hiç inanmadım.

Sonra o çıkageldi ve annemden, ağabeyimden, hiç kimsenin yapmadığından daha fazla, bana biri olabileceğimi, içimde geliştirebileceğim ilginç ve güzel bir şeyler olduğunu gösterdi.

Bana ders veren bu küçük sürtük bana hayatı açıklıyor.

Onu dizginlenemez bir tutkuyla öpüyorum, onu duvara çarpıyorum ve öfkeli bir canavar gibi kendimi ona sürtüyorum. Ellerimle eteğini tekrar yukarı çekmeye çalışıyorum. Bu sefer hareketsiz durmayacağım, onu parmaklarımla becermek istiyorum, her yerine dokunmak istiyorum ve onun da bana aynısını yapmasını istiyorum.

"Hadi şu taraftan geri dönelim," diye inliyorum dudaklarına.

"Hayır," diye itiraz ediyor, saldırımdan kurtulmaya çalışıyor. "Didier'i serbest bırakmalıyız."

"Eğer benimle o odaya geri gelersen, dilinle harika bir şey yapacağım Zöe."

"Böyle konuşmayı kes, bırak gideyim." Beni itiyor ama ağzı benim için ardına kadar açılıyor, dili benim için dans ediyor ve elleri benim için hareket ediyor. Üzerimde.

Hepsi benim ve o bunu kabul etmiyor.

"Koltuğa oturuyorsun," diye devam ediyorum, boynunu emiyorum, "Bacaklarını açıyorum ve külotunu hareket ettiriyorum."

Kulak mememi ısıırıyor, tıpkı dişlerimin yaptığı gibi deriyi çekiştiriyor.

"Ve sonra?" Devam etmemi istiyor, ben de tekrar dudaklarını arıyorum ve oruç tutmaya zorlanan bir yılanın yapacağı gibi dudaklarını okşuyorum.

"Sonra seni tam orandan yalıyorum, daha önce sikimi sürttüğüm yerden. Seni ısıırıyorum, emiyorum ve ağzımla boşalmanı sağlıyorum. Hadi, lütfen!"

"Bunu hak etmiyorsun," diye soluk soluğa kalır.

"Bunun yerine eğlenmeyi hak ediyorsun. Bana bırak. Seni yalamak için şiddetli bir istek duyuyorum. Bunu yapmayı düşündüğümde neler hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin..."

"Anlat bana!" Onu derin derin kokluyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum.

"Rüyalarımda, önce seni yutuyorum, sonra, bana yalvardığında, yavaşça, yavaşça amina itiyorum. Çok darsın ve acıtıyor. Ama içinde ne kadar yer açarsam, o kadar..."

"Zöel!"

"Kahretsin," diye hemen bırakıyorum.

"Başak," diye kendini toparlayarak sarsıldı.

Aceleyle, o lanet Leclerc üzerime gelmeden önce, cebimden o pisliği kilitletiğim küçük odanın anahtarını çıkarıyorum.

Yüzünü alıyorum ve hemen bakışlarını arıyorum.

"Beni dikkatle dinle." Gözümün ucuyla, parti bozanın bize katılmak için merdivenleri tırmanmaya başladığını fark ediyorum. "Didier mutfaktan hemen sonraki ikinci odada. Anahtar bu. Ona üzgün olduğumu ve kıyafetlerimin onda kalabileceğini söyle."

"Kardeşim seni öldürecek".

"Eğer beni yakalayabilirse.

"Kaçın. Sarayı terk et." Ağzı benimkine çabucak yapışıyor ama bana sonsuzluk kadar uzun geliyor.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldayıp geri çekiliyorum.

Başak üzerime atlamaktan sadece birkaç metre uzakta, ama ben onun varlığını umursamadan, zaten kaçmak üzere olmama rağmen, adımlarımı geri çekip ona katılıyorum.

Ellerim yanaklarında kenetlendi, dilim onunkini kucakladı. Göz kapaklarım sıkılaştı, anıyı hapsetti.

"Sen güzelsin, benim için eşsiz ve özelsin Zöe. Bunu asla unutma."

"Git, koş!"

"Bana unutmayacağını söyle."

"Onu unutmayacağım. Şimdi git."

Kendimi koparan ben değilim, olan şey yine ondan kopmuş olmam.

Kardeşi beni çekip merdivenlere doğru fırlattı. Düşmemek için korkuluklara tutunmayı zar zor başarıyorum.

Ayağa kalktığımda, şiddetli bir tepki beklediğinden ve Zöe'yi herhangi bir şekilde incitmek istemediğimden, öfkeyi körüklememeye karar verdim.

Kendimi bir kez daha ondan uzakta gördüğüm için kendimi kötü hissediyorum.

"Siktir git, Leclerc. Bir gün o şımarık kıcını o kadar çok ama o kadar çok tekmeleyeceğim ki, tüm paran onu tekrar bir araya getirmeye yetmeyecek." Bir orta parmağımı gösterip diğer elimle sikime masaj yapıyorum, sanki sikimi *yala ve git kendini becer* der gibi. Merdivenlerden aşağı koşuyorum. Zemin kata ulaştığımda durup ona bakıyorum.

Balkondan dışarı bakıyor ve gülüyor. En azından dudaklarında bir gülümseme bıraktım.

Mutlu yüzünün fotoğrafını çekmek için bir an duraksıyorum ve yüksek bir sesle onu selamlıyorum: 'Yakında görüşürüz, küçük balık'.

Bugün.

Hayır, hayır, hayır, hayır ve milyarlarca kez

HAYIR. Biz hiç orada değiliz.

Bunu sen istedin.

Onu her zaman çok kıskanmışımdır, ayrıldığımızda bile Ray Cox'la olan fotoğraflarına bakmaya kendimi zorlardım, sırf onun gitmesine izin vererek ne kadar aptal olduğumu kendime hatırlatmak için, ama onu birlikte olduğu adamla görünce aynı delice sahiplenmeyi hissedebileceğimi sanmıyordum.

Onu öperken.

Ve ona dokunuyor.

Ve ona dokunuyor.

Ve ben ölürüm.

Ben öldüm.

Sabrina'yı ya da Sabine'i, adı her ne haltsa, kendimden uzaklaştırıyorum ve bacaklarımı kontrol edemediğim kendimi onlarla yüzleşirken buluyorum: müdahaleci, uygunsuz, çılgın.

"Eh, ne oluyor çocuklar, sakın olun." Cümlem kulağa ironik geliyor ama aslında o kadar gerginim ki şu anda herhangi birinin yüzünü parçalayabilirim, özellikle de şu anda bana doğru gülümseyen önündeki pisliğin.

" mı, Novak? Neye ihtiyacın var?"

En iyi parçasını, yani şu anda sanki onun bir uzantısıymış gibi ona yapışmış olan ve onu ondan koparabileceğimden korkan Zöe'yi gösteriyorum.

Aslında yapacağım şey bu.

Kaltak gözlerini ona doğrulttuğum parmağa dikeyiyor, gözlerini kısıyor ve asla çözemeyeceğim her zamanki zihinsel stratejilerini düşünmeye başlıyor.

Sözünün kesilmesinden hiç de memnun olmadığı gerçeği, soğukkanlılığımı korumaya yönelik tüm çabalarımı yerle bir ediyor.

O zaman sadece onun beni yaptığı gibi ahlaksız ve utanmaz oluyorum.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordum.

Ve küçük balık, eğer yapabilseydi, beni topuklarının altında ezerdi.

"Şimdi değil, belki yarın". İçimdeki ölümcül içgüdüleri tetikleyen kişiye tutunmaya devam ederken, bu kişi benim müttefikim oluyor.

"Devam et bebeğim, belki önemlidir."

"Hayır, sanmıyorum," diye ısrar ediyor, kasılarak.

"Bugün bloglarda yayınlanan fotoğrafla ilgili," diye açıklıyorum, "mikrofonu gazetecinin kafasında parçalamak üzere olduğum fotoğraf."

"Yeri gelmişken," Ray sırtımı sıvazladı, "kadınımı savunduğun için teşekkür ederim. O muhabir sadece seni kışkırtmak ve aptalca bir tuzağa düşürmek istedi."

"Sanırım Zöe kendi başına da kendini savunabilirdi ama o anda bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim."

"Bir dahaki sefere, biraz daha az, ama teşekkür ederim." Yumruklarımız dostça bir hareketle buluşuyor, ancak ben yumruklarımı onun suratına indirmek istiyorum.

Zöe'ye memnun bir bakış atıyorum, o da arkasından, bu anlayış karşısında şaşkınlıktan ağzını kocaman açıyor. Erkek arkadaşının onu umursamadığını fark etmemiş olması mümkün mü?

Eğer birisi benim bugün yaptığım gibi kadınımın tarafını tutmaya cüret etseydi, o lanet mikrofonu onun kışına sokardım.

Aslında, gerçek Novak tarzında, sadece çılgın temayı sürdürmek için, kendimi burada sadece onu erkek arkadaşından uzaklaştırmak için ilgi talep ederken buluyorum.

Buna hakkınız yok.

Meşgul, görmüyor musun?

Başkasını öpüyor,

görmüyor musun?

*Başka birini istiyor,
görmüyor musun? Kız
başkasıyla birlikte, görmüyor
musun?*

Kim konuşuyor lan?!

Hayır, bunu göremiyorum. Hiçbir şey görmüyorum, çünkü bana baktığında tek fark ettiğim, Cox yerine *benim olmamı* dilediği.

Seninle anlaşıcağım, küçük balık. Şimdi benimle gel.

Yeni takım arkadaşım onu selamladığı anda akıl sağlığım tamamen bozuldu.

Tabii ki, hayat beni cezalandırmaya devam etmeye karar verdiği için, dilini tekrar ağzına soktuğunda dişlerimi sıkmak ve yumruklarımı iki yanımda sıkmak zorunda kalıyorum.

Ve Tanrı aşkına, Sabrina'nın ya da Sabine'in beni geri çağıran sesini bile duymuyorum.

Sadece yıllar önce birbirimize verdiğimiz sözlerin yankısını duyuyorum.

Hepsi saçmalık, hepsi kurgu. Her şey yanlış zamanda mükemmel bir anın çocuğuydu.

"Tamam, bu kadar yeter!" diye bağıriyorum, bunun üzerine Ray geri çekiliyor ve bana boş boş bakıyor.

"Şunu demek istemiştım," diye hemen kendimi düzeltiyorum. "Burada etkilenebilecek hassas insanlar var. Örneğin sizinki gibi."

"Onu on dakika içinde geri getir," diye öneriyor, artık ironimi yakalamıştı.

Ne diyor lan bu?

Ben kimseyi geri getirmem. En azından onu. Şimdiye kadar anlamadıysan, onu alıyorum ve tutuyorum.

Evet, kararımı verdim.

Geri alıyorum ve saklıyorum.

Cox ortadan kaybolur kaybolmaz, artık onu dikkate almadığım için pratikte iltica etmiş olan Sabine'i de görmezden gelerek, tek kelime etmeden Zöe'ye başımı sallayarak beni takip etmesini söylüyorum.

Ona sırtımı dönüp henüz netleşmediğim bir yola girmeden önce bana nasıl baktığını fark ediyorum ve yalnız kaldığımız anda vücudundaki tüm zehri bana tüküreceğinden emin oluyorum.

İçimden bir ses yıllarca bunu sadece benim için sakladığını söylüyor. Ben önemliyim, değil mi?

Onun varlığını hissederek yürüyorum. Bir bakışla onunla konuşmak için en tenha yeri bulmaya çalışıyorum, çünkü oda

Dolu. Sonunda, hava soğuk olmasına rağmen terası tercih ediyorum. Kalabalık olmamalı, bu yüzden panik barını itiyorum ve ona yer açıyorum.

"Dışarı çıkmayacağım, hava buz gibi!"

Tavana bakıyorum ve onu kolundan tutup çekerek cam pencereye doğru itiyorum.

Fransız penceresinin arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve parmaklarımı kalçalarına koyarak onu arkadan kavıyorum.

"Ne yapıyorsun?!" diye soluk soluğa bağılıyor ama yönlendirilmesine izin veriyor.

"Çekil.

Bu şekilde hareket ediyoruz, ben onun arkasındayım, o zaman zaman bakışlarımı aramak için dönüyor, parmak uçlarım ona zar zor dokunsa da ona rehberlik ediyor.

Haklı, dışarıda hava sıcaklığı düşük ve teninin nasıl titrediğini görebiliyorum.

Bitkilerin filizlendiği beton saksıların arasında durmayı seçiyorum. Belki orada bizi fark etmezler.

Yeşil koyağın ötesinde, daha alçak bir balkona çıkan basamaklar var. Parmaklarımı tekrar kalçalarına yerleştiriyorum ve onu aşağı inmesi için korkutarak itiyorum.

"Bana dokunmayı kes."

"Bu ünlemi sonraya sakla. Henüz hiçbir şey yapmadım."

The Black Space, güzel ve yüksek bir binanın en üst katında yer alıyor ve birkaç kattan oluştuğu için diğer teraslara bakıyor, bu yüzden çok yüksekte gibi hissettirmiyor.

Oldukça samimi olan küçük bir balkona ulaşıyoruz, ama Zöe bana doğru döndüğü anda, hiçbir şey söyleyecek ya da yapacak zamanım yok, yanağıma bir beşlik çakıyor.

"Ne oluyor lan?!", zonklayan yanağımı kapatıyorum.

"Bu, nişanlımla benim arama girmene izin için."

"Siktir git." Elimini yüzümden çeker çekmez bir tokat daha yiyorum.

Aynı nokta.

Deride de aynı ateş var.

"Oh, bu şiddet de ne?!"

"Sanki üzerimde hak iddia ediyormuşsun gibi her zamanki küstahlığınla beni buraya getirdiğin için. Senin hasta bir kafan var, Eryk, ve eğer

Sana haddini bildirecek kimse yok, ben yaparım'.

"Bitti mi? Bana bir tane daha vermek ister misin?"

"Evet!" diye bağıyor, gözleri kızgın, parmakları yumruklarının arasında sıkılı. Bana vurmak için kolunu kaldırdı ama bu sefer onu durdurdum, bileğini onunla benim aramda hapsettim.

"Bu ne içindi?"

"Arkadaşımı öptüğün için".

Hırpalanmış yüzüm, şu anda ortaya çıkabileceğini beklemediğim bir gülümsemeye canlandı.

Amacıma ulaştım ve küçük balığın maskesini düşürdüm.

"Kıskandın mı?" diye fısıldadım.

"Konu sen değilsin, seni aptal! Sabine'le dalga geçtiğin için kızgınım."

"Ah, bu Sabine. Bu isim ile Sabrina arasında kararsız kalmıştım.

"Bərbatsın!" Tutuşumdan kurtulmak için beni çekiştiriyor ama diğer bileğini de tutuyorum ve bu sefer ikisini de arkasına getirerek bana yapışmasını sağlıyorum.

Parmaklarımı ince gövdesinin etrafında, poposuna bastırarak tutuyorum. Temas arayan parmak eklemlerim sayesinde küçük kanatçıklar algılıyorum.

"Bırak beni".

"Bu gece yaptığın şey hiç hoşuma gitmedi."

"Ben olsaydım ne yapardım, duyalım bakalım, Sapık." Bakışlarını benden esirgemedi çenesini kaldırıyor. Küçük bir kızken gözlerini isterdim, bu sefer ben istemeden bana veriyor ve bu da sıkimin zonklamasına neden oluyor.

"Ray'i öptün. Ben yanıdayken. Ben seni izlerken." Zöe gülmeye başlıyor ve bunu o kadar içten yapıyor ki kendini durduramıyor. "Psikopat olan ben miyim? Neden gülüyorsun?"

Gülüştü sıcak ve sarmalayıcı. Beni bırakıyor, hatta yanağını göğsüme yaslıyor, daha çok bir zorlama gibi görünen garip bir kucaklaşmayla, ben onu sıkıca kendime doğru tutarken, bileklerini sıkıyorum ve o bana gülmeye devam ediyor.

"Balık mı?"

Bana gülünmesinden bıkip yanaklarını sıkıyorum, dudaklarını kıvrıp yüzünden birkaç santimetre öteye fırlatıyorum.

"Neden bu kadar çok eğleniyorsun?"

"Dr. Duris'e uğramalı ve onunla birkaç seans yapmalısın." Yanaklarından tutuşumu gevşetiyorum. "Söylediğiniz şeyler endişe verici ve bunun farkında olmamanız durumunuzu daha da kötüleştiriyor."

"Ne diyorsun lan sen?"

"Öncelikle, benimle medeni bir konuşma yapmak istiyorsan, ellerini üzerimden çek."

Onu bir şekilde korkuttuğumdan korkarak hemen harekete geçiyorum. Aşırı fiziksel olduğumu biliyorum, özellikle de ona karşı, ama asla çok aceleci ya da daha kötüsü şiddet yanlısı olduğumu düşünmesini istemem.

Soğuk kollarına masaj yaptığını görüyorum ve an bile düşünmeden ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum.

"İkinci şey?" diye soruyorum, ellerimi ceplerime sıkıştırarak. "Çünkü başka bir nokta daha var, değil mi?"

"Aslında pek çok şey olabilir, ama ben en önemlisini açıklayacağım, sağduyunuza güvenerek, yıllar içinde edinmiş olmanız gereken sağduyunuza, çünkü artık bir erkeksiniz, bu nedenle size sadece bir kez söyleyeceğim."

Ceketim üzerindeyken yavaşça bana doğru ilerliyor, neden bilmiyorum, içimde uygunsuz düşünceler uyandırıyor. Belki de vücudunda benden bir parça olduğunu, kokumla kendini dölediğini, sıcaklığımı hissettiğini, bunu zevkli bulduğunu, daha fazlasını isteyebileceğini ve... Kahretsin, sertleşiyorum.

Gözlerimi kırıştıyorum ve sözlerine konsantre oluyorum.

Bu arada o da yüzüme birkaç santimetre yaklaşmıştı bile. Kendi yüzünü kaldırdı ve gözlerini benimkilere dikti.

Her zaman büyük bir gücü olduğunu düşündüm, beni bükmek için doğuştan gelen bir yeteneği.

"Nişanlımı ne zaman, nasıl ve nerede öpeceğime karışmana izin vermiyorum. Bir daha bizi ayırmaya, aramıza girip taleplerde bulunmaya ve bugüne kadar yaptığın gibi bana dokunmaya cesaret edemezsin."

Ona bakıyorum, susuyorum, üşüyorum.

Ellerim ceplerimde kenetlenmiş, bakışlarımın yörüngesi onunkine paraleldi. Kalbimde çığ gibi büyüyen duygular: pişmanlıklar, pişmanlıklar, başarısızlıklar, tövbeler. Şimdi hepsi yeniden su yüzüne çıkıyor, bana ısıltılı gözlerle bakarken, bana kesin bir dille daha fazlasının olamayacağını söylüyor.

Şimdi bana bir elektrokardiyogram yapsalar, kalp atışlarım durmadan önce bile beni ölü olarak yazarlardı.

"Ne dediğimi anladın mı?" Ve hatta cevap vermemi istiyor.

Başımı yere eğiyorum, Paris'e döneceğim günü hayal ederek geçirdiğim zamandan başka bir şey görmediğim kesin bir noktaya bakıyorum, anlaştığımız gibi beni geri almaya hazırdı.

"Cevap vermeyecek misin?"

"Ne söylememi istiyorsun?" diye halsizce karşılık veriyorum.

"Kenara çekilip beni yalnız bırakacaksın."

Asla ama asla yapmayacağım şeyi ilan ederken, ceketime yapışıyor, sanki bir parçası kendi sözlerine karşı çıkmak ve beni aramak istiyor, tam da o kumaşın altında, kokumun olduğu yerde. Benim olduğum yerde.

Gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarına karşılık verdiğini görmek beni memnun ediyor. Bu beni aynı anda hem memnun ediyor hem de yıkıyor. Beni güçlendiriyor ve parçalara ayırıyor. Beni pes etmemeye teşvik ediyor ve tam tersine, beni buna ikna ediyor. Çelişkiler birbirini izliyor.

"Onu seviyor musun?" diye patlıyorum.

"Bu uygun bir soru değil.

"Davetsiz misafir ben olduğuma göre, senin yerine ben cevap vereceğim." Sanki onunla kavga edecekmişim gibi yüzümü ona yaklaştırıyorum ve homurdanıyorum: "Siz ikiniz benim hayal ettiğim gibi değilsiniz. Kapaklarda, profillerinizdeki resimlerde görüldüğünüz gibi değilsiniz, var olmayan bir mutluluğu övüyorsunuz. Siz bir kurguyu temsil ediyorsunuz, kendinize değil başkalarına adanmış bir şeyi. Onu sevmiyorsun Zöe ve bunu sana kanıtlayabilirim'.

'Bir çifti birkaç gün tanıyarak yargılayamazsınız'.

"Ama bir kadını verdiği önemsiz tepkiye göre yargılayabilirim".

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ona aradığı kanıtı veriyorum ve ellerimi ceplerimden çıkarıyorum. Avuçlarım kışında açılıyor.

Onu kendime çekiyorum ve bacaklarımın arasında büyüyen dürtüyü ona çarpıyorum.

Sarsılıyor ama beni itmiyor, yüzden alnımı onunkine yaklaştırıyorum, burnunun ucuna doğru nefes alıyorum ve bana uzaklaşmam için bağırarak isteyen ama gücü olmayan boğuk iniltisini yutuyorum.

Çünkü istemiyor.

"İşte ben de bundan bahsediyorum: Sana yaklaştığımda nasıl iç çektiğinden. Nasıl geriliyorsun ve sonra bırakıyorsun, ellerimde ne kadar mükemmel oluyorsun." Onu sıkıyorum

ellerini bir anlığına çekip giydiği ceketimin altından geçiriyor.

Sırtının çıplak derisi parmak uçlarımla buluşuyor, parmak uçlarım omurgasına dokunuyor, sonra tekrar aşağı iniyor.

"Ben hep böyleyim" diye kendini haklı çıkarıyor. Ama buna kim inanır ki?

"Hayır." Parmaklarım elbisesinin fermuarına uzanıyor ve bir hamlede aşağı çekiyor. "Onunla ." Ellerimi elbisesinin altından geçirip poposunu kavırıyorum. "Benimleyken varsın." Ve sanki bir ampulün düğmesine basmışım gibi, kollarımda soluk soluğa kalıyor, etini sıkamama ve kendimi ona daha fazla bağlamama izin veriyor. "Şimdi gözlerimin içine bak ve düşündüklerimin doğru olmadığını söyle," diyorum kulak memesine uzanarak. "Onunlayken kapanıyorsun, benim için açılıyorsun," diye tekrarlıyorum, şehvetli bir şekilde, kalçalarına masaj yaparken.

Yavaş, yavaş.

"Kes şunu," diye yutkunuyor, teslim oluyor.

"Git o zaman. Benden uzak dur ve gidip o harika ışığını aldır."

Dudaklarım, patlayan bir öpücüğün ayak izini bıraktığı boynunda son buluyor

"Hayır, lütfen," diye beni itiyor ama kollarımda kalıyor. Sadece yüzünü geri çekiyor ve bakışlarını gizliyor.

Onu sınıadığımın farkındayım ama bencelim çünkü bana her şeyin eskisi gibi olduğunu kanıtlamasını istiyorum.

"Bana bak." İnkâr ediyor ama ben onu ensesinden tutup yüzünü kaldırıyorum ve burnumu onunkine dayıyorum. "Böyle konuşalım, belki daha rahat edersin."

"Ben asla seninle değilim.

"Benimle iyi olduğunu sanıyordum.

"O bir zamanlar öyleydi, Eryk. Bugün başka biriyle iyiyim."

"Hayır.

"Elbisemi tekrar kapat lütfen." Benimle sakın ve nazik bir şekilde konuşuyor, ama muhtemelen uzaklaşır uzaklaşmaz bana tekrar tokat atacaktır.

Dediğini yapıyorum ve fermuarını çekiyorum. Ceketimi onun üzerinde ayarlıyorum, bana dikkatle bakmayı nasıl bırakmadığını fark ediyorum, sanki geri döndüğümü şimdi anlıyormuş gibi.

"Yani bu bir *hayır* mı?" diye sordum.

"Soru nedir?"

"Beni geri götürmeyecek misin?"

*...Sana en büyük Fransız futbolcu olmanı emrediyorum.
Ve sana döndüğümde beni geri almanı emrediyorum.*

Titreyerek iç geçiriyor ama sandığı kadar soğuk değil. Belki de onu sarsan, Ray'in aksine benim yaptığımı düşündüğüm gibi onu ateşleyen sözlerimin etkisidir.

Bakışlarını indiriyor ve artık kendini benimkilere yansıtmayı bırakıyor. Ondandır gözlerini bana vermesini bile istemiyorum, çünkü artık hiçbir şey talep etmek istemiyorum.

"Bu gece bir hata yaptım," diye itiraf ediyorum. "Sadece bir tepki vermeni, kıskançlık hissetmeni istedim. Eğer bu olmadıysa, o zaman geri çekileceğim, çünkü bu geri alınacak bir şey kalmadığı anlamına geliyor. Yıllar önce söylediğin o güzel sözlerin yanlış olduğu ortaya çıktı. Kaybettiğin şeyi sadece kaybedersin. Bir daha hiçbir şey bulunmaz. Tekrar özür dilerim, Zöe. Seni utandırmak istememiştim. Merdivenlerden partinin yapıldığı terasa çıkmaya hazırlanırken beni durduruyor.

"Bekle!" Bu noktada kendi yoluma gidemiyorum, bu yüzden en azından bakışlarımla ona geri dönüyorum. "Bu gece Ray'lerde kalacağım," diyor.

Çenemi sertçe sıkıyorum, sesimin en yüksek *tonuyla hayır diye* bağırılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"O senin erkek arkadaşın," diyerek omuz silkiyor ve taleplerini yerine getiriyorum. Hepsine. Ve öyle yapmaya devam ediyorum. "Bu normal. Adil olan bu. Benden izin mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki . Sadece sizi uyarmak istedim."

"Yarın gidiyorum. Artık senin dairende kalmayacağım. Merak etme." Başını sallıyor, utanmış ve belki de hayal kırıklığına uğramış. "Ah," diye ekliyorum gitmeden önce. "Sabine'i eve götürürsem, bu senin için sorun olmaz, değil mi?"

Yüzü üzgünken şeytani bir ifadeye dönüşüyor.

Kafasından bir çift kırmızı boynuzun çıktığını görebiliyorum.

İki adımda bana ulaşıyor, ceketini çıkarıp üzerime çarpıyor. Parmağıyla beni işaret ediyor ve çenemden birkaç santim ötede konuşmaya zahmet etmiyor.

"Eğer böyle bir şey yaparsan, seni öldürürüm. Kimseyi getirme, anladın mı? Evde kadın istemiyorum. Şimdi bana söz ver,

Ray ile aynı çatı altında olduğun sürece ve ben orada olduğum sürece yanına kız almayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Kendini duyuyor musun? Aptal mısın sen? Ne istersem onu yaparım."

"Ama hayır, ben ne dersem onu yapacaksın. Ve eğer sana kimseyi getirmemeni emredersem, getirmezsin."

Bu sefer gülme sırası bende. Duramıyorum, Tanrım. Ne hezeyan ama!

Açık avuçlarımı arkasındaki duvara koyuyorum, onu hapsediyorum ve daha önce yaptığı gibi yüzüne gülerken onu bana bakmaya zorluyorum.

"Kes şunu!" diye tıslıyor.

"Tamam, iyi, duracağım." Zorlukla kendimi tutuyorum. "Hadi yapalım şu işi, balıkçık." Yüzünden bir tutamı çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Refleks olarak dokunuşuma omuz silkiyor ve kollarını kavuşturuyor, çünkü artık kolları çıplak ve soğuk tenini yakıyor.

Sanki onu kucaklayabilmemin tek yolu buymuş gibi ceketimi tekrar üzerine giydirdim.

"Dışarıdayken sende kalsın, sonra içeri girdiğimizde istediğin kadar yüzüme fırlat. Tabii ki ceketten bahsediyorum. Ama eğer istersen..."

"Ne diyordun?" diyerek kaslarımın gururla atması gereken karın bölgeyi çimdiklemeyle başarıyor.

"Şöyle yapalım diyordum: Sen Ray'e gelme, ben de Sabrina'yı yanına almayayım."

"Sabine".

"Var mısın?"

"Hayır.

Ve kafam patlıyor, lanet olsun.

"Beni çıldırtacaksın," diye bağıryorum. 'Hiçbir talepte bulunmamam gerektiğini, senden hiçbir talebim olmadığını söylüyorsun, sonra da talepte mi bulunuyorsun? Bu ne lan, Zöe. Sen Cox'la yatarsan, ben de Sabrina'yla yatarım."

"Sabine".

"Adının ne olduğu umurumda bile değil," diye geveledim.

"O zaman neden geceyi onunla geçirmek istiyorsun?"

"Çünkü sen istemiyorsun ve ben de seni kızdırmak istiyorum. Ve her ne pahasına olursa olsun beni engellemek istediğin için de Ray'in yatağına girmeyeceksin."

İnatçı ve bir o kadar da güzel, ceketini tekrar çıkarıyor ve yanlışlıkla elbisesinin askılarını da çıkarıyor.

Teni tüm acımasız zarafetiyle gözler önüne seriliyor ve ben yüzümü üzerinden atmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

'Bu gece Ray'le yatıyorum, hoşuna gitsin ya da gitmesin ve eğer fark etmediysen Psycho, bu bir test. Nasıl davrandığını gerçekten görmek istiyorum. Büyüdün mü yoksa bana delicesine saplantılı, seninle vakit geçirmek için her şeyi yapabilecek bir çocuk olarak mı kalacaksın? Bana bir erkek olduğunu kanıtla."

"Sen benden daha delisin," diye bağıyorum. "Hangi testten bahsediyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve bana şimdiye kadar yaptıkları en güzel tehdidi savurdu.

"Bir daha başka bir kıza dokunursan benimle işin sonsuza dek biter. Kimse sana dokunmamalı, benim önümde olmaz, yoksa bunu sana ödetirim Eryk."

"Ray'in sana bir daha dokunmasına izin verirsen onu uykusunda öldürürüm. biliyorsun."

Kontrol edemediğim bir tutkuyla yüzünü alıyorum. Belki de onu yüzüme yapışmaya zorladığım için çok fazla koyuyorum.

Ağzımı onunkine dayayıp, bir milimetre öteden fısıldıyorum: "Ne yaptığına dikkat et Zöe. Eğer beni kızdırırsan, gece yatağına gelir ve sırf o salak sana en ufak bir dokunuşta bulunmasın diye kendimi ortana koyarım."

"O zaman yap. Ortaya nasıl bir şey çıkardığını gerçekten görmek istiyorum." Beni geçti ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Aptal mısın sen? Zöe, oh!"

Şok olmuş bakışlarım altında kışını sallıyor, sesimi duymazdan geliyor.

Ciddi değil, değil ? Beni kalıcı olarak delirtmeyecek, değil mi?

Eğer bu bir sınavsa, çoktan başarısız olduğumu biliyorum.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Biliyorum, duyarsız olabilirim ama Didier'nin Roche Sarayı'nın deposunun bir köşesinde oturmuş, sanki kahramanları yeni gelmiş gibi bize bakan yüzünü görmek paha biçilemezdi. Kahkahalarımı tutmak zorunda kaldım, Eryk'in zaten olduğundan daha fazla sürtük gibi görünmemek için dişlerimi sıktım.

Üzerinde bir kot pantolon vardı, tabii ki kendi pantolonu değildi ama gömleği hâlâ üzerindeydi. Aptal sadece pantolonunu ve ceketini almış, tarzını sonuna kadar korumak istemişti. Bu düşünce bile içimde bir kahkaha kopardı ve bana yakın olmak için gerçekten imkansızı yapan bu garip adama daha yakın hissetmemi sağladı.

Kaç kişi böyle bir çılgınlık yapmaya cesaret edebilirdi?

Bunların hala önemsiz şeyler olduğu doğru, ancak benim için özel bir değer kazandılar. Bu akşamı hayatımın en heyecanlı akşamlarından biri olarak hatırlayacağım.

Pastanın üzerindeki krema ise Didier'in cep telefonunu dolabın içinde bulmak oldu. Görünüşe göre Eryk onu üstünü değiştirirken arkasını dönmeye zorlamış ve o anda telefonu kapatma fırsatını yakalayarak raftaki bir kutunun arkasına bırakmış. Telefon her zaman oradaydı ve kullanılmaya hazırdı ama kurban bunu bilmiyordu.

O anda ciddi bir kahkaha attım, kendimi tutamadım ve Başak her zamanki nutkuna başladı, beni intihal yapmakla, karanlık tarafa yönlendirilmekle suçladı.

Ve eğer hayatın sapkın tarafı buysa, o zaman sonsuza dek günah işlemek istiyorum.

Araba yolculuğu sırasında, dönüş yolunda, kardeşimin şikayetlerini görmezden gelmekten başka bir şey yapmadım. Kendimi susturdum, ağzımı kapattım ve kulaklarımı tıkadım, özellikle de bana unutulmaz bir akşam yaşatmaktan başka bir şey yapmamış olan adama korkunç sözler söylemeye başladığında.

Onunla sohbet etmeyi özledim ama sanırım bu kez sırdaşımı değiştirmem gerekecek çünkü Eryk'i görme biçimi o kadar çarpık ve yanlış ki kabul edilemez.

Bu yüzden kalbimi ve duyma duyumu sıkıyorum ve şatoya vardığımızda ona veda bile etmeden kuleme giden koridora yöneliyorum. Bazen o ve ben gerçekten de bazen buluşmayı başaran iki zıt dünya olabiliyoruz. Burçlarımız Balık ve Başak, zodyakta birbirinin zıttıdır, ancak bir Leclerc olmama rağmen, Boğa burcunun bana öğrettiği gibi burçlara her zaman belirli bir ihtiyatla yaklaştım. Aile olarak, genel özelliklerimiz her zaman sembollerimize sadık kalsa da, buna bir dereceye kadar inanıyoruz. Başak burcuyla aramızda var olan karşıtlık günlük hayatımızda da görülebilir, sanki aramızdaki şeyler yıldızlar tarafından önceden yazılmış, belirlenmiş gibi. Yine de, her şeye rağmen, sorunun sadece benim büyümemden kaynaklandığına inanıyorum. Birkaç yıl öncesine kadar onun küçük kız kardeşiydim, onunla birlikte uyuyan, onu her yerde takip eden, onu feneri olarak gören küçük kız. Ve onun için de aynıydı, ama tersi. Korunması gereken değerli bir mücevheri, şımartılması gereken prensesi, koruyucu kanadını üzerine saracağı doğrudan soyunu temsil ediyordum.

Tüm bunları özlüyorum, çünkü artık erkek kardeşimin benim kadın olmaya başladığını ve yolumun onunkinden net bir şekilde ayrıldığını fark etmeye başladığını hissediyorum.

Sanırım bunu kabul etmek istemiyor ya da muhtemelen bu düşünce onu korkutuyor.

Zihnim düşüncelere dalmışken koridoruma ulaşıyorum. Koç binasına çıkan merdivene birkaç metre kala, bunu fark ediyorum, sendeleyerek Terazi'nin omzuna yaslanmış, onu zar zor dik tutabiliyor.

"Neler oluyor? O iyi mi?" diye sorarken onlara yetiştim.

"Hmm," diye inliyor. Gözleri kapalı, dudakları kuru ve başı sağa sola sallanıyor.

"O sadece sarhoş, bana yardım et." Diğer kolundan tutup onu da kızla birlikte merdivene doğru götürüyorum.

Sorun şu ki sarmal ve ölü, kaslı bir ağırlığı taşımak kolay bir iş değil.

"Belki de Müller'i aramalıyız," diye öneriyorum.

"Hayır, biz kendimiz çözeriz. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Koç sadece zor zamanlar geçiriyor. Bunu büyütme gereği yok."

"TAMAM." Bir an duruyoruz, nefes almak için ve kardeşim o kadar çok içmiş ki ayakta duramıyor. Onun

Dizlerim bir basamağa çarpıyor ve çarpan kemiklerin sesi beni ürpertiyor.

"Yaralandın mı?" diye sorduğumda yüzünü tutup gözbebeklerinde aklı başında olduğuna dair işaretler aradım.

Dili su aramak için dışarı çıkarken iki cennet dilimi zar zor açılıyor.

"Crystal," diye fısıldıyor.

Göz ucuyla Terazî'ye bakıyorum, o da başını sallıyor.

"O değil. Zöe," diye düzeltiyor onu.

"" . Ama o sadece kaybettiği kızı görüyor ve yüzümü okşuyor.

Gözleri parlıyor, gözyaşlarına boğulmak üzere, onu bu halde gördüğüm için kendimi o kadar kötü hissediyorum ki ben de duygu seline kapılıyorum.

"Terazi, ne yapabiliriz?"

"Bu arada onu yatağa götüreceğiz. Gel hadi." İsteksizce elimi yüzünden çekiyorum ve tekrar başlıyorum. "Bir, iki, üç."

Üçüncü emirde kardeşimin kolunu omzuma atarak ayağa kalkıyorum. Büyük bir çabadan sonra onu yatağa atmayı başardık.

Ben su almaya koşarken kız kardeşim ayak kabıllarını çıkarıyor.

Gömleğinin düğmelerini açıyoruz ve ne kadar terli olduğunu fark ediyoruz. Terazi, olağanüstü bir güçle, başını göğsüne yaslayabilmesi için onu yukarı çekmeyi başarıyor.

Bir bardak dolduruyorum ve dudaklarına yaklaştırıyorum, işaret bekliyorum.

Yavaşça içiyor, kederli, yaralı, yıkılmış bir beden gibi görünüyor. Savaştan vazgeçmiş, geri çekilmiş, sonuyla karşılaşmış bir askere benziyor.

"Aries," diye sesleniyorum ona. "Neyin var senin?" Neler yaşadığını hepimiz biliyoruz. Crystal'ın tutuklanması onu paramparça etti. Her şeyi içinde tutuyor, daha fazla dayanamayıp unutmak için kendine zarar verdiği o göze batan durumlar dışında acısını asla göstermiyor, ama tutunmanın ona çok pahalıya mal olduğu ve temelde tek kaçış yolunun düşüncelerini alkolle değiştirmek olduğu açık.

"Bir şey yok," diye mırıldanıyor, sonunda gözlerini açık tutabiliyor. "Sadece çok içtim."

"Arabanın tüm anahtarlarına el koyduracağım," diye ağzından kaçırıyor Terazi, onu arkadan sıkıştırarak. 'Bu şekilde devam edemezsin. Bu eyalette araba kullanmanı yasaklayacağız. Lanet olası bir duvara çarpabilirdin."

"Belki," diye sinirli ve ürkek bir şekilde gülüyor ve ölmek istediğini ima ederek bizi şaşırtıyor.

"Aries, bana bak," diye yaklaşıp yüzünü okşuyorum. Gözyaşlarının yavaşça elmacık kemiklerinden aşağı süzüldüğünü gördüğümde kalbim sıkışıyor. Başparmağımla bir tanesini siliyorum, ama daha fazlası geliyor ve sonunda duygularını dışarı atması, teninde kaymalarına izin vermesi, onları serbest bırakması ve kalbinden çıkarması gerektiğine karar veriyorum. "Neden gidip onu görmüyorsun? Onu görmeye hiç gitmedin. Onu ziyaret et, onunla konuş, bu ikiniz için de iyi olabilir."

"Dayanamıyorum," diye homurdanıyor ama acısını göstermekten utanmamasını takdir ediyorum. Genelde bunu gizler, umursamadığı kızlarla çıkarak ve Paris'in etrafında bir pislik gibi davranarak bununla başa çıkar. Tüm benliği değişiyor, gittikçe daha da sinirleniyor ve bunu sadece dünyada en çok sevdiği insanı incitmeye çalıştığı için yapıyor.

'Denemelisin,' diye de ekliyor Terazi. "Crystal'a git, gerekirse ona hakaret et ama onu görmezden gelme. Mesafe ve yokluk sizi sadece er ya da geç taşıyacak bir acı çukuruna sürükler."

Onun sözlerinde kendi hikayesini, hala kalbinde yanan ve parmaklarında görülebilen deneyimini de görüyorum. Rusya'da yaşayan kız kardeşim ve üvey erkek kardeşi hakkındaki gerçeklerden çok az kişi haberdardır ve daha önce hiç kardeşlerimin acılarını biriktiren bir tür sünger olduğumu hissetmemiştim, çünkü belki de ailede kendini daha az düşünen ve başkalarını ilk önce anlamaya çalışan, onlar için hayatın dramlarına doğru çözümü bulan kişi benim.

Ben de Eryk ile öyle yaptım.

"Pek çok kez..." diye mırıldanıyor Koç, "Ona gitmeyi ve onu affetmeyi düşündüm, sırf bu ezilmişlik hissinden kurtulmak için, ama sonra...", gözlerini kısıyor ve yüzüne yağmur gibi daha berrak damlalar düşüyor, "Onu görüyorum, kafamın içinde onu görüyorum, o kadar güzel, o kadar üzgün, o kadar lanetlenmiş ki, buna dayanamıyorum. Onun acısına kayıtsız kalamam, çünkü kalbimin derinliklerinde onun acısının benimkinden daha büyük olduğunu biliyorum. Ona gitmiyorum çünkü kalkıp ona sırtımı dönecek ve onu orada, karanlık bir hücrede tek başına bırakacak gücüm yok. Ona gitmiyorum çünkü aksi takdirde beni zorla dışarı atmak zorunda kalacaklar. Oradan ayrılmam mümkün olmazdı. Bunu kabul edemem. Orada on yıldan fazla kalacağını kabul edemem. O bir

Benim için çok büyük bir acı. Kahrolası bir kalp kırıklığı ve, kahretsin, dayanamayacağım. Daha fazla dayanamayacağım...'.
Terazi onu arkadan kucaklıyor ve ben de aynısını yaparak onun üstüne .
Ona "Geçecek," diyorum ama zor olacağını biliyorum.
"Bir şansınız daha olacak, eminim ikinizin de olacak," diye ekliyor kız kardeşimiz. "Zaten aile geçmişimizde de bu var: Leclerc'ler her zaman ikinci bir şansa sahip olurlar."
"Al bunu." Elmaslarla süslenmiş ametist bileziğimi çıkarıyorum.
"Tamamen erkeklere özgü bir takı olmayabilir ama taşlarının güçleri var."
Aries gülümsüyor ve yadigârı eline almadan önce yüzümü okşuyor.
"Bana onu hatırlatıyorsun."
"Biliyorum, ama sana söz veriyorum, bundan sonra saçlarımı farklı renklere boyayacağım, böylece artık Kristal'ine değil, küçük kız kardeşine bakıyor olacaksın."
"Benim Crystal'ım," diye iç çekerek karşılık veriyor. "O artık benim değil."
Son ifadesi bana derin bir ıstırap veriyor ama ona acısını geçici olarak dindirebilecek bir şey söyleyerek düşüncelerini temizlemeye çalışıyorum.
"Bu *ikinci şansların bileziği*," diye açıklıyorum, avucunun içinde kapatıp parmaklarını kenetleyerek. "Babam bunu bana verdiği gün, bana atalarımızdan birinin hikayesini anlattı: 1839 doğumlu Véronique Leclerc. Onikiler soyuna mensuptu ve Balık burcunu temsil ediyordu. Ezoterizm konusunda tutkuluydu, tarot kartlarını okuyabiliyordu ve çok seyahat ediyordu. Büyülü güçleri olan nesneleri aramak için dünyayı dolaştı. Falcıları ve kahinleri tanırdı. Onun bir cadı olduğu söylenir. Hanedanımızın kitabında onunla ve kara büyü ritüelleriyle ilgili koca bir bölüm var'.
Koç burcu güler ve Terazi burcu da onunla birlikte, ama hiç şaka yapmıyorum. Véronique tartışmalı bir karakterdi, aile ağacımızdaki en ilginç kişilerden biriydi.
"Peki ne yaptı, duyalım bakalım?"
"Mehtaplı gecelerde şatonun bahçesinde çıplak dolaşırdı. Babam bana, hiç gitmediğimiz sık ormanda, şezlong gibi yatak şeklinde bir kaya olduğunu söyledi.
"Bu hikayeyi bilmiyordum," diye ekliyor Terazi.
'Bu *benim* sembolümün hikayesi, belli ki siz bunu bilmiyorsunuz'.

"Sihirli ayinler bölümüne git," diye ısrar ediyor Aries.

"Diyordum ki, Véronique geceleyin ormana gitti, o sunağa doğru yöneldi".

"Ve oraya çıplak gitti.

"Uh-huh. Sadece o kısmı mı önemsiyorsun?"

'Büyücülük, ezoterizm, ritüeller, çıplak soy, aklıma tek bir şey geliyor'.

"İyi vakit geçiriyormuş," diye karşılık veriyor kız kardeşimiz.

'Aşıkları ona hayranlık duyarken ve hediyeler verirken sunağın etrafında peçesiz dans etti'.

Kardeşim ona uzattığım ametist bileziği sallayarak "Bunun gibi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Sevgililerinin her birinin ona bir ametist sunma görevi vardı. Sizin de görebileceğiniz gibi...", ikisine de mücevherin kompozisyonunu gösteriyorum.

"Hepsi aynı olan on bir mor taş var. Her biri Véronique'e sunuldu. Eğer isterse, sevgilisi kayanın üzerine uzanır ve ona binerdi".

Terazi hayretle soruyor: "Babam bu hikayeyi sana on iki yaşındayken mi anlattı?"

"Romaric çok daha özlü konuştu, ilginç detayları bana Toros Dede açıkladı".

"Hiç şüphem yoktu," diye kıkırdıyor Aries, uykuya dalmak üzereyken.

"Böylece, atamız en sevdiği aşıklarıyla, sembolünün bir parçası olmaya layık olduğunu kanıtlayanlarla sevişti, ta ki bir gece her şeyi değiştiren bir şey olana kadar. Leclerc'imiz birini reddetti'.

"Bir mi?" diye yankılanır Aries. "Hmm, başka kadınlarla da birlikte oldu mu? Sanırım bu gece rüyamda bizim ava'yı göreceğim."

"Çok özgür bir yaratıktı, özellikle de cinsel açıdan. Ama bu sevgilisi onun için bir yük olduğunu kanıtladı. Kadın reddedilmişti çünkü ona diğerlerine hiç benzemeyen bir taş vermişti, bilezikteki diğer ametistlerle asla uyum içinde olmayacak bir taş.

Artık fazlasıyla ilgili olan Terazi yadigârımı inceliyor ve gerçekten de diğerlerinden farklı bir mücevher olduğunu fark ediyor. Asimetrik ve köşeli.

"Ve Véronique onu hâlâ bileziğin içine mi koyuyor?" diye sorar.

"Hayır ve aslında, reddettiği için kadın onu lanetledi".

"Kahretsin," diye kıkırdıyor kardeşim, hâlâ sarhoş. "Sanırım bana geri döndü."

"Her şeyden önce Leclerc," diye açıklıyorum.

"Hepsi mi?" Terazî kaşlarını çatır, pek şaşırdığını belli etmez.

"Kadın Véronique'e bileziği asla tamamlayamayacağını, çünkü hayatındaki her ametistin diğerleriyle aynı olmasını bekleyemeyeceğini, yani aynı erkekleri ve ilişkileri talep etmemesi gerektiğini söyledi. Ona yakında gerçek aşkla tanışacağını ve bu aşkın eşsiz ve özel olduğu için tüm sevgililerinin arasından sıyrılacağını söyledi. Tıpkı reddettiği asimetric, köşeli taş gibi. Ancak lanet yine de bir lanettir ve bu nedenle kadın ona o büyük, büyük aşkın kaybolacağını ve bileziğinin sonsuza dek eksik kalacağını duyurdu'.

"Ama taş şimdi burada," diye belirtiyor Terazî. "farklı olduğunu ve diğer tüm aşkların üzerinde yükselen tek gerçek aşkı temsil ettiğini açıkça görebilirsiniz."

"O orada çünkü atamız laneti bozmayı başardı. Ezoterizm konusunda uzmandı ve her karanlık büyüün, olaylar zincirini kırmayı başaran karşıt bir büyü olduğu çok iyi biliyordu".

Neredeyse bayılmak üzere olan Aries, "Ne yaptı?" diye mırıldanır.

"Bekledi, zamana hakim oldu ve günlerini tek aşkını temsil eden farklı ametisti parlatarak geçirdi. Kader onları yıllarca ayrı tuttu ama kalbini kaybetmedi. Anılarını taşın içinden okşamaya devam etti, bitmemiş bileziği tuttu, dolunayın altında aşıkları gezdirmek için durdu. Ormana gitti, kayanın üzerinde durdu ve kristalini üzerine koyarak ayın onu ışıyla doldurmasına izin verdi. Bunu neredeyse on yıl boyunca yaptı, ta ki bir gün büyük aşkı geri dönene kadar. Ve bilezik tamamlandı. Onu aldım ve parmaklarımın arasında döndürerek mor taşlar arasındaki farkı gösterdim. "Yine de Leclerc laneti aslında kalmıştı," diye ekledim. "Büyükbabam söyledi."

"Sadece farkına varmadık," diye mırıldanıyor Aries.

"Bana biraz daha anlat. Terazî çok ilgili ve bunun nedenine şaşırmadım bile; kalbinin derinliklerinde kaybettiği aşkı bulmayı inanıyorum.

"Büyükbaba, Véronique'ten sonra pek çok Leclerc'in büyük bir aşkı olduğunu ekledi. Benzersiz ve orijinal. Bizim tarihimizde

ailesinin pek çok üyesi, sadece kalplerini çalan ilk kişiyi sevmeye mahkum edildi. Hanedanımızın kitabını okursanız, tüm aşıklar arasında atalarımızın her birinin sonunda hep ilkinin seçtiğini kolayca görebilirsiniz. Başka ilişkiler olmasına rağmen, hayatının bir noktasında eksik parçasını bulmuştur. Bir Leclerc, aşık olduğunda sonsuza kadar sever ve günlerinin sonuna kadar ilk aşkının geri dönmesini bekler. Bu yüzden buna *ikinci şanslar bileziği* denir, çünkü zamana rağmen, geçen birçok aşığa rağmen geri dönen aşkı temsil eder. Geri döner ve herkes tarafından görülebilir kalır, çünkü izini bırakır ve onu her şeyin üzerinde görürsünüz'.

Koç horlamaya başlarken ikimiz de birbirimize bakıp gülümseyerek eşsiz ametist formuna bakıyoruz.

"Bu çok güzel bir hikaye, Zöe. Seninki hanedanımızın en güzel sembollerinden biri."

Bakışlarında hüznün gölgeleri parlıyor. Onda her zaman içinde taşıdığı eksikliği okuyabiliyorum, benim için her zaman parmaklarında belirgin olandan daha güçlü olan eksikliği.

"Terazi, Zakhar'ın bir gün sana geri döneceğini düşünüyorum."

Ablam mücevheri geri veriyor, beni okşuyor. "Bunlar sadece hikâye Zöe ve eğer Toros Dede'nin ağzından çıkmışlarsa, onun sapkın hayal gücünün bir parçası oldukları sonucuna varabiliriz."

"Öte yandan ben buna inanıyorum.

Ve bir gün kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan birinin bana geri döneceğini düşünmekten ve umut etmekten kendimi alamıyorum.

"Ametistin güçleri arasında sadece sarhoşluğa karşı koruma olduğunu sanıyordum".

"Neden Aries'e verdim sanıyorsun?" diye kıkırdıyorum.

Kocaman yatağında yanına kıvrılıyoruz ve uykuya dalıyoruz. Gece rüyamda Eryk ve ben kale ormanındaki kayanın üzerinde yatıyoruz. Ona binen ben değilim, ama o tüm kaba güzelliğiyle üzerimde yükseliyor. Ay ışığı çıplak sırtını okşarken beni öpüyor ve bana sahip oluyor.

Ama tam kendimi mutlu hissettiğimde ve içimde, bedenimin ötesinde, kalbime kadar çok derinlerde olduğunu hissettiğimde, bileziğim paramparça oluyor ve tüm ametistlerim patlıyor.

Sarsılarak uyanıyorum, karanlık çok yoğun. Kardeşlerim uyuyor ve ay ışığının parıltısı perdelerin arasındaki bir çatlaktan süzülerek

sayfalar, tam olarak farklı taş üzerinde, yadigârımda öne çıkan ve gerçek aşkı temsil eden taş.

Bugün.

Eryk hayatıma yeniden girdiğinden beri duygularım kontrolden çıktı. Artık mantık yürütemiyorum ve yaptığım ya da söylediğim her şey bir çelişkiye dönüşüyor.

Düşüncelerim kaotik ve korkutucu, yönleri kaçınılmaz ve yatakta horlayan Ray'e sırtımı döndüğümde *ikinci şans bileziğimi* okşamaktan kendimi alamıyorum.

Kardeşlerime yadigârımın hikâyesini anlattığım zamanı hatırlıyorum. O zaman buna gülmüştük, özellikle de atamızın efsanesine şüpheyile yaklaşan Terazi'ye. O gün hayatımın en heyecanlı günlerinden biriydi, çok sevdiğim o çocukla ilk kez birlikte olmuştum, tüm savunmalarımı yıkmıştı ama aynı zamanda onu son görüşümdü.

Hayatıma girdiği gibi, göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

O gece rüyamda ametistlerimin kayanın üzerinde birleştiğimiz anda patladığını görmüştüm, sanki bilinçaltım her şeyin bittiğini zaten biliyordu.

Ancak bugün, aradan yıllar geçmiş ve o geri dönmüşken, mor kristallere dokunmadan edemiyorum ve belki de varoluşumuzun belli bir noktasında Leclerc lanetinin harekete geçtiğinin ve ilişkilerin yeniden kurulduğu anda bozulduğunun gerçekten doğru olduğuna inanıyorum.

Ama içten içe kırılan, doğru olanla istediğim arasında kalan sadece benim, çünkü harekete geçmekten ve her şeyi, özellikle de kendime olan saygımı kaybetmekten korkuyorum.

Sırt üstü uzanıyorum ve yüzümü çevirip uyuyan erkek arkadaşına bakıyorum.

Bu gece onu reddettim ve bunun Eryk'in dönüşü yüzünden mi yoksa onu tekrar gördüğümünden beri erkek arkadaşımı gerektiği kadar sevmediğimi fark ettiğim için mi olduğunu hala tam olarak anlamış değilim.

Ne de olsa aşk çok basit bir duygudur. Onu tanımak kolaydır. Tek zorluk, kişinin duygularını derinlemesine incelemeye, doğasını anlamaya karar vermesinde yatar. Tıpkı hayatınızın kitabını açıp sayfalarını okumayı seçtiğinizde olduğu gibi. Ben, şu anda, aradığım cevapları bulma riskini almak istemiyorum ve bu yüzden son bölümlerden kaçınıyorum, şimdiki zamanda sabit kalıyorum, kendimi yaşamam *gerekeni* yaşamaya zorluyorum .

Çünkü Zöe'nin her zaman yaptığı şey budur: Önce başkalarını düşünür, etrafındaki insanların duygularını önemser, ruhunu yemek ve sonsuza kadar eksik kalmak pahasına onları kötü hissettirmemeye özen gösterir.

Ray reddetmeme aldırmadı. Yorgun olduğumu ve yarın antrenmanı olduğu için geç olduğunu söylemem, arkasını dönüp derin bir uykuya dalması için yeterliydi. Hiçbir zaman benim görünürdeki endişelerimin ötesine geçmedi, çünkü onları her zaman küçümsedim ve aslında sadece bir görünüş gibi görünmelerini sağladım. Onun yokluğu beni hep yanlış anlaşılmış, önemsiz hissettirdi ve zamanla kalbimden gelen sinyalleri görmezden gelmeme yol açtı.

Bir çift olarak, öpücüklerimi çalan o asi çocukla yaşadığım uyumu, kimyayı ve anlayışı hiçbir zaman yaşayamadık. Hayatıma çok erken giren Eryk'ten sonra artık beni aynı şekilde dinleyebilecek kimseyi bulamadım.

Memnundum.

Bekledim, ikinci *şans* bileziğime baktım, yıllar sonra hanedanımın birçok üyesinin başına geldiği gibi benim de *ikinci şansımın* gelmesini umdum.

Ve şimdi o burada.

Ama ben Véronique gibi beklemedim. Varlığımın belli bir noktasında, kendime kendimi düşünmem gerektiğini söyledim ve onun asla geri dönmeyeceğine . Geri dönen aşkların yadigarına sahip olmama rağmen, bizim için yeniden bir araya gelme olmayacağından emindim.

Saate bakıyorum ve Eryk'ten hiçbir iz olmadığı için endişeli ve tedirgin bir şekilde homurdanıyorum. Saat neredeyse iki oldu ve hâlâ eve dönmedi. Sabine ile birlikte bir yerlerde olabileceği düşüncesi göğsümü ağrıtıyor. Tavana bakıyorum, geçen akşamki olayları hatırlıyorum ve onu kıskandığımı bilmesine izin verdiğim için acı acı pişmanlık , çünkü eğer onu birazcık tanıyorsam

Başka bir yerde, başka biriyle olduğunu düşünmeme izin vererek güvensizliğimi beslemeyi kafasına koyduğu kesin.

Karnımdaki bir sancı beni kıvrılmaya zorluyor. Rahatsızlığı iliklerime kadar hissediyorum.

Black Space'te ona tokat attım ve utanmadan ondan başka kızlarla birlikte olmamasını istedim, oysa bu kadar çok şey talep etmeye hakkı olmayan ben, şu anda onun da yaşadığı aynı evde erkek arkadaşımla yatıyorum.

Kendimi berbat bir insan olarak görüyorum. Hem de iki kat korkunç. Öyleyim çünkü beni aklımla seven kişiyi aldatmaya başlıyorum ve öyleyim çünkü bana hiçbir şey borçlu olmayan başka bir adamın mesafesini koruyarak bana bağlı kalmasını talep ediyorum.

Ben kaprisli ve bencil biriyim ve kendimden bunu beklemiyordum.

Sen bir Leclerc'sin.

Gözlerim yanıyor ve yeni bir duygunun farkına vararak gözlerimi kırptırıyorum. İçimde duygular karmaşa içinde patlıyor. İhanet etmekten korkuyorum ve incitmekten dehşete düşüyorum. Ama aynı zamanda Eryk için artık hiçbir şeyi temsil etmediğimi bilmenin korkusunu da yaşıyorum.

Eryk'in beni terk edebileceği düşüncesi bile midemi bulandırıyor. başka bir kadınla birlikte.

Ve tüm geçmiş yıllar bir enkaz yağmuru gibi üzerime geliyor, beni onu neden şimdi sadece bu şekilde düşündüğümü sorgulamaya zorluyor.

O kadar uzun süre uzakta kaldı, başka deneyimler yaşadı ve yine de, kilometrelerce uzaktayken, bu güçlü sahiplenme ve aidiyet hissini hissetmedim. Belki de bizi ayıran, daha da yabancılaşmamızı sağlayan zamandı ya da belki de şimdi Paris'e döndüğünde havada hissettiğim ve bana onun benim olduğunu hissettiren bir tür büyüdür.

Çünkü ben böyle hissediyorum: sadece benim.

Gözyaşları yüzümü kaplıyor ve Ray ağladığımı fark etmesin diye nefesimi tutuyorum. Zihnim dilek tutarken parmak uçlarım bileziğin taşlarına sürtünüyor. Şu anda sadece bir dileğim var. Keşke Eryk geri gelse ve bana kimseyle birlikte olmadığını söylese.

Dakikalar geçiyor ve ben gözlerimi kapatamıyorum, umudumu kaybediyorum ve uyumaya uygun bir pozisyon bulmaya çalışıyorum ama tam süngeri atarken mandalın klik sesini duyuyorum.

İşte burada.

Kalbim çılgınca atıyor, zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum, sanki hayatımın askıya alındığını, göğsümdeki atışların durduğunu ve ancak şimdi doğal zonklamalarına geri dönmeye başladığını yeni fark ediyormuşum gibi.

Ne yapacağımı düşünürken dudağımı ısırıyorum. Merak çok fazla ve onun ne yaptığını, nerede olduğunu ve benim gibi beni düşünüp düşünmediğini bilmeden uyuyamayacağımı biliyorum.

Yatak odasının ötesinden sesler duyuyorum ve her şey yeniden sessizleşir sessizleşmez kalkmaya karar veriyorum.

Ray'in derin bir uykuda olduğunu kontrol ediyorum ve yalınayak misafir odasına doğru ilerliyorum. Koridorda öylece duruyorum, ona katılmakta tereddüt ediyorum, kendimi suçluyorum ve kendimi nahoş bir kadın olarak görüyorum.

Öyle, evet.

Öyleyim çünkü ona gitmek istiyorum.

Çünkü erkek arkadaşımın evindeyim ve gecenin bir yarısı başka bir adamın odasına girmek üzereyim.

Yanımda olması gereken kişi uyurken.

İçimde bir kaos varken ve ne bekleyeceğimi bilmezken, bana ne söyleyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Artık hiçbir şey bilmiyorum ve başım belada.

Ama şu anda bildiğim tek şey, Eryk yanımdayken vücudumda hissettiklerim, kalbimin yaşadığı etki.

Ve bu şimdiye kadar deneyimlediğim en güzel şey. Bu hayat, bu tatmin, bu neşe, bu... Bunu söylemek bana acı veriyor, ama bu her zaman *böyleydi*.

Kaybedilen, beklenen, aranan ve asla geri dönmeyen aşk.

Şimdi burada.

Kapının kolunu indirir indirmez yatağı boş bulup kaşlarımı çatıyorum.

İçimde bir adım atacak vaktim yok, arkamda avlandığımı hissediyorum.

Bir el ağzımı tıkayarak boğuk ıgıllıklarımı engelliyor ve dudakları kulak mememe yapışıyor.

"Beni mi arıyorsun, balıkçık?" diye fısıldıyor kısık sesle, beni göğsüne bastırarak. Bir koluyla karnımı sıkarken, yanaklarıma batan parmakları yavaşça boynuma doğru ilerliyor ve beni sıkıca kendisine bağlıyor.

"Sen çok kötü bir kızsın.

"Nerelerdeydin?" diye nefes nefese kaldım.

"Harika bir sevişme yaşadım ama senin için hâlâ biraz var. İstersen içine koyabilirim."

Az önce bana söyleyebileceği en kötü sözleri söyledi. İçimde bir duygu karmaşası derimin altında titreşiyor ve beni tek bir olası tepkiye yönlendiriyor: onu reddetmek.

"Beni iğrendiriyorsun. Bırak beni!" Çırpınıyorum ama o beni kollarıyla arkamdan tutarak evcilleştirmeyi başarıyor.

"Şşşt! Kapa çeneni, yoksa bizi duyacak'.

Beni odasına girmeye zorluyor, bileğimi bırakmadan diğer eliyle kapıyı kapatıyor, ışığı açıyor ve beni tekrar içeri çekiyor.

Her şey telaşlı ve sert, sadece onunla olabileceği gibi. Ve ben istemesem de, bundan kaçınamasam da, kendimi duvarla yüz yüze buluyorum.

Pislik herif vücuduyla sırtımı kapatıp yanağımı duvara bastırıyor. Yüzü görüş alanımda beliriyor ve dudaklarına yayılan sırıtış beni daha da sinirlendiriyor.

"Dokunma bana, seni sürüngen!" Onu alçak sesle aşağılamaya çalışıyorum, yoksa Ray bizi öğrenir ve Tanrım, içeri dalıp beni bu uygunsuz pozisyonda bulabilir.

"Ne yapmaya geldin?" diye kulağıma doğru tıslıyor. "Ne istiyorsun, ha?"

Kızgın görünüyor, oysa burada kızgın olan ben olmalıydım.

"Ben de sana bir soru sormak için seni arıyordum." Popomla ona vurmaya çalışıyorum ama tam tersi bir etki yaratıyorum, onu uzaklaştırmak yerine daha çok sırtıma çekiyorum.

"Sorunu sor, küçük balık."

"Sabine ile yattın mı?"

"Sana ne ki?"

"Bilmek istiyorum.

Beni irkiltecek bir sarsıntıyla döndürüyor, yanaklarımı kavırıyor ve yüzümü kaldırıyor. O kadar eğiliyor ki yüzünün hatlarını seçemiyorum.

"Erkek arkadaşının yanına dön, burada olmamalısın."

"Bana gerçeği söyleyene kadar gitmiyorum."

"Ve onun yerine sen gidiyorsun." Onu yine arkamda buluyorum, parmakları kalçalarımın batıyor. Beni küçük bir bebekmişim gibi yönlendiriyor, ama beni her şeyden çok şaşırtan ve heyecanlandıran şey onu her zaman hissetmek

Üzerimde, sanki kendini bedenime yapıştırmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi, açık bir birleşme arzusuyla. "Dışarı!" Elini kolumun yanından uzatıp kolu indirmeye hazırlanıyor ama ben hızla arkamı dönüp onu durduruyorum.

"Bana bak Eryk, ve bana gerçeği söyle." Arkamda kapı, önümde ise kas ve öfkeden oluşan bir duvar var.

"Gerçek şu ki, seni burada bulmamayı umuyordum. Ama sen buradasın ve bu da biriyle yatan kişinin *sen* olduğu anlamına geliyor."

"Yanılıyorsun, aptal. Nerelerdeydin sen?"

"Sana söyleyemem, çok heyecanlanırsın."

Bunu yaptığımda, beni vücudumdaki tüm öfkeyi toplamaya ittiğinde, beni inatçı hale getirdiğinde ve en kırılgan, güvensiz ve aynı zamanda bencil olan en kötü yanlarımı ortaya çıkardığında nefret ediyorum.

"Sen gerçekten oradaydın. Bunu daha çok kendime söylüyorum, gelmek için.

"Ne bilmek istiyorsun, Zöe? Hâlâ senin olup olmadığımı mı?"

Evet, , tam da duymak istediğim şey bu.

Gözbebeklerim yükseliyor, onunkileri deliyor. Aramızda hiçbir zaman bir savaş olmamasına rağmen bakışlarımızla birbirimize meydan okumaktan vazgeçmiyoruz. Kalbimi ona açmak, anlamaya çalıştığım duyguları ona göstermek zorundaymışım gibi hissediyorum, çünkü bir yanım hissettiklerimi açıklayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyor.

Çünkü o bir çözümdür.

"Neden beni anlayan tek kişi sen olmak zorundasın?" daha çok kendime itiraz ediyorum, gözlerim yanmaya başlıyor.

"Ray ile yatakta olduğunu bildiğim için buraya dönmek istemediğimden mi geç kaldığımı umuyorsun?"

"Neden bana bu kadar bağlı olmak zorundasın?!" diye tekrar şikayet ediyorum, kanıtları kabul etmek istemiyorum.

Eryk yaklaşıyor, beni sırtımı geri çekmeye zorluyor. Ama sırtım duvara dayalı ve onun boynuma uzanan yüzünden uzaklaşamıyorum. Tenimde köpüren sıcak nefesinden değil. Yanağıma dokunan ipeksi dudaklarından değil.

"Talepte bulunmak sana düşmez," diye iç geçirdi. "Beni hiçbir şey için suçlayamazsın. Başkasıyla yatan ya da kız arkadaşı olan ben değilim. Seni aldatan ya da şu anda yaptığın gibi gecenin bir yarısı beynini sikmek için seni arayan ben değilim. Ve bizi ayrı tutan ben değilim." Göz kapaklarımı indiriyorum ve an içinde nefes almaya geri dönüyorum.

Burnunun ucuyla yüzümü okşuyor. "Eğer şimdi bana kalsaydı, aramızda hiçbir engel olmazdı. Bu parmakları kullanırdım..." ve parmak uçlarıyla köprücük kemiğimi okşuyor, "bu elbiseyi çıkarmak için." Babydoll'unun askısını zıpkınlıyor ve askıyı kaydırarak çıkarıyor. Yutkunuyorum, kafamın içinde kaçmam için bağırın sesi duymazdan geliyorum. "Bu ağzı," diyor ve kulak mememde hissettiriyor, "seni susturmak ve seninkini yemek için kullanırdım. Ve bunu da..." beni popomdan tutup şiddetle ereksiyonuna doğru çekiyor. "Sana doğru düzgün çılgılık attırmak için."

Çılgına dönüyorum, kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum. Tenimin her santimetresinin gerildiğini hissediyorum, sanki on yıllık bir uyuşukluktan sonra yeni uyanmışım gibi. Göz kapaklarımı sıkıyor ve kokusunu içime çekiyorum, yüzümü boynuna sürüyorum, ama tamamen bırakmıyorum, uyanık kalıyorum, çok ileri gitmemeye dikkat ediyorum, varlığımın derinliklerinde izin verilen sınırı çoktan aştığımı bilmeme rağmen.

"Bana hâlâ sana ait olup olmadığımı sormamalısın Zöe, çünkü ben her zaman senin oldum."

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum. Sesim titrek, zonklamam sabit değil, ama üzerimde hareket edip bana yakınlığını hissettirdiğinde yüksek zirvelere dokunuyor.

"Sen de." Gözlerimi istiyor, beni yanaklarımdan tutup yüzümü kendisine doğru kaldırıyor.

"Sadece sana söylemek istedim."

"Sadece bu mu? Emin misin?"

"Evet."

Ama ben daha çok emirlerime itaatsizlik etmediğini doğrulamakla ilgileniyorum.

Alçak sesle konuşmaya zorlanıyoruz ve boğazından çıkan ton bir tür gece kınamasına dönüşmeye başlıyor. Kendi başına bir ceza. Çünkü onun burada, yine bu kadar yakınımda ve bana bu kadar bağlı olması, bana ona dokunamayacağımı ve ona bu kadar yapışmamam gerektiğini hatırlatıyor.

"Tek istediğin bu mu? Yerde olsam bundan faydalanırdım," diye fısıldıyor muzipçe.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Aslında, eğer sakıncası yoksa, beni bırakmanızı rica ediyorum."

"Aslında çok üzgünüm," diye göz kırptıyor. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Ee...", bana doğru eğilmesinden yararlanarak ayak parmaklarımdan üzerine kalkıyorum, yoksa çok uzun olduğu için onunla asla ağzına bu kadar yakın konuşamazdım.

"Anlat bana," diye talep ediyorum.

"Ne bilmek istiyorsun, küçük balık?"

"Sabine ile birlikte miydin?"

"Eğer gidersen çok yazık olur," diyerek konuyu tekrar değiştiriyor ve bu beni çileden çıkarıyor. "Çünkü hala senin için sakladığım bir şey var." Ve bunu hissediyorum, benim için sakladığı şeyi, sadece tadını çıkaramıyorum. Ve şimdi, burada, nişanlım diğer odada uyurken bunu yapmayı düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum.

"Madem bana karşı dürüst olmayacaksın, yolumdan çekil ve çıkmama izin ver."

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama peşimi bırakmıyor, beni kapıya çarpıyor. Saçlarımı ensemden tutuyor ve başımı eğerek dudaklarıma konuşuyor.

"Bir dahaki sefere üzerinde sefil bir kumaş parçasıyla, soyunmuş ve savunmasız bir halde üzerime böyle çullanırsan, seni duvara değil, sikime çarparım Zöe. Anlatabildim mi?"

"Hayır, tam olarak anlayamadım."

"Size bir gösteri yapmamı ister misiniz?"

'Buna cesaret edemezsin'.

"Yani bana meydan okuyorsun." Burnunu yanağıma dayıyor ve kokumu derin derin içine çekiyor.

"Sen bunu asla yapmazsın."

Beni kilidimden tutup yüzüme doğru iç çekerken, pantolonunun kapağını karıştırdığını hissediyorum. Bacaklarımin arasında beni hareketsiz bırakan, çaresiz ve fiziksel olarak güçsüz kılan bir arzu girdabı tetikleniyor. Enerjiye ihtiyacım var ve onu geri kazanmanın tek yolu tam olarak yapmamam gereken şeyi yapmak: teslim olmak.

"Hala şüphelerin var mı?"

Bakışlarımı indiriyorum ve onun buyurgan ereksiyonu tüm savunmalarımı yıkıyor.

"Kes şunu. Bırak gideyim."

"Dokun ona."

"Hayır."

"Yap şunu."

"Eryk, lütfen." Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve kendimi beni baştan çıkarmaması için ona yalvarırken buluyorum. Saçlarımdaki tutuşunu gevşettiğini, daha nazik olduğunu hissediyorum. Beni tekrar kokluyor, yüzünü boynuma sürterek üzerimde mastürbasyon yapmaya başlıyor.

"Yeter," diye onu itmeye çalışıyorum ama o direniyor ve nabzı çılginca inip kalkarken üzerimde yükseliyor.

"Sadece bir anlığına dokun. Sadece bir an, Zöe. Lütfen."

Pazarlık edip kolunun altından geçmeye çalışıyorum ama bu sefer beni durduruyor, arkamda kalıyor ve beni sapkın ya da tahrik edici hiçbir yanı olmayan çaresiz bir kucaklamayla sıkıca sarıyor.

Bu sadece bir ihtiyaçtan, aşırı zayıflık anından kaynaklanan ani bir dönüş.

"Bir dakika," diye yalvarıyor bana.

Arkamı dönüyorum ve kendimi tamamen onun sıcak vücuduna yapıştırıyorum. Elim karnında gezinirken bakışlarımı onun üzerinde sabit tutuyorum. Aradığım şeyi buluyorum ve avucumun içinde sıkıyorum.

İpek, yakıcı ve baştan çıkarıcı.

Kuvvetli ve parmaklarımın arasında lezzetli bir şekilde zonkluyor.

"Siktir, Zöe." Eryk kıcımlı zıpkınlıyor, ben onu okşarken ve yavaş, sakın bir zevk verirken tutkuyla okşuyor. "İşte kesinlikle böyle deliriyorum," diyerek dudaklarıma yapışıyor, dilini dışarı çıkarıyor ama ben omuz silkiyorum, yüzümü çevirip kendi içime kapanıyorum. Öpücüğünü reddettiğim aynı, elim onun seksinden çekiliyor.

Geri adım atar ve her şeyin bittiğini fark eder. Hiçbir şey başlayamaz.

Şimdi başlayamaz.

Burada değil.

Ve kendimden nefret ediyorum.

"Git buradan," diyerek kapıyı işaret ediyor ve ben de tereddüt etmeden kapıya uzanıyorum. Suçluluk duygusuyla kapıyı açıyorum ve gözlerinin içine bile bakmıyorum. "Yakında Leclerc Park Hotel'e taşınıyorum. İstersen beni görmeye gel. Senin için tutarım."

Yüzümü ona dönüyorum; şık takım elbisesi, siyah pantolonu ve ceket, buruşuk beyaz gömleği ve elindeki büyük penisıyla bana sanki küçümsediği bir zevkin sahibiymişim gibi bakıyor.

Bakışlarında sevgi ve nefret parıldıyor ve ben içimde sıçradığını hissettiğim duygusal yükü başa çıkamıyorum.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki beni tekrar durdurdu.

"Bekle." Başını geriye attığını, bakışlarının bana sabitlendiğini ama yüzünün tavana doğru gerildiğini, büyüleyici bir ahlaksızlıkla mastürbasyon yapmaya devam ettiğini görüyorum. "Gözlerimin içine bak."

Öyle yapıyorum, çünkü o arkasındaki yatağa düşerek kendini vahşi bir şekilde tatmin etmekte ısrar ediyor. Onun sert ve şehvetli hareketleri dikkatimi dağıtıyor. Kaslı kalçaları açık, dudakları ayırık ve dili onları yalıyor. Lastikten kaçan sarı saç telleri şimdi yüzünün üzerinde asılı duruyor ve bir çift mavi göz sanki dünyadaki tek hayal benmişim gibi bana bakıyor.

Nabızı çevik bir şekilde atıyor ve ben yine de dikkatimi gözlerinden başka yöne çeviriyorum.

"Gel, lanet olsun, bir dakika gel... Bir an için bana geri dön." Tereddüt etmeden ona uzandım ve o da beni kendine çekti.

Oturuyor, alnı karnımda, bir eli popomu sıkıyor, diğeri daha hızlı sarsıyor, burnu kokumu arıyor.

"Eryk!" adı, karnımda süründüğünü hissettiğim bir heyecan fısıltısıyla çıkıyor.

O anda homurdanıyor, yüzünü bana doğru kaldırıyor ve orgazmın gözbebeklerinde nasıl titreştiğini bana gösteriyor.

"Benim Zöe'm.

Yüzünü okşuyorum, saçlarını geriye atıyorum. Vahşi ve sapkın bir güzellik, karanlık ve şehvet dolu. Beklenmedik, hatta saf bir erotizmi yansıtıyor. Bir erkeğin kendine zevk verişini izlerken bu kadar heyecanlanmak hiç başıma gelmemişti. İç çamaşırlarımın kumaşının tenimle bütünleşecek kadar ıslandığını hissediyorum.

Bana bir şey vermesine ihtiyacım var, ondan bir şey *istiyorum*. Ve bunu şimdi talep ediyorum, sanki bir parçam bunun da, bir zamanlar olduğu gibi, ilk ve son kez olacağını biliyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bacaklarının arasına diz çöküyorum. Zevkten lekelenmiş elini bileğinden tutuyorum. Onu nasıl lekelediğini ve damgaladığını gözlemliyorum. Ve sanki ona, bana söylediği gibi, benim de her zaman onun olduğumu söylemek istercesine, kendimi bu anın içine yerleştirmeye karar veriyorum.

Tohumunun yoğun bir şekilde parladığı parmağı seçiyorum. Bakışlarımı onunkilere sabitleyerek dudaklarımı aralıyorum ve işaret parmağımı duyulu bir şekilde ağzıma götürüyorum.

"Evet, beni delirtmek istiyorsun," diye fısıldıyor. Parmağının ucunu dilime götürüyorum, tadını yalıyorum ve onu bedenime alıyorum.

Bir ritüel gibi, bir anlaşma gibi, bir aidiyetin mühürlenmesi gibi. "Siktir, Zöe".

Ben onun zevkiyle beslenirken, o da büyülenmiş bir şekilde izlemeye devam ediyor ve bacaklarımın arasına bir yığın kıymığın sıkışarak beni içten içe tutuşturduğunu hissediyor.

"Bana şimdi sormadın ama de sana söylüyorum," diye fısıldıyorum.

"Bu sabah sana yalan söyledim. Gerçek şu ki... Ben de her zaman ."

Kapıya doğru yürürken onu sersemlemiş halde bırakıyorum.

"Bilmeme gerek yoktu. Seni tekrar gördüğümde fark ettim."

Ona gülümsüyorum, dışarı çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve Ray'in yatağına geri dönmekten kaçınarak mutfak kanepesine uzanıyorum.

Bu şekilde devam edemem. Hayatımın bölümlerini yazmaya devam etmek istiyorsam, diğerlerini tamamlamak ve sonuçlandırmak zorundayım.

Yaklaşık sekiz yıl önce.

Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. İçimde çılgın bir adrenalın patlaması var ve Roche Sarayı'ndan çok uzakta yaşamıyor olmama rağmen, içimde titreşen bu duyguyu açığa çıkarmak yürüyorum. Eğer bir topum olsaydı, ön kapıma ulaşana kadar ayakkabılarımın tabanıyla onu okşar, kaldırımlardan geçenlerin yanından dripling yaparak geçer, arabaları sollar ve mahalledeki sokak lambalarının arasından dripling yapardım. Sık sık hissetmiyorum...

Şey...

Mutlu.

Fe-li-ce.

Ve parmaklarımla arasında tuttuğum bu sürprizin tek bir zerresini bile kaybetmemek için bunu düşünmemeye çalışıyorum.

O benim sürprizim.

Zöe Pisces Leclerc, tüm Paris'in en güzel kızı, ama ne diyorum, lanet olası dünyanın en güzel kızı. Ve o benim. Onu ben aldım.

Hayır, o kendini verdi. Bunu istedi, kendini sana verdi.

Ve daha fazlasını istiyordu, kesinlikle istiyordu. Lanet olası terbiye!

Başka biri olsaydı, o ıslak, sıcak kıvrımlara sokmak için iki kez düşünmezdim. Ama o benim özel kızımdı, asla bir şeyleri zorlamazdım ya da bana verdiği için daha fazlasını talep etmezdim. Onun isteklerine karşı daha ileri gitmeye cesaret edebilseydim, kendim keserdim.

Daha iyi yerler ve zamanlar için beklemek doğru. Belki onu İspanya'ya davet ederim, eğer seçmeleri geçebilirsem. Birkaç şehri ziyaret edebilir ve dünyanın her köşesinde öpüşebiliriz.

Evet, bu benim projem.

Ne olursa olsun seçmeleri geçeceğim ve bunu yapacağım çünkü o artık sadece benim olmayan hayallerimi gerçekleştirmemi istiyor.

Bu çok heyecan verici ve o kadar büyük ki varlığımın arkasındaki itici güç haline geldi. Bunu tutkularım adına ve Zöe'nin onuruna yapacağım.

Kıyafetlerime bir gerekçe bulmayı düşünmeden ter içinde geri çekiliyorum. Annemin bu şık şeyleri nereden bulduğunu soracağını biliyorum ama bir bahane uydurma zahmetine bile girmiyorum çünkü ona söylemem gereken tek şey, sonunda her şeyden, hatta futbol tutkumdan bile daha güçlü bir motivasyon bulduğum. Şu anda ikisinin de eşit olduğunu söyleyebilirim ama bir ağı delip geçmek kesinlikle var olan en güzel kızın içine girmekle aynı zevki vermiyor.

Ve bu benim.

Buna inanamıyorum.

Çıplak, dar koridorda yürürken, evdeki iklimin benim şu anki halim kadar dingin olmadığını fark ediyorum.

Yavaşça mutfak kapısına yaklaşıyorum, neler olduğuna bakmak için biraz eğiliyorum. Kanepede oturmuş inleyen Nestor'un şakağındaki yarayı kanlı bir bezle sarmaya çalışan annemi hemen tanıyorum.

Telaşla giriş yapıyorum ve bakışlarını hemen aşağı indiren kardeşime doğru ilerliyorum.

"Ne oldu lan?"

"Bavullarını topla, Eryk," diyor.

"Neden?"

"Şimdi gidiyoruz." Ayağa kalkıyor ve kendini odasına kilitlemeye gittiği anda babam banyodan çıkıyor.

Parmak eklemleri çatlamış ve perişan görünüyor. Bakışlarımla karşılaştığında ve aramızda bir dizi yıldırım hakareti geçtiğinde, annem benimle onun arasında duruyor ve beni koruyor.

"Sakin ol!"

"Ona ne yaptın?" diye bağırarak onu geçtim ve lanet olası ayyaşla yüzleştim.

Babam gülmeye başladı, yakında ayrılacağım konusundaki tüm şüpheciliğini gösteriyordu. Onunla bu konuyu doğrudan konuşmadık ama annemle kavga ettiğini biliyorum ve görünüşe bakılırsa Nestor'la da hararetli bir tartışma yaşadığını tahmin ediyorum.

"Kardeşime elini mi sürdün?" diye bağırıyorum, yumruğumu masaya vuruyorum ve sigara paketinin biraz zıplamasına neden oluyorum. Bir tane çıkarıp yakıyor, oturuyor ve bana sinir bozucu bir sinekmişim gibi bakıyor.

"gitmiyorsun," diye ağzından geçiriyor.

"Bu yüzden mi oğlunun kafasını parçaladın?" Kanlı paçavrayı alıp yüzüne fırlattım.

Babam kıpırdamıyor, donup kalıyor ama sanki saatlerim sayılı ve beni dövmeye gelmiş gibi bana bakıyor.

Çok saygılı olan Nestor'un aksine ben kendimi tutmam ve hiç çekinmem. Sert vurmam gerekiyorsa, vururum. Eğer onları almam gerekiyorsa, alırım. Ama elim kolum bağlı oturmam, kendimi savunurum ve elimden geldiğince saldırırım.

"Cevap ver!"

"Lütfen Eryk," diye beni sakinleştirmeye çalışıyor annem, ben zor nefes almaya başlayınca. Eğer düşündüğü buysa kalp krizi geçirmeyeceğim, ama sikimi çevirmeye devam ederse onu dul bırakacağım.

Bu tımarhaneye dönmeden önce çok mutluydum.

Er ya da geç uyanacağımı ve o harika hissin ellerimden kayıp gideceğini biliyordum.

Ona daha sıkı, daha yakın sarılmalıydım. Onunla kalmalıydım.

Burada olmak istemiyorum. Artık istemiyorum. Burası benim yerim değil.

Babama bir yabancıymış gibi davranmaya başlayarak, "Kocanızın buna ne itirazı olduğunu bilmek isterim," diyorum. "Neden çocuklarının kanatlarını kırpsın ki?"

"Kanatların olduğunu mu sanıyorsun?" Ayağa kalkıyor, sigarasını kül tablasında söndürüyor ve annemi ağırlığıyla hareket ettiriyor.

"Ona dokunma, Piotr."

"Bana söylemelisin anne."

"Cevap ver, seni yarım akıllı. Kanatların olduğunu mu sanıyorsun?"

"Beni oynarken hiç görmedin."

"Çünkü, aslında, hiçbir yerde oynamıyorsun. Bütün gün ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Mahalle mahalle dolaşıp bulduğunuz ilk takımda yer almak için yalvarıyorsunuz. Ve kimse sahaya çıkmaya izin vermiyor."

"Çünkü beni gördüklerinde altlarına işiyorlar." Ona doğru bir adım atıyorum ve kendimden uzaklaşmaya başlıyorum, çünkü burnuna iyi bir kafa atmak için adım atmaya niyetliyim. "Oynamama izin vermiyorlar çünkü kimsenin topa dokunmasına izin vermiyorum. Hiçbir şekilde

Paris'te sahada bana karşı çıkabilecek bir çocuk yok. Bu yüzden *baba*, bana hiçbir takımda yer vermiyorlar".

"Eğer biri güçlüyse, onu tutarsınız. Onu uzaklaştırmazsın. Belli ki sizi küçümsüyorlar çünkü değeriniz az."

Yumruklarımı sıkıyor ve zalim yüzüne karşı kullanmamak için onları bedenime yapıştırmaya zorluyorum kendimi.

Bir baba neden çocuklarının hayallerini yıksın ki?

Neden güvensizlik tohumu ekmeli ve terör kültürünü aşılmalı?

"O kadar değersizim ki Taurus Leclerc'in kendisi adımı önemli bir gözlemciye söylemiş, o da Nestor'la temasa geçip beni seçmeler için İspanya'ya götürmesini önermiş. Gerçek bir seçme. Gerçek bir kulüpte.

"Sen ve kardeşin hiçbir yere gitmiyorsunuz," diye ciddi bir şekilde emrediyor, ama içimden bir gün söylediği her kelimedenden pişman olacağı anın tadını çıkarıyorum. 'Burada, Paris'te kalacaksın, çalışacaksın ve bu boktan hayatı sürdürmek için gereken parayı eve getireceksin. Hayal diye bir şey yoktur, Eryk. Bir topun peşinden koşan tek çocuk sen misin sanıyorsun? Dünya senin gibi kandırılmış insanlarla dolu, sırf görevli Taurus Leclerc, yani yeryüzündeki Tanrı yetenekli olduklarını söylediği için özel olduklarını sanıyorlar. Uyan artık, seni aptal!" Bana doğru gelen tokat yüksek değil, sinir bozucu ve aşağılayıcı. "Futbol okulunun parasını ödeyebilmek için İspanya'ya tuvalet yıkamaya gideceksin ama beş para etmeyen bir takımda sonsuza kadar oynayacaksın. Asla yeterince para alamayacaksın ve bir bok yapamadığın için pişmanlık duyacaksın."

'Bir bok inşa edemeyen sensin, seni ezik'.

Bu kez yüzüme çarpan tokat beni duvara çarpıyor.

Bir anda kaos başladı. Annem hala beni korumaya çalışıyor ama ben onun üzerinden tırmanmayı başarıyorum ve kendimi bir boğa gibi babamın karnına doğru fırlatıyorum. Ona attığım kafa darbesi kanepeye düşmesine neden oldu.

Ellerini uzatıp yüzümü uzak tutmaya çalışıyor. Tırnakları boynuma batıyor, ben de aynısını yapıyorum ve başını olabildiğince uzağa itiyorum.

Birden Nestor'un beni ondan ayırmaya çalıştığını hissediyorum ama öfkeden kuduruyorum ve dizlerimi de kullanmaya başlıyorum.

Babam beni aşağılıyor, korkunç sözleri kulaklarımı tırmalıyor:

Piç, lanetli, nankör evlat, seni öldüreceğim, seni yakaladığım anda

Seni sokağın ortasında bırakacağım, her şeyini elinden alacağım, seni sakat bırakacağım, böylece futbol oynamayacaksın....

Ama beni en çok rahatsız edenler şunlar: Gitmiyorsun, hiçbir yere gitmiyorsun, burada kalıyorsun, ailen için çalışıyorsun. Ne diyorsam onu yap, ne diyorsam onu yap, ne diyorsam onu yap....

Göğsümde bir duygu depresi çalkalanıyor, kalbimin atışlarına yayılıyor. Ne kadar gergin olursam, ellerimin o kadar çok yarıştığını hissediyorum, çıldırana kadar fişkırıyor.

Ama kendimi kontrol etmeliyim, bedenimi evcilleştirebilmeliyim, şimdi yere yığılamam, teslim olamam.

Geri kalan dakikalar tekmeler, küfürler, havada uçan tokatlar, Nestor'a ve bana fırlatılan nesneler arasında geçti.

ve kardeşim, babamın öfkesini uyandırdığını tahmin ettiğim hazır bavulları taşıırken, ben dışarı sürüklenip sokağın ortasına itiliyorum.

Öfkeden artık göremiyorum, aklım başımda değil, kafam karışık ve gerginim. Sadece gitmek, kaybolmak ve bana hayat veren o koca piçi bir daha asla görmemek istiyorum.

Beni en çok inciten de bu, benim saygıma, sevgime sahip olmayan birinin meyvesi bilmek. Bana hiçbir zaman destek olmayan, yanımda götürüp hatırlamam için bana tek bir söz bile vermeyen birinin. Bu adam bana *hiçbir şey* öğretmedi, ona *hiçbir şey* borçlu değilim.

Hiçbir şeyi temsil etmiyor.

"Hayatım, bana bak!" Annem yüzümü okşuyor. Tenimden ter damladığını hissediyorum, tişörtüm sırtıma yapışmış, Didier'nin ceketini hala üzerimde, artık ıslak bir paçavra. "Seni Nestor'a emanet ediyorum. Kendine iyi bak. Hayallerinin peşinden git ve onları gerçekleştir. Sana iyi şans vermiyorum, çünkü başaracağından eminim. Çocukluğumdan beri, seni o lanet topla koşarken her izlediğimde, dünyada senin için o deri toptan daha güzel bir şey olamayacağını söyledim kendime. Benim için endişelenme. Oğlumun kendini gerçekleştirmek, biri olmak, bu gerçeklikten ayrılmak için uzaklara gideceğini bilirim mutlu bir anne olurum. Kendine iyi bak ve beni her gün ara, özellikle de küçük kalbinle ilgilendiklerinde. Bana söz ver!"

Başımı sallıyorum, ona onu sevdiğimi söyleyemiyorum. Ona hiç söylemedim ve de sanmıyorum. Her zaman o günün

Eğer bunu söyleseydim, o iyilik elimden alınmış olacaktı. Bu yüzden bundan kaçınıyorum ama onu ne kadar çok sevdiğimi hissettiğini biliyorum.

Kardeşim bavulları hurdasının kaputuna atıyor. O hurdayla havaalanına gidebileceğimizi sanmıyorum, sürekli su sızdırdığı için ihtiyacımız olan benzini alıp alamayacağını bile bilmiyorum.

"Anne!", iki elini de tutup yüzümden kaydırıyorum. "Bizimle gel."

"Önce babanla aramı düzeltmek istiyorum." İfadesi sadece evlendiği canavarın daha da sinirlenmesini önlemeye yarıyor, ama eminim ki ondan ne kadar çabuk kurtulursa, hepimiz kendi hayatlarımızı yaşamakta o kadar çabuk özgür oluruz demek istiyor.

"Yerleşir yerleşmez," diye ekliyor Nestor, "senin için geri geleceğiz."

Onu kucaklıyorum, bana gül, ipek yaprakları ve parfümlü su karışımını anımsatan parfümünü kokluyorum.

"Bazen senin tarafını tutmadıysam beni affet sevgilim. Ben sadece aile içinde barışı korumaya çalıştım.

"Biliyorum anne. Seni her zaman anladım". Gözleri benimkilerle aynı, saçları aynı tonda, yaştan çok yorgunluğun ve üzüntülerin kırıksıklıkları bavulumda taşıyacağım bir fotoğraf gibi zihnime kazındı. "Söz veriyorum, iyi bir şeyler yapmayı başardığımda, hayatımda onurlu bir yerin olacak. Küçük bir iş bulacağım ve sana bir bilet alacağım, böylece gelip beni gerçek bir sahada oynarken izleyebileceksin."

"Kaderi hafife alma, Eryk. Hayallerinin peşinden git, ama onlardan daha hızlı koşma".

"Kader önceden belirlenmiş bir sonuç değildir. Yazılmıştır. Ve ben onu, kim olmak istediğimi fark ettiğim anda okudum.

Annemi selamlıyorum ve kapıdan bize bakan babama öldürücü bir bakış atıyorum.

"Siz ikiniz artık benim çocuklarım değilsiniz. Bu onun vedası. Hiçbirimiz ona fırsat vermedik ve arabaya bindik.

Olanları düşünürken aklımdan geçen tek şey, annemi onun gibi bir adamla bırakmak zorunda kalmaktı. Fırsatını bulur bulmaz onu da yanımıza alacağımıza dair birbirimize söz verdik.

"Hey, dinle...", Nestor'un duygusal bir çöküşün eşiğindeymiş gibi görünen bakışlarını arıyorum. Onun metanetine, özellikle de bana duyduğu ilgiye, hırslarıma duyduğu saygıya hayranım.

bana içinde büyüdüğümüz sefaletten uzak bir gelecek inşa etme arzusu. "Benim için ayağa kalktığın ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim".

Saçımı okşuyor ve vitesle takıyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benim kardeşimsin ve bu her şey demek."

Sokağa giriyoruz ve kendimi pencerenin ötesinde yıkılmakta olan mahallemin kayboluşunu izlerken buluyorum. Bir yanım buraya bir daha asla ayak basmamayı şiddetle umarken, diğer yanım kökenlerimi ruhumdan asla silemeyeceğimi biliyor.

Neysek oyuz ve bizi büyüten topraktan, yağmurunu yağdıran gökyüzünden, yeterli olmadığımızı düşündüğümüz akşamlarda bize çatı görevi gören yıldızlardan, sırf bize o kadar çok söylendi ki bir noktada buna inanmaya başladık diye kendimizi koparmak kolay değil.

Sık kafalı olduğum için yeterince şanslıydım. Bir fenomen olduğuna ikna olmuş bir adam. Bunu hiçbir zaman bilgim olmadan düşünmedim, her zaman biliyordum çünkü onu gördüm ve hissettim. Çünkü öyle olduğumu biliyordum.

Ve bugün, her zamankinden daha fazla, bunu yapabileceğimi hissediyorum.

Çünkü açım. Çünkü kaçmaya ihtiyacım var. Çünkü babama ve bana her zaman kandırılmışım gibi bakan herkese nasıl futbol oynanacağını bildiğimi kanıtlamam gerekiyor.

"Nestor?"

"Evet?"

"Leclerc'lerin nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Deli misin sen?"

"Birine veda etmek zorundayım.

"Taurus?"

"Hayır. Aşık olduğum kız."

"Sen vardır Ne?" ağzından kaçırır Üzüldüm, ama olmadan gizleme a dudaklarında bir gülümseme. "Peki o kim?"

"Zöe Pisces Leclerc.

"Demek bana kişi oydu... Sen delisin."

"Beni ona götür.

"Ona asla yaklaşamayacaksın. Ne sabahın ikisinde ne de onun evinde."

'Al beni. Tarafından. Onun tarafından."

Nestor ağzına bir sigara koyar ve bir çakmak hareketiyle sigarayı ateşe verir.

"Gece yarısı Leclerc kalesine gitseydik tutuklanırdık".

"O zaman hiçbir yere gitmiyorum. İspanya'ya tek başına git ve seçmeleri kışına sok.

"Sen bir sik kafalısın!"

Kardeşimin Leclerc İlçesi dediği yere varmamız yarım saatimizi aldı. Bu ailenin Fransa'nın bir kısmına sahip olduğunu bile düşünmemiştim. Katedralimiz buyurgan bir kapının önünde duruyor. Bana televizyonda Buckingham Sarayı'nın önünde nöbet değişimi sırasında gördüğüm kapıyı anımsatıyor, ancak burada binayı göremiyorsunuz bile, çünkü büyük bir çalılık tarafından gizlenmiş.

"Burada bekleyin, güvenlikle konuşacağım."

Bir adamın küçük bir pencereden baktığı bir tür kuleye doğru ilerlerken onu dikkatle izliyorum. Kardeşim ona bir şeyler söylüyor, muhtemelen bunun acil bir durum olduğunu açıklıyor, ama ona pek güvenmiyorum, bu yüzden arabadan inip onlara katılıyorum.

"Merhaba," diye kendimi tanıtıyorum. Görevli bir kaidenin üzerinde oturduğu ve ben de sokağın ortasında, başımı ona doğru kaldırmış, çılgınca bir şey sorduğum için kendimi garip ve fiziksel olarak aşağılık bir konumda hissediyorum. "Adım Eryk Novak ve Bayan Leclerc'in bir arkadaşıyım".

"Hangi Bayan Leclerc?"

"Zöe." Adam Nestor'la bakışıyor ve Nestor bana dört yaşındaki bir çocuğun Noel Baba'nın var olmadığını anlamasını bekler gibi bakıyor. "Ona burada olduğumu söyler misin? İçeri girmek zorunda değilim, davetsiz misafir gibi davranmıyorum, sadece gideceğimi ve isterse dışarı çıkıp bana veda edebileceğini bilmesini istiyorum."

Adam bakışlarını kardeşime çeviriyor ve benim saçma konuşmamın hemen ardından elini omzuma koyarak alçak sesle şöyle diyor: 'Geç oldu Eryk. Başka bir zaman gelelim'.

Ama ben ısrar ediyorum. "Burada olduğumu bilsin yeter.

"Bay Novak, Bayan Leclerc, her ne kadar yakında ayrılacak olmanız nedeniyle size veda etmek istesem de, şu anda uyuduğundan eminim. *Matmazel* ile doğrudan telefon bağlantım yok, bu yüzden onu ağırlamak istesem bile doğrudan telefon edemem. Tek yol uşağı rahatsız etmek olurdu.

O da dinleniyor olacak. Onu uyandırmalı, çalıştırmalı ve sırf Eryk Novak adında bir arkadaşı ona merhaba demek istediği için genç hanımlardan birinin uykusunu bölmek gibi garip bir duruma sokmalıyım'.

"Aynen öyle," diye geveledim. "Bunu yap. Kahyayı çağır."

"Sanırım siz ve Matmazel Leclerc arasında pek bir ilişki yok. Eğer samimi olsaydınız, en azından kişisel telefon numaranız onda olurdu ve size yazabilir ya da sizi arayabilirdi, böylece *matmazel* de bendenizin telefonuna kesin emirler verebilir, geçmesine izin vermenizi ya da gecenin bir yarısı sizi rahatsız etmesine izin vermenizi isteyebilirdi.

"Onun adı ne lan?"

Adam kaşlarını çatar ve alnını sertleştirir.

"Benim adım sizi ilgilendirmez. Ben sadece işimi yapıyorum, gece gözetimi yapıyorum, ama sizi temin ederim ki kale kapılarını gözetleyen tek kişi ben değilim."

"Bayan Leclerc'e onu karşılamamı sizin yasakladığınızı söyleyeceğim. Hanedanlık için çalışmaya devam edip etmeyeceğini gerçekten görmek istiyorum.

"Saygısızlık etmek istemem Bay Novak ama ben sadece Bay Leclerc'e, daha doğrusu Taurus'a hesap veririm ve ondan kesin talimatlar aldım. Bunlar arasında küçük kız kardeşlerinden birinin taliplerini içeri almamak da var. Size vermemem gereken bu bilgiden sonra, sanırım vazgeçip yunuza devam edebilirsiniz.

"Evet, şimdi gidiyoruz." Nestor beni omuzlarımdan tutup sürüklüyor. "Yeter Eryk, fazla uzağa gitmeyelim. Uçuş için hâlâ bilet almamız gerekiyor. Hadi gidelim."

Onu silkeleyip kapıya doğru koşuyorum, kendi işimi yapmaya niyetliyim.

Üzerine tırmanıp kendi ayaklarımdan üzerinde koşacağıma inanarak tırmanıyorum. Binadaki her pencereye taş atma pahasına binaya ulaşıyorum.

"Ne yapıyorsun sen!" Adamın görev yerini terk ettiğini hissediyorum ve hızlanıyorum, ancak barikatın yarısına bile gelemiyorum, kanunsuz ve kardeşim beni aşağı çekerek yere düşürüyor.

"Siktir git, içeri girmem lazım!" diye bağıriyorum.

"Eryk, bana bak!", Nestor beni şiddetle kaldırıyor, sonra yanaklarımdan tutuyor. Kalbim göğsümde her zamanki hızıyla atıyor.

uzlaşmacı, tehlikeli olan.

Zöe, onu bana ver de sakinleşeyim.

"İyi misin?" diye alarm veriyor.

"Ona veda etmek zorundayım. Her şeyi puslu görüyorum ve gücümü kaybediyorum. Sırtımın kapı parmaklıklarına çarptığını hissediyorum ama bacaklarım dayanıyor. Kısa bir süre için olacağını bilmeme rağmen.

Zöe, onu bana ver de sakinleşeyim.

"Eryk, lanet olsun, bana bak. Oooh!", bana tokat attığını fark ediyorum, bu yüzden yüzünü odaklamaya çalışıyorum. "Annem seni bana emanet etti, şimdi hasta olamazsın."

"Zöe, onu bana ver de sakinleşeyim," diye tekrarlıyorum, bu kez yüksek sesle.

"Bak, onu arabaya koymama yardım eder misin, lütfen?"

Hatırladığım son şey, Leclerc County'nin uzun yolunu kaplayan selvi ağaçlarının kokusu. Kendime geldiğimde, havalanan uçakların sesi bana havaalanında olduğumuzu söylüyor.

"Siktir git Nestor," diye mırıldanıyorum, o motoru kapatırken.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Sadece onu son bir kez görmek istedim," diye yüzümü ovuşturuyorum.

"Kollarıma yığıldığın anda beni neredeyse oraya gönderecek olsan bile ölüme gitmiyorsun. İspanya'ya varır varmaz, onu arayabilmen için adresini alacağımdan emin olabilirsin. Yeniden doğmak için gidiyorsun, yok olmak için değil. Kaçmıyorsun, geleceğine doğru koşuyorsun. Göreceksin ki, eğer kader isterse, ikinci bir şansın olacak.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Sadece onu son bir kez görmek istedim," diye tekrarlıyorum.

Ama işler Nestor'un dediği gibi gitmedi. Onun numarasını almayı asla başaramadı ya da belki de gerçekten aramadı, çünkü kariyerimin önündeki tek engelin o olacağını fark etti.

Benim zayıflığım.

Bunun yerine, benim için itici güç, motivasyon, yol gösterici yıldızdı.

Onu bir daha hiç görmedim, ama internet, gazeteler, dedikodu programları ve tüm bu saçmalıklar aracılığıyla birçok kez gözlerimin önüne geldi. Bir kanepede oturup televizyonda beni izlerken beni beklediğini hayal ettim,

Birisi olduğumda ve benim için seçtiği numaranın yazılı olduğu formayı giydiğimde stadyumda ona ithaf ettiğim *tu-tum* yankılandı.

Bizim için.

Ve sonra Ray Cox geldi.

Kader konuşmuştu.

Bunu hayallerim, geleceğim açısından anlamıştım ama iş aşka gelince bir bok anlamamıştım.

O da bir tür aşktı, evet. İlki.

Sürpriz olarak gelen ve unutulmayan.

Ama aynı zamanda en büyük hayal kırıklığım da o oldu. Bunun tek nedeni de beni beklememiş olmasıydı. Zamanla, bunu talep edemeyeceğimi ve benim kendi işime baktığım gibi onun da kendi işine bakmasının iyi olacağını anladım.

Onu her gördüğümde, fotoğraflarda bile, kalbim garip bir şekilde atıyordu ve bu yüzden, nüksetmesinden *korktuğum* birkaç zamandan sonra, hayatını gözetlemeyi bıraktım, ama numaramızı gömleklerimize, sekizimize takmaktan veya tüm stadyumun onun için *tu-tum* diye bağırmasına izin vermekten asla vazgeçmedim.

Bugün.

Takımla birlikte antrenmanların ilk günü başladı. Bu Pazar lig sıralaması için önemli bir maç oynayacağız. Takım arkadaşlarıma kendimi kabul ettirmek için henüz erken ama koçun gözüne girmeyi ve beni maçın vazgeçilmezi olarak görmesini sağlamayı amaçlıyorum. Hiçbir futbolcu vazgeçilmez değildir ama benim amacım onun formu için vazgeçilmez bir unsur olmak. Kulübün beni alması için çok uğraştığını biliyorum. Bende ideal forvetini görüyor, iki forvetin - bu durumda Ray ve benim - mükemmel bir uyum içinde hareket ettiği, muhteşem üçgenler kurduğu ünlü planlarına en uygun olanı. İspanya'da oynarken driplinglerim yüzünden sık sık eleştirilirdim. Bencil, bireysel düşünen, sadece nasıl eğleneceğini düşünen bir oyuncu olarak görülürdüm.

Ceza sahasında yaptığı el çabukluğu numaraları, şutları ve seyircileri büyülüyor. Bir deli. *El loco*. Bana sık sık böyle derlerdi. Zamanla farklı bir ruh haline bürünmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Tek başıma, kendim için koşmaya alışmıştım. Mahalle maçlarına nadiren katılırdım. Çok güçlü olduğum ve topa kimsenin dokunmasına izin vermediğim için beni takımında isteyen hiçbir çocuk yoktu. Ve ben böyleydim çünkü sadece bacaklarınıza güvenmeniz, sadece kendinize güvenmeniz, asla başka kimseye güvenmemeniz gereken bir dünyada büyüdüm. Takım kavramı benim için bilinmezdi çünkü bir tür yalnız kurttum ama İspanyol kanterasında tamamen farklı bir dil konuşuyorlardı ve takım için çalışmayı öğrenmem gerekiyordu.

Bugün artık sadece kendim için oynamıyorum, driplinglerimden feragat etmem gerekiyorsa bunu yapıyorum. Bir tünelin başarılı olacağından emin değilsem, kendimi takım arkadaşşıma doğru bir dokunuşla sınırliyorum. Rakibi küçük düşürmek için bir çalım atmak istediğimde bunu birden fazla kez düşünüyorum çünkü etrafımda bizi öne geçirecek manevrayı başlatmak için pası bekleyen meslektaşlarım olduğunu biliyorum.

Ama şimdi Leclerc spor merkezinde, yeni sulanmış çimlerin üzerindeyiz, stratejiler umurumda değil ve etrafta kasıla kasıla dolaşıyor, top sürüyor ve diğerlerine ne kadar havalı olduğumu gösteriyorum. Bana katıldıklarını görmekten memnunum, yavaş yavaş neredeyse herkesin kaybettiği bir mücadeleye başlıyorum.

Geriye Ray ve ben

kalıyoruz. Haydi!

Bazen hayat tam bir piçtir.

Güneş terli şakaklarımıza vuruyor, uyluk kaslarımız gergin, top kramponlarımızın bağcıklarına çarpıp duruyor.

Etrafımızda bahisler başlıyor ve en yüksek teklifi veren tabii ki Cox oluyor. Göz ucuyla, kenardan bizi birleştiren inatçılık seviyesini dikkatle gözlemleyen koçumuz Luc Fabre'yi fark ediyorum.

Palyatif olmak bir futbolcu için saçmalaktır, ancak bunu belli bir şiirsellikle yapan ve diğerlerinden daha fazla öne çıkan oyuncular vardır. Maradona'nın ısınma hareketlerini ya da Ronaldinho'nun dansını nasıl hatırlamamız? Yine de içimden bir ses, teknik direktörümüzün şu anda dokunuşlarımızın zarafetini gözlemlemediğini ya da hangisinin daha iyi olacağıyla ilgilenmediğini söylüyor.

önce topu düşürmek. Tüm takım menajeri kimin zihinsel olarak daha güçlü olduğunu, kimin sahaya daha fazla karizma koyabildiğini görmek istiyor.

En çok direnen.

"Size bir soru sorabilir miyim?", rakibimi sinirlendirmek olan stratejimle başlıyorum. Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, gerçekten merak ediyorum.

"Söyle bana!" Ray topu kaldırır ve sirkteki bir fok balığı gibi alnına götürür.

Ben kalamam, bu yüzden bir dizi *saatle* başlıyorum. Bu en zor driplinglerden biridir. 'Dünyanın etrafında' olarak da adlandırılan yöntem, ayağı kaldırıp topun etrafında, içe doğru döndürmekten, dönüş sırasında topa dokunmamaya çalışmaktan ve asla düşürmemekten oluşur.

Cox arka arkaya birkaç tane yapmayı başarıyor ve ben de takdir çılgınları atan yoldaşlarımızı büyüleyen bir seriyle oyuna girmeye başlıyorum.

"Dün gece bir bardak su almak için kalktığımda kız arkadaşın kanepede uyuyordu." Bunu nefesimi tutarak söylüyorum, diğerlerinin seslerinin bizimkileri bastırmasından yararlanarak. Sonuçta benimki bir soru değil, sadece ilgimi çeken bir konuşmanın başlangıcı.

"Biliyorum, şafakta fark ettim. Onun nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Sinirlendiğimde ve düşünmeye ihtiyacım olduğunda, tam olarak şu anda yaptığımız şeyi yapıyorum: top sürüyorum ve topa vuruyorum. Öte yandan Ray sakın görünüyor. O benim gibi değil, öfkesini zıplayan topun üzerine boşaltmıyor. Sizinakinin aksine, topu nazıkçe okşuyor, sanki bu onun için nefes almak kadar doğalmış gibi. Sanki sadece ayaklarımın dibindeyken oksijen alabiliyormuşum gibi onu özlüyorum.

"Beni ilgilendirmez ama..." diye devam ediyorum, onu kaldırıp göğsümle durduruyorum, sadece nefes almak için. "Eğer sorun bensem, bugün gideceğim. Sadece söyle, alınmayacağım." Göğüs kafesime bir yumruk atarak onu tekrar oyuna soktum, birkaç kez dizlerimin üzerinde zıplattıktan sonra ayaklarımın üzerine yatırdım.

"Muhtemelen senin evde olduğunu bilmekten utanıyordur. Dün ona dokunmaya cüret ettiğim anda beni neredeyse dışarı atıyordu."

Kaleye doğru güçlü bir şut atıp fileyi parçalayabilseydim, sonra bayrağa doğru koşup dizlerimle kayarak bir çılgık atabilseydim

bunu yapardım. Ama topu bırakamam. Bir mücadelenin içindeyiz. Teknik ekip bizi izliyor, takım arkadaşlarım bana karşı bahse giriyor.

Herkesin kıcını tekmelemeliyim.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyorum sadece, Ama içimde gezegende ki tüm ölümlüleri siken bir Olimpiyat tanrısı gibi seviniyorum.

Zöe onu reddetti. Ve bunu kesinlikle benim için yaptı. Çünkü beni istiyordu.

Aslında, daha sonra benim için boşaldı, bana öyle bir orgazm yaşattı ki, sadece hatırlamak bile sikimi yeniden sertleştirdi.

"Ama kalabilirsin, eh. Bu durum şu anda umurumda değil."

"Emin misin?"

'Zaten meşgulüm, kız arkadaşım bana vermiyor diye bir köşede oturup ağladığımı mı sanıyorsun? Canım sevişmek isterse yaparım. Başka bir yerde bile."

Bu ne kadar kötü?! Neredeyse topu düşürüp meydan okumayı kaybedecektim. Beni daha da sinirlendiren şey, güzel Zöe'ne ihanet ettiğini bilmek değil - prensipte zaten saçma - ama saçmalıklarını, saçmalıklarının içeriğine bile dikkat etmeyen başkalarının önünde yüksek sesle söylemekten utanmadığını görmek.

Eğer şimdi kaybedecek olsaydım, kendimi sahadaki tüm çimleri yemeye zorlardım. Pes etmeyeceğim. O piçi küçük düşürmeliyim.

"Ah, bu arada," diye devam ediyor. "Bu akşam bir *doğum günüm* daha var, bu sefer Zöe'yi uyardım, habersizce tavan arasına dalmasın. Ev sana ait."

"Yokluğundan *kesinlikle* faydalanacağım".

Tabii ki yararlanacağım.

Kız arkadaşına iyi bir dayak atacağım, seni ahlaksız pislik.

O harikanın icabına bakacağım. Hepsini yiyeceğim, yavaş yavaş tadını çıkaracağım ve sağlığını için içeceğim.

Koç yaklaşıyor, bu yüzden şov yapmak için daha da çok çalışıyorum. Cox top sürme konusunda çetin ceviz, topu bana kolay kolay vermiyor. Yorulmaya başladığını, ayaklarının daha az hızlı hareket ettiğini ve dokunuşların daha yumuşak, daha az dikkat çekici hale geldiğini görüyorum. Öte yandan ben inat edip abartmaya karar veriyorum ama tam onu parçalamak üzereyken dikkatim dağılıyor

sahaya dizilen insanların hareketinden etkileniyor. Çenemi kaldırıyorum, bakışlarımı kaydırıyorum ve, *kahretsin!*

Top yere düşüyor.

Ray sevinçten havalara uçuyor ve kız kardeşiyle geçit töreni yaparken, bize doğru bakıp selamlamak için elini kaldırdığında başımı lanet olası saplantıma doğru sallıyorum.

Ona kocaman bir orta parmak gösterip etrafımda dolaşmamasını söylemek isterdim, ama sanki aniden kaçınılmaz bir kader haline gelmiş gibi yeni hayatımda tekrar tekrar ortaya çıkıyor.

Önce kalbimi patlatarak neredeyse doktor ziyaretlerimi mahvediyordu, şimdi de çeyrek saatlik bir salya akıtmayı mahvediyor.

Lanet olsun ona! Hep o.

Hep onun suçu.

Lanet olsun!

Boşluğa yumruk atıyorum, içimde doldurduğu boşluktan derin bir nefret duyuyorum.

Sadece bir yer değil, bu kadın her köşeyi tutmuş.

Su şişemi almak ve susuzluğumu gidermek için eğiliyor, içimden küfrediyorum.

"Eryk," arkamı döndüğümde kendimi koçun önünde buluyorum. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette, Bayım".

Diğerleri eğitime devam ederken biz kampta dolaşıyoruz.

Luc Fabre çok zarif bir adam. Avrupa'nın en güçlü kulüplerinde oynadı ve Fransız milli takımıyla bir Dünya Kupası kazandı. Onun yanında olduğunuzda, onu futbolun temel direklerinden biri olarak görmemeniz mümkün değil.

"Mizacını sevdim.

Teşekkür ederim.

"Biraz daha az yapmalısın, ama sorun değil."

"Ne anlamda?"

"Sen çok fazla palavracısın. Bariz olanı söylerken güldüğünü duymak beni yüreklendiriyor. Ben de öyleyim. "Çocuklar seni tanıyor, basın senin dilini öğrendi, ama taraftarlar, diğer yandan, baskın karakterin ve inatçılığınla onları sempatiyle kandıramazsın."

"Onların rızasını nasıl alacağımı biliyorum.

"Sadece tek bir yol var, Novak," diyerek bana bakıyor ve yürüyüşümüzü engelliyor. Göğsünde Leclerc kalkanı logosu olan siyah ceketini her zamankinden biraz daha az zarif gösteriyor ama Fabre'ın içinde, tavırlarında, jestlerinde ve sözlerinde zarafet var. "Halkı sadece gol atarak kazanabilirsiniz. Ve eğer büyük bir futbolcu olmak istiyorsanız, sadece Leclerc taraftarlarını düşünmemeli, kendinizi onların ötesine taşımalısınız. Oyununuz herkesi büyülemeli. Sporu sevenleri ikna etmeli ve sahada sizi izleyen herkesi, spor inançları ne olursa olsun, güçlü olduğunuzu söyleyebilmeye zorlamalısınız."

"Bu benim arzuladığım şey, Bayım".

"Başkan bana sizi ilk kez oynarken izlediği günü anlattı. Çok önemli övgü sözcükleri kullandı. O anı hatırlayın ve köklerinize geri dönün. Olduğunuz şey olmaya devam etmek için olduğunuz şey olun".

Kıkırdıyorum, Taurus'u ve onun muhteşem, lezzetli küçük kız kardeşini fethettiğim o çılgın günü düşünüyorum.

"O zamanlar biraz bencildim, bu şekilde takıma ne kadar faydalı olabileceğimi bilmiyorum. İspanya'da bana kulüp için oynamayı öğrettiler.

"Ve bu doğru. Ancak bazı oyuncular, özellikle de senin gibiler, gösteriş yaptıklarında, bir şeyleri güçlü bir şekilde anlatmak istediklerinde daha iyi performans sergiliyorlar. Sana yaptığın gibi top sürmeni, pas vermeyi unutmanı ve kendini kaleye tek başına yansıtmayı söylemiyorum, artık hitabette oynamıyorsun, Avrupa'da oynuyorsun, sana söylemek istediğim şey kendin olman ve hikayeni, varlığını, deneyimini stadyuma getirmen.

"Tüm bunlar bana Pazar günü oynamama izin vereceğinizi söylemek için mi?"

"Daha yeni geldin ama harika . Buna hazır mısın?"

"Elbette hissediyorum. Bundan daha iyi bir ilk gün olamazdı." Ona elimi uzatıyorum, ama sanki 'özgüvenin düşük' der gibi kaşlarını kaldırıyor. Ben de sırtını sıvazlıyorum ki bu kesinlikle daha kötü. Koç gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Bu şans için teşekkür ederim, Koç. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Zoe'nin stadyuma gelmediğinden emin olmak için aklınıza bir not alın.

Aksi takdirde, onlar büyük dicks.

Bütün geceyi Ray'in tavan arasındaki kanepede ağlayarak geçirdim. O kendi odasında, Eryk ise diğer odada uyuyordu. Aynı çatı altında, ben de oradaydım, tamamen parçalanmış iki parçaya bölünmüştüm: biri mantığa, diğeri kalbe doğru.

Nişanlıma karşı her zaman güçlü duygular besledim, açıklamama gerek olmayan bir , çünkü o sadece vardı. Hayatımın düz bir anında, kendimi yeniden toparlama umudumu yitirdiğim bir anda geldi. O bir kucaklamaydı, kesin bir varlıktı, beni gülümsetmeye ve elimi tutmaya her zaman hazır bir figürdü. Benimle, her zaman eksik olan küçük bedenimle, nerede olduğunu bildiği ama bulmamakta ısrar ettiği bir şeyin eksikliğiyle ilgilendi ve bana karşı her zaman çok saygılıydı.

Ancak aynı zamanda, ilk aşkım için her zaman çözülmez bir bağ hissettim, hiçbir açıklamaya ihtiyaç duymayan kesin, samimi olan. İyi bir anı değildi, onu düşüncelerimde görmek acı veriyordu, ama o da kendi tarzında vardı ve yanımda olmasa da, şimdiki zamanımda bana kahkahalar attırdı, beni yakın tuttu ve içimde hiç sönmeyen, ama her zaman parlamak için mücadele eden o ışıltıyla ilgilendi. O her zaman mükemmel bir yokluktu, sadece onun yanında parlayabilen o parçamın yokluğuydu.

*Onunlayken
kapatırsın, benim
için açarsın.*

Onun sesini duymaktan başka bir şey yapmadım, ruhumun kıvrımlarında, bu cümleyi çok doğru, çok acımasız, bir gerçeklik olarak düşünmemek imkansız bir şekilde fısıldadı.

Acı gözyaşları döktüm, kendimi suçladım, kendime defalarca 'hain' dedim ve sonunda bitkin bir halde, artık tanımadığım bir benle uykuya daldım, az önce kalbinin odasıdaydım, istediğim tek çocuğa dokunuyordum.

Tanrım, ona gerçekten dokundum. Peki ne şekilde?

Hayır, bu ben değilim.

Belki de geri döndün. Sen tam olarak busun.

Yakında bir karar vermek zorundayım, bu şekilde devam edemem. Kendimi netleştirmem ve seçim yapacak cesareti bulmam gerekiyor. Her halükarda bir seçim, ille de biri ya da diğeri anlamına gelmez. Yalnız kalmaya karar verebilir ve gerçekten ne istediğimi anlamak için zaman ayırabilirim. Ne de olsa kendimi tam bir kadın gibi hissetmek için bir erkeğe ihtiyacım olmadığına inanarak büyüdüm. Hayatımda asla eksik olmaması gereken şey kendime duyduğum saygı ve hürmettir, gerisi, aşklar, tutkular sonra gelir. Ben, kendi adıma, kendimi sevmesi gereken kişiyim. Ve bu gece yaptığım şey kendimi sevme çıtasını düşürdü.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Ray'e veda ettim, sabah Leclerc parfümünün reklam kampanyası için fotoğraf çekimi yapacağımı hatırlattım ve oda arkadaşından kaçmayı başarak asansöre gittim, içeride taşımaya devam ettiğim yükümle birlikte aşağı indim.

Şimdi de burada, şirketin spor merkezindeyim çünkü Chantal reklam filmimin futbol bağlamında çekilmesine karar verdi. Özel bir şey talep etmeden tamamen onun yeteneğine güvendim, çünkü o alanında en iyisi ve bizi nasıl geliştireceğini biliyor. Scorpio'nun reklamı yayınlandığında iki saatten kısa bir süre içinde izlenme patlaması yaşadı ve kokusu geçen yıl tüm Noel sezonunun en çok satın alınanı oldu, bu nedenle şu an tek endişem satışların düşmesi. Kız kardeşim yeni menajerlik unvanımın ekiple ilişkilendirilmesinin de daha fazla erkek segmentinin ilgisini çekeceğini düşünüyor. Onun bakış açısına göre, futbol ortamında bir kadın, bir güç figürünü temsil ediyor ve aynı zamanda hem erkekler hem de farklı alanlarda aynı hedeflere ulaşmak isteyebilecek kadınlar için bir cazibe oluşturuyor. Çekiminin *konsepti*, parfüm reklamlarında her zaman olduğu gibi sadece güzel bir kızı değil, her şeyden önce toplumda önemli bir rol oynayan, kendine bir yol çizmiş, karmaşık bir dünyayı seçmiş, ortaya çıkmanın da girmek kadar zor olduğu bir kızı göstermeyi amaçlıyor. Potansiyel bir rol modeli temsil etmekten gurur duyuyorum, umut

Spor sektörüne ya da diğer alanlarda prestijli rollere girmek isteyen her kız için.

İnce topuklu ayakkabılarının üzerinde hareket etmekte zorlanan Chantal'ın kolunu tutuyorum. Takımın antrenman yaptığı küçük futbol sahasının yanından geçen patika bizi daha küçük başka bir sahaya götürüyor.

Bakışlarımın yörüngesini belli etmemek için güneş gözlüklerimi çıkarmıyorum ve dikkatimi çimde top süren çocuklara yöneltiyorum.

Ray ve Eryk tam bir mücadele içinde görünüyorlar.

"Tabii ki Novak'ın oldukça güzel bir poposu var," diye belirtiyor gözleriyle. "Etkileyici bir fiziksel büyüklüğü var. İnsanın üzerine tırmanası geliyor, tırmanmak gibi."

"Onunla ilgili özel bir şey yok," diye küçümsüyorum, ancak bu gözlemi son derece adil buluyorum. Eryk'e yaklaştığınızda ilk fark ettiğiniz şey vücudu oluyor. Eskiden çok daha çelimsiz, daha kısa boyluydu, sonra birdenbire, sadece ona bakarak bile kadınların genital organlarını yerinden oynatan bir tür Viking'e dönüştü.

"Objektif değilsin tatlım." Ablam beni durduruyor, ikisinin de atletik becerilerini sergileyen hareketlerini daha dikkatli incelemek istiyor. "Onun için bir çeşit ajan olduğunu sanıyordum."

"Diyelim ki geri çekildim."

"Neden?"

Bu sırada nişanlımın bize baktığını fark ediyorum. Spontane bir refleksle onu selamlıyorum, az önce Eryk'in gözlerini kör eden bir tür güneş parıltısı haline geldiğimi fark ediyorum.

Ve tam bana baktığı anda top ayağından kayıyor, dizi kalkıyor ve kızgın ifadesi bir lob gibi üzerime geliyor.

"Oops," diyorum. "Kaybetti."

"Ve seni gördüğü için başarısız oldu," diye belirtti Chantal.

"Sen neden bahsediyorsun? Dikkati dağılmış olmalı."

Kız kardeşim beni kolumdan tutuyor ve ikimiz de dış mekân fotoğraf çekimini ayarlayacak ekibi takip ederek ilerliyoruz.

"Nolan bana tıbbi muayenelerin yapıldığı gün gerçekleşen ilginç küçük şakanın tüm ayrıntılarını anlattı.

"Onun için bir tür mesleki gizlilik olması gerekmez mi?"

"Seni temin ederim, onun sikini ağzıma aldığımda ondan alabilirim." Benden bir kakhaha kaçıyor. "Ayrıca, Novak psikolojik bir seans yapmıyordu. Her neyse tatlım, ona olanlar şimdiye kadar duyduğum en romantik şeylerden biri."

"Bunun romantizmle bir ilgisi yok. Hepsi kalbinin hatası. Her zaman öfke nöbeti geçirmiştir."

"Ne biliyorsun?" Chantal durdu. Kırmızı dudakları sorgulayan bir yüz ifadesiyle kıvrılıyor.

Nolan'ın ona her şeyi anlattığını söylememiş miydi? Belki söylememiştir, belki de benden itiraf almaya çalışıyordur.

"Sadece fiziksel açıdan değil, futbolla ilgileniyor olsaydınız, Novak'ın geçmişte çok ciddi sağlık sorunları yaşadığını bilirdiniz. Özellikle istirahat halindeyken kalbi bacaklarından daha hızlı çalışırdı, ancak ilk sözleşmesini imzaladığı kulübün sağlık ekibinin ilgisi sayesinde bu sorunları tamamen çözmeyi başardı."

"Ne kadar iyi bilgilendirilmişsiniz. Şeytanı kandırmak asla basit bir mesele değildir. "Ve onun kalbi sen etrafındayken patlıyor."

"Olabilir," diye omuz silkiyorum.

"Tabii ki olur, özellikle de insanın kalbi kuzgun saçlı güzel bir kıza benziyorsa," diyerek gözümü sıktı ve ellerini çırpırmaya başladı. "Hadi bakalım! Ne bekliyorsunuz!" diye azarlıyor ekibini. "Acele edin, bütün gün bekleyemem."

"Bugün başka ne yapman gerekiyor?"

"Nolan spor merkezinde. Ofisine uğramak ve masaya düzgünce vurmak istiyorum."

Böylece komutanlığa geri dönüyor ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla baş başa bırakıyor: ona ve eşine karşı derin ve sağlıklı bir kıskançlık. Ray ve ben o kadar yakın değiliz. Düzenli olarak seks yapıyoruz, ancak beni böyle şeyler yapmaya itecek güçlü bir kıvılcım hiç olmadı, yani ona iş yerinde sürpriz yapmak, onu تنها bir yere götürmek ve onu istediğim şekilde almak.

Birkaç gündür beni tedirgin etmeye başlayan şey, içimde giderek daha aceleci bir hal alıyor. Eryk'in dönüşünden beri ne hissettiğimi, ne arzuladığımı merak etmekten, sayısız şeyi düşünmekten başka bir şey yapmıyorum.

Gereksiz şeyler ve onları farklı bir hayatla karşılaştırmak. Örneğin, bugün onunla birlikte olsaydım, o nasıl biri olurdu?

Güneş gözlüklerimi bir kafa bandı gibi takıyorum ve bir an için dönüyorum, onun koçla birlikte sahada dolaştığını fark ediyorum. Ona her baktığımda içimde bir şey harekete geçiyor. Bir düğme gibi, yanan bir ışık gibi.

*Onunlayken
kapatırsın, benim
için açarsın.*

Ve aydınlanıyorum, evet. Bunu varlığında, ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Genellikle çok ciddi bir adam olan koçu gülümsetmeyi başarırken onu dikkatle izliyorum. Güneşin öptüğü yüzünde, dağınık bir atkuyruğu şeklinde bağlanmış sarı saçlarında büyüleniyorum. Geniş omuzlarına ve şimdi güzel bir yüz buruşturmaya dönüşen dudaklarına.

"Zöe Pisces Leclerc!" Havaya sıçradım, suçüstü yakalandım. Kız kardeşim gözlerini kısıyor ve sanki her şeyi çözmüş gibi beni izliyor. "Bir fikrim var..." diyor, tam olarak Eryk'in yönüne bakarak.

"Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır!", onu fiziksel olarak durduruyorum, çünkü o kendini destekleyerek futbol sahasının bir köşesine bakan küçük yükseltilmiş tümseğe doğru yürüyor, tam olarak onun durduğu yere. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum endişeyle.

"Sadece Novak'ın burcunu öğrenmek istiyorum." Bununla nereye varmak anlıyorum ve zihnimde bir alarm çalıyor.

"Ona sormana gerek yok. Sana hemen söyleyeyim. O bir Balık burcu değil."

"Neymiş o?"

Ne kaltak ama. Beni bir tuzığa çekmek istiyor.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

'Google kesin olarak biliyor'. Louis Vuitton çantasından akıllı telefonunu çıkarıyor ve araştırma yapmaya başlıyor. Bu arada ben yüzümü kapatıyorum ve Eryk'in bize doğru koştuğunu fark ettiğim anda çılgına dönüyorum, tepeye doğru büyük adımlarla ilerliyor ve bana sanki buyurgan sıçrayışını yapmaya ve yemeğini yere sermeye hazır bir tür kediymiş gibi işaret ediyor.

"Bingo," diye mırıldanıyor Chantal, arkasından ona katılmak üzere olduğunu tamamen fark etmemiş. Ona başımla selam veriyorum, ama o incelediği fotoğraflar hakkında yorum yapmakla meşgul. "Eryk Novak Haziran'ın on dokuzunda doğmuş, yani İkizler burcu. Hmm... tartışmalı bir

burç."

Sadece yarım saniyeliğine gözlerini bana doğru kaldırıyor, ben beceriksiz hareketlerimle ilgi duyduğu nesnenin hemen arkasında olduğunu anlatmaya çalışıyorum, o ise cep telefonu ekranını gözetlemek için öne doğru eğiliyor. Her zaman yaptığı gibi saçma bir şey söylememesi için dua ederek yüzümü tekrar kapatıyorum. Bu arada, o devam ediyor ve pislik herif bana el sallıyor. "Bir bakalım. Tatlım, bu fotoğrafları görmelisin. Şuna bir bak." Tanıdığım en inandırıcı adam bana muzipçe gülümseyerek kasıla kasıla yürüyor. "Sence bu onun paketi mi yoksa modifiye mi? Bak..." diye telefonunu bana doğru çeviriyor ve ben de fırsattan istifade araya giriyorum.

"Doğrudan ona sor." Ve işaret parmağımla arkasını gösteriyorum.

Aklı başında bir insan kızarır, özür diler, utanırdı, evet, normal bir insan olsaydı elbette, ama karşımda tanıdığım en sahici ve utanmaz kadınlardan biri olduğu için, onun için her şeyin normal bir şekilde devam ettiğini görmek beni çok şaşırtmıyor.

"Oh, buradasın. Bu harika. Size sormak istiyorum... Bu fotoğrafınız manipüle edilmiş mi?" Ve ona ciddi bir şekilde paketinin bu olup olmadığını sorar.

Bu gerçekten olmuyor.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Acımasızca dürüst'.

'Daha yeni uyanmıştım ve sabahleyin, şey... O çok dinç'.

"Bu yüzden gerçektir", hatta bitmez ve her şeyi yapar.

"İçten tebrikler".

Teşekkür ederim.

"Antrenman kaçta bitiyor?"

"Bitti. Duş alacaktım, sonra dikkatim dağıldı." Ve göz ucuyla bana bakıyor. "Aslında iki kez. İlkinde Cox'u top sürerek yenmeye çalışıyordum."

"Oh, evet," diye karşılık veriyor. "Zöe'nin varlığının belirleyici olduğunu fark ettik."

'Bir mahkumiyet kadar belirleyici'.

"Kapa çeneni!", başımı sallıyorum.

"İkincisi," diye devam etti, "stratosferik bir kızıl ve katil bir esmer yakalamak."

"Dalkavuk," diye mırıldanıyor Chantal, ben gözlerimi devirirken. "Benim için yarı çıplak poz vermek ister misin?" Kız kardeşimin teklifi karşısında kendi tükürüğümle boğuluyorum.

"İstersen çırlıçıplak da olabilirsin.

Nutkum tutuldu.

"Chantal, bu ne anlama geliyor?" diye geveliyorum.

"Pisces kampanya reklamında oynamasını istediğimi".

"Kesinlikle olmaz!"

"Hadi ama! Gerçekten mi?" Belli ki pislik ona onay veriyor. "Zöe ile birlikte mi? Yani... söz konusu model, dudaklarından sarkan kaslı futbolcunun kendisine dokunmasına izin verirken, kıyafetlerimi çıkarıp onun etrafında dolaşmamı, erotizm yayan bu tür şeyler yapmamı mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle," diyor deli kadın heyecanla. "Onun ince topuklarının göğsüne batışını şimdiden hayal edebiliyorum."

"Hayır, böyle bir şey söz konusu değil," diye araya giriyorum. Birileri onların çılgınlıklarını dizginlemeli.

"Benim için küçük balık istediği yere bataabilir". Bakışları sanki zamanı kontrol edebilecek bir güce sahipmiş gibi üzerimden geçiyor. Yavaşça bana doğru geldiğini hissediyorum, sonra sessiz bir yakarışla beni delip geçiyor.

"İstiyorsun!" diye kaçıyorum. "Chantal, sana tam yetki verdim," diye itiraz ediyorum,

"ama bu ölçüde değil. Bu Ray'e adil görünmüyor. Bunu yapmayacağım.

Eryk bir kahkaha patlatıyor ve ben de o herifin bu gece örnek bir kız arkadaş gibi davranmadığımı düşündüğünü çok iyi biliyorum ama buna inanmak daha rahat olsa da bazı şeyleri kamera arkasında yapmanın kamera önünde yapmakla aynı şey olmadığına ikna olmuş durumdayım. Bir gazetecinin imalarına karşı kendimi savunurken çekilmiş fotoğraflarımız zaten var, daha fazlasına ihtiyacımız yok. Ödün vermiş oluruz.

İnanılmaz bir şekilde, kendimi bilmem kaçınıcı kez onun arkasında buluyorum.

"Seninle şakalaşmak hoşuma gitti, Chantal. Teklifin için teşekkür ederim, çok gururlandım ama Zöe haklı." Gözlerime bakıyor ve sesinin tonunu değiştirerek iyice alçaltıyor. "Onunla poz verirsem çok dikkat çekici olur."

"Neyi fark ederdin?" diye soruyorum, nerede olduğumuzu umursamadan, etrafımızdaki diğer sesleri kapatarak ve varlığımızı unutarak

Mucizevi bir şekilde sessizce durup bizi ilgiyle izleyen kız kardeşimin.

"Benim için deli olduğunu.

Ve çatlar, inşa edilmiş olan tüm gerilim pencereden dışarı çıkar.

"Sen neden bahsediyorsun!?" diye omzuna bir tokat atıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Ah, ah!"

'Ciddi bir şey söylediğini sanmıştım, seni aptal'.

"Ama ben ciddiydim". Ve bir tokat daha atıyor. "Gördün mü?" diyor kız kardeşime. "Pişmiş."

"Defol git".

Bana tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, kulağımdan birkaç santimetre ötede konuşuyor. Dudakları ile kulak memem arasındaki küçük temastan kaçınamayacağımı fark ederek donup kalıyorum.

"Bu gece boş bir evimiz var. Bekliyor olacağım."

"Bekle ve umut et!"

Ve gidiyor. Gözlerimizi onun kaslı kalçalarından alamadan uzaklaşmasını izliyoruz. Kız kardeşim o kadar utanmaz ki, en azından güneş gözlüklerimi geri taktım.

"Tatlım, az önce gördüğüm şeyi bana anlatana kadar fotoğraf çekimine başlamayacağız."

Chantal önümde kök salmış gibi görünüyor.

"Sana bir keresinde okul dansına gizlice girebilmek için Başak'ın arkadaşından kıyafet çalan bir çocuktan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"İlk öpüşmen, tabii."

"İşte," diye işaret ediyorum.

"Oh, benim!"

Yeni bir takımla tanışmak asla kolay bir süreç değildir. Genellikle, yeni gelen sizseniz ve benimki gibi bir sık kafalınız varsa, buzları kırmanın tek yolu sempati kazanmaktır. Soyunma odasında garip bir hava sezdim. Hatta birilerinin Zöe'yle aramızdaki bağı, topluma yeni katılmış biri için oldukça yüksek olan özgüvenimizi fark ettiğini bile düşündüm. Ancak daha sonra, Sırp Dimitrović ve Alman Fisher tarafından duyulmamak için Dias'la birlikte araştırma yaparken ve hantal İspanyolcamdan faydalanırken, sorunun benim güzel burç zayıflığım değil, beni bir tür başkanın evcil hayvanı sanmaları olduğunu anladım.

Duşta iki dakika boyunca su tükürdüm ve bu büyük boka kıcımla güldüm. Taurus'un kariyerimi doğru, ama beni İspanya'ya gönderme zahmetine katlandı ve gerisini kendi bacaklarım ve kusurlu kalbimle kendim yaptım. Sabahtan akşama kadar kan dökerek, her şeyimi feda ederek ve zamanla gevşemek yerine üzerimde daha da ağırlaşan bir mesafeye katlanarak.

Neyse ki takımın tamamı aynı şekilde düşünmüyor ve benim için bu mesele havluya sarıldığım anda sona erdi. Takım arkadaşlarıma sahada ne kadar değerli olduğumu göstereceğim, böylece birileri yüzünden burada olduğumu akıllarından çıkaracaklar.

Bunu kanıtlamak zor olmayacaktır. Ne de olsa tek etkili dil hedef dilidir. Herkesin kıcını tekmeleyeceğim.

Ray bu gece burada değil, bu yüzden ev bana kaldı. Bir Sprite patlatıp mutfak tezgahına oturuyorum, büyük bir yudum alıp etrafa bakıyorum.

Bu adamın hayatındaki boşlukların nerede olduğunu merak ediyorum. Fransa'nın en güçlü takımlarından birinin bombacısı, yeryüzüne inmiş bir Tanrıça olan bir kız arkadaşı, güzel bir evi, sağlam bir ailesi, parası ve şöhreti var. Eksik olan ne?

Yine de her şeye rağmen o lanet *doğum günlerine* gitmekte ısrar ediyor. Zöe'nin paralel hayatını nasıl fark etmediğini merak ediyorum.

Bu saçmalık daha ne kadar dayanabilir?

Onu telaşlandırma ihtimalini düşünerek boşluğa bakıyorum. Belki kafasında bir şüphe uyandırmak için birkaç şaka yapabilirdim. Ya da doğrudan gidip ona şunu söyleyebilirim: *Balık, erkek arkadaşın seni aldatıyor*.

Hayır, açık sözlülüğü tercih edemem, onun hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok, onu incitebilir veya ters tepkiyi tetikleyebilirim, yani onu pisliğe yaklaştırabilirim.

Her halükarda, kesinlikle bilmiyormuş gibi davranamam.

Ayrıca, eğer haberim olmasaydı ona ihanet etmiş olurdum.

Çifte kandırılmış. İki adam tarafından. Hayatının önemli bir bölümünü çalanlar.

Özel bir porsiyon olduğunuzdan emin misiniz?

Tabii ki evet. Tabii ki öyleyim.

Bu yüzden ona söyleyeceğim. Bir çiftin arasını açmak isteyen kıskanç ya da haset biri gibi görünmekten kaçınmak için acilen doğru yolu bulmam gerekiyor.

Ama eğer dört gözle bekliyorsanız!

Böyle olmaz. Bu şekilde değil.

Cep telefonumu çıkarıp iletişime geçebileceğim bir pizzacı arıyorum. Belki de suşi tercih ederim. Kapı zili sarsılana kadar parmaklarım ekranda geziniyor.

Sprite'ın son yudumunu alıyorum, açmaya

hazırlanıyorum ve... Olimpos'un tüm Tanrıları adına!

Bayanlar ve baylar, ölümlüler ve ölümsüzler, karşımda yüce Tanrıça duruyor.

Pembe çizgili siyah Adidas , spor ayakkabı ve deri ceket. Dalgalı kuzguni saçlar ve çok hafif, neredeyse hiç olmayan bir makyaj. Çıplak, çiğ dudaklar, hepsi ağzımda pişecek, safir gözler ve 'ölmemi izle' ifadesi.

Tabii ki sana bakarken öleceğim. Er ya da geç bu gerçekten olacak.

"Ah, işte buradasın. Geleceğine dair sikim üzerine bahse girmiştin."

"Narin." Sahte bir gülümseme veriyor ve yanımdan geçiyor.

"İçeri gel.

"Senden izin istemedim.

Arkasında durup onu dikkatle inceliyorum. Ceketini çıkarıyor ve dar, çıplak omuzlu, yine siyah bir üst gösteriyor. Saçları kumaşın tonunda kayboluyor, poposu

Pantolonunun lastiğini sıkıca kavrarken, ilahi ve öldürücü bir şekilde, acelesi varmış gibi evin içinde dolaşıyor.

"Ne için geldin?"

"Ne diyorsun?"

Gözlerine bakıyorum ve onunla açık bir kalple, daha doğrusu hormonlarımı sonuna kadar açarak konuşuyorum:

"Muhtemelen geçen gece istediğinizi almak için geldiniz ama çünkü..."

"Seni orada durduracağım." Parmağını kaldırdı ve bana asi öğrencisine şaplak atmaya hazır bir porno öğretmeni gibi baktı. "Toparlanmana yardım etmek ve Leclerc Park Hotel'deki megagalaktik süit olan geçici yeni konaklama yerine kadar sana eşlik etmek için buradayım. Bunu kardeşinle de konuştum. O da benimle aynı fikirde. Bu arada, bu adam özellikle benim fikirlerime çok uygun görünüyor. Neden acaba!" Gülümsüyor ve çıplak omuzlarını karşı konulmaz bir şekilde hareket ettiriyor.

"Çünkü senin benim zayıf noktam olduğunu biliyor, küçük balık."

"Saçma sapan konuşma."

"Ancak ben gitmiyorum. Bu dairede olmayı seviyorum, özellikle de sen gelip burada, şu kanepede uyduğunda". Ve onu işaret ediyorum. Yavaşça dönüyor, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve suçüstü yakalanmışçasına karşılık veriyor.

"Ne biliyorsun ki?"

"Seni gördüm".

"Ne zaman?" Ellerimi yeni Leclerc takım elbisemin ceplerine sokuyorum ve onu biraz diken üstünde bırakmak için ileri geri sallanıyorum.

"Yani?!"

"İşemek için kalktım ve seni burada horlarken yakaladım."

"Ben horlamam."

"Evet, biliyorum."

"Hayır, yapmadım."

"Mesele bu değil, Zöe."

"Neymiş o?"

Ona bazı şeyleri anlatmak için özel bir atmosfer yaratmak iyidir, değil mi? Kızlarla böyle yaparsınız. O zaman, fiziksel istilalarım karşı her zaman bir tutkusu olmuştur, bu yüzden ona hafifçe yaklaşıyorum, akıl sağlığıma / cinsel sağlığıma daha çok hizmet eden temkinli bir mesafede kalıyorum ve gözlerini çalmak için başımı hafifçe indiriyorum.

"Aletimi okşadıktan ve beni uzun zamandır boşalmadığım kadar boşalttıktan sonra erkek arkadaşından uzakta uyumaya gittin. Bana amacın ne olduğunu söylemesi gereken sensin."

"Konumuz bu olduğuna göre doğru kelime '*dikiş*'. Cevapları düşmanca, iltihaplanmış ve daha fazlasını isteyen cildi kadar değil. "Aramıza *nokta* koyacağım. Son."

"Tamam," diye omuz silkiyorum ve yanından geçip kendimi kanepeye atıyorum.

Bacaklarımı genişçe açıyorum ve kollarımı arkalığa uzatıyorum. Neredeyse her yeri işgal ediyorum. Onun yanında kendimi hep heybetli hissetmişimdir, fiziksel bir üstünlükten ziyade, bana baktığında üzerindeki yıkıcı etkiyi gizleyemediği için. Sanki onun için muazzamım ve tüm yaşam alanını kaplıyorum. Bazen onu boğuyormuşum gibi hissediyorum. Eskiden böyleydi ve olağanüstü bir şekilde bugün de aynı şey geçerli gibi görünüyor.

Başının biraz dertte olduğunu görebiliyorum, çünkü muhtemelen zarar görmeden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor, ama ona savaş ilan ettiğimde şaka yapmıyordum, bu yüzden onu utandırmayı umursamadan tek amacım sahayı kazanmak için harekete geçtim. Ne de olsa erkek arkadaşının burada olmadığını bile bile buraya gelen oydu.

Değil mi?

Doğru ya!

Bana bakmaktan başka şey yapamadığı o andan yararlanıyorum ve avucumu yastığa vuruyorum.

"Buraya gel.

Zöe güzel gözlerini kocaman açıyor, hatta geri çekiliyor. "Hayır, hayır, hayır."

"Sana hiçbir şey yapmayacağım," diye gülüyorum. Benim bir tür baştan çıkarıcı şeytan olduğumu düşünmesi beni çok eğlendiriyor.

"Hayır dedim. Bavullarını toplamam gerek."

"Bir dakika, hadi!" Ve elimi tekrar çırtım.

Nefes alıyor, ama performans gösteriyor. Tabii ki, sanki onu yakabilirmişim gibi, uzak köşeye oturuyor. Kıçımı ona doğru hareket ettirmenin bana hiçbir maliyeti yok, bu yüzden daha yakın, daha yakın, daha yakın sürünüyorum... Kısacası, onun için gidiyorum.

"Eryk!"

İç çekiyor ama parmaklarımın yüzüne gitmesine engel olmuyorum.

Ürperiyorum.

Bu ipek.

Yumuşak ve sıcak.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onu üstümde, okul dansında, sikimin üzerinde kayarak orgazm olduğunu görüyorum.

Göz kapaklarımı kaldırıyorum ve o burada, gerçek. Gitmemiş. Kalıyor. Bu sefer etten yapılmış, teni ısınıyor. Beynimin bir yansıması ya da gelip geçici bir anı değil.

İşte burada.

Ve benim gibi, dokunuşumla titriyor.

Yüzünü okşuyorum, dokunaklı bir yavaşlıkla açılan dudaklarına bakıyorum ve parmak uçlarımla fırçaladığım küçük kapağın her bir parçasını hissetmeye konsantre oluyorum.

"Sana dokunduğumda titriyorsun.

"Bu bir refleks, sadece bir çeşit..."

"Hoş bir nefes mi? Daha fazlası için arzu mu? Bana sahip olmak için utanmaz bir arzu mu?" diye şaka yapıyorum, ama samimiyim. Ve sonra bana vuruyor, sadece söylüyor.

"Korku".

"Neyin?" Elimin avucuyla kapatıp temasımdan uzaklaştığı anda titreyen ben oluyorum.

Her şeyi titreştiriyorum.

Ve eğer bir elektrokardiyograma bağlanmış olsaydım, kalp atışlarım bir rave partisi gibi ses çıkarırdı.

"Ben erkek arkadaşını aldatan kızlardan değilim. Olmak istemiyorum.

Biraz geri çekiliyorum, hala ona yakın duruyorum, ama ona tecavüz etmekten kaçınıyorum, çünkü onun kendisiyle çatışma halinde olan versiyonunu görüyor, algılıyor ve önümde tutuyorum.

"Çünkü sen, diğer yandan, her zaman doğru olanı yapmaya çalışan kadınlardan biri olmak istiyorsun, biliyorum. Seni tanıyorum. Seni böyle bıraktım ve seni hala aynı şekilde buluyorum."

"İnsan doğasını kolay kolay değiştiremez. İnsanlar sadece zaman geçtiği için değişmezler".

"Bu iyi bir şey, çünkü doğanız sizde en çok hayran olduğum şeylerden biriydi."

"Adoravi?"

Ve hala seviyorum, ama sana söylemeyeceğim, küçük balık.

"Sadece bir kelime," diye küçümsüyorum. "Tekrar yapabilir miyim?", gözlerini arıyorum ve beni buluyorlar.

"Ne?"

"Bu.

Parmaklarım hedeflerine devam ediyor, bu kez dudaklarına konuyor.

Her zaman dolu, etli bir ağız vardı ve onu her zaman hatırladım, özellikle de onu özlediğim ve onu hissedemediğim için nefret ettiğim gecelerde sikime sarılmış halde. O zaman onu cezalandırır, tutkulu öpücüklerini yasaklardım, çünkü sadece zamana, kadere ve kendime kızgındım. Kendimi onun dilinin tadından mahrum bıraktım ve onu bacaklarımın arasında tutardım, onu hayali saç tutuşlarına zorlardım, sadece saf şehvetini ve daha fazlasını yapmak için.

"Eryk!" Gözlerini kapatıyor ve elimle buluşmak için başını hareket ettiriyor. Bir noktada duruyorum ve artık yüzünü okşayan ben değilim, yanağı bana dokunuyor. "Lütfen beni zor durumda bırakma." Gözbebeklerinin dışarı baktığı o harika perdeyi yeniden açıyor ve çatışma o kadar açık ki elimde olmadan onu alıyorum.

Bencil olamam.

Yıllar önce onun için inşa ettiğim kaideye geri koymaktan kendimi alamıyorum.

"Yaptığımız şeyde yanlış bir şey yok. Kendini yanlış hissetme, sen hiçbir şey yapmadın. Sen masumsun" diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Ben sadece baştan çıkarıcı şeytanım. O beni suçluyor."

"İşler öyle yürümüyor.

"Şu anda hissediyor olabileceği kötü duyguları hafifletmeye çalışarak gülümsüyorum. "Sen kımıldama, ben de istediğimi alayım. Bunu yapmama izin ver, sonra sonunda bana yanıldığımı söyleyeceksin. Beni aşağılayacak ve senden uzaklaşmamı isteyeceksin. Ben bir kalkan görevi göreceğim."

"Beni suçluluk duygusundan koruyabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor usulca, sanki bir parçası bu fikri sevmiş gibi.

"Şu anda tam olarak istediğim şey bu. Ya da şöyle yapabiliriz...", tekrar yaklaşıyorum, işaret parmağımı saçının küçük bir tutamının etrafında döndürüyorum. "Uzanıyorsun ve uyuyormuş gibi yapıyorsun, yani tam olarak bilincin yerinde olmadığı için haklısın. Ben arkana uzanıyorum, ellerimi gömleğinin altına sokuyorum ve sana biraz dokunuyorum."

Hareket etmemek için kendini zorluyormuş gibi kaskatı duruyor. "Karnını okşuyorum, daha da aşağı kayıyorum ve sadece sen istersen pantolonunun lastiğinin ötesine geçip külotunun altına giriyorum." Alt dudağını ısırıldığını görmek, uyanmaya başlayan aletimin tepesindeki bir yalamaya eşdeğer. "Sonra, eğer senin için de uygunsa, biraz daha ileri gideceğim ve sana güzel bir tantrik masaj yapacağım."

Zöe bulaşıcı bir kahkaha patlatır.

"Niyetim seni tahrik etmektir, güldürmek değil."

"Bu senin cinsel fantezin mi?"

"Hı-hı".

"Gerçekten mi?" Şaşırmaktan öte, oldukça gururlanmış görünüyor.

"Sık sık seni yatakta hayal ettim, uykuya dalmış, ben senin bedenini alırken".

"Ne pislik ama!"

Başını sallıyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırıyor, başını eğiyor ve sabit duramayan parmaklarına bakıyor.

Çenesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum, ona bir sürü porno yapmak istesem de ona derin bir saygı duyduğumu söylemek istiyorum. Meşgul bir kadın olduğu için değil, erkek arkadaşı umurumda bile değil, sadece önemli olduğu ve anlayışı hak ettiği için.

"Seni kötü hissettirecek hiçbir şey yapmam, Zöe. Bunu bilmen iyi bir şey. Bunu o güzel küçük kafana sok."

"Biliyorum.

Saniyeler süren sessizlik geçiyor, ama inanılmaz bir şekilde onun çağrısını duyabiliyorum. Ona bakarken müzik duyuyor gibiyim ve belki de yıllarca onun hakkında şarkılar dinlediğim ve onu kırık aşklarla ilgili notalar ve sözler arasında bir anı gibi hareket ederken hayal ettiğim içindir.

Şu anda benim dünyamın merkezinde olduğunu bildiği için ne kadar utandığını görmek, bana eskiden olduğu küçük kıızı hatırlatıyor, kavga etmenin sevişmek gibi olduğu, kendini bana vermesine gerek olmayan, çünkü ona yakın olmama izin vererek bunu zaten yapmış olan kıızı.

Derin bir nefes alır ve ellerini birbirine sürterek bakış alışverişine son verir.

"Oynamak mı?" diye teklif ediyor.

"Eğer PlayStation oynamayı biliyorsan, seni kaçırıp Las Vegas'a götüreceğim ve hemen evleneceksin."

Ben ciddiylim.

"O kadar uzağa gitmeye gerek yok.

"Eğer benimle evlenmek istiyorsan, şimdi söyle."

"Hayır, teşekkürler. Neyse ki tüm misketlerim hâlâ yerinde."

Ayağa kalkıyor ve joysticklerin yerleştirildiği dolaba doğru yürüyor. Konsolu ve televizyonu açıyor, oyunu seçiyor ve kanepeye dönerek kumandalardan birini bana uzatıyor.

Benim için o bir tür serap, çünkü bana ideal bir eş olduğunu gösteriyor, hayatımda hiç sahip olmadığım bir figür, tam bir kadın, bana uygun, benim dünyama uymak için mükemmel.

"*Pro Evolution Soccer* oynuyor musun?" diye fısıldıyorum utangaç bir şekilde. "Buna inanamıyorum."

"Bu ne olabilir?!" Ekrana konsantre olmuş, parmakları uzaktan kumandanın üzerinde geziniyor. Oyunu nasıl başlatacağını çok iyi biliyor ve sadece bu bile pantolonumun içindeki sikimin kalkmasına neden oluyor.

Sanki anahtarlarımla onu hareket ettirecekmişim gibi tamamen ona doğru dönüyorum. Eğer yapabilseydim, okul dansında yaptığı gibi beni bulmasını ve üzerime çıkmasını emrederdim.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp dudaklarını hızlıca yalıyor. Ve yanmakta olduğum yerde o dil darbesini almış gibi hissediyorum, öyle ki jest bana doğru geliyor.

Zöe takımların seçildiği ekranı hazırlıyor ama benim dikkatim tamamen onun doğuştan gelen bir duygusallıkla en sevdiğim şeylerden birini yapmasıyla dağılıyor. Ve bunu benimle birlikte yapıyor.

"Tanrım!" diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Üzerime atla ve beni becer." Melodik bir kahkaha patlatıyor ve sadece bir saniye bana bakıyor, sonra bakışlarını televizyona çeviriyor. "Bana ne istersen yap," diye devam ediyorum.

"Dikkatli ol. Seni ciddiye alabilirim'.

"Şuna bak..." Gözlerini üzerime çeker çekmez elimi götürdüm. "Ereksiyon oldum. Siktir git, Zöe, beni öldüreceksin."

"Sırf PES oynayabiliyorum diye mi?"

"Yalnız mı? Bu benim tutkularımdan biri. Benim sevdiğim her şeyi seviyorsun. Sen benim yarımsın, ruh eşimsin, bunu fark ettiğin gün çok geç olacak, çünkü senin bir kopyanı yaptırmış ve senin yerini almış olacağım."

'Sanki bu mümkün bir şeymiş gibi. Asla benim yerimi alamazsın, Eryk. Asla!" *Çok haklı. Mahvoldum.* "Her neyse, bir robot kesinlikle benden daha iyi. En azından o senin istediğin her şeyi yapar."

"Zalim ve şirret birisin. Bana acı çektiriyorsun. Robotlar daha hassas".
Dikkatimi ondan ekrana çevirmeye karar veriyorum, yoksa çıldıracağım.

"Hangi takımı seçiyorsun?"

"Inter," diye cevap veriyorum.

"Leclerc'i alacağını sanıyordum.

"Hayır, bunu sen al. Eryk Novak ile oynamanı istiyorum. Beni idare etmen fikri beni tahrik ediyor. Benimle neler yapabileceğini gerçekten görmek istiyorum."

"Ben senin çayınla hiç oynamadım".

"Yani beni ilk kez mi götürüyorsun? Hmm ilginç. O kadar zorlanıyorum ki bana gol atsam bu koltukta kıpırdamadan oturacağımı garanti etmiyorum. Bu arada... Bu mahallede küçük bir kilise var, beni yenersem gidip rahibi uyandırırım ve bizi evlendirmeye zorlayalım."

"Eğer kazanırsam, ne yapacağıma benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Ona daha da büyülenmiş bir şekilde bakıyorum.

"Ve ayrıca bahse girmek istiyorsun... Şey, şey. Sözüne gelince, bunu biraz düşüneceğim."

"Kazanacağınıza inanıyor musunuz?"

"Gerçekten de beni yenmen daha iyi olur. Eğer zafer kazanırsam, potansiyel bir koca kaybedersin."

"Neredeyse sana veriyordum. Riske atmasam iyi olur".

Zöe ideal dizilişini oluşturmaya başladı. Antrenörümüzün önerdiği, benim ve Cox'un forvet olarak görev aldığı 3-5-2 düzenini geri getiriyor.

"Kulağa nasıl ?" diye sordu bana, takımımın oyun tarafından önerilen dizilişine onay .

"Beni biraz daha Ray'in arkasına koy." İmleci hareket ettiriyor. "Top sürmek için biraz geriden başlamayı severim."

"Bunu iyi biliyorum," diye yorumluyor.

Oyun yüklenirken, araştırma fırsatını değerlendiriyorum.

"Yıllar boyunca beni takip ettiniz mi?"

"İstedığım kadar değil.

"Anlamı?"

Futbolcular ekranda görünür, ancak Zöe *başlat* düğmesine basmaz.

"Oyunda o kadar iyi performans göstermiyorsun," diyerek konuyu değiştiriyor ve küçük adamımın üzerinde duruyor. PES beni yarattığında bugün olduğum futbolcu değildim. Hâlâ Valencia'da oynuyordum, genellikle yedek kulübesindeydim, bu yüzden bırakın teknik özelliklerimi, görünüşüm üzerinde bile durmuyorlardı. Beni sahada parlatmak, ceza sahası içinde hareket edebilmemi sağlamak size bağlı olacak. "Öte yandan Ray mükemmel. Hatta aynı dövmelemler onda da var.

"Siktir git, küçük balık. Lanet oyunu başlat."

"Gerçekte daha açık renk saçlarınız var ve daha az yakışıklısiniz".

"Yine siktir et. Başlayacak mıyız, başlamayacak mıyız?"

Sinsice gülümsüyor ve orta sahada ilk dokunuşla beni başlatıyor.

"Sana biraz alan vereceğim, seni küçük düşürmek istemiyorum". Ve gerçekten istiyorum. Parmakları birkaç saniye hareketsiz kalıyor, sadece Inter ceza sahasına doğru ilerlemesine yetecek kadar.

"Aşağılanacaksın. Sonsuza dek PES oynayacağım.

"Bunu sana kim öğretti?"

"Hiç kimse, uyum sağlamak zorundaydım. Kardeşlerim güçlüdür. Beni her zaman yenmelerine izin veremezdim. Yani, bugün oyna, yarın oyna...".

"Başak bana hâlâ kızgın mı?" Onun topunu çaldım ve şimdi saldırmak bana kaldı.

'Seni öldürmek istiyor, evet'.

"Muhteşem. Gittikçe daha da heyecanlanıyorum. Kaleye gitmek ve gol atmak için sadece birkaç pasa ihtiyacım var. "Oops. Golü attım."

"Lanet olsun!"

"Kazanırsam benim için ne yaparsın?" diye soruyorum.

'Kölelik oynayalım'.

Hemen durakladım. Şok olmuş bir halde ona doğru dönüyorum, yaramaz görünüyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kaybeden diğerinin kölesi olur".

Ağzımı sonuna kadar açtım, şimdi tamamen ona kapılmıştım. Hayatımın sekiz yılını bu kadından uzakta nasıl yaşayabildim?

"Bunu çok seviyorum, ama böyle devam edersen, balıkçık, geliyorum. Seni uyarıyorum."

Oyunu tekrar çizgiye getirdim ve bu sefer topa sahip konusunda üstünlük ondaydı. İtiraf etmeliyim ki oyunu gerçekten oynayabiliyor ve tehlikeli bir şekilde etkilendim.

"İşte buradasın! Bak, bak, bak... Vay canına, nasıl da top sürüyorsun." Artık sahada benimle birlikte oynarken onun yakınımda, bu kadar parlak olması dikkat dağıtıcı. Beni sadece benim bildiğim gibi hareket ettiriyor, muhteşem çalımlar attırıyor ve beni kaleye doğru koşturuyor.

Kalbim çılgına dönüyor. Onun burada olduğunu, oyun oynadığını, dünyanın en masum şeyini yaptığını fark ettiğimde çarpıntılarımın arttığını hissediyorum. Yine de içimde, onu en müstehcen şekilde nasıl alacağımı hayal ediyorum.

Gözlerimi ondan alamayarak, "Vay anasını," diye geveledim.

"Bana bakmayı kes, Eryk. Oyuna konsantre ol."

'Kendimi hasta hissediyorum'.

"Neyin var senin?"

'Sen çok güzelsin.

"Çal!"

'Evet, tabii, çok kolaymış gibi'.

"Öyle olmalı.

"İlk aşkınla PlayStation oynarken olmaz".

Sözlerim gülümsemesini söndürüyor ve çok ileri gittiğim için kendime lanet ediyorum.

Bu yüzden ironinin yolunu aramaya devam ediyorum, gerçeğe sahip olan ama onu şaka yollu kelimelerle gizleyen.

"Amacına ulaş, küçük balık, beni sonsuza dek öldür."

Defans oyuncularım benim ve Cox'un önünde zor anlar yaşıyor, küçük prenses sahanın her yerini biliyor. Çılgınca olan şey, hayatta bize nasıl komuta edeceğini de biliyor olması, çünkü yemin ederim ki şu anda bana bir şey yapmamı emretse, bunu onun için yaparım.

'Savunma için daha fazla çaba göstermelisiniz'.

"Seni temin ederim ki . . ."

Küçük adamımı ele geçiriyor ve beni suskun bırakan teknik numaralar yapmaya başlıyor.

"Vay canına, lastik bandı bile yapabiliyorsun."

Muhteşem bir çalımla defans oyuncumu geçiyor ve avatarımı ceza sahasına yaklaştırıyor. Gözlerini beni temsil eden karaktere sabitlerken çok güzel görünüyor ve

parmakları joystick'in üzerinde. Kalenin önünde tek başına olan Ray'e çok iyi bir pas atabileceğini fark ediyorum ama o, Eryk Novak'ı hareket ettirerek çift adımla kaleciye ulaşıyor ve topu üst direğin altına çarptırıyor.

"Eeeeh gol!" diye bağıyor.

İlk yarıyı bitiriyor ve duraklıyor. Yüzümü kapatıyorum, çünkü artık ona bakamıyorum, tam yarımın ulaşabileceğim bir yerde olması ve ona dokunamama fikrini artık düşünemiyorum.

Güvenlik duvarını kaldırdığımda, parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor. Ona boş boş bakıyorum, zihnim bir düşünce seline dönüşüyor. Onu o kadar çok arzuluyorum ki, sadece dürtülerimi uzak tutmak için kendimden uzaklaşmaya başlıyorum.

"Ne?" O lanet olası çıplak omuzlarını oynatıyor, çenesini bana dönük olanın üzerine koyuyor.

Kanepenin köşesine uzandım. Bacaklarım açık, penisimin şekli görünüyor. Eşofmanın yumuşak kumaşı onu mükemmel bir şekilde şekillendiriyor, hakkını veriyor.

Zöe'nin gözleri tam orayı gösteriyor. Bu sefer ne utanıyor ne de sinirleniyor, meraklı ve muzip. Kendini güçlü hissediyor, tüm dürtülerimin sahibinin kendisi olduğunu biliyor.

İsterse kumanda kolunu alıp bana kendi kumandası gibi hükmedebilirdi. Onu bir kez daha üzerimde hissetmek için her şeyi yaparım.

"Buraya gel," diyerek ereksiyonumu gösteriyorum ve o da acı verici bir duygusallıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Eşit durumdayız. Daha oynanacak ikinci yarı var, bana emir veremezsin. Ben senin kölen değilim."

"Gel," diye tekrarlıyorum talepkarca. Gözlerim kayboldu, gitti, az önce bir maddeyle kafayı bulmuş gibi hissediyorum.

'Hiç şansın yok'.

"Tamam, gelip seni alacağım."

Gövdeme doğru eğilip onu kolundan tutarak sürüklüyorum ve göğsüme yaslıyorum.

Kollarımı karnına dolayarak onu o kadar yakınımaya çekiyorum ki ereksiyonumun şeklini sırtında hissedebiliyor.

"Eryk!" diye itiraz ediyor.

"Sana hiçbir şey yapmayacağım," diyerek onu geri çekiyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum.

"Sadece sana sarılmak istiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor korkuyla.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona bu kadar yakın olmanın bedenimde yarattığı hislere bırakıyorum.

Tekrar deneyeceğim, evet.

Çünkü daha önce yürünmüş ama pek çok sürpriz sakladığı için insanın henüz tam olarak bilmediği bir yolu yeniden keşfediyorum.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyorum boynuna doğru.

"Ne?"

"Sen . Ben ondan önce geldim.

"Dinle..."

"Hayır, hiçbir şey hissetmek istemiyorum." Saçlarına saklanıp parfümünü içime çekiyorum.

"Bunun yerine, sana birkaç şey söylemem gerektiğini düşünüyorum". Gövdesini çeviriyor ama uzaklaşmıyor, aksine daha samimi bir temas arıyor, tenin ötesine geçen bir temas. Gözlerimi buluyor ve onun gözlerinde nihayet daha fazla inanç ve farkındalık görebiliyorum. Kendi çatışmasını bir kenara bırakıyor ve uzun zaman önce yaptığı gibi benimkiyle ilgileniyor. "Özür dilerim, Eryk. Seni bekleyeceğimi söylemiştim..."

"Sen neden bahsediyorsun?! Sakın kendini haklı çıkarmak zorunda olduğunu düşünme. Biz gençtik. Bu sadece adil. Bu şekilde olmak zorundaydı. Bizi bu kadar uzun süre bağlı tutmak akıl almaz bir şeydi. Kendini suçlama, çünkü burada herhangi birinin bir sorumluluğu varsa, o da geri dönmeyen, seni daha fazla aramak istemeyen, temelli gitmeye karar veren benim.

"İkimiz de öyleydik o zaman. Yine de bazen bağlar başka yerlerde de olabilir, öyle değil mi?"

"Akıl ve kalpten mi bahsediyorsunuz? Eğer öyleyse, onu terk etmelisin. Ray'le ilişkini bitir. *Bana bir şans ver, bize bir şans ver.* Hadi deneyelim." Sanki ancak o zaman duygularına hükmedebilecekmiş gibi kirpikleri titremeye başlar. "Eğer şimdi bir karar veremiyorsan, seçim yapmana yardım edebilirim. Ne yapmamı istiyorsun? Söyle bana, Zöe."

Onu daha sıkı tutuyorum, göğsüme yaslıyorum. Kollarımda her zaman çok küçüktü, çok narin ve kırılgandı ama yine de ruhunda her zaman en güçlü yanı vardı, inatçı ve dik başlı, dışarıdan parçalanacakmış gibi görünen ama içeride en ufak bir tereddüt göstermeyen yanı.

"Bana zaman vermelisiniz.

"Ve alacaksın," diye söz veriyorum, ona içten bir gülümseme vererek. "Yalnız bir şey var... Ray'in senin için doğru kişi olduğunu düşünme. Değil."

"İlişkimizi yargılamaya hakkınız yok. İlişkimizi bilmiyorsun."

"Ve onunla tanışmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor. Ama bana güven ve sözlerimi unutma. Onun senin diğer yarın olduğunu düşünme. Çünkü gerçek olan tam karşında duruyor. Ve sen bunu biliyorsun."

Bakışlarını indiriyor, tartışmayı bölme arzusunu belli ediyor. Bu düğmeye basmak için kendimi zorlamak istemiyorum, hele ki şimdi bir yaklaşma sağlamışken. Erkek arkadaşına çamur atmak beni baş tacı yapmaz, beni onun gözdesi yapmaz ya da gerçeği öğrenmesi durumunda daha iyi bir seçenek olduğumu hissettirmez. Ben sadece ikinci seçenek, kaçınılmaz olan olurum ki bu da sadece yaraları hafifletmeye ve darbeyi yumuşatmaya yarar.

Ne olduğumuzu hatırlamasını, birlikte ne olabileceğimizi ve gelecekte ne olabileceğimi fark etmesini istiyorum, eğer bana onu mutlu etmeye çalışma fırsatı verirse.

"Şimdi kumanda kolunu geri al. Seni kölem olarak istiyorum," diyerek onu itiyorum, onu parçalamaya kararlıyım.

'Bir zaferi asla hafife almayın'.

"Aklımda yapman gereken birkaç şey var, bu yüzden çok çalışacağım. Kazanmak zorundayım."

"Benim de aklımda bazı güzel fikirler var."

Aklında herhangi bir şekilde benim olduğumu ve beni bir şey yapmaya zorlamak istediğini düşünmek bile bacaklarımın arasındaki seksimin yeniden zonklamasına neden oluyor.

"Emirlerimi yerine getireceğine dair bana söz ver," diye teminat veriyorum.

"Sen de söz ver."

"Yemin ederim."

"O zaman ben de sana söz veriyorum. Beni küçük düşürecek bir şey yapmadığınız sürece."

"Buna cesaret edemem." Sol elim korkutucu bir doğallıkla yanağına doğru uzanıyor. Orta ve işaret parmağımla yanağını nazik, şefkatli bir çimdikle sıkıyorum. Yüzünü çevirip parmaklarımı öperek beni şaşırtıyor, hemen geri çekiliyor ve oyunu yeniden başlatıyor.

İkinci yarının tamamını başımı ona çevirerek çalışıyorum. Parmak uçlarım biraz körlemesine tuşlara basıyor ama Zöe'nin kafasında bir kaos olmalı,

Çünkü bu sefer iki gol atıyor ve maçı kaybediyor.

"Sonun geldi, küçük balık.

"Anlaştığımız gibi köleniz olacağım ama taleplerinizi abartmayın, tamam mı?"

İşaret parmağımı oynatarak onu kanepenin üzerinden sürünerek yanıma gelmeye teşvik ediyorum. Yaklaşmadan önce, aktif yanardağın patlaması gereken güney bölgeme uzun bir bakış atıyor. "Hemen yerine getirmen gereken ilk emrin var," diyorum ona yaklaştığında.

"Anlamı?"

"Bana bugünkü çekimden birkaç fotoğraf göster."

'Tamam, bunu yapabilirim'. İtiraf etmeliyim ki, aklımdan geçtiği gibi, ağzına almasının söylenmemesine çok sevindi, ayağa kalktı ve telefonunu almaya gitti. Döndüğünde her zamanki koltuğuna oturmak üzereydi ki onu kalçalarından tutarak şaşırttım. Onu kendime çektim ve yanmaya başlayan ereksiyonunun üzerine oturttum.

"Eryk, lütfen. Lütfen!" diye yakınıyor ama gülüyor.

"Bekle, ... Böyle tut," diyerek onu sikimin yerleştirdim, kalçalarının ortası nefis bir şekilde sakin duruyordu. "Şimdi mükemmel oldu."

"Şunu belirtmek isterim ki, beni bu şekilde yönlendirmene izin verdiysem, bu bahsi kaybettiğim için değil, sadece bunu fazlasıyla kabul ettiğim içindir." Başımı omzuna yasladım ve kulağına fısıldadım, "Bir saniye bile şüphe etmedim. Bunu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Aletimi ona sürüyorum.

"Böyle konuşma," diye yakınıyor ama ses tonu kızgınlıktan çok kendini beğenmişliğe benziyor.

Zöe, bacaklarımın arasına daha iyi yerleşmek için poposunu kaydırıyor ve yüksek sesle inlememe neden olan bir sürtünme yaratıyor. Alnım ensesine yaslanırken, parmaklarım kalçalarına yapışıyor ve çaresizlikle onu sıkıyor.

"İyi misin?"

'Bok gibi gidiyor'.

"Rahatlamaya çalışın. Sürekli seksi düşünme".

"Eğer gerçekten düşünüyor olsaydım, şu anda içinde olurdum."

Gülüştüğün kendine özgü bir sesi var. Aynı anda hem zarif hem de ezici.

Bugün spor merkezinde çekilen fotoğraflarına birlikte bakabilmek için daha iyi yerleşiyoruz ve aklımızda sadece ona sormak var

yakında numarasını.

"İşte buradalar." Bana ilkinı göstermeye başlıyor; üzerinde tarladaki çimlerin üzerinde göze çarpan bir çift yüksek topuklu sandalet var. Uzun, beyaz bir elbise pürüzsüz bacaklarını ortaya çıkarıyor, havada açılıyor, yapay bir esintiyle hareket ediyor. Yine rüzgârda savrulan saçları mükemmel yüzünü çerçevesiyor ama göz kapakları farını vurgulamak için aşağı inmiş ve gözleri görünmüyor, bu yüzden parmağımı uzatıp öne çıkıyorum. "Özellikle birini seçmeliyim, çeşitli satış noktalarındaki reklam afişlerinin bir parçası olacak olanı, ama çok kararsızım."

"Neredeyse hepsini beğendim, gözlerinizi göremediğiniz kareler hariç". Zöe galeride gezinmeye devam ediyor, ta ki hemen dikkatimi çeken bir kareyi yakalayana kadar. "Bekle, geri dön... Bu, evet. Kesinlikle bu."

Hava karardıktan sonra çekilen çok az sayıdaki fotoğraftan biri. Futbol sahasının projektörleri ona doğru tutulmuş, ancak ön plan parlaltıyı örttüğü için arkasından şarapnel gibi sıcıyor gibi görünüyorlar. Bir tarafta kale görülebiliyor, ilk direk odakta, file daha bulanık. Yapay rüzgar yok, etrafta fırfırlar yok. Saçları düzenli, dalgalar sağ omzunun üzerinde toplanmış, sol profilini serbest bırakmış. Topu yanında tutuyor, ön koluyla kavıyor. Eli zarifçe sarkıyor ve bileğinde menekşe rengi taşlarla kaplı bir bilezik parlıyor. Elbisesi gece gibi siyah, tıpkı saçları gibi, ama beni en çok etkileyen şey, merceği işaret eden gözlerinin yoğun mavi rengi.

"Bu gerçekten yaptığımız son şeydi. Çaba bile göstermedim. O sırada yorgundum. Fotoğrafçı gece efektini denemek istedi ama bunu onaylayacaklarını sanmıyorum."

"Ben olsam bunu seçerdim."

"Neden?"

"Çünkü gözlerimin içine bakıyorsun."

"Kameranın vizöründen bakıyorum."

"Hayır, bak sana kim bakıyor." Dudaklarımı yanağına yaslıyorum ve bir an için sorduğu zamanı umursamıyorum. "Bu bana, senden gözlerini bana vermeni istediğim ve senin de bana verdiğin hatırlatıyor. Tam olarak bu bakışı görürdüm. Bu yüzden hiç şüphem olmazdı. Kesinlikle bunu seçerdim, içinde sen varsın, otantik olan, mükemmel olmak için prova yapmaya ihtiyaç duymayan kız."

Hiçbir şey söylemeden fotoğrafı kız kardeşi Chantal'ın sohbet odasında paylaştı ve benim önümde ona şöyle yazdı: *Eryk bunu seçti* .

Bizim hakkımızda açıkça konuşuyor olması ancak benim onun şu anki hayatında bir varlık olduğum anlamına gelebilir. Şu anda benimle birlikte olduğunu saklamıyor ve bu fotoğrafı benim seçtiğimi yazmaktan gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Sen de seviyor olmalısın."

"Bayıldım.

"Neden şimdi bu kadar çok seviyorsun?"

"Çünkü onun size aktardıkları benim için çok özel."

Onu göğsüme bastırıyorum, burun deliklerimi boynunun derisine takıyorum. Kokusunu derin derin içime çekerek hayal kırıklığıyla inliyorum.

Ona aklıma gelmeyen o kadar çok şey yapmak istiyorum ki.

Elim karnını tarıyor ve göğsünün ortasına geçiyor. Hiçbir çizgiyi geçmiyorum, doğrudan boynuna, çenesini çevrelemeyi hedefliyorum. Yüzünü döndürüyorum ve ağzından birkaç santimetre ötede konuşmaya hazırlanıyorum.

"İşe koyulma zamanınız geldi".

"Kölelik ne kadar sürecek?"

"Bunu yirmi dört saat yapalım mı?"

"Asla olmaz. Benden ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım. Şimdi."

"Emin misin?"

"Evet." Daha da yaklaşıyorum. Yüzüne karşı daha iyi konuşabilmem için gövdesi hafifçe dönüyor.

Ve nefesini

hissediyorum. Çok

yakın.

Çok tanıdık.

Tadında huzur ve tatmin vardır.

"Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum. Çok yavaşça. Sana bakmama izin vermeni istiyorum. Çıplak olarak. Sadece tenine bürünmüş olarak. Sana dokunmayacağım, kendimi aç bir canavar gibi sana atmayacağım. Sadece gözlerimle seni okşardım, göğsünde, göğüslerinde, kalçalarında gezdirirdim, gecelerce tuttuğum kalçalarında, seni üzerimde hayal ederdim, şehvetli bir şekilde dans ederdim. Senden hiçbir şey yapmanı istemezdim, sadece saatlerce bakardım. Ve eminim ki, sadece bakışlarımın altında olsaydın, sana dokunmasaydım bile, ağzımı bir saniyeliğine vücuduna koymasaydım bile, sana hak ettiğin, her zaman aradığın zevki verirdim. Bir

zamanlar benden aldığın. Ve eğer sevdiysen, bugün ne kadar sevebileceğini hayal et,

Keşke evet, istiyorum deseydin. Evet, senin için soyunacağım. Evet, saatlerce bana bak.

... Evet, ben hep senin oldum.

Sessiz kalıyor, dudaklarına bakıyor. Düşünüyor, değerlendiriyor belki ama kaçmıyor. Kendisine sarılan kollarımı kovalamıyor, bedenimi kendisinden uzaklaştırmıyor, beni reddetmiyor.

"Bunu yapamam.

"Biliyorum. Seninle her zaman yaptığım gibi kafamdan konuştuğumu sanıyordum, hafızalı olan, ama onun yerine kendimi mahvettim ve hepsini yüksek sesle söyledim."

"Şu anda biraz kafam karışık. Hatta yerimden bile oldum."

"Kafanı karıştıran ne?"

"Sen.

Onun için duygularımı, mevcut ihtiyaçlarımı, örneğin gelmek gibi ihtiyaçlarımı ayaklar altına almaya hazırım. Acımasız bir ihtiyacım var. Ama onun ihtiyaçlarını geçersiz kılamam. Onları her şeyin önüne koyuyorum, tıpkı yıllar önce onun bana yaptığı gibi. Bu yüzden onu gülümsetmeye ve kaçmaya karar vermeden önce biraz daha yanımda tutmaya çalışıyorum.

"Reddedemeyeceğiniz gerçek bir emirle devam etmenin en iyisi olduğunu söyleyebilirim."

"Söylediklerinize dikkat edin.

"İstiyorum..." diye fısıldıyorum şehvetli bir şekilde. "Beni... yapmanı istiyorum," diye iç geçiriyorum yanağına karşı. "A...." Ve kulağına uzanıyorum. "Noodle."

"Tanrım, çok aptalsın."

Havada asılı kaldım. Taze amaşır kokan pamuklu bir bulutun üzerinde uyuyorum. Gözlerimi açmıyorum ama biliyorum ki dönüp dursam asla boşluğa dşemem. Bir şey beni tutuyor. Biri beni tutuyor. Güçlü, kuvvetli kolları var. Sıcaklık ve koruma yayıyor ve beni en sevdiğim odalardan birine geri götüren bir kokusu var: uzun zamandır girmedığım ama renklerini koruyan eski bir oda. Artık etten zarfımın içinde olduğumdan emin değilim ama ruhumun varlığını daha önce hiç bu kadar içimde hissetmemiştim. Elimden geldiğince tadını çıkarmak için bu duyguyu kendime saklıyorum. Bilmediğim bir kumaş parçasıyla onu sıkıca bir arada tutuyorum. Parmaklarım sıkılaşıyor, ona yapışıyor ama daha fazlasını istiyorum. Ruhumun etrafındaki deriyi de hissetmek istiyorum. Nabzımın atması gerekiyor, enerjinin damarlarımda yeniden akmasını, anı canlı kılmasını, gerçeğe dönüştürmesini arzuluyorum.

Yine de bir rüyanın içinde sıkışıp kalmış olsam da, mantığa gerek olmayan yerlerde bile rasyonelite devreye girmeyi başarıyor. Görmemek için gözlerimi kısıyorum, çünkü bir parçam biliyor ve daha fazlasını hissedebilmek, ruhu bedene bağlamak ve mükemmelliğe ulaşmak için ödenmesi gereken bedelin ne olduğunu merak ediyorum.

Gözlerimi kapatabildiğim kadar kapatıyorum. Onları amamalıyım. Bunu yapmak uyanmak, farkına varmak, cennette olmadığımı, ama aşağıda olduğumu, çok aşağıda olduğumu, çok aşağıda olduğumu ve yukarı çıkamayacağımı fark etmek anlamına gelir.

Yüzümü *bulutuma* sürüyorum. Acıtıyor ve alnıma ılık hava getiriyor. Rüyanın beni biraz daha kaçırması için dua ediyorum, onu yakmayayım diye. Keşke sadece kafamın içinde olsaydı; keşke şimdi omzumda hissettiğim onun parmakları olmasaydı; kolumdan aşağı kayan stm olmasaydı; üzerimde duran onun gözleri olmasaydı.

En büyük arzumun kendini nasıl gösterdiğini izlemek istemiyorum. İzleyemem, çünkü bu ne kadar yanlış olduğunu kabul etmek anlamına gelir.

Ve böylece kendimi rüya ile gerçek arasında tutuyorum, uyanmamak için kendimi zorluyorum, mantığı kenara çekilmeye zorluyorum, çünkü şimdi, tam şu anda, ruh ve beden dans ediyor.

O... Bu o.

Üstümü tamamen aşağı çektiğini ve parmak uçlarının sütyenimin ortasını zıpkınladığını hissediyorum. Bir parmağı sıkışıyor ve sanki devam etmek için izin ister gibi orada kalıyor.

Dilim dudaklarımın arasına girip onları nemlendiriyor. Bu benim *evet*'im.

Eryk kuplarımı indiriyor ve meme uçlarımı ortaya çıkarıyor. Balenler göğüslerin altında kalıyor ve onları sergiliyor. Kendimi olduğumdan daha çıplak hissediyorum. Sayfalar arasında gezdiriliyormuşum gibi hissediyorum. Bakışlarımla hayranlık duyuyor ve tapınıyorum, sadece düşünmek için.

Nefes alış veriş hızlanıyor, bana ulaşıyor ve ben çok hassaslaşmaya başlıyorum. Bir parçam kaçmaya çalışıyor, diğeri arzulanmak istiyor, üçüncüsü gözlerimi açmam, fanteziyi bırakmam ve onu hayata geçirmem için yalvarıyor. Ve sonra sesi beni şaşırtıyor, ürpermeme neden oluyor, bir okşayışın geçişi gibi üst derimin üzerinden geliyor.

'Benimle oyna'.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve arkamı dönüyorum. Mevcut küçük alanın farkına varıyorum. Saatlerce PlayStation oynadıktan sonra kanepede uyuyakalmış olmalıyız.

Bana nasıl baktığını hayal ederek uzanıyorum, göğüslerim açıkta, tüylerim diken diken ve yanaklarım ani bir utançla renklenmiş.

Sırtım ona dönük, ama benimki olumsuz bir tepki ya da bir kapanış değil, sadece kavradığı başka bir *evet*, beni bedenine çekiyor ve kendini sırtıma *yaslıyor*.

Bu sefer sadece ruhumun kabuğumla mükemmel bir şekilde buluştuğunu hissetmiyorum, ikimizin de bu kadar yakın, kaçınılmaz bir çarpışma gibi olduğunu fark ediyorum.

Biz güzel ve karşı konulmaz bir çarpışmayız.

Dudaklarını yanağımda hissettiğim anda ona boynumu uzatıyorum. Parmakları pantolonumun lastiğini kavrayıp dizlerime kadar indirirken biraz yukarı çekiyorum.

Sadece olanları hayal ediyorum, duyularımla tadını çıkarıyorum ve görüşümü diğerlerinden ayrı tutuyorum, yine de gerçeğin içine düşmemek, yine de ne yaptığımı fark etmemek için.

Ne .

Eryk'in elleri kalçam boyunca ilerliyor, kumaşı çekip alıyor. Bir dizimi bükerek takım elbisemi çıkarmasına izin veriyorum. Üzerimdeki külotu hâlâ hissedebiliyorum, nemli ve tenime yapışıyor.

Kontrol edemesem de göz kapaklarım bir anlığına kalkıyor, karşıdaki televizyonun ışıksız ekranında karanlık yansımamızı görecektik kadar. Kanepede yatan bedenlerimizin silueti. O arkamda, çok buyurgan, çok saran. Ben onun ellerinde çok küçüğüm, hissettiklerimden çok korkuyorum, artık arzularımın kurbanı olmuşum.

Dudakları yüzüme değdiği anda içimi bir ürperti kaplıyor. Bunlar canlı ateş, kızgın ama hassas.

"Bacaklarını aç," diye fısıldıyor kısıp sesle. "Sadece benim için."

Bana anlattığı fanteziyi aynen yeniden yaratıyorum. Ben uyuyorum, o beni alıyor.

Bilincim yerinde değilmiş gibi davranmalıyım ama kendimi onun elini kalçamdan tutarken, daha geniş açarken ve onunkinin üstüne sıkıştırırken buluyorum.

Bize bakmam gerekiyor ve ben hala ekranda formlarımızı arıyorum.

Eryk kanepeye kayarak arkama yerleşiyor. Kıcıma bastıran gücünü hissettiğimde bir iniltiyi bastıramıyorum. Kıyafetlerini indirip kendini serbest bırakırken sert ve kalın, küstah ve bencil.

Külot, karıncalanmaya başlayan tenime giderek daha fazla yapışıyor. Tüm bunların ötesinde bir şeyler hissetme arzusu beni ona sürtünmeye, bedenini aramaya, sırayla kendimi rahatlatmak için ona masaj yapmaya itiyor.

Yüzümü hafifçe çeviriyorum, göz kapaklarımı kapalı tutuyorum, onunkini aramak ve ona kendimden bir şeyler sunmak istiyorum, belirsiz olsa da yüzüme yazdığımın eminim.

Seni istiyorum.

Ona söylemek istediğim şey de bu, ama artık ondan başka kimseye bağlı olmadığımın kesinlikle emin olmaktan korktuğum için bunu yapmıyorum.

Her zaman olduğu gibi.

"Bana harika bir hediye veriyorsun," diye fısıldıyor. Parmakları açılan ağzımı çevreliyor. Parmak ucu alt dudağımın üzerinde duruyor, tutkuyla avuçluyor.

Bu hürmet anını bölmek isteyerek ve daha fazlasını arzuladığımı fark ederek kalçalarına doğru ilerliyorum, o kadar ki

Her şeyin canı cehenneme. Ahlaki bütünlüğüm, Ray ile olan geçmişim, olası sonuçlar, her şey.

Muhtemelen Eryk için benim jestlerim aradığı diğer onaylar, arzusunu serbest bırakmasını sağlayan üçüncü *evet* ve sonunda şaşırtıcı bir şekilde parmaklarını meme ucumda hissediyorum.

Gözlerimi kapalı tutmak için kendimi zorlayarak inliyorum.

Yavaşça sıkıyor, sonra şehvetli bir şekilde gıdıklıyor. Avucunun içini okşadığını, hafifçe sürttüğünü hissedebiliyorum, dokunuştan çok puflama gibi hissettiren pasajlarda.

Ağzı kulak mememde duruyor ve nefes alışını duymak beni kendimden geçiriyor.

Kendimi onun ereksiyonuna karşı daha sert bastırıyorum, zihnimle daha da ileri gidiyorum ve onu tamamen içime alıp sahiplenirken kendimi onun buyurgan bedenine binerken görüyorum.

Çünkü o her zaman benim oldu.

"Gözlerini kapalı tutma fikrini neden sevdiğimi biliyor musun?" Ona cevap vermiyorum, sadece okşamalarına odaklanıyorum. "Çünkü geri dönemeyeceğini bildiğin halde karanlıkta koşmak iyi hissettiriyor. Ve sen, şimdi, dönüş yolunu kaybettin. Ama geri dönmene gerek yok, Zöe. Sen zaten evindesin. Benimlesin ve hep öyle kalacaksın'.

"Sadece ışığı kapatıyorum, böylece üzerine bastığım şeyle uğraşmak zorunda kalmıyorum".

"O umurumda değil," diye tıslıyor daha sert bir şekilde, kendini popoma bastırarak. "Daha önce de oradaydım, şimdi de oradayım ve yarın da orada olacağım."

Dişleri omzumun derisini çiziyor, küçük bir kanadı hararetle emiyor. Parmakları karnıma dokunuyor, külotuma uzanıyor. Eryk onları geçmiyor, beni dışarıdan okşamak için oyalanıyor. Artık manzarayı izole edemiyorum, bu yüzden gözlerimi açıyorum, onları bacaklarımın arasına çeviriyorum, işaret parmağı açıklığıma masaj yapıyor, dokunuşlarını dantelin üzerinden geçiriyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum, kaldırıyorum ve vücudumla büyülenmesini izliyorum. Bakışları şehvetle dolu olduğu için çok büyüleyici, ifadesi o kadar seksi ki sadece bakmak bile bana dokunduğu yerde adrenalini patlaması yaşıyor.

Yüzümü çevirip boynunu arıyorum, dudaklarımı boynuna yapıştırıyorum ve iç çekiyorum.

"Daha fazla".

"Ne istiyorsun?"

"Bana daha çok dokun".

Eryk bir kolunu vücudumun altından geçirerek göğüslerime ulaşıyor ve onları çimdiklemeye başlıyor, diğer eliyle de külotumu tutuyor, enini sıkıyor ve sertçe yukarı, tam labia majoramın ortasına çekiyor. Onları kumaşla ayırıyor, en hassas yerime sürüyor, bu sırada dilim boynunun üzerinde dönüyor, onu homurdanmaya teşvik ediyor ve onu daha da vahşileştiriyor.

Klitorisime bir tür masaj yapmak için kendi külotumu gergin tutarak bana mastürbasyon yapıyor.

Kendimi külotuma sarılmış, parmaklarını arzularken buluyorum.

"Daha fazla!" diye inliyorum.

Ağzı tekrar kulak mememe gidiyor, dişleri küçük deri parçasının etrafında kenetlenirken arzuyla hırlıyor ve kendini popoma doğru itiyor. İç çamaşırımı yana kaydırıyor, artık tamamen açıkta olan seksimi ortaya çıkarıyor ve yavaşça, o kadar çok ağrıyor ki, parmaklarını ateşimin üzerine koyuyor, bana dokunmaya, beni okşamaya, ruhumun ve bedenimin birlikte dans ettiğini tekrar hissettirmeye başlıyor.

İçime girse nasıl olurdu?

"Seninle sevişmem lazım, Zöe". Ve bunu söylediği anda parmaklarıyla içime giriyor. "Seni iyi becermem lazım, eksikliğini hissettiğin şeyi hissettirmek için."

"Bana kızgın mısın?" Sadece sözlerinde değil, özellikle de hareketlerinde öfke ve kızgınlık hissediyorum.

"Hayata çok kızgınım".

Bana zevk vermek istermiş gibi değil de benden nefret ediyormuş gibi mastürbasyon yapıyor. Bana sanki beni cezalandırmak istiyormuş gibi dokunuyor, beni orgazma ulaştırmak istiyormuş gibi değil.

"Artık buradasın. Yeniden birlikteyiz".

Eryk seksimi tokatlıyor, kemiklerime kadar kabarcıklar çıkarıyor. Parmaklarıyla içime girerken, başparmağıyla klitorisimi tutuyor. Becerikli ve acımasız, şaşırtıcı ve tehditkâr, sert ve aniden nazık. Ve kadere karşı fevkalade öfkeli. Eli, beni ereksiyonuna doğru iten tokatlarla özel dudaklarıma çarpıyor.

Bacaklarımın hemen ötesinde ona uzanıyorum ve onu yakaladığımda alnı omzuma dalıyor, parmakları beni zevkin doruğuna çıkarmaya hazır bir şekilde daha güçlü masaj yapıyor. Penisini tam beni öldüreceği yere yönlendiriyorum ve iç organlarıma sürüyorum.

"Siktir, Zöe! Sadece ucuyla girmeme izin ver."

"Ben hazır değilim. Bunun böyle olmasını istemiyorum, burada değil, ades'te değil...". Sanki biri yüzüme bir kova buzlu su fırlatmış gibi havaya sıçradım ve "Aman Tanrım. Ray!"

Ne oldu bana?

Onu nasıl unutabilirim? Burada, onun dairesinde.

Eryk beni saçlarımdan yakaladı ve sırtına yasladı. Göğüslerimi sıkıyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Merak etmeyin. Orada değil. Şimdi aşağı in!"

Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, popom havada. Avuçlarımı kanepenin üzerine koyuyorum ve kafam o kadar karışıyor ki, sanki hala bulutların üzerindeymişim gibi, mantığımı duyularımdan tamamen ayıramıyormuşum gibi hissediyorum.

Artık rasyonellik yok, sadece bencillik ve tutku var, sadece arzuladığım şeyi yapma isteği var, sadece o ve ben varız.

Ve biraz daha böyle olmasını istiyorum. Etrafımızda başka bir şey istemiyorum.

Açıklığıma süründüğünü, ucunu biraz içeri ittiğini hissediyorum.

Kendimi yukarı çekip sırtımı göğsüne yaslıyorum.

"Eryk, burada olmaz.

"Lütfen, sadece birazcık. Hepinizi hissetmem gerek."

Yüzümü çevirip dudaklarını arıyorum. Henüz öpüşmedik, birleşmedik ama daha önce hiç onu varlığımın bu kadar derinliklerinde, benim bir parçam gibi hissetmemiştim.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, senkronize bir şekilde nefes alıyor ve dudaklarımızla, burnumuzla, yanaklarımızla yüzlerimizi okşuyoruz.

Bir öpücükten daha fazlası belki de. Sanki tüm bedenimiz öpüşüyor ve sonra zarfım yanıt veriyor, her şeyi kendi başına yapıyor. Ereksiyonunun üzerine oturuyorum, sadece tepe noktasını karşılıyorum.

Beni açtığını, yavaşça, daha ileri gitmeden, irademe saygı duyarak içime girdiğini hissediyorum.

"Zöeeee!" Koluyla karnımı çevreliyor, çok derin bir göz teması kurmak istiyor çünkü içime girerken

gözleriyle içeriye baktı. "Daha ileri gitmeyeceğim. Böyle kalacağım, söz veriyorum."

'Bu şekilde bile iyi'.

"Bu en iyisi. Bana bakın!"

Kontrol edilemeyen bir maddenin esiri olmuş gibiyiz. Muhtemelen içimizde her zaman algıladığımız simya karışımı ya da gerçek aşka çok yakın bir şey akıyor.

"Seni çok özledim".

"Sen de öyle. Kendime engel olamıyorum ve bu yüzden inç alıyorum.

"Dikkat et köpekbalığı, beni yiyeceksin.

Tekrar ayağa kalktım ve onun gergin aletini aramaya başladım. Ucu içimde, belli belirsiz bir iniş çıkışla zar zor hareket ediyor. Seksini kavırıyorum ve sıkıyorum, yavaşça mastürbasyon yapıyorum.

Bu arada birbirimizi gözden kaybetmiyoruz, gözlerimiz çözülüyor ve nefeslerimiz kendi küçük kasırgasını yaratmaya devam ediyor.

"Onunla da bu kadar iyi mi?"

"Hayır.

"Yalan söylüyorsun!"

O yüzümü sıkıca kavırıyor, ben de refleks olarak onu avucumun içinde daha da sıkıyorum.

"Sana karşı her zaman samimi oldum.

"Peki benimle nasıl?"

"Eşsiz".

"Bana daha fazlasını anlat," diye dudaklarıma yapışıyor.

"Ne duymak istiyorsun?"

"Sonsuza dek hatırlayabileceğim bir şey".

Onun cennet gibi gözlerinde kendimi yeniden görüyorum, kendisinden bir sürü öpücük çalınan o kızı. Uzun ve unutulmaz olanları. Onun bakışlarında cevabı arıyorum, çünkü şu anda hissettiğim her duygu, beni burada, şimdi yaşatan her şey ondan geliyor. Ve onu buluyorum. Onu görüyorum çünkü o bakışta, gök mavisi ve sarı çizgiler arasında, hiç uyumamış bir tutkunun parlaklığında olduğumu hissediyorum.

"Kendimi ona veriyorum, ama ait olduğum kişi sensin".

"Tekrar söyle.

Bileğimi cinsel organından çıkarıyor ve diğeriyle arkama hapsediyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde duruyor ve kelimeleri çiğnemek zorunda olduğumu hissediyorum. "Kendimi ona adadım," şimdi birleştiler.

"Ama sana

Ben buraya aidim'.

Aynı anda beni öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor, bırakıyorum ve ona sarılmak için dönüyorum.

"Bana ne kadar benim olduğunu göster.

Eryk gergin, sert seksiyle bacaklarımın arasını okşuyor ve bir anda, sanki tamamen doğalmış gibi, onu içimde hissediyorum.

Benim bedenim seçti.

Ve bugün, tabutum da ruhumu sıkıca içinde tutuyor.

Her parçam, varlığımın her lifi en parlak olduğu yere dönmeye karar verdi: onun kollarına.

Santimetre santimetre, kuru topraklarımı fethediyorum. Sanki uzun bir yolculuktan yeni dönmüşüm, fırtınalı bir teknede yıllarca sallandıktan sonra karaya çıkmışım gibi.

Etrafımda sıkıca sarıldığını hissediyorum. Kasları beni sıkıyor, beni sıcaklığına davet ediyor. Onu kucaklıyorum ve yüzümü göğsüne saklayarak yumuşak göğüslerini dudaklarımla okşuyorum. Parmaklarım sıkıca tenine gömülürken, onun parmakları saçlarımı sıkıyor.

Vücudu beni içine alırken, sanki beni içine almak, yeni zirvelere tırmanmak istiyormuş gibi, onu hareketsiz tutuyorum, bana doğru bastırıyorum.

Bu bizim ilk seferimiz.

Sırtını okşuyorum ve gözlerimle onun tadını çıkarıyorum. Mükemmel teninin her santimini hayranlıkla seyrederken, parmak uçlarımla poposunu arıyorum. Sertçe sıkıyorum, hala sıkıca üzerimde tutuyorum, tamamen vidalanmış, özel bir mekanizmanın parçası gibi.

Zöe tişörtümü çıkarıyor, iç çekişlerle kabaran göğsümü hayranlıkla seyretmek için duraklıyor.

"Sen her zaman güzeldin.

"Kalbimin prensesinden daha fazla değil." Saçlarından bir tutamı avucumun içine alıp dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. "Hayatımın sekiz yılı boyunca seni kafamda becermekten başka bir şey yapmadım."

"Böyle mi yaptın?" Şehvetli ve büyüleyici, kendini dizlerinin üzerine kaldırıyor ve beni yüce bir ritimle karşılamaya başlıyor. O benim tam tersim: bana binerken bile narin ve zarif. Bir dansçı kadar zarif ve yetenekli bir aşık kadar seksi.

"Ben daha serttim." Leğen kemiğimi kaldırıyorum ve onu ciyaklatan bir darbe indiriyorum. "Eskiden seni her şekilde alırdım."

"Hepsini keşfetmek isterim.

Dilimi ağzına sokuyorum, hamlelerinin ritmini takip ediyorum ve bana hükmetmesine izin veriyorum.

"Eskiden seni cezalandırırdım." İkinci bir darbe daha gelip daha yüksek sesle çığlık atmasına neden olurken alt dudağını ısıriyorum. "Eskiden seni sert sikerdim."

"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Şimdi sevişiyoruz.

Parmak uçlarını onun meme uçlarını arıyor ve bana onları sunmak için yükseliyor.

Ağır çekimde dörtmala koşan bir Amazon gibi görünüyor, ama kafamın içinde onu çoktan öfkeyle beceriyorum.

Dudaklarımız tekrar kilitlendiğinde, ellerim onun biçimli kıcını mızraklıyor, dillerimizin ritminde ona nüfuz etmeme izin vermek için onu içeri çekiyor ve itiyor. Sanki onu alıp sikimin etrafına koyan ben oluyorum. Onu zonklayan tenimin etrafına saran benim, ama bana tamamen hakim olan o, tüm duygularımı kontrol eden o. Bu bir dans, bir pas de deux. İnemelerimizle zenginleşen mükemmel bir senkronizasyon. Aldığım her nefes onun hamlesinden, yaptığım her hareket onun tepkisinden geliyor. Ve bu artık sadece seks değil.

Kanepenin arkasına yaslanmak için hareket ederken onun bedeninde kalıyorum. Saçlarını bir yumrukta tutarken onu geri istiyorum ve o benim horozumun üzerine oturuyor, harika amının içinde kaybolmasını sağlıyor.

"Arkanı dön.

Ne istediğimi mükemmel bir şekilde seziyor ve zarif bir hareketle üzerime oturuyor. Onun humusuyla yağlanmış şaftı kavrayıp yuvarlak kalçalarının arasına sürüyorum. Diğer elimle saçının güzel bir tutamını kavlıyor, sanki bir kısrakla hokkabazlık yapıyormuşum gibi başını çekiyorum.

Benimkinin bir uzantısı gibi görünen vücudunun mükemmelliği beni tamamen mest ediyor, öyle ki arzu ettiğim her pozu tam olarak yeniden üretebiliyor.

Zöe beni tekrar içeri alıyor ve havada inlemelerimiz gök gürültüsü gibi patlıyor. Tamamen üstüme oturuyor, sanki her şeyi ve daha fazlasını almak istiyormuş gibi kendini bastırıyor.

Her şey ve daha
fazlası. Beden, ruh,
kalp.

Kendimi serbest bırakmadan önce onu arkadan kucaklıyorum, saçlarının kokusunu derin derin içime çekiyorum. Onu öpüyorum, dudaklarımı onun her milimetresinde gezdirmek istiyorum. Nefesim ensesini ısıtıyor, boynunu arıyor, ta ki ağzını yakalayıp kendimi başka bir öpücüğün içinde kaybedene kadar.

"Seninle ilgili en çok şey, artık yeniden yaratamayacağım tatlılığındı, çünkü bu benim deneyimime ya da kişiliğime ait değildi. Onu bana veren sadece sendin. Beni de bu hale getiren sendin. Şimdi kollarımda olduğun için, her şeyle ilgilenmem gerektiğini hissediyorum.

teninin her santimini. Her köşesine tapmak istiyorum ve bunu her zaman sana sahip olmayı hayal ettiğim aynı tutkuyla yapmak istiyorum.

Buna karşılık, beni içten sıkıştırma şeklini mükemmel bir şekilde algılayabiliyorum.

"Eskiden olduğum küçük kıızı hatırlıyorsun Eryk, ama artık bir kadınıam."

"Peki kadınıam ne arzuluyor?"

"Her zaman hayal ettiğin gibi kabul etmen".

"Siktir, Zöe.

Saçlarından tutup onu çekiyorum. Vücutlarımızın bariyerleri birleşene kadar beni sonuna kadar götürürken inanılmaz bir şekilde yükseliyor. Aceleci davranıyorum ve kendimi bırakıyorum, vahşileşmeme izin verildiği için minnettarım.

Sadece kendim olmak için.

Ayağa kalkıyorum, bu birlikteliğin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemeyen bir canavar gibi kendimi ona doğru itiyorum ve dizlerimle onu kanepeye itiyorum, özgürleştirici bir öfkeyle ona arkadan binmeye başlıyorum.

Onu kuyruğundan tutuyorum, onu arkadan çarparken bir yumruk halinde tutuyorum ve vücutların birbirine çarpmasıyla erotik bir patlamaya neden oluyorum.

Popomun kaslarını kasıp hızlı ve yoğun bir şekilde içine giriyorum, çılgınca vuruşları derin hamlelerle değiştiriyorum. Onu birçok kez hayal ettiğim gibi alıyorum, sanki kendi kalbimi cezalandırmak istiyormuşum gibi, her zaman öfke nöbeti geçiren, ama birçok gecede yüzüne, gözlerine, sesine sahip olan kalbimi.

Onu agresif ve acımasızca beceriyorum, ama aynı zamanda saygı ve nezaket, hala enerji ve sürpriz de koyuyorum. Onu okşuyorum, sonra tokatlıyorum.

Yine okşar. Ve tokatlar.

Kızarmaya başladığında kalçasının sallanmasına bayılıyorum. Parmak izlerimin onun yumuşak etinde bıraktığı izleri görmek beni daha da heyecanlandırıyor. Islak amının sesi, sikimin içine sıçraması, avuçlarıımın kışında patlaması ve adımı haykırması... hepsi aynı anda o kadar kirli ve temiz ki, neredeyse boşalmama neden oluyor.

Ama göz teması kurmak için yüzünü çevirdiğinde kendimi onun en sevdiğim yanıyla, istese beni öldürebilecek yanıyla yüzleşirken buluyorum.

Gözleri: o iki mavi bilye, şimdi şehvet dolu, şimdi çok parlak ve parlak, şimdi tamamen benim.

Saçlarını çekerek onu kendime çekiyorum. Zöe sırtıma yapışıyor, yüzünü çevirip dudaklarımı buluyor.

Her zaman onun vücudunun tadını çıkarıyorum, kendime nefes alacak bir an bile vermeden onu öpüyorum. Ona yapışmışken oksijene ihtiyacım yok.

"Nesin sen?" diye soluyorum, ona vurmaya devam ediyorum ve parmaklarımın dokunuşunu ekliyorum. Parmak uçlarım aniden klitorisine sürtünürken, sanki varlığıma değecekmiş gibi arkadan ona doğru itmeye devam ediyorum.

"Deliriyorum, Eryk. Ben... Yani sen beni... Aman Tanrım... Yani sen beni..."

"Sana ne yapacağım? Söyle bana!" diye hırlıyorum ağzından.

"Beni..."

Masajlar yoğunlaşıyor ve kollarımda kıvranmaya başlıyor. Orgazm dalgası geri çekilmeye başlıyor, acele etmiyor ve gideceği yere doğru yola çıkmaya hazırlanıyor.

"Söyle bana. Neyi. I. Ben ne yapıyorum!" diye soruyorum ve ona çığlık attıran bir darbe indiriyorum.

"Beni kendine aşık ediyorsun.

Uyarmıyor, zevkin zirvesi kendini duyurmuyor, yıkıcı ve beklenmedik bir şekilde geliyor, içimde titreşen bu cümle tarafından yönlendiriliyor, kanımda ve şimdi onda yelken açıyor. Kendimi bedenine bırakıyorum, fışkırıyor ve adını mırıldanıyorum. Dişlerim omzunun derisinde kenetlenirken, o tatmin olmuş, benimle dolu ve şimdi orgazmından boşalmış bir şekilde inliyor.

Bitkin bir halde kollarımı boynuna dolayarak yüzünü kendime çeviriyorum. Arkasından onu öpüyorum, şu anda hissettiğim her şeyi dilimle ona aktarmak için zaman ayırıyorum.

Ve bunu tarif edemem, çünkü bunu yapmanın tek yolu, her zaman kalbimde tuttuğum için onu asla unutmadığımı itiraf etmek olacaktır.

Geri çekilmeden uzanıyor. Onu takip ediyorum, sanki yeni bir deriyle kaplıyormuşum gibi üzerini örtüyorum.

Onun yanındayken her şeyim, her şeyim ama her şeyden önce kendimim ve böyle hissettiğimde içimdekileri ifade etmekten korkmuyorum.

"Beni hep korkuttun," diye itiraf ediyorum ona.

Seks sonrası gülümsemesi hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Neden?"

"Kaybolmuş hissetmek için seni görmek bana her zaman yetti. Her zaman sana bakarken, sana milyonlarca kez aşık olacağımı düşündüm."

Yüzümdeki hatlara bakıyor, az önce ona söylediğim sözleri özümsüyor ya da az önce söylediği sözleri düşünüyor.

Beni sessizce izlediğinde, sanki tüm düşüncelerimi o dolduruyor.

Ona beyaz güller almak istedim ama hiç vermedim. Onun için bir şeyler yapmayı hayal ettim ama hiç fırsatım olmadı. Eğer bugün sadece onu kendime aşık etme olasılığına dokunabildiysem, belki de fazladan bir yol kat etmişimdir, çünkü benimle birlikte dünya ayaklarının altında olurdu.

Bunu ona nasıl vereceğimi bilirdim. Onu nasıl mutlu edeceğimi bilirdim, çünkü biriyle mutlu olduğunuzda, onun hayatını doldurabilirsiniz.

"Sen onunla birlikteyken öylece durup seni uzaktan izlemeyeceğim."

Ray ile olan ilişkisini gündeme getirdiğim için hemen pişman oldum, çünkü perde onun üzerine iniyor gibi görünüyor.

"Eryk, iyi dinle..."

"Hayır!" Yüzünü tutarak onu dizginliyorum. Dirseklerime dayanarak kendimi destekliyorum ama içim dışım gergin. "O seni hak etmiyor. O senin düşündüğün gibi biri değil."

"Bunun yerine beni hak ediyor musun?"

"Ben seninim, o değil".

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Siktir et!" diye küfrediyorum, gerçeği dişlerimin arasında sıkarak. Ona şimdi söylememeliydim, beni hâlâ elinde tutarken değil. "Ne olduğumuza bak, benim hakkımda ne hissettiğine odaklan. Ray'e karşı hissettiklerin az önce paylaştıklarımızın zerresine bile değmez. Ve bana ilişkinizi bilmediğim için bilemeyeceğimi söyleme, çünkü birlikte olduğumuzda temsil şeyden daha güçlü bir şey olmadığına eminim." Bakışlarını indiriyor, söylediklerime ne kadar katıldığını benden saklamak istiyor. "Bana elini ver." Bana uzatıyor ve göğsüme götürmeden önce öpüyorum. "Hissedebiliyor musun?" Avuç içi kalbimin atışını belirgin bir şekilde hissediyor olmalı. Sessizliğin içinde onu duyabiliyorum bile. "Sen yanımdayken kendimi söylemek klişe olur ama olan bu. İyileştim, toparlandım ama yine de kalbimin bu kadar hızlı atmasına neden olan tek kişi sensin."

Gözbebekleri zonkluyor, nemleniyor.

"Hasta değilsin, değil mi?"

"Hayır, bebeğim, hayır!" Yüzünü okşayarak bir öpücük bırakıyorum. "Beni o kadar çok dövüyor ki, çünkü seni hissediyor, seni ta orada hissediyor."

"Eğer hala bir sorunun varsa, bana söyler misin?"

"Kalbim için endişelenmene gerek yok. Şimdi seninkiyle ilgilenmeliyiz.

Dudaklarına tatlı bir gülümseme yayılıyor ve onu göğsüme getirip bedenime sarıyorum. Zöe onu içimde hisseden yanımın üzerine çömeliyor. Küçük parmakları kollarımdaki dövmelemleri okşuyor. Ona tenimde hiç yer vermek istemedim, çünkü onu her zaman başka bir yere, kimsenin göremeyeceği bir yere kazıdığımı biliyordum. Onu gerçekleştirmemiş bir rüya gibi sakladım, onu bir çizime indirgemek istemedim, ama onu dünyaya göstermeye asla ihtiyaç duymadığım daha derin bir şeye yükseltmek istedim.

"Hızlı atıyor," diye belirtiyor.

"Bunun normal olduğunu söyleyebilirim, ben bir matkap oldum." Bir kahkaha patlatıyor ve yüzünün mutlulukla nasıl renklendiğini görmek için elimde olmadan yüzünü kaldırıyorum.

"Pek çok kez seninle sevişmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim."

"Peki siz kendiniz ne cevap verdiniz?"

"Artık hiçbir cevabın önemi yok, çünkü artık benim duyduğum cevap önemli".

"Benimkini söyleyebilir miyim? Seninkiyle aynı olup olmadığını bilmek isterim.

"Git!"

Yüzünü okşuyorum, karanlık bir kilidi hareket ettiriyorum. İşaret parmağımla bir kaşını çiziyorum, sonra yanağında geziniyorum. Gözlerini kapatıyor ve sonra iç çekiyor, sanki geçişim vücudunun her yerine ulaşıyormuş gibi. Başparmağımla dudaklarının şeklini çiziyorum ve göz kapaklarını kaldırdığında cevap irislerinde keskin bir şekilde beliriyor. Zamanlama, düşüncesiz ya da fazla duygusal olmak umurunda değil. Onunlayken o kadar sahiciyim ki asla mantığa karşı savaşacak gücüm yok. Onunlayken saf bir içgüdüyüm, ruhum için net olan, düğüm üstüne düğüm atılmış bir duygu yumağı. Dudaklarımı açıyorum ve onun adına da konuşabilmeyi umarak doğal bir şekilde cevap veriyorum.

"Zöe, benim için aşktı." Kirpikleri kelebek kanatları gibi çırpınıyor gözleri parlamaya başlıyor. "Ne oldu, küçük balık?"

Yüzünü boynumun çukuruna saklıyor, vücudunun her parçasıyla beni kucaklıyor. Kollarını omuzlarıma doluyor, bacaklarını arkama doluyor.

"Bu benim de cevabım," diye fısıldıyor dokunarak.

Ona onu sevdiğimi söylemiyorum, o iki kelimeyi söylemiyorum. Ağzımdan *seni seviyorum* diye bir kelime çıkmıyor. Ona sadece aramızdaki şeyin aşk olduğunu söylüyorum, sanki hala mesafeli kalmak ve duyguları olaylardan ayrı tutmak istiyormuşum gibi.

bir şekilde, kendimi mahvetmek istemiyorum. Aşk konuşmanın *seni seviyorum* demekle aynı şey olduğunu biliyorum ama yine de bir yanım bunu başka bir ana saklamak istiyor.

Ve o, ben ona açıklamadan, bunu anlıyor.

Bunu o kadar iyi anlıyor ki, o aynı şeyi yapıyor ve havada asılı bir *Seni seviyorum* hiç söylenmedi ve haykırılmayı bekliyor.

Duygularını bana boşaltmasına izin veriyorum. Onun süngeri gibi davranıyor, güçlü bir iç çatışmadan kaynaklandığını bildiğim gözyaşlarını emiyorum. O her zaman saf bir ruh olmuştur. Önce başkalarının iyiliğini, sonra da kendi iyiliğini düşünen bir kız. Ve o aptalın huzurunu ilk sıraya koyduğu fikri beni içten içe çürütüyor. Gerçeği ne kadar görmezden gelebileceğimi bilmiyorum ama onu taşıdığı bu yükten kurtarmam gerektiğini hissediyorum.

Kalkıp bir battaniye aramaya koyuluyorum. Muhtemelen Ray ile paylaştığı bir battaniyeyi almak istemediğim için odamdaki yorganı seçip yataktan çekiyorum. Ona uzanıyorum ve ikimiz de altına sarılıyoruz.

"Böyle iyi misin?" Birbirimize sokuluyoruz, çıplak ten çıplak tene karşı.

"Muhteşem".

Seksten sonra hiçbir kadınla yapmadığım gibi ona sarılıyorum ve onda ideal bir arkadaş bulduğumu keşfediyorum, benimle PlayStation oynayan, işimi takip eden, tüm arzularımı yerine getiren birini.

O her zaman hayalini kurduğum kız.

"Sekiz yıl önce gittiğinde ne oldu?" Derin bir nefes alıyorum, geçmişin çekmecesini yeniden açmaya hazırım.

"Okul dansınızdan sonra eve geldiğimde kötü bir durumla karşılaştım. Babam ve Nestor kavga etmişlerdi. Pislik herif kafasını kırmıştı. Gitmemi istemedi. Bana hiç inanmadı. Kardeşim ve benim Paris'te kalıp onun izinden gitmemizi istedi. O boktan bir hayat yaşadıysa, biz de yaşamalıydık. Her zaman suç ortaklığımızı, ikimizin de anneme duyduğu sevgiyi kıskandığını düşünmüşümdür. Nestor'un zekasını kıskanıyor ve beni hayal kurarken görmekten nefret ediyordu. Tek derdi geçinmek, olabildiğince kolay para kazanmak, sonra da bunu kumar ve alkolle çarçur . Ondan nefret ederdim.

Her zaman şiddet yanlısı bir adamdı, annem ya da benim için tek bir teselli sözcüğü bile kullanmazdı. O gün ondan daha da nefret ettim, çünkü beni kendisi gibi olmaya zorlamak istediğini anlamıştım. Kardeşim de bunu anlıyordu, büyük fedakârlıklarla çocuklarından ayrılmayı tercih eden annem de. O akşam büyük bir kavga ettik, hatta yumruklaştık ve sonunda şehri terk etmek tek çıkış yoluuydu.

"Çok üzgünüm. Ailenizde bu kadar çok sorun olduğunu bilmiyordum. Çok huzurlu bir ortamda yaşadığım için ve ailem benimle gerektiği kadar ilgilenmese de kardeşlerimden her zaman destek gördüm.

"Bazen bizi doğuran kişiden daha önemli olabilirler".

"Bu doğru. Sonra ne oldu?"

"Nestor beni alıp götürdü. O gece gitmeye karar verdi ve ben de onu takip ettim".

"En azından bana merhaba dersin diye düşünmüştüm."

"Ne?", yüzünü kaldırdım ve parlak gözlerine baktım. "Ben geldim."

"Ne zaman?"

"O gece. Kardeşim beni kaleye götürdü ama geçmemize izin vermediler. Nöbetçi bir adam vardı ve seninle iletişime geçmeme bile izin . Geç olmuştu ve seni uyandırmak istemedi. Senin... benim olduğuma inanmıyordu." *Senin.* "O zamanlar neydik biz?"

"Bilmiyorum. Öğrenmek için zamanımız olmadı."

"İçeri girmeye çalıştım ama beni engellediniz. Hatta kapıdan tırmanıp sana koşmak istedim ama sonra midem bulandı ve Nestor beni arabaya bindirdi. Uyandığımda çoktan havaalanındaydık".

"Hiçbir şey bilmiyordum.

"Tahmin etmeliydim."

Onu son bir kez görmek için tüm engelleri aşmaya çalıştığımı bildikten sonra, ertesi sabah ne hissettiğini kendime defalarca sordum. Hiçbir haber alamamak, hiçbir yanıt ya da tepki vermemek beni onu unutmaya çalışmaya itmişti.

"İspanya'ya vardığınızda sizi hemen tedavi ettiler mi?"

"Evet.

"Size bir itirafta bulunmalıyım.

"Duyalım bakalım!"

"Bana kızmayacağına söz ver."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyuyorum ve tam orada mırıldanıyorum: 'Her şeyi söyleyebilir yapabilirsin. Ben seninim. Sana asla kızmam.'

"Tedaviniz için baskı yapan bendim".

Acı bir kahkaha atarak ağzından çekiliyorum ve sonra gözlerimi ona çevirip sanki... Sanki...

O senin koruyucu meleğin.

"Taurus'u ikna eden bendim. Seni zaten tedavi ettirecekti, evet, ama önce ben talep ettim, kariyerinin başlaması için gerekli bir koşul".

Yüzünü tutuyorum ve burnumun ucuyla okşuyorum.

"Benim için çok güzel bir düşüncen vardı. O zamanlar çok gençtin ama çok olgun, çok şefkatli, çok özeldin. Sana nasıl kızabilirim ki? Beni kızdıran tek şey ne biliyor musun? Sadece bana doğru cevap verirsen söylerim."

"TAMAM.

'Beni en çok öfkeliendiren şey, her zaman başkalarını düşündüğünü ve kendini düşünmediğini bilmek'. Ne onaylıyor ne de reddediyor, sadece duygularla parıldayan iki göz kamaştırıcı irisi parlıyor. "Hayatında her şeyi bir kenara bırakıp kendine bir şans verdiğin bir an oldu mu?"

"Şimdi. Seninle'.

"Peki ya ondan önce? İstedığınızı elde etmeye çalıştınız mı?"

"Bir keresinde İspanya'ya gelmiştim," diye şaşırtıyor beni. "Arkadaşlarımla mezun olduktan sonra bir gezi düzenledik. Çok pahalı olmayan bir yerdi, çünkü bazıları benim kadar varlıklı değildi. Madrid'e vardıktan bir süre sonra onlar bütün günü alışverişe ayırmak istediler, ben ise stadyuma gitmeyi tercih ettim. Her zaman futbol tutkusu olan tek kişi bendim, bu yüzden kendimi gruptan ayırdım ve sizi izlemeye geldim'.

Kahretsin!

Kaç kez seni tribünde görmeyi umdum. Birçok kez kendimi taraftarların arasında, sallanan atkılarının altında onu ararken buldum. Büyük ekranlarda takımın şarkılarını söyleyen güzel kızları filme alırken.

Ve o hiç orada olmadı.

O sadece içinde benim Kafa, gibi a arzu
sonsuz dek tatminsiz.

"Hangi oyundu o?"

"Atlético Madrid - Valencia'.

"İyi toplantılar," diye hatırlıyorum.

"O gün gün sen girildi içine ikinci Yarım. Sende
attı 72. dakikada attığı golle stadyum çılgın bir "tu-tum" ile
inledi.

"Senin içindi.

"Biliyorum. Hissettim ve ağladım. Seni ayağında topla ilk gördüğümde
gibi içime girdin".

"Sonrasında gelen tüm goller bile hep senin içindi".

"Hepsi mi?"

"Evet.

Kendisinden esirgediği bir şeyi hatırladığında üzüldüğünü görmek beni
rahatsız ediyor. Benim için orada olduğunu bilseydim, sahayı terk eder,
tribüne tırmanır ve ona giderdim.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Ne hakkında?"

"Seni beklemediğimi.

"Gençtik Zöe, kendimizden bu kadarını bekleyemezdik. Ayrıca, bir gün
geri döneceğimden emindim. Geleceğim konusunda her zaman nettim."

"Yani bu gece ne olacağını da tahmin ettiniz?"

'Bunu umuyordum'.

Şimdi yüzündeki gülümseme rahatlama ifadesiyle birlikte geri dönüyor.
Onu göğsüme bastırıyorum, sadece yakınımda olduğunda ortaya çıkan bir
nezaketle okşuyorum.

Hala kendini doğru şeyi yapmaya zorlayarak kendine zarar vermesini
istemiyorum ve daha fazla beklemek, zamana teslim olmak istemiyorum,
düşüncede hiç ayrılmamış olsak da bizi ayrı tutan aynı zamana.

"Bırak onu," dedim aniden. "Ray'e onu sevmediğini söyle."

"Sanırım yakında yapacağım.

"Şimdi yapacaksın.

"Yapamam.

"Evet yapabilirsin, çünkü birazdan açıklayacağım şey sana nihai bir
karar verdirecek."

"Neden bahsediyorsun sen?" Kaşlarını çatıyor ve benden uzaklaşıyor, doğrulup yorganla örtünüyor.

"Nerede olduğunu merak etmedin mi?" Sanki gerçeği yeni fark ediyormuş gibi gözleri etrafımızda dolaşıyor. "Uyumaya geri dönmedi ve yarın antrenmanımız var. Dışarıda parti yaptığını sanmıyorum. Sizce şu anda nerededir?".

Sert ve inandırıcı olmak zordur. Duygularını bir kenara bırakmak, onları yumruk haline getirip ezmek karmaşıktır. Ray hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmiyorum ama gerçeğin, hayatına ve kendisine bakışını çarpıtabileceğini ve bir kadın olarak yeterli olmadığını düşünmesine yol açabileceğini biliyorum.

Ayağa kalktığını ve kıyafetlerini aradığını görüyorum. Bu hareket beni tedirgin ediyor çünkü erkek arkadaşına yaklaşmak için benden uzaklaştığı çok açık.

Ona düşünmesi gereken *ben* olduğumu, referansının *ben* olduğumu, eşinin *ben* olduğumu, en iyi arkadaşının *ben* olduğumu, güvenebileceği kişinin *ben olduğumu*, ona asla ihanet etmeyecek kişinin *ben olduğumu* haykırmak istiyorum. Ama aynı zamanda son birkaç yılın sifonunun çekilmek üzere olduğunu ve kalbinin bir parçasını hak etmeyen biri için harcadığını fark ettiğini de anlıyorum.

O giyinirken ben de aynısını yapıyorum, üzerimde sadece eşofman pantolonum var. Onu takip ediyorum, sessizce dolaşmasını izliyorum. Zihni hareket halinde, bunu hissedebiliyorum, aklın çarklarının gerçeğe doğru ilerlediğini hissedebiliyorum. Farkındalık bakışlarını doldurmaya başlıyor, onu daha soğuk, daha kopuk yapıyor.

Benden uzak dur.

"Bana nasıl olduğunu anlat, Eryk". Sanki içinde patlamak üzere olan bir acının sahibiymişim gibi soruyor ve sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıyor.

Onun gittiğini görme korkusu beni vazgeçiriyor ama bunu ona borçluyum. Ona talep ettiği netliği verebilmek için onu kaybetme riskini göze almam doğru olur.

'Sana ihanet ediyor'.

"Tanrım!" Onun bu kadar acı çektiğini bilmek beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kışkandırıyor.

biri için neden acı çeksin ki? O sadece *beni* sevmeli, değil mi?

Ondan kurtulduğu için mutlu olmalı, değil mi?

Bana koşmalı, sarılmalı, öpmeli ve ruhum boşalana kadar beni ağzına almalı, çünkü kendisine aynı ilgiyi göstermeyen bir erkeğe saygı duyma zorunluluğundan kurtulmuş olacak.

"Bugün onu neredeyse öldüresiye dövüyordum," diyorum yüksek sesle, öfkemi ifade etmeye başlayarak. "Bu dünyadaki en değerli şeyi tamamen küçümsemesine izin verdi: *seni* . Sana saygısızlık ediyor, Zöe. Kaçamaklarını gizleme zahmetine bile girmiyor. Sanki övünüyormuş gibi başkalarının önünde onlardan bahsediyor."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Gözleri buğulanmıştı ve sesi çatallaşmıştı.

"Hemen. Pisliğin ağzı sıkı bile değil'.

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Elmacık kemiğinde bir gözyaşı parlıyor ve küfretmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Ben istemedim, ben..."

"Cehenneme kadar yolun var Eryk," diyerek yanımdan geçip gidiyor ve tamamen ona yansıtıldığını göstererek nedenlerimi savunmamı engelliyor.

Onu korumak için bu konuda onunla konuşmak istemedim, ama aynı zamanda bunu yapmadım çünkü bencilce, gözlerini kendi açmasını, önce beni görmesini, olduğu gibi *bana* geri dönmesini ve bana olan hisleri adına Ray ile olan ilişkisini silmesini istedim.

Bir erkek olarak gururum, beni istediği için beni seçmesini, erkek arkadaşını onu aldattığını değil, benimle birlikte olmayı arzuladığı için terk etmesini gerektiriyordu.

Siktir git!

Çantasını karıştırdığını görünce peşinden koştum. Cep telefonunu eline aldığı anda artık göremiyordum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sorarak telefonu elinden almaya çalışıyorum ama o arkasına saklıyor. Telefonu elinden almaktan çok daha fazla temas kurmak için kollarımla etrafında dönüyorum.

"Bırak beni. Dokunma bana." Ve beni itti.

"Şimdi de benim suçum mu oldu?"

"Bunu bana söylemeliydin."

"Benim hakkımda ne düşüneceğinizi bilmiyordum. Daha yeni gelmiştim. Sizi incitmek ya da rakibine çamur atmak isteyen biri gibi görünmek istemedim."

Sebeplerimi tamamen reddederek başını sallıyor. Beni görmezden gelmeye başlıyor, Ray'in numarasını çeviriyor ve akıllı telefonunu taşıyor

kulağa.

"Ne sikime onu arıyorsun!"

"Çünkü onun nerede olduğunu bilmem gerekiyor.

"Sana ne ki?" diye patlıyorum. "Onu umursuyor musun? Bana baksana! O seni benden daha mı çok ilgilendiriyor?"

"Mesele bu değil.

"Kapa çeneni ve konuş benimle." Buna hakkım olmadığını, bu kadar agresif olmamam gerektiğini biliyorum ama elinden kaptığım gibi kanepenin üzerine fırlatıyorum.

"Bir daha asla cep telefonumu kullanmana engel olmama izin verme. Bu seni ilgilendirmez, tamam mı?"

"Bu seninle ilgili, bu yüzden beni ilgilendiriyor".

Bir an için bakışlarındaki farklı duyguları deşifre edebiliyorum. İnanıyorum ki, aslında elimi koysam, bende her zaman istediği şeyi görüyor: ihtiyaçlarına özen gösteren, onu hayat sıralamasının en üstünde gören ve onun için her şey olmayı talep eden bir adam.

"Bu daireyi terk etmelisin," dedi dudakları titreyerek.

"Bunu şimdi yapmalısın. buradan."

Yavaşça başımı sallıyorum ve ona doğru gidiyorum, o ise sanki içimde birçok kez gördüğü şeytana geri dönmüşüm gibi kaçıyor.

"Buraya gel," diye kollarımı uzatıyorum, ona destek olmak istiyorum, bunu telafi etmek istiyorum. Barışmak ve ona cevaplar için Ray'e bakmasına gerek olmadığını göstermek için, çünkü cevap tam önünde ve *bizim cevabımız*, daha önce birbirimize söylediğimiz cevap.

Sevgiler.

Onu sevdiğini söyle, böylece her şey geçer. Ona bunu söyle.

Seni seviyorum, Zöe. *Bu sana neye mal oluyor?*

Onun yerine "Bana gel" diyorum.

Beni seç. Şimdi.

"Hayır!"

Ses tonumu alçaltıyorum ve onun gibi olmaya çalışıyorum: tatlı ve özenli.

"Neden bana kızgınsın?" Gözlerinden taşmak isteyen duygularını zapt etmeye çalışarak iç geçiriyor. Benim küçük kadınımla sürekli savaşıyor, bir savaşçı olduğunu kanıtlamaya, kendini unutup başkaları için savaşıyor çalışıyor. "Konuş benimle. Bana güven. Bana ne hissettiğini söyle."

"Bugünlerde kendimi bok gibi hissediyorum. Sen geldiğinden beri yüzleşmek istemediğim bir kafa karışıklığı içine düştüm. Kendimi yanlış hissediyordum. Ray'i incitmekten korkuyordum ve ondan kaçtığım, dokunuşlarını, öpücüklerini reddettiğim ve senin ellerini ve dudaklarını düşündüğüm diğer tüm zamanlar için kendimi suçlu hissediyordum. Hissettiğim rahatsızlık duygusunu hafifletebilirdin, bunun yerine onu beslemekten başka bir şey yapmadın."

"Yolunuza çıkmak istemedim.

"Oh hayır mı?" gözyaşları arasında acı bir gülümseme ağzını buruşturuyor. "Yine de takım arkadaşının kız arkadaşını onun evinde siktin. Bana çok fazla ayak bağı olmuşsun gibi geldi."

"Şimdi de sana söylemediğim için bana kızgınsın. Doğru ya. Tabii ya. Her şeyi mahveden hep ben oluyorum. Belki de sana pislik bir erkek arkadaşın olduğunu söylemek istemedim çünkü seni o koca sık kafalı için ağlarken görmek istemedim. Belki sana bundan bahsetmedim çünkü önce senin ondan çok benim olduğunu anlamayı istedim diye düşünmedin mi? Bir an için bile olsa sessizliğin bana pahalıya patladığını ve kolay yolu tercih ederek onun suratını dağıtmayı ve seni bana getirmeyi tercih edeceğimi düşünmedin mi? Eğer sana gerçeği hemen söyleseydim, istediğimi elde etmiş olacaktım, yani o aramızdan çıkacaktı ve *sen* benim olacaktın. Bunun yerine olayları akışına bıraktım, önce seni bana geri getirmeyi ve daha sonra da seni ondan uzaklaştırmayı seçtim. Çünkü benim için önce sen ve ben birlikte geliriz, sonra o salak umurunda olmadığı için o gelir. Şimdi toparlanıp buradan siktir olup gideceğim, ama dikkatli ol Zöe...', onu ensesinden tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Beynime ulaşan parfümünden bir nefes çekiyorum ve kelimeleri ağzına götürerek onunla konuşuyorum. "Ona karşı açık ol. Ara, buluş ama sana dokunursa... Sana dokunmaya cüret ederse, hatta seni öpmeye cüret ederse ya da seni yanında tutmaya çalışırsa, mahallenin çocuğu olmaya geri döner ve onu katlederim."

"Git başımdan!" Göz kapaklarını aşağıda tutuyor ve dokunuşumdan kaçıyor, sanki ondan iğreniyormuşum gibi uzaklaşıyor.

İki elimle onu kışından kavırıyor, içine giriyor ve boynunu ısıriyorum. Onu damgalamak ve teninde izimi bırakmak için sert ve yüksek sesle emiyorum, böylece geçişimi onun üzerine yazabiliyorum.

Sen benimsin.

Mor bir çürüğün gizlediği, diş izlerinin altında, sahip olunan bir morluğun kabarıklığında göze çarpan iki kelime.

Bunu görmesi
gerekecek. O da
görmek zorunda
kalacak.

Ve onun benim olduğunu bilmenin keyfini çıkararak ona hayran kalacağım.

"Sevişirken bana söylediğin sözleri hatırla," diye mırıldanıyorum ağzına.
"Kendini ona verebilirsin ama ait olduğun kişi benim."

Kalçalarını sıkıyorum, masaj yapıyorum ve parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

"Artık sadece kendime aitim".

"Beni kızdırmak için bir şey söylediğini mi düşünüyorsun?" diye gülümseyerek yanağından öpüyorum. "Zamanı geldi, küçük balık. Hayatının kontrolünü eline al ve ona nasıl bir yön vermek istediğine karar ver." Dudaklarına uzanıyorum ve dilimle açıyorum. Bu sefer beni reddetmiyor ve onu yalamama izin veriyor. "Eğer kendine aitsen, ben mutluyum. Kendini seçersen, mutlu olurum. Ama onunla geri gelersen ya da sana dokunmasına izin verirsen, bir hayvana dönüşürüm. TAMAM MI?" Dillerimiz birbirinin tadını çıkarıyor, ama onun uzakta olduğunu hissediyorum, başıyla başka bir yerde olduğunu hissediyorum.

Onu çıkarmak, eline vermek ve sonra tüm güvensizlik ortadan kalkana kadar beni emmesini talep etmek istiyorum, ama sadece poposunu okşuyorum, onu yoğun bir şekilde öpüyorum, bu arada içinde bir yol inşa etmeyi umuyorum, yollarımızın kesişmesine izin verecek bir yol.

"istiyorum.

"Neden?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Süit müsait mi?"

"Evet.

"O zaman orada olacağım. Eğer kabul edilebilir bir süre içinde bana gelmezsen, seni alır ve götürürüm."

Yanakları morarıyor.

Onu sevme şeklimi sevdiğinden eminim. Ona söylemesem bile.

Daireden çıktığı anda kapının çarpma sesini bekliyorum ve Eryk'in bavulunu hazırlamasını beklerken sığındığım Ray'in odasından çıkıyorum. Son birkaç gündür işgal ettiği odaya doğru yöneliyorum, çünkü şu ana kadar birlikte olduğum kişinin kokusunu almaktansa onun kokusunu almayı tercih ediyorum.

Onun yatağına kıvrılıp, kokusunun sinmiş olduğu yastığa sarılıyorum. Önceki saatleri gözden geçiriyorum ve yeni keşfettiğim ihaneti tamamen bir kenara bırakabileceğimi fark ediyorum. Zihnimde, şimdi, kanepedeki görüntülerimiz her düşünceyi dolduruyor. Hissettiğim *cevap*, kalpten söylenen o söz, fısıldanan o *sevgi*, Ray'in sadakatsizliğini bana açıkladığı anda hissettiğim boşluk duygusunu yatıştırmayı başarıyor.

Duvardaki kesin bir noktaya bakıyorum. Karşımdaki beyaz ve tertemiz duvar, geçmişteki küçük olaylarla renklenmeye başlıyor. Bu önemsiz gibi görünen işaretleri, şu anda açık olan ama bazen zaman ve rutin onları gölgelediği için fark edilmeyen göstergeleri kaç kez fark etmek zorunda kaldığımı ancak şimdi bildiğimi fark etmek inanılmaz hale geliyor ya da belki de ilgisiz olan biziz, çünkü gerçekte bir ilişkiye inanmayı ilk bırakan biziz.

Onu ne zaman şatoda vakit geçirmeye davet etsem *hayır dediğini* hatırlıyorum. Sanki ailemin bir parçası olmak istemiyormuş gibi hep uzak durmak istemesini. Taurus'u sadece başkanı olarak görmek istemesi ve asla, bir kez bile basit bir kayınbirader olarak görmemesi. Geçmişimizi diğer tanıdıklarımızdan ayrı tutma arzusu, sanki önemli değilmişiz gibi, sanki bir çift kavramının hiçbir değeri yokmuş ve sadece yalnız olduğumuzda gerçekmişiz gibi.

Birçok kez kendime onun bu şekilde davrandığını, çünkü çekingen bir adam olduğunu, bir bağı sağlamlaştırdığı konusunda kendini kandırmak istemediğini, ayaklarını yere sağlam basan ve jestlere, taahhütlere, zamana değer veren biri olduğunu söyledim. Kendime, bir gün ne olduğumuzu daha ciddi bir şekilde gördüğünde değişeceğini ve ilişkimizi yaşamaya başlayacağını söyledim.

daha olgun bir ilişki kurun ve kız arkadaşını ara sıra yemeğe çıkaran ebedi bir çocuk gibi hissetmekten vazgeçin.

Kendime genç olduğumuzu, kendimizi adamamanın ve ailelerimizi iç içe geçirmemenin doğru olduğunu söyledim ve hikayemizi somutlaştırmayı şiddetle istememe rağmen, çünkü hayatımın bir parçası olması benim için önemliydi, kalbimin derinliklerinde bununla iyi olduğumu biliyordum, çünkü gerçekte sadece zamanın geçmesine izin veriyordum, beklediğim kişiye yol vermeyi bekliyordum.

Sırtımı dönüp tavana bakıyorum, derin nefes alıp veriyorum.

Kendimi sorguluyorum, kendimi inceliyorum, ruhumun ne hissettiğini anlamaya çalışırken kendi psikoloğum gibi hissediyorum, şimdi bedeninin kucaklamasını güçlü bir şekilde hissediyor.

Kandırılmış olma fikri, ruhumun bir parçasını ilişkimize saygı duymayan bir kişiye vermiş olma fikri beni rahatsız ediyor. Bu gece aynı şeyi yaptığım için ne kadar suçlu hissettiğimi fark etmek canımı acıtıyor ama aynı zamanda midemde bir tür rahatlatma hissetmek de beni şaşırtıyor.

Düşündükçe, Eryk'in sessizliğinin beni Ray'in sadakatsizliğinden daha çok öfkeliendirdiğini fark ediyorum. Çelişkili bir şekilde, birincisi tarafından ikincisinden daha fazla ihanete uğramış hissediyorum.

Ve bu inançta, bizi inciten şeyin yanlışlar değil, insanlar olduğunu kabul ederek, bu ifşa edici günde bir başka cevap daha buluyorum.

Sizi hayal kırıklığına uğratan şey size ne yaptıkları değil, kime vurduklarıdır.

Dünyada en çok sevdiğim adamlardan birinin ihmali, ete yavaşça batan bir bıçağın ucu, en az beklediğiniz kişi tarafından vurulan darbedir. Ve ondan bunu hiç beklemiyordum, çünkü tam da beni koruması gerekiyordu.

Eryk'i Ray'in yerine koyarsam, ellerinin başka bir kadının vücudunda olması fikrine dayanamazdım, hele şimdi benim üzerimdeyken. Eğer pozisyonlarını tersine çevirseydim, onun için tek kişi olmadığımı bilerek, şu anda yastığına tüm ıstırabımı döküyor olurdu.

Ve yıllarca ayrı kaldıktan sonra, yanımızda başka insanlar varken bunu sadece bugün düşünmek çok garip. Gerçeküstü görünüyor ama acı veriyor çünkü *şimdi* birbirimizi yeniden bulduk ve *şimdi* onu yeniden benim gibi hissediyorum.

Bunun yerine her şey Ray'den geliyor, birkaç yıl birlikte olduğum adamdan, iyi biri olarak kabul edilmek için yeterli olduğunu düşündüğüm adamdan.

duygulara yatırım, bir güvenlik, bir teselli.

Ama o sadece hayatımın bu aşamasında başka bir şey beklerken geçip gidiyordu ve şimdi bunu teyit ediyorum, çünkü o geçip giderken iz bırakmadan gittiğini hissediyorum.

Kendimi yukarı çekip yatağın üzerine oturuyorum. Ellerim çarşafı kavırıyor, öfkemi içimde tutmak yerine başka bir yere aktarmayı umuyorum.

Kolay kolay sinirlenmem ama söz konusu sevdiklerim olduğunda çok kırılgan olabiliyorum. Ancak tüm güvensizliğim Ray'in hareketinden değil, hayatım boyunca beklediğim çocuktan, sadece gerçeği benden sakladığı için beni incitebilen çocuktan aldığım karşılıktan kaynaklanıyor.

Onun nedenlerini hatırlıyorum, kendi bakış açısına göre doğru ama benim bakış açımına göre yanlış buluyorum, çünkü bana en başından işlerin nasıl olduğunu söyleseydi, ben de aynı anda vazgeçerdim.

Hayatımın son yıllarını silip kendimi onun kollarına atmam için bir parmak şıklatması yeterli olurdu. Her şeyi bırakmam için yeterli olurdu.

Ancak Eryk'in istediği bu değildi ve belki de gerçek duygulara yer açmak için duygularımı serbest bırakmam, onu bir ilişkiyi kesintiye uğrattığım için değil, istediğim için seçmem ve böylece yeni bir partner aramakta özgür olmam doğrudur.

Tanrım... Aynı anda hem yanlış hem de doğru hissediyorum. Nasıl da rahatlamış hissediyorum.

Saçlarımı geriye doğru çekerek yüzümü ovuyorum. Her şeyi kapatmam, gidip karanlığı bulmam gerekiyor ve bu sefer Eryk'e söylediğim gibi bastığım şeyi görmekten kaçınmak için değil, kendimi yeniden bulmak için.

Sırt üstü uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve tekrar sarılmam gereken beni ararken, elimi yüzünde, parmaklarımı sarı saçlarında, dudaklarımı okşarken görüyorum.

Kalbimin atışını hissedebiliyorum, onun benim için atışını hatırlıyorum.

Ve tıpkı Ray gibi sadakatsiz bir eş olmak umurumda bile değil. Artık ona ihanet etmiş olma fikri beni incitmiyor ve bunu ödeştigimi ve dolayısıyla onun da bunu hak ettiğini düşündüğüm için değil, yalnızca en çok istediğim şeyi yaptığımı bildiğim için yapıyorum.

Kendimi düşündüğümü biliyorum.

Uzun bir süre sonra, ablamın her zaman önerdiği gibi Zöe'yi en üste koydum.

Terazi birçok kez bana yerleşmememi söyledi. Bir keresinde ona erkek arkadaş istemediğimi, çünkü Eryk'in dönüşünü beklediğimi söylemiştim. Onun cevabı geleceğime bakışımı değiştirmiş, dünyayı ve kendimi keşfetmeye ihtiyacı olan benle daha fazla ilgilenmeye başlamam için bana ivme .

Bana şunu söyledi: *Birini beklemek, kendini başka deneyimlerden alıkoymak anlamına gelmez. Kendinizi başka erkeklerle tanışmaktan alıkoymak aşkınızı korumaz. Aşıklar diğer yarılarını sayısız ruhun arasında bulabilirler. Yolunuzda ne kadar çok insanla karşılaşırsanız, o kadar çok kişi arasından seçim yaptığınızda aşkınız o kadar güçlü olacaktır. Sevdiğinizizi, eşsiz ve özel olduğunuzu hissetmek istiyorsanız, siz de birçok kişi arasından seçim yapmak zorunda kalacaksınız. Herkese sahip olabileceğiniz halde dünyada sadece bir kişiyi, sadece bir kişiyi sevdiğinizizi bildiğinizde, en iyisine, diğerleriyle kıyaslanamayacak olana sahip olmaya karar vermişsinizdir. Hayatınızı yaşayın ve zamanı geldiğinde aşkın size geri döneceğini göreceksiniz. Kaçınılmaz olan şeyler vardır, aşk da bunlardan biridir.*

Kendisini kastettiğini, eksikliklerini yatıştırmak için duymak istediği sözlerin bunlar olduğunu düşündüm. O anda benim için konuşması, yakında Kont Gemini Hill ile evleneceği için üvey kardeşiyle yeniden bir araya gelme umudunu temsil ediyordu. Bunun yerine, Terazi'nin bilgeliği evrenseldi. Cümleleri herkesin kalbine hitap edebilecek cümlelerdi, çünkü herkese aittiler ve bahsettiği o '*kaçınılmaz*'ın kızlarıydılar. İçinde taşıdığı ve yeniden yaşanmayı bekleyen aşkın.

Bu yüzden onun tavsiyesine uydum, kendime bir şans verdim: iyi olmaya çalışmak, kaybettiklerimi başkalarında aramak.

Bu yüzden hep ona benzeyen erkek çocuklarım oldu. Sarışın, mavi gözlü. Sık sık babamı ve Başak'ı kızdırabilecek daha asi olanları tanımaya çalışırdım. Benim dünyama uyması mümkün olmayan tipler. Ama hepsi benimle uyumsuzdu, çünkü kimse onun varlığıyla eşleşemezdi, birine uyabilecek ve onu daha çok ona benzetebilecek bir formül ya da tanım yoktu.

Benim yolumda hiç kimse Eryk Novak gibi olmadı.

Kimse onun bakışına sahip değildi, kimse bana onun gibi dokunmadı, kimse beni zihinsel olarak uyarmadı. Bu yüzden kendimi kandırdım, tıpkı onunla aynı işi yapan Ray'de yaptığım gibi estetik olarak benzer olanları seçtim. Ama aradan yıllar geçtikçe ona duyduğum his daha da güçlendi, ta ki kalbim uyuşana, ruhum uykuya dalana ve nasıl mutlu olunacağını unutana kadar.

Erkek arkadaşınızın sizi aldattığını bilmek acı veriyor mu?

Hayır.

Aynı davrandığınızın farkında olmak sizi incitiyor mu?

Hayır.

Şimdi kime gideceğinizi seçebilseydiniz, kime giderdiniz?

Ondan.

Her zaman onun yanında.

Bu yeni farkındalıkla Eryk'in odasında olduğumu unutarak uykuya dalıyorum.

Uyanmamın tek nedeni evde duyduğum sesler. Yerimden fırlıyorum ve hemen komodinin üzerindeki cep telefonumu arıyorum. Saat sekizdi.

Geri döndü.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve Ray'in etrafta olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı hafifçe açıyorum. Eryk'in odasından çıkıyorum ve duşta akan suyun sesini duyduğum odaya doğru ilerliyorum.

Göt deliği seks gecesinin kanıtını mı yıkıyor?

Yine de, şu anda, bir ihanetin farkında bile olmazdım. Eryk'in dönüşünden beri onun bedenini aramadığım için üzerinde başka bir kadının kokusunu duymayacaktım.

Kim bilir bu ne zamandır devam ediyor. Artık neredeyse umurumda bile değil.

Mutfağa gidip kendime bir kahve yapıyorum. Şu anda onun rahatlamasına izin veriyorum. Kendini kandırmasını sağlayarak ona bir tuzak kurma şansım olacak. Samimiyetini, yalan söyleme yeteneğini test edeceğim, sadece bana garip durumlarda bahaneler verdiği tüm zamanlarla karşılaştırmak için.

Belinde sadece beyaz bir bezle açık alanda belirdiğinde, beni ada taburesinde otururken görünce şaşkınlıkla sıçradı.

"Kahretsin, Zöe, ödümü kopardın!"

"Günaydın". Zoraki bir gülümseme ona ayırdığım tek şey. "Kahve ister misiniz?"

'Evet, teşekkür ederim. Bugün korkunç bir baş ağrısıyla uyandım,' diye esniyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bana bir öpücük vermeye hazır bir şekilde yaklaşıyor.

Geri çekilmiyorum, sadece ona yanağımı uzatıyorum.

Dudaklarının yanağıma dokunuşu beni ürpertiyor ve Eryk'in tehditlerini, Ray'le aramızdaki olası bir yakınlaşmayı ne kadar kışkırttığını düşünmeden edemiyorum.

Buzdolabını açıp bir içki alırken kaslı sırtının arkasından "Parti nasıldı?" diye soruyorum.

'Aynı eski sıkıcı doğum günü. Önemli bir şey değil'.

"Seni aradım. Aramaları görmedin mi?" Şimdi arkasını döndüğü için gözlerinin içine bakabiliyorum ama bakışlarımdan kaçmaya başladığı için karşılık vermekte zorlanıyorum. Bunu hep yapardı ama ben bunun normal, dikkat dağıtıcı bir şey olduğunu düşünürdüm. Bugün neden bakışlarıma dayanamadığını biliyorum.

Bir yudum su içiyor ve sonra ona uzattığım bardağı kabul ediyor.

"Uyuyordum. Onları şimdi gördüm".

"Ne zaman döndün?"

"Neden bu kadar soru soruyorsun?" diye endişeyle gülümsüyor ve bana suçlu gözlerine bakma fırsatı veriyor.

"Aynen öyle," diye omuz silkiyorum. "Sadece konuşuyorduk."

"Saat iki ya da iki buçuk olmalı. Bilmiyorum." Beni kalçalarımın tutup göğsüne doğru çekti. "Buraya gel."

"Çek ellerini ."

Benimki refleks olarak ölümcül bir hal alırken onun muzip gülümsemesi kayboluyor.

"Neyin var senin?"

"Bu gece neredeydin?" Şaşkın ve hazırlıksız bir şekilde göz kırpmıyor. Ellerini kalçalarına koyar ve başını sallar.

"Jordan'ın doğum gününde.

"Jordan kim?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı..."

"Bak Ray, bu kadar saçmalık yeter. Hep aynı hikaye. Benim hanedanımdan daha fazla doğum günün var. Ama söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Seni anlamıyorum Zöe, sorun nedir? Açık konuş."

"Sorun şu ki, benimle yeterince uğraştın ve şimdi ağzından çıkan tüm saçmalıkları dinlemek istemiyorum."

Donup kalıyor, sanki kaçınılmaz hesaplaşma anının geldiğini fark etmiş gibi bana bakıyor.

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Bir saat içinde antrenmanım var ve birazdan Eryk uyanacak, o yüzden..."

"Eryk burada değil.

Onunla konuşurkenki sakinliğime ve soğukkanlılığıma hayret ediyorum. Onu etkileyebilecek ama refleks olarak başka birini de etkileyecek bir şeyi ağzımdan kaçırmaktan bile korkuyorum. Ona Eryk ve benden bahsedecek olursam, Leclerc soyunma odasında onarılmaz bir kırılmayı tetiklemiş olurum ve beklenmedik üçgenimiz şirket içinde ciddi yankılar uyandırır.

Kardeşim yeni forvetini aldı. Koç onu pazar günkü maç için çağırdı. Koğuş arkadaşının kız arkadaşını, onun evinde, onun kanepesinde, o kim bilir neredeyken becerdiğini yüzüne vuramam.

Skoru eşitlemiş olsam da, bunun Eryk'in kariyerine düşmesine izin veremem.

"Nereye gitti?"

"Leclerc Park Hotel'e taşındı.

"Neden?" Oldukça üzgün görünüyor. Sanırım parçaları birleştirmeye başlıyor. Oda arkadaşının beni ispiyonladığına, bazı kaçamaklarını ihbar ettiğine inandığına eminim.

"Mesele bu değil, Ray."

Arkasını döndüğünü ve bir elini traşlı saçlarında gezdirdiğini görüyorum. Sadece cesaretini toplamak için bana sırtını dönüyor. O bir korkak, çünkü gözlerimin içine bakamıyor.

"Bu gece neredeydin?" diye tekrarlıyorum.

"Jor'un doğum gününde..."

"Bu gece neredeydin lan sen!" diye bağırarak mermer tezgâha bir yumruk indiriyorum. Darbeden kaynaklanan acı, hâlâ dalga geçiliyor olmanın verdiği aşağılanma kadar büyük değil.

"Partiye gittim ve sonra eve geldim. Yığılıp kaldım ve telefonlarını duymadım."

"Geldiğini duymadım."

"Ne?"

"Dürüst olmak gerekirse şansınız tükendi. Hepsini mahvettin. Yalan söylemeyi bırak. Dün gece buraya geldim."

"Burada olmadığımı biliyorsan neden buraya geldin?"

"Ne yapıyorsun, şimdi de beni mi suçlamak istiyorsun? Durumu tersine çevirip beni bir şeyle mi suçluyorsun? Sana bunu vereceğim, ama dikkatli ol, gerçeği sevmeyebilirsin, tıpkı beni iğrendirdiği gibi."

"Ben dışarıdayken neden buraya geldin?" İşte, tam da söylediğim şeyi yapıyor.

İnanılır gibi değil.

Doğru olanı yapmak bazen en kolay yol gibi görünse de şu anda doğruyu söylemek çok zor çünkü Eryk'i araya koyamıyorum.

O zaten ortada.

Takım önemli, kulüp tarafından yapılan yatırım harika, ancak şimdi ne kadar kaybettiğimi de düşünmem gerektiğini düşünüyorum ve ihanetimin yüzüne tükürme dürtüsü beni o kadar çok yakıyor ki, yapmak üzere olduğum şey için şimdiden kendimi suçlu hissediyorum.

"Buraya senin için gelmedim. Eryk için geldim.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Söylediğim şey.

"Hayır," diye iki adımda bana doğru uzanıyor ve ben mutfak dolaplarına çarpana kadar geri çekiliyorum. "Şimdi bana nasıl olduğunu söyleyen sensin."

"Kim bilir ne kadar zamandır beni aldatıyorsun ve sırf başka bir adamla bir akşam geçirdim diye bana kızmaya cüret ediyorsun?" Yıllardır biriktirdiğim tüm şirretliğimle konuşuyorum onunla. Hiçbir zaman insanları incitmeyi amaçlayan zalim bir kız olmadım, ama şimdi Ray içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor ve aynı zamanda beni onun önünde dururken hissettiğim baskıdan kurtarıyor.

"Bir geceyi başka biriyle geçirdim de ne demek?"

"Tam olarak neyi iddia ediyorsun? Aldattığın küçük kız arkadaşını mı, yoksa beni kaybettiğinin farkına varıp kendi hatandan başka bir şeye mi tutunmaya çalışıyorsun? Kendi kötü alışkanlıklarından ve doğandan ziyade beni suçlamayı tercih edersin, değil mi?"

"Pekâlâ!" diye başını sallar. Gözleri buğulanıyor, kollarındaki damarlar ortaya çıkıyor, vücudu kasılıyor ve yüzünde başarısızlık ifadesi beliriyor. "Benim başıma geldi, tamam mı? Berbat ettim. Bu ilk ve tek seferdi. Dün gece... biraz içtim... bilirsin içkiyi tutamam, içki içmem ve..."

'Yani bu alkolün suçu'.

"Bütün gece beni bırakmayan bir kız vardı..."

'Ah, hayır, kendilerini size atan kadınlar tabii ki'.

"Şunu yapmayı kes ve konuşmama izin ver."

Avuçlarımı göğsünde açıyorum ve daha önce hiç kullanmadığım bir şiddetle onu itiyorum.

"Siktir git, ne dediğin umurumda değil. Eğer biriyle birlikteyseniz, sadece o kişiyi istemelisiniz. Birine bağlanacaksanız, ona bağlı olmalısınız. Yeryüzünde hiçbir alkol ya da başka bir kadın samimi bir duyguyu, gerçek bir ilişkiyi, değerli bir şeyi bastıramaz."

"Ama seni çok seviyorum ve bunu sen de biliyorsun," diyerek yüzümü tutuyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Sakın bana dokunayım deme."

"Seni her zaman sevdim. Her zaman," diye ısrar ediyor, dudaklarımdan birkaç santim ötede konuşarak. "Sen benim evleneceğim kadınsın....".

"...Arkasından istediğin kişiyle yatarken narin bir prenses gibi davrandığın kişi. Biliyor musun?", bileklerini çeviriyorum ve ellerini yüzümden çekiyorum. "Okşanacak bir prenses olmak istemediğimi, arzuladığın kadın olmak istediğimi, her arzunu yerine getirmeye yetecek, fantezilerini dolduran, nazikçe dokunduğun ama aynı zamanda acımasızca becerirken şaplak attığın kadın olmak istediğimi. Bana her zaman çocuk eldivenleriyle davrandın, bunu inkar edemem, ama belki de benimle kendin olmaktan korktun ve doğanı açığa çıkarmanın bir yolunu başka bir yerde aradın. Yanılmışsın. Ben oradaydım Ray, benimleyken istediğin kişi olabilirdin. Sorun şu ki, samimi ve gerçek olsaydın bile benim için asla yeterli olmazdın".

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Beni terk mi edeceksin?"

"Yapmamalı mıyım?"

"Zöe, lütfen. Diğerleri hiçbir zaman senin kadar önemli olmadı."

"Madem böyle bir inancınız vardı, neden yaptınız?"

Onun sadakatsizliği yüzünden kendimi kötü hissettiğim için değil, sadece bir kadın olarak yeterli olmadığımdan, suçlu olduğumdan korktuğum için yüzümde bir damla yaş belirliyor, çünkü bir insanın aldatma nedenleri aldatılan kişiye de çok bağlı. Erkeklerin bana inandırdığı kadar çekici olamamaktan, içimde bir şeylerin eksik olduğunu bilmekten korkuyorum. Güvensizlik artık bende olduğu için her şeyi ele geçiriyor.

Çünkü başka bir yerde zevk aramasına neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Bilmek istiyorum çünkü zihinsel karmaşamda, şu anda sadece gelecekte Eryk ile aynı hataları yapmaktan kaçınmam gerekiyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye okşuyor beni ama omuz silkiyorum. "Sen her zaman özenle işlenmesi gereken güzel bir elmas gibiydin. Benim için sen... safsın."

"Yani benimleyken her şey temiz ve geleneksel olmak zorundaydı, diğerleriyleysen kendini bırakabiliyordun?" Başını sallıyor, şimdi gözlerinden akan yaşları da tutamıyor. "Beni her zaman başkanınızın kız kardeşi olarak gördünüz, kadınız, sevgiliniz, yoldaşınız, aşkınız olarak değil."

"Her zaman seninle sıkışmış hissettim".

"Ben neden bir Leclerc'im?" Oflayıp pufluyor, tavana bakıyor ve cevap vermeyerek şüphelerimi doğruluyor. "Ailemden hep korktun, hep acı çektin."

"Seni ya da kardeşini hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Birlikte olduğun bendim, Taurus değil," diye bağıriyorum.

"Özür dilerim. Bana bir şans daha ."

Pazarlık yapıyorum ve burnumu yukarı çekiyorum.

"Bugüne kadar yaptığın gibi sana yalan söylemeyeceğim Ray. Bu yüzden, riskin yüksek olduğunu ve bir bomba patlatabileceğimin farkında olsam da, kalbim elimde, sana hayatımda en çok sevdiğim kişinin asla sen olmadığını söylüyorum."

Acı acı gülümser ve başını sallar.

'Yalan söylüyorsun'.

"Hiç bu kadar samimi olmamıştım".

"Peki bu kim olabilir? Duyalım bakalım!"

"Onun kim olduğunu bilmek, hiçbir zaman benim büyük aşkım olmadığını bilmekten daha mı önemli?"

"Kim o?" diye ağzından geçirir.

"Eryk," diye fısıldıyorum. "Benim Eryk'im."

"Demek onun için buradaydın." Burun delikleri alevleniyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor ve yüzü tehditkâr bir hareketle benimkine yaklaşıyor, irkiliyorum. "O orospu çocuğu seni benim evimde mi becerdi?"

"Üzerime böyle gelme, lütfen." Onu geçmeye çalışıyorum ama beni mutfak tezgahına hapsediyor.

"Onunla burada mı seks yaptın?" diye homurdanıyor.

"Beni böyle korkutuyorsun, lütfen!" diyerek onu itmeye çalışıyorum ama çenemden tutup başımı eğiyor ve dudaklarıma doğru hırlıyor.

"Onunla yattın mı?"

"Yatakta değildi," diye onu itip uzaklaşmayı başardım, "ama kanepedeydi."

"Siktir git, Zöe. Defol git!"

Bana yaptıklarına aynı madeni parayla karşılık vermekten keyif alacağımı düşünmüştüm, bunun yerine onun ağladığını ve arkasını dönüp odasına kapandığını görmek kendimi berbat hissetmeme neden oldu, öyle ki suçluluk duygusu yeniden ortaya çıktı ve ortadan kaybolma isteği belirdi.

Dairesinden çıktım ve aceleyle asansöre bindim. İçeri girdiğimde halının üzerinde kayıyorum ve gözyaşlarım yüzümü kaplıyor.

Gecenin geri kalanını Leclerc Park Hotel'deki süitimin kokulu çarşafı arasında dönüp durarak geçirdim. Bana buranın megagalaktik olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuş küçük balık. Bar alanı, duvarında düz ekran bulunan oturma odası, büyük boy yatak ve yemek odası. Bu sabah, bu anları onunla da paylaşacağım günü bekleyerek büyük beyaz mermer banyoda duş aldım. Tek düşünebildiğim Ray ile konuşma fırsatı bulup bulamadığı, ona cehenneme gitmesini söyleyip söyleyemediği, ona yaptıklarımızı anlatacak cesareti olup olmadığı, samimi olup olmadığı ve hala bana bağlı olduğu için onu artık sevmediğini söyleyip söylemediğiydi. Sahip olduğum kısa zaman ne muhakeme yapmama ne de onu aramama izin verdi. Telefon numarasına sahip olmadığım için şafağı beklemekten, eğitim çantamı hazırlamaktan ve otelin avlusunda Nestor'u beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Dışarı tek başıma çıkmayı planlıyordum ama o bana eşlik etmeye hevesliydi. Bu fırsatı değerlendirip onun aracılığıyla ona ulaşmaya çalışacağım.

Ve şimdi kendimi kardeşimle birlikte arabada buluyorum, o ise beni nihayet toparlanmış görmekten hiç de heyecan duymuyor. Çünkü hayatımın en güzel gecesini geçirdikten sonra bu sabah kendimi böyle hissediyorum. Ruhumun tüm parçalarını tekrar yerine koymuş gibi hissediyorum.

Bir güneş gözlüğü sayesinde, bizi Leclerc spor merkezine götüren yolculuk boyunca ısrarla ders anlatmaya devam eden ve son derece sinirlenmiş olan o hariç, gözlerimi istediğim yere çevirebiliyorum.

"Gerçekten, aklından ne geçtiğini bilmiyorum. Aslında, sikinin."

"Sesini alçaltabilir misin? Başım ağrıyor'.

Direksiyonu tokatlıyor ve şık gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Cox onun kadını becerdiğini öğrenirse..."

"Onun kadını değil." Şimdi bakışlarını arıyorum, onu bir parıltıyla istiyorum. Gözlük camlarımı çıkarıp gösterge paneline fırlatıyorum. "Ve onunla yatmıyorum. Düşündüğün gibi değil."

"Zöe ile aranızda her ne varsa, bitmek zorunda."

"Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez, sen bile, özellikle de konu o olduğunda."

"O sizin başkanınızın kız kardeşi."

"Ne olmuş yani?"

"O senin takım arkadaşının kız arkadaşı, Tanrı aşkına!" Başka bir şey söylememek için sanki ellerini yemek istiyormuş gibi işaret parmağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Bak Nestor, sen kimin tarafındasın, ha?"

"Seninkinden ve tam da bu nedenle, hayatımda ilk kez, kendimi sana onu pantolonunun içinde tutmanı söylemek zorunda buluyorum."

Onun bakış açısı beni çok rahatsız ediyor. Zöe'yi sadece bir eğlence, bir et keyfi ya da beslenip sonra atılacak bir şey olarak görmesi beni rahatsız ediyor.

"Bana sormuyorsun bile," diye hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yorum yapıyorum.

"Ne?"

"Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsam."

"O kız hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ona sonsuza dek takıntılısın."

"Bu saplantıyla ilgili değil," diye geveliyorum, aşırı ısınmaya başlıyorum.

"Peki bu nedir? Bir meydan okuma mı? Bir sapkınlık mı? Bunun aşk olduğunu mu düşünüyorsun?" Eğer araba kullanmıyor olsaydı, şimdiye kadar onu tokatlamıştım.

"Neden olmasın ki?"

"Aman Tanrım!" yüzünü ovuşturarak yüzünü inançsız bir ifadeye büründürüyor. "Taurus Leclerc seni toplumdan atacak."

"Sözleşme ile korunuyorum."

"Parayı ne kadar önemseydiğini biliyor musunuz? Bırakın oyuncularından biriyle anlaşmayı bozmayı, sabah kalkıp parayı tuvalete sıcıyor. Eğer isterse, sizi yarattığı gibi yok eder. Eğer sinirlenirse, sizi takımın dışında tutar ve sizi kanepede oturup arkadaşlarınızın sahaya çıkışını izlemeye zorlar. Hareketsiz durmak asla iyi değildir. Şu anda kariyerini mahvetmek mi istiyorsun? Söyle bana, hadi!"

"Gerekirse onunla konuşurum."

"O adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu beni korkutmuyor."

"Öyle olmalı." Sesi keskin bir şekilde değişiyor, öfkeden teslimiyete geçiyor. "Ama sen ne anlarsın ki... Sen sadece futbol oyna, büyük penisleri bana bırak."

"Siklerden hiç hoşlanmadım."

"Çünkü her zaman kışını koruyacak birileri vardı. Siktir git, Eryk. Gerçekten siktir git'.

Yol hızla geçerken, arabadaki sessizlik sadece yanımdan geçen büyük arabaların sesiyle bozuluyor. Spor merkezine yaklaşırken bazı meslektaşlarımın arabalarını tanıyorum ve Taurus Leclerc'e kendimi haklı çıkarmak zorunda olduğum düşüncesi üzerimde büyük bir baskı oluşturmaya başlıyor.

"Arabalarım nerede?"

"Teslimatın bu öğleden sonra yapılması planlanıyor. Size bir garaj kiraladım, kalıcı bir yer bulmak için bekliyorum. Bugün bana birkaç villa gösterecek olan bazı emlakçılarla görüşeceğim. Bir tercihiniz var mı?"

'Umurumda değil'.

"Her zamanki gibi".

Hayatımın bazı yönleri söz konusu olduğunda biraz pasif kaldığının farkındayım, ancak Nestor'un işi de bu ve yapmak istemediğim şeyleri ona devredebilirim, bunu sorunsuz bir şekilde yapıyorum. Ancak şimdi belki de daha az bencil, daha az umursamaz olmam ve onu bir vekilden çok bir kardeş olarak görmem gerektiğini fark ediyorum.

"Bir süreliğine annemde kalmayı düşünmelisin. Sürekli seni soruyor ve artık ne bahane uyduracağımı bilemiyorum."

"Kimse senden bir şeyler uydurmanı istemedi. Ona doğruyu söyle. Onun evine, yani benim evime sadece yattığı o pislik dışarı çıktığında giriyorum."

"Babam değişmiş gibi görünüyor".

"Tekrar söylüyorum, umurumda değil."

"Tamam, boş ver."

Spor merkezinin giriş kapısına giden araba yoluna ulaşıyoruz. Küçük bir taraftar grubu oyuncuların arabalarının etrafını sarıyor. Yoldaşlarımdan birkaçı duruyor, birkaçı da ilerliyor. Nestor'a yavaşlamasını söylüyorum.

Camı açıp dışarı uzanıyorum, topları, formaları, günlükleri imzalıyorum. İltifatlar alıyorum ve beni oynarken görmek için sabırsızlandıklarını, potansiyelime inandıklarını ve etrafımda birçok beklenti olduğunu fark ediyorum.

Çoğu zaman adrenalinimi övgüden ziyade öfkeden alsam da, bunlar beni harekete geçiren anlardır. Her halükarda, Pazar günü maç için giderek daha fazla heyecanlanmaya başlıyorum.

Kardeşim arabasını otoparka çekti. İnip onu karşılamadan önce güneş gözlüklerimi takıyorum ve ona bakmadan ihtiyacım olanı istiyorum.

"Bana Zöe'nin numarasını ver."

"Kesinlikle olmaz".

Yavaşça başımı ona doğru çeviriyorum ve sesimi hiç eğip bükmeden emri tekrarlıyorum.

"Ver onu bana.

"Zaten geç kaldınız.

"O zaman kendim alırım." Mahremiyetini tamamen ihlal ederek torpido gözünden telefonu aldım ve kilidini açtım. Ona binlerce kez şifre ya da ekran kilidi kullanmasını söyledim, ama inatla bunu yapmayı reddediyor, bu yüzden şimdi onun kıcı.

Adres defterinde *Zöe Leclerc* ismine bakıyorum ve onu hemen buluyorum. Sohbetimizdeki kişiyi paylaşıyorum ve Akıllı Telefonu ona fırlatıyorum.

"Bu kız senin felaketin olacak," diye mırıldanıyor davranışından öğrenerek. Çirkin cümlesini duymazdan geliyorum ve arabadan iniyorum.

"Çıktığımda görüşürüz.

Yeni ekibimle antrenmanımın sadece ikinci günü ve kaos şimdiden hayatımı ele geçirdi.

Aklımdan geçen onca düşünce yetmezmiş gibi bir de Nestor'un babamızla ilgili sözleri eklendi.

Değişmiş gibi görünüyor.

Öyle görünüyor ki, dedi. İyi bir insan olan onu kandırabilirsin ama bir piç olan beni kesinlikle kandıramazsın.

Resepsiyonun önünden geçiyorum ve bana gülümseyen seksi sekreterle selamlaşıyorum. Arka bahçeye çıkıyorum ve antrenman sahasının yanındaki soyunma odalarına giden araba yolunu geçiyorum.

Çocuklar küçük odaya girip çıkarken koç ve takım menajeri tribündeki küçük koltuklarda oturmuş oyunları inceliyor. Herkesi selamlıyorum ve spor çantamı sıranın üzerine koyup ayakkabılarımı giymek için çıkarıyorum.

Koltuğuma doğru fırlatılan bir başka spor çantasını fark ettiğimde hala arkam dönüktü.

Ceketimi az önce astığım portmantoya bakıyorum ve arkamı dönüp meydan okuma kokan bu hareketi yaptığını düşündüğüm kişiyle yüzleşmeye karar vermeden önce tam iki saniye geçiriyorum.

"Seni orospu çocuğu.

Ray'in sözleri tüm soyunma odasını susturur. Mırıltılar sessizliğe bürünüyor ve ortama dehşet çöküyor.

Bu noktada yavaşça dönüyorum, başımı dik tutuyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı, gözlerim onunkilere sabitlenmiş.

O yaptı.

Zöe'm seçti.

Suçluyum, bu doğru. Yeni takımının dengesini bozmak üzere olan pislik . Sadece iki gün sonra yapabileceği en kötü şeyi yaparak ortalığı kasıp kavuran kişi.

"Ne dedin sen?" Ve ben o kadar salağım ki onu kışkırttım bile.

Tam olarak iki adım ileri atıyorum, benimki kadar kaslı boyunun önünde duruyorum. Hava bıçak gibi kesiliyor, ayaz o kadar hissedilir ki meslektaşlarımızın yüz ifadelerini bile donduruyor.

"Dedim ki..." diye ilerledi Ray, sonunda yüzüme sürtünerek. "Sen koca bir orospu çocuğusun."

'Bunu dışarıda konuşalım'.

Benim ve Zöe'nin siklerinin bilinmesini istemiyorum.

"Hayır, bunu burada konuşacağız, çünkü herkes *benim* kadını mı benim evimde becerdiğini bilmek zorunda".

Ve artık sessizlik yok, herkes şaşkınlığını sözlü olarak ifade etmeye başlıyor, benim kafamda ise sadece o iki iyelik sıfatının vurguları yankılanıyor ve hiç düşmüyor.

Çekinmediği için ona doğru ilerlerken alnımı onunkine çarpıyorum ve kısa süre içinde kafataslarımızı birbirine çarptıracak bir kafa kafaya geliyoruz.

"O senin kadının değil," diye tıslıyorum.

Ve kafa darbesi bana keskin ve acı verici bir şekilde, tam şakak hizamdan geliyor. Kaşımın yarıldığını ve etten ayrılan kan damlasının Cox'un yüzüne sıçradığını hissediyorum.

Buna karşılık olarak, burnunu ya da ağzını kırıp kırmadığımı umursamadan yüzüne bir yumruk indiriyorum.

Kendimizi yerde buluyoruz, diğerleri beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onu altıma alıyorum, sıkıca, boynunu yere bastırırken ön kolumla onu boğuyorum.

"Sen sert vurursan, ben daha sert vururum," diye homurdanıyorum.

"Seni nankör piç!" diyerek karnımın ortasına bir diz atıyor ve beni onun yanına doğru kaydırıyor.

Ray ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Yüzüne tekrar vurmak için arkamı dönüyorum ama bir korumanın fiziğine sahip olan Bukari niyetimi engellemeyi başarıyor ve beni arkadaşından uzaklaştırıyor.

Sonunda sırtımı duvara dayadım. İş arkadaşlarımın beni küçümseyen bakışları, arkadaşlık kurmaya başladığım birkaç kişinin hayal kırıklığına uğramış bakışları, Ray'in soyunma odasında patlayan küfürleri, hala şiddetini kontrol altında tutmaya çalışan Ganalı tarafından dizginleniyor.

Cox kendisini tutanların kollarından kurtulmayı başarıyor ve aynı şekilde ben de etrafımda yükselen kas bariyerinden kurtulmayı başarıyorum. Bir itiş kakış arasında, beni sakinleştirmeye çalışan Masson tarafından kovalanmaktan kurtuluyorum, ama artık sınırdan harap olmuş durumdayım ve tek düşünebildiğim, az önce sıklerimizi ortaya çıkaran o pisliğin suratını nasıl parçalayacağım.

Benim için artık bu daha çok bir onur ve gurur meselesi. Zöe'yi kendi takımından başka bir oyuncuyla ona ihanet eden kişi olarak göstermesine izin vermeyeceğim. Öyle görünse bile, o da ben de biliyoruz ki, içten içe buradaki tek pislik o.

Bana ders vermek isteyen bu insanlarla her zaman başka kadınlarla birlikte olmakla övünen kişi.

Kendimizi yine birbirimizin üstünde buluyoruz. Birbirimize düğümleniyoruz, birbirimizin gömleklerini yırtıyoruz ve birbirimize körlemesine vuruyoruz, ta ki koçun öfkeli bağıırışı bizi hareketsiz bırakana kadar, sanki onun kesin emri bizi dondurmuş gibi.

"Dur!"

Hâlâ delici ve gerçeküstü olan sessizlik, bir takımın en önemli yerine, soyunma odasına tekrar düşer.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Koç ikimizin arasına giriyor, ikimiz de eşzamanlı olarak bakışlarımızı indiriyoruz.

İspiyonlamayacağım, en azından Ray'in tükürdüğü kelimeler ağzımdan çıkmayacak. Zöe ile seviştiğimi asla söylemeyeceğim, çünkü bu benim işim ve kimse bizi birlikte hayal etmek zorunda değil.

Bunu bile saçma bir şekilde kısıkanıyorum.

Hiç kimse tanıdığım en tatlı, en dürüst kadının sırf beni seçtiği için kötü biri olarak görülebileceğini düşünmeye cüret etmemeli.

"Biri bana ne halt açıklasın!" Fabre gerçeği bilmek istiyor, ben de ona istediğini vermeye, bilgiyi yönetmeye çalışıyorum.

"Kişisel sorunlar, Bayım".

"Hayır, değiller," diye yanıtlıyor Ray. "Şimdi mesele tüm takım."

"Hiç sanmıyorum".

"Göreceğiz."

Yine sinirlenmek üzereyim ve sakın kalma planım işe yararsa Cox'un ağzında tek bir diş bile kalmayacak.

Bana doğru bir adım attı, koçun ve tüm takımın önünde bana meydan okudu. Aynı hareketi ben yapsaydım, tüm takım arkadaşlarımın kolları üzerimde . Ama ben en son geldim. Öte yandan o, yardımcı kaptan. saygısına, sevgisine ve geçmişinde mahalle kabadayılığı olan, elleri her zaman kana bulanmış ve her yerde kavgaya karışmış benden daha fazla güvenilirliğe sahip.

Koç, onu fiziksel olarak benden uzaklaştırmak yerine, elini göğsüme koyuyor ve sanki herkese kenara çekilme, geri çekilme ve teslim olma sırasının bende olduğunu söylemek istercesine beni geri itiyor.

Spor dilinde, bu tür jestler ittifaklar ve net pozisyonlar oluşturabilir.

Ve teknisyenimiz şimdi herkese boynuzlunun tarafını tuttuğunu söylüyor.

Hayatta hiçbir şeye ya da hiç kimseye boyun eğmedim ama bu jest, bu sefer, rakibini tekmelemek için hareket etmek isteyen bacak kaslarımı durdurmaya zorluyor beni.

"Hayatlarınızda olanlar özel kalır. Bırakın soyunma odasını, kişisel meselelerinizi bile sahaya taşımazsınız. Takım içinde birbirinize bağlısınız. Siz bir grupsunuz, lanet olsun! Yoldaşsınız. Sahada kardeş gibisiniz, saha dışında ne olursa olsun."

Ray derin bir nefes alır ve göğsünü doldurur: 'Kusura bakma ama Koç, sözlerine tamamen katılıyorum ama asla kız arkadaşımı tavan arasındaki kanepede beceren bir pislikle birlikte oynamayacağım.

"Ne?" Luc Fabre gözlerini kocaman açıyor ve sanki inkârımı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Bu kadar öfkeli olduğunu görmek beni kızdırmıyor.

Bana karşı cildimi yakan şey, Cox'un gerçekleri bildirme konusundaki nezaketsizliği. "Doğruyu mu söylüyor, Novak?" diye soruyor bana.

"Buranın bu tür konuları konuşmak için doğru yer olduğunu sanmıyorum," diye karşılık veriyorum inatla.

Koç oldukça üzgün görünüyor. Sanırım daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamış. Bir futbol takımını sahaya sürüp ne yapmaları gerektiğini emrederek yönetebilirsiniz ama iş maaşınızı ödeyen adamın kız kardeşi için kavga eden iki asabi adamı kontrol altına almaya geldiğinde, size oyunla başa çıkmak için en iyi stratejiyi gösterebilecek kara tahtalar yoktur.

Ray ona arkasından, "Hiç sormak istemedim bayım," der. "Ama sormak zorundayım: Ya ben ya o."

Sinirli bir şekilde gülüyorum, içimden uzanıp gözlerini oyma dürtüsünü bastırıyorum.

Koç başını salladı ve yapması gerektiği gibi herkesi dışarı gönderip aramızdaki sorunları çözmek yerine beni aşağılamaya ve parmağıyla kapıyı göstermeye karar .

"Soyunma odasını terk et, Novak".

Okulda her zaman dışarı atılıyordum. Umurumda değildi; tam tersine, Profesör Robert'in sınıfa gireceği ve daha masasına oturmadan, yüzüme bile bakmadan 'Novak, dışarı' diyeceği anı dört gözle beklerdim. Ve ben, Fransız edebiyatı dersini atladığım için mutlu ve kasıla kasıla koridorlarda dolaşarak sınıftan çıkardım. Ama bu kez, burada, olmayı seçtiğim yerde, tutkumun kalbinin attığı yerde, kendimi bu şekilde dışlanmış hissetmek, küçük alanda kapıya doğru ilerlerken hissettikleri küçümsemeyi gizlemeyen sınıf arkadaşlarımdan gözlerini görmek beni derinden alçaltıyor.

Kendimi hiç şimdiki kadar kötü hissetmemiştim. Başım eğik, yürüyüp gidiyorum.

Avlunun ortasında bir top buluyorum ve öyle güçlü bir vuruş yapıyorum ki top çimenleri kaplayan selvi ağaçlarının ötesine düşüyor. Hiçbir hedefe doğru durmadan ilerliyor, merkezdeki bahçelerin ve beton yapıların yanından geçiyorum. Gömleğimin eteğiyle yanan kaşımı sildim. Kan kumaşı lekeliyor, kötü bir alamet ya da çok erken gelen bir sonun sonucu gibi.

Yürüyorum, yürüyorum, ta ki başka bir top bulup onu yanıma alana kadar, araba yollarından koşuyorum, çiçek kutularının üzerinden geçiyorum ve top sürmeye başlıyorum

Cehennem gibi. Kafamda sadece o ve kendimi tam olarak savunamadığım inancı var, çünkü onu gündeme getirmek ve onu erkek arkadaşını aldatıp en son adamla yatan bir işe yaramaz, kendini futbol tanrısı sanan, gelip şakalar yapan, topu alan ve takım arkadaşlarını sahada parçalayarak küçük düşürmeye çalışan biri gibi göstermek istemiyordum.

Aptalın teki.

Hepsi bu kadar.

Ve şimdi herkes biliyor.

Bu takımda asla bir yer bulamayacağım.

"Eryk?" Top ayağımdan kayıyor ve başımı Leclerc'in psikiyatristi Dr. Duris'e doğru kaldırıyorum.

"Seni buraya beni psikanaliz etmen için mi gönderdiler?", topu geri alıyorum ve bir dizimle diğerinin arasına vuruyorum.

Koyu renk kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle doktor ellerini cebine sokuyor ve salyalarımı gözlemlemek için duraklıyor. Eminim beni inceliyordur ve özellikle öfke kontrolü ve horoz yönetimi konusunda ciddi sorunlarım olduğunu söylemeye hazırdır.

Her halükarda, her ikisi de doğrudur.

"Olanlar hakkında benimle konuşmak ister misin?"

'Hiçbir şey olmadı'.

"Zöe'nin senin için *bir şey* ifade ettiğini sanmıyorum".

Topu alıp içimdeki tüm öfkeyle tekrar vuruyorum ve sahalardan birini sınırlayan ağın üzerinde kaybolduğunu görüyorum.

Nefesimi tutuyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve başımı arkaya atıp bulutları Şubat güneşini gizleyen gökyüzüne bakıyorum.

"Onun hakkında ne biliyorsun ki?!" Daha önce sahip olmadığımız bir güven derecesini geçtiğimi kabul ederek 'sen' demeye cesaret ediyorum.

Ben bir basamağa çöküp oturuyorum, o ise beklenmedik bir şekilde yanıma oturuyor.

"Neye ihtiyaç olduğunu biliyorum.

"Bilginiz ne için kullanılmalı?"

"Seni daha iyi anlamak için.

"Anlaşılabilecek bir şey yok," diyerek kaldırıma bakıyorum ve gerçekleri saklamıyorum. "Ben kötü bir takım arkadaşayım. Beni takımdan çıkarmakta haklılar.

Bölüm. Başkana teslim etmeden önce bunu raporlarınıza yazın".

"Eryk, yanında Dr. Duris'in olduğunu düşünme. Şu anda beni sadece Zöe'nin kayınbiraderi olarak düşünebilirsin. Bu konuşmayı bana işlerin nasıl gittiğini açıklamak için kullan, bunun tüm ekip üzerinde yaratacağı etkinin ötesinde."

Yüzümü ovuyorum. Boğazım kurudu ve dudaklarım kurudu. Saçımı geriye doğru çekiyorum ve daha sıkı bir at kuyruğu yapmak için lastiğini çıkarıyorum. Bu beni rahatlatan, düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmam için bana zaman veren bir hareket. Bazen gergin olduğumda yaparım, diğer durumlarda, bunun gibi, sadece beni gerginleştirmeye yarar.

Bunu bildiğinden eminim, psikopatların dilini öğrenmiş olmalı.

"Böyle biteceğini biliyordum".

"Ne gibi?"

"Onu tekrar gördüğümde, ona tekrar aşık olacağımdan emindim. Dünyayı dolaşabilir, yıllarca ortadan kaybolabilirdim ama geri döndüğümde ona her zaman aşık olacaktım. Her zaman."

"Peki, mesafeli olduğunuzda, kendinizi romantik olarak bağlı görmüyor musunuz?"

"Sadece içimde olduğunu biliyorum. Kesin gibi. Hayatımda pek çok kız oldu ama burada...", yumruğumu göğsüme vuruyorum, "hep o oldu. Geçen gün gördün. İçimde attığını bile hissettin."

Nolan Duris başını sallıyor. Gözlerime bakarak beni utandırmıyor, sadece sohbet ediyor. Onun benim için bir yabancı, ama Zöe için aileden biri olduğunu bilmek beni daha rahat hissettiriyor, sanki ona ya da bana asla ihanet etmeyecek biriyle konuştuğumdan eminim.

"Sen mi geçtin? Ray bu yüzden patladı, değil mi?"

"Cox'un evinde, kanepesinde seviştik".

"Kahretsin!"

'Onu uzun zamandır aldatıyormuş'.

"Gerçekten mi?" Oldukça şaşırdı. Onu çok az tanıyorum ama gözlerindeki ifadeden tiksindiğini de söyleyebilirim. "Bilmiyordum."

"Ancak soyunma odasında herkes bunu biliyor. Ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Soyunma odasında neler olup bittiğini inceleyeceğiz, ama şimdi sizden bahsedelim".

"Şimdi bana ne olacak?"

'Başkan karar verecek'.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Kuşkusuz sizinle yüzleşmek isteyecektir. Sizin yerinizde olsam, kelimelerimi dozunda kullanır ve bazı imajları çağrıştırmaktan kaçınırdım. Ne demek istediğimi anladınız mı bilmiyorum.

"Tabii ki. Onun yanında seks, kanepeler, kız kardeş... kelimelerini telaffuz etmeye cesaret edemem."

"Kesinlikle," diye kıkırdıyor. "Ailedeki kadınları çok kıskanır, bu yüzden sizi Zöe ile uygunsuz bir bağlamda hayal etmesine yol açmaktan kaçının. Boğa burcu insanların düşüncelerini bile kontrol etmeye çalışma eğilimindedir, bu yüzden sizi ondan uzaklaştırmaya çalışacak ve onu hak etmediğinize sizi ikna edecektir. Onu aklınızdan çıkarmanızı talep edecek ve bunu yapacaktır çünkü çoğu zaman istediğini elde etmeyi başarır. Belli bir güce sahip olduğunu bilir ve bunu sonuna kadar kullanır. Eğer güçlü olursanız ve onu boynuzlarından tutabileceğinizi gösterirseniz, o zaman her şey yoluna girecektir. Zayıf olduğunuzu kanıtlarsanız, bocalarsanız, sizi kız kardeşi için tamamen uygunsuz bulacaktır'.

"Ray, Zöe için asla uygun değildi ama o bunu kabul etti."

"O, senin aksine, kendisinin manipüle edilmesine izin veriyor. O kontrol edilmesi kolay bir adam. Öte yandan sen öyle değilsin. Cox gibi adamlar onu çok sıkıyor. Senin gibiler ise onu tahrik ediyor. Onun bir strateji geliştirmesini sağlamalısınız, ancak o zaman sizi gözlemleyecek, inceleyecek ve gerçekte nasıl hissettiğinizi anlayacaktır.

"Ya başarısız olursam?"

"Aşkta her zaman bir risk payı olmalıdır, aksi takdirde hiçbir fetih değerli değildir."

"Bugünkü kavgayla ilgili olarak... Disiplin tedbirleri alınacağını düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle. Şu andan itibaren takıma entegre olman kolay olmayacak. Daha yeni geldin ve takım arkadaşlarından birinin kız arkadaşıyla yattın. Soyunma odasında bu tür şeylerin çok büyük bir ağırlığı vardır. İhlal edilemeyecek kurallar var".

"Bunu iyi biliyorum.

"Sorun şu ki, sadece takımınızdaki başka bir oyuncunun kadınıyla ilgili bir hata yapmakla kalmadınız, aynı zamanda başkanınızın kız kardeşini seçtiniz. Bundan daha kötüsü olamazdı."

"Ray'den önce oradaydım," diye itiraf ediyorum hiç düşünmeden.

"Biliyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Şatoda dedikodular almış başını gidiyor.

"Novak!"

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

İkimiz de ayağa fırlıyoruz ve az önce adımı küçümseyerek söyleyen gürleyen sese doğru dönüyoruz.

Boğa gibi sert ve öfkeli olan Taurus Leclerc, yapılardan birinin girişinin önünde sert bir şekilde duruyor. Merdivenin üstünde. Yüksekte. Bir tanrı gibi hüküm vermeye hazır.

Koyu renk takım elbisesi içinde, kolunu öne eğmiş, sanki belli bir nezaketi korumaya çalışan bir aristokratmış gibi, beni spor merkezinin bahçesine gömmeyi tercih edeceği halde, sanki bunu gerçekten yapmak zorundaymışım gibi ayaklarına kapanmamı bekliyor, çünkü benden henüz kavrayamadığım bir şey talep ediyor.

"Günaydın Başkan".

Kibar selamıma cevap vermiyor, doktora anlaşılmaz bir bakış atıyor ve sonra çok özel bir şekilde başını sallıyor.

"Beni takip edin.

Duris ve ben hızlıca el sıkışıyoruz ve kendimi, bana hiç aldırış etmeden, sanki her şey onun hakkıymış gibi iç koridorlarda geçit töreni yapan

Taurus'un geniş omuzlarının arkasında yürürken buluyorum. Arkasında durmamı talep ediyor ve bunu benden istediği için değil, sadece sanki onun yanında yürümeye hakkım yokmuş gibi bir mesafe talep ettiğini hissettiğim için yapıyor.

Sessiz ve suçlu bir şekilde, karar verdiği hedefe doğru onu takip ediyorum, ta ki bir köşeyi dönüp kendimizi çıkmaz bir sokakta bulana kadar.

Beklenmedik bir şekilde ellerini üzerimde buluyorum, parmakları gömleğimin yakasını kavırıyor, yeşil zümrüt yüzüğü çenemin yanında parlıyor, öfkeli gözleri benimkileri delip geçiyor ve hiç beklemediğim bir güç bana doğru savruluyor.

Taurus Leclerc beni kelimenin tam anlamıyla duvara yapıştırdı. Duvar da bir çivi olsaydı, beni ona asar ve sonra beni keskin okları için bir dürbün olarak kullanırdı.

"Başını boynundan ayırmamam için bana tek bir neden söyle, sadece bir tane."

"Bu size yakışmıyor Başkan. Gerektiğinde bir hayvan olabilirim'.

"Tekrar deneyin.

Bir sebep mi istiyorsun? Ona bir tane vereceğim.

"Cox ona hep ihanet etti. Onu hak etmiyor.

Kumaşı daha sıkı sıkıyor, yumruklarını şahdamarıma bastırıyor.

"Tekrar deneyin.

Hiçbir cevaptan memnun olmadığından ve beni onun benim için belirlediğinden farklı bir konuma getirebilecek hiçbir açıklama olmadığından korktuğumdan, her zaman bir değeri olması gereken samimiyeti tercih ediyorum.

"Ben ondan önce oradaydım".

"Son bir denemen var.

"Ben... onu seviyorum. Her zaman sevdim."

Ve ona söyledim. Doğal olmayan bir kendini koruma duygusuyla bunu Zöe'ye açıklamadım ama kardeşine hiç sorun çıkarmadan yüzüne vuracağım.

Öfkeyle pufluyor, sanki az önce verdiğim karşılık onun ayaklarını yerden gibi, beni bırakıp ceketini düzeltiyor, saçlarını da yeniden düzenliyor.

Vurdumduymaz ve sakın tavrına geri dönüyor, ancak hayatımın kendi ellerinde olduğunu söylemek istercesine bana bakmaktan da geri durmuyor.

"Sana ve kariyerine ne yapacağıma karar vermek için bir günümü ayıracajım. Para cezasına çarptırılacak ve diğer takım arkadaşlarından ayrı tutulacaksın. Antrenmanlara devam edeceksin ama bu Pazar oynayacağını garanti etmiyorum. Şimdi gözümün önünden kaybol ve işine git."

Bakışlarımla boyun eğmiyorum, bu yüzden yürüdüğümüz koridora devam etmek için etrafından dolaşmam gereken birkaç saniye boyunca onunkini tutuyorum.

"Zöe'ye bir daha yaklaşırsan seni temin ederim ki bir daha asla futbol sahasına ayak basamayacaksın."

"Bana bunu soramazsınız.

"Her şeyi yapabilirim".

"Hayır!" Yumruklarımı sıkıyorum, ne demek istediğimi anlatmak istiyorum. Bana yaptığı muamelenin aynısını yapmak istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. Önümde başkan olduğu için değil, sadece Zöe'nin çok sevdiği kardeşi, ilahi, inanılmaz, yüce, Taurus Leclerc'in kılına bile dokunmaya cüret ettiğimi bildiği için kendini kötü hissedebileceğini hayal ettiğim için kendimi tutuyorum.

Siktir et onu!

"Bir daha benimle bu şekilde çelişmeye cüret edersen, sözleşmeni alır, yüzüne karşı yırtar ve her bir kâğıt parçasını yutmaya zorlarım."

"Ne zaman istersen yapabilirsin, çünkü kız kardeşinden uzak durmaya hiç niyetim yok."

"Bana bir daha karşı gelersen, Novak, onu bir daha fotoğraflarda görmene bile izin vermem. Şimdi sabrım tükenmeden ve kaderin hakkında acele bir karar vermeden önce git işini yap."

Ona arkamı dönüyorum ve üç metre sonra koridorda arkamı dönüp ona sesleniyorum.

"Başkan," diye orta parmağımı kaldırıp ona gösteriyorum.

Yüzüne bile bakmıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Eryk," diye arkamdan bağılıyor.

Ona cevap vermeyeceğim. Siktir et onu!

Zihnim bir an bile rahat durmadı. Bu sabah Ray'in çatı katından ayrıldıktan sonra duş almak için hızla şatonun önünden geçtim. Neyse ki aile kahvaltısını atlardım ve tek büyük hikayemi bitirdikten sonra yanımda getirdiğim kocaman kırmızı gözlerimi kimseye göstermemeyi başardım. Ancak şimdi, ağlama belirtilerini makyajla iyice kapatmış olmama rağmen, olanları gizlemekte zorlanmaya başladım, özellikle de Holding'in ofislerinin bulunduğu binanın çalışma odasında beni izleyen ve birbirlerine sorgulayıcı bakışlar atan kızlardan.

Crystal'ın masasına eğilip ikinci kez Leclerc Production TV dizisi tanıtım gecesinin konuk listesini kontrol ediyorum.

Eryk'in dönüşünden sonra hayatın beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yokken, şiddetle arzuladığım Leclerc oyuncularının isimlerini tekrar okuyarak homurdanıyorum.

Katılımlarını teklif ettiğim için pişmanım, lanet olsun!

"Konuk listesi tamam," diye onaylıyorum.

"Ya sen?" Karnı iyice belirginleşmeye başlayan Venüs bana yaklaşıp elimdeki kâğıtları alıyor. "Artık o kadar hevesli görünmüyorsun. Bizimle birlikte bu etkinliği düzenlemek için çok çaba sarf ettin, ama şimdi burada olmaktan bile sıkılmış görünüyorsun."

"Din-din-din-din," diye mırıldanıyor kız kardeşim, ayaklarını masasına dayamış ve yeni bir çift Louboutin'in tertemiz kırmızı tabanlarını sergiliyor. "Radar açık."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor baldızımız.

"Hamile kadınlarınki tabii ki".

Crystal kıkırdıyor, döner koltuğunda sallanıyor: 'Chantal'a göre hamile olduğun için komşunun ruh haline daha çok dikkat ediyormuşsun.

"Bana apaçık görünüyor, benimki o kadar sallanıyor ki artık başkalarındaki nüansları ayırt etmeyi öğrendim".

"Merak etme Boğa Venüs," diye tekrar dürtüyor Yengeç onu, "burada hormonları çalkantı içinde olan tek kişi sen değilsin." Bana doğru gelen bakış ve ardından muzip bir sırıtış, beni karşılık vermeye itiyor.

'Kargaşa içinde hormonlarım yok'.

"Garip, çünkü bir an sessiz kalsak, ola yaptıklarını ve *Eryk, kapıyı kır* ya da Krum'un *dediği gibi, beni baştan aşağı kır, Novak*, diye bağırdıklarını duyabilirdik." Sonra diğerlerine döndü. "Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Havaya nüfuz eden erotizm hakkında hiçbir fikriniz yok. Tüyler ürpertici bir şey. Porno olmadan porno izlemek gibi ama bir olay örgüsü var."

Cry şöyle diyor: 'Konu pornosu olmadan porno olacağını sanmıyorum.

"Ve sonra, geçen gün," diye devam ediyor kızıl saçlı, "Leclerc'in yeni transferi elektrokardiyogramda . Düşünsenize, bizim Balık, tıbbi muayenelerin yapıldığı odaya girdiğinde kalbi *güm* diye atmaya başladı" ve sandalyesinde sanki... Tanrım, sanki bir kadını iten bir erkekmiş gibi çırpınmaya başladı. "Ve *bum, bum* ve *bum...*"

"Anladık!" diye sözünü kesiyor Crystal.

'Sana porno olmadan porno olduğunu söylemiştim'.

Venüs açıklıyor: 'Belki de buna romantizm deniyordur?

"Çok mide bulandırıcısın,
Denizci. Kız kardeşim tam bir
deli.

Zarif bir şekilde ayağa kalktığını ve dar deri longuette'yle tahtaya doğru yürüdüğünü, pembe keçeli kalemi alıp yazmaya başladığını görüyoruz: *Kara Hanedan Serisi #7 - Pisces* .

"Hayır-hayır-hayır-hayır!", ona yetiştim, hikayemi yedi numaralı sezon için kullanma ürkütücü fikrini zihninden ve karatahtasından silmeye hazırdım.

"Hayatımda heyecan verici hiçbir şey yok. Bunu aklından çıkar.
Yok artık!"

"Neden, sevgilim? Dünya futbolcuların etrafında dönen dedikodulara bayılır. Bu her zaman böyle olmuştur. Aslında bunu daha önce düşünmeliydiniz, en başından itibaren saygın erkek hedef kitlenin büyük bir bölümüne sahip olurduk".

"Anlamıyorum," diye devam eder Crystal. "İlk önce ne düşünmen gerekiyordu? Birkaç parça eksik." Sonra sanki bir ampul yanmış gibi, "Aman Tanrım!" diye haykırır. Sen ve Novak mı? Cidden mi? Koç çıldıracak."

Başak burcunu görene kadar bekle.

"Bir an duralım," diye araya girdi Venüs. "Chantal, yaratıcı ruhunu çok takdir ediyoruz ama bence bunu bir kenara bırakıp Zöe'ye durumu açıklaması için bir şans vermenin zamanı geldi. Sabahtan beri bize bir şeyler anlatmak istiyor ama bir türlü cesaret edemiyor. Değil mi?"

Elimi sıkıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. Hamile olduğu için yanakları daha etli ve yüzü o kadar tatlı hatlara bürünmüş ki daha da genç görünüyor.

"Şey..." diye iç geçirdim. "Aslında sana anlatacak çok şeyim var."

"Ağlayın, not alın!" ablam parmaklarını şıklatıyor ve üçümüz de ona ters ters bakıyoruz.

"Nereden başlamamı istersiniz?"

"Pornodan tabii ki!" diye tekrar karşılık veriyor.

Bir iç arama sesi bizi böldü ve rahatlayayım mı yoksa içimi dökme fırsatını kaçırdığım için üzüleyim mi bilemiyorum.

Crystal sekreteri hoparlöre alan telefon düğmesine basar ve kadının konuşması odaya yayılır: 'Bay Leclerc az önce geldi ve Bayan Zöe'yi ofisinde bekliyor.

Kızların gözleri beni işaret ediyor.

"Adamın zamanlaması çok iyi!" diye mırıldanıyor Chantal.

"Ben de seninle geleceğim." Venüs elimden tuttu ve birlikte ağabeyimin çalışma odasına gittik.

Kısa yolculuk boyunca düşünebildiğim tek şey bu çağrının neyle ilgili . Genellikle, resmi olmayan bir toplantı söz konusu olduğunda, patron doğrudan ofisimize gelir, ancak bu sefer sanki bir ders veya daha kötüsü bir işten çıkarma mektubu almak üzere olan bir çalışanmışım gibi beni özellikle istedi.

Ya her şeyi biliyorsa?

Tanrım, düşünceler aceleyle üst üste geliyor. Koridor daralmaya başlıyor. Olayların başlamasından sadece birkaç saat sonra kardeşimin çoktan haberdar olmuş olabileceği şüphesi midemi bulandırıyor. Bazen Tanrı'dan bile beter oluyor.

Erkek kardeşlerim beni çok kıskanır. Ailelerinin soy ağacına bakmadan erkeklerle çıkmamı asla kabul etmediler. Beni her zaman sorumluluk sahibi ve vicdanlı küçük kız kardeş, kontrol edilemez Chantal'ın tam zıttı olarak gördüler ve sonuçlarını gözden geçirmeden hafif davrandığımı düşünebilecekleri fikri bile dizlerimi titretiyor.

Üzerinde Président Taurus Leclerc yazan kapıdan girmeden hemen önce arkadaşı beni omuzlarımdan tutuyor. Sanki bunun kolay bir karşılaşma olmayacağını hissetmiş gibi derin bir nefes alıyor ve bana sempatik bir şekilde gülümseyerek şöyle diyor: 'Muhtemelen

Taurus'un bana işinizi anlattığını biliyorum, ama Eryk ile birbirinizi uzun zamandır tanıdığınızı biliyorum, bu yüzden size ne anlatmak istiyorsa, bununla bir ilgisi olduğunu varsayarsak, bilin ki biz,' karnını okşuyor, 'sizin tarafınızdayız.

"Desteyiniz için teşekkür ederim," diyerek hala kucağında duran parmaklarını kapatıyorum, "ama ben yanlış bir şey yapmadım. Vicdanım rahat."

Bu doğru değil.

Tam olarak değil.

Ancak, eylemlerinizin etkileriyle karşı karşıya kaldığınızda, doğru olduklarını düşündüğünüz için değil, sadece belirli seçimleri yaptığımızda mutlu olduğumuz için nedenlerinizi savunmanız önemlidir. Mutluluğumu korumak niyetindeyim.

", " dedi gözümü sıkarak, "Venüs *artı* göbek eşittir Evcil boğa'.

Gülüyoruz ve içeri girer girmez şakasının anlamını fark ediyorum.

Kardeşim arkasını dönüyor ve bahar odaya gelmiş gibi görünüyor. Muhtemelen sadece beni bekliyordu, bu yüzden arkadaşınıninkiyle kesişir kesişmez bakışlarının nasıl aydınlandığı çok açık.

Ceketini çıkarıp masanın önündeki iki sandalyeden birinin üzerine bırakıyor. Endişeli bir bakışını bana ayırarak hızlı adımlarla bize doğru ilerliyor ve sonra yüz ifadesini tamamen değiştirerek ortasına uzanıyor.

İki parmağını dudaklarına götürüp bir öpücük konduruyor, ardından parmak uçlarını Venüs'ün karnına koyarak bebeğine (ya da küçük kızına, henüz bilmiyoruz) uzanan hafif, gizli, nazik bir okşama yapıyor. Bebeğine saygılarını sunduktan sonra, ağzını aşkının kine dayar. Selamlaşmaları havaya karışır ve böylece kısa bir süre sona erer.

hassasiyet anı.

"Buraya Venüs'le mi geldin?" diye bana hitap ediyor. "Yanılıyorsunuz."

"Kız kardeşinize saldırabileceğinizi düşünüyorsanız, kim bilir hangi dram için

leclerchian, sen kandırılıyorsun'.

'Zöe'nin bir savunma avukatına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

"Hayatını kontrol etmeye çalışan bir kardeş bile değil".

"Ben kontrol etmem, korurum".

İkisi de birkaç dakika boyunca bu şekilde devam ediyor, varlığını unutuyor ve havayı sadece birlikte olduklarında hissedilebilecek özel bir yakınlıkla dolduruyorlar. Eğer mümkünse, şimdi bir çocuk bekliyorlar,

her zamankinden daha yakın görünüyor. Boğa ve Venüs'ün önünde durmak, iki kişiyi görmek ama birinin aurasını hissetmek gibidir. Çünkü birlikte birleşirler ve ne olursa olsun içinize girerler.

"Duyduğumuza göre onu neyden korumaya çalışıyormuşsunuz! Duygularından mı? İlk aşkımdan mı?"

"Onu çağırmadım çünkü duygusal seçimlerini onaylamadığımı söylemek niyetindeyim. Duygular seçilmez. Onun kalbini manipüle etmeme asla izin vermem, ancak ikimizin de meselenin bir parçasını kaçırdığı açık, bu yüzden oğlumun size aktardığı kavgacı itkiyi bir an için bir kenara bırakırsanız, genç bayan," parmağıyla beni işaret ediyor, "erkek arkadaşının evinde yeni futbolcumla seks yaptığı için derinden *öfkelendiğimi* bilirsiniz."

Venüs ağzını kocaman açıp başını bana doğru çeviriyor ama hemen kendini toparlayıp kılıcıyla beni savunuyor.

"Ne olmuş yani? Yeni satın aldığın şeyi kıskanıyor musun?"

"Bana karşı birlik olma Venüs, bu sana yakışmıyor."

"Ve içinde senin miniğini taşıyan kadını üzmem istemezsin".

"Devam edin," diyorum. "Ben rahatıma bakacağım. Bitirir bitirmez bana hayatım hakkında sorular sor. Ne de olsa onu yaşayan tek kişi benim."

Onların bakışları üzerinde durmuyorum ama bu sessizlik, durmaksızın varsayımlar üreten zihnimin gözünden kaçmıyor.

Masanın karşısındaki koltuğa oturduğumda ikisinin de ortaya çıktığını gördüm.

Kral tahtında otururken, kraliçesi de onun kalçasına oturur. Venüs, Boğa burcunu kendi iradesine boyun eğdirmeyi başaracağını anlatmaya çalışırken bazı grotesk yüz ifadeleri takınıyor. Kardeşim ise, dünyada ona güven verebilecek tek kişinin varlığıyla yumuşatılmış olsa da, yüzünde beliren hayal kırıklığını zapt edemiyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum soğuk bir şekilde, kısa keserek. İçimde kendimi zayıf hissediyorum ama dışımda, yıllar boyunca inşa etmek için mücadele ettiğim zırhı göstermeye çalışıyorum.

'Bütün Leclerc bunu biliyor'.

"Aman Tanrım." Yüzümü kapattım, çok utanmıştım.

Olanlar çok ama çok ciddi. Bunların erkekler arasında olabilecek şeyler düşünebilirsiniz. Ve, evet, doğru, bu ihanet olabilir

Ancak takım kavramının aile kavramına çok benzediği sporda böyle bir şeye izin verilemez. Bir imzadan daha değerli olan yazılı olmayan kurallar vardır.

"Bu sabah koç beni aradı ve çok acil bir mesele için spor merkezine gelmemi istedi. Takıma ulaştığımda kaosla karşılaştım".

"Ne oldu?" Kalbim boğazıma düğümleniyor, Eryk'in başının belada olabileceği fikri bile midemi bulandırıyor.

'Cox ve Novak soyunma odasında kavga etti ve böyle bir olayın toplum için ne anlama geldiğini biliyorsunuz'.

"Bu da ne demek oluyor?" diye yankılanır Venüs. "Zöe ve Eryk'in insan olduğu mu?".

Ayağa kalktım ve ofiste bir ileri bir geri yürümeye başladım. Kaçınmaya çalıştığım en kötü sonuç az önce kendini gösterdi.

Hepsi benim hatam. Sonunun böyle olacağını biliyordum. Ray'e gerçeği asla söylememeliydim.

'Eğer basın böyle bir şeyi öğrenirse, son transferim sadece kulübünün değil, iş arkadaşlarının da saygısını kaybeder. Onlar için daha başlamadan bitmiştir. Onun hakkında harika bir futbolcu olduğu değil, takım arkadaşlarından kadın çaldığı söylenecek. Odak noktası tamamen özel hayatına kayacaktır. Sizinkine. Bizimkine. Tüm hanedanlığın. Tekrar'. Yumruğunu masaya vuruyor ve ben de o anda durup bakışlarını inceliyorum, bana gerçekten kızgın mı yoksa her zamanki gibi işleri idare etmeye mi çalışıyor anlamaya çalışıyorum. "Bizim ailemizde dünyanın üzerimize atmak için sabırsızlandığı çamura ara verebileceğimiz bir aydan daha uzun süren bir an, herhangi bir an olmaması mümkün mü?"

"Kız kardeşinizin ilişkisini bir iş sorunu olarak değerlendirmek zorunda mıyız?"

"Maalesef, evet".

Hiçbir şey umurumda değil, gerekçelerimi savunmak bile. Şu anda, tıpkı kardeşimden onu tedavi ettirmesini istediğim zaman olduğu gibi, benim için önemli olan sadece değer verdiğim kişinin kaderi.

"Eryk'in bir disiplin cezası olacak mı?" diye soruyorum.

"Hem o hem de Ray yumruklaştıkları için para cezasına çarptırılacaklar. Herkesin dilinde olmasına rağmen bunun neden böyle olduğu toplum için bir mesele değil. Bu sadece bir zaman meselesi, Zöe. Medya bunu öğrenecek, bu yüzden darbeyi savuşturmaya hazır ol."

Başımı sallıyorum, şimdiden gelecek hakaret yağmurunu hayal ediyorum. Bir futbolcunun menajeri olarak varsayımsal kariyerimin önü kesilecek. Oyuncudan oyuncuya geçen, tüm soyunma odasının dengesini bozan bir kötü olarak tasvir edileceğim. Eğer takım Pazar günü evinde kaybederse, taraftarlar beni suçlayacak. Eğer Eryk oynamazsa, gazeteciler onun takım arkadaşlarından birinin kız arkadaşıyla yattığı için kadrodan çıkarıldığını söyleyecek. Ve eğer Ray sahada yetersiz olduğunu kanıtlarsa, bunun onu aldatan eski kız arkadaşının suçu olduğunu yazacaklar.

Hangi açıdan bakarsanız bakın, tüm kötülüklerin sebebi ben olacağım.

Sandalyemde geriye düşüyorum ve yüzümü kapatıyorum. İçimden ağlamak geliyor ama kendimi tutuyorum.

"Özür dilerim, bu kadar sorun çıkarmak istememiştim".

"Taurus, bir şey söyle. Bu onun hatası değil."

"Bunun yerine benim hatam," diye yenilgiyi kabul ediyorum. "Destegin için minnettarım Venüs, ama bu sefer savunulacak bir yanım yok. Asla sahip olmamalıydım...."

"Ne?!" diye sözümü kesti. "Sevmek için mi? Arzuladığın kişiyle birlikte olmak için mi?"

"Zöe aşk ve seks hayatını istediği gibi yaşamakta özgürdür," diye şaşırtıyor beni Taurus. "İkincisinin ayrıntılarını bilmemeyi tercih ederdim ama artık bitti. Bazen anlamadığınız şey," diyerek kadının çenesini, "siz de dahil, sıradan insanlar değilsiniz. Yüzyıllardır skandallara konu olmuş bir ailenin parçasısınız. Bu bizim DNA'mızda var, biz böyle yaşıyoruz: sürekli spot ışıkları altında. Diğer insanların merakıyla uğraşmak günlük hayatımızın bir parçası. Eğer ben bunları düşünmek için etrafta olmasaydım, Venüs paparazziler peşinde olmadan Paris'te dolaşamazdı. Scorpio günün her saati çılgın hayranlarıyla dolup taşardı. Crystal'a er ya da geç her gün yüzlerce mektup gönderen takipçiler katılacaktı ve siz, şimdi, eğer bu hikaye halka açık olsaydı, bir daha asla kaleden dışarı adım atamayacaktınız. Ama nasıl olsa her şeyi düşünen Yüce Tanrınız var, değil mi?".

Başımı eğip akıllıca cevap vermeye çalışıyorum ama şu anda tek düşündüğüm onun haklı olduğu ve olayları farklı şekilde ele almam gerektiği.

"Sorun ne, Zöe?" diye soruyor.

"Yok bir şey, sorun yok. Her şeyi halledeceğim."

"Her şeyi içinde tutmayı bırak. Bana bak, lütfen."

Bir tanrı gibi, kucağında oturan arkadaşı tarafından sürekli okşanan ona bakıyorum.

Sert, haşın ve üzerine oturan nezaketle aydınlanmış bir halde elini Venüs'ün kucağında tutuyor, sesinin tonunu yumuşatıyor ve büyük bir içtenlikle bana şöyle diyor: 'Seni azarlamıyorum. Kimi sevdiğim benim için önemli değil. Ama seni ve ailenin geri kalanını korumak her zaman benim görevim. Şimdi bana seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle'.

"Eryk'in etkilenmesini istemiyorum. Hele de yeni gelmişken."

Taurus homurdanır ve göz kapaklarını ovuşturur. 'Pazar günü kadroda yer almayacak.

"Bunu ona yapamazsın. Bu adil değil!" diye ısrarla karşılık veriyorum.

'Yani karar verildi'.

"Buraya gelmek için çok çalıştı. Oynamayı çok önemsiyor. Onun bu hayalini yıkmayın. Baskı altındayken daha iyi performans gösteriyor, ona özel hayatındaki adamın futbolculuğuyla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlama şansı verin ve göreceksiniz ki er ya da geç yeteneğiyle tüm dedikoduları susturabilecek. Bırakın onun oyunu konuşsun, gazetelerin yazılı kağıtları değil'.

"Hayır." Bu onun eşsiz ve alışılmadık cevabıdır.

"Anlıyorum," diye başımı salladım. "Kenara çekilmem gerekiyor. İstedğin bu mu?"

"Er ya da geç oraya kendi başına gideceğini biliyordum. Senden asla istemezdim."

"Bu pes etmek anlamına gelmiyor," diye devam ediyor Venüs, "sabırla doğru anı beklemek anlamına geliyor.

Partnerine toplum içinde dokunabilmek için bile yıllarca beklemiş olan ondan daha iyi kimse bana böyle bir öneride bulunamazdı.

Kafamın karışık olduğunu düşünüyordum, bugün daha da karışık. Kırletmek en iyi seçenek, Eryk'in şampiyonaya başlamasını kurtarabilecek tek seçenek.

Taurus, "Novak'ı savunma şeklinizden çok etkilendim," diye yorum yaptı.

"Ben sadece objektif davranıyorum ama o da beni hayal kırıklığına uğrattı".

İkisi de kaşlarını çatar, birbirlerine şaşkınlıkla bakarlar.

"Ne demek istiyorsun?" Kardeşimi şimdiden koruyucu melek modunda görebiliyorum.

Derin bir nefes aldım ve ona gerçeği söyledim: 'Ray beni uzun zamandır aldatıyordu. Eryk biliyordu ve bana söylemedi. Son zamanlarda Paris'te olduğunu biliyorum ama beni uyarması gerekirdi, özellikle de daha önce...".

"Onunla yatmak için mi?" diye tamamlar.

"Evet. O günlerde kendimi hatalı, derinden suçlu, eski bir tutkunun ağına düşmek için sabırsızlanan yüzeysel bir insan gibi hissediyordum. İşlerin nasıl yürüdüğünü bana en başından anlatmış olsaydı, yaptığımız şeyin kirli değil temiz olduğunu bilirdim."

Venüs'ün berrak gözleri beni arıyor. "İstediğiniz kişiyle birlikte olduğunuzda, aşk kadar saf bir şeyi kirletebilecek hiçbir leke olmadığına inanıyorum."

Onun cümlesi beni şaşırtıyor ve kötü anlamda değil; öte yandan erkek kardeşimin eski sevgilimin kaçamaklarına kayıtsız kalması beni endişelendiriyor. Eğer bu onun kontrolünde olmayan bir haber olsaydı, şimdi masasının etrafında volta atıyor, odanın içinde ileri bir geri yürüyor, küçük kız kardeşine saygısızlık eden adama bunu ödetmenin bir yolunu buluyor olurdu.

Bunun yerine sessizce duruyor, beni izliyor, intikam almak yerine düşüncelerimi gözetlemeye çalışıyor.

Gözlerimi kısarak bakışlarına karşılık veriyorum ve bakışlarımla onu gözlem altında tuttuğumu söylüyorum.

Ray'in beni aldattığını önceden bilseydi, bana söylerdi, değil mi?

Artık emin değilim.

Öte yandan, söz konusu Taurus Leclerc olduğunda, hiçbir kesinlik yoktur.

"Söyle bana Zöe," diye hitap ediyor sonunda, "sana en ağır gelen ihanet nedir?"

"Sahip olduğum en sevgili adamın." İkisinden de ayrılmak isteyerek ayağa kalktım. Başka bir şey söylemeden, çünkü anladıklarını düşünüyorum, kapıya doğru yürüyorum ve çıkıyorum.

Tüm kalbimle kardeşimin hiçbir şey bilmediğini ve böyle bir gerçeği benden saklamadığını umuyorum. Keşke yanılmış olsaydım ve onu bana ihanet edenler listesine eklemekten kaçınmak isterdim.

Bunu kabul edemem.

Aceleyle, sadece çantamı almak için ofise giriyorum. Chantal ve Crystal bana bakıp Taurus'la karşılaşmamı ayrıntılı bir şekilde anlatmamı bekliyorlar, ama ben onları şımartmıyorum ve aceleyle

Koridor, kendimi izole edebileceğim bir yer aramak ve bu son telaşlı günleri gözden geçirmek için.

Terasa yerleştirilmiş hasır koltuklarda rahatıma bakıyorum. Paltoma sarınıyorum ve bizimkinden daha küçük binaların çatılarına bakıyorum, sanki ailemin güçlü yapısının sadece ana hatlarıymış gibi.

Düşünceler geri sarıyor ve ona döndüğünde tekrar birlikte olacağımıza dair söz verdiğim güne geliyor. İçindeki tüm saflıkla duygularını elinde tutan, onları saklayan ve doğru zamanda kalbine geri koyan 14 yaşındaki halimin naifliğini hatırlayarak gülümsüyorum.

Belki de olan buydu. Verdiğimiz sözü cebimizde tuttuk, yerine getirmeyi bekledik. Bir yanım kendini hayali bir aynada böylesine şefkatle gözlemliyor, diğer yanım eylemlerinin ağırlığını onu ezmeye hazır hissediyor. Asla oluşamayacak bir çiftin yansımasını paramparça etmek için.

Şimdi olmaz.

Cep telefonum cebimde titriyor ve onu

alıyorum. Merhaba küçük balık.

Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. Ona hiçbir zaman telefon numaramı vermedim ve geri döndüğünden beri hep onunkini almış olmama rağmen, onu aradığım nadir durumlarda bunu isimsiz olarak yapma zahmetine girdim.

ZÖE: Numaramı nasıl aldığını sormayacağım. Bilmek istemiyorum.

Seninle konuşmalıyım. Buluşmamız lazım.

ZÖE: Ben zaten her şeyi biliyorum. Ve hayır, birbirimizi bir daha görmeyeceğiz.

ERYK: Bana hala kızgın mısın?

ZÖE: Evet ve uzun bir süre daha öyle olacağım.

ERYK: Bunun beni seni aramaya da teşvik ettiğini biliyor musun? ZÖE: Maalesef bunun farkındayım.

ERYK: Yani artık beni görmek

istemiyor musun? ZÖE: Şimdilik hayır.

Hemen cevap vermediği için, davranışlarıma bir açıklama bulamadan ekrana baktığını hayal ediyorum. Dün gece

Gerçeği sakladığı için pratikte kovuldu ve abarttığını bilsem de, bir parçam onun ihanetinin benim için Ray'inkinden daha ağır olduğunu anlamasını istiyor.

ERYK: İlk kez mesajlaştığımızı düşünüyordum. O zaman bana numaranı vermen için seni neden zorlamadığımı açıklayamıyorum.

ZÖE: Ben sana vermezdim.

Hepsi görülecekti. Ama şimdi elimde, ha-ha! ZÖE: Peki onunla ne yapacaksın?

ERYK: Gecenin bir yarısı erotik video aramaları.

ZÖE: Antrenmanda olman gerekmiyor mu?

ERYK: Düşünmek için durdum.

ZÖE: Ne hakkında?

Sana.

Bu kadar içten ve ani cevabı beni rahatsız ediyor. Nasıl cevap vereceğimi düşünmek için duraksıyorum ama yazacağım her şeyin çok fazla olacağını biliyorum.

Orada mısın?

ZÖE: Evet.

Bana bir şey söyle, . İhtiyacım var.

Beklenmedik bir şekilde, sözleri beni derinden sarsıyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve Eryk'i ruhuma gönderiyor. Onun sadeliği, acımasızca dürüst olması beni her zaman silahsızlandırmıştır. Hayatımın etrafında dönen ve hala dönmekte olanlardan o kadar uzak ki. O, stratejilerin her zaman doğallığın önüne geçtiği parlak bir dünyada normalliğin ve özgünlüğün bir parıltısını temsil ediyor. Peşinden koştüğüm, zaman içinde kaybettiğim kişi.

Her zaman uygun veya mantıklı bir şey ifade etmek zorunda olmak umurumda değil. Tüm taktikleri yıkıyorum ve ona sadece istediği şeyi veriyorum, hissettiği ihtiyacı karşılıyorum, ki bu muhtemelen benimle ilgili.

ZÖE: Ben de seni çok düşündüm ve hala da düşünüyorum. Muhtemelen yarın da devam edeceğim, ta ki sen artık bir düşünce değil, güzel bir gerçeklik olana kadar.

ERYK: İşte, yine oldu. Ne?

ERYK: Sana aşık oldum. ZÖE:

Sakin olmalıyız.

Tamam. ZÖE:

Güzel.

Ee? Birbirimizi ne zaman göreceğiz?

ZÖE: Birbirimizi görmeyeceğiz.

ERYK: Sadece bir centilmen olarak nerede ve nasıl buluşacağımıza karar verme fırsatını size vermek istedim. Eğer niyetiniz yoksa, inisiyatifi kendim almak zorunda kalacağım. Bir şeyi kafama koyduğumda, onu elde ettiğimi biliyorsun. Seni görmek istersem, bulurum.

ZÖE: Yani diyorsun ki, bunca yıllık mesafe içinde beni hiç görme arzusu duymadın mı?

Bunun ne önemi var ki?!

ZÖE: Beni görmek istiyorsan beni bulacağını kendin söyledin, bu yüzden geçmişte beni bir daha görme ihtiyacı hissetmediğini varsaymalıyım. Aksi takdirde beni bulurdunuz ya da benim sizi bulmamı sağlardınız, değil mi?

ERYK: Taşaklarım dönüyor Zöe, beynimle böyle oynama yoksa çıldıracağım.

ZÖE: Bir süre takılmak zorunda değiliz. Bunu kafana sok! Ben sadece olayı hafifletmeye çalışıyorum. Seni kızdırırsam, belki bana cehenneme git dersin, böylece benim için de daha kolay olur. İşte, söyledim.

Neden sana siktir git diyeyim ki? Seni daha yeni buldum. ZÖE: Ben bekleyebilirim, senin kariyerin bekleyemez.

ERYK: Geleceğimi yine mi koyuyoruz? ZÖE: Evet.

Siktir git, Zöe.

ZÖE: Size de iyi günler.

Başardım. Bir süre sessiz kalacak.

Ray ve ben Z  e i in kavga etti imizden beri, medeni bir konu ma yapmak imkansız hale geldi. Aramızdaki gerilim bir bı akla kesilebilirdi. Ka ınılmaz oldu u  zere, acı Leclerc soyunma odasına da yayıldı ve takım arkadaşlarım yardımcı kaptanlarının yanında yer aldı.

Onları kim su layabilir ki?

  te kendini b y k bir pislik gibi hisseden ve bir ekip  yesinin kız arkada ıyla yatan bir pi  geliyor. Su luyu boyunduruk altına almak en azından yapılabilecek bir  eydir.

Ko  bana di er oyuncuların ayrı antrenman yapmamı emretti inde bile  ik yet etmedim ve hi birini kasıtlı olarak taraf se tikleri i in su lamıyorum.

Otob se bindik ve yeni kul b mle ilk ma ım olması gereken ma ı oynamak  zere Paris'teki stadyuma do ru yola  ıktık.

Pencerenin kenarındaki koltu uma oturuyorum. Kulaklı ımı takıyorum ve rastgele bir  arkı listesi  alıyorum. Herkes i in bir y k oldu umu, g ndemin konusu oldu umu, arkadaşınız olamayaca ımı fark etmemi  gibi yapıyorum,   nk  ona karınızı g stermemeye dikkat etmelisiniz, yoksa arkanızdan onu becerir.

T m meslekta larım benim koltu umun  n nden ge iyor ya da  ndeki koltuklarda duruyor. Yanımdaki koltu u bo  bırakarak beni bir kez daha yalnızlı a mahk m ediyorlar.

G nlerdir sanki bir ha aratmı ım gibi benden ka ıyorlar. Bana ne bir bakı  ne de bir kelime ile hitap ediyorlar. Bu halimle herkesle kavga etmeyi, onları sırtımda bulmayı, hakaretlerini alıp i ime sindirmeyi, her zaman ta ıdı ım   ke zırhını d vmeyi tercih ederdim ama hi bir  ey s ylemiyorlar, sanki ilgisizli in benim i in daha k t  biliyorlarmı  gibi beni  tekile tirmeye karar vermi ler. Belki de ge mi te yaptı ım maskaralıklar, ge mi im ve hakkımda yaptıkları haberler ilk kez  imdi geri tepiyor. Sanki yakında patlayaca ımı, kariyerimi sonsuza dek bitirecek b y k bir hata yapaca ımı biliyorlar.

Ve beklerler.

Beni izliyorlar, yanlı  bir adım atmamı bekliyorlar.

Dünyanın her yerinden erkeklerle tanıştığım spor kulüplerinde geçirdiğim yıllardan sonra, tek ortak dilin saygı olduğunu fark ettim.

Zöe ve ben, onların iyiliği için onu çiğnedik, üzerine tükürdük, bencilliğimizin içinde yuvarlandık.

Ancak hiç kimse bunun tersi bir sorun ortaya koymadı. Hiç kimse, eğer bu noktaya geldiysek, bunun tek sebebinin bize duyulan saygı ve bu saygının halkımıza, tarihimize adanmış olması olduğunu düşünmedi.

Kadim aşkımıza.

Ondan başka kimseye borcum yok, o yüzden hepsini siktir et.

Ray Cox dar koridordan geçiyor. Bakışları, benim koltuğumun yanından geçmesi için gereken süre boyunca benimkine yapışıyor. Bana öylesine canlı bir küçümsemeyle bakıyor ki, meydan okuyan bir bakışla karşılık vermeme neden oluyor.

Dizide 'ne bakıyorsun lan, istersen daha fazlasını .

Tanrım, kalkıp tamamlayamadığım şeye devam etmeyi, yani onun göt suratını yumruklarla doldurmayı ne kadar isterdim.

Ama bugün umursamalıyım, o yüzden karar verdim, evet, umursuyorum.

O kadar ki koç beni kadroya almadı; o kadar ki yedek kulübesinde çürümeme izin verecek; o kadar ki beni buraya sadece aşağılamak ve sahaya çıkma arzusuyla titrememi sağlamak için getirdi, sadece yanlış olmanın, önemsiz olmanın, kendini kurumuş bir çim yığınının daha az önemli görmenin nasıl bir his olduğunu hissettirmek için.

Evet, böyle oluyor.

Ve bu boktan çünkü bir daha aramadı.

Öfkeden simsiyah kesildim çünkü 'üzgünüm' mesajıma cevap vermedi.

Sırf birbirimizi sevdiğimiz için stadyuma gelip beni saha kenarında can görebileceğini bilmek beni rahatsız ediyor.

Siktir et.

Eğer ona en başından beri gerçeği söyleseydim.

Yıllar boyunca bir kenara koymamış .

Daha önce gelseydim.

Eğer sadece ısrar etseydim.

Eğer aramış olsaydım.

Unutmuş olsaydım.

O tüm *se'*lerimin kraliçesi.

Korkunç bir pişmanlıktır, ama her zaman en büyüleyici olanıdır, her şeyi alıp götürendir.

Onu o kaideden kaldırmak istiyorum. Onu yeni bir tahta oturtmak istiyorum, artık tüm o lanet olası *eğerlerin* olmadığı bir tahta.

Ama şöyle oluyor. Benim için her zaman yanlış gidiyor ve neredeyse bunu aşmaya başlıyorum.

Sürpriz bir şekilde Francisco Dias yanıma oturuyor. Kendi işime bakarken kaba görünmemek için müziği kapatıyorum ve kulaklığı boynuma bırakıyorum.

Umarım bana söyleyecek bir şeyi vardır, hatta bana hakaret etmesine, bana sık kafalı demesine bile razıyım. Kayıtsızlık dışında her şey iyidir.

"Leclerc kadınlarını tanıyım ve *kolay kolay* ele verecek kadınlar değildir," diye fısıldıyor duyulmaması için sessizce.

"Zöe konusunda ağzını topla, yoksa kafanı koltuğun altına sokarsın ve bir otuz bin avro daha ceza ödemek umurumda değil."

"*Bueno, hermano. ¡Vale, vale!* ", kendini temize çıkarmak için ellerini kaldırır. "Onu aşağılamak istememiştim. O *kız çok tatlı*. Sadece...", dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için koridora geri dönüyor ve sonra bana yaklaşıyor. "*El dickhead es Ray. Onun* hakkında kötü düşünmüyorum. *Y nemmeno de ti*."

"Benim tarafımı tutmak istemezsin. Seni işinden edebilirler."

"O *kabadayı* başka kadınlarla yatıp kalkıyor, sonra *da muchacha'sını* siktikleri için çok sinirleniyor".

"Sana Zöe ile sikiş kelimesini yan yana kullanmamanı tavsiye ederim," diye sinirlenerek karşılık veriyorum.

"*Pero tu ...* ", yaramazca gülümsüyor. "*Tu quieres la princesa* . Onu gerçekten istiyorsun, onun gibi değilsin."

"Beni bir saniye bile Ray ile kıyaslama.

"*¡Nunca! Asla!*"

Dias kendi üslubuyla *Novak Takımı'na* birkaç cesur adam getirme umudum olduğunu ima ederken, WhatsApp'ı açıp Zöe'nin sohbetine bakıyorum. Günlerdir sessizdi. Tanrıçanın ilahi düşüncesinin düşüncelerini doldurmasını bekleyen 16 yaşındaki azgın bir çocuk gibi kendi kendime yazıyorum.

Beni ne hale sokuyorsun?!

Konuşmayı açıyorum ve son mesajlara bakıyorum.

Günaydın, küçük balık. İyi geceler, küçük balık. Günaydın güzelim.

Cevap versen de olur, teşekkürler.

Cevap verme, tamam.

İyi geceler.

Günaydın, süper kaltak. İyi

geceler, süper kaltak.

Güle güle.

Ne yapıyorsun? ? Siktir git.

Tamam, um...

Özür dilerim.

Gündüz, gece, baskıcı olmaktan kaçınmaya çalıştığım zamanlarda yazılmış bir dizi saçma sapan cümle. Sonunda bu kadının beni ne kadar utandırdığına dair karnıma ağırlar girmesine neden olan cümleler.

Yine de, her şeye rağmen, bir kez daha denemem gerektiğini hissediyorum.

ERYK: Maçı izlemeye mi geliyorsun? ZÖE: Evet.

"Siktir!" diyorum yüksek sesle, yüzümü ovuşturarak.

"¿Que pasa? "

"Bana cevap veren *Pasa*, Tanrı aşkına!"

Francisco bana garip bir olay anlatmaya başladı. Bir keresinde Chantal Leclerc'le yatmak üzere olduğunu ama onun Dr. Nolan'a aşık olduğu için vazgeçtiğini söylüyor. Zöe'nin Ray'e gerçekten bağlı olsaydı asla benimle birlikte olmayacağını söyleyerek benim durumumla benzerlikler kuruyor.

Gerçekten mi?!

En ufak bir şüphem bile olmadı.

Ama o bizim tarihimizi bilmiyor, benim ilk geldiğimi bilmiyor.

Ondan önce de oradaydım ve yine orada olmak istiyorum.

Onu dinlemeyi bırakıp sohbete konsantre olurken, şirket otobüsünün etrafında taraftarlar yaklaşmaya başlıyor ve stadyum girişinde bizi bekliyorlar.

Zümrüt yeşili atkılar havada uçuşuyor, Toro sembolü taşıyan bayraklar başlarının üzerinde dalgalanıyor.

Bu anı uzun zamandır bekliyordum ama tadını çıkaramıyorum. Şu anda önemsendiğim tek şey zamanımı zalim küçük balığa vermek.

ERYK: Neden bana sadece şimdi cevap veriyorsun? ZÖE: Seni yükleyebileyim diye.

Gerek yok. Ben oynamayacağım.

ZÖE: Tamam, güle güle o zaman.

Bekle!

Buradayım.

ERYK: Neden çekip gittin? ZÖE:

Nedenini zaten biliyorsun.

Her zaman beni ve benim hayatımı . Arada bir seninkini de düşün.

Evet.

Hayır, sanmıyorum.

ZÖE: Sizi temin ederim ki sizi düşündüğümde kendime de bakıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye yüksek sesle soruyorum.

"Ha?", Dias akıllı telefonumun ekranına göz atmasına izin veriyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?!"

"*Ella diyor ki que tu eres su vida* . Ve sonra ben yabancıyım... Bana öyle ki ikiniz de Fransızca konuşuyorsunuz, değil mi?!".

Benim onun hayatı olduğumu mu söylüyor?

Zöe'm böyle mi söylüyor?

Yüce Tanrım!

ERYK: Biliyor musun bugün oynasaydım senin için fileleri havalandırırdım? ZÖE: Biliyorum.

ERYK: Ve maçtan sonra gelip seni bulacağımı ve yanımda götüreceğimi biliyor musun?

ZÖE: Onu ben de öngörmüştüm ama olmayacak.

ERYK: Çünkü önce ben geliyorum, değil mi?

ZÖE: Sana kariyerinin önemli olduğunu söylediğimde, işlerin senin için yolunda gitmesini istediğimde, bu her şeyden önce kendimi düşünmek anlamına geliyor, çünkü sana öyle gelmese de ben bu işte hep bir *biz* görüyorum.

ERYK: Ve seni yakaladığım anda, altımda parçalanana kadar tüketeceğimi biliyor musun?

ZÖE: Bana *Zoryk*'te bir toplantı sözü mü veriyorsun? ERYK: O da ne?

ZÖE: *Gemimiz* . Benim adım artı seninki.

Bunu sevdim. Bence *Zoryk*'te bütün bir gece geçireceksin. ZÖE: Merak etme. Her şey yoluna girecek.

ERYK: Konuyu değiştiriyorsun, tamam... Neyse, bir şeylerin boktan olmasına ihtiyacım var. Bu durumlar beni uyarıyor, biliyorsun.

ZÖE: Biraz daha böyle devam edelim o zaman. ERYK:

Hatta biraz daha az. *Taurus* seninle mi?

Yanımda oturuyor. Zaten tribündeyiz. ERYK: Seni ararsam onu telefona verir misin?

ZÖE: TAMAM.

Çağrıyı başlatıyorum ve bekliyorum. Eğilip otobüsün camına olabildiğince yaklaşıyorum, böylece diğerleri sözlerimi duyamıyor. Radyodan yayılan müzik sözlerimi gizlememe yardımcı oluyor ama Dias çok yakın ve aramızdaki buzları biraz eritmiş olsak da ona ne kadar güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.

Zöe'nin sesini duymayı bekliyorum ama onun yerine başkanın sesi doğrudan kulağıma geliyor.

"Ne istiyorsun, Novak?" İyi değil, iyi. Aslında, daha iyi.

"Koçu ara ve oynamama izin vermesini söyle."

"Küstahlığın beni rahatsız ediyor."

"Daha kötüsünü de yapabilirim, o yüzden sizi bir daha rahatsız etmemi istemiyorsanız, lanet olası Koç'la konuşun ve ona doğru olanı yapmasını söyleyin."

"Sizden daha kibirli biriyle konuşma talihsizliğini yaşadığımı hiç sanmıyorum. Her halükarda koçlarıma güveniyorum ve eğer maça çıkmaya hazır olmadığını söylerlerse bu kararlarını desteklerim".

Kahretsin, bu adam ne kadar inatçı!

"Yapmayın Başkan, bana ders vermeyin. Kızımı kürsüye yapıştırmak istediğinizi hepimiz biliyoruz çünkü..."

"Sadece mi?" diye sesini yükseltiyor. "Kız kardeşime *sadece* mi diyorsun?"

"Hayır, sen neden bahsediyorsun! Bak...", kendimi daha da aşağı itiyorum, neredeyse Francisco'yu tehdit ettiğim gibi koltuğun altına girecektim. Aptal gibi görünüyorum. Ama ne yapmam gerekiyordu ki? ' Fabre'a oynamam gerektiğini söylerse, eğilir ve beni sahaya sürer. Yap şunu, lanet olası! Zöe orada ve beni görmesini istiyorum, tamam mı? Bana bu şansı vermek zorunda. Bunu yapmak zorunda."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Bugün son kez futbol oynamayacaksın, gerçi bunu nasıl yapacağımı düşünmeye başladım - bana meydan okumaya ve kardeşinmişim gibi hitap etmeye ettiğin için - etkilemek istediğin kızla hava atmak için başka fırsatların olacak. Sana ondan uzak durmanı, aksi takdirde hayatını cehenneme çevireceğimi söyledim ve her zaman dediğimi yaparım. Bu nedenle, beni derinden rahatsız ettiğin ve bana meydan okuma cüretini gösterdiğin için, şimdi sana kesin bir mesafe koyuyorum. Onu görmeyeceksin, kamptan bile, şimdi lanet telefonu kapat ve bir daha asla bana ulaşmak için Zöe'yi kullanmana izin verme."

"O kalın kafana sokarsan kullanmam!"

"Ah, hayır, kullanmıyor musun? Benimle konuşmak için onu arıyorsun, babamın telefonuna bile cevap vermiyorum, sırf ne kadar ulaşılmaz olduğumu fark etmen için ve sırf seni oynatmak için takımımın koçunu aramaya zorlayarak bana emir vermene izin veriyorsun".

"Evet.

"Sen tamamen ve geri dönüşü olmayan bir şekilde delisin".

"Ben kullanmıyorum.

"Az önce yaptın."

"Onu çok seviyorum!" diye bağıriyorum.

Sesim küçük hoparlörlerden yankılanan pop şarkısını bastırıyor. Kafamı cama vuruyorum, az önce stadyumun yeraltı garajlarına girdiğimizi ve otobüsün motoru kapattığını fark ediyorum.

Bir kez daha, onun hakkında ne hissettiğimi Taurus'a söyleyebiliyorum, ancak bunu ona haykıramıyorum.

"Bırakın oynayayım başkanım. Sizin için sayı yapmama izin verin."

"Karar verdim. İlk fırsatta seni satacağım".

Ve kapatıyor.

Akıllı telefonu çantama yerleştirmeden önce Zöe'ye son bir mesaj yazıyorum.

ERYK: Kardeşine benim için bir sikiş gönder. Şimdi gitmem lazım.

Futbol sahasına her adım attığımda kendimi kutsanmış hissedirdim.

Seçilmiş biri, önceden belirlenmiş biri.

Sıradan bir adam, evet, sıradan bir mahalleden, evet, önemli biri olmayı başarmış, lanet olsun evet.

Ve şimdi, Paris stadyumunun çimlerine adım attığımda, hala eşofmanım üzerimde, ısınmaya başlayan takım arkadaşlarımla birlikte top sürmeye hazırlanırken, daha önce hiç olmamış bir şey oluyor.

Beni
görüyorlar.

Beni
alkışlıyorlar.

Kramponun tabanı, ayağımın tabanıyla yerinde tuttuğum topa yapışmış halde kalırken, başım, sanki yukarıdan ilahi bir ses tarafından çağrılmış gibi, bir Şubat öğleden sonrasında gökyüzüne doğru yükseliyor.

Beni çağıran Tanrı değil, stadyumdur.

Beni karşılayan şehrimin insanların sıcaklığını görünce ve hissedince şaşırarak, şok olarak, inanamayarak dudaklarımı kapatıyorum.

Hiçbir zaman, şu anda olduğu gibi, kırk binden fazla insan benim için bayraklarını sallarken, her sesin, her haykırışın ve her koronun derimin altına girdiğini, damarlarımda dallanan kan havuzlarında gezindiğini, piç organıma ulaşana ve onu yüzlerce, binlerce, sayısız *tu-tumla* doldurana kadar duyamıyorum.

Novak

Novak

Novak

Gözlerim yavaşça hareket ediyor, her yeri tanyor, tribün üstüne tribün, koltuk üstüne koltuk, pankart üstüne pankart, ta ki üzerinde *Bienvenue Achille* yazan dev bir levhada durana kadar.

Ve bu arada, iki takım sahaya koşup ısınmaya başlarken, Paris'in karşılamasını içime çekerek, adımı haykıran sayısız ruhtan oluşan tek bir sesi midemde hissederek taş kesilmiş bir şekilde duruyorum. Tekrar ve tekrar.

Novak

Novak

Novak

Benim için bu bir özveri.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sadece bu anın hatırasını içimde tutmaya yetecek kadar. Koroları çekmeceme koyuyorum, bana adanmış pankartların fotoğrafını çekiyorum ve kalbimde tüm stadyumun adımı haykırışını çiziyorum.

Göz kapaklarımı kaldırdığımda, mükemmelliğin bana dokunduğunu hissettiğim için Tanrı'nın kendisi tarafından vaftiz edildiğimi düşünüyorum.

Sanki varlığımın anlamını yeni keşfetmiş gibiyim. Kaderimin ne olduğunu zaten biliyordum, ama *sizi* bu harika ortamda görmek, Yüce 'ın elinin son piyonunu yeryüzüne yerleştirdiğini, son dokunuşunu yaptığını, bu dünyadaki hayatımın geçişinin ardındaki yazılı olmayan ama şimdi açığa çıkan anlamı tamamladığını hissetmek gibi.

Ve benim için o, futboldan da öte, günlerime her zaman yüklediğim anlam, tribünlerde beklediğim o figür. Taraftarların arasında aradığım kadın. Ayakkabılarımın altındaki çimler eğilirken ve ben kendimi kırılmak için değil, *Kraliçeme* boyun eğmek için eğilirken hissettiğimde ihtiyacım olan bakış o.

Güzel, sonsuza dek benim.

Çünkü ilk ben oradaydım.

Ve hâlâ orada olduğumu biliyorum.

Zöe kameralar tarafından çekildi ve stadyumdaki büyük LED'de uzunca bir süre görüldü.

Sağında, başkan sert bir şekilde duruyor. İkincisinin yanında, DJ Scorpio sahneyi çalışıyor ve yakın çekim alıyor. Başkan'ın jestini taklit ediyor.

Elinin tersini alnına dayayarak boynuzlarını *havaya* kaldırıyor ve taraftarlar da onu taklit ederek takımın sloganı *olan boynuzları havaya kaldırı*n diye bağıyor. Çerçeve tekrar genişliyor, Taurus Leclerc'e ve sonra tekrar benim harika kraliçeme odaklanıyor. Gözleri ekranı işaret ediyor ve içten gülümsemesi göğsüme çarpıyor, sanki dudaklarına sadece benim için koymuş gibi.

Ve olması gereken bu muydu, değil miydi, hiçbir fikrim yok, bu harika görüntünün hemen ardından büyük ekranda görünüyorum.

Seyirci yine patlar.

Novak

Novak

Novak

Ve, siktir et, onlara istediklerini veriyorum.

Ayakkabılarımın ucuyla topu kaldırıp göğsüme götürüyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hoparlörlerden Maradona'nın meşhur driplingine saygı duruşu niteliğinde *Life is life (Hayat hayattır)* yankılanıyor. Kendimi onunla kıyaslamak istediğimden değil ama hareketlerimle hatırlanmak için çabalıyorum. Fok oynuyorum ve topu alnımda dengeliyorum, bir yandan da dans ediyormuş gibi kalçalarımı sallıyorum. Gösteri yapıyorum, yeteneklerimi sergiliyorum ve tüm takımın beni çektiği o anda stadyumun yanımda durup beni alkışladığını duymak kendimi Tanrı gibi hissettiriyor.

Top bir diz ile diğer diz arasında sekiyor, sonra ayak ucunda, tekrar dizde ve göğüste duruyor. Biraz itiyorum ve kaleye doğru vuruyorum.

Direklerin kesişmesi.

Bum.

Darbe hissedilir.

Taraftarlar çılgına döndü.

Ve bu sadece bir ısınma.

Kollarımı tribüne doğru kaldırıyorum, parmaklarımı kulaklarıma götürüyorum ve adımları daha yüksek sesle haykırımları için onları kışkırtıyorum.

Sanki gerçek kahramanlar onlarmış gibi, bana verdikleri sıcaklık için bir minnettarlık jestiyle ellerimi onlara çıkarıyorum.

Gözlerimle herkese bakıyorum ama onu arıyorum.

Ellerim minnetle kenetleniyor, ama tek istediğim onu görmek.

Seyircilere gülümsüyorum ama dudaklarım onun dudakları.

Sahada dolaşıyorum ama onun düşüncelerinde dolaşıyorum. En azından öyle umuyorum. Ve sonra onu yakalıyorum.

Buradan çok küçük görünüyor ama zümrüt yeşili içinde harika bir siyah leke.

Gözlerimi Leclerc standında sabit tutuyorum, prenseslerinin, kraliçemin dudaklarına asılırken yakalanmayı umursamıyorum. Benim için, o daha yüksekte duruyor. Mutlak ayrıcalıklı bir konumda.

Hepsi bu kadar.

Orada, onun yerinde duruyorum, bir mesaj umuyorum, açık, basit, algılamasını istediğim sadece iki kelime.

Seni anlıyorum.

Elimi göğsümde çırpıyorum, çünkü bunu golü attığım gün yapacağım, ama ona bakıyorum, bir noktadan başka bir şey görmesem de, o içimdeki her şeyken.

Hepsi bu kadar.

Beklenmedik bir anda bir top sırtıma çarpıyor ve beni neredeyse çimlerin üzerine eğilecek hale getiriyor. Arkamı döndüm ve atışı yapanın Cox olduğunu fark ettim.

Onu görmezden geliyorum, tıpkı özür diler gibi kollarını kaldırmış olmasına rağmen saklamadığı meydan okuma bakışına kayıtsız kalmaya çalıştığım gibi.

Pislik *herif* sahada, tüm dünya bizi izlerken ve gözleri üzerimizdeyken bunu öylece ağızımdan kaçıramayacağımı biliyor.

Daha fazla tatsızlık çıkmasını önlemek için takım arkadaşlarımla ısınmayı bırakmaya karar verdim, zaten oynamak zorunda değilim.

Perde düşüyor ve ben gidip kıcıımı bankta dinlendiriyorum.

North Curve, kulüplerinin forveti golünü bizim kalemize atar atmaz sevinç çığlıkları atıyor. Taraftarlar hezeyan içinde, kırmızı bayrakları zaferle dalgalanıyor. Öte yandan bizim taraftarlarımız sessiz. Skor tabelasında **Leclerc 0 - Rennes 1** yazarken hakem topu penaltı noktasına koyarak maçın yeniden başlamasını işaret ediyor.

İlk dokunuşu Ray yaptı ve kaptanımız Lacroix'e bir pas verdi; takım böylece rakip yarı sahaya doğru ilerlemek için zaman buldu ve topa sahip olmayı kaybetmemek için geri çekilmek zorunda kaldıkları hantal bir hamle denedi.

Kardeşim ölçülü ve zarif bir gerginlik gösterisiyle sıkıp dudaklarına vururken, onun tam tersi bir refleks gösteren Akrep sürekli ayağa kalkıyor, bildiği tüm dillerde küfrediyor ve arka arkaya dörtten fazla pası tamamlayamadığı anlaşılan futbolcularımıza cehenneme gitmelerini söylüyor.

"Annem neden bugün burada bizimle değil?"

'Stadyum hamile bir kadın için güvenli bir yer değil'.

"Belki de," diye araya girdim, "dünyanın hamile kadınınız için güvenli bir yer olmadığını söylemek *istediniz*."

"Böyle devam edersen üvey annemin şatodan kaçmasına neden olacaksın."

"Bu, onu kulesine kadar kovalayacağım anlamına geliyor."

'Siz Fransa'nın en çok korunan adamısınız,' diyorum, 'Cumhurbaşkanından daha fazla korumanız var. Venüs her zamanki gibi hayatını yaşamaya devam etmeli. O hamile, hapiste değil.'

"Oğlum içinde olduğu sürece...".

"Ya da kızın," diye onu dürtüyor Scorpio, baba adayının küçük bir hanım evladıyla uğraşmak zorunda kalmaktan ne kadar korktuğunu çok iyi biliyor.

"...önlemler asla çok fazla olamaz".

Oyun feci bir hal almaya başladığı için ironiyle ısrar ediyorum: 'Sanırım doğum günü için tüm hastaneyi rezerve ettiniz.'

"Sadece bir departman ayırdım. Ama o son derece ciddi."

"Gerçekten mi?" Dehşete düştüm.

Scorpio bir kahkaha patlatır. "Zavallı anneciğim.

"Ona öyle demeyi kes.

"Teknik olarak, eğer onunla evlenirsem, gerçekten üvey annem olur."

'Belirli kelimeleri taramaktan kaçının, kameralar var'.

Boğa sandalyesinde kıvranıyor. Eşini çok sevdiği ve bir aile kurmak üzere olduğu düşünüldüğünde, evlilik konusu kim bilir neden onu tedirgin ediyor. Eğer onu gerçekten tanıyorsam, Venüs'ü kendisine bağlama fikrinden daha çok korktuğunu düşünüyorum. Muhtemelen onun için kolunu keserdi. Asıl korkusu aynı şeyin kendi kadını için de geçerli olması ve her zaman kendini feda etme eğiliminde olması. Umarım er ya da geç, evliliğin sadece bir sözleşme olmadığını, aşkının bir kez kağıt üzerinde somutlaştığında, maddeler ve apostiller yüzünden değil, sadece kutsal bir birlikteliğin taçlandırılması olacağı için devam edeceğini fark eder.

Göz ucuyla çenesini sıkmasını ve tribündeki koltuğunda kıpırdanmasını izliyorum. Şu anda elinden gelse gidip oyuncularını tek tek tımar edecek ama zaman daralıyor, maçın bitmesine yarım saatten az bir süre kaldı ve bence bu kez kaybetmeyi gerçekten kabul etmek zorunda.

Evde.

Tam da Şampiyonlar Ligi'ne katılmak için yarıştığımız bir dönemde üç puanı alamamak sadece kulübün çok para kaybetmesine neden olmaz, aynı zamanda taraftarlarımız için de korkunç bir yenilgi olur.

Ekranda dakikalar durmaksızın ilerlerken Rennes tekrar atağa kalkıyor ve bir köşe vuruşu kazanıyor. Şut çekilirken hepimizin nefesi kesiliyor. Taurus ayağa fırlıyor ve rakip forvetin kafa vuruşunun üst direğinin üzerinden geçtiğini görünce rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanıyor.

Eğer Eryk'in sinirlerinin gergin olduğu bugün oynamasına izin verselerdi, muhtemelen bir gol geride olmazdık. Konuklarımız harika oynadığı için kazanamıyor olabilirdik ama kesinlikle evimize bir puan götürmüş olurduk.

Düdük çalmadan önce telefonda birbirlerine ne dediklerini bilmiyorum ama kardeşimi derbi hariç hiçbir maçtan önce bu kadar gergin görmemiştim. O düdük hakkında konuşmak istemediği için hararetli bir tartışma yaşadıklarını tahmin ediyorum.

Hemen Eryk'in onu boynuzlarından yakaladığını ve diğer ölümlülerin yapmaya cesaret edemeyeceği kadar alçalttığını düşündüm.

Ray, elinden gelse bile Taurus'a karşı çıkmaya asla izin vermezdi. Kardeşim ona bir emir verdi ve o da buna saygı duydu. Eve gece yarısı mı gelmem gerekiyordu? Eski sevgilim beni 15 dakika önce bırakırdı. Bir şeyi inkar mı etti? İtiraz etmedi. Evimizin geçimini sağlayan kişinin gözünde Cox mükemmel bir erkek arkadaşı, çünkü kolayca manipüle edilebiliyordu.

Ama Eryk... Onu çileden çıkarmış olmalı. Cep telefonumu geri verdiğinde bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

Her zaman ona karşı durdu ve Boğa burcu kibirle karışık bu azmi her zaman sevdi.

"Tanrı aşkına!" diye haykırır Scorpio. "Lanet olası baba, takım menajerini ara ve lanet olası Novak'ı içeri almasını emret."

'Lanet Novak yedek kulübesinde kalıyor'.

Gözlerimi deviriyorum. İnatçılığı hakkında yorum bile yapmıyorum.

"Neden?" diye devam ediyor oğlu. "Ona fazla para ödediniz, halk onu oynarken görmek istiyor ve sonra kaybediyoruz. Cox bugün kışına direk sokulmuş gibi oynuyor."

"Le. Pa.ro.le'.

"Bak, baba..."

"Elini ağzının önüne koy," diye onu azarlıyor, çünkü kameralar bu tehlikeye atıcı sıfatı yakalayabilir.

Scorpio dövmeli parmaklarıyla yüzünün yarısını kapatır, ona yaklaşır ve yalvarmaya başlar.

"En azından son çeyrek saat oynamasına izin verin. Neden oynamasına izin vermediklerini gerçekten anlamıyorum. Arayın. Hadi ama!"

Taurus geri atmıyor ve orta defans oyuncumuz Silva topu kaptırır kaptırmaz rakip takımın bek oyuncusu ceza sahasına giriyor. Masson intihara meyilli bir kayış denerken tribünlerden şaşkınlık çığlıkları yükseliyor. Eğer oyuncuya dokunup düşmesine neden olsaydı, hakem penaltı düdüğünü çalacaktı. Neyse ki - o kadar da neyse ki değil - futbolcu çarpışmanın üstesinden gelmeyi başarır ve kalenin önüne doğru yönelir.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz, ellerim ağzımın önünde, Akrep saçımda, Boğa güneş gözlüklerinde. Gözlüğünü çıkarıyor, bakışlarını kapıya yöneltiyor ve sonra göz kapaklarını sıkıyor.

Kalecimiz sadece şutu savuşturdu.

Stadyumu büyük, yankılanan bir rahatlama çığlığı dolduruyor ve biz de arkamıza yaslanıp, en azından bizim için kurtulmaya isteksiz görünen bir maçın endişesine kapılıyoruz.

Bu noktada artık dilimi tutamıyor ve aklımdan geçenleri söyleyemiyorum.

"Sırf Eryk sana meydan okudu diye bütün bir oyunu tehlikeye atıyorsun."

"Ha?" diye yeğenim yankılanıyor.

"Hiç de öyle bir şey değil. Kişisel meselelerimi asla sahaya taşımam".

"Bunu siz yapıyorsunuz. Sırf..." demek için oynamasını engelliyorsunuz.

"...kimin yetkili olduğunu anlamalarını sağlayın."

"Az önce kendinizle eliştiniz.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye ekler Scorpio.

"Kız kardeşin..."

"Teyzem," diye çabucak düzeltiyor.

"Koca ağzını kapat!"

Diğeri infazı gerçekleştirir ve artık açıkça görüldüğü üzere görmezden geldiği gerçekleri araştırmaya geri döner.

"Ne diyordun, baba?"

"Madem buradayım," diye araya giriyorum, "beni de ilgilendiren bir konuşmanın parçası yapabilirsiniz."

"Sen söyle o zaman." Boğa bir bacağını aprazlıyor ve ellerini yıkıyor.

Eğiliyorum, dudağımı kapatıyorum ve Akrep'e dönüyorum: "Baban Eryk nk Ray ile kavga etti. Tüm soyunma odası ona karşı, koçlar bile, ama patron istese...", beni dinlemiyormuş gibi yapan Yüce'yi işaret ediyorum, "Fabre'ye en azından son yirmi dakika oynamasına izin vermesini emredebilir ve eve garantili bir puanla gitmemizi sağlayabilir. Novak şu anda sahaya girecek olsa, sizi temin ederim o kapıyı kırar."

Akrep kaşlarını çatar ve göksel gözlerine bir şaşkınlık perdesi iner.

"Bu ikisi neden kavga etti?"

Bu noktada koltuğumda geriye yaslanıyorum ve homurdanıyorum. Derin, uzun bir nefes alıyorum ve sonra tek bir nefeste, kelimelerin dudaklarıma verdiği şekli gizleyerek şöyle diyorum: 'çünkü Eryk ve ben Ray'in dairesinde seks yaptık.

"Oh, siktir, siktir, siktir..."

"Bir değil, iki değil, dört kez," diye neşeleniyor Taurus, oğlunun diline atıfta bulunarak.

"Yani Novak senin bölgeni işgal ettiği için mi oynamıyor?" diye soruyor.

"Aynen öyle. Ayrıca, bana saygısızlık etmeye cüret ettiği için".

Hemen şunu belirttim: 'O size karşı duruyor, size saygısızlık etmiyor'.

"O oynamayacak. Son'.

"Bak sana ne diyeceğim," diye önerdi Akrep. "Eğer Eryk'i içeri alırsan, o çok önemsendiğin aile boyu günü seninle, Maxime ve Venüs'le geçiririm."

Buna inanamıyorum.

Son zamanlarda, ikisi Venüs tarafından tasarlanan bu ünlü *aile günü* hakkında tartışıyorlardı. Muhtemelen bu girişimin ardında Boğa'nın tuhaf ailesini daha özel, normal bir bağlamda, insanlar onları tanımadan dolaşabilecekleri bir yerde deneyimleme arzusu yatmaktadır. Israr eden arkadaşdır, ancak şatodaki herkes çocuklarıyla ve Venüs'yle vakit geçirmek isteyen o olduğunu bilir.

"Sen sadakatsizsin," diye yorumladı patron.

"Bu *evet*'in er ya da geç işe yarayacağını biliyordum. Şimdi kullanıyorum".

Taurus yan yan gülümser, yüzeyde tamamen farklı görünse de yanındaki çocuğun kendisine ne kadar benzediğini görmekten gurur duyar.

Farklı ama aynı.

Tıpkı DJ'imizin yeni single'ının hala beklemede olması ve yayınlanmak üzere ithaf edildiği kişinin onayını almaya hazır olması gibi.

Boğa sağ elini Akrep'in kafasına doğru uzatır ve saçlarını karıştırarak yakalar, ardından pazarlık etmeye başlar.

"Novak gol atamazsa, ayda bir *aile günü* yapacağız".

'Tanrım... Bu çok fazla'.

"Her iki ayda bir. Bu benim son sözüm'.

"Alix de gelebilir mi?"

"Eğer onu dikkate almak zorundaysak, o zaman ayda bir *tane* yaparız."

"Hadi baba.

'Eller ağızlara'.

"Bu hassas baba-oğul oyununu bölmek istemem," diye araya giriyorum, "ama maçın bitmesine yirmi dakika var," diye skor tabelasını gösteriyorum.

"Gitti!" Yeğenim yumruğunu Taurus'a uzatıyor, o da yumruğunu onunkine vurarak karşılık veriyor.

"Ve her neyse," diye ekliyor cebinden cep telefonunu çıkarırken, "kız arkadaşını ailenin bir parçası olarak görüyorum, onu bir madde haline getirmeye gerek yoktu."

"Saflığımdan faydalandın".

'Michelle pazarlık konusunda sizden daha becerikli'.

"Bir dahaki sefere onun beni temsil etmesini sağlayacağım."

Kıkırdıyorum, ancak Yüce Tanrı'nın telefonda şöyle dediğini duyunca sustum: 'Fabre'ye söyle Novak'ı oynatsın. Hemen.'

Çenemi ve ağzımı kapatmak için eşofmanımın fermuarını çekiyorum, en azından bu şekilde dudaklarımı okumayacaklar, küfrediyorum ve her şeyin ve herkesin canı cehenneme diyorum. Dizlerim 'bank'ın koltuklarında sallanıyor. Şimdiye kadar bu terim neredeyse artık orijinal anlamına bile uymuyor. Bir zamanlar bankta olmak, kışınızı tahta bir sıraya dayamak anlamına geliyordu. Bugün, önemli olan futbolun zirvesine çıktığım için, kendimi Leclerc'in renklerini ve başlığında Scudetto işaretini taşıyan rahat bir koltukta çürürken buluyorum.

Lükse asla alışamayacağım. Bazen mahallemde bırakılmış gibi hissediyorum, derme çatma bir sahanın zemininde oturuyorum, birileri tarafından dahil edilmeyi, oynamaya davet edilmeyi umuyorum. Ve sonra öfke yükseliyor, içimi kemiriyor, zamanın damarlarımda aktığını hissediyorum ve dakikaların geçtiği skor tabelasına kendimi geçmişte görüyorum, beni dikkate almalarını, bana bir top vermelerini, beni kaçınılması gereken biri olarak görmemelerini dilediğim zamanlarda.

Yıllar sonra bugün de aynı şey oldu.

Hayatım boyunca hep dışlandım. Bir zamanlar bunu yaptılar çünkü ben bir serseriydim ve lanet olası korkakların ebeveynleri onlarla kaynaşmamı istemiyordu. Sonra kendi halkım arasında dışlandım çünkü çok güçlüydüm ve büyüklerin hiçbirisi topu ele geçirip herkesi kış üstü bırakan bir çocuk tarafından aşağılanmak istemiyordu. Bugün, o aşamayı geçmiş olmam gerekirken, yanlış kıza aşık olduğum için beni bir köşeye attılar.

Onlar için yanlış tabii ki.

Benim için doğru ve mükemmel.

Ayağa kalkmayı, yüzümü tribünlere doğru çevirmeyi, tribünü aramayı ve ona bir bakış yöneltmeyi çok isterdim. Uzaktan bir göz teması.

Ona nasıl dokunacağımı bilirdim, aynen böyle...

"Novak!" Kenardan, Bay Fabre beni yanına çağırdı. Başını onu takip etmemi istedi.

Ellerim ceplerimde, başım eğik ve adımlarım hızlı, ona yetişiyorum ve yanında yürüyorum.

Takım menajeri tarafından kendisine uzatılan dosyayı alıyor, açıyor ve bana diziliş sayfasını gösteriyor.

Kaşlarımı çattım, ismimi fark ettim. Beni içeri almaya karar vermedi mi? Düşünmeyi bırakıp söylediklerine ve bana gösterdiği görüntülere konsantre oluyorum. Beni sahaya nasıl yerleştireceğini ve gerekli ilk eylemi nasıl başlatacağını anlatırken, hafta boyunca prova ettiğimiz bazı oyunlara hızlıca göz atıyorum.

Başımı sallıyorum ama henüz gerçekliğin farkına varmamıştım.

"Eşofmanını çıkar ve sahaya çık. Sayı yapmanı istiyorum, Novak. Bu senin bir şeyleri değiştirme şansın."

Hay sikeyim! Bu gerçekten oluyor. Oynamama izin veriyor, bana ihtiyacı olduğunu açıkça söylüyor. Tüm takımın benim yeteneğime ihtiyacı var. Başarısız olamam ve olmamalıyım.

Oyunu yirmi dakikadan daha kısa bir sürede çözmem gerekiyor ve bunu tüm kulübe kim olduğumu göstermek için yapacağım. Bunu başkanın boynuzlarını uçurmak için yapacağım ve bunu ilk kez golümü ona adamak için yapacağım.

Bir keresinde beni görmeye gelmesine rağmen, o sırada stadyumda olduğunu bilmiyordum.

Gol sevincimi her zaman ona yönelik bir jestle ifade etmiş olsam da bugün farklı. Bugün onun burada olduğunu biliyorum. Bugün tribünlerden yükselen uğultuyu duyacağını, VIP tribününe doğru koşarken beni izleyeceğini, elimi formamın altına sokup kalbimin üzerine koyacağımı ve kalbimin atmasını sağlayarak taraftarları onun için *tu-tum* söylemeye teşvik edeceğimi biliyorum.

Bunu yapmak zorundayım.

Topu kesinlikle ağlara göndermeliyim.

Tulumumu çıkarıp bacaklarımı esnetmemi sağlayan atlayışlar yapmaya başlıyorum, ardından değişim için tahtasını hazırlamış olan dördüncü adama yaklaşıyorum.

Beni kontrol ediyor ve takı takıp takmadığımı soruyor. Gömleğimin yakasını oynatıyorum ve ona çıplak olduğumu gösteriyorum. Numaramı dijital panoda düzenliyor ve kollarıyla kaldırdığı sekiz yeşil renkte göze çarpıyor.

Stadyum heyecanla dolup taşıyor, sahayı terk ederken yoldaşım için kopan alkışların aksine benim adım haykırılıyor.

Birbirimizi hızlıca sıkıyoruz ve o beyaz çizgiyi geçtiğinde ben de koşarak giriş yapıyorum.

N'inci dereceye kadar gaza geldim. Kendimi elektrik yüklü bir mermi gibi hissediyorum, deliğinden çıkıp ağa doğru ateş etmeye hazırım.

Elleri kalçalarında, bitkin ve iş yerinde bile yoluma çıkma savaşını kaybettiği için kızgın bir halde bana bakan ve beni yakmak isteyen Cox'un hemen yanındaki yerime ulaşıyorum.

Bunu görmezden geliyorum ve hakemin taç atışını rakibimize veren düdüğüne konsantre oluyorum.

O kadar formdayım ki her hava kontrastı benim. Diğerlerinden daha yükseğe çıkıyorum, toplara daha erken varıyorum, daha hassasım çünkü daha berrak ve tazeyim. Ve bir mucize gibi fırlıyorum.

Top ne zaman ayağıma gelse, tribünlerde kıyamet kopuyor. Taraftarları yanımda hissettikçe, *Achilles* isminin avazım çıktığı kadar bağırıldığını her duyduğumda adrenalini daha da artırıyor. Topu tutup bayrağa doğru götürüyorum ve ne pahasına olursa olsun köşe vuruşu kazanmaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp pas verebileceğim boş bir takım arkadaşı ararken, topa sahip olmayı kaybetmeden vücudumla savunma yapıyorum.

Hepsi işaretli, bu yüzden maksimum olanı seçiyorum: köşeyi almak.

Bir çalım atıyorum ve rakibimin kaval kemiğine doğru işaret ediyorum, böylece top sekerek çizgiyi geçiyor.

Beklediğim gibi, umduğum şeyi eve getirdim.

Yedek kulübesinden, şutu duran toplarda uzman olan Lacroix'ya bırakmam için bana bağırlıyorlar. Koç bana doğru bağırarak hücumda pozisyon almamı işaret ediyor.

Boyum ve yüksekliğim büyük bir avantaj. Kafa vuruşları benim uzmanlık alanım değil ama kesinlikle fiziksel olarak ceza sahasındaki en tehlikeli vuruşlar arasında yer alıyorlar.

Kendimi iki rakibin arasında konumlandırıyorum. İki kırmızı gömlek, zümrüt yeşili olan benimkine bastırıyor.

Rennes defans oyuncularını beni bırakmıyor ve atlamak için yeterli boşluğum olmadığını fark ediyorum ama dikkat çekici bir şekilde boş bıraktıkları bir boşluk fark ediyorum. Cox'un gözlerini arıyorum ama sanki sahanın etrafında vızıldayan bir haşereymişim gibi benden kaçıyorlar. O küçük koridoru geçmesi için ona el sallamak istiyorum, böylece ona bir asist yapabileceğim,

ama pislik bana arkasını dönmüş durumda, bu da oyunu net bir şekilde göremediğini gösteriyor, çünkü artık benim varlığımla tamamen tehlikeye girmiş durumda.

Kaptanımız bayrak direğine yerleşiyor, kolunu kaldırıyor ve atış yapmak üzere olduğunu anons ediyor. Ayağının iç kısmının deriye çarpma sesi kulaklarıma keskin bir şekilde geliyor ve topun yörüngesini takip ederek tespit ettiğim deliğe doğru koşuyorum.

Ama hepsi sahteydi, çünkü Rennes defans oyuncusu o boşluğu tüm vücuduyla kapattı.

Topa önce ben ulaşıyorum, ayağım topa zar zor değiyor ama topuklarımın üzerine düşüyor ve beni çimlerin üzerine düşürüyor.

Kramponların kemiğe çarptığını hissediyorum. İçimdeki tüm güçle çığlık atıyorum ve yere yığılıyorum, ağrıyan noktaya masaj yapmaya çalışırken bir, sonra iki kez yuvarlanıyorum: takım arkadaşlarımdan golden sonra benim için parlatması gereken Aşıl topuğu.

Sikeyim. Sikeyim.

(Siktir. Cehennem

gibi acıyor.

Çimlerin üzerine uzanıyorum, yüzümü kapatıyorum ve kalkmak için kendimi zorluyorum. Yanma şiddetini kaybedene ve ayağa kalkana kadar nefes alıp veriyorum, nefes alıp veriyorum.

Stadyum alkışlıyor ama protestoların da olduğunu fark ediyorum. Adrien Lacroix hakemden bir açıklama istemeye gidiyor. Barışçıl bir fikir alışverişinden sonra, maç direktörü sükûnet çağrısında bulunarak kulaklıkları aracılığıyla meslektaşlarıyla iletişim kurmak için duraklıyor.

Başını sallıyor ve sonra ıslık çalıyor.

Ceza.

Kahretsin!

Sevinçten havalara uçuyorum ve halk beni penaltı noktasına çağırmaya başlıyor.

Novak.

Novak.

Novak.

Novak.

Şut çekmemi istiyorlar. Topu yerden aldım ve vuruş yapacağım noktaya doğru yürümeye başladım. Ancak beklenmedik bir şekilde, Ray Cox

tek kelimeyle, tarif edilemez bir gurur ve kibirle topu elimden alıyor ve yerime koymaya gidiyor.

Ama. Ne? Hassiktir!

"Kenara çekil, Novak," diyor kaptan dudağını kapatarak. "Sahada kafa vurmak yok."

Sustum, sinirlendim, içimi kemiren öfkeyle küme düştüm ve o aptala, oyuna girdikten dört dakika sonra takım için kazandığım penaltı vuruşunu kullanma onurunu bıraktım.

İçimden geri dönmek geliyor ama bu hareketimin fark edilmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden bir sonraki hamleyi düşünmeye başlayarak onunla barışıyorum. Eğer o pisliği mahvetmenin bir yolu varsa, o da galibiyet golünü atmaktır, eşitliği sağlamak değil.

Eve üç puan getirecek kişi ben olacaktım.

Kurtarıcı ben olurdum.

Herkesin dilinde ben olurdum.

Gazetelerde ben.

Ben Zöe'min kalçalarının arasındayım.

Hakem düdüğü çalıyor, Ray hafif bir koşu yapıyor ve kalecinin sağına doğru şutunu çekiyor. Karşı taraftan şutunu çekiyor ve top ağlara gidiyor.

Leclerc 1 - Rennes 1.

Eryk'i ilk kez futbol oynarken gördüğümde ona aşık olmuştum. Madrid'de gol attığını gördüğümde ona bir kez daha aşık oldum.

Rakipten topu çalmasını, orta çizgide veronica yapmasını, kırmızı formalı iki oyuncuyu geçip sol kanada doğru depar atmasını izlerken ona yeniden aşık oluyorum.

Tribünlerde, sanki bu gol yarışının kahramanları gibi adrenalinle ayağa kalkıyoruz.

"İnanılmaz!" diye mırıldanıyor Taurus.

Gözlerim onun umutsuz koşusuna takılı kaldı. Top sanki vücudunun bir uzantısı gibi, Rennes defans oyuncusu sert bir *müdahale* yapmaya çalıştığında bile onu bırakmıyor. Zümrüt yeşili formasıyla bir yıldırım gibi görünen Eryk onun üzerinden sıçramayı başarıyor, topu kaldırıyor ve göğsüyle durduruyor.

Üçüncü vurucu kıcı yerde kalır.

Leclerc hücumu destek vererek ilerliyor. Ray karşı tarafta, taç atışını karşılamaya hazır. Serbest ve kaleye ondan önce ulaşabilir. Ancak Eryk inatçı ve başka bir kontratağa çıkıyor, misafir takımın on altı numarasını şaşırtan birkaç çalım atıyor. Çocuk onu bırakmıyor ve hepimiz nefesimizi tutmuş, birazdan topu kaybedeceğini ve Cox'a galibiyet asisti yapma şansını boşa harcayacağını hayal ediyoruz.

"Ne yapıyor lan bu?!" diye haykırır Scorpio. "Pas ver şu topa, lanet olası Novak!"

"Hayır, eylem onun. Artık bencil olmak zorunda." Taurus'un sözleri beni şaşırtıyor, takım konseptiyle çatışıyor ama Eryk'e çok yakışıyor.

Ve sonra onun sahada gerçek bir gösteri yaptığını görüyoruz. Taraftarlar ateşleniyor, bayraklar dalgalanıyor, Aşıl'ın adı sanki bir Roma tiyatrosundaymışız ve gladyatör aç bir kaplanla karşılaşmak üzereymiş gibi yankılanıyor.

Eryk muhteşem bir lastik bant çeker, çalım atar ve rakibinin sağına kayar. Bu sırada takviye kuvvetler gelir ama Eryk onları antrenman sahasının çimlerine yerleştirilmiş kukalar gibi geçer.

Önünde bir çayır var.

Tüm rakipler geride bırakıldı.

Ray pozisyonu diğer taraftan takip ediyor, Rennes kalecisinin kafası karışmış durumda. Cox'a mı yoksa Novak'a mı odaklanacağını bilemiyor.

Eğer eski sevgilim bir pas alsaydı, topu zahmetsizce ağırlara gönderme şansına sahip olacaktı. Sekiz numara kesinlikle engelleyici bir pozisyonda. Ama onu iyi tanıyorum ve başarısız olsa bile muhteşem bir gol atmaya çalışacağını biliyorum.

Kalede, rakibimiz bir o yana bir bu yana tereddüt ediyor. İkisinden hangisinin onu geçmeye çalışacağını bilmiyor. Şüphe içinde, topa bakıyor.

Ama bu Eryk'in ayaklarının dibinde ve kalecinin eldivenleri sonuna kadar açık, vücudu iyi yerleştirilmiş, perspektif olarak kalenin aynasını küçültmeye hazır.

"Pas ver, pas ver, pas ver...", diye tekrarlıyor Scorpio.

", çek, çek..." der Taurus onun yerine.

Ve sonra zaman durur.

Umutsuzca aşık olduğum çocuğu ağır çekimde görüyor gibiyim. Dakikalar geri sarılıyor, günler, aylar, yıllar da öyle ve kendimi kilise sahasında, kardeşimin yanında otururken buluyorum. Bir an için ona bakıyorum: yüzünde o gün, tanımadığı bir çocuğun bütün bir takımı nakavt ettiğini gördüğü zamanki ifadenin aynısı var.

Ama o küçük bir mahalle grubuydu, biz ise Ligue 1'deyiz.

Bakışlarımı tekrar sahaya çeviriyorum, Eryk kafasını kaleye doğru kaldırmış. Kalbim giderek daha da azalan zamandan daha hızlı atıyor. Taraftarlar sessiz.

Bu harika bir an. Destansı.

Muhtemelen toplumumuz için tarihi bir önem taşıyor.

Stadyuma gerçeküstü bir sessizlik çöküyor ve o çocuğun ilerlediğini görüyorum, onu soyunma odasında tekrar görüyorum, eklemleri morarmış.

Üzerimde hissediyorum.

Dudakları benimkinde.

Öpücüklerimi, havamı, rit, günlerimi alıyor. Aşkımı alıp uzaklara, İspanya'ya taşıyor. Aynı aşkı eve geri getirdi, ikiye katladı.

Hala aşık oluyorum. Aşık oluyorum ve aşık oluyorum.

O gün yıldırımım olan futbola biraz daha aşık oldum ve büyük aşkı Eryk Novak'a sayısız kez aşık oldum.

Ayağımın topa vuruşunu neredeyse hissedebiliyorum.

Görünüşe göre başarısız bir rotayı işaretleyerek havalandığını görüyoruz. Yörüñge görünür bir şekilde ikinci direğın ötesinde görünüyor.

Dışarı çıkacak.

Onun yerine, sanki tersten bir C çizmiş gibi şut içeri giriyor. Kalecinin eldivenini birkaç santim geçiyor ve doğrudan ağlara gidiyor.

Stadyum patlar ve tribünler titrer.

Boğa kükrer, *evet diye* bağırır. Akrep onu sağa sola savurur, saçlarını karıştırır ve kucaklaşmak ister.

"Novak'ın lanet olası piçi!" diye hakaret ediyor kardeşim ona, ama bu daha çok bir övgü, bir onaylama. Fransa'nın en büyük yeteneklerinden birine baktığını biliyor.

Ve bu onun.

Bu ona ait. Ait

değil.

O benim.

Parlayan gözlerle, damarlarımda deli gibi akan kanla, Eryk'in kollarını iki yana açarak sevinmesini izleyerek golün tadını çıkarıyorum.

Tribünümüzün hemen altından koşuyor, onu bir an için ne yaptıklarını unutan tüm ekip takip ediyor.

Çünkü kazandığınızda veya kaybettiğinizde, bu herkes için aynı şekilde olur.

O saha kenarına yaklaştıkça göğsümdeki çarpıntı artıyor. Bakışlarıyla beni nasıl aradığını, beni nasıl hemen bulduğunu, aradaki büyük mesafeye rağmen beni nasıl kendine çektiğini görüyorum.

Bir an duraksıyor, elini kulağının üzerine koyuyor, dinleyicilere hitaben 'duymama izin verin' demek isteyen bir hareketle, sonra diğer elini gömleğinin altına, kalbinin ona her zaman ihanet eden tarafına doğru getiriyor, bugün içimde patlamak üzere olan tarafa.

Onun, evet, çünkü onun zonklamasını vücudumda hissediyorum. Sanki içimdeymiş gibi. Ve içimde, derinlerde, ruhun saklandığı yerde, duyguların saklanmak için değil, korunmak için tutulduğu yerde.

Kumaşın altında, Leclerc kalkanının öne çıktığı yerde, bir kalp atışının hareketini taklit ediyor ve etrafımızda kırk bin kişi içimi titreten bir *tu-tum* haykırıyor.

Onun *tu-tum*'u bana
adanmış. Benim için.

Başını kaldırmış, koltuğuma bakıyor, nefesini tutuyor ve birlikte yarattığımız, her zaman sadece benim için patlattığı nakaratın tadını çıkarıyor.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, hemen sildim, bir kameranın başkanlık galerisindeki kutlamaları çekmesi ihtimaline karşı kendimi göstermek istemedim.

Eryk öne doğru eğilir, bir dizini büker ve topuğunu arkasından giden arkadaşlarına uzatır. Dias ve Bukari diz çökerek, yapmacık ama etkili bir hareketle onu parlatmaya başlarlar.

Aşil'in vuran ve yenilmeyen topuğu. *Aşil*,
kardeşimin ona taktığı lakap. Ve böylece çifte
adanmışlık yapıyor.

Bana göre kalbini saklıyor, başkanına iyi bir tokat atıyor, ona gerçekte kim olduğunu, bütün bir oyunu yirmi dakikadan daha kısa bir sürede çözebileceğini, tüm acılarını, yalnızlık günlerini, endişelerini ve öfkelerini sahaya getirebileceğini söylüyor.

Umarım beni de getirir.

Hoparlörlerden tezahürat yapılıyor ve takımı öne geçiren adamın adı haykırılıyor.

Leclerc 2 - Rennes 1.

"İşte Eryk Novak bu," diyorum Taurus'a.

"Eğer sinirlendiğinde böyle oynuyorsa, sanırım hayatını cehenneme . Az önce yılın en iyi golünü attı. Muhtemelen Fransız futbol tarihinin en güzel gollerinden biri."

"Üzerine fazla gitme," diyorum ciddiyetle, arkama yaslanıp otururken, sahada çocuklar çoktan orta sahaya yerleşmişlerdi.

"Neden?" Bana doğru dönüyor. Artık güneş gözlüğü takmıyor, benimkine çok benzeyen mavi gözlerinde kendimi görebiliyorum.

"Çünkü onu seviyorum.

İsmi hala havada yankılanırken bunu burada yüksek sesle itiraf ediyorum. Ultralarımız takımın son transferine ithafen koro halinde şarkılar söylüyor. Taurus gülümsüyor ve etrafımızı işaret ediyor: 'Onu seven tek kişi sen değilsin. Bunu birkaç kişiyle paylaşmak zorunda kalacaksın'.

"Her zaman onun hayallerine ve kariyerine öncelik verdim. Bunu yapmaya devam etmek istiyorum ama benim için de bir yer olmasını istiyorum. Ve o, bu

uzay, o zaten bana teklif ediyor. Onun tekerine çomak sokarsam içimdeki köpekbalığını ortaya çıkarırım'.

Yapmayacağım, söz veriyorum. Ama bu maçtan sonra Eryk dünyanın ilgi olacak, bu yüzden sana dikkat çekmemen ve biraz sağduyulu olman gerektiğini hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

"Tabii ki!" diye cevap veriyorum ama kafamda sadece dilimi onun üzerinde gezdirmeyi düşünüyorum.

Leclerc Park Hotel'deki süitindeki büyük boy yatağa uzanıp kas gerginliğimi gevşetiyorum. Cep telefonumu kurcalıyor, öğleden sonraki maçla ilgili blog yazılarını okuyorum. Tahmin ettiğim gibi, tüm manşetlerde adım geçiyor, eleştirmenler beni alkışlıyor ve her sitede sadece benden ve sezonun golünden bahsediliyor. Birileri şimdiden yılın en güzel golünü atan futbolcuya verilen *Fifa Puskás* Ödülü'nü kazanacağımı söylemeye başladı.

Son olaylardan sonra işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, önemli olan bugün sahadaki varlığımın bir fark yarattığını kanıtlama fırsatı bulmuş olmam. Çocukluğumuzdan beri, gençlik kamplarında bize öğretilen, kimsenin vazgeçilmez olmadığı, hepimizin yerinin doldurulabilir olduğu falan filan... Doğru, elbette, bir çocuğu fedakârlık ve sıkı çalışma zihniyetiyle eğitmek istiyorsanız sorun yok, ancak takımda benimki gibi potansiyeliniz varsa, hiçbir özel mesele bütün bir oyunu değiştirebilecek bir yeteneğin sahaya sürülmesini tehlikeye atmamalıdır. Ben klasik yeri doldurulamaz futbolcuyum. Nokta.

Ray Cox'un adı skor tabelasında eşitlik golü için geçmesine rağmen, penaltıyı atan bendim. O gol benim sayılır. Kesinlikle kaçırabilirdi, şutunun kusursuz olduğunu inkar etmiyorum ama Bay Fabre son yirmi dakika oynamama izin vermeseydi nasıl olurdu?

Kaybederdik.

Gerçek bu.

Kendimi tamamen tatmin olmuş ve rahatlamış hissetsem de bugün beni en çok heyecanlandıran şey halkımın sıcaklığını hissetmek oldu. Valencia'da katkı sağlamaktan her zaman mutluluk duydum. İspanyollar harika futbol taraftarları olabilir ama burada, evimde, geri dönmek ve golü böyle atmak, gollerden birini, hatta kariyerimin golünü atmak paha biçilemez bir duyguydu.

Ve sonra sen vardın.

Beni tribünden izleyen kadın. Alkışlayan oydu. Kırk bin kişi onun şerefine *tu-tum* nato diye bağırduğında benimle aynı şeyi hissetmiş olmalı.

O, o ve sadece o.

Hepsi senindi, bebeğim.

Soyunma odasında, tüm yoldaşlarımın yaptığı gibi beni tebrik etmek yerine, sadece ondan ve Zöe'den uzak durmamı tekrarlayan o koca sık kafalı Cox'un canı cehenneme.

Evet, doğru, seni zavallı kandırılmış aptal.

Birkaç saat içinde Holding Leclerc'in milyonlarca şirketinden biri tarafından üretilen bir TV dizisinin tanıtımına adanmış bir etkinlik olacak. Benden kendimi tanıtmaktan kaçınmamı isteyen takım yöneticisinin davetini kabul ettiğimi düşünün, çünkü tüm dizi de güzel takıntımın desteği sayesinde doğdu.

Benim doğru olanı yapacağımı, yani kenara çekileceğimi düşünüyorlarsa çok yanılıyorlar. Genelde Zöe ilişkimizin rasyonel tarafı, ben ise fevri olanıyım. Herkesin kendine göre bir tarzı var!

Sanki zaten bir çiftmişiz gibi düşündüğümü fark ediyorum ve aynı zamanda buna her zaman inandığımı, çünkü onu ilk gördüğüm andan beri umut ettiğimi fark ediyorum. Yani kimin umurunda. *O mantıklı olan taraf, ben fevri olan tarafım*, evet. İşte böyle.

İkimiz de saptırmayı bıraktık. Şimdi bizim zamanımız. Bugün *benim zamanım*. Ve artık aramızdakileri bir kenara bırakmaya niyetim yok.

Tabii ki partiye gideceğim ve her zamanki gibi hepsini sikeceğim.

Düşüncelerim Nestor'dan gelen bir telefonla bölündü. Kabul ediyorum ve hoparlörü açıyorum, bileklerimi başımın arkasına getirip yatağa uzanıyorum.

"Leclerc'in yeni yıldızı konuşuyor," diye cevap veriyorum.

"Ne düşünüyordun, Eryk? Aklını mı kaçırdın sen?"

Bugün mükemmel bir gün ve her şeyi doğru yaptığımdan eminim, bu yüzden neden bahsettiğinizi anlamıyorum.

"Yılın en iyi atan küçük kardeşinizi tebrik etmek istediğinizi sanıyordum. Ya da son birkaç yılın. Kendin gör..."

"Bir çentik aşağı al, horoz".

"Bu sefer ne yaptım ben?"

"Az önce maçın *önemli anlarını* izledim..."

"Güzel atış, ha?"

"...Ve röportajınızı dinledim," diye ekliyor.

Neyi yanlış yapmış olabileceğimi düşünmek için birkaç saat geriye dönüyorum.

Ve, *bum*, anı gelir.

Seksi Sky muhabiri bana yaklaştı. Diğer muhabirlerin arasında fark edilmek ve benimle röportaj yapabilmek için epey uğraşmak zorunda kalmıştı. Nezaketimden dolayı onu işaret ettim ve sorularına birkaç cevap verdim.

Maçın gidişatı hakkında yorum yaptıktan sonra kadın sordu:

"Bu golü kime ithaf ediyorsun, Novak?"

"Küçük balığımı.

"Bu bir... kişi olabilir mi?" diye devam etti şaşkınlıkla.

"Hayır, hayır, bu çok güzel bir dövüş balığı örneği. Tamamen mavi, şeffaf kuyruğu bir denizkızı gibi kıvrıla kıvrıla sallanıyor."

"Hmm, anlıyorum."

"Beni çok büyülüyor. Şimdi gitmeliyim, teşekkürler kızım." Gözlerimi kameranın olduğu yöne çevirdim ve aceleyle soyunma odalarına bağlanan tüneldeki diğerlerine katıldım.

Orada, kazara Cox'un omzuna çarptım. Sadece bir kazaydı, sizi temin ederim.

Saçmalık! Baş aşağı çevirmek istedim.

Kararımı verdim, Nestor'a geri dönüyorum.

"Bir zaferi balığınıza adamanızın nesi yanlış?"

"Cox'un avukatı beni aradı ve müvekkilinin sizi uyarma niyetinde olduğunu bildirdi".

Çarşafı yumruk yapıp çekiyorum ve aceleyle yataktan çıkıyorum.

Cep telefonumu yanıma alıyorum ve kendime bir bardak su doldurmaya gidiyorum.

"Neden beni uyarsın ki?"

'Kız arkadaşından uzak durmanızı ve medya aracılığıyla ondan bahsetmemenizi istiyor'.

Boynuzlanmak istemiyor tabii ki. Kim bilir ne kadar süre ona saygısızlık ettikten sonra, şimdi aynı muameleyi gördüğü için kışını yakıyor.

"Aptal mı? Birinci nokta," diye yutkunuyorum ve bardağımı çarpıyorum. "Ben kimseden uzak durmuyorum. Kiminle takılıp kiminle takılmayacağıma o karar vermiyor ki." Banyoya gidip duş almaya hazırlanıyorum.

"İkinci nokta: Z e onun k z arkadaşı değil. Artık değil. Bunu kabul etmiyorsa, bu onun sorunu." Su d ğmesini yukarı  ekip kutunun i ine akmasına izin veriyorum.

"    nc  nokta, gazeteciye *balık* dedim, *Z e Pisces Leclerc* değil. Bu ifadeyle ger eğe ulaşmak bana biraz Makyavelist e geliyor. Ama sonra diyorum ki, pek  ok insanın k peği, kedisi, kanaryası var... Benim k   k bir balığım var ve hedeflerimi istediğim kişiye adıyorum.

Akıllı telefonu mermer rafa yerleştirip aynada kendime bakarken Nestor'un sesi odada yankılanıyor.

"şimdi, bir kez olsun kardeşini dinle ve  onerilerine uy."

"Vesaire, vesaire, vesaire..."

"Kes şunu, Eryk. Kariyerinle kumar oynuyorsun."

"Tam olarak ne i in aradın? Benimle gurur duyduğunu, bug n oynadığım oyundan dolayı beni tebrik etmek istediğini sanıyordum, bunun yerine ge en hafta herkesin yaptığı gibi benimle konuştun. Ne var biliyor musun? Tavsiyelerin umurumda bile değil. En azından benim tarafımda olacağınızı umdum, diledim ve umut ettim, bunun yerine kul p Z e ve benim hakkımda bir şeyler  ğrendiğinden beri duyduklarımı desteklemekte ısrar ediyorsunuz.

"Ben sadece sizin  alışma geleceğinizi korumaya  alışıyorum".

"Ben de kendimi ve duygularımı korumak i in. Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, refleks olarak her ne pahasına olursa olsun Z e'yi de korumaya  alışıyorum,   nk  onun bir futbolcunun yatağından diğerine atlayan bir serseri ile karşılaştırılması umurumda bile değil. şimdi Cox'un avukatını ara ve ona yasal işlem başlatmasına gerek olmadığını ve bunu erkek erkeğe aramızda halledeceğimizi s yle. Bu herhangi bir şeyi ihlal etmekle ilgili değil, bu duygularla ilgili ve eğer sırf Z e ve ben birbirimizi seviyoruz diye beni mahkemeye vermek istiyorsan, hi  durma. O zaman hangimizin k ına gireceğini g receğiz.

"Seninle başa  ıkamıyorum, ger ekten. Anlamıyorsun!"

"O halde anlamamanızı tercih ederim,   nk  sadece tek bir kişiye anlamanıza ihtiyacım var ve o da ne siz, ne Cox, ne Başkan, ne de başka biri. Anlaşıldı mı?"

"En azından sizi Z e ile ilişkilendirebilecek a ıklamalar yapmaktan ka ının."

"Hi  de değil," diye i  ge iriyorum ve bir an i in  fkenin beni terk ettiğini hissediyorum.

"Senin başını asla belaya sokmam. Neden kilitli kaldığımı sanıyorsun?"

olmam gereken yerde, yani onun bacaklarının arasında olmak yerine!"

'Sizin bir futbolcu olarak konuşulmanız önemli, bir şey olarak değil...!'

"Evet, evet, vatan haini gibi değil, tamam. Şimdi veda edeceğim, bu akşam Leclerc Production TV dizisinin tanıtım partisi var. Ben de davetliyim ve...!'

"Tanrı aşkına, Eryk!" diye küfrettiğini ve bir şeyi başka bir şeye duyuyorum. "Hayır, hayır, hayır! Oraya gitmek zorunda değilsin. Bütün takım, bütün hanedan, basın, başkan ve Zöe orada olacak."

"Kesinlikle, sadece son bahsettiğin için gidiyorum. Diğerleri ne kadar umurumda biliyor musun?"

"Sana geleceğim ve seni başka bir yere götüreceğim. Başka bir şey yapalım, istediğin yere gidelim. Sana birkaç kız getirmemi ister misin?"

"Siktir git!"

Öfkem geri geldi ve telefonu yüzüne kapattım. Onu da sikeyim.

Çocukken hırslarım çok yüksek değildi. Güzel bir ev, süslü arabalar ya da tasarım kıyafetlerle dolu bir gardırop sahibi olmak şöyle dursun, zengin olmayı bile arzulamıyordum. Aç kalmamak, dolu bir buzdolabına sahip olmak ve artık bana hayatta her şeyi başaramamış gibi bakmayan sakin bir anneye sahip olmak fikriyle yetiniyordum. Maddi şeylerle ilgilenmiyordum, ben daha çok dünyaya kızgın, yoksulluğun ağırlığını omuzlarında hissetmeden sessizce yaşamak isteyen bir adamdım. Zaman zaman saplantıya dönüşen bir istikrarla hayallerimi süsleyen tek şey, dünyanın en önemli futbol sahalarında koştırmaktı. Bana hiçbir ücret almadan prestijli formalar giyme şansı verselerdi, bunu yapardım ve hala da yapardım, çünkü futbol oynamak, evrenimden çok uzakta olan o ulaşılmaz kıza sonsuz sayıda gül alabilmekle birlikte her zaman en büyük arzum oldu. Onu yemeğe çıkarabilme, ona iyi bir hayat sunabilme düşüncesi benim için yeterliydi ama bir gün lanet olası bir Aston Martin DBS'ye sahip olabileceğimi asla ama asla düşünmemiştim.

Ne diyebilirim ki? Sonuç olarak, altın ayaklara sahip olmanın avantajları bunlar.

Siyah Armani takım elbisemin içinde, küçük mücevherimin motorunu çalıştırarak Paris sokaklarında hızla ilerliyorum.

Zaman içinde, işlerim sayesinde, sıradan ölümlülerin erişemeyeceği arabalar satın alma lüksüne sahip oldum. *Küçüklerim* kendime izin verdiğim tek hevesim, banka hesabımı doldurduktan sonra gelen tek saplantım. Birkaç mülküm, yeterli büyüklükte gardıropları dolduracak kadar kıyafetim var, ama arabalar, ah, arabalar, oğlum... Onlar benim tutkum haline geldi.

Uzun bir yolculuktan sonra dün elime ulaşan Aston'um sınırlı sayıda üretilmiş. Parlak krom siyah renkteki bu örneklerden sadece yirmi beş adet üretildi. Ve ben de sahiplerinden biriyim. James Bond'un arabalarına saygı göstermek için yapılmış, saatte üç yüz kırk kilometre hıza ulaşan bir ateş topu, parmaklarımın arasında bir güç merkezi.

Hızımı abartmıyorum, ama şehir merkezinin sokaklarından geçerek Leclerc Production'ın yapımcılığını üstlendiği Black Dynasty dizisinin tanıtım gecesinin yapılacağı mekâna doğru ilerliyorum.

Sadece dışarıdan bakıldığında bile lüks kokan binanın önüne geliyorum. Girişin önüne park ediyorum, bir araba görevlisi küçük arabamı park etmeyi teklif ediyor. Hafif bir kızgınlıkla anahtarları ona atıyorum, bana *Mösyö Novak* dediği için tanıtılmaya ihtiyacım olmadığını fark ediyorum.

"Ona iyi davran", dikkat et.

Sarayın merdivenlerine serilen kırmızı halıya ayak basar basmaz, bir dizi iğne yağmuru gibi üzerime yağıyor.

Ceketimin düğmelerini ilikleyip objektiflere gülümsüyorum ve hemen ardından bariyerlerin arkasında pusuya yatmış muhabirlerin sayısız sorusuyla karşılaşıyorum.

Küçük bir güvenlik grubu bana dümdüz gitmemi işaret ediyor ve adımı haykıran kalabalığın bağırışlarına aldırış etmemem konusunda beni uyarıyor.

Ama ben böyleyim, ben de bundan geçiniyorum, bu yüzden bölücülere yaklaşıyorum ve gördüğüm sevgiye minnettar olarak, özellikle Leclerc oyuncularını görmek için onca yolu gelen çocuklara birkaç imza veriyorum.

Formaları imzalıyorum, zaten bir tane olduğunu görünce şaşıyorum çünkü yeni takımımın ilk kez bugün sahaya çıktım.

Zöe ile birbirimize söz verdiğimizde seçtiğimiz sekiz rakamının üzerinde baş harflerimi görmek beni her zaman heyecanlandırmıştır.

her zaman bağlantıda olurduk.

Birkaç selfie'ye gülümsedikten sonra koşar adımlarla merdivenleri çıkıp partiye doğru ilerliyorum.

İçeri girer girmez, beni bu etkinliğe katılmaya teşvik eden kişiyi bulmak için hemen etrafıma bakıyorum. Bir zamanlar hayranlıkla, kıskançlıkla, küçümsemeyle ve daha birçok karışık duyguyla izlediğim iyi giyimli insanlardan oluşan bir deniz görüyorum. Bir zamanlar kendime asla onlar gibi olamayacağımı, kökenim ve getto çocuğu mizacım nedeniyle beni asla kabul etmeyeceklerini söylemiştim, ancak bugün buradayım, biriyim, işimi ve işimin hakkını verme şeklimi seven binlerce insan tarafından adım haykırılıyor, bu yüzden artık kendimi yetersiz hissetmiyorum, hatta büyük bir üstünlük ve başarı hissi duyabiliyorum.

Çünkü ben bugün, uzun zaman önce olmayı seçtiğim kişiyim. Kan tükürerek, kendi hayatımı ve Zöe'ninkini feda ederek peşinden koştuğum kişiyim.

Mesafe, ödediğimiz pahalı bir bedeldi. Artık katlanmak istemediğim bir bedel.

Meslektaşlarımdan oluşan küçük bir grubun eşleriyle kol kola girdiğini, ardından da asla hayal kırıklığına uğratmayan bekârlar grubunu fark ediyorum. Odanın içinde dolaşan kadınlara bakıyorlar ve sık sık olduğu gibi takdir dolu bakışlar alıyorlar.

Ve bir kızın sırf onun standartlarına uygun olmadığım için, ona kendimden başka sunacak bir şeyim olmadığı için, uzak durulması gereken bir mahalleden geldiğim için, sadece en iyi partiyi arayan bir toplumun çılgın kısmını temsil ettiğim için beni küçümsemediği tüm zamanları düşünüyorum.

Her zaman reddedildim, ötekileştirildim, buruşuk tişörtlerimin ötesinde hiç gözlemlenmedim.

Ama o değil, benim acılarımı hak etmeyen o bir avuç insanı asla temsil etmedi.

Beni soyabilen, giydiğim kıyafetlerin ötesine geçebilen tek kişi hep o oldu. İçime ulaşabilen tek kişiydi, çünkü sadece bana bakmıyordu, ne hissettiğimi, ne hissetmesini istediğimi görebiliyordu.

Zöe benim hediyeimdi ve hediyemdir.

Hemen bir kadeh şampanya alıp yudumlamaya başlıyorum. Yarın bir sabah dinleneceğiz ve öğleden sonra bir boşaltma antrenmanımız var. Rahatlamayı da göze alabilirim. Etrafıma bakıyorum, titriyorum

en iyi yanımı, beni bugün olduğum kişi olmaya iten yanımı tanımlama arzusu.

Ve sonunda, sanki derime bağlı ince, neredeyse görünmez bir iplik çekiyormuş gibi, çağrıldığımı, zorbaca sahiplenildiğimi hissediyorum.

Yukarı bakıyorum ve salonun orta merdiveninde tüm ihtişamıyla belirdiğini görüyorum.

Onun ne kadar güzel olduğunu söylemek, benim için temsil ettiği şeyi küçümsemek olur.

Onun için tüm varlığımı takas ederdim. Evdeki kilerde yiyecek bulamadığım günlere geri dönmeyi seçerdim. Son başarılarımı silmeye, geri dönmeye ve ona aşık olduğum anları, onun tazeliğini, beni görme ve olduğum gibi kabul etme yeteneğini yeniden yaşamaya istekli olurum.

Onun için futbolu bile bırakabilirim.

Gözlerimi kırıştırıyorum, menekşe pembesi elbisesinin hareketinden büyülenmiş gibi. Uzun, şeffaf eteği uzun kalçasında baş döndürücü bir yırtmaçla açılıyor. Zarif, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde, görüntüsü beni vücudumun güneyine kadar ürpertiyor, parmaklarıyla tırabzanı okşayarak merdivenlerden ustalıkla iniyor. Göğsü ışıltılı Swarovski kristallerinden oluşan bir korsajla süslenmiş. Korse, göğüs dekoltesinin ötesinde öne çıkan göğüslerini sıkıyor ve bileklerine taktığı gösterişli bilezikle aynı değerli taşlardan oluşan bir gerdanlıkla süslenmiş.

Artık bir bok anlamıyorum ve bardağıma yapışıp gözlerimle en sevdiğim yemeği yerken, onun irisleri beni buluyor ve sadece bizim anlayabileceğimiz cümlelerden oluşan sessiz bir iletişim içinde benimkilere yapışıyor.

Burada ne işin var? Ortaya çıkmamalıydın.

Sadece senin için geldim.

Git.

Avla beni.

Daha fazla yaklaşmasan iyi edersin.

Ve kaçsan iyi olur, çünkü sana yetişmek üzereyim.

Ve böyle devam ediyoruz, bedenim onu bir duvara, bir kapının arkasına, bu yapının izole bir alanına, sadece sıcaklığını hissetmek için çarpacağım anı bekliyor.

O son basamaktan iner inmez, bardağıma bir garsonun desteğiyle yanımdan geçen boş bir tepsiye yerleştiriyorum. Papyonumu ayarlıyorum, gevşeterek

ve tüm mesafeleri iptal etmeye hazır bir şekilde ona doğru ilerliyorum.

Artık ondan uzak duramıyorum.

Ancak niyetim eyleme döküldüğünde, sanki birdenbire Ray Cox onun yanında beliriyor, elini sırtına koyuyor ve az önce yaklaşan muhataplarına gülümsüyor.

Öfke içimde sanki şantiyesini kuruyormuş gibi yükselirken, olduğum yerde taş kesiliyorum, yavaşça, yavaşça, ama nüfuz ederek, nüfuz ederek, o kadar derine işliyor ki, temellerin inşa edildiğini, ilk başarısızlıkta yıkılacak bir öfke sarayı kurmaya hazır olduğunu algılayabiliyorum.

Kendini kontrol etmeyi siktir et, hepsini siktir et.

İki hızlı adım atıyorum, onu bedenine çekmeye cüret eden o sik kafalının parmaklarını kırmaya hazırım. Bu jestten hiç hoşlanmamış gibi görünen bakışlarına takılıyorum ama sonra sanki müdahale etmemi istemiyormuş gibi başını bana doğru salladığını fark ediyorum.

Sen de siktir git, küçük balık.

Beni tanıyan ve benimle konuşmak isteyen bir kadının yanından geçiyorum. Kaba bir adam gibi, onu kırmıyorum ve ilerliyorum, ta ki yanağımdaki yara izi bir anlığına beni şaşkına çeviren kaslarla ve sert bir yüzle karşılaşana kadar.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyor.

"Sen de kimsin lan? Siktir git!" Bir itiş kakışla onu geçmeye çalışıyorum, ama aşırı güçlü bir sıkışma beni durduruyor ve bakışlarının altına geri getiriyor.

Parmaklarım kolumu sıkıca kavırıyor, gözlerim önce jesti gözlemliyor, sonra gözlerini kırpmayan yabancıнын karanlık gözlerine fırlıyor.

"Çek ellerini üzerimden yoksa yüzünün diğer tarafını da keserim."

"Buradan kıpırdamazsınız" diye homurdanıyor. 'Binanın gazetecilerle dolu olduğunu görmüyor musun? Orada kameralar bile var," diye sarsılıyor ve sonunda beni terk ediyor.

Atkuyruğumdan iki sarı bukle çıkıyor. Onları kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve dilimin bir hareketiyle dudaklarımı ıslatıyorum. Etrafıma bakıyorum ve onun haklı olduğunu, Zöe ve Ray ile konuşanın gerçekten de onlara bir şeyler soran bir muhabir olduğunu fark ediyorum.

Burada olay çıkarmak söz konusu bile olamaz. Ama lanet olsun.

"Sen de kimsin be? Cox'un kıcını mı yalıyorsun?"

Katil görünümlü adam zarif bir kahkaha atıyor. Ancak o iri yarı seksi Libra Leclerc de ona katılınca fark ettim ki

ortağıyla ilgili.

"Ben de seni arıyordum," diyor ve ona bir kadeh şampanya uzatıyor.

"Takımın yeni mücevheriyle yeni tanıştım ve kim olduğumu bilmediğini öğrendim. Kendimi derinden kırılmış hissediyorum."

"Bu korkunç hakareti telafi edeceğimizden eminim. Değil mi Eryk?"

Kahretsin, küçük balığa ne kadar da benziyor.

Bana eldivenli bir el uzatıyor ve ben de onunla tanışmak için elini sıkıyorum.

"Zöe bana senin hakkında çok şey anlattı," diye ekliyor, beni şaşırtarak. "O ve ben bir süre önce aynı odayı paylaşıyorduk ve nasıl olduğunu bilirsin, kadınlar arasında sohbet edersen," diye gözümü sıkıyor.

"Yani şimdi gidip Cox'un suratını dağıtırsam haklı çıkarım, zaten beni tanıyorsun, nasıl biri olduğumu biliyorsun. Zöe sana bundan bahsetmeliydi."

"Eğer şimdi Ray'e karşı çıkmaya cüret edersen," gürleyen sese doğru dönüyorum ve başkanın otoriter bakışları beni olduğum yerde kül ediyor, "Kayınbiraderim Zakhar'ı serbest bırakacağım ve seni şu avizeden sallandıracağım," diyerek onu işaret ediyor.

Omzuma, Libra'nın bahsettiği akrabası olduğunu tahmin ettiğim arkadaşı tarafından çok şiddetli bir okşama geliyor.

"Çok teşekkür ederim Eryk," diye gevelemeye başladım, "bugün kaybedileceği düşünülen bir maçı kazanmamızı sağladın. Ve büyük tebrikler Eryk, sonsuza dek hatırlanacak çılgın bir gol attın."

"İronin beni hiç etkilemiyor, Novak," diye karşılık veriyor Taurus, kayıtsızca. "Sen sadece işini yaptın, sana milyonlar ödediğim işini. Şimdi git kendini bir köşeye zincirle ve kız kardeşimi rahatsız etme. Eğer bu geceyi mahvetmeye cüret edersen, seni doğduğuna pişman ederim."

Beni geçip arkadaşına doğru yöneliyor, belirgin göbeği başkanın görünmeyen bir versiyonu tarafından hemen okşanıyor. İki parmağını dudaklarının üzerine koyduğunu, öptüğünü ve sonra yüzünü okşarken parmaklarını üzerine koyduğunu görüyorum.

O zaman bu adam da insan olabilir.

"Hey, Novak!", arkamda, Scorpio Leclerc'in sesi bana her zamanki dışlanmış olmadığım konusunda umut veriyor. "Vay anasını, bugünkü golün olağanüstüydü," diye iltifat ediyor ve hanedan yapımı bir başka seksi kızla birlikte ilerliyor. Kız kardeşlerden biri olmadığını tahmin ediyorum, çünkü onun elinden tutuyor. "Son olarak, kendimizi tanıtalım. Ben Scorpio," dövmeli parmaklarını uzatıyor ve ben de onları sıkıyorum, ancak sırtım sıvazlanıyor.

"Kim olduğunuzu biliyorum, müziğinizi dinliyorum. Hatta geçen yıl İbiza'da yaptığınız bir etkinliğe bile gittim". Sonra yanındaki kıza daha yakından bakıyorum ve o etkinlikten hemen sonra internette dolaşan o öpücüğü çok net hatırlıyorum. O zaman onun metresi olduğunu ve karısı Venüs'ü aldattığını söylediler, sonra başkan, Hanedan'da yapılan sarışın ateşli kızın aslında onun olduğunu ilan ederek herkesi şaşırttı.

Ne çılgın bir aile!

"En azından yaptığım şeyi takdir eden biri var," diye yorum yapıyorum, daha sonra Alix'i de tanıyorum.

Şimdiye kadar iyi gittiğimi söyleyebilirim. Ekibin küçük grubuna katılma ihtiyacı bile hissetmiyorum, çünkü artık onların düşmanca bakışlarına ek olarak kadınlarının bakışları da var. Bazıları sanki bir sonraki olmak istiyormuş gibi bana utanmazca bakıyor. Buna ne demeli! Bunu düşünüyorlar mı?

Akrep ve kız arkadaşıyla büyük bir katılımı ile sohbet etmeyi başarsam da, Zöe'nin etrafımızda dalgalanan mor elbisesi dikkatimi sık sık dağıtıyor. Alev saçlı kız kardeşi ve başkanın refakatçisiyle bir ileri bir geri gidip geliyor. Onlara bir başka kodaman, artık Aries Leclerc'in eşi olarak ailenin bir parçası olan güzel Crystal Colin de katılıyor.

Bağnaz olduğumdan falan değil ama Zöe'nin ardı ardına indirdiği kadehleri özlemiyorum. Gecenin gidişatıyla ilgili kaygının yüksek olabileceğini tahmin ediyorum, ama takıntımın ciğeri için gerçekten endişeleniyorum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye sorar Scorpio.

"Tabii ki".

"Golü adadığınız küçük balık benim kız kardeşim mi?"

Yutkunuyorum, olası bir onaylamama ihtimaline karşı berrak gözlerine bakıyorum. *Cox ekibinin* bir parçası gibi görünmüyor ama benimkine katılmak isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yok.

"İtiraz eder miydin?", diye sertçe cevap veriyorum, her ne kadar kardeşi olsa da umurumda olmadığını açıkça belirtmek için.

"Ben değil," diye omuz silkiyor. "Ama o biliyor." Arkamdan birini işaret ediyor.

Arkamı döndüğümde, Virgo Leclerc yavaşça bana doğru yürüyordu.

Bana ulaşır ulaşmaz hiç vakit kaybetmeden en kötü yanımı ortaya çıkarıyorum.

"Kıçına tekme yi yemek için mi bana geldin? Sana söz vermiş tim, hatırladın mı?"

"Benimle dışarı gel. Şimdi."

"Bunu dört gözle bekliyordum."

Onu takip ediyorum, bu sırada kızlar sahnede ilk Leclerc Production TV dizilerini sunuyorlar.

Önümde beni sarayın arka çıkışlarından birine doğru götüren küçük prensin zarif yürüyüşüne bakıyorum. Başak, tüm kardeşler arasında en uysal olanı gibi görünüyor. İyi bir çocuk havası, melek gibi bir yüzü ve Zöe'minkilere çok benzeyen gözleri var. İtiraf etmeliyim ki sadece bu bile ellerimi kendime saklamam için yeterli. Bana karşı gelse kendimi durdurabilir miyim bilmiyorum ama aklındaki savaşı başlatacak kişi kesinlikle ben olmayacağım. Bırakın şimdi, yıllar önce bile bunu yapmadım. Pek çok nedenden dolayı bana uymuyor. Ama geçmiş i anımsarsa burnunu kırmayı ne kadar isterdim.

Bir kapının panik çubuğunu itiyor ve kendimizi binanın arka tarafında, seslerimizin karşıdaki evlerde bile yankılanabileceği küçük bir ara sokakta buluyoruz.

Küçük balığın farklı ikizi ellerini ceplerine sokuyor ve bu, ellerini üzerime koymaya niyeti olmadığını anlamam için yeterli oluyor. Onun hareketini taklit ediyorum ve gözlerinin içine bakarak sertleşiyorum.

"Cox'tan hoşlanmıyorum," diye belirtiyor.

"Aynı zevke sahibiz o zaman."

"Zöe'nin etrafındaki hiçbir erkek beni memnun etmez".

"Senin için üzülüyorum, çünkü ben...".

"Elimde olsa," diye araya giriyor, beni görmezden gelerek, "kız kardeşimi cam bir kutunun içine koyar ve ona dokunmak isteyen herkesten uzak tutardım."

"Extreme".

"Ray sevdiğim biri değilse, sen daha da az sevdiğim birisin, Novak."

'Bundan en ufak bir şüphem yoktu'.

Bir adım ilerleyerek yüzümden birkaç santimetre uzakta sabit bir şekilde duruyor.

"Aranızda ne olup bittiğini bilmiyorum, çünkü konu sana geldiğinde bana hiçbir şey söylemiyor ve beni dışarıda tutuyor...".

'Acaba neden'.

"...ama biliyorum ki eğer ona yaklaşırsan, onu kızdırmaya çalışırsan ya da onu bir gün bile üzgün görürsem, seni Paris'e döndüğüne pişman ederim."

"İşin bitti mi?" diye kaşımı kaldırıyorum.

"Evet.

Dilimi dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve bir elimi traşlı sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. Yere bakıyorum, sonra ona bakışımı yoğunlaştırmak için göz kapaklarımı yavaşça kaldırıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Başak, şu anda, tüm annelerin kızlarının yanında görmek isteyeceği erkek çocuğa hiç benzemiyor. Bölgesini işaretliyor, aşılmaz duvarlar örmeye çalışıyor, ne yazık ki söz konusu kız kardeşi olduğunda, benim için zaman dışında aşılmaz engeller yok.

Ama bunu ne o ne de ben kontrol edebiliriz.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedim, "küçük bir önermede bulunmadan önce."

"Seninle kaybedecek zamanım yok, o yüzden hızlı konuş."

"Gerçekleri bilmeden nasıl yargıda bulunabiliyorsunuz? Zöe ile benim aramda ne olduğuna dair hiçbir fikriniz olmadığını kendiniz itiraf ettiniz, tıpkı onu cam bir kutuya kilitlemek isteyerek yarı psikopat olduğunuzu dolaylı olarak ifade ettiğiniz gibi."

'Sadede gel'.

"Aynen sizin yaptığınız gibi, ben de açık sözlü olacağım, şu farkla ki gerçekleri biliyorum, çünkü onları yaşadım. Bir başka önemli değişiklik...'. Bu kez ona yaklaşan benim. "Sizin yargınızdan korkmuyorum. Bir zamanlar senden korkmuyordum, bugün de korkmuyorum. Zaten kardeşin Taurus var, tüm ekip var ve hatta Zöe ile olan hikayeme karşı çıkacak medya bile olabilir, umurumda değil. Önemsemiğim bir kişi var, sadece bir kişi ve o beni o kadar önemsiyor ki, şu anda orada olmasa bile ellerini yüzünüzden uzakta bana kilitli tutabiliyor. Çok yakın olduğum bu aynı kişi bazen size karşı tamamen kayıtsız gibi görünüyor, çünkü onun için gerçekten neyin önemli olduğunu çok kolay unutuyorsunuz. Onun ne hissedebileceğini, ikimizin de ne istediğini, birlikte iyi olup olmadığımızı, ona saygı duyup duymadığımı ve onu mutlu edip etmediğimi hiç düşünmüyorsun, onun ne hissettiği hakkında asla endişelenmiyorsun. Sadece dış koşullarla ilgilenmek istiyorsunuz, sizin onayınızı alamadığı için kendini kötü hissedebilecek biri olduğunu unutuyorsunuz.

"Tamamen yanlış düşünüyorsun, Novak. Onu hayal edebileceğinden çok daha fazla düşünüyorum. ..." diye eğildi, neredeyse hırlayarak.

yüzüne. "Sizi temin ederim ki kız kardeşim bir şey isterse onu alır ve bizim onayımızı beklemez, ancak sizin de gördüğünüz gibi sizinle ilgilenmiyor gibi görünüyor, aksi takdirde gizlice de olsa yanınızda olurdu."

Ona muzipçe gülümsüyorum, sadece sözlerinde gerçeklik payı olduğunu fark ettiğimde duyduğum derin rahatsızlığı gizlemek için.

"Doğru. Haklısın. Ama şimdi neden benimle değil biliyor musun? Çünkü ben delirdiğimde Zöe de deliriyor. Ona zorbalık yapmamı istiyor. Kendini önemli hissetmek istiyor, arzulanmak istiyor, benim için önemli olan tek şey olmak istiyor. Ve ben ona bu tatmini vereceğim. Ona kendini özel hissettireceğim, gerekirse onu sırtımda taşıyacağım. Şimdi Başak, sana sormuyorum ama sana söylüyorum: Onu şimdi elde edeceğim. Hoşuna gitse de gitmese de bunu atlatacaksın."

'Onu incitirsen, ben de seni üç kat daha fazla incitirim'.

"Ona zarar veren ben değilim".

"Cox'tan haberim var. Taurus bana bundan bahsetti."

"O zaman bunu ona asla yapmayacağımı biliyorsun."

Kollarını iki yana açıp geri çekilerek, "Ama gitmedin," diyor besbelli. Ceketini düzeltiyor ve konuşmayı burada bitirmek istediğini ifade ediyor ama ben bunu kabul etmiyorum çünkü kendimi ona açıklamak zorunda hissediyorum.

"Bir gelecek inşa etmeli, doğru zamanda geri dönmeli ve onun benim için her zaman istediği kişi olmalıydım".

'Ah, demek kız kardeşim seni fazla para kazanan bir futbolcu olmaya zorladı. Ne kadar otoriter bir kadın" diye benimle alay ediyor.

Ona düşmanca bakıyorum ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şey söylüyorum. Ancak o zaman içimde ne kadar Zöe olduğunu anlayacak.

"Dünyada en çok sevdiğim iki şey var: futbol ve Zöe. Bunlardan biri benim tüm hayatımı temsil ediyor".

"Peki bu hangisi olabilir?"

"Eğer sen olmasaydın, burada bunu konuşuyor olmazdık."

Bu noktada, Başak burcu mükemmel bir şekilde kavramış görünüyor. Belli bir sertlikle gözlerimin içine bakıyor. On altı yaşında olsaydık şu anda birbirimizi yumrukluyor olabilirdik ama bugün erkekiz ve bana gözlerinin içinden bakıyormuş gibi görünen kızı hayal kırıklığına uğratmamak benim için bir zorunluluk.

"Eğer onun senin için acı çektiğini görürsem, işin biter."

"Böyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum."

Elimi uzatıyorum ve elimi sıkıp sıkıkmama kararını düşünerek elimi inceliyor. Birkaç saniyelik tereddütten sonra nihayet yumuşuyor.

"Gol için tebrikler. Yeteneğin hakkında maalesef bir şey söyleyemem."

Teşekkür ederim.

'Ray, Zöe'nin etrafında çok fazla dolaşıyor,' diye bilgi verdi.

"Ben hallederim.

"Seni daha sonra durdurmayacağımdan emin

ol." Beni geçti ve içeri girdi.

Rahat bir nefes aldım. Şimdi onu alacağım.

Belki de en önemli gazeteleri davet etmek iyi bir fikir değildi.

Ne olacak, Zöe, tabii ki öyleydi! Onların varlığı dizinin tanıtımı için çok önemli. Artık işinize gelmediği için sizi rahatsız ediyor.

Özellikle de gazetesinin kadınlara yönelik 'büyük aşk hikayeleri' bölümünün editörlüğünü yapan yakın bir aile dostumun Ray Cox ile olan ilişkimden bahsettiği bir röportaj yayınlamak istemesi elbette bana yakışmıyor. Tabii ki pislik herif durumdan faydalanmak için hiç vakit kaybetmedi. Sanki aramızda kesin bir ayrılık olmamış gibi beni kendine yakın tuttu ve başta editör olmak üzere orada bulunan herkese ilişkimizin sorunsuz yürüdüğünü göstermek istedi.

Bana dokunduğunda, tiksinti dolu bir hareketi engelleyemedim. Nasıl titrediğimi fark ettiğini düşündüm, yine de pençelerini bırakmadı ve hatta popomu okşamaya bile cüret etti.

Neyse ki Eryk önümüzde olduğu için bu hareketi göremiyordu ama ne kadar kızdığını açıkça hissedebiliyordum ve hatta öfkesinin sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyordum.

Benim için, bizim için her bakış, tenimde canlı bir ateşti.

Onu, unutulmaz atıp tutmalarından birini yapmaya kararlı bir şekilde alanı geçerken gördüm, ancak kayınbiraderim Zakhar tarafından durduruldu ve şükürler olsun ki onu herhangi bir niyetten alıkoymayı başardı.

Ve artık nereye saklanacağımı bilmiyorum.

Hem emeritus yabancılara hem de kameralara karşı zoraki gülümsemeleri vurgulamaktan kaçınmak istiyorum ama her şeyden önce Chantal'ın beni Crystal ve Venus ile sahneye çıkarmak da dahil olmak üzere tuhaf fikirlerinden kaçmayı tercih ediyorum.

Yani, senaryoyla falan ne işim olabilir ki?

Her zaman bir asistan olmakla sınırlıydım ve yaratıcı bir bakış açısıyla hiçbir katkıda bulunmadım.

Artık sayısını unuttuğum bir kadeh şampanyayı daha yutuyorum. Beni on dakikadan fazla yalnız bırakmayan Ray'den uzak durmaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

Sesimi yükseltmek ya da kendimi rezil etmek bana düşmez ama olanları tamamen unutmuş gibi görüldüğü için kadehimdeki sıvıyı neredeyse yüzüne fırlatacaktım. Rekor bir sürede yoluma devam ettiğimi kabul etmek istemediğini düşünmeye başlıyorum.

Belki er ya da geç bunu kabullenecektir.

Artık onun, Eryk'in, kız kardeşimin, erkek kardeşlerimin ve baldızlarımla ilgi odağı olmak istemiyorum.

Sadece kaybolmak ve düşüncelerime sığınmak istiyorum.

Görünüşe göre, kalenin bendenizin üzerinde durma zamanı geldi. Bazen tüm aile hayatım gerçek bir TV dizisiymiş gibi geliyor. Durup düşünüyorsunuz: Sırada kim var? Sırada kim var?

İşte, bugün benim sıram.

Ama hayır, bunu kabul edemem.

Tekrar içiyorum, daha fazla baloncuk yutuyorum. Etrafımda dönerken, başım dönüyor ve hoş bir terk edilmişlik duygusu hissediyorum.

Bir yanımla Eryk'in gözleriyle karşılaşmayı, kıskançlığını havada hissetmeyi, etkilenmeyi arzuluyor. Okul dansımda yaptığı gibi arkamda belirdiğini hayal ediyorum. Beni onu bırakmaya zorlamasını, ellerimi tutmasını ve yokluğumla değerli kılmaya çalıştığım güzel hayatının attığı kalbine götürmesini arzuluyorum.

Biraz daha içiyorum ve çakırkeyif olduğumu fark ediyorum. Ancak aynı zamanda, netlik kazanmaya, çok hızlı koşan şeyi durdurmaya ihtiyaç duyan başka bir yanımla, mantıklı, mantıklı ve bilge olan yanımla var.

Daha düşünceli bir ben, yine kendime mesafe koymam gerektiğine, son bir fedakarlık yapmam gerektiğine, bir kez tükendiğinde arzularıma özgürce erişmemi sağlayacak bu çabaya karar verir.

Bugün kızların günü, benim değil. Bugün henüz benim zamanım değil. Bugün benim zamanım değil.

Görünüş.

Hayır, daha fazla beklemek istemiyorum.

Evet. Bekleyeceğim.

Bunun yerine, sonunda kaçıyorum.

Bardağımı tezgâhın üzerine koyup sahneye bakıyorum. Venüs, Boğa'sını oynayacak aktörü tanıtıyor. Onu seçmek

Doğum, aslında dört. Hiçbirimiz ikna olmamıştık ama sonra Crystal'ın okuyucuları bir *presta volto* önerdi - onlara böyle diyorlar - ve oradan daha derine indik. Portekizli modelle tanıştık, onu birkaç seçmeden geçirdik ve daha fazla tereddüt etmeden ona bir sözleşme teklif ettik. Ve işte şimdi sahnede, odadaki kadınların ağzını sulandırmaya hazır. Ortadan kaybolmadan ve her zaman doğru olanı yapmaya çalıştığım için kendimi aptallıkla suçlayabileceğim bir yere sığınmadan önce, tribünlerden kendisini oynayacak kişiye bakan kardeşime doğru bakıyorum.

Venüs'le yakın çalışacağı için onu çok kıskandığını tahmin ediyorum ve eminim ki o da oyuncunun kadınına her türlü yaklaşımı yasaklayan sözleşmeye dayalı bir karşı teklifte bulunmuştur. Buna inanıyorum çünkü bana oldukça sakın ve cinayet işlemeye pek meyilli görünmüyor.

Hangi yöne gittiğimi bilmediğim yolumda ilerlerken başım dönüyor ama endişelenecek kadar değil. Bir koridora giriyorum ve burada başını eğerek selam veren çok zarif bir hanımefendiyle karşılaşıyorum. Topuklarım tuvaletlere doğru giden kırmızı halının üzerinde tıkırdıyor. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ama arkamı dönmüyorum. Kapıyı açıyorum ve kendimi perişan halimi yansıtan büyük bir aynanın önünde buluyorum.

Avuçlarımı beyaz damarlarla lekelenmiş siyah mermer rafın üzerine koyuyorum. Derin nefes alıyorum, kendimi böyle çelişkili düşünceler üretmeyi bırakmaya zorluyorum.

Ciddi bir sorunum var ve bunu çözebilmem gerekiyor. Dürtülerimi, arzularımı ve yapmak istediklerimi gizlemeye çalışmak kendim için iyi değil. Kendimi geri çekip hareketsiz oturmaya ve daha iyi zamanları beklemeye zorlamak sağlıklı değil.

Ben Venüs gibi değilim, o kadar sabrım yok.

Ancak o, benden farklı olarak, sevgisini tüm dünyaya gösteremese de, yine de onu yaşamayı başardı.

Daha kötüsünü yapıyorum: Kendimi inkar ediyorum.

Ve bunun tadını çıkarmamı engelliyorum çünkü lanet olası 'haçlı' sendromuna sahibim. Sevdiğim insanları koruma eğilimindeyim, onları korumak için endişeleniyorum, kendime de bakmam gerektiğini unutuyorum.

Havayı dışarı atıyorum ve odaya geri dönmeye karar veriyorum, bir içki daha beni bayıltacak ya da belki de istediğimi almamı sağlayacak.

Ancak kapıyı açtığımda, büyüleyici bir kas bariyeri geçişimi engelliyor. Siyah papyonuna, kaslı göğüs kaslarına yapışan beyaz gömleğine ve geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturan zarif ceketine bakıyorum. Sakallı çenesine, muzip bir yüz buruşturmayı ima eden dudaklarına ve sonra gözlerine, *benim* gözlerime, insanın her zaman sahip olduğu bir şey olarak anılarımda sakladığım gözlerine takılıyorum.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve adını iç çekiyorum.

"Eryk".

Sanki onun harflerini çalan sesim onun için saf oksijene dönüşmüş gibi burun delikleri alevlendi.

İfadesi muziplikten kasvete dönüşüyor ve göksel gözbebeklerinde karanlık bir şey hissedebiliyorum, o kadar kasvetli ki büyüleyici ve baştan çıkarıcı hale geldi.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, onun ve kan dolaşımındaki şampanyanın etkisini uzak tutmaya çalışarak.

"Eski sevgilinin suratını dağıtma dürtüsüne daha ne kadar direnebileceğimi sanıyorsun?" Sesi sert, boyun eğdirme yeteneğine sahip pozu kadar acımasız. "Çünkü o bir eski sevgili, değil mi?"

Ona çok fazla açıklama borçlu olduğumu düşünmüyorum, ancak asgari düzeyde açıklama yapıyorum.

"Gazeteciler hikayemizin bittiğini bilmiyor ve o da bu durumdan faydalaniyor. Görünüşe göre, davranışlarına bakılırsa, yetişmek istiyor".

"Böyle devam ederse iyileşeceği tek şey Seine Nehri'ndeki taşakları olacak".

Yumruklarını sıkıldığını ve diğer konukların bulunduğu odaya giden koridora doğru döndüğünü görüyorum.

Onu tanıyorum ve o anda aklından neler geçtiğini biliyorum, bu yüzden onu durdurup tekrar önüme getiriyorum.

"Olay çıkarma lütfen. Burada olmaz. Bu gece olmaz."

Sanki dişlerini geçirmek, acıyı hissetmek ve böylece derisinin altında akan öfke duygusunu bastırmak istiyormuş gibi dudağını ısıırıyor. Böyle düşündüğüm için bencil ya da zalim olabilirim ama böyle parlaması çok hoşuma gidiyor. Kıskançlığın ona nasıl saldırdığını görmeyi seviyorum. Bu beni ona tekrar tekrar aşık ediyor.

"Nasıl hissettiğimi anlayabileceğini sanmıyorum..." kelimeleri tutuyor ve yutkunuyor, ancak tükürmeyi başarıyor. "Biri seni benim gibi hissettirmemeye çalıştığında."

Kolunu bırakıyorum ve parmaklarım yüzüne doğru ilerliyor. Yanağından aşağı kayan bir tutam saçta tutunup kulağının arkasına götürüyorlar.

"Dünyada benim senin olduğumu ve senin de benim olduğumu sorgulayabilecek hiç kimse yoktur".

Dokunuşumla titrediğini hissediyorum, göz kırpmasını ve uyanışını görüyorum, sanki kötü bir rüyadan yeni kurtulmuş ve önünde harika bir gerçeklik olduğunu fark etmiş gibi.

O ve

ben.

Biz.

Zöe ve Eryk. Sempatik bir şekilde, Zoryk'ler.

"Tekrar söyle!" diyor boğuk bir sesle, o ilerlerken ve ben geri çekilirken.

"Kimse bizim kim olduğumuzu değiştiremez. Biz birbirimize aitiz. Ben seninim. Sen benimsin."

Kelimeleri biraz değiştirdim ama onun üzerinde aynı etkiyi yaratıyorlar.

Göz kapaklarını sıkıca kapatıyor ve derin derin nefes alıyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, arzu dolu karanlık bakışlar yüzünü istila için geri dönüyor, ta ki hayali bir dokunuşla bana ulaşana kadar, ama beni derinden sarsan bir dokunuşla.

"İçeri gir," diye emrederek banyoyu işaret ediyor.

"Şimdi zamanı değil, Eryk."

Yüzüme doğru eğiliyor ve ağızından birkaç santimetre ötede tekrarlıyor: "İçeri gel. İşte. İçeri."

"Neden?"

"Çünkü şimdi seni yalamak istiyorum."

Aman Tanrım!

Bileklerimden yakalandığımı hissettiğime karar verecek zamanım olmadı. Beni çeviriyor ve tuvalet kapısına çarpıyor. Uyarılmışlığının her santiminin kıcıma yerleştiğini hissediyorum. Bastırıyor. Sürtünüyor. Beni tahrik ediyor.

Kulak mememi ıslatarak fısıldıyor: 'Bütün akşam, Zöe, etrafımda dolaştığında beni ne hale getirdiğini hissetmeni istiyordum.

"Seni ne yapayım?"

"Bir hayvan".

İçimi açıyor ve beni itiyor. Aşırı, şiddetli veya çok sert görünebilir, ama kedigil bakışlarıyla beni işaret ederken bunu derinden seviyorum, o

kapıyı arkasından kapatır ve anahtarı çevirir.

"Tezgâhta bacaklarını açmanı istiyorum."

"Tak beni," diye alay ediyorum onunla, oynamayı ne kadar çok sevdiğini fark ederek.

İki hızlı adımla bana doğru geliyor. Ben başımı kaldırdım, o indirdi. Durumum alkolün etkisiyle hafifçe ve lezzetli bir şekilde değişmiş, burunlarımız okşuyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarımız birbirini okşuyor ama yakalamıyor. Birbirlerine sürtünüyorlar ama birleşmiyorlar.

İri elleri popomu zıpkınlıyor ve sıktağı anda sanki bir şeyin onu yeniden canlandırdığını hissetmiş gibi iç çektiğini duyuyorum.

Ve bu oluyor: sanki üzerimde yükseliyor.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve siyah mermer rafın üzerine oturtuyor. Yıllar önce, ben deneyimsizken ve o benim ilk *her şeyimken* yaptığı gibi, sabırsız ve hararetle bir şekilde eteğimi kaldırmaya başlıyor.

"Bacaklarını aç.

"Öp beni.

"Bunu hak etmiyorsun.

"Ben ne yaptım?"

"Beni yine ilk sıraya koydun. Her şeyden önce senin orada olmanı istiyorum."

Benim onun için her zaman yaptığım şeyi onun da benim için istediğı düşüncesi, daha önce hiç olmadığı kadar sevildiğimi hissettiriyor.

"Öp beni," diye ısrar ediyorum, ağzımı onunkine sürterek.

"Dudaklarını almayacağım," diye şaşırtıyor beni, parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

"Bunlar olmaz." Gözlerini benimkilerden ayırmadan yere diz çöküyor. Külotumu kenara çekip baş ve işaret parmağıyla hassas etimi açıyor. "Bunlar yerine," diye fısıldıyor, ağzını ateşime yaklaştırarak. "Onları yiyip bitireceğim." Zonklayan seksimi ısıırıyor ve gürültüyle emmeye başlıyor.

"Eryk," diye soluk soluğa kaldım, ani bir zevke kapıldım.

"Evet?" Parmak uçları uyluğumun iç kısmına batıyor ve beni bacaklarımı onun için açık tutmaya zorluyor.

"Oh Tanrım..."

"Ne diyordun?" diye soruyor muzipçe, bir an bana bakıyor, sonra göz kapaklarını kapatıp beni yanan yerimden öpmeye devam ediyor.

İçgüdüsel olarakve Sıkıyorum. i Saçını, saçını karıştırıyor ve kuyruk ve çaresizlikle ona tutunuyor. Onu kendime doğru bastırdım.

daha cesur, daha vahşi, daha...

"Daha hayvan!" diyorum ona. "Böyle olman hoşuma gidiyor."

Ve tatmin iki yönlüdür: söz verdiği şey olarak beni tatmin eder ve diliyle bana tarifsiz bir zevk verir.

Mükemmel, yumuşak, sıcak, mahremiyetimin dış duvarlarını okşuyor, en hassas noktayı ustalıkla çevreliyor, şimdi de parmaklarının hafif bir baskısıyla uyarılıyor.

"Tadımın nasıl olduğunu hep merak etmişimdir.

"Nasıl oldu?"

"Sensin".

Nefesim kesiliyor, göğsümü içeri çekiyorum ve korsenin aşağı kaydığını hissediyorum. Kendimi şehvetli hissediyorum, hiçbir zaman şimdiki kadar kadın olmamıştım ve eğer Eryk beni her türlü tasavvurun ötesinde güzel hissettirme gibi büyük bir erdeme sahipse, bu onun hiç şüphesiz benim en iyi yanımı, beni geliştiren ve yıllar boyunca onu sevdiğim kadar kendimi de sevmemi sağlayan yanımı temsil ettiği anlamına gelir.

Ağzında patlamamın uzun sürmeyeceğinden eminim. Başka koşullar altında, belki de onu daha uzun süre kalçalarımın arasında tutup oyalanırdım, ama ona duyduğum arzu, onu tatmak için duyduğum aynı arzu, beni onu saçlarından tutup yukarı çekmeye ve parlak dudaklarını kendime getirmeye itiyor.

"Öp beni.

"Hayır," diye inkar ediyor o muzip havasıyla, ki bu da bende bir elektrik şoku yaratıyor. seks hangi zonklıyor. "Yapmayacaksın var ve benim Dudaklar Burada bugün', ısrar ediyor, ağzımı okşuyor. "Ama burada, evet." Tenimi çizen kuru bir hareketle ametist korsajı indiriyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarımdan birini emmeye başladığı anda çığlığım banyoya yayılıyor, sanki duvarlar onu emmek, anı tutmak istiyormuş gibi yankılanıyor. Parmakları klitorisime masaj yapmaya devam ederken onu kucaklıyor ve göğsüme yakın tutuyorum. Dişleri areolamın etrafında kenetleniyor, dili üzerinde dönerken diğer eliyle ben

Eti sıkar ve merhametine maruz bırakır.

"Bugün stadyumda inanılmazdınız".

"Bundan daha fazlası mı?" İki göğsümü de tutup birbirine yaklaştırıyor. Yüzü sağa sola dönüyor, vahşi bir açlıkla kendimi ona sürtmeye çalışıyorum. Yüzü hızlı bir şekilde

meme ucundan diğetine. Utançla dudaklarının arasından çıkan dili, sanki tokat atmak istercesine onlara vuruyor.

"Şu anki halinden farklı," diye yanıtlıyorum, "ama yine de harika".

"Beni oynarken izlemek sana yaptıklarım kadar iyi miydi?" Sonunda yüzüme karşı nefes alırken, parmakları zevkimin bir santimini bile kaybetmiyor. Bastırıyorlar, açıyorlar, ama asla çizgiyi geçmiyorlar, beni aç bırakıyorlar ve tamamen alınmak için can atıyorlar.

"Sayı yaptığını gördüğümde..." diye inliyorum ağzına, ilk hamleyi hissederek.

"Evet?"

"Ve sen bizim standımızın altına koştun...". İkincisi daha derinden geliyor.

"Evet?"

"Keşke..." Zevk çılgılığını gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

"Ne!" Eryk yüce masajlarla dönüşümlü itişlere başladı. Orgazma o kadar yakınım ki anlamlı bir cümle kuramıyorum.

"Ben istedim ki..." Beni ağzından uzak tutmak için boynumu tutuyor, böylece damarlarımda dolaşan coşkuyu hayranlıkla izleyebiliyorum. İşaret parmağıyla içime girip başparmağıyla beni uyarırken nabızı aniden hareket ediyor.

"Anlat bana!"

"Ağzına al," diye nefes nefese kaldım. "Umutsuzca seni emmek istedim."

"Siktir".

Ve patlıyorum, ona çarpıyorum ve boynunda onun kokusunu arıyorum.

Paramparça oluyorum.

Çatlayacakmış gibi duran sayısız deri parçası.

Zevkin içime yayıldığını, o çatlakları yeniden birleştirdiğini ve her parçamı iyileştirdiğini hissederken bırakıyorum, tamamen onun üzerine yığılıyorum.

Tekrar nefes almaya başlıyorum ve başım orgazmın etkisiyle dönüyor olmasına rağmen, tereddüt etmeden, çok istediğim ve gerçekten dört gözle beklediğim için, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ayaklarının dibinde diz çöküyorum.

Eryk hareketsiz, nefes nefese, saçları sıkmamdan dolayı bükülmüş, dudakları üzerinde bıraktığım tattan dolayı hala parlak.

Göksel gözleri benim konumumu yansıtıyor.

Pantolonunun fermuarını açmaya başlarken başım yukarıda duruyorum, sadece bir an için bakışlarımı onunkinden ayırıyorum ve sanki daha fazlasını istemiyormuş gibi boxer'ından çıkan uzun, gergin seksinin muhteşem görüntüsüne izin veriyorum.

"Ayaklarının dibinde diz çöktüğümü hayal ettim, tıpkı bunun gibi, ama o sahada, ultralar duraklarken," diye fısıldıyorum şehvetli bir şekilde. Yutkunduğunu ve ucu inci gibi sıvıyla parlayan penisine bir nabız gönderdiğini görüyorum. Başparmağımla masaj yaparak suyunu pürüzsüz tepenin etrafına yayıyorum. "Dizlerim çimlerin üzerinde, ellerim şortunun lastiğinde," ona yapmak ve aynı anda yapmak istediğim şeyi kelimelerle tarif ediyorum. "Etrafımızdaki her şey durgun. Sadece sen ve ben. İnemelerinin sesi, ağzımda vücudunun tadı."

"Kahretsin, köpekbaliğim! Isır beni!"

Glansı dilimin üzerine yerleştiriyorum ve kısa, hızlı ama yoğun bir yalama onu homurdanmaya itiyor. Sonra dişlerimi derinin etrafına yerleştirerek onu tatmin ediyorum. Onu incitmemek için doğru miktarda baskıyı korurken sıkıyorum ve kaşıyarak çekiyorum.

"Öldür beni, bebeğim. Yut beni."

Parmaklarıyla dudaklarımı okşuyor ve yanaklarımı sıkıyor. Hiçbir incelik göstermeden, en çok sevdiğim şekilde, aletini ağızma sokuyor, sonuna kadar. Çekiliyor ve nefesimi tutuyorum, sonra etini kavriyorum ve en çok arzuladığım şeyi yapıyorum.

"Yüce İsa, bebeğim".

Elimi onun etrafında sıkıyorum ve tüm uzunluğu boyunca mastürbasyon yapıyorum, dudaklarımın arasında tuttuğum ucu emiyorum ve tadının tadını çıkarıyorum.

Gözlerim hep onu arar, tıpkı onunki gibi ve önünde diz çökmüş olsam da ona sahip olduğumu bilmek harikadır. Ağızma giren o olsa bile, onun bedeni üzerinde hakimiyetim olduğunun farkında olmak harika bir şey.

Dilimle onun gergin seksinin tüm yolunu izliyorum.

Tabandan uca kadar.

Uçtan tabana kadar.

Aşağı uzanıp testisleriyle oynuyorum ve onları emmeye başladığım anda Eryk öne düşüyor, avuçlarını arkamdaki mermer rafa dayıyor.

"Siktir, Zöe, siktir, siktir...".

"Ağzımı sik. kadar git."

"Kontrolümü tamamen kaybetmemi istiyorsun".

"Sadece seni istiyorum".

Beni saçlarımdan tutup boğazıma kadar ittiğini hissediyorum. Gözlerimi kısıyorum ama istediği kadarını almayı başarıyorum. O batarken testislerini okşuyorum, parmaklarımla masaj yapıyorum. Daha fazla seğirdiğini hissediyorum ve bu hareketi tekrarlıyorum, ne kadar takdir ettiğini fark ediyorum.

"Meme uçlarına boşalmak istiyorum."

"Ve senin tadına bakmak istiyorum."

"Kahretsin!"

İtişlerini yoğunlaştırıyor ve ben de onun istediği ritmi takip ederek ona doğru ilerlemeye çalışıyorum. Boşalmak üzere olduğunu fark ettiğimde başımı kaldırıp yüz ifadesinin nasıl değiştiğine odaklanıyorum.

Kendini soyutlamıyor, bencilce kendini zevkine adamıyor, Eryk yüzümü alıyor, ağızıma doymak bilmez bir şekilde pompalamasına rağmen beni okşamayı başarıyor ve bana bakıyor.

Bana bağlanıyor.

Beni ara, her zaman olduğumuz *bizi*.

Ruhumu da sikene kadar içime girmeye çalışıyor.

Çekiliyor ve göğsüme sığıyor, adımı mırıldanıyor ve zevkle inliyor.

Ucunu meme ucuma vuruyor, son damlasına kadar boşalıyor ve ben de dizlerimi biraz daha yukarı çekerek beni seksiyle okşamasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve özellikle hassas areola üzerinde hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Yağlı, kaygan, damgalayıcı.

Tepe noktası inci gibi sıvısıyla parlıyor ve hiçbir şey söylemeden onu temizlemeye hazırlanıyorum, böylece sonunda her zaman sevdiğim adamın tadını çıkarabileceğim.

"Nasıl?" diye soruyor bitkin bir halde.

"Daha fazlasını istiyorum."

"Hayatın boyunca ona sahip olacaksın."

"Bu bir söz mü şampiyon?"

"Hayır, bir rica."

"Ne hakkında?"

"Bir gün, eğer istersen, ben... ben spo...". Kapıda yumruklarını çılgınca vurmaya başlarlar.

"Zöe, burada mısın?"

Chantal adımı haykırmaya devam ederken Eryk "Siktir git!" diye küfrediyor. Hemen ayağa kalkıyorum ve onu rahatlatıyorum.

"Evet, bir dakika, geliyorum!"

Aynaya dönüyorum ve kendimi bir felaketle karşı karşıya buluyorum.

Göğsüne meni bulaşmış, saçları dağılmış, makyajı lekelenmiş ve dudakları şişmişti.

Eryk, arkamdan, gömleğini pantolonunun içinde ayarlarken bir kahkaha patlatıyor.

"Kız kardeşin tam bir baş belası.

Şöyle devam ediyor: 'En azından her şeyin yolunda olup olmadığını söyle.

"Canı cehenneme," diye söylenerek kapıya yöneliyorum. "Ben iyiyim Chantal, lütfen beni koridorda bekler misin?"

"Neden?" diye merakla yanıtlıyor.

"Tanrım!" diye inliyorum.

Beni derinden utandıran bir şey oluyor ama sahnenin nasıl geliştiği düşünüldüğünde pek de öyle değil.

Eryk bıkkın bir halde arkamda beliriyor ve pervazdan hafifçe dışarı doğru eğilerek kapıyı açıyor.

"Merhaba, Bayan Leclerc. Küçük balık çok iyi ellerde. Kelimenin tam anlamıyla,' diyor ona.

"Ah, ben! Bir ilişkiyi mi böldüm? Çok özür dilerim. Balığınızı tutma şerefine nail olan şanslı kadına, teşekkür için kendisini sahneye beklediğimizi söyleyin. Ah, Eryk Novak, Leclerc'in bayrağını yüksekte tuttuğun için teşekkürler... tabii ki."

"Bir şey değil.

Hemen kapıyı kapattı ve bana çarptı. En azından kız kardeşimden . Onun yerinde Boğa, Başak ya da Koç olma ihtimali çok yüksekti. Orada beni seven biri olmalı.

Yüzümü şimdi daha sakın, daha az karanlık, daha çok... aşık görünen ona doğru kaldırıyorum.

Bana aşıksın.

Benden, yani ondan, çılgınca bir şekilde.

"Daha önce ne diyordun?", papyonunu düzeltiyorum, bu sözleri geçiştiremeyecek kadar meraklıyım. "Chantal sözümüzü kestiğinde."

Bir an tereddüt ettiğini ve birkaç kez göz kırptığını görüyorum, sonra midemin arzuyla bükülmesine neden olan hınzır bir gülümseme gösteriyor.

"Hayatımın her günü seni soymak istediğimi".

Ona gülümsüyorum, bu sefer paçayı kurtarmasına izin veriyorum.

Tahmin etmiştim ki

... başka bir şey demek istedi. Ama belki de sadece bunu kastetmiştir, bu yüzden emin olmadığım için daha ileri gidiyor ve bu ayrıntı üzerinde durmuyorum.

Bazen, şu anda olduğu gibi, bana bakışı kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissetmeme neden oluyor. Bir insan işte böyle takdir edilmeli; bu ışıltıyla, bu tutkuyla, temkinli bir güvensizliğin gizlediği aşkla, jestlerde, gözlerin aldığı yönde, dudakların hareketinde çok belirgin olan bir güvenle dengelenmeli.

"Seninle olmak inanılmaz, Zöe. Uzun zamandır ayrıyız ama bir araya geldiğimizde sanki hiç ayrılmamışız gibi oluyor. Seni hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum, seni her zaman ellerimin altında tutmuşum gibi hissediyorum ve seni her zaman kalbimde taşıdığımdan eminim."

"Göğsünde olmayı her zaman hissettim". Avucumu tam oraya, organının ritminin sürekli endişe verici bir şekilde çınladığı yere koyuyorum. Ama belki de bu sadece benim çok fazla endişelenmemden kaynaklanıyor, onu fiziksel olarak rahatsız edecek kadar çalkantılı bir şekilde içine girdiğimi hissediyorum.

"Seni burada becermek istedim ama bunun adice olacağını düşündüm. Senin için her şeyin her zaman mükemmel olmasını istiyorum."

"Nerede olduğu önemli değil Eryk, kiminle olduğu önemli."

"Seni tekrar öpmemi iste."

"Öp beni."

"Bu sefer benim sıram." Beni çenemden yakaladı ve dudaklarıma yapıştı.

Kendimi ona bu kadar bağlı hissettiğim, içten içe birleştiğim şu anda, dünyada Eryk Novak'ın bana hissettirdiklerini aşabilecek hiç kimsenin olamayacağını fark ediyorum.

Hiç kimse benim onlar için ayırdığım iyiliğe sahip olamayacak.

Hiç kimse düşüncelerimin bir köşesini bile ele geçiremeyecek, çünkü o zaten hepsini ele geçirdi.

Ondan gelen bir öpücüğün değerini azaltabilecek hiçbir zaman, mekan, kişi veya başka bir yaşam olmayacaktır.

Ondan bir okşama.

Ondan bir bakış.

Ondan bir söz.

Herhangi bir parçam her zaman onun olacak, onu tekrar kaybetmek zorunda kalsam bile. Kendimi kaybetmek zorunda kalsam bile.

Bir ay sonra.

Leclerc ailesi dizisinin tanıtım gecesi Zöe ile ilişkim için bir dönüm noktası oldu.

Neredeyse otuz gündür birlikteyiz. Gazetelerin sadece Cox ile olan ilişkisinin bir süre önce bittiğini ve şimdi beni seçtiğini bilmeleri anlamında ilan edilmiş bir çift değiliz, ancak kesinlikle çok heyecan verici bir ikiliyiz. Tek önemseydiğimiz şey birlikte olmak ve eğer bu bir yatakta olursa daha da iyi. Şimdilik bol bol seks yapıyoruz.

Tanrım, hiç şimdiki kadar dolu bir seks hayatım olmamıştı.

Bazen antrenmanlara yarı kırık gidiyorum. Küçük balık istediği zaman köpekbalığına dönüşebilir. Eğer sonsuza dek böyle olsaydı, her yere imza atardım. Eller ateşe, kan anlaşımları, kısacası, durumu değiştirmemek için her şeyi yapardım.

Ne kadar çok birlikte olursak ve saçma bir şekilde birbirimizi o kadar çok görmek isteriz.

Genellikle, az ya da çok uzun vadeli bir ilişkiye yaklaştığımda, belirli mesafeleri korumak isterim. Ben kendi alanıma, görevli kadın da kendi alanına.

Görüşürüz, tamam. Takılalım, tamam. Sevişelim, tamam. Sonra sen kendi evinde, ben kendi evimde.

Zöe'de durum böyle değil.

Günün her saatinde beni görmesini isteyen benim. Benimle dışarı çıkması için ona yalvaran benim. Kalmasını isteyen benim.

Kal. Kal. Kal. Her zaman benimle kal.

Ancak çiftimizin rasyonel kısmı olarak bilinir. Zeki olan, sağlıklı bir şekilde hesaplayan, gerçek bir romantik ilişki gerçekleştirmekle ilgilenen.

Bu yüzden bana her zaman hayır diyor ve bunu sadece beni dünyanın gözünde takım arkadaşının kadınına beceren bir pislik gibi göstermemek için yapıyor.

Her zaman beni düşün, güzel aşkım.

Her neyse, diyordum ki, ağırdan alıyoruz. Yatakta değil yani. İlişkimizi bildiğimiz kadar gizli yaşamaya çalışıyoruz. Bunu onun için yapıyorum, çünkü onun istediği bu.

Bana gelince, kariyerim boyunca attığım tüm gollerin Eryk Novak'ın değil, Zöe Pisces Leclerc'in adını taşıdığını bir gecede ilan etmekte hiçbir sakınca görmüyorum.

Bana şatoya gitmeyi teklif edeceği, dünyasına girmeme izin vereceği anı bekliyorum. Onu yemeğe davet etmek için en uygun anı bekliyorum, saklanmak zorunda kalmadan elini tutuyorum. Süitimde benimle birlikte olmasından, her zaman kalmasını istememden ve sistematik olarak hayır cevabı almamdan memnunum, ki bu küçük bir şey değil.

Direncimi test ettiğinden, beni sınamak istediğinden, ona gerçekten aşık olup olmadığımı ya da ikimizin de sadece iyi hissetmek için günümüze geri getirmeye çalıştığımız uzak bir hayatın güzel bir anısını paylaşp paylaşmadığımızı öğrenmeye çalıştığından eminim.

Ama benim için bu aşk, ona açıkça söylememiş olsam bile.

Onu delicesine seviyorum, her ne kadar bunu henüz dudaklarında telaffuz etmemiş olsam da.

Onunla evlenmek isterdim, ancak kız kardeşi o gece partide sözümüzü kestikten sonra artık ona teklif edecek cesaretim kalmamıştı.

Bir gün '*şımarmak*' istediğimi ağzımdan kaçırmıştım, kelimeyi *soyunmak* olarak değiştirdim, çünkü artık o anın doğru olduğunu hissetmiyordum.

Ne kadar lüks olursa olsun, bir mekân-mekân tuvaleti, ona karım olmasını teklif etmek için diz çökeceğim yer olamazdı.

Hayır.

O daha fazlasını hak ediyor.

Dizlerinin üstünde evet, ama yalamak için.

Evlenme teklif ettiğimde, bu doğru şekilde, ebedi önem taşıyacak şekilde olacaktır.

Bir ayağımdan diğerine seken topa bakıyorum. Antrenörün düdüğü antrenmanın bittiğini duyuruyor. Topu tek dizimin üzerinde, kramponumun sırtında taşıyorum, kaldırıyorum ve yasak bir mesafeden kaleye nişan alıyorum.

Top direklerin çaprazından ağlara gitti.

"Ah-oh, Achilles," diye ıslık çalar Dias, yaylım ateşini överek.

"Topuğunuzu parlatabadığım için üzgünüm, korkunç bir sırt ağrım var."

Beni geçtiğinde, kışına dostça bir tekme atıyorum.

Hepimiz soyunma odasına, duşlara doğru gidiyoruz. Üzerinden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, takım *kardeşime* ihanetim affedilemez. Bunun beklediğimden daha zor olacağının farkındayım ve her ne kadar özel alanımda işleri yoluna koymuş, çarşafklar arasında belli bir denge kurmuş, kalbimi açmış olsam da, hala bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum ve bunun Leclerc takım arkadaşlarımla yaşamak istediğim uyum olduğunu biliyorum.

Hala suçlu hissediyorum.

Her zaman sevdiği kadını geri almakta hatalı olan adam.

Ben ondan önce oradaydım, sizi pislikler.

Bana onaylamaz gözlerle baktıklarında bunu haykırmak istiyorum.

Bunun yerine her şeyi dişlerimin arasında tutuyor, öfkemi mideme gömüyor ve her maç oynadığımızda sahaya döküyorum.

Kimse benim hikayemi bilmiyor, kimse bana bencil olma nedenlerimi sormadı.

Dias dışında tüm kulüpte bana *kalbinin sesini dinlemekte haklı olduğunu* söyleyen tek bir meslektaşım bile olmadı. Kalbim, değişmez olarak geri gelen kalbim.

Ve başkalarının başına bir şey geldiğinde, bunun yanlış söylemenin kolay olması için hiçbir neden yoktur.

Belime sardığım bir bezle kutuyu terk ediyorum. Zöe'nin kendisini terk ettiğini henüz kabullenmemiş olan Cox'la her zamanki öldürücü bakışmamı paylaşıyorum.

Ona mesaj atmaya devam ediyor ve çarşafklar arasındaki tartışmaların tek nedeni oluyor. Kıskançlığım, kız arkadaşımın yumuşatmaya çalıştığı bir mizaç özelliğim. Bu asla değişmeyeceğimi biliyor ve her şeye rağmen beni çok sevdiğinden eminim, ancak dürtülerimi kontrol etmeye çalışıyorum ve ona daha fazla olay çıkarmayacağıma söz verdim, en azından sahada ve spor merkezinde.

Ben de ona *sen kaybettin, ben kadını kazandım* anlamına gelen bir bakış attım. *Senden önce de benimdi, göt herif.* Ve süitime dönmek için giyiniyorum.

Eşyalarımı spor çantama yerleştiriyorum ve yardımcı antrenörlerden biri Dr. Duris'in beni görmek istediğini söylüyor.

Takım ceketimi alıp uzaklaşıyorum, dışarıdaki avluyu geçiyorum, taş döşeli araba yolundan yukarı çıkıyorum ve

Bazı ofislerin, özellikle de tıbbi ofislerin bulunduğu yapı.

Bir şeylerin fotokopisini çeken sekreteri selamlıyorum. Kendisi yeni ve beni her gördüğünde yüzü kızarıyor. Hala futbol ünlülerinin etrafında olmaya alışmamış. Demek istediğim, kendinizi benim karşımda bulmanız kesinlikle sizi dengesizleştiren bir şey olmalı

Eski maçların portrelerinin sergilendiği birçok koridordan birinde yürüyorum. Yakında benim de oynayacağım tarihi maçlar, bazı eski Leclerc oyuncularının attığı muhteşem gollerin fotoğrafları, ta ki *Dr. Nolan Duris*'in adının altın bir plaket üzerinde yazılı olduğu kapıyı çalana kadar.

"Beni mi çağırdınız?" diye dikizliyorum, içeri girmem gerektiğinden pek emin değilim. Belki de bana küçük bir şey söylemesi gerekiyordur.

"Evet, Eryk, otursana."

Onun yerine masasının arkasında oturuyor, üzerinde manşetleri kollarına kıvrılmış siyah bir gömlek var. İki parmağının arasına bir kalem sıkıştırıyor ve oturmam için bana el sallıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ona yetişirken oflayıp pufluyorum.

Spor çantamı yere atıyorum, bombacıyı diğer sandalyeye fırlatıyorum ve uzanıyorum, yorgunum, kaslarım hala gergin ve hastayı ya da psikoloğu oynamaya hiç niyetim yok.

Ayrıca, bu rakamları kullanmak isteğe bağlı olmalı, ancak burada değil. Başkan, doktorun ekibimizde yer almasının bir katma değer olduğuna inanıyor.

Tamam, olabilir, ama bu beni biraz korkutuyor. İnsanların kafamın içine girmesine izin vermeye alışık değilim.

Zöe dışında istediği yere gelebilir.

"Bu şekilde çağrılmaktan hoşlanmıyorum, bana okul müdürümün ofisine yaptığım ziyaretleri hatırlatıyor," diye başlıyorum.

"Nasıl sonuçlandılar?"

'Her zaman kötü, tabii ki'.

"Buraya azar ışıtmek için gelmediniz. Bu benim rolüm değil". Kalemimi bir kenara bırakıyor ve sandalyede rahatlıyor. Muhtemelen bunu sadece beni rahatlatmak için yapıyor.

"Tabii ki hayır, sen bir *kafa karıştırıcısın* ve tam da bu nedenle davetlerinden heyecan duymuyorum. İninizde bulunmamın nedeni zihinsel durumumu korumak ve ne yazık ki sizin için, çünkü kafamın içine girmek için sabırsızlandığınızdan eminim.

Ŗu an ruhum iyi alışıyor. Nirvana'mı buldum. "Zeta" ile başlıyor.

Geniş bir gülümseme veriyorum ve o da daha ölçülü ama gerçek bir yüz buruşturmayla karşılık veriyor.

"Yani her şey yolunda mı?"

"Harika".

'Sanırım bu, takımda yeni bulduğunuz huzura bağlı'.

"Ama hayır! Bu Ze'ye bağlı, benim nirvana zeta'm. İşaat çok doğal bir şekilde ortaya çıkıyor. O, bu detayı oldukça önemsiyor gibi görünüyor. "Geri kalanına gelince, sanırım artık gerginliklerden, kötü bakışlardan, başkalarının onaylamamasından beslendiğim biliniyor. Beni ne kadar köşeye sıkıştırırlarsa, zırhım o kadar güçleniyor. Köşe, sonunda, onu yiyorum".

"Zırhın işlevi, Eryk, altındaki bir şeyi korumaktır. Ben de tam olarak bunu yapıyorum'.

"Yani?"

"Bu yüzden benim *sıkıcı* rolm kabul edin ve bana arkadaşlarınızla nasıl gittiğini anlatın."

Çenemi sıkıyorum. Gammazlamayı sevmem ama muhtemelen bu yüzden burada değilim. Doktor benim hakkımda ne söylediklerini ya da bana nasıl davrandıklarını sırf zorbaları azarlayacak birini gönderebilmek için ona anlatmamı istemiyor. Hayır, takımın iyiliği için bilgi vermek istiyor.

Ben böyle düşünüyorum. Bunu umuyorum.

"Bazen biraz daha iyi oluyor," diye cevap veriyorum. "fkemin kolayca tetiklendiğini anlıyorlar, bu yüzden beni kışkırtmaktan kaçınıyorlar. Bazen ne yaptığımı unuttuklarını ve hatta Ray yokken benimle sohbet etmek için durduklarını görüyorum. Ancak günün geri kalanında herkes için Deccal'i temsil ediyorum".

"Cox'un grup üzerinde güçlü bir etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Tabii ki yle. O kutsal adam gibi, geri kalanlar ise kayıp koyun. Ben de şeytan'ım."

"Kalede zaten bu isimde bir tane var, başka bir tane bulmalısınız."

"Lucifer? Beelzebub?"

"Sadece Eryk iyi. Devam edin."

Aramızdaki buzları yeterince erittiğimi hissediyorum, o yüzden biraz bırakıyorum.

"Ray bir tür sessiz zorba. Sadece varlığı bile takımın genel havasını etkilemeye yetiyor. Size bir örnek vereyim... Geçen gün Moretti ve Masson'la takılıyorduk. Soyunma odasında rahat bir atmosfer vardı. Herkes şakalarına gülüyordu. Koçun taklidini yapıyordum, oyunu anlatırken benim de iyi yaptığım bir tür sinir tiki vardı. Yani...'. Bir gözümü kapatıp kirpiklerimi birkaç kez oynattım ve ağzımı hafifçe büktüm.

"Mükemmel performans". Duris gülüyor, kabare yeteneklerimi takdir ediyor.

"Birden Cox içeri girdi ve... *bam!*", bir elimi masaya vurup kollarımı iki yana açıyorum. "Don. Oyun bitti. Bu ağır bir durum."

"Peki bu sizi incitmiyor mu, yani bu acı çekmeniz için bir neden değil mi?"

"Benim için acı çekmek başka bir şey.

"Ne gibi?"

Evde yiyecek bulamamak ve çığlık atan bir mideyle yatağa gitmek.

Kalbiniz bacaklarınızdan daha hızlı çalıştığı için asla profesyonel bir futbolcu olamayacağınızın söylenmesi.

Babanızın annenizi dövdüğünü görmek ve sonra da sırf ona varlığının ne kadar sefil olduğunu hatırlattığınız için hıncını sizden çıkarmak.

Sizi aşan bir kıza aşık olmak ve onun için asla yeterli olamayacağınızı bilmek.

Git.

Kendinizi kendi bedeninizin bir parçasından ayırmak.

Kendinize ve ailenize layık biri olmak için bundan uzak durun.

Hayallerinizi gerçekleştirmek için kan tükürmek, başarıya ulaşmak ve sizin için önemli olan tek şeyin o olduğunu fark etmek.

Sadece o.

"Beni travmatik çocukluğuma geri götürmeye mi çalışıyorsun?" demek yerine, hayatım boyunca bana acı veren şeyi kendime saklıyorum.

"Ben sadece soyunma odasındaki gerginliklerin tamamen psikolojik bir bakış açısıyla nasıl iyileştirilebileceğini anlamak istiyorum.

"Anlaşılacak pek bir şey yok doktor. Çok basit. Çocuklar bana profesyonel olarak saygı duyuyor, oyunuma hayranlık duyuyor ve sonuçlarda benimle birlikte seviniyorlar, en azından sahada. Topuklarımı seve seve parlatıyorlar. Sanki ben

Ben istiyorum. Sadece veriyorum ve onlar da parlatıyor. Öte yandan, bir gol atıp eve üç puan getirdiğimde, yardım edemiyorlar ama bunu kabul ediyorlar.

"Kesinlikle, ama bazen gol attığınızda bunun sadece topu ağlara gönderen kişi olduğunuz için değil, tüm takımın iyi oynaması nedeniyle olduğunu unutma eğiliminde *oluyorsunuz*.

"Elbette, evet. Ama kapıyı kıracağım. Bu tür bir görüşü ifade ettiğimde çok ikna oluyorum. Benim için görüşten öte, bunlar mutlak kesinlikler. "Cox ya da başka bir forvet değil. O *Achilles*, kaderinde olan, lakabını büyük Leclerc iş adamından alan kişi". Patronumuzla dalga geçmek istercesine kelimelerin altını çiziyorum.

Duris'in gözleri bir ajandaya kayıyor. Yine dolmakalemi tuttuğunu ve bir şeyler karaladığını görüyorum. Çerçeve bir bariyer görevi gördüğü için ne karaladığını göremiyorum.

"Ne yazıyorsun?" diye eğilmeye çalışıyorum, ama bohçayı kapatıyor ve görebildiğim tek şey onun ve Zöe'nin kız kardeşinin bir çayırda otururken, bir tür piknik sırasında öpüştükleri bir resim. 'Kendimden üçüncü şahıs olarak bahsettiğimi fark ettin mi? Benmerkezci olduğumu mu? Benmerkezci mi?"

"Bunun gibi şeyler, evet," diye soğukkanlılıkla itiraf ediyor. Kendine son derece güveniyor olması başımı gerektiriyor.

"Devam et, Novak."

"Etrafta Ray yokken çocuklar normal davranıyor ama yardımcı kaptanları ortaya çıkar çıkmaz benden uzaklaşıp onun tarafını tutmaya başlıyorlar. Tanrı aşkına, bu yeterince adil,' ellerimi kaldırıyorum, 'ama bunun oyunun ahengini etkilediğine inanıyorum. Bir takım sadece sahada değil, her şeyden önce hafta boyunca, soyunma odasında, spor salonunda, boş zamanlarda, kantinde birbirine bağlı olmalıdır. Bana hep yalnız yemek yediriyorlar, bu adil mi? Ben konuşkan biriyim, sosyalleşmeyi severim. Siktir et onları! Her neyse, bu şeyler benden ücret alıyor. Hepsi iyi güzel de, umarım beni daha uzun süre dışlamaya devam ederler. Ben pek ikna olmadım, ama koşulların sinirlerimi bozmaya başladığını göstermemek için kendimi bu şekilde ifade ediyorum.

"Teknik ekip bu durumdan memnun değil, başkan da öyle, ama bana dışlanmış hissetmenin bir yük olmadığını söylüyorsan..." diye omuz silkiyor, kelimeleri havada bırakıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ben öyle bir şey demedim.

"Seni güçlendirdiğini söylemiştin".

"Evet, ama... Ne tür akıl oyunları bunlar?"

"Bu benim işim, uyum sağla ve yoluna devam et. Konuş. Dinliyorum.

"Pekâlâ. Kabul ediyorum." Sandalyeye uzanıyorum ve ne kadar rahatsız olduğunu fark ediyorum. "Burada bir tür şezlong olması gerekmiyor mu?" diye inleyerek bir pozisyon arıyorum. Ayaklarımı önümdeki koltuğa yerleştiriyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. Ne de olsa Dr. Duris'e sırrımı açmakta bir sakınca görmüyorum. "Biraz üzerimde baskı var," diye onaylıyorum onu. "Zöe ile aramı düzelttiğime göre, burada, işimde de bir şeyleri düzeltmem gerektiğini hissediyorum. Bu durum aslında bana kökenlerimi hatırlatıyor. Beni sistematik olarak geri çevrildiğim mahalleme geri götürüyor." El kol hareketleri yapmaya başlıyorum, geçmişimle yüzleşmek zorunda kalmaktan duyduğum rahatsızlığı gösteriyorum. "Fikir birliğine sahip olmamak beni baskı altında hissettiriyor, sürekli onu elde etmeye çalışıyorum. Futbolda işler böyle yürür: Genelde bir takımdayken kötü oynarsan desteklenirsin; iyi oynarsan saygı görürsün; kıvılcım çıkarırsan lider olursun. Başarısız olduğunuzda, normal şartlar altında, takım arkadaşlarınızdan yine de destek alırsınız; ancak benim durumumda, başarısız olsaydım, sahada en azını vermek zorunda kalsaydım, bir tamponum olmazdı. Zihinsel olarak düşer ve yıkılırdım. Çünkü burada kimse gelip sırtımı sıvazlamayacak ve *"Merak etme Novak, bir sonraki maçta daha iyisini yapacaksın"* demeyecekti. Hayır, bir hata benim için başkaları için olduğundan on kat daha ağır olurdu.

"Bu kavram kulübün spor merkezinin dışında da geçerlidir. Bu, tüm büyük şampiyonların yaşadığı bir durumdur. Cristiano Ronaldo kötü bir penaltı attığında daha fazla manşet oluyor. Messi'nin düşük performans gösterdiği maçlarda gazeteciler Barcelona kazanamıyorsa bunun onun yüzünden olduğunu ima ediyor. Onun takım olmadığını ama takımın bir parçası olduğunu unutuyorlar. Bir yıldız hedef alınır çünkü ondan parlaması beklenir. Sizin için de durum aynı ve eğer performansınızı yüksek seviyede tutmak istiyorsanız kariyerinizin sonuna kadar da böyle olacak. Ne kadar güçlü olursanız, sizden o kadar mükemmellik talep edeceklerdir. Ve başarısız olduğunuzda, başarılı olduğunuz tüm zamanları unutacaklardır, çünkü bir as her zaman as olmak zorundadır. Bu sporun katı yasasıdır.

"Biliyorum.

'Özel hayatınız sizin için önemli bir rol oynayacaktır. İş ve aile arasında bir denge kurmanız çok önemlidir'.

"Benim bir ailem yok. Ailemle yıllardır konuşmuyorum ve son zamanlarda erkek kardeşim bana baskı yapıyor. Duygusal seçimimin kariyerimi tehlikeye atacağına inanıyor. Benim Zöe'm var ve tek ihtiyacım olan o.

'Zöe'niz varsa aileniz de var demektir'.

"Evet, teoride onunla birlikte büyük bir paket alırdım..."

"Hanedanlığı kastetmiyorum. Çekirdek kavramı, terimin anlamının ötesine geçer. Aile bir sevgi sığınağıdır, vazgeçilmez bir referanstır. Kaç üyeden oluştuğuna dair devlete yaptığınız beyan değildir". Dirseklerini masaya dayıyor ve bana doğru eğilerek gözlerini arıyor.

"Kendinizi en çok nerede evinizde hissediyorsunuz?"

"Gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

"Bu çok normal bir soru.

"Kimin cevabı olmayabilir.

"Benim mesleğim sabahdan akşama kadar saçma sapan cevaplar dinlemekten ibaret Eryk."

"Tamam, o zaman...", dudaklarımı yalıyorum ve gerçek kalbimin duvarlarına yazılırken çok fazla düşünmeden cevap veriyorum. "Kendimi en çok evimde hissettiğim yer Zöe'nin kalçalarının arası." Kıkırdadığını görüyorum, bu yüzden devam ediyorum ama onunla olan geçmişime yakışır birkaç kelime ekliyorum. "Onun kollarında. Saçlarımı okşarken teninin sıcaklığını, parmak uçlarımdaki ipeği, burun deliklerimdeki parfümünü hissedebiliyorum. Evimin temeli onun gözlerinde yatıyor. En güzel oda, en sevdiğim oda kalbimde ve o girdiğinde nasıl aydınlandığını ve canlandığını gördünüz.

"Demek istediğime geri dönersek: senin ailen Zöe'dir. Kaç kardeşi olduğunun ötesinde, o tek başına sizin evinizdir. O, tek başına..."

"Hepsi bu kadar doktor. Bu kesinlikle her şey."

Birkaç saniye sessiz kalıyor, düşüncelerimi gözetlemeye çalışıyor.

Görünüşe göre o da Boğa, Başak ve kız arkadaşımın çevresindeki çoğu erkek gibi benim gerçek niyetimi anlamaya çalışıyor.

Ama onunla avantajım var, her zaman elimde tuttuğum bir oyun, çünkü Nolan benim bakışım değil, benim çalışmam.

derinleşir, ne okuduğunu anlarsın. Ve çok zeki.

"Hadi maça dönelim," diyerek parmaklarını şıklatıyor ve sırtını sandalyeye yaslıyor. "Ray ile sahaya nasıl çıkıyorsunuz? Psikolojik açıdan tabii ki."

"sırada ona kafa atmak isterim".

"Çok iyi".

"Artık kayınbirader olduğumuza göre seni bira içmeye davet edebilir miyim? Kalede benim hakkımda ne diyorlar? Taurus benim hakkımda konuşuyor mu? Senin üzerine titreyen kadının dışında beni takdir eden başka hanedan kızı var mı?"

"Yatıştırmak".

"TAMAM.

On dakika sonra Nolan nihayet odama dönmeme izin verdi. Spor merkezinin otoparkına çıkıyorum ve Aston Martin'imi açan uzaktan kumandaya basıyorum. Tam binmek üzereydim ki, arkamda bir Ferrari'nin kusursuz gürültüsü dikkatimi çekiyor. Leclerc'in Sırp savunmacısı Dušan Dimitrović'in arabası benimkinin yanına yanaşıyor. Metalik siyah cüretkâra bir ıslık çalarak teşekkür ediyorum ve cam açılırken ona yaklaşıyorum.

"Bu gece için planın var mı, Novak?"

Aslında akrobatik bir seks seansındayım.

"Neden?"

"Tavan arasında parti veriyorum". Aksanı Rus bratva karakterlerinden birini andırıyor; ona baktığınızda, büyük bir futbolcu olduğunu bilmeseniz, onu yeraltı kardeşliğinin bir üyesi sanırdınız. Sweatshirt'ünün yakasının altından göze çarpan dövmeleri *Sibiryâ Eğitimi*'ndeki işaretleri anımsatıyor. "*Senden hoşlandığım için sordum*".

Cox ekibinin sadıklarından biri olduğu için davetini çok garip buluyorum.

"Bana yerini gönder, hadi. Belki daha sonra uğrarım."

Önce akrobasi beni bekliyor.

Sonra kas gevşemesi.

Rahatlama.

Ve son olarak da kadınının sırtında bir akşam yemeği.

Geçen gün onu tepsi olarak kullanarak suşı yediğim zamanki gibi.

Tamamen dilimle temizlediğim tepsi.

"*Biene*. Merhaba, yakışıklı'.

"Güle güle!"

Arabasının nasıl vızır vızır geçtiğini izliyorum. Bu bir mucize. Bu manzara bacaklarımın arasına doğru bir nabız gönderiyor ve bir anda ısınıyorum.

Canım Zöe çekti.

Cep telefonumu çıkardım ve ona kısa bir mesaj gönderdim.

Ben arabaya biniyorum. Sen de gidebilirsin. Seni yatağımda Leclerc tişörtlerimden biriyle bulmak istiyorum.

ZÖE: Zaten buradalar.

~~Seni seviyorum~~. Hemen iptal

edeceğim.

ERYK: ~~Seni seviyorum~~.

Tekrar yazacağım, ama tekrar sil.

ERYK: ~~Sen benim aşkımsın~~.

Acınası.

ZÖE: Kararsız mıyız?

Beni yakaladı, lanet

olsun! Geliyorum!

Bana dokunduğunda bana ne yaptığını bilmiyorsun. İçimde yananları hissedemezsin. Sen de aynı şekilde hissettiğini düşünebilirsin ama ben seni daha çok sevdiğime inanacak kadar küstahım.

Daha fazla, beni iterken ve yırtarken, aşkımdan daha az acı çekmeme neden oluyorsun.

Hızını yavaşlattığında, beni alt ediyorsun ve bana bakmak için yüzümü tutuyorsun.

Daha fazla, gözlerin beni büyülerken ve ben tamamen senin olurken.

Daha fazla, pelvisinizi daha az hızlı, mükemmel bir şekilde hareket ettirirken.

Ve zevkini söylediğinde, ağzından kaydırarak çıkardığında, parmaklarınla birlikte bana geldiğini hissediyorum.

Seninle ilgili her şey tenin üzerinde canlı bir dokunuş.

Üzerimdeki ağırlığın sonsuz bir kucaklaşma. Sanki her parçamız birleşmek istiyor.

Bacaklarımı senin için açıyorum, onları sana sarmak ve sana sıkıca sarılmak için. Kendimi sana ait hissettiğim kadar seni de kendime ait hissetmek için.

Kalçalarının arasını sıkıyorum ve homurdanıyorsun, kontrolünü kaybettiğin için vuruşları yoğunlaştırıyorsun.

Bunu yapmana bayılıyorum.

Sen ben de aydınlanıyorum. Ve ellerimle seni arıyorum.

Gözlerimle seni arıyorum.

Kalbim seni arıyor, senin için koşuyor.

Seni arıyor, seksim seni sıkıyor.

Hepinizi hissediyorum, . Seni iliklerime kadar hissediyorum.

Seni kucaklıyorum ve sen vücuduma yapışıyorsun. Ellerin sırtımın altından geçiyor ve sanki ben senin çapanmışım gibi bana tutunmaya çalışıyorsun.

Sen benim içimdesin aşkım, sen benim içimde yıkıcısın. Sen her şeyi yok edersin, çünkü sen her şeysin.

Burnun benimkini okşuyor ve sen itiyorsun, daha sert itiyorsun, o kadar sert ki gözlerim doluyor, o kadar sert ki haykırıyorum, o kadar iyi ki aşık oluyorum.

Tekrar.

Ağzını istiyorum, ver onu bana aşkım. Ver onu bana.

Sen bana o kadar bağılısın ki sormama gerek yok. Kendini veriyorsun, kendini veriyorsun. Kendini bana veriyorsun. Ve bana yaşadığımı hissettiriyorsun.

"Bana bak," diyorsun.

Göz kapaklarımı kaldırıyorum ve gözlerinde ben varım.

"Zöe, ben..."

Bir süredir bana söylemek istediğini biliyorum, ama seni acele ettirmeyeceğim.

Cevabım bir okşayış, ayak bileklerini gövdenin etrafında sıkmak, daha sert, bana nasıl hissettiğini sevişerek ve benimle bu konuda konuşmayarak göstermeye .

"Kahretsin, patlayacağım!"

Ben bile seni sevdiğimi itiraf etmeyeceğim, bunu yapmak bir düğmeyi açmak gibi olurdu, ama biliyorum ki bunu algılasaydım, tamamen bırakırdın.

Ve korktuğum için de bunu açığa vurmuyorum. Çünkü sana ruhumun her zerresini yatırabilirim. Bu yüzden bekliyorum, çünkü bana söyleyeceğini biliyorum.

Ne zaman olursa olsun.

Senin hissettiklerin benim her yerimde yazıyor.

Duymama gerek yok, hissettiklerini tutkunla içime itiyorsun.

Ve ben daha çok açılıyorum, kendimi senin altına bırakıyorum, sen bacaklarımı kaldırıp omuzlarında taşıırken, karnımı titreten acımasız darbelerle içime giriyorsun.

"Eryk!" diye nefes nefese kaldım.

"Gözlerini benden asla ayırma, Zöe. Sen varken değil... sen varken değil..."

Beni bu kadar çok sevdiğin halde mi?

"...Seni tüm varlığımla becerirken olmaz," diye itiraf ediyorsun sonunda.

Benden hep gözlerimi vermemi istedin. Her zaman bunu talep ettin.

Belki de benim maviliğimde sen *bizi* görüyorsun, tıpkı seninkinde benim sana yapıştığımı gördüğüm gibi.

Sert seksin ve aç parmaklarınla beni dövmeye başlarken, "Hadi bu güzel küçük amcığın şarkı söylemesini sağlayalım," diyorsun, kirli ve şehvetli.

Bana masaj yapıyorsun ve tekrar tekrar içime giriyorsun, ben bırakırken ve sonra adımı çiğnemeni dinlerken, küfürler ve tekrarlanamayan kelimeler arasında.

Seni içimde hissedebiliyorum, nasıl sıçradığımı hissedebiliyorum.

Kızgın, sıvı, artık benim olmayan bir hayatın panzehiri ve şimdi sadece sen benimle olduğun için tekrar ellerimde.

Üzerime atladın ve beni kucakladın.

Kimse senin yaptığın gibi yapmadı.

Seni göğsümde sıkıca tutuyorum ve sen kalbimin atışını arıyorsun.

Sonra yüzümü yukarı çekip terli tenime yapışan saçlarımı okşuyorsun. Dudaklarımı okşuyor ve bakışlarını parmaklarının izlediği her yolda dinlendiriyorsun.

Yüzüme sahip çıkıyorsun ve sanki hiç yetmiyormuş gibi bana tekrar tekrar baktığında sana aşık oluyorum.

"Zöe..." diye yutkunuyorsun.

"Biliyorum," diye durduruyorum seni ve ağzını tıkıyorum, söyleyemediğin *seni sevdiğimi* dilimle yiyip bitiriyorum.

Eryk sırt üstü yatarken ben de yüzüstü dönüyorum. Dudaklarımla göğüs kaslarına dokunuyor, vücudunun mükemmelliğine hayran kalıyorum. Nefeslerimiz yeniden canlanıyor, yeniden sabitleşiyor ve yorucu sesler çıkarmayı bırakıyor.

"Ne kadar güzelsin".

"Evet, annemin iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim."

Ona tokat atıyorum ve avucumu ısırtıyor, bulmakta zorlandığı kontrolü sağlamaya çalışıyormuş gibi derin bir iç çekiyor. Parmağımı yalıyor ve tükürükle ıslatarak ağzına götürüyor, sonra elimi hâlâ hassas olan penisine götürüyor.

Hiçbir şey istemiyor ama ucuna masaj yapmamı istiyor ve ben de ona bakarken başparmağımla ucunu okşayarak biraz uyarıyorum.

"Size söylemem gereken bir şey var," diye anons ediyorum. "Oğlunu temsil etmemi isteyen bir kişi benimle temasa geçti."

"Ama bu harika. Zaten bir müşterin var, harika!"

"Öncelikle olayı değerlendirmem gerekiyor. Bu bayan futboldan hiç anlamayan bekâr bir kadın ama dedikodu konusunda oldukça bilgili. Görünüşe göre bir gazete okurken benim bir futbolcunun menajeri olduğumu öğrenmiş ve bazı tanıdıkları aracılığıyla benimle temasa geçmeyi başarmış. Oğlunun hayallerini gerçekleştirebileceğime inanıyor. İnsanların beni bunun için araması çılgınca değil mi?"

"Tabii ki öyle. Bu adamla önemli bir şey yapabilseydiniz, çevrenizdeki insanlar sizin ne olduğunuzu anlamaya başlardı.

"Evet, ama heyecanımı kontrol altında tutuyorum. Her halükarda, önce genç adama bir göz atmalı ve bayan hakkında objektif bir değerlendirme yapmalıyım. Sihir yapabileceğimden değil. Herkes Eryk Novak olarak doğmuyor."

"Menomale, derdim. Bana katlanmak zorunda olan sadece sen olursan dünya daha güvenli bir yer olur."

"Yarın sabah oğlu hakkında konuşmak için benimle buluşmak istiyor. Onun büyük bir yetenek olduğunu söylüyor ama anneler nasıldır bilirsiniz..."

"Nasıllar?"

"Onlar ilk hayranlar.

"Annem çocukken beni oynarken hiç görmedi. Babamın kusmuğunu temizlemekle çok meşguldü".

'Çok üzgünüm'.

"Ama tabii ki. Yine de beni destekledi. O ve Nestor benimle gurur duyuyorlardı. Sanırım hala da öyle."

"Bu önemli, değil mi?"

"Sanırım öyle." Seksini avucumun içinde sıkıyorum ve bakışlarımda daha da sertleştiğini ve üzüldüğünü hissederek yavaşça mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

"Bir gün onunla tanışmama izin verecek misin?"

"Sikimi sertleştirdiğine göre başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Kıkırdıyorum ve dilini tekrar tatmak için dudaklarına uzanıyorum.

"Bu gece bir partiye davet edildim".

"Ne parti ama?" Ben onun testislerini okşamak için hareket ederken, o da parmaklarıyla meme uçlarımdan birini bulup gıdıklamaya başlıyor. Dokunuşlarının etkisini kontrol edemeyerek hemen iç çekiyorum.

"Dimitrović benden çatı katına gitmemi istedi. Bunu garip bulmuyor musun?" Dizlerimle yatağın üzerine kayıyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

Eryk'in öyle ilahi bir vücudu var ki, ona çıplak olarak, en müstehcen güzelliğiyle bakmak, kendinizi bir lezzet şöleninin önündeymiş gibi hissetmenize neden oluyor. Nereden başlayacağınızı bilemiyorsunuz ve sonunda kendinizi yönlendirilmesine izin veriyorsunuz.

Saçlarımı başımın arkasından tutuyor ve onu emmem için beni zorluyor. O bana şaşkınlıklarını anlatırken ben hepsini ağzıma alıyorum.

"Kahretsin, seni küçük köpekbalığı! Dişler...' Çenesini sıkar. "Dişlere

dikkat et."

"Bunu biraz garip buluyorum, evet," diye itiraf ediyorum. "Dusan Ray ile çok yakın..."

"Aynen öyle!"

"Gitmeyeceğini mi sanıyorsun?" Sıcak sikini dudaklarıma yapıştırdım ve yüzüme bir tokat gibi patlattım.

"Bütün gece bana bunu yaparsan, bir daha gitmem!"

Şaftının tamamını ağızıma sokarak ve hamleleri yoğunlaştırmaya onu susturuyorum.

"Oraya gitmelisiniz, takıma entegre olmalısınız. Bu çok önemli." Dilim, çeliği kaplayan tüm ipek deriyi tatmak için tekrar tabandan başlıyor.

"gel," diye inliyor, beni daha sert sikmek için leğen kemiğini kaldırıyor.

"Durum böyle değil".

"Seni yanımda istiyorum".

"Ben senin yanıdayım. Başkalarının bizim ne olduğumuzu hatırlamasına gerek yok.

Sadece sen ve ben bilmeliyiz.

"Buraya gel." Beni çekip üstüne oturttu, sırtımı yüzüne yasladı, bacaklarım kalçalarına doğru açıldı. Açıklığım onu tekrar içeri çekmeye hazır.

Saçlarımı nasıl kavradığını, beni evcilleştirmek ister gibi nasıl tuttuğunu hissediyorum.

"Bana binerken vücudunu seyretmeye bayılıyorum."

Kasılmış karın kaslarının üzerine kayıyorum, kendimi dizlerimin üzerine çekiyorum ve kadifemsi ucuyla seksime masaj yapıyorum.

"Bunu giy." Bana Leclerc formasını fırlatıyor, arkasında bizim numaramız olan sekiz ve onun adı yazıyor. Üzerime geçiriyorum ve tişörtü ortadayken beni becermek istediğini bilmek, beni zaten olduğumdan daha fazla kendi olarak görmeye ihtiyacı olduğu fikrini veriyor.

Sanki üzerime sekiz numaralı Novak'a ait olduğumu yazmak istiyor.

Parmaklarının kıcıma battığını, açtığını, masaj yaptığını ve sonra birkaç kez tokatladığını hissediyorum.

"Aşk tokatlarımda altında etinin renginin nasıl değiştiğini görmek hoşuma gidiyor."

"Suşları seviyor musun?" diye sırtıyorum, geniş dudaklarımda arasından sadece tepe noktasını kaydırıyorum. Kalçalarım gergin bir şekilde duruyorum, sadece içime girmeye hazır gergin çubuğunun görüntüsünü görmesine izin vermek için.

"Evet ve sadece ben seni sikerken kıcında olacak." Cildimi yakan bir tane daha alıyorum. Ama o kadar heyecan verici ki

rahatsızlık çabuk geçer. "Şimdi sikimin üzerine otur köpekbalığı, çünkü artık dayanamıyorum."

Kendimi onun üzerine bıraktım, zevk ığlıklarım odayı işgal etti.

Dušan'ın çatı katı Ray Cox'unkiyle aynı mahallede yer alıyor. Leclerc'in diğer pek çok oyuncusu gibi onunki de sosyeteğe ait. Asansör, kapılarını cam pencerelerle çevrili, ötesinde şehrin gecenin arka planında parıldadığı devasa oturma odasına açıyor. Salonun ortasında, akvaryum görevi gören cam sütunların arasında, yuvarlak bir masada çok sayıda flûte sergilenmektedir. Bir piramit şeklinde dizilmişler ve bunun tepesinde, bir çağlayan halinde, şampanya dökülüyor ve hepsini dolduruyor. Bir tanesini alıp dudaklarıma götürüyorum ve kuru tadının tadını çıkarıyorum.

Etrafıma bakıp dost bir yüz arıyorum ve kadınların çoğunlukta olduğunu fark ediyorum. Odanın sonuna dizilmiş kanepelere doğru ilerliyorum, bu sırada birkaç uzun kirpikli göz dar tişörtlü göğüs kaslarıma takılıyor.

Yaramaz gülümsemeler, ilgili selamlar, bana doğru uzanan eller tarafından karşılanıyorum. Bir, iki, üç, dört, bana isimlerini açıklayan birkaç kızın ince parmaklarını sıkıyorum, her biri unutulma odasında sona eriyor.

Şampanyamı dozunu ayarlamaya çalışarak içiyorum. İki kadehten fazla içmek istemiyorum çünkü içki içmeyen biriyim ve az içersem bir bok anlamayabilirim.

Cox ortalıkta olmadığı için sırtlarını sıvazlayarak ve durumla ilgili sorular sorarak kendilerini eğlendiren meslektaşlarımı selamlıyorum.

Merhaba dostum, n'aber, her şey yolunda mı?

Ev sahibi beni karşılıyor ve Paris'e gelişimin üzerinden bir aydan fazla bir süre geçtikten sonra ilk kez kendimi yersiz, yanlış ve hatta nefret edilmiş hissetmeden yoldaşlar arasında bir akşamın tadını çıkarabiliyorum.

"Çok güzel bir dairen var, Dusan."

"Evet, şanslıyım," diye yanıtlıyor birasından büyük bir yudum alarak.

Flütü bir kenara bırakıp aynı içkiyi içmeye karar verdim. Karıştırmaktan zarar gelmezdi, bu noktada olmazdı. Sadece bir bardak uzaktaydım....

"Akvaryumlar senin için bir şey ifade etmiyor mu?" diye onları işaret ediyor.

Etrafıma bakıyorum, evin etrafına dağılmış birkaç sütun olduğunu fark ediyorum. Tropik renkli balıklar suda yüzüyor, yükselip alçalıyor, zeminin altında kayboluyor ve bitişikteki diğer sütunlarda geri geliyor.

"Zöe'nin malı mı?" diye tahmin yürütüyorum.

"Evet. İtalyanların Aries Leclerc'i var. Balık burçlarının daireleri en güzel dairelerdir ve neredeyse hepsinde egzotik balıklarla dolu akvaryumlar vardır.

"Küçük balık büyük işler yapar," diye kıkırdıyorum, onun çeşitli *tarzlarını* aklımda tutarak . "Paris'te hiç yatırım yapmadınız mı?"

"Sözleşmem bir yıl içinde sona eriyor. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden şimdilik başkana güvenmeyi tercih ediyorum."

"Banliyöde bir villa almak isterdim," diye itiraf ediyorum.

Ve onu çocuklarla doldurmak istiyorum.

Ancak bu erken bir ayrıntıdır.

"Hep saçmalıyorsun, ha?" Francisco Dias arkamda beliriyor, sırtıma atlıyor ve neredeyse birasını üzerime düşürüyor.

"Bu saçmalık değil," diye kıkırdayarak kendimi onun saldırısından kurtarıyorum. "Şu anda Leclerc Park Hotel'de bir süitte kalıyorum ve dürüst olmak gerekirse, kendimi ne kadar şımartılmış hissetsem de, çok fazla insanın arasında yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"¡Tienes razón!", diye yorumluyor İspanyol aksanıyla, "Eyfel Kulesi manzaralı bir daire aldım, bana bir *yıllık* maaşıma mal oldu, bu *kadar büyük değil ama buna değer. A mi novia le gusta mucho*'.

"Kız arkadaşın var mı?" Bu beni şaşırttı, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. İlginç bir konu olmadığı için değil, tam tersine, sadece kendine o kadar odaklanmış ki, onu sabit bir kadınla hayal etmekte zorlanıyorum.

"Neden hepiniz benim bir kız arkadaşım olmasını garip buluyorsunuz?"

"Çünkü sende *onlardan çok* var," diye karşılık veriyor Dušan, güçlü bir Sırp tonuyla.

Francisco'nun yeni devraldığı bir şarap şirketi hakkında konuşarak devam ediyoruz. Bu konu benim çok ilgimi çekiyor, öyle ki Nestor'la birlikte piyasadaki satılık şirketlere bakmaya başladık bile. Kariyerim uzun sürmeyecek, bu yüzden gelecekte bana bir gelir garanti edebilecek iyi alternatifler bulmalıyız ve şarap sektörü beni her zaman büyülemiştir. Dias bana bir ortak aradığını söyledi ama ben teklif etmedim çünkü kendime ait bir ortak istiyorum.

Zöe'nin ve benim.

"Bir gün seninle yarışabilirim," diye onu uyarıyorum ve Cox arkamda belirdiği anda kahkahalar kesiliyor.

Sertleşiyorum, biramın geri kalanını mideye indiriyorum. Şişeyi kanepelerin arasındaki alçak masanın üzerine koyuyorum, kendimi ona bir

kesmek ve daha fazla içmemek için. Ancak havanın nasıl değiştiğini, bazı erkeklerin benim ve kadının yüzünden acı çeken, yanlış anlaşılmış, üzgün, ihanete uğramış takım arkadaşlarına doğru fiziksel olarak nasıl hareket ettiklerini hissetmek beni daha fazla içki aramaya itiyor. Böylece şampanya ve biraya bir de Jack Daniel's ekliyorum. İki parmağın zararı olmaz. Hem yarın antrenmanımız yok, istediğim kadar yatakta kalabilirim, belki Zöe bacaklarımın arasında, o bana unutulmaz günaydınlarından birini verirken.

Ray geldiğinden beri kendimi biraz yalnız hissetmeye başladım. Bu durum beni beklediğimden daha fazla kızdırmaya başladı. Bana yaklaşıp nasıl olduğumu soran bir hatun bile fark ediyor. Ona *harika* olduğunu söyleyip uzaklaşıyorum, çünkü benden istediği şey, kırmızı dudaklarında o kadar açık ve net ki, sahip olamayacağı bir şey, ona vermek istemediğim bir şey, artık umursamadığım bir şey.

Bekâr meslektaşlarımdan bazıları kanepelerdeki mankenleri ellemeye başlıyor, romantik ilişkisi olan diğerleri ise sadece kelimelerle flört ediyor. Evde sizi bekleyen biri varken bunu nasıl yapabileceğinizi merak ediyorum. Evli olanlar daha ihtiyatlı ya da daha akıllılar, çünkü buradaki çoğu kişi birkaç günlük şöhret için gizlice bir kamera açıp maceralarını internette yayınlatabilir.

Bir keresinde benim de başıma gelmişti.

Neyse ki sikimi çıkarmamıştım. İkizlerle öpüştüğüm video internete düştü ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde izlenme patlaması yaşadı.

Kız kardeşlerin babası beni ihbar etti ama hikâye benim lehime kolayca kapandı.

Ancak o bölümden itibaren kadınlar yağmur gibi üzerime yağmaya başladı.

Yine de hiçbiri beni istemedi, hepsi sadece biraz şöhret istiyordu.

Alkolün etkisiyle mi bilmiyorum ama aniden alışılmadık bir nostalji hissettim ve cebimden akıllı telefonumu çıkarıp küçük balığa birkaç kelime yazdım.

ERYK: Seni özledim.

ZÖE: İki saatten az bir süre önce vedalaştık.

ERYK: Şimdiden kaçmak istiyorum.

Herkesten nefret ediyorum.

Ne oldu?

ERYK: Ray geldi ve ben ilgi odağı olmayı bıraktım. Zavallı küçük egomanyak.

ERYK: Bir saat kadar daha kalıp otele döneceğim. Biliyor musun... Burada beni gözleriyle yiyorlar. Belki de gelmeliydin, bayanlara haddini bildirmek sana düşerdi.

Gerçekten mi?

Evet.

ZÖE: Bana şaka yaptığını söyle!

Hayır. Kiskandın mı?

Ne düşünüyorsun?!

ERYK: Bir olduğunda beni kızdırıyorsun.

ZÖE: Böyle bir şey olduğunda ne yaptığını söyle bana. Kızdığında değil ama sana baktıklarında....

ERYK: Bilmek istediğine emin misin? SÖYLE BANA!

ERYK: Karşılık veriyorum, konuşuyoruz, içiyoruz, beni okşuyorlar... ZÖE: Siktir git!

ERYK: Şaka yapıyorum, küçük balık. ZÖE: Sen bir pisliksin.

ERYK: Mankenlerle dolu bir partideyim ve seninle sohbet ediyorum. Eğer gerçek bir pislik olsaydın, sana yazar mıydım? Ben sadece seni istiyorum. Sanırım bu küçük şeylerle de sana bunu gösteriyorum, değil mi?

ZÖE: Bilmiyorum.

ERYK: Kızgın mısın?

ZÖE: Evet.

ERYK: Barış yapalım mı?

ZÖE: Hayır.

Süite geri dönmek istiyorum ve seni çok istiyorum. Bana katıl! ZÖE: Ben şimdi şatodayım. Yarın görüşürüz.

ERYK: Tamam, sinirlendiniz.

Ama hayır, endişelenme. Şaka yaptığını anladım.

Evet, doğru. Neyse... Bana bakıyorlar derken şaka yapmıyordum. Bakıyorlar, Zöe. Ama benim için görünmezler. Sana bunları anlatıyorsam, seni incitmek ya da kışkırtmak için değil, sadece sen buradayken benim için hiçbir şeyin var olmadığını anlamayı sağlamak için. Şimdi bana bir fotoğraf gönder ve barışalım.

Gönderdiği resmi indiriyorum ve kendimi ön planda duran orta parmağı tarafından yarı gizlenmiş makyajlı yüzüne hayranlıkla bakarken buluyorum.

ERYK: Seni yakalar yakalamaz o parmağı yalayacağım ve sonra memelerine süreceğim. (Bu mesaja cevap verme, görmezden gel, yoksa sertleşirim). ERYK: Siktir, çok geç.

ZÖE: Tamam, hemen düzeltiyorum. Ray bana yazdı.

Ve tam heyecan zevk kapısını çalarken, hemen yeniden düşündüğünü, geri çekildiğini ve ortadan kaybolduğunu hissediyorum. Telafi etmek için çok fazla....

Tek bir kelime yazarken parmaklarım öfkeyle titriyor.

Ne zaman?

ZÖE: Bu gece.

Ne yazmış lan?

ZÖE: Partiye gidip gitmeyeceğinizi öğrenmek istedi.

Neden?

ZÖE: Bilmiyorum.

ERYK: Şunu engeller misiniz

lütfe? ZÖE: Bunu yaptığım için

üzgünüm, biliyorsun.

Ve sana yazdığı için üzgünüm. Onu incitmemek için, onu engelleyerek beni incittin.

Öyle deme, bu doğru değil. Benim nasıl olduğumu biliyorsun.

ERYK: Seni sürekli aldatan bir sık kafalıya karşı suçluluk hissediyorsun. Evet, nasıl olduğunu biliyorum.

ZÖE: Tamam, tekrar görüştüğümüzde konuşuruz. Mesajla tartışmak istemiyorum.

Haklısın. İyi geceler!

Cevabını okumadan böyle trompet çalıyorum. Öte yandan benim canım tartışmak istiyor. Cep telefonumu cebime koyuyorum, Jack'ten kalanları bir dikişte yutuyorum ve tavan arasında dolaşmaya, o koca pisliği aramaya başlıyorum.

Eğer ona temelli ortadan kaybolmasını söylemezsen, ben söyleyeceğim.

Kızdırılmış bir hayvan gibi, bölgemin sınırlarını belirleme ihtiyacı hissediyorum.

Kafasını koparmanın kaç yolu olduğunu hayal ettikten sonra, onu, olduğu gibi, silikonlu kıvrımları olan bir sarışınla flört ederken buluyorum.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Onu arkasından yakalıyorum, arkasını dönüp karşısında kimin olduğunu fark ettiğinde kaşlarını nasıl çatattığını fark ediyorum.

"Gerçekten canım istemiyor, Novak. Ayrıca, meşgul olduğumu görmüyor musun?"

"Bunun yerine çaba göstereceksiniz.

"Sakin bir gece, iyi vakit geçiriyoruz, neden her zaman bu gergin havayı ve getto çocuğu duruşunu takınmak zorundasın?"

"Neden kız arkadaşımı rahatsız edip duruyorsun ve ben bunu kabul etmiyorum!" Biraz fazla yaklaşıyorum ve etrafta her ne yapıyorlarsa bırakan insanların ilgisini çekiyorum. Yanındaki kız uzaklaşıyor, elbisesinde parlayan pullar Ray'in beyaz gömleğinde ışık yansımaları yaratıyor.

"Zöe'nin benim olduğunu hatırlatırım," diye tıslıyor bakışlarımı sürdürerek.

"Hiçbir zaman senin olmadı, bunu aşmaya başlamalısın."

"Onunla benden önce tanışmış olmanız, şu anda bile onun hayatının bir parçası olmanız gerektiği anlamına gelmez."

Yani küçük balık sana her zaman bana ait olduğunu mu söyledi?

Güzel!

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum, bir yandan da belki bir şeyler bildiğini hayal ediyorum.

Bu noktada beni itiyor ve aynı şekilde karşılık vermekten kaçınmak için dünyadaki tüm irade gücüne sahip olmak gerekiyor.

"Tek bildiğim Paris'e geldiğin," diye bağırıyor, "*benim* takımımnda, benim kadınımla, *benim* dairemde, *benim* kanepemde seviştiğin...."

"O senin kadının değil," diye sözünü kesip gömleğinin yakasından tutuyorum. "Ona yazmayı bırakman gerektiğini anlamın için ne yapmam gerekiyor?" diye sert bir yüz ifadesiyle ona bağırıyorum.

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Çünkü eğer istersem, onu geri alırım. Eğer istersem, onu *senin* yatağında becereceğimden emin olurum. Eğer istersem, benim hissettiklerimi sana da hissettiririm ve...".

Onu duvara doğru iterek sızlanmasını engelledim. "Ama eğer onu hep aldattıysan."

"Onu seviyorum. Bunun diğerleriyle hiçbir ilgisi yok. Onların hiçbir önemi yok."

Bu arada, etrafımızda bir tür seyirci çemberi oluştu ve Cox ne kadar psikopat görüldüğü için neredeyse üzülüyorum.

"Aklın başında değil, Ray. Eğer ona sevgini gösterme şeklin buysa, hayat hakkında hiçbir şey anlamamışsın demektir."

"Ve sen her şeyi biliyorsun?"

"Tek bildiğim, eğer onu rahatsız etmeyi bırakmazsan - çünkü yaptığın bu seni ghetto çocuğuyla tanıştıracam, çünkü şu ana kadar onu hiç görmemişsin gibi geliyor bana."

"Asla takımın bir parçası olamayacaksın, Novak. Leclerc ve Paris'ten uzaklaşmanı sağlayacağım. Bundan emin olabilirsin."

"Sen git, nasıl olsa Zöe de benimle gelecek. Şimdi de gözümün önünden kaybol."

"Hayır," diye alay etmeye başladı, sanki her an suratına bir yumruk atmamı istiyormuş gibi.

Ama istediği şeyin bu olduğunu biliyorum, çünkü amacı bana bir şekilde tuzak kurmak.

Beni toplum nezdinde tekrar kötü gösterme zevkini ona asla tattırmayacağım.

"Çekil, Cox".

"Beni hareket ettiriyorsun.

"Bir gösteri yapıyoruz. Ve ellerinde cep telefonu olan bir sürü meraklı insanın önünde üçgenimizi mahvettik. "Beni gereksiz yere kışkırtıyorsun Ray, bunu yapmak istemezsin."

Kendince tehditkâr bir şekilde yaklaştığını, daha uzun ve fiziksel olarak daha heybetli olduğum için başını hafifçe kaldırdığını ve yüzümden birkaç santimetre ötede tısladığını görüyorum: 'Er ya da geç, sen ve ben sahada kazara bir temas yaşayacağız ve o zaman kramponlarımı kaval kemiğine geçirip kıracağım. O noktada Zöe bana geri dönecek çünkü o anki forvet oyuncusunun sikini seviyor ve bu artık sen olmayacaksın'.

Artık göremiyorum.

Yumruğumu sıkıyorum, öfkemi bastırmak için değil, saldırmak ve yüzüne fırlatmak için. Pislik herif sanki bütün akşam bunu beklemiş gibi darbeyi kabul ediyor ama ben onun tuzağına düştüğüm için pişman değilim, aksine daha da acımasızlaşıyorum, dönüşüyorum ve derimin altında kaydığını hissettiğim öfkenin zirvesine ulaşıyorum.

"Sözünü geri al," diye bağırıp ona vuruyorum. Ama o gülüyor. Piç herif tatmin olmuş, alt dudağından nasıl kaydığını fark ediyorum

bir damla kan. "Yap şunu Cox, yoksa bu duvarı sık kafanla parçalarım."

"Devam edin, boktan gelenlerin hak ettiği gibi hapse girmeniz için iyi bir zaman olacaktır. Ve sen pislik içinde doğdun."

Öfkeyle hırlayarak onu kalabalığa doğru sürüklüyorum ama artık onu yakalayamıyorum çünkü ellerimden kayıyor ve onu vücutlarıyla koruyan müttefiklerinin peşinden gidiyor.

"Gitmelisin, Novak. Hoş karşılanmıyorsun," diye bağıyor, çocukları zırh olarak kullanıyor.

"Sen bir korkaksın. Buraya gel!", kollarımı açtım ve onunla yüzleşmeyi teklif ettim. Bununla ilgili bir sorunum yok, onu büyük bir zevkle tepeden tırnağa karartırdım. Bunu yapmaktan zevk alırdım ve şirketin cezalarını da sikerdim. Muhtemelen önümüzdeki maçlarda sahaya çıkmamı engelleyecek olan başkanın da canı cehenneme.

Her zamanki gibi herkesin canı cehenneme. Kimse Zöe'ye saygısızlık edemez.

"Er ya da geç Cox," diye bağıyorum beni geri iten arkadaşlarımın omuzları üzerinden, "bu gece seni yalnız yakalayacağım ve suratını dağıtacağım. Ve ben gitmiyorum. Kalıyorum çünkü davet edildim ve eğlenmek için kalıyorum. Asla unutamayacağın kadını geri alan adamın yüzünü görmek kıcını yakıyorsa, bu senin sakin. Öte yandan, benim aletlerimi artık umursamana gerek yok. Ve bir daha asla Zöe hakkında konuşmaya cüret etme, yoksa gerçekten hapse gireceğim, ama sadece sen kaybedeceksin.

Geri çevriliyoruz ve o karmaşada bazı meslektaşlarım beni sakinleştirmeye çalışıyor, benim tarafımda olduklarını gösteriyorlar çünkü bu sefer herkes için Ray çok ileri gitti. Tanımadığım bir misafir bana içecek bir şeyler uzatıyor.

Kim olduğunu ya da bana ne teklif ettiğini bilmiyorum ama her şeyi yutuyorum.

Ne olduğunu görmeden çiziyorum, daha hafif hissetmeye başlıyorum, çekingenlikten kurtuluyorum.

Biraz sonra kanepede otururken düşünüyorum. Oda dönüyor, Dias İspanyolca ya da Aramice konuşuyor, artık bilmiyorum. Odaklanamıyorum, ama etrafımdaki silüetler arasında gümüş bir elbise tanıyorum. Payetler beni kör ediyor. Kalçalarımı garip bir sıcaklığın kapladığını hissediyorum. İki küçük el bileklerimi kavıyor ve dokunuşumu yumuşak bir şeye yönlendiriyor.

Eşeğe benziyor.

Sarı saçlar ve kırmızı dudaklar.

Kurnaz ve yaramaz gözler.

"Böyle mi seviyorsun?" diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve daha önce Cox'la konuşan kaltağın üzerimde durduğunu fark ediyorum. Bana binmeye çalışıyor.

Sarhoş olmama rağmen ne istediğini hemen anladım. Şiddetli bir hareketle onu hareket ettiriyorum ve uçarak halının üzerine düşüyor.

"Benden uzak dur," diye mırıldanıyorum.

Kadınım aıt olana dokunamazsın.

"Hey, Novak, kalk." Başımı beni çağırın sese doğru çeviriyorum. Uzanmış bir kol görüyorum ve onu tutuyorum. "Seni otele götüreceğim." Francisco Dias'ın yüzü bana bir tür soluk ten rengi bulanıklık olarak görünüyor. Ama bu onun sesi. Onun ses tonu. Bu yüzden ona güveniyor ve takip ediyorum.

Yatağımın şiltesinin arkamda alçaldığını hissettiğimde gecenin hangi saati olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Gözlerimi açıyorum ve gövdem bir kol tarafından kavranırken zifiri karanlık. Hemen yüzümü okşayan alkol kokusunu hissediyorum, sonra vücudu arkama yerleşiyor, çocukken yaptığı gibi sarılıyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor. Dudaklarından acı dolu bir inilti kaçıyor ve çaresizce sarılması derinleşiyor.

"Bitti," diye mırıldanıyor. "Roxane Londra'da kalmaya karar verdi ve ben de uzun mesafeli bir ilişkiden ayrıldım. Ondan ayrıldım."

Başımı ve sonra gövdemın geri kalanını çeviriyorum, yanağını okşuyorum ve zarif yüz hatlarının üzüntüyle eğildiğini hayal ediyorum.

"Uzun zaman , Başak. Sen doğru olanı yaptın."

"Bir yanım Venüs'e haksızlık etmemem gerektiğine inanıyordu. Aşırı içki onu her zaman en gizli gerçekleri, genellikle rasyonalitenin sakladığı gerçekleri ortaya çıkarmaya iterdi, ama böyle bir düşünceyi ciddi olarak düşünebileceğini sanmıyordum.

"Baldızımızın hiçbir şikayeti olmaz. Eski sevgilinizin onun kız kardeşi olması sizi ne onun ne de Boğa'nın gözünde kötü gösterecektir. Her aşk uzun sürmez. Bu konuda kendinizi hırpalamayın. Birini sevmekten vazgeçmek asla bir hata değildir".

"Beni teselli eden şey, onun da tıpkı benim gibi hiçbir şey kalmadığını hissetmiş olması, bu yüzden acı çekmeyecek. En azından ben öyle düşünüyorum. Umarım öyle olur. Boh, bilmiyorum."

Onu göğsüme çekiyorum, orada çömeliyor ve kokumu derin derin içine çekiyor. Küçükken annemle tanıştığımızda, onunla her gezintimiz ikimiz için de bir tedirginlik kaynağıydı. Eve döndüğümüzde bu kadının annemiz olmasının nasıl mümkün olabileceğini merak ederdik. Kendimizi ondan, onun ilişkileri yorumlama biçiminden, paraya olan hastalıklı bağlılığından ve dış görünüş takıntısından ışıık yılları uzakta hissederdik. Başak için zengin bir aileden gelen bir kız istiyordu, benim için de aynıydı. Hislerimizden çok vakıf fonlarımızın içeriğiyle ilgileniyordu. Taşıdığımız soyadına uygun olduklarından emin olmak için arkadaşlıklarımız hakkında sorular sordu.

ve şatoda, aynı derecede yoksun bir babayla nasıl yaşadığımızı sorgulamadı. Taurus'un varlığının bizim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum. Sanırım onu diğer tüm kardeşlerimin anneleri gibi, yani ailesinin tüm üyelerine hükmeden despot ve soğuk bir adam olarak gördü ve hala da öyle görüyor.

Sonra onun kulesine sığındık, çünkü ben o zamanlar Terazi ile aynı odayı paylaşıyordum ve birbirimizin kollarında sessizce, hiç ses çıkarmadan ağlardık.

Bazen gözyaşlarımı siler ve fısıldardı: 'Sen bana sahipsin, ben de sana. Burada, evde olsa bile, sen her zaman benim sırdaşım olacaksın ve ben de senin sırdaşın olmak isterim'.

Ona benim için de aynısının olacağına söz verdim, sonra büyüdüm, arkadaşları için ilginç bir kadın oldum ve kıskançlığı bizi ayırdı. Başak için diğer erkeklerin ilgi odağı olmam dayanılmazdı ve bu yüzden sırlarımı ona açıklamayı bıraktım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi bulanık ve beynini kapatmasına yardımcı olacak bir uykuya dalmaya hazır.

"Ne için?"

"Sevdiğin çocuktan şüphe ettiğin için. Belki de ona bir şans vermeliyim. Kıkırdıyorum, boynumda sallanmasına neden oluyorum.

"Artık lisede değiliz ve Eryk de eskiden sandığınız gibi bir haydut değil. Omuzlarının üzerinde başı olan bir adam."

"Aferin ona, yoksa o kafa nereye gider biliyor musun?"

"Senin hakkında konuşalım, tartışmayı senin için daha uygun bir şeye yönlendirme. Şimdi nasıl hissediyorsun?" Kalbinin ağrımadığından emin olmak istiyorum. Olanları alkolle boğmak istemesi kesinlikle iyiye işaret değil.

"Kendimi..." diye sesli bir şekilde iç geçirdi, "rahatlamış hissediyorum."

"O halde Roxane ile aranızdaki ilişkinin bu şekilde sona ermesi adil olacaktır."

"Evet, sanırım öyle.

"İyi geceler." Onu uyutmak için alnına bir öpücük konduruyor ve saçlarını okşuyorum.

"Zöe?"

"Evet?"

"Yine sırdaşım olur musun? artık beni yolda bırakma. Ne zaman istersen bana Eryk'le aranızdakileri anlat. Yemin ederim anlatmayacağım.

siyah'.

Gülümsüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Elbette koca kafa, uyuyacağım. Şimdi git uyu."

"İyi geceler, kardeşim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum".

Ertesi sabah Başak'ı yatağında ölü gibi bırakıyorum. Yüzüstü yatıyor, ağzı açık, gürültülü bir şekilde horluyor. Ayılması muhtemelen biraz zaman alacak, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum ve dinlenmesine izin veriyorum. Müller'e dairemde olduğunu söyleyeceğim yoksa Taurus bir kayıp arama ekibi gönderecek.

Telefonumu elime alıyorum ve hemen Eryk'in sohbetini açıyorum, dün geceki son konuşmamızdan beri bana yazmadığını fark ediyorum. Bu sessizliği beklemiyordum, en azından otele döndüğünde bana haber verme nezaketini göstereceğini düşünmüştüm, onun yerine bana haber verme zahmetine bile girmedi, iyi geceler demek bir yana, birlikte olduğumuzdan beri yaptığı bir şey.

Her şeye rağmen ilk adımı atıyorum ve ona bir günaydın mesajı göndererek, saat on civarında temsil yetkisi imzalamak ve oğlunun spor kariyerini bana emanet etmek isteyen hanımefendiyle bir toplantı yapacağımı bildiriyorum.

Bugün izinli olduğu için belki daha sonra onunla görüşebilirim, ama ona yazmıyorum, araniyor gibi davranmayı tercih ediyorum.

İtiraf etmeliyim ki bunu biraz kötüye kullanıyorum, ama benimle zaman geçirmeyi, yıllar boyunca kaçırdıklarımızı telafi etmeyi ne kadar çok istediğini bilmek beni iyi hissettiriyor.

Hızlı bir duş alıyorum, bir kot pantolon ve ceket giyiyorum, böylece resmi olmayan bir kıyafet seçmiş oluyorum. Potansiyel müşterimin kendisini *Matmazel* Leclerc ile karşı karşıya bulmasını istemiyorum, bende sadece Zöe'yi, bu yeni maceraya *atılmaya* niyetli bir kızı görmesini istiyorum.

Kahvaltıdan sonra Range Rover'ıma binip kaleden ayrılıyorum. Navigasyon cihazında bana verilen adresi giriyorum ve rota bana devlet yolundan gitmemi gösteriyor.

Genellikle çok sessiz olan ve mülklerimizin çalışanları dışında çok az trafiğin olduğu Leclerc İlçesinden geçerken, Akıllı Telefonumu navigasyon cihazının yanındaki cep telefonu tutucusuna yerleştiriyorum, böylece sonunda Eryk'ten gelen bir cevabı okuyabiliyorum.

Ama zaman geçtikçe daha da gerilmeye başlıyorum. Ortaya çıkmıyor.

Telsizin sesini kısıyorum ve mikrofona basıp yakında duyacağını umduğum bir sesli mesaj kaydediyorum.

"Merhaba...", *aşkım*, demek isterdim ama asla yapmam, "Sanırım geç kaldın, mesajlarımı henüz okumadığına göre. Neyse...." *Sinirlenmeye başlıyorum, çünkü dün gece bana söylediklerinden sonra tek düşünebildiğim bir pislik olduğun, beni biriyle aldatmış olabileceğin*, diye düşünüyorum ama yine sessiz kalıyorum. "Öğle yemeği için boş olmalıyım, süite uğramaya ne dersin? Tabii başka bir planın yoksa." Duraksadım. "Yok, değil mi?" İçimi çekerek göstergemi takıyorum ve otoyola dönmeden önce ona el sallıyorum. "Bana haber ver, güle güle." Ve mesajı gönderiyorum.

Google Maps'in gösterdiği çıkışları takip ediyor, anlamsız dualar mırıldanıyor ve kendime gülüyorum.

Neden bir pislik olsun ki? Birbirimizi daha yeni bulduk, değil mi? Harika, harika, tatmin edici seks yapıyoruz, zevki başka yerde aramasına gerek yok. Tabii ki aramaz.

Bunu asla yapmaz.

Rota, kısa sürede geçmem gereken bir yol ayrımına on dakika olduğunu gösteriyor. Müziğin sesini açıyorum ve sonra aniden bir mesajın tınısı beni sarsıyor.

Gözlerimi yola dikeyorum, sonra bir an için akıllı telefona çeviriyorum. Yola ve ekrana geri dönüyorum. Kilidi açıyorum ve Ray'ın adı bildirimler arasında beliriyor.

"Vay be, bu berbat! Daha ne istiyor?"

Belki de Eryk haklıdır, onu engellemeliyim. Sinir bozucu olmaya başladı.

Gözlerim yolda, sonra bir an telefonumda. Sohbetini açıyorum ve ekinde bir mesaj olan bir resim buluyorum. İndirmeye başlıyorum ve okuyorum.

Beni bu pislik için mi terk ettin?

Önce yola, sonra fotoğrafa bakıyorum.
Ve sonunda, gözlerim kapanıyor.
Kesinlikle.

"Ne yapıyorsun?"

Bana bakarken çok güzel gözlerin var. Her zaman çok güçlü, çok nüfuz edici, çok ilgi çekici oldun.

"Bilmiyorum, kendimi göremiyorum ya da duyamıyorum".

Bunu size söylüyorum çünkü şu anda başka bir kelime ifade edemem, çünkü doğru kelime sizi parçalara ayırır.

"Yine de seni görüyor ve duyuyorum."

Sen her zaman beni içinde hissettin ve bu yüzden ben de seni içimde hissettim. Belki de o gün, dansta, ruhların bedenlerinden kaçtığı, birlikte yürüyüşe çıktığı ve kendi zarflarına döndüklerinde doğüstü bir dansın sonuçlarını yanlarında taşıdıkları bir tür bilim kurgu filminde olduğu gibi karıştığımızı hayal ettim.

"Artık orada olduğumu sanmıyorum, Eryk."

Size gerçeği söylemek zorundayım, çünkü her şeyin gerçekten bittiğini anlamalısınız.

"Emin misin?"

"Evet. Artık bedenimi hissedemiyorum."

"O zaman kalbim neden hala atıyor?"

"Belki de benimki artık atmadığı ve seninki artık iki kişilik çaldığı içindir."

"Sen gitmiş olsaydın, kalbimin bile verecek bir şeyi kalmazdı.

Tükenirdim. Senin için tükenirdim, Zöe".

"Ama çözülmekte olan benim".

"O zaman ben de seninle geleceğim."

Bunu karşılayamam, o yüzden gidiyorum.

Kızacağını, canının yanacağını biliyorum ama hiçbir şey sahip olduklarımızdan daha güçlü olmayacak, sonumuz bile.

Kafasına vuruyor. Vuruyor ve vuruyor. Kafatasımı parçalayan bir çekiç. Aynı zamanda kulaklarımı delen keskin çivilerden yapılmış. Başımı yastıkla örtüyorum, yüzümü yatağa gömüyorum. Ve dövüyor, dövüyor, dövüyor....

"Oh, bu da ne!" diye nefes nefese kalıyorum, bunun akşamdan kalma kafamın özel bir etkisi olmadığını, birinin süitimin kapısını çaldığını fark ediyorum.

Gergin ve midemde hala yanan litrelerce alkolle yataktan fırladım. Yalınayak, boxer şortumla, dudaklarım kurumuş ve göz kapaklarım açılmaz halde, körlemesine lobiye doğru ilerliyorum.

Kim olduğunu sormadan açıyorum, sadece kapımı yumruklayan kişiyi durdurmak için.

Kardeşimin önünde durduğumda, sinirlerime tahammül edemeyen bir yabancıyla muhatap olmak zorunda olmadığım için iç geçiriyorum.

"İçeri gel," diye mırıldanıyorum, dönüp yatak odasına doğru yürüyorum.

"Hâlâ uyuyor muydun?" diye garip bir şekilde sorar.

"Uzun hikâye," diye gözlerimi ovuşturuyorum, bir koltuğa çöküp perişan haldeki yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Saat kaç?"

"Öğleden sonra saat iki." Ses tonu alçak, tereddütlü ve bir sporcuya yakışmayacak bir uyanış yaşadığım düşünülürse garip bir şekilde hoşgörülü. Bana bir futbolcunun görevlerini hatırlattığı her zamanki atıp tutmalarından birine başlamadığı için ona zihinsel olarak teşekkür ediyorum.

"Telefonun kapalı," diye işaret ediyor.

"Boşalmış olmalı," diyerek hemen ayağa kalkıyorum ve Zöe'ye bir mesaj göndermek için onu niyetleniyorum. Benden haber alamadığı için endişelenmesini istemiyorum. Uyumadan önce ya da uyandığımda ona mesaj bırakmamak benim tarzım değil. Telefonu güç kaynağına takıyorum ve açıyorum.

"Bu sabah televizyon izlemedin mi?" Nestor alışılmadık güvensiz ses tonuyla arkamdan konuşmaya devam ediyor.

Beni evin içinde takip etmesine aldırmadan dalgın dalgın giyecek bir şeyler arıyorum, ama sonunda evden çıkmaya karar veriyorum.

Hala iyi bir gece kokan bir gömlek.

"Hayır, daha yeni uyandım," diye huysuzca karşılık veriyorum. "Boktan bir gece geçirdim ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi olmaz."

"Yani sadece uyudun. İnternete bir göz atmadın mı?"

Bu kez gözlerine bakıyorum ve benimkiler hâlâ akşamdan kalma olmanın etkisinde olsa da bakışlarında endişe verici bir şeyler okumaya başlıyorum.

"Neden?"

Ciddi bir şekilde ayakta duruyor, ellerini kucağında kenetlemiş, sanki bir tür hareketsiz korumaymış gibi. Omuzları dik, dudakları gergin, bacakları hafifçe ayırık. Her zamanki gibi şık bir elbise ve kusursuz saçlar.

"Ne oluyor lan?" Genelde çok daha konuşkan, şakacı, top kıran biri olduğu için iletişim kurmakta zorlandığını hissediyorum.

"Otur, Eryk."

Otur.

Bu kelimeyle göğsüm genişliyor, kalbimin aniden genişlemesiyle daralıyor ve bir balon gibi şişiyor gibi görünüyor.

"Nestor, ne oldu?" İnce, sesim o kadar zayıf ki zar zor duyuluyor.

"Otur," diye tekrarlıyor, daha da sert, daha da sıkıntılı, hatta şimdi yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duyguya kapılmış.

"Annem mi?" Endişeyle ona doğru ilerliyorum, o da ellerini kaldırıp göğsüme koyuyor.

"Hayır, o iyi." Soğuk avuçlarını yanaklarıma koyuyor. Tenimin sıcaklığı onunkinden belirgin bir şekilde daha yüksek, aramızda bir tür kısa devre yaratabilecek kontrast gibi.

Cep telefonum canlanmaya başlıyor ve bir dizi trıl deli gibi çalıyor. Birbiri ardına, hızlı ve zonklayan başım için sinir bozucu.

Gidip bildirimleri okumak için hamle yapıyorum ama o beni durduruyor, bakışlarıyla beni kendine yapıştırıyor ve yüzümü ona doğru tutmaya zorluyor.

Parmakları enseme kavırıyor, sanki bir tutamağa tutunmak ister gibi ya da sanki kaymamı önlemek için bana tutunmak ister gibi.

"Beni iyi dinle..."

"Nestor, ne oluyor lan! Beni endişelendiriyorsun."

"Sadece nefes al ve sakın ol, tamam mı?" diye beni sarsıyor, gözlerimin içine bakarak olası bir korozyonu, her an patlayıp beni içten içe yiyip bitirebilecek ve kalbimi patlatabilecek bir şeyi görmeye çalışıyor.

"Zöe hakkında mı?". Bu soruyu sorarken kendi sesimi tanıyamıyorum. Sanki konuşan ben değilim de uzaktaki bir varlık, içimde yaşamayan ve çok uzakta olan bir şey.

Kollarına yapışıyorum, o ise başımı sabit tutmaya devam ediyor, sanki birazdan bir yere çarpacağımı biliyormuş gibi.

"Onun bu işle bir ilgisi olmadığını söyle bana." "Onunla ilgisi olmadığını söyle!" diye bağıyorum, başımla inkâr etmeye başlıyorum, o dudaklarını aralıyor, artık bana ait olmayan uzak sesin zihnimin korkunç bir köşesinde fısıldadıklarından başka bir cevap veremiyor. "Mesele Zöe değil," diyorum kendi kendime. "Ona hiçbir şey olmadı, değil mi? Nestor, siktir!" Ve patlıyorum, onu ceketinin yakasından tutup ani bir enerjiyle çekiştiriyorum, ruhumda büyüyen diken labirentinde kıpırdayan aynı enerjiyle.

"Eryk, özür dilerim," diye fısıldıyor sıkılmış dişlerinin arasından, kulaklarımda tıkaçlar birikip ağzından çıkan diğer tüm kelimelere erişimi engellerken.

Konuş, konuş. Konuşuyor ve konuşuyor. Ama artık kendimi algılayamıyorum, artık nefes alamıyorum, kanın beynime doğru pompalandığını hissetmiyorum, ama hepsinin litre litre, damla damla, dolan kalbime doğru aktığını hissediyorum.

Ve şişirdiğimi sandığım balon gibi, zirveye, maksimum uzantısına, artık acıya dayanamayacak olana ulaşıyor.

Patlıyor. Kalbim patladı.

HAYIR diye bağırarak için ağzımı sonuna kadar açıyorum ama çığlığım dikenlerin arasına sıkışıyor. Dikenler karaciğerime batıyor, dallarını çözerek yıpranmış organımın duvarlarına ulaşıyor. Eller çılgına dönüyor ve daha önce hiç bu kadar gürültülü attığını duymamıştım.

Daha önce hiç her bir çanın anlamını fark edememişim.

Daha önce hiç kendimi hayatıma bir amaç, ciğerlerimin ürettiği her iç çekişe bir isim, kalbimin ürettiği her atışa bir yüz verirken bulmamıştım.

"Zöe, hayır..." diyebildim, dizlerimin üzerine çökerek.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum ama derin, bıçak gibi saplanan sancıları engelleyemiyorum. Sonum yaklaştı, giderek yaklaşıyor.

Hep böyle öleceğimi, kendi kalbim tarafından ihanete uğrayacağımı düşünmüştüm ama *onun* yarattığı bir acıyla tükeneceğimi en kötü kabuslarımda bile asla düşünemezdim. Çok büyük, çok muazzam, çok sonsuz.

Avuçlar süitin halısına vuruyor. Parmaklar açık, gergin, epidermis kumaşın yumuşak temasını hissediyor.

Teninin hatırası.

Nestor'un anlattığı gibi, o bir kamyonu çarparken benim yatakta yatıp uyuduğum düşüncesi.

Onun yanında değildim. Şimdi de yanında değilim. Peki ben onu koruyamazken Tanrı neredeydi?

Senin evindeydi, seni cezalandırmakla meşguldü.

Dizlerimin üzerinde, bir solucan gibi yarı çıplak, hayatta biriktirdiğim her türlü neşeden sıyrılmış, bu tek bir an tarafından süpürülmüş halde kalıyorum.

Ellerimi yüzüme götürüyorum, kendimi algılamaya, kendime dokunmaya çalışıyorum, çünkü artık yaşadığımı hissetmiyorum. Artık burada hissetmiyorum.

Başka bir yerdeler. Duyma yetimi kaybettim. Düşüncelerimde sadece onun bana gülümsemesi var. Kalbimde, altında yatanı bulmak için hayali kolların kaldırmaya çalıştığı bir moloz yığını.

Ve ruhumda kazıyorum, kazıyorum, tırnaklarım kırılıyor, parmaklarım kan ve kirle bulaşıyor, toz onun son görüntüsünü bulandırıyor.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum.

"Eryk, hey! Eryk, siktir!" Kardeşimin sesi uzaktan, alçak ve duyulmuyordu. Umutsuzca kolları beni yukarı çekmeye çalışıyor.

Enerji eksikliğim var. Hayatta fakirim. Mutsuzum. Boşum. Her şeyden mahrumum.

Özümden mahrum bırakıldım. Çekirdeğime kadar ihlal edildi.

Kayboldum ve artık yolumu bulamıyorum. Dünyanın bilinmeyen bir yerinde tecrit edilmiş durumdayım. Dünyada cehennem havası olan bir yer.

"Ayağa kalk, şimdi pes edemezsin. Kalk, hadi!"

Ama Nestor benim acımın daha derin olduğunu, sadece bedenimde olmadığını, ruhuma ulaştığını, ruhuma ulaştığını anlamıyor. Güç ve kibirle, sanki asitmiş gibi, dikenli çalılar eritmeyi başardı.

zonklayan organımın etrafında dönüyordu. Ve aşındırıcı bir sıvı gibi her şeyi yakıp yok etti.

"Eryk, hadi ama, lütfen. Lanet kalbine şu anda durmamasını söyle. Ona gidebiliriz. Ayağa kalk!"

Ona gitmek ...

Evet, istediğim tek şey bu. Yapabileceğim son şey.

O zaman, Tanrım, benimle daha fazla zaman harcayabilir ve istediğini alabilirsin. Benden her şeyi çal, ama onu değil.

Kendime gelmem ne kadar sürdü bilmiyorum ama vücudumun dengesini zihnimden önce kazandığı kesin. Bir otomat gibi, hiçbir rasyonel kapasitesi olmadan, sanki beynimi harekete geçiremez hale gelmişim gibi, beni kolumdan tutan Nestor'un rehberliğinde Leclerc Park Otel'in otoparkına götürmesine izin verdim, arabasına binmeye ve Zöe'yi acil durum helikopteriyle taşıdıkları hastaneye gitmeye hazırdım. Kardeşim bana onun ciddi bir trafik kazası geçirdiğini söylediği anda en kötüsünü düşündüm. Öldüğünü düşündüm ve onu kaybetme fikrinden bile dehşete düşen kalbim, olduğunu düşündüğüm yerde ona ulaşmaya çalışırken pes etti. Kafam artık çalışmıyordu. Kendimden geçmişim. Tamamen kapandım. Öldüm. Nerede olursa olsun onu takip etmek istediğimden emindim. Sonra kendime geldim ve olayları anlamaya başladım, ancak onun acı çektiğini, acı duyduğunu, ameliyathanede tek başına olduğunu ve hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmek bile midemde boğucu bir baskı yaratıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, suçluluk duygusu göğsümde durmaksızın çarpıyor. Dün gece gelmedim. Kendimi yatağa attım, taş kesilmişim. Alkolden bitkin düşmüştüm, sağ elimin parmak eklemleri Cox'u yumruklamaktan çatlamıştı. Bu sabah tek endişem uyumaktı, oysa onun benim için bir düşüncesi vardı. Mesajlarını okumak ve kamyonu çarpmadan hemen önce bana gönderdiği sesi duymak tüylerimi diken diken etti.

Şu anda bile onun bulunduğu hastaneye giderken, cep telefonumu kulağıma yapııştırıyorum ve tekrar tekrar onun sesini dinliyorum: *Merhaba. Mesajlarımı henüz okumadığına göre geç kalıyorsun sanırım. Her neyse... Öğle yemeği için müsait olmalıyım, ne dersin?*

Süite uğrayabilir miyim? Başka bir işin yoksa tabii. Yok, değil mi? Bana haber ver. Güle güle.

Ses tonunda bir kızgınlık belirtisi var. Eğer onu gerçekten iyi tanıyorsam, 'kadınların bana göz koyması' olayından dolayı incindiğini tahmin ediyorum. Onu rahatlatmadığım, eve döndüğümü ve onu yatağında, yanımda görmeyi çok istediğimi yazmadığım için pişmanım. Gecenin bir yarısı bile olsa onu arayıp onurunu koruduğumu ve kendini sikime sürtmek isteyen bir hatunu havaya fırlattığımı söylemeliydim. Bunun yerine uyumayı tercih ettim, ona balık gibi içtiğimi ve eski sevgilisiyle kavga ettiğimi söylemekten kaçındım. Değişmiş halim mantıklı düşünmemi sağlamadı. O anda, safça, Ray'in suratına sikimi çarptığımı asla bilmeyeceğine inanıyordum.

"Yeter, Eryk. Bu şekilde sadece kendine zarar veriyorsun," diyor Nestor, benimle birlikte milyonuncu kez bu sabahın sesli harfini dinleyerek. "Bana dün ne olduğunu anlat."

"Canım istemiyor. Artık kafamda sadece Zöe var. Hiçbir şey umurumda değil. Sadece onu görmek ve tek parça olduğundan emin olmak istiyorum."

"İçeri girebilir misin bilmiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Hıncımı ondan çıkarıyorum, haksız yere, ama artık hiç kimse, Tanrı bile, ona ulaşmamı engelleyemez.

"Hastane zırlı. Medya bile herhangi bir bilgi veremedi. Tek bilinen yedinci Leclerc'in çok ciddi bir kaza geçirdiği. Yattığı koğuştaki nöbetçiler var ve girişlerin önüne yığılmış gazetecilerin arasından nasıl geçeceğimizi bilmiyoruz. Eğer sizi görürlerse...".

"Umurumda değil!" diye bağırarak arabanın ön panelini yumrukluyorum. "Bırakın beni görsünler. ya da böyle içeri sızmayı başaracağım."

"Deniyoruz, Eryk. Deniyoruz. Ben senin tarafındayım, seninleyim, bundan şüphe etme. Asla!" Dikkatini tekrar sürüşe vermeden önce bir an beni izliyor ve bakışlarında az önce söylediği sözlerin anlamını bulabiliyorum.

Kardeşim arabada her zaman kapüşonlu bir tişört ve bir de beyzbol şapkası bulundurur. Kalabalığa karışmam gerektiğinde kullanmam için bunları yanında taşıyor. nereye gittiğimize bağlı olarak, benim

fark edilmeyecek. Ve Paris'e geldiğimden beri, artık herkesin aşına olduğu sarı saçlarımı örten bir bone olmadan asla dışarı çıkmıyorum.

Hedefimize ulaştığımızda, Zöe'ye nasıl erişebileceğimiz ve ulaşabileceğimiz konusunda endişelenmekte haklı olduğumu anlıyorum.

Öyle bir kalabalık var ki arabanın yanında bile sıraya giriyoruz, otoparka kolayca ulaşamıyoruz. Hızlıca eşofmanımı ve şapkamı giyip kapüşonu başımın üzerine kaldırıyorum. Kimsenin komplekse girdiğimizi fark etmemesini umarak koltuğa kıvrılıyorum. Her yerde gazeteciler var, hatta ne olup bittiğini görmek için durup izleyenler bile var, ambulansların geçişini engelleyen gereksiz kalabalıklar yaratıyorlar.

Güvenlik görevlileri bariyerlerle insanları uzak tutmaya çalışırken biz yeraltı otoparkına girmeyi başardık.

Araba kapandıktan sonra, kapıyı açar açmaz kardeşim beni engelliyor.

"Bir dakikalığına kapat. Sana bir şey söylemem gerek." Kapıyı çarpıyorum ve boğazımda beni boğmaya hazır bir düğümün sıkıldığını hissediyorum.

"O kadar kötü mü? Komada mı? Ne oluyor, Nestor!" diye bağıyorum. Er ya da geç hayatımın tarihine yazıldığını düşündüğüm o lanet kalp krizini geçireceğim.

"Hayır, bu onun sağlığıyla ilgili değil. Ama benim yaptığım bir şeyle ilgili. Aslında, yapmadığım bir şey."

Ellerimi yüzüme götürüyorum ve gözlerim yanana kadar kendimi ovuyorum.

"Konuş, nasıl olsa bugün öleceğim."

"Sorumluluğu üstlenmeye ve sonuçlarına katlanmaya hazırım" diyor ve ben giderek daha fazla öfkelenmeye başlıyorum.

"Konuş, lanet olsun! Ne söyleyeceksen söyle. Şimdi."

"İspanya'ya gitmeden önce, Zöe'ye veda etmek istediğin için beni Leclerc şatosunun önünden geçmeye zorladığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, ama ne olacak?"

"Hiçbir şey, ama bunu daha fazla içimde tutamam ve kız arkadaşınızın durumu göz önüne alındığında, onun için ve sizin için, bunun farkında olmanız gerekiyor."

"Ne yaptın?" diye tısladım, tahmin etmiştim.

"Güvenlikle ilk konuşan bendim. Siz arabada beklerken, adama genç bayanı rahatsız etmemesini ve ayrılacağımızı söyledim. Ona kısaca sizin takıntılı olduğunuzu ve

Seni memnun etmek için, sırf daha fazla sorun yaşamaman için seni oraya getirdiğimi söyledim.

Sinirli bir şekilde gülümsüyorum ve acı acı yutkunuyorum. Başımı sallıyorum ve koltuğa yığılıyorum.

'Çenemi kapalı tutsaydım...' diye homurdanıyorum, ona boş boş bakarak, 'vedalaşmama izin verirlerdi. Veda etme ve telefon numarasını alma şansım olurdu.'

"İşte, o da..." diye itiraf ediyor, bakışlarını indiriyor ve göz kapaklarını ovuşturuyor. "Onu almayı başardım ama sakladım. Sana hiç vermedim."

"Bunu bize neden yaptın?" diye fısıldıyorum, artık bitkin, yenilmiş ve acıyla dolmuş bir halde.

"Çünkü onu seçip kariyerini mahvetmenden korkuyordum".

"Ve haklıydın, çünkü onun için bunu yapardım. Her şeyi berbat ederdim. O zaman bile onu seçerdim." Bağışlanmam için yalvaran gözlerinin sessiz yakarışına duyarsız kalarak kapıyı açıyorum. Ona bir bakış bile atmadan, sadece şunu söylüyorum: "Beni bir süre yalnız bırak, etrafta dolaşmanı istemiyorum. Zöe iyileştiğinde, eğer kalbim durmazsa, belki seni affederim. Şimdi benden uzak dur'.

Arabayı bırakıp aceleyle hastaneye girdim.

Başımda şapka, eşofmanımın kapüşonu yukarıda, ellerim ceplerimde ve gözlerim kısık. Omuzlarımın genişliğini gizlemek istercesine sırtımı eğiyorum. Resepsiyon masasının yanında durup ne yapacağımı düşünüyorum. Zöe Pisces Leclerc hakkında sorular sorarak kendimi kesinlikle tanıtamam, akrabam olup olmadığımı sorarlar ve olmadığımı anladıktan sonra bana cehenneme gitmemi söylerler. Ben de sinirlenir, öfkemi gösterir ve her yerde bulunan güvenlik tarafından dışarı çıkarılırdım. İçecek kutularının yanında durup zihnimin karmaşası içinde hangi koşu da olduğumu bulmanın bir yolunu arıyorum. Hastane çok büyük ve oda oda dolaşabileceğim gibi değil.

Yine de.... onun için yapacağım diğer birçok çılgınlığın yanı sıra.... bunu da yapardım.

Annesinin elini tutan küçük bir çocuk fark ediyorum. Başı tamamen bana dönük, küçük ağzı şaşkınlıktan açılmış, gözleri Leclerc'in sekiz numaralı forveti Eryk Novak'ı görmüş olmanın heyecanını yaşıyor.

Ona gülümsüyorum ve sonra sanki bir müttefik bulmuşum gibi işaret parmağımı burnumla dudaklarım arasına götürüp sessiz olmasını işaret ediyorum. Gözünü sıkıp uzaklaşıyorum, adım bağırp sözde kimliğimi açığa çıkarmaması için dua ediyorum.

Ama çocuklar özel varlıklardır ve sonunda diğer meraklı bakışlardan kaçmak için koşmak zorunda kalmadan uzaklaşmayı başarıyorum. Çorak bir çölün ortasında bir vaha görmüş gibi başka bir koridora döndüğümde, koridorda ayaklarını sürüyerek ilerleyen Virgo Leclerc'i görüyorum.

Düşünmeden, sonuçlarını düşünmeden ona doğru gittim. Beni fark etmedi bile, o kadar perişan haldeydi ki. Elimi omzuna koyar koymaz kim olduğumu anlıyor, dokunuşumu silkeliyor ve avuçlarını göğsüme yerleştirerek beni şiddetle itiyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Nasılsın?"

"Hemen !" Bir itiş daha beni birkaç metre geriye itiyor ama şu anda onun öfkesi umurumda değil, diğerlerinin önünde şov yapmaya başlamak bir yana.

"Sadece onu görmek istiyorum.

"Kimseyi görmeyeceksin," diyerek beni kazağımdan yakaladı ve duvara çarptı. "Buralarda yaptığın pisliklerden sonra buraya gelmeye tabii ki cesaretin var."

"Sen neden bahsediyorsun be?!" Kendimi onun elinden kurtarmayı başardım ve onu ittim.

"Kız kardeşimin neredeyse ölüyor olması sadece senin suçun," diye ağlamaklı bir şekilde homurdanıyor.

"Mia? Sen neden bahsediyorsun?" Onu tek başıma aramam gerektiğine ikna olmuş bir şekilde iterek yanından geçmeye çalışıyorum. Ama Başak beni tekrar önüne çekerek duvara çarptırıyor.

"Bok gibisin, Novak. Büyük bir bok."

Hemen anlamıyorum ama akıllı telefonundan bana gösterdiği resme odaklandığımda bacaklarım tutmuyor ve yüzümü kapatarak yere kayıyorum.

"Hayır, hayır, hayır... Bu da ne, hayır!" diye inliyorum, günün milyonuncu kalp kırıklığını hissederek.

Cep telefonumu elime alıp resme daha yakından bakıyorum: Bu gerçekten benim, dün gece Dusan'ın çatı katındaki partide. Kanepede oturuyorum, başım arkalığa yaslanmış, ellerim o kaltağın kılıcında.

Cox tarafından gönderildi. Beni kucakladı, sırlı başparmağıyla dudaklarımı açarken yaramaz görünüyordu. Bu kadar uzun süre sikimin üzerinde olduğunu hatırlamıyordum bile.

Her şey planlanmıştı. Bunu öngörmüştü, o koca orospu çocuğu.

"Göründüğü gibi değil, Başak. Sahip olduğum en kutsal şey üzerine sana yemin ederim."

"Hangisi senin sikin?"

Yorgun, zihinsel olarak bitkin, fiziksel olarak paramparça ve ciğerlerimde bir gram hava olmadan kendimi yukarı çekiyorum.

"Bunu bilerek yaptılar. Bana içki içirdiler ve o kızı üzerime koydular. Onu tanı mıyordum bile. Kısa bir süre sonra onu üzerimden çıkardım ama sarhoştum ve biri önce fotoğrafımı çekmiş olmalı. Ray'di.

"Hayır, sendin. Çünkü bu sensin. İçki içmenin bir gerekçesi yok. Önemli olan kız kardeşimin araba kullanırken bu boktan fotoğrafı görmesi ve kalbini kırdığın için bir kamyonu çarpması."

Ve tam da o son sözleri söylediği anda, paramparça olan benimki oluyor. Parçalanıyor. Kaçınılmaz olarak parçalanıyor.

Ona cep telefonunu geri veriyorum ve başımı eğiyorum, ezilmiş, bu gerçek tarafından ruhumda kesin olarak öldürülmüş olarak.

Bendim, evet. Onu tehlikeye iten, neredeyse ölümüne neden olan bendim. Ona cevap vermeyen, onu rahatlatmayan, olayların nasıl geliştiğini ona anlatmaya hazır olmayan bendim.

Bunun olacağını görmeliydim. Onu hazırlamalıydim. Belki de şu anda bir hastane yatağında, vücudunda ağrılar ve göğsünde en kötü acılarla yatıyor olmazdı.

'Ona ihanet etmedim, onun için hissettiklerim üzerine sana yemin ederim. Ve kız kardeşine ne kadar yakın olduğumu biliyorsun. Bunu biliyorsun, Başak. Onun benim için ilk aşk, hayatımı alt üst eden ilk kız olduğunu inkar edemezsin. Benden şüphe edemezsin."

Sevdiğim ve hava gibi özlediğim kadınınkine çok benzeyen mavi gözleri bana öyle bir küçümsemeyle bakıyor ki, bunun Zöe için de ne kadar güçlü olduğunu hayal edebiliyorum.

"Tek bildiğim onu neredeyse öldürdüğün. Ve şimdi, ailemin yaşadıklarına saygı göstermeniz, arkanızı dönüp gitmeniz için size yalvarıyorum, çünkü o artık sizi görmek istemiyor. Tıpkı senin yemin ettiğin gibi, ben de sana sahip olduğum en değerli şey üzerine yemin ediyorum, ki o da orada duruyor, yamalı, kafası neredeyse parçalanmış

Vücudu cam ve metal levhalarla delinmiş, eğer ona yaklaşırsan seni bu ellerle öldürürüm'. Ellerini yüzüme koyuyor ve başımı çekiştiriyor.

"Kaybol!"

Dönüp adımlarını geri takip ediyor, ancak ben ona seslenir seslenmez geri dönüyor.

"Başak, bana sadece tehlikeyi atlatıp atlatmadığını söyle."

"Senden uzakta, kesinlikle öyle olacak."

Böyle durumlarda ne yapmalı? Sevdiğiniz kişi için kötü olduğunuzu kabul edip, sırf onu daha iyi hissettirmek için gitmesine izin verip uzaklaşmak mı?

Bu doğru bir şey mi?

Ayrılmak, tekrar bir araya gelememek, ona ne kadar üzgün olduğunu açıklama ya da söyleme şansına sahip olmamak...

Kahretsin!

Onu ne kadar sevdiğimi hiç söylemedim. Sevişirken ve birbirimizin üzerine yazarken o iki kelimeyi dudaklarına fısıldayacak cesareti hiç bulamadım. Korkakça, bencilce, tamamen kendim olamadım.

Neden, neden, neden...?

Bunları ağzımdan duymak için can attığımı hissedebiliyordum, bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum. Her ne kadar içindeyken ona bağırarak istesem de, hayatım boyunca benim için ne ifade ettiğini ona açıklayacak cesareti kendimde bulamadım.

Ve daha da kötüsü.

Her şey dayanılmaz hale gelir.

Hastaneden çıkıyorum ama avluda kurtuluşunu arayan bir ruh gibi dolaşmaya devam ediyorum. Hava bile bedenime, ruhuma bir parça huzur getiremiyor. Hiçbir şey bana bakan ve kızgın olsa da her şeye rağmen beni sevdiğini söyleyen gözleri gibi olamaz. Hiçbir şey onun nazik dokunuşuyla, saçlarının yüzüme ipeksi temasıyla kıyaslanamaz. Hiçbir şey onun bana her zaman verdikleriyle kıyaslanamaz.

Tek tesellimiz onun hayatta olduğunu bilmek.

Ama pes edemem, ne olduğumuzu, ne hissettiğimizi bir kenara atmamalıyım. Bu kez mücadele etmek bana düşüyor, tıpkı onun yıllar boyunca yaptığı gibi, profesyonel olarak kendimi gerçekleştirmeme izin vererek. Bugün onun kaderini, bizim kaderimizi, birlikte neler inşa edebileceğimizi düşünmek benim elimde.

Hayatta pek çok kez kendimi Tanrı tarafından terk edilmiş hissettim. Kimin sevinip kimin kan tükürmesi gerektiğine gelişigüzel karar verdiği bencil planında zavallı bir zerre. Sık sık göğe baktım ve böyle şeyleri hak etmek için ne hata yaptığımı sordum. Hiçbir zaman cevap gelmedi, çünkü cevap oydu.

Benim ödülüm.

Her şey mükemmel bir ilahi planı izledi. Çekilen her acı ona ulaşmak içindi.

Benim hediyem.

Yıllar boyunca hiçbir zaman cevap vermeyen bir Tanrı ile yaptığım sayısız monologdan sonra, şimdi, tam da şu anda, bana elini uzattığını, itişinin hissedilebilir olduğunu ve yapıdaki pek çok pencere arasından bir pencereye doğru başımı kaldırdığımı fark ediyorum, çünkü yukarıdan biri beni bunu yapmaya teşvik ediyor.

Ve o pencereden Taurus Leclerc'in telefonla konuştuğunu görebiliyorum.

Zöe'nün kabul edildiği oda. Başka türlü olamaz.

Aptal ve bilinçsiz bir şekilde odanın altında duruyor, hamlemi yapmak için en uygun anı bekliyorum.

Çılgın ve durdurulamaz bir şekilde duvarları inceliyor, sırf futbol oynamak istediğim ve engellendiğim için odamdan gizlice kaçtığım, topu sokağa attığım ve kaçtığım tüm zamanları hatırlamaya çalışıyorum.

Herhangi bir mantıktan tamamen yoksun bir şekilde, bir katın beni durduramayacağına, yüksekliğin beni bekleyen hedefe kıyasla çok az olacağına karar veriyorum ve böylece bahçenin bu alanındaki koşuşturmanın azalmasını bekledikten sonra, dışarıdaki boruları işaret ederek Tanrı'ya dayanmaları için yalvarıyorum.

Duvarın yukarı doğru iki uzun adım attım ve sığ şafta tutunmayı başardım.

Dengede kalmaya çalışıyorum, dişlerimin arasından küfrediyorum ve yere çakılmamayı umuyorum. Karın kaslarımı kasıp bir hırsız gibi dış duvar boyunca tırmanarak Zöe'nin odasının balkonunu hedefliyorum.

Sakince, nefes nefese, aşağıya bakmadan, bir adımdan diğerine tırmanmayı başarıyorum. Neredeyse balkonun korkuluğuna ulaşmıştım ki borunun patladığını duydum.

Kahretsin!

Temkinli gitmeyi bırakıp, adrenalin pompalaması ve düşme endişesiyle son birkaç metreyi hızla geçmeye karar verdim.

Ölmem, o kadar yüksek değil, ama başarısız olurum. Ve bu daha kötü, istemediğim şey bu.

Kolumu balkona doğru uzatıyorum, parmaklarım sonuna kadar geriliyor. Gövdemin bir burulmasıyla, duvara sıkıca yapışmış ayağımın tabanının baskısının yardımıyla, santimetreleri etkisiz hale getirmeyi ve alçak duvara tutunmayı başarıyorum.

Sonrasında olanlar korkutucu bir hızla gerçekleşiyor. Kendimi balkona tutunmuş buluyorum, bacaklarım boşlukta sallanıyor, kollarım vücudumun ağırlığından yanıyor. Kaslarımın betonu aşmayı başarıyorum ve küçük balkonun içinde otururken düşüyorum.

Tekrar nefes almaya başlıyorum, kığım yerde, sırtımı cepheye yaslamışım, bakışlarım hiçbir şeye sabitlenmemiş.

Ben yaptım.

Ondan birkaç metre uzaktayım.

Pencerenin altına giriyorum ve odada kimin olduğunu kontrol etmek için başımı hafifçe kaldırıyorum.

Ve onu yatakta uyurken görmek beni hemen onun görüntüsünü silmeye itiyor. Geri dönüyorum, alnım duvara dayalı, gözlerim kapalı, gözyaşlarım kaçmak için bastırıyor, asit gibi yanaklarımı yakıyor ve derinlere ulaşıp silinmez bir iz bırakıyor.

Hepsi benim hatam.

İçeri bakmak için geri dönüyorum ve ortalığın sakin olduğunu görünce hemen kalkıyorum, hafif bir mırıltı çıkararak açılan Fransız penceresini açmayı başarıyorum ve kendimi Başak'ın dediği gibi yamalı bir yatakta yatan sevdiğim kadının karşısında buluyorum. Başı sargılı, kolu bandajlarla kaplı. Omzu çıplak ve çizik, göğsünün etrafında daha fazla gazlı bez.

Gözler kapandı.

Yüzü korunmuş. Mükemmel, ruhani güzellikte. Porselen ten. Cehenneme yolculuk yapmış olmasına rağmen parlak saçlar.

Farkında olmadan, başımda hala eşofmanımın şapkası ve kapüşonuyla, bacaklarımdan başka hiçbir şeyi hareket ettirmeden yatağa yaklaşıyorum. Dudaklarım titriyor. Güvenilmez gözlerim bana ihanet ediyor.

ve imajının önüne geçerek onu lekeliyor ve bulanıklaştırıyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyorum, o kadar yumuşak ki kendimi duyamıyorum. "Affet beni."

Gözyaşlarını dökmek ve ona yakın olmak için onun yanındaki sandalyeye, akrabalarının teker teker oturmuş olması gereken sandalyeye oturuyorum.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi, yüzü bana doğru dönüyor ve ağlayan piç hala yoluna çıkıyor, güzelliğine hayran olmamı engelliyor.

Buna rağmen güzel ve mükemmel, dikişli, kat kat bandajlarla sarılmış, onu solmuş, kurumuş göstermesi gerekirken. Bunun yerine, her zaman keşfedilmeyi bekleyen bir tomurcukta, beyaz yaprakları saklayan büyüleyici siyah bir gül gibi olmuştur.

Dirseklerimi dizlerime koyuyorum, ona doğru secde ediyorum ve kalbimin derinliklerinde ona, eğer isterse gitmesine izin vereceğime söz veriyorum. Bir parçam o yarı yok Tanrı'ya dua ediyor, son bir kez bile olsa onun yaşamı gizleyen harika irislerine bakma şansı için ona yalvarıyor. Sonsuzluk. Ve onun güvenine, bizi birbirimize bağlayan o güçlü duyguya asla ihanet etmemek için ruhumu bedenimden ayıracağımı ona açıklama fırsatı vermesi için dua ediyorum.

"Aşkım," diye fısıldıyorum, burnumu yukarı çekerek. "Hayatımın aşkı...."

Yüzümü kapatıyorum, çaresizim ve artık kontrol edemediğim bir acıyla deliniyorum. Gözlerini bir anlığına açması için yalvarıyorum, artık dayanamadığım tüm acıları dindirecek kadar.

Yüzümü ovuyorum, parmak uçlarımı tuzlu damlalarla ıslatıyorum. Hayatımda hiç bu kadar ağladığımı ya da bir günde yaşamı, ölümü ve yeniden doğuşu deneyimlediğimi sanmıyorum.

Keşke ona dokunabilseydim, ama onun onayı olmadan, şu andan itibaren ona bir daha asla dokunmayacağım. Kendi başıma alamayacağımı düşündüğüm izni bana vermesini istiyorum. Ona asla sadakatsizlik yapmayacağımı, bunu asla yapmadığımı ve ona bir gram bile acı vermemek için kalbimi göğsümden çıkarıp onun eline koyacağımı bilmesini, anlamasını istiyorum.

"Tanrı aşkına, Novak!" diye fısıldıyor Başkan, şaşırtıcı bir şekilde odada beliriyor. Gürültü yapmamak için dikkatle kapıyı arkasından kapatıyor ve sandalyemde çaresizce oturan bana doğru kendinden emin adımlarla ilerliyor. Beni tişörtümden tutup kaldırıyor ve balkona doğru itiyor.

"Nasıl girdin lan içeri?!" diye bağılıyor ve Fransız pencere kanadını da kapatıyor. Onun bu tavrı, Zöe'nin bilincinin yerinde olduğunu ve bizi duyabildiğini düşünmeme neden oluyor.

"Şu borudan çıktım," diye onu işaret ediyorum ve Bay Leclerc bembeyaz kesiliyor. Deliliğimin ne kadar ileri gittiğini görmek için yanımdan geçip eğiliyor.

"Sen tamamen aklını kaçırmışsın. Burada kalamazsın. Şimdi sessizce odayı geç ve git."

"Hayır, gitmeyeceğim." Kendisine yönelik bir başka hakaret karşısında gözleri büyüdü. Onu tanıdığımdan beri, kim bilir kaçınıcı karşılaşmamız olmasına rağmen, ona her zaman meydan okumuş ve şaşırtmışımdır. "Ya güvenliği çağıracaksın ya da beni balkondan atacaksın. Zöe'nin benim tarafımdan ihanete uğradığına inanmasına izin vermeyeceğim Başkanım."

"Şu anda," diye homurdanıyor, üzerime sertçe geliyor, "ben senin başkanın değilim. Şu anda karşınızda Zöe'yi dünyada en çok seven adam var ve karşınızdaki insana saygı borçlusunuz, tıpkı bugün cehennemi yaşayan kadına saygı borçlu olduğunuz gibi, bu yüzden hayır, güvenliği çağırmayacağım ya da sizi aşağı atmayacağım, sadece hareketlerinin ciddiyetini ve olmaması gereken bir yerde uygunsuzluğunu anlayan olgun bir insan gibi gitmenizi isteyeceğim."

Kaskatı kesildim, ifadesiz ve hareketsiz.

"Gitmeyeceğim," diye ısrar ediyorum.

"Bu bir emirdir, Novak.

"Artık benim başkanım değilsin, dolayısıyla bana ne yapıp ne yapmayacağımı dikte edemezsin" dedi.

"Ayrıl".

"Görüyorsunuz Bay Leclerc," diye kasıla kasıla konuşuyorum, başım dik, bakışlarım onunkilere dikilmiş, hiç dalgalanmıyor. "Siz de şu anda dünyada en çok sevdiğiniz adama bakıyorsunuz Zöe, yani size karşı hissettiklerimin büyüklüğünü anlayabiliyorsanız, farklı bir şekilde de olsa sizin hissettiklerinize çok benzediği için, o zaman buradan gitmemin imkânsız olduğunu çok iyi bilirsiniz. Eğer gitmemi istiyorsa, beni balkondan atmak zorunda kalacak".

Belirgin bir şekilde iç çekiyor, göz kapaklarını ovuşturuyor ve kravatının yakasını gevşetiyor. Beni geçiyor ve durup ufka bakıyor. İkimiz de hareketsiz durmamıza rağmen hareket eden bir Paris, burada, Zöe'mizi izliyoruz.

Yanında durup ne kadar içten aşık olduğumu anlamasını bekliyorum.

"Aşk her zaman geri gelir". Cümlesi rüzgârda bitiyor, sanki bu beklenmedik sohbebe katılıyormuş gibi bizi okşayan aynı rüzgârda.

"Saklanamaz ya da kaçamazsınız, hele hele kontrol edebileceğinize hiç inanmazsınız," diye ekliyorum.

Bana sakinleştiğini gösteriyor, çünkü sözleri ve bu sözlerin ortaya çıktığı ton dikkatli, bilge ve doğal: 'Geçmiş aşklar, yüz farklı hayat yaşasanız, yüz farklı insanla birlikte olsanız bile sizi terk aşklardır. Zaman üstünüzden geçse de, izlerini bıraksa da, her zaman *ilkini* hatırlarsınız, kalbinizden bir ısıruk alabilmiş olanı'.

"Onu ilk gördüğüm anda aşık oldum," diye itiraf ediyorum. "O tam da geçmişten gelen, zorbalıkla geri dönen ama aslında hiç gitmeyen bir aşk."

"Benzer bir şeyi başka kızlarla hiç denemedin mi?"

"Hayır, Başkanım. Bu sadece onunla oldu. Yine de kalbimi ısırmadı. Onu ilk gördüğümde kalbimi okşadı."

Ve yaptı, evet, o hitabet soyunma odasında, eski bir dolabı yumrukladıktan sonra, kendimi yaraladım ve elimde onun mendilini buldum.

Sonra onu öptüm.

Çünkü zaten ona delicesine bağlıydım.

"Dinlenmem gerek," diye fısıldıyor yüzünü ovuşturarak. "Bütün gün buradaydım. Seni onunla bırakacağım. Dünyadaki hiçbir şey için sandalyenden kalkma."

"Bunu yapmayacağım.

"Yarınki antrenmana gelince, endişelenmeyin. Ben halledeceğim."

'Teşekkürler Başkan'.

Dönmeden önce, ona görevim olduğunu düşündüğüm bir şey söylemek .

"Zöe'ye ihanet etmedim".

"Her şeyi biliyorum Eryk," diyerek beni şaşırtıyor ve omzumu okşuyor. "Bana söylendi. Anlaşılan tüm takım Cox'un her sözüne inanmıyor. Çocuklar olanları görmüş ve olay karşısında bana doğruyu söyleyerek Zöe'yü korumayı tercih etmişler."

"O zaman Başak'a da söyle, çünkü sanırım beni dışarı çıkarmak istiyor."

"Yine de hiçbir şey bilmiyor. Ona olayların nasıl geliştiğini açıklama fırsatım olmadı, üzülmesini istemedim."

"Anlıyorum. Sadece uygun olduğunda ve iyileştiğinde onunla bu konu hakkında konuşacağım."

"Onunla kal. Hemşirelere burada kalmanıza izin verildiğini söyleyeceğim."

'Tekrar teşekkür ederim'.

Ağrı kesicilerin etkisiyle sersemlemiş bir halde göz kapaklarımı kaldıramıyorum. İlaçların etkisine rağmen kolumda ve bacağımda hala ağrı hissediyorum. Şakağım zonkluyor, zihnim de anılarla dolup taşıyor: gözlerim ekrana, o fotoğrafa yapışmış, sonra çok geç, yola geri dönmüş.

Aracın kontrolünü kaybettim, şeridimden çıktım ve yolun yanlış tarafına geçtim. Manevra yapmaya çalıştığım anda Range'im bir kamyonu çarptı. Kapı üzerime devrildi, camlar üzerime düştü, bazıları koluma ve kalçama saplandı ve ardından başımı çarptım ve bilincimi tamamen kaybettim.

Öldüğümü ve sevdiklerime veda etme şansım olmadığını düşündüm. Bir daha asla Eryk'in yüzüne bakamayacağımdan, ona beni ne kadar incittiğini, onu ne kadar çok sevdiğimi ve nereye gidersem gideyim bunu yapmaya devam edeceğimi haykıramayacağımdan korkuyordum.

Çünkü gittiğimi hissediyordum.

Sonra uyanış, etrafımdaki aile, annem ve babam, onca yıldan sonra aynı odada bir arada. Başak'ın gözyaşları, beni *kendisinden* bile koruyacağını fısıldayan sesi .

Ve uyku. Derin, bilinçsiz, kabuslarla dolu.

Hareket etmeye çalışıyorum ama hareketlerimi engelleyen bir şey hissediyorum. Sağlıklı elimin üzerinde sıcak bir ağırlık. Gözlerimi açamayınca dokunmaya odaklanıyorum ve başucumda yorgun nefesi parmaklarımı okşayan birinin olması gerektiğini anlıyorum.

Kokuyu tanımaya çalışarak derin derin içime çekiyorum ama bana ipucu veren herhangi bir koku algısı değil, elimde uyuyan dudakların yumuşaklığı oluyor.

Göz kapaklarımı kaldırmak için çaba sarf ediyorum ama beni hayatta tutmayı başaran kişinin gözlerinin içine bakma şansını kaçıramam ve kaçırmak da istemiyorum. İçime saldıgı öfke ve hayal kırıklığı beni savaşıma itti. Sanki hayatta kalabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyormuşum gibi tüm gücümle ona sarıldım. Hâlâ ona söyleyecek ve yapacak çok şeyim olduğunu hissediyordum.

Yüzüne bir tokat atar ve sonra ona aramızda mutlak boşluktan başka bir şey olmayacağını haykırırdım.

Ancak ölümün boşluğu beni almayacaktı, bu yüzden rüya gören zihnimde kurtarılırken ve ışıklar görüp sesler duyarken, kalbimde Eryk'e karşı savaştım ve tüm öfkemi ona tükürdüm.

Ama fantezimde ona dokunduğumda, beni kollarına aldığı anda ve onu içimde hissettiğimde uyandım.

Bu bana pahalıya mal oluyor ama sonunda başarıyorum: Gözlerimi açıyorum. Göz bebeklerim boşluklara odaklanmaya başladığı anda yorgunluk tamamen kayboluyor. İris odanın etrafında dönüyor, sonra yanımdaki çökmüş figürüne doğru iniyor.

Bir sandalyede oturuyor, kollarını yatağıma yaslamış. Yüzü gizli, nefesi hala tenimde, başı bir şapkayla örtülü.

Vizörünü indirdiği, başını eğdiği ve sadece benden sonsuz bir öpücük serisi çalmak için okulumun önünde görüldüğü zamana geri adım atmış gibi hissediyorum.

Yavaşça bakışlarımı pencereye yöneltiyorum. Güneş henüz doğmamış ama kuş sesleri bana yeni bir günün yaklaştığını gösteriyor. Eryk burada uyuyakalmış olmalı ve ona izin vermelerine şaşıyorum.

Elimi kollarının altına götürüyorum ve bariz bir şekilde iç çekiyor. Uyuduğunu sanmıştım, oysa sırtımı okşamaya, küçük öpücükler kondurmaya başladı. Parmak parmak, dudaklarını dayıyor, sonra yanağını iç çekişleriyle ısınan tenime koyuyor.

Geri çekilmeliyim, durmasını emretmeliyim, ama hiçbir şey söylemiyorum, onu izlediğimin farkında olmadan o noktaya konsantre olmasına izin veriyorum. Gözlerini kapalı tuttuğunu görüyorum, sanki uyuyamıyor ama çok çabalıyor. Belki yorgun, ama uykuya teslim olmaya cesaret edemiyor, çünkü beni korumak ve gözetmek için burada.

Çığ gibi büyüyen duygularla boğulmuş aptal bir parçam böyle düşünüyor ve bunu arzuluyor.

Başını gittikçe daha aşağıya indirdiğini görüyorum. Şapkasının siperliği yüzünü gizlerken bileğimi kavırıyor ve dudaklarını ona yapıştırıyor.

Parmak uçlarının nasıl bir mucizeye imza attığını hissedebiliyorum; vücuduma rağmen bana harika bir şeyler hissettiriyor.

ağrıyor. Küçük daireler çizerek beni okşuyorlar, ağızları tenimin bir santimini bile kaybetmiyor, öpücükleriyle beni iyileştiriyorlar.

"Burada olmamalısın," diye fısıldıyorum ve kafasını kaldırıyor.

Şapkasını çıkarıyor ve bir elini atkuyruğu yaptığı dağınık saçlarında gezdiriyor. Gözleri kırmızı, parlak ve kederli. Dudakları ayırık, kurak ve şaşkın. Yüzünde beklenmedik bir acı, yorgunluk ve onu olduğundan daha fazla dengesizleştirecek bir şey duymanın dehşeti var.

"Nasıl hissediyorsun? Üzgünüm...", parmaklarıyla yüzünü kapatıyor ve sonra perişan bir ifadeyle tekrar bana bakıyor. "Aptalca bir soru," diyerek bana hafifçe gülümsüyor ve sandalyesini yatağa yaklaştırıyor. "Çok üzgünüm bebeğim. Ben..." dediğimde neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin.

"Gitmelisin," diye karşılık veriyorum soğuk bir şekilde. Yüz ifadesiz, bakışlar buz gibi ama kalp sıcaklıkla dolu. Yüzümü başka yöne çeviriyorum ve kalkmasını bekliyorum.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun? Benden geriye hiçbir şey kalmasın mı istiyorsun? Çünkü bana artık senin için orada olmadığımı söylersen olacak olan bu. Bir *hiç* olurum. Benim için bunu mu istiyorsun, her zaman beni harika yapmak için endişelenen sen?"

"Benden ve senin için yaptıklarımın bağımsız olarak sen Eryk Novak'sın.

Ve sen sadece bencilsin'.

Gözlerimi aradığını hissediyorum, ama ona bunu vermiyorum, çünkü kendi acımı onun gözlerinde okurken ne kadar kötü hissedebileceğimi biliyorum.

"Gitmeyeceğim, Zöe. Ve eğer istersen, seni daha iyi hissettirecekse, bana hakaret et, benden nefret ettiğini, senden öğrendiğimi söyle, ama seni yalnız bırakmamı isteme, çünkü bu bir daha asla olmayacak."

"Nasıl istersen öyle olsun," diye yutkunarak kapıya bakıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? İyi misin? Doktor çağırmamı ister misin? Konuş benimle."

"Beni öldürdün. Dün yaptığın şeyle beni öldürdün."

"Tekrar söyle. Yüzüme bakarken söyle."

Bakışlarındaki ıssızlığı gördüğümde kalbime bir bıçak saplandığını hissediyorum.

"Seni o resimde görmek, metal levhalara çarpmaktan daha kötüydü."

"Size her şeyi açıklayabilirim.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve kendime şaşıracak, şu anda ne kadar irade gücüne sahip olduğuma hayret ederek, kayıtsızca ona izin veriyorum

kendilerini haklı çıkarmak.

"O zaman açıkla. Bana neden başka bir kadın arama ihtiyacı hissettiğini söyle."

"Ne ihtiyaç duydum ne de başka birini aradım. Senin için çıldırıyorum, Zöe. Tamamen deliyim. Her zamandan beri."

'Aşk delilik olmak zorunda değildir'.

"Aşkımızı nasıl yapacağımıza biz karar veririz". Elimi tutuyor ve ben onunla teması reddetme konusundaki yetersizliğime lanet ediyorum. Parmaklarım etkileyici bir doğallıkla onunkileri kavıyor, ikimiz de sessizlik içinde gözlerimizden duygu damlalarının yağmasına izin veriyoruz.

Onu hiç ağlarken görmedim ve bunu benim yüzümden, benim durumum yüzünden, olanlar yüzünden yaptığı fikri beni hasta ediyor. Onun acı çekmesini asla istemedim, her ne kadar şimdi bencil bir yanıma çektiği acıyı hak ettiğine inansa da.

"Buradayım bebeğim," elimin arkasını dudaklarına götürüp öpüyor ve üzerine fısıldıyor. "Ne istiyorsan yap, bana ne hissettiğini söyle, içini dök, doğru kelimeleri söyle, hak , ama beni gönderme."

"Yıllar önce gitmene izin vermek beni içten içe kırdı Eryk, ama bugün sen beni tamamen kırdın."

Birbirine geçirdiğimiz parmaklarımızı alnına götürüyor ve belirgin bir şekilde titreyen yüzünü gizliyor.

"Şimdi buradayım, işleri yoluna koyacağız, söz veriyorum."

"O zaman yap, beni düzelt."

"Seni aldatmadım," diye itiraf ediyor. "Ray benim sınırlarımı biliyor..."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Partide kavga ettik. Beni kışkırttı, seni de kullandı. Biliyorsun senin hakkında konuştuklarında ben... patlıyorum, Zöe. Fişek gibi patlıyorum."

"Ne yaptın sen?"

"Ona vurdum. Sonra içmeye başladım. Ben içki içmem ve... bayıldım. Cox durumdan faydalandı. Resimdeki kız onun bir arkadaşıydı. Kavga etmeden önce onunla konuştuğunu gördüm. Ona çarptım ve o zaman fotoğrafını çekmiş olmalı. Bloglara göndermiş, internete koymuş olmalı, bilmiyorum...!'

"Bana o gönderdi. Kaza geçirdim çünkü onun sohbet odasında tam olarak bu görüntüye bakıyordum".

"Ne?" Sanki az önce ona elektrik vermişim ve kontrol edilemez bir adrenalin patlaması yaşamasına neden olmuşum gibi elini elimden çekti.

Eryk ayağa kalkar ve odanın içinde gergin bir şekilde dolaşmaya başlar.

"Sakin ol," diyorum fısıltıyla, sesimin tonunu savunmak için hâlâ fazla enerjim yok.

"Orospu çocuğu! Bu onun hatası, lanet olsun. Eğer sana o resmi göndermeseydi...".

"Onu her görürdüm.

'Ama sen burada olmazdın,' diye bağılıyor.

"Bağırma yoksa seni dışarı atarlar".

Yüzünü ovalıyor ve bana geri dönüyor. Bu sefer daha fazla santim çalıyor ve sandalyeyi tekrar hareket ettirerek yüzüme yaklaşıyor.

"Bizi ayırmak istedi," diye hırılıyor ağızından birkaç santim ötede. Sanki bana dokunmasına izin verilmeyormuş gibi narin ve utangaç parmaklarının yanağını okşadığını hissediyorum. "Benim aracılığımla sana karşı davranışının aslında ne olduğunu göstermeye çalıştı. Seni kaybetti ve bunu kabul etmedi. Benim de sana ihanet ettiğimi düşünmeni istedi. Benden nefret ediyor ve sana hiç saygı duymuyor."

"Ray'in kötü bir jest yaptığından şüphem yok ama beni inciten bu değil Eryk."

"Bana inanmıyor musun?"

"İlk aklına gelen ben değildim".

"Gereksiz yere endişelenmeni istemedim. Yanlışlıkla ertesi güne erteledim. Çünkü gerçek şu ki, aşkta ve genel olarak hayatta hiçbir zaman *daha sonrası* olmamalı. Şu *an* önemli, şu an. Sonrası, artık zaman bulamamak demektir ve ben, seninle birlikte, temsil ettiğin şeyi sana anlatmak için her fırsatı kaçırmaktan korktum. Seni bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum. Kalbim neredeyse patlayacaktı, Zöe'.

"Hasta mıydın?" diye dikkat kesiliyorum, bir sorunu olmasından korkuyorum. İşte hep böyle, konu o olunca ben de çıldırıyorum. Sadece onun iyiliğini, vücudunun neler hissetmiş olabileceğini, sağlığını düşünüyorum.

"Kötü mü?" diye yorgunca gülümsüyor, sargılı başımı okşuyor. "Ben öldüm. Tam bir saniye boyunca kalbim durdu. Çanları hızlandırabilirsin ama onları durdurmakta da aynı derecede ustasın. Benim için neyi temsil ettiğinin farkında mısın, çocuğum? Sen yaşam ve ölümsün. Sen başlangıç ve sonsun. Bana hükmediyorsun.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözleri beni derinden etkiliyor. Burnumu çekiyorum ve yanaklarımdan süzülen yaşları silmesine izin veriyorum.

Hepsini içine alıyor. Nazik, dikkatli, duygularımın teninde parlayışının büyüüne kapılmış. Bir mermer parçası kadar ağır olan kolum kalkmayı başarıyor ve parmaklarım yanaklarına ulaşıyor.

Aynı şeyi tuzlu damlalar halinde ortaya çıkan duyguları için de yapıyorum. Onları siliyorum, büyülenmiş gibi izliyorum, sonra tüm geçmişimizi saklayan irislerini arıyorum.

Çünkü ona baktığımda kendimi görüyorum. Eminim onun için de aynı şey geçerlidir.

"Belki de ayrılmak daha iyidir. Belki de birlikte olmamalıyız." Söylediklerime inanmıyorum, ama bir parçamın net bir inkâra ihtiyacı var, sadece daha güzel sözler duymak için, sadece beni ne kadar önemseydiğini ve her şekilde olduğumuz şeye tutunmaya çalıştığını görmek için.

Onun dövüşmesini istiyorum.

Beni fethetmeni istiyorum.

Beni sonsuza dek sevmeni istiyorum.

"Yeniden sadece kafamızda buluşmaya başlamak zorunda mıyız? Birbirimizi görmeden, birbirimize dokunmadan. Seni bir başkasıyla, beni bir başkasıyla tanıyarak mı? Bunu mu istiyorsun? Bunu yapamam, Zöe. Sana tüm kalbimle söylüyorum, bu sefer yapamam. Zihnimde sana ait olan formlara dokunarak başka kadınlarla yatmak istemiyorum. Başka dudakları öpmek, asla geri alamayacağım bir tat aramak istemiyorum. Sensiz hiçbir şey inşa etmek istemiyorum ve senden başka kimseyi sevmek istemiyorum.

"Beni seviyor musun?" Titreyen dudaklarım ve çalkalanan midem arasında mırıldanıyorum.

"Çok fazla, bebeğim. Seni çok seviyorum." İki yanağımı da tutuyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Bunu duymak ister miydin?"

Başımı sallıyorum, tenlerimizin birbirine sürtünmesine izin veriyorum.

"Olan her şey, Ray'le olan kavgalar, kaza, seni kaybetme korkusu, kardeşin Başak'ın duygularımdan şüphe etmesi... Tüm bunlar beni ateşliyor."

"Seninki sadece öfke.

"Hayır, benimki aşk. Ve seni sevdiğimi daha önce söylemeliydim. Buna ihtiyacın vardı, bunu istedin, bunu sana söylemek benim için doğrudu. Sana ait olduğuma dair güvence vermek benim görevimdi."

"Aşkta görevler olması gerektiğini düşünme, Eryk."

"Bildiğim tek şey, hayatımda yapmam gereken her şeyin seninle ilgili olduğu. İnsanın kadınına karşı görevi bir fedakarlık değil, bir sevgi eylemidir. Ve eğer yanıyorsam, öfkeleniyorsam, insanları yumrukluyorsam, bunun nedeni içimde patlaması gereken çok güçlü, çok büyük bir duygu olmasıdır. Sakın bana onu uzak tutmamı söylemeyin. Bana bunu bastırmamı söyleme, bu sana karşı hissettiklerimi dozlamamı istemek gibi bir şey olur. Eğer beni istiyorsan, eğer sen de beni seviyorsan, beni olduğum gibi kabul et ve sana arzulamaya cesaret edemediğin her şeyi vereyim."

Bir kez daha kalp tellerime dokunmayı başardı. O her zaman benim bile ulaşamadığım yerlere ulaşma yeteneğine sahip olmuştur. Ruhumu benden daha iyi tarif edebilir, çünkü doğru perspektifte, kendi yarısının, yapısını tamamlayan parçanın perspektifinde. O benim bir yansımam ve gözlerimin ulaşamadığı yere onun okşamaları ulaşıyor, çünkü görmesi gerekmiyor, anlayabiliyor, hissedebiliyor ve her zaman hayalini kurduğum şeyi bana aktarma konusunda harika bir yeteneğe sahip.

Ondan sadece sevgi istedim. Ondan şimdi tüm varlığımla sevgiyi aldığımı hissediyorum.

Dudaklarım tanımlayamadığım bir yüz ifadesiyle geriliyor: Yaraların acısını hissediyorum ama kalbimde derin bir sevinç var.

"Tekrar yap, küçük balık."

"Ne?"

"Benim için gülümse".

"Ve bunu benim için yapıyorsun."

Beni şımartıyor ve ağızlarımız tam da oldukları gibi, yani yeni bir farkındalık ifadesiyle genişliyor, yapışıyor ve kalıplaşıyor, doğdukları doğal biçime bürünüyorlar. Karşılıklı öpüşmemiz nazik, yavaş ve beni içten içe yenileyen bir şey.

Bir kez daha, burada benimle birlikte olduğundan beri, şifasını getirdiğini hissediyorum. Onun diliyle her temas iyileşen bir dikiş. Her patlama, yaralarındaki bir nabız daha azalıyor. Parmaklarının her dokunuşu ruhum için bir ilaç.

"Seni seviyorum, Zöe. Lütfen beni affet."

"Sanırım çoktan yaptım."

"Her şeyi daha iyi açıklayacağım. Bunu şimdi yapmak istemedim, neden biliyor musun?"

'Çünkü detayları bilmesen de sana karşı ne kadar güçlü hissettiğimi görmek istedin'.

"Ayrıca. Œu anda bencil olduğum ve sadece bizden, ne olduğumuzdan ve bir gün ne olabileceğimizden bahsetmek istediğim için. Diğerleri, beni senden uzaklaştırmak için ne kadar zaman harcayacakları umurumda değil. Œunu bilmelisin ki, bizim olduğumuzdan daha büyük bir Œey asla olmayacak."

'Sahip olduğum tek kesinlik bu'. Pencereden süzülen bir güneş ışığı altın sarısı saçlarına vuruyor. Eryk bana göz kamaştırıcı görünüyor, sanki Tanrı bana ömür boyu bir melek verdiğini ilan etmiş gibi.

Ve bunun için minnettarım.

"Ze, ben istiyorum ki... Ben istiyorum ki... Sen istiyorsun, sen istiyorsun..."

"Sana kalman için izin verdiğimi sanıyordum, kız kardeşime saldırman için değil," diye söze başladı Taurus, kapıyı arkasından kapatarak.

"Günaydın Başkan".

Eryk, dünya nüfusunun geri kalanının aksine, geri adım atmıyor, itaat etmiyor, tam tersine, onu gerçekten benden uzaklaştırabilecek tek kişi olan güçlü bir adamla karşi karşiya olduğunu umursamadan bölgesini işaretlemeye kararlı.

"Artık gidebilirsin, Novak. Ze'nin bazı kontroller yapması gerekiyor." Elini uzatıp yüzümü okşuyor. Eli, benimkini sıkkan futbolcunun eliyle yarışıyor.

"Beş dakika daha kalabilir miyim Başkanım? Lütfen."

"Zaten burada çok uzun süre kaldınız. Yakında tüm Leclerc klanı gelecek ve henüz gerçeklerden haberdar edilmediler, bu yüzden güvenliğiniz için hastaneyi şimdi terk etmenizi öneririm."

Ona bakıyorum, dudağını ısıırıyor, sanki son bir Œey söylemeden odadan çıkmaya niyeti yokmuş gibi. Söyleyecek daha çok Œeyi olduğunu, kelimeleri dişlerinin arasında sıktığını, konuşmak istediğini ama konuşamadığını hissedebiliyorum.

Ben de ona yardım ediyorum, elini sıkıyorum ve koşulsuz desteğimi göstermek için ona bakıyorum. Sırtını dudaklarıma götürüyor ve çizilmiş tenimi öpüyor, sonra kardeşime dönüyor ve onu şaşkın bırakmayı başarıyor.

"Buraya bakın Başkanım," diyerek elimle yüzük parmağımı gösteriyorum. Taurus'un gözleri tam orada duruyor. "Bir gün yüzüğümü takacağım parmak bu." Dudaklarına götürüp öpüyor, benim için sanki kalbinden bir parça almış, sarıp sarmalayıp ellerime teslim etmiş gibi. "Seni seviyorum, Ze. Eminim ki

Şimdi kardeşinin önünde bana asla söylemeyeceksin, ama biliyorum ki...!.

"Ben de seni seviyorum," diye susturuyorum onu.

"Gerçekten mi?"

"Evet.

Derin bir nefes alıyor, göz kapaklarını kapatıyor ve bütün gün uçurumda kaldıktan sonra yüzeye çıkmış gibi soluk .

"Eryk." Taurus onu odamdan çıkmaya davet edip duruyor.

'Kahretsin, bir dakika başkan, bana beni sevdiğini söylüyorsun'.

"Sana yarın söyleyebilir, değil mi? Defol!"

Yarın, neredeyse elimden kayıp giden *yarın*. *Yarın*, günlerim boyunca onunla tekrar tekrar olacak olan *yarın*.

EPILOG

İki ay sonra.

"Daha sert!" diye inliyor hamlelerimin altında.

"Sakatlıklar konusunda dikkatli olmalıyız. Özellikle de Zöe neredeyse tamamen iyileştiği için her zaman ağırdan alıyorum.

"Eryk!" diye yalvarıyor bana, şehvetli ve açgözlü.

"Asla," diye mırıldanıyorum dudaklarına, onu ısıyorum ve tek, kesin ve izole edilmiş şiddetli bir vuruş yapıyorum.

"Tanrım, böyle, evet. Lütfen!"

"Lanet olsun!" diye küfrediyorum, kendimi vahşi bir canavar gibi onun içine sokmak için can atıyorum. "Kendini bu kadar sert becerme, tamam mı? Şimdi seni sevdiğin şekilde becereceğim."

Bana memnun ve muzaffer bir şekilde gülümsüyor. Bu gezegendeki varlığımın tek amacının onu tatmin etmek olduğunu biliyor ve bundan faydalıyor. Tabii ki yararlanıyor.

Bacaklarını kapatıp bir araya getiriyorum, dikişlerini aldığı uyluğuna fazla ağırlık vermeden yan tarafına yatırıyorum. Kalçasını sıkıyorum, bana yer açmak için yarığını açıyorum. Sadece tepe noktasıyla tekrar içine giriyorum ve her fırsat ilk seferki gibi oluyor. Saçlarım yüzüme düşüyor ama kıpırdatmıyorum. Beni böyle seviyor sert ve agresif bir Viking gibi görüldüğümde.

"Beni yalvartmak mı istiyorsun?" diye soluyor, onu nasıl ayırdığımı ama içine girmediğimi hissediyor.

Ona muzipçe gülümsüyorum ve yavaşça içine giriyorum.

"Aslında...", ona çılgılık attıran bir vuruş yapıyorum, "Bunu yapman hoşuma gidiyor".

"Yani..." diye kurallarına karşı geliyor, onu incitmekten korktuğum için nazikçe hareket etmem gerekiyor. Bir bacağını uzatıyor ve eski pozisyonuna dönüyor, sikim içinde kaybolurken tamamen açılıyor. "Beni sert becer, lütfen."

"Tam olarak anlayamadım." Çekiyorum, seksinin benim için nasıl açık durduğuna hayranlıkla bakıyorum, pembemsi, pürüzsüz, şişmiş bir klitorisle, olmaya hazır

İşkence görmüş.

Şaftımı bir avucumda kavıyorum ve orgazmını ateşleyeceğimi bildiğim yere masaj yapmaya başlıyorum. O, aç ve hepsini almaya kararlı, eksik parçasını arıyor ve benim horozum, sanki doğal yolunu izliyormuş gibi, onun geniş dudakları arasında emiliyor. Keyifle boğuldu, bencilce şımartıldı.

Kraliçem yastığa yapışıyor, ayak bilekleriyle beni popomdan çekiyor ve daha acımasız olmam için beni teşvik ediyor.

"Seni incitmek istemiyorum. Sözlerim öngörülü, ama hamlelerimin farklı bir anlamı var.

"İşte böyle, Eryk. Seni tam olarak böyle istiyorum'.

"Öylece mi?" Esneyerek etine gömüldüm. Parmaklarım kalçalarının derisine dalıyor. Onları elimden geldiğince açık tutuyorum, pelvis kalçalarım zaman zaman yavaş, sonra ani, sonra çekiliyor ve onu sürpriz vuruşlarla sikiyor.

"Evet, aynen öyle.

"Ben de seni böyle seviyorum," diye mırıldanıyorum boynuna doğru. "KontROLSÜZ ve acımasız bir şekilde." Bir, iki ve üç vuruşta ağzımın içinde nefesi kesiliyor. Dördüncünün tadını çıkarıyorum, içinde kalıyorum ve parmaklarımla klitorisine bastırıyorum. "Seni böyle seviyorum," diye devam ediyorum, şimdi meme uçlarından birine masaj yapıyor ve yalıyorum. "Aç ve doyumsuz." Bacaklarını omuzlarıma üzerine getiriyorum ve onu istediği gibi becermeye başlıyorum. "Ben de seni aynen böyle seviyorum: hayvani ve bencil."

Parmaklarım zevk üzerine zevk eklemeye çalışıyor, çünkü onun harika amcığının beni içine çektiğini, göğüslerinin dans ettiğini ve gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmadığını görünce kendi zevkimin arttığını hissediyorum.

"Ve ben seni tam da bu yüzden seviyorum," diye itiraf ediyor, "çünkü sen beni kontROLSÜZ, acımasız, aç, doyumsuz ve bencilce seviyorsun. Çünkü sen kendini düşünüyorsun ve senin içinde ben varım'.

"Evet, sen, sadece sen.

Dudaklarına yapışıyorum, parmaklarım saçlarına yapışıyor.

Beni kalçalarının arasına hapsederken ayak bilekleriyle popomu sıkmasına bayılıyorum ve son damlasına kadar onun içinde patlıyorum.

Elimi aramıza sokuyorum, klitorisine tekrar bastırmak için yönlendiriyorum. Etimin etrafında titreştiğini, kollarımda parçalandığını hissetmek için sadece dokunmam yeterli.

"Gördün mü?" diye gülümsüyor, "Tek parçayım. Beni kırmış değilsin."

"Eğer bunu söylersen, seni döndürür, dört ayak üzerine yatırır ve gerçekten kırarım." Gözbebekleri şehvetle parlıyor, benimkiler gittikçe kayboluyor.

Ve bunu sana itiraf ediyorum, . Şimdi sana her şeyi açıklıyorum.

"Senin içinde kendimi kaybediyorum, Zöe. Sana sık sık söylemiyorum, çünkü senin harika gözlerin olmadan yaşayamayacağımı düşünmene izin vermekten korkuyorum. Bana sürekli senden ayrı var olduğumu söylüyorsun, ama benim için durum böyle değil. Tüm bunlar olmasaydı...", elimden geldiğince okşuyorum, "hiçbir hedefim olmazdı. Sen benim günlük amacımsın, beni mükemmel olmaya iten motivasyonsun. Bu her zaman böyle oldu: Sen her zaman benim en büyük arzum oldun. Benim büyük hayalim'.

"Burada, kalede benimle kal.

"Delirdin mi sen? Kardeşlerin, senin aristokratik lütuflarına acımadan sahip olarak kulene saygısızlık ettiklerinin farkında bile değiller".

"Sen benim de rüyamsın, Eryk". Bunu söyleme şekli, o kadar umut dolu ki, hemen teslim olmamı sağlıyor.

"Kraliçem isterse, ben kimim ki onun krallığında her gün dövülmesini engelleyeyim?"

"Sadece bir tane mi?"

"Tabiri caizse.

"Kalacak mısın?"

"Bu, kalbime hala atıp atmayacağını sormak gibi bir şey olurdu. Elbette kalıyorum, aşkım. Ben seninim'.

İlk kez Zöe'nin dairesinden bir hırsız gibi gizlice çıkmadan ayrılıyorum, tıpkı ilk kez onun elini tuttuğum ve birlikte sarayın sonsuz koridorlarında yakın bir ayrılık hissi olmadan yürüdüğümüz gibi. Bugüne kadar, odamdan onun kulesine kadar olan koşuşturmaca bana biraz ağır gelmişti, öyle ki sırf rutinimi onunla paylaşabilmek için her zaman istediğim malikaneyi satın almayı ciddi ciddi düşünmüştüm. Artık kendi çatısı altında kalmamı istediğine göre, herkesten uzakta, sadece bize ait bir sığınağa sahip olma düşüncesi hedeflerim arasında yer almaya devam ediyor ve kesinlikle kendimi Leclerc klanına entegre etmekle ilgilenmediğim için değil, sadece kendi başıma bir şey inşa etme ihtiyacı hissettiğim için.

Onun için. Bizim için. Gündelik hayattan kaçmak istediğimiz her an için.

'Paris'te bir ev almayı düşünüyordum'.

"İstersen seni gezdirebilirim."

"Yapmalısın! Onu seçecek kişi sen olacaksın. Buranın bizim kutsal tapınağımız olmasını istiyorum. Bana ne kadar bağlı olduğunu görmekten memnunum. Ona neden böyle bir jest yaptığımı açıklamama bile gerek yok. Beni tanıyor ve onunla her yerde mutlu yaşayacağımı biliyor. "Satın almaya niyetim yok çünkü burada yaşamak istemiyorum," diye gerekçelendiriyorum yine de ve yolumu kesiyor.

"Biliyorum. Kişisel tatmin arzunuzu paylaşıyorum. Seni destekleyeceğim. Şato son yer olmak zorunda değil. Dünya bizi bekliyor. Birlikte istediğimiz her yere gidebiliriz. Ve her zaman istediğin malikane, benim için ev olan bu yerden bağımsız olarak sığınağımız olacaktır.

Yanaklarını tutup öpüyorum, vücudumdaki tüm tutkuyla ona teşekkür etmek istiyorum.

"Sen hayatta başıma gelebilecek en iyi insansın. Her kararımın, her düşüncemin ötesini okuyabiliyorsun. Hiçbir şey söylememe gerek yok, çünkü sen her yere ulaşıyorsun. Bunun için de seni çok seviyorum."

"Bence aşk tam olarak budur, öyle değil mi? Partnerinizin seçimlerini desteklemek. Onu desteklemek. Onu elinden tutup yönlendirmek. Ona asla karşı çıkmamak."

Onun ayaklarının dibinde diz çökmek isterdim, burada, şimdi. Neredeyse bir aydır cebimde sakladığım yüzüğü çıkarıp parmağına takmak, şimdi. Artık düşünmek yok, mükemmel anı her ne pahasına olursa olsun aramak yok.

Yapmak üzereydim, parmaklarım kot pantolonuna doğru hareket etti, onu şaşırtmak için. Ona bir darbe vurmak için, *bum*, doğrudan göğsüne.

Neredeyse oradaydım, sonra tam kararımı verdiğim anda, arkasında bir çift kör edici mavi gözlü küçük bir sarışın belirdi.

Zoe'nin omzunun üzerinden eğilip hareketsiz duran küçük prensese odaklanıyorum, sanki göksel bir vizyon görmüş gibi ağzı sonuna kadar açık, yumrukları gök mavisi tülün kabarık bir etek oluşturduğu kalçaları boyunca sıkılı.

Kadınım elimi tutuyor ve arkasını dönerek küçük kız kardeşlerinden biri olması gereken kişiye gülümsüyor.

"Günaydın, Michelle".

Ama çocuk kıpırdamadan duruyor. Gözleri kocaman, yüzü hareketsiz, küçük ağzı kocaman bir inançsızlık içinde.

"Bazen böyle bir etkim oluyor," diye kasıla kasıla öne çıkıyorum.

Zoe ona "Ne oldu hayatım?" diye sorar.

Ona doğru eğildim, çünkü zaten çok uzun süredir başını boyuma doğru eğik tutmaya zorlamıştım.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyorum, ona gülümsüyorum ve o da yavaşça başını sallıyor.

"Onun nesi var anlamıyorum, genelde çok konuşkandır. Michelle?" Yanımdaki kız kardeşi parmaklarını yüzünün önünde şıklatıyor ve küçük ses sonunda beklemediğimiz kelimeleri formüle ediyor.

"Aşık oldum," diye hülyalı bir şekilde iç geçiriyor.

"Benden mi?" diye işaret ediyorum.

"Evet.

"Ama ne aşk," yanağını çimdikliyorum. "Kız arkadaşım ister misin?"

Yutkunur ve sonra kesin bir kararlılıkla cevap verir: 'Evet, istiyorum'.

Zöe, sanki çocuğun davranışını tanımıyormuş gibi aynı anda hem şaşırır hem de eğlenir.

"Harika." Ona doğru uzandım ve sıcak yanağına yankılanan bir öpücük kondurdum.

"Nerelisin sen?" Şimdi ses tonu ve ifadesi heyecanlı bir hal almaya başladı. "Bir meleğe benziyorsun."

'Sizi temin ederim ki hiç de öyle değilim'.

"Onaylandı," diye ekliyor gösteriyi izlemek için yön değiştiren küçük balık.

"İyi ki cennetlik değilim".

"Sen daha çok cehennemlik misin?"

"Aşağı yukarı," diye göz kırpmıyor. Küçük prenses elbisesinin içinde çok güzel görünüyor.

"O zaman biz mükemmel bir çiftiz.

"Maxime ve David'in kulesinde senin posterlerin var. Onları gördüğümde ağzım sulanıyor."

Zöe ve ben kahkahayı patlattık.

"Kardeşini sakınleştir," diyorum kadınıma, onu kalçasından tutup kendime doğru çekerek. Bu jest yeni fetihçimin hemen yüzünü buruşturmasına neden oluyor.

"Balık burcu, nişanlımla olan ilişkinizin doğasını anlamak istiyorum."

"Eryk ve ben... şey...".

"Bunu ona açıklayacağım." Tekrar öne çıkıyorum ve kendimi Michelle'in mavi gözlerinin içine girebilecek bir yüksekliğe indirerek ona basitçe söylüyorum: 'Görüyorsun ya bebeğim, Zöe benim hayatımın aşkı. Kalbimin atmasını sağlayan çark. Çanları bilirsın, hani şu

Elini göğsüne koyduğunda seni uyarıyor mu?". Küçük parmaklarını tutuyorum ve avucunu tam organımın zonkladığı yere getiriyorum. Göz ucuyla kadının yüzünde garip bir ışıkla bana baktığını fark ediyorum, sanki beni küçük bir Zoryk'le çalışırken görmüş gibi.

Kendimi orada görüyorum aşkım, diyorum ona bir bakışla. *Evet, eğer merak ediyorsan, cevabım evet. Senden bizim birçok versiyonumuzu istiyorum.*

"Tanrım, kalbin gerçekten atıyor," diye belirtiyor.

"İşte, bu ses tam olarak benim Zöe ile olan ilişkim. Sadece o bana yakın olduğunda bu kadar iyi çalışabiliyorum".

"Anlıyorum." Başını kız kardeşine doğru kaldırıyor ve bizi şaşırtarak şöyle diyor: "Gelecekteki kocalarımın beklentilerim gittikçe artıyor. Ve hepsi senin suçun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

O, apaçık ortada olan bir öğretmen gibi kollarını açıyor ve açıklıyor: "Terazi, kendisi için deli olan bir adamı iyileştirdi. En sevdiğim kayınbiraderim ailesine zarar vermeye cüret eden herkesi yakıp kül ederdi; Yengeç özel bir doktor buldu; ve şimdi Balık seni şatoya götürüyor. Sen kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeksin. Bana benziyorsun ve ben de çok güzelim," diye sinsice yüzünü buruşturuyor. "Sizce de öyle değil mi?"

"Bu son noktada sana katılmak zorundayım. Çok ama çok güzelsiniz."

"Yani, bu *piramitlere* dayanarak ...".

"Parametreler" hemen düzeltilir.

"...Bir gün beklentilerimi karşılayacak birini nasıl bulabilirim? Bunu sormak adil görünüyor, değil mi? Haksız mıyım?"

Kız arkadaşına bakıyorum, onun gevezeliği ve diyalektik yeteneği karşısında şaşkınlığımı ifade ediyorum.

"Bence çok iyi söylüyorsun," diye katılıyorum.

"Yani Balık burcu, diğer adamla artık görüşmüyor musun?"

Tam o göt surat zihnimde kendini gösterdiği anda ayağa fırlıyorum, zaten öfke biriktirmeye yatkınım ve onunla küçük olan arasındaki varsayımsal ilişkiyi saçma bir şekilde kıskanıyorum.

"Hayır, Michelle. Ray ve ben uzun zamandır birlikte değiliz."

"Adının ne olduğunu bile hatırlayamadım".

"Böylesi daha iyi," diye araya giriyorum. "O adam unutulmalı."

Sözleşmesi sona erdiği için özellikle takımdan ayrıldıktan sonra uzak bir anı olacak. Taurus'un ona yenileme teklif sanmıyorum. Onu sadece sözleşmesine saygı duymak için kovmadı.

Anlaştık. Ve onu öldürmemem için beni zorladı çünkü ancak onu öldürmezsem Zöe'ye layık olacağıma dair bana söz verdirdi. Cinayet tahammül edilebilir bir intikam değildir.

"Bu adam doğrudan *işe yaramazlar* çemberine giriyor," diye devam ediyor Michelle ve beni gülmekten kırıp geçiriyor.

"Katılıyorum.

"Ama... şunu dinle," diye tekrar soruyor bana, "Balık burcu hayatının aşkıysa, ben neyim?"

"Benim küçük kız arkadaşım.

"İki Leclerc'e sahip olamazsın".

"Seçmek zorunda kalacak mıyım?"

"Evet ve bunu sadece onunla benim aramda yapmak zorunda değilsin. Chantal senin çok güzel olduğunu ve vajinasını titrettiğini söylüyor."

"Michelle!" Zöe ağzı açık bir şekilde onu azarlarken, ben de konuşmaya ilgi göstererek kıs kıs gülüyorum. "Muhtemelen o da yarışmak isteyecektir," diye devam ediyor.

"Bu kelimeyi nereden duydun?" diye soruldu.

"Kanser Crystal'ın düşüncelerini *yok* ederken ben de onu dinledim".

"Tanrım, bütün bunlar Taurus'un kulağına gitse...".

"Nolan'a bundan bahsettim tabii ki".

"Harika!" Hemen soruyorum: "Peki doktor ne dedi?"

"Onu cezalandıracağını." Sonra ellerini kaldırır: "Ama ona genellikle ne yaptığını bilmiyorum. Chantal her zaman azarlanır. O son derece itaatsiz bir kadındır."

"Bence bu kalede eğlenilecek çok şey olacak" diye yorumluyor.

"Burada kalacak mısınız?" diye haykırır küçük olan.

"Evet.

"O zaman size kulemi göstermeliyim. Mal varlığımın ne kadar olduğunu bilmek ister misiniz? Sanırım çeyizim hakkında güvence istiyorsunuz."

Bu sefer, ağzı açık, o benim.

"Kaç yaşında?" diye fısıldıyorum Zöe'ye.

"Fark eder mi?"

"Ben hayır derdim.

"Benim ebedi nişanlım olarak kalacağın bir anlaşma imzalayabiliriz."

", ben varım." Anlaşmayı mühürlemek için elimi uzatıyorum ama bana sanki az önce tuhaf bir şey yapmışım gibi bakıyor.

"Bunu doğrulatmamız gerekiyor. Bu şekilde yapılmıyor".

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Michelle kontratları toplar. Bu onun gençliğinden beri geliştirdiği bir tutku.

"Onları size gösterebilirim. Onlarla dolu bir kütüphanem var."

"Bu harika olurdu," diye karşılık veriyorum şaşkınlıkla.

"Ama bunu başka zaman yaparız. Aşağı inip kahvaltı edelim mi? Ben acıktım."

Ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ellerini iki yana açarak sarılma arzusunu ifade eder.

Boynuma sarıldığı ve profilimi dikkatle incelediği anda onunla derin bir bağ kurduğumu hissederek onu şımartıyorum.

"Zöe?", beni korkutan bu ani bilgiden endişelenerek onu arıyorum. Kız arkadaşım yanımda belirttiğinde kulağına doğru eğilip duyulmaması için fısıldıyorum.

"Kız kardeşin beni biraz korkutuyor".

"Seni duyuyorum. Ama o duyuyor.

"Üzgünüm, sevgili kız arkadaşım."

"Seni affediyorum, *aşkım*.

Kollarımda bir tur rehberi gibi hareket eden Michelle'in eşliğinde görkemli merdivenlerden iniyoruz. Bana koridorların duvarlarındaki tablolarla yer alan bazı karakterleri anlatıyor, mutlaka yüzlerinden yola çıkarak hikayeler uyduruyor. Burnunun ucundaki bir ben yüzünden, kendisine bakan herkesi elektrikle çarpmasını sağlayan bir süper güç geliştirmiş bir var. Ve gerçekten de, resminin önünden geçerken gözlerimi kamaştırıyor. Bir de asi genç kızları kale zindanlarına kapatmasıyla ün salmış bir atası var. Yakınlarda bir hücre olduğu düşüncesine gülüyorum, ancak Zöe bana zindanların onlarla dolu olduğunu söyler söylemez anında donup kalıyorum. Ve böylece, *kahvaltı salonu* dediği odanın yanına varana kadar devam ediyoruz.

Ve işte orada, girişi belirleyen kemerin hemen önünde, Taurus Leclerc'in bakışları beni yakalıyor ve olduğum yerde taş kesiliyorum.

Gerginliği azaltmak için, tecavüzüm hakkında ne düşündüğünü bilmediğimden, onu yüksek sesle, ironik ve sevecen bir tonda selamlıyorum.

"Günaydın Başkan".

"Bu saatte burada ne işin var?" diye sertçe çıkıştı.

"Onu ben davet ettim," diye savunuyor çocuk. "O benim nişanlım. Onu aileyle tanıştırmak istedim. Bunu kahvaltıda yapmanın uygun olacağını düşündüm, çünkü

hepiniz buradasınız'.

Şu anda iş adamının yüzünün fotoğrafını çekebilseydim, bunu yapar ve futbolcuların albümüne yapıştırmak için çıkartmalar basardım.

"Şansını düşün patron," diye öfkeleniyorum, sol kalçamda Zöe'nin bir çimdikini hissederek. "Bendeniz bir değil iki kız kardeşi fethettim."

"Üç, hatta Chantal bile," diye işaret etti küçük olan. "Vajina olayını hatırlıyor musun?"

"Michelle, kelimeler!"

Herkes dursun. Durun lan. Başkan'ın ifadesi ölümsüzleştirilecek bir ifade. Tanrım, kucağımda bebek olmasaydı, şimdiye kadar sinsice bir fotoğraf çekerdim.

"Ama bu kötü bir kelime değil," diye kendini haklı çıkarıyor.

"Bu vajina meselesiyle benim hiçbir alakam yok," diye elimi kaldırıyorum. "Yemin ederim."

"En azından küçük kız kardeşimi bana geri ver. Pençelerini indir." Bize doğru uzandı ve sarışın iblisi üzerimden çekti.

Birlikte kalede harikalar yaratacağımıza inanıyorum. Başkanı kızdırmak bana her zaman ilham veren bir şey olmuştur.

"Beni kaderimden koparmamalısın," diye yüksek sesle karşılık veriyor sarışın kız.

"Son zamanlarda hangi filmi izledin Michelle?" diye soruyor ve bize sırtını dönüp bizi yalnız bırakıyor. Hemen arkadaşımın elini arıyorum ve buluyorum. Gülümsemesi her türlü şaşkınlığa cevap veriyor. Dünyadan uzak bir villaya ya da başka bir yere sığınmaya ihtiyacım yok. Onun mutluluğu zaten hikâyemizin çatısı. Aşkımız, evimizin temeli.

Nerede olduğu değil, kiminle olduğu önemlidir.

Ve bana bu bilgece sözleri söyleyen de oydu.

'Hiç film izlemedim,' diye cevap verdiğini duyuyoruz, sesi yüksek, değerli tavanlarda gürlüyor. "Alexa bana, bizimki de dahil olmak üzere nüfuzlu aileler arasındaki görücü usulü evlilikler hakkında birkaç kitap okudu. Eryk, Leclerc hayranları için bir Tanrıdır, eğer güçlü değilse...".

"Kendi yaşınızdaki çocukları hedeflemelisiniz."

"Birkaç tanesine nişan aldım ama hiçbiri onun kadar yakışıklı değildi. Bana ne kadar benzediğini gördün mü?"

Michelle bize doğru dönüyor. Kollarını Avrupa'nın en güçlü erkek kardeşinin boynuna dolamış, çenesini onun omzuna yaslamış, bir gözü

bana doğru bastırıyor. Ben de aynı hareketle karşılık veriyorum. Ve onlar, birçok sesin duyulduğu kahvaltı salonunda gözden kayboluyorlar.

"Tereddütlerin mi var?" diye soruyor bana Zöe, kendi bağlamında ısılt ısılt, ailesine ve bana aşık.

Sadece

beni.

Her zaman.

"Kesinlikle hayır," diye mırıldanıyorum dudaklarına.

"Ne zaman istersen kaçabilirsin.

"Bu durumda seni kaçırmak zorunda kalırım, çünkü ben sensiz artık hiçbir yere gidemem".

Eryk ve ben günlerdir birbirimizi görmüyoruz. Son lig maçı öncesinde tüm hafta boyunca takımla birlikte antrenman kampındaydı. Onu bugün, klasmanın belirleneceği stadyumda tekrar göreceğim. Leclerc evine üç puan götürmeyi başarır, gelecek yıl Şampiyonlar Ligi'nde mücadele etmesini sağlayacak pozisyona ulaşacak. Dünyanın en büyüleyici yarışmasını kazanmak kardeşimin en büyük hayali. Bu yüzden futbola çok para harcıyor. Eskiden adalar satın alırdı, bugün ise futbolcular satın alıyor. Ben de spor menajerliği lisansım ve son dönemde edindiğim -pratikten çok teorik- becerilerim sayesinde sportif direktörle birlikte çalışmam ve gelecekteki görüşmelerin tüm aşamalarını takip etmem için teklif aldım. Yakında bir hukuk diplomasına da sahip olacağım ve hiç kimse sırf Leclerc olduğum için kulüpte önemli bir role sahip olduğumu ima edemeyecek. Ben kulübün bir parçasıyım çünkü gerekli niteliklere sahibim. Taurus beni görüşmeye bile zorladı. Tanrım... sanki bir mülakat gibiydi.

Tüm kameralar aile tribününe çevrilmiş durumda. Bu Cumartesi, belki de maçın öneminden ya da sadece Yüce Tanrı'nın onayından dolayı - daha çok Venüs olarak bilinen *coleicheottienesempretutto*'nun ısrarıyla - koltuklar çok sayıda Leclerc tarafından işgal edildi. Bu etkinlik nadir olmaktan çok benzersizdir, çünkü genellikle sadece birkaçımız geliriz. Scorpio, Alix ve oldukça iyi bir yakışıklının eşlik ettiği Iker var. Onun erotik rüyalarında Akrep'in yerini almayı başardığını görmekten memnunum. Koç ve Kristal de burada ve aralarında neredeyse on üç yaşında olmasına rağmen takımımızın *gençler* kategorisinde oynayan İkizler burcumuz David oturuyor. Tabii ki onu ben temsil ediyorum. Kulübümüzde kalmaya niyetli olduğu için şu anda benim işim neredeyse sıfır. Francesco Totti gibi olmak istediğini ve bunun için asla takım değiştirmek zorunda kalmayacağını söylüyor. Libra ve Zakhar, annesinin kucağında doksan dakika kalamayacak kadar küçük olduğu için Leya'yı getirmemişler ama Novak'ın sekiz numaralı formasını giyen Michelle yanlarında. Stéphanie, Nolan'ın yanında oturuyor. Doktor da, şu anda Rus'la hararetli bir tartışma yaşayan Chantal'dan hiç ayrılmıyor. İkisi artık kavgacı ve ayrılmazdır. Başak yürüyor

küçük Leo ile birlikte duruyor, üzerinde adı ve iki numarası olan Bulls tişörtüyle kasıla kasıla dolaşıyor.

Ve bir de ben varım, Başkan'ın yanında. Kendisi de Venüs'le el ele tutuşmuş, bebeği stadyumdaki büyük ekranlardan birini dolduruyor. İkisinin de yaydığı medya etkisi inanılmaz. Tüm hanedan orada olmasına rağmen, tüm dünyanın televizyonları her zaman onlara odaklanıyor ve etrafımızda, ev sahibi ve deplasman taraftarlarıyla dolu devasa arenada, Boğa'yı Venüs'ünü öpmeye teşvik eden olağan koro patlak veriyor.

Président, embrasse ta princesse! Président, embrasse ta princesse!
Président, embrasse ta princesse...!

Kızlar hemen ayağa kalkarak yüce çifte doğru koşmaya hazırlanırlar. Michelle, her zaman soğukkanlı olan ve toplum içinde sevgi gösterilerine pek yatkın olmayan ağabeyinin, eşine romantik bir öpücük sunmak için eğildiği anı kaçırmak istemez.

Ve artık Venüs'üne ne kadar aşık olduğunu saklamak zorunda kalmadan, sevdiği dudaklara uzanır ve tüm ekranı kaplayan bir öpücük sahneler. Sanki Boğa finalde gol atmış gibi stadyum sevinç çılgınlıklarıyla inler. İkisi de gülümsüyor, videoda tüm güzellikleriyle görünüyorlar. Kardeşim ona, kargaşadan duyamadığım bir şeyler söylüyor, iki parmağını ağzına götürüyor, iffetli bir öpücük konduruyor ve parmak uçlarını Venüs'ün karnına götürerek sevgisini bir ya da iki küçük çocuğa gönderiyor. İkisi de henüz cinsiyeti öğrenmek istemedi.

"Bu halk buluşmasını neye borçluyuz?" diye takılıyorum ona, hoparlör kadrodaki isimleri sıralamaya başladığında.

"Üç numara ile... Dusan...". Ve taraftarlar koro halinde cevap verir: "*Dimitrović*".

'Stadyumdaki güvenlik önlemleri sayesinde hanedanın şampiyonanın son maçına katılabileceğini düşündüm'.

"Bir savaş uçağı gelip bize füze atabilir," diye şaka yaptım, "ya da kötü niyetli biri kendini buraya, galerimize fırlatıp Michelle'i kaçırabilir."

Taurus etrafına bakınmaya başlar: "Nerede o? Ara onu, kendim teslim edeceğim".

Venüs kıkırdar: 'Bugün özellikle çok komiksin.

"Eminim senin de bu işle bir ilgin vardır," diye ona döndüm.

"Yirmi bir numara ile... Francisco...". Ve seslerin gürültüsü: "*Dias*".

İkisi de bana cevap vermiyor, ben de sahaya, oyuncuların ısınmak için geldikleri yere odaklanıyorum.

"Ray ne olacak?" Onun akıbetini önemseydiğim için sormuyorum, sadece erkek arkadaşımın takımla daha fazla sorun yaşamasını istemediğim için soruyorum. Kazamdan sonra antrenman sırasında yolları ilk kez kesiştiğinde onları ayırmak zorunda kalmışlar. Eryk, yoldan çıkmama neden olan fotoğrafı bana gönderenin eski erkek arkadaşım olduğunu unutmadı ve bu yüzden intikam almaya çalıştı. Neyse ki meslektaşları onu engelledi.

"Onun için birkaç teklif aldım, bana en çok para getirecek olanı değerlendireceğim. Nereye gittiği umurumda değil, sadece ortadan kaybolmasını ve Leclerc'e huzurlu bir havanın geri dönmesini istiyorum."

"Onlarla konuşmak istiyorum.

Taurus bana dönüyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve sanki az önce sapkınca bir şey söylemişim gibi bana bakıyor.

"Ona ne söyleyecekmişim?" diye ağzından kaçırır. "Ayakkabındaki birkaç çakıl taşını almak için mi? Devam et, ama sonra erkek arkadaşın onu öldürdüğünde gelip benden destek isteme. Sadece bir noktaya kadar mucizeler yaratabilirim. Tutuklanırsa hapiste çürür, haberiniz olsun. Konu sen olunca Eryk resmen çıldırıyor. Yapabilecekleri...!.

"Tamam, anladım!" diye kıkırdıyorum.

"Şimdi neden gülümsüyorsun?"

"Onunla iyi bir ilişkiniz var, onu koruma şeklinizi seviyorum."

"Onu kesinlikle korumuyorum.

"Her zaman yaptın.

"Yanılıyorsunuz.

"*Sekiz numara ile..*". Hoparlör, taraftarları adamımın girişine hazırlıyor. Tribünler senkronize bir şekilde birbirini takip eden ayak sesleriyle titriyor. "*Bulls'un bombacısı, büyük Achilles... Eeeeeryyyyk...*". Michelle deri koltuğa tırmandı ve soyadını haykırarak zıpladı. Ve sonra, kalbimi göğsümde zıplatan çılgın bir gök gürültüsüyle, kırk yedi bindeki herkes "*Novak*" diye bağırıyor.

Ve zümrüt yeşili Leclerc formasının üzerinde beyaz renkte numaramızın yer aldığı kaslı sırtı sahaya giriş yapıyor. Hemen bir topa doğru koşuyor, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, rekabetçi görünümü, takım arkadaşlarına kıyasla etkileyici fiziği. Top sürmeye, yeteneklerini sergilemeye başlar ve seyirci tezahürat yapar.

"Sana teşekkür etmek istedim, Taurus," diye tekrar hitap ediyorum ona.

"Neden?"

"Geçmişte beni dinlediniz. Sözlerime değer verdiniz ve sevdiğim çocuğun hayalini gerçekleştirmeme yardımcı oldunuz".

Kardeşim gülümsüyor ve yüzümü okşuyor.

"İyi bir anlaşma yaptım. Yarın satacak olsam ne kadar alacağımı biliyor musun?"

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin.

Eminim şaka yapıyordur. Şu anda Eryk vazgeçilemeyecek küçük bir cevher. Şampiyonanın dönüş ayağına geldi ve sadece birkaç maçta o kadar çok gol biriktirdi ki Fransa'nın en golcülerini podyumuna ulaştı. Eğer turnuvanın ilk bölümünde de oynasaydı, gol kralı unvanını kazanabilirdi.

"Senden özür dilemeliyim, Zöe."

"Ne sebeple?"

"Ray'in beni aldattığını biliyordum ve seni uyarmadım. Eğer ilgilenirsen, elimde bir dosya var."

"Artık umurumda değil. Haberler beni rahatsız etmiyor. "Bunu bildiğinizi tahmin etmiştim ve bilinen dosyalarınızla ilgili olarak elimi koyardım. Yine de bana neden bir şey söylemediğinizi anlamıyorum."

"Bu tür bir soruşturmayı en son yaptığımda Başak ile kavga etmiştim. Eski sevgilisini iyi hatırlıyorum, gerçek erkek arkadaşıyla birlikte kardeşimi aldatmak istemişti. "Ve sonra," diye devam ediyor, "Cox'un ilişkilerini öğrendiğimde, Eryk'i yeni satın almıştım."

"Ne olmuş yani?" Bana dönüyor ve o güzel bilge havasıyla, çocuklarının ruhlarını derinden tanıyan birinin babacan bakışıyla gülümsüyor.

"Seninle ilgileneceğini biliyordum. Aşk her zaman geri gelir." Venüs'ün elini tutar ve dudaklarına götürür. "Sende ikinci şanslar var. Er ya da geç hayatında yeniden ortaya çıkacağından emindim."

Bir heyecan beni sarsıyor ve bu olumlu olmaktan başka bir şey değil. Hoş. Yadigârıma bakıyorum ve taşın atamda olduğu gibi bana geri dönmediğini, Eryk'i ilk gördüğüm andan beri ona karşı hissettiklerim gibi hep orada olduğunu fark ediyorum.

"O hiç gitmedi, Taurus. O her zaman benimle oldu."

Takımlar sahaya diziliyor ve hakem düdüğü dudaklarının arasına aldığı anda sohbetimiz kesiliyor. Hayatımın son birkaç ayının nasıl geçtiğini bilenler için Novak'ı Cox'un önünde görmek garip. İkisinin de birlikte oynamak zorunda kaldıklarında ne hissettiklerini, adamımın kulübün iyiliği için ve beni hayal kırıklığına uğratmamak için ne kadar geri durduğunu düşünmeden edemiyorum.

Beni koruduğunu, onurumu savunduğunu bilmek hoşuma gidiyor, ama öfkesine kesinlikle müsamaha gösteremem, onu yok edebilecek birine öfkelerini kusmasına izin veremem. Bu yüzden, kışkırtıldığında, kaba bir şekilde sahiplenici olduğunda ve sadece adımları değersiz ağızlardan almak için dünyayı parçalamaya hazır olduğunda hissettiğim gurur duygusunu içimde tutuyorum ve sık sık kendimi, sırf onu korumak için dürtülerini uzak tutmasını isterken buluyorum.

Her zamanki gibi.

Bu bizim hayatımızın hikayesi: Ben onun koruyucu meleğiyim, o da benim kanatlarım, beni uçuran kanatlar. Ya da tam tersi.

İlk yarı 0-0 sona erdi. İkinci yarıda, biraz daha dinlenmiş takımlar sahadaki kalite seviyesini yükseltme eğilimindedir. Leclerc savunmada iyi oynadı. Masson, Silva ve Dimitrović aşılabilir bir engel, bugün özellikle iyi formda olan kalecimiz Fischer'den bahsetmiyorum bile. Şu anda, ikinci direğe doğru kendini fırlattığında hepimizin nefesi kesiliyor, elleri topu engellemek için sonuna kadar açık. Vücuduyla topu tutarak onu koruyor ve takım arkadaşlarına nefes alma şansı veriyor. Eldiveniyle topu Masson'a indirdi, o da Dias'a verdi. Dias kanattan depar atarak Moretti ile verkaç yaptı. İtalyan oyuncu hemen markaja alındı, sonra ikiye, hatta üçe katlandı. Kaptan kurtarmaya geldi ve topu aldı. Lacroix kafasını kaldırdı, oyunu çok iyi görüyordu, Ray'i boşta buldu, o da elleriyle ayaklarını işaret ederek bir depar attı. Pası aldı ve top dar bir koridora süzülerek rakibin ağlarından geçti.

Eryk, sahanın diğer tarafında, golü getirecek asisti almaya hazır bir şekilde harekete eşlik ediyor.

Ama Cox geçemiyor.

Boğa, dişlerinin arasından küfrederek ayağa kalkarken, stadyum eski sevgiliye Novak'a pas vermesi için bağılıyor. Bu inatçı, inatçı kaleye doğru koşma, topu kaybetme riski taşıyor. Pur, Eryk'e pas vermemek için,

rakip ceza sahası çizgisine yakın bir noktada önemli bir fırsatı harcayacaktı.

"Seni lanet olası piç!" Kardeşim havaya bir yumruk savuruyor, koltuğuna dönüyor ve kendini sakın kalmaya zorluyor.

Ray şimdi marke edildi ve Moretti'ye doğru arkaya yaslanmak zorunda kaldı. Moretti tam orta sahada yatay bir pas atarak oyun alanını tamamen değiştiriyor ve top Castro'nun ayağına geliyor.

Eryk üç adam tarafından işaretlendi. Onu kabul etmesi neredeyse imkânsızdır. Onu itiyorlar, hatta gömleğini çekiyorlar. Kollarını kaldırıyor ve hakeme doğru '*Görmüyor musun, üzerimdeler!*'. Ancak hakem, kendisini sıkı bir şekilde marke eden rakip defans oyuncusuyla başa baş mücadele eden Arjantinli oyuncumuza sabitlenmiş durumda. Seyirciler orta saha oyuncumuz topu Bukari'ye bıraktığında alkışlıyor, ardından kanada sokuluyor, ancak Ganalı sonunda Eryk'e bir pas atmayı başardığında sihir gerçekleşiyor.

Sanki maç sonrası *özetlerini* izliyorum gibiyim. Topa her dokunduğunda ayağa kalkıyorum, vızıldıyorum. Benimle birlikte Taurus ve tüm kardeşlerim de ayağa kalkıyor, tüm stadyum gibi.

Çevresel görüşümde kasları ağır çekimde hareket ediyor, ancak çim üzerinde şimşek hızında tıklıyorlar.

Yıllar önce yaptığı gibi, kendini bulduğu her an yaptığı gibi, savunmayı güçlendiriyor, önce bir, sonra iki ve en sonunda üç rakibini oturtuyor. Onun zarif ve güçlü dansına, kıvrak fiziğine yapışan terli formasına, sanki gerçekten bir Tanrı'yım gibi parlayan güneşin öptüğü altın saçlarına odaklanıyorum: *Aşil*. Ve stadyum onun lakabını telaffuz ediyor, ağları aşması için tezahürat yapıyor.

Bir an durur, kaleye doğru bakar ama oradan şut atamaz. En iyi şutunu sağ ayağıyla atıyor ve bu pozisyonda sol ayağıyla şut atması gerekiyor.

Peki benim büyük aşkım ne yapıyor?

Sağ bacağına sol bacağının arkasına geçirip ayağıyla çekerek cadı işlerinden birini yapıyor.

"Lanet olası bir *Rabona* yaptı," diyor Taurus şok olmuş bir şekilde, dilini oldukça iyi kullanarak. "Vay anasını!"

Ve futbolun en muhteşem teknik hareketlerinden birinden bir şaheser doğdu. Spor tarihinde sonsuza dek kalacak bir gol.

Eryk Novak tarih yazacak.

Top ağırlara gidiyor ve sahadaki tüm oyuncularını şoke ediyor. Kaleci yere otururken, aşkım tribünümüze doğru koşuyor: ellerini iki yana açmış, sevincini haykırmak için ağzını kocaman açmış, gözleri kalabalığın içinde beni arıyor ama ilk şutta buluyor.

Onun bu kadar muazzam, bu kadar yetenekli, bu kadar harika olduğunu öğrendiğim için ne kadar heyecanlandığımı görebilmesini umarak karşılık veriyorum.

Saha kenarında duruyor, elini formasının altına sokuyor, diğerini kulağına götürüyor, taraftarları benim için *tu-tum* diye bağırmaya teşvik ediyor ve göğsünü yumruklayıp tişörtün kumaşını hareket ettirdiğinde, kükreme her yerimi titretiyor, bir damla sevinç yanağımı gıcıklayacak kadar beni sarsıyor.

Topuğunu, kendisi kadar mutlu olan ve figürünün arkasında diz çökerek el kol hareketleriyle onu parlatmaya başlayan arkadaşlarına uzatıyor.

Ve bize bir sıfır.

On beş dakika sonra maç direktörü maçın bitiş düdüğünü çaldı ve Leclerc Şampiyonlar Ligi'ne girişini kutlayabildi.

Kardeşlerimi yeraltı otoparkına doğru takip etmem gerektiğine ikna olarak ayağa kalkıyorum, ancak bunun yerine hiçbirinin hareket etmediğini ve genellikle maçın bitiminden birkaç dakika önce çıkışlara doğru yürümeye başlayan taraftarların da hareket etmediğini fark ediyorum. Hoparlörlerden bilmediğim ama sesinden yeğenim Scorpio'nun tarzı olduğunu hemen anladığım bir şarkı geliyor. Dönüp arkadaki koltukların arasında onu arıyorum, muzip bir sırıtişla gözlerini kısarak bana bakarken onu hemen yakalıyorum.

Anlamıyorum ve tribünlerin geri kalanının değil ama sahanın boşalmasını izliyorum. Havada çınlayan ses ailenin DJ'inin sesi ve ritmik ve güçlü parça, yeni sözler söyleyerek daha melodik bir armoniye doğru karışıyor. Bu onun son single'ı olmalı, ama benim kulaklarıma göre içerik çok tanıdık gelmeye başlar.

İçten içe yandığımı hissettim.

Kıskançlıktan çıldırmıştım, benim

olmanı istiyordum Sana sordum:

çıkarmısın? Ve sen güldün,

sebepsiz yere

Kardeşini dövdüm çünkü beni senden kopardı. Benim

sadece bir saplantı olduğumu düşündün.

Oysa sen zaten benim aşkımdın.

*Bana asla benim olmadığımı söyledin ve ben de battım Ama
ben böyleyim: Beni yok edersen dünyayı yerim*

Scorpio bana adanmış dizeleri söylerken, Eryk'in hala Leclerc kıyafetiyle çimde yürüdüğünü görüyorum. Orta saha çizgisi boyunca yürüyerek penaltı noktasına doğru ilerliyor ve o ilerledikçe, sanki ustaca tasarlanmış bir senaryo gibi, ön tribünlerde, taraftarların başlarının üzerinde, üzerinde şu sözlerin yazılı olduğu devasa bir pankart açılıyor: **SPOSIAMI!**

Ve bakışlarımı alanın ortasına ulaşmış olan o deliye çevirdiğimde, elinde bir şey tuttuğunu ve diz çöktüğünü görüyorum, bu sırada şimdiye kadar duyduğum en güzel nakarat havada patlıyor.

*Seni kaybettim ama seni kafamda
buluyorum Seni kaybettim ama
seni buluyorum
Seni her kaybettiğimde yeniden
buluyorum Ve seni seviyorum, seni
kaybediyorum, kendimi kaybediyorum
Seni kaybederim ve tekrar bulurum çünkü seni
o zamanki gibi severim Onunla kapanırsın,
benim için açılırsın
Ben işaretleri görüyorum ama sen parlıyorsun.
Onunla dışarı çıkıyorsun, benim için
ışık saçıyorsun İşaretleri görüyorum
ama sen parlıyorsun*

Taurus bana gülümsüyor: 'Sanırım senin *evet* demeni bekliyor'.

Ağabeyim parmaklarını Dimitri'ye doğru şıklatırken, kararsız ve şaşkın bir şekilde hareket etmeye başlıyorum. Koruması bana doğru koşuyor, şenlik tribününün koltukları arasında bana eşlik ediyor, ben de adımlarımı hızlandırıp kalbim göğsümden fırlamak üzereyken sahaya çıkan merdivenlere doğru koşuyorum.

*Sen beni büyük yapan öfkemsin Seni gördüğümde
kalbim yerinden fırlayacak
Aşkımızın ilahisi olan o tu-tumu başlat Bir an
daha yaklaş, dedim sana
Biraz daha
Oh, evet, biraz daha
ve sana bir öpücük*

çalacağım

Eğer kafalarımızda birlikeysek, başka kimseye ait değiliz

*Hayallerimin üstesinden gelebilecek tek kişi sensin.
Senin için doksan dakika değil, ömür olurdu Çünkü
ihtiyacım olan sadece sensin
Sen benim ellerimde mükemmelsin
Yanında olduğumda iç çekişini
seviyorum Birbirimizi tamamladığımızı
göremiyor musun?*

Scorpio'yu söyle, ama bu Eryk'in sözleri. Bu bizim marşımız. Bu bizim müziğimiz. Bu bizim şarkımız.

Ve artık duygularımı kontrol edemiyorum, tek düşündüğüm kalbini elime vermek üzere olan adama uzanmak.

Yavaş yavaş etrafta neler olup bittiğinin farkına varıyorum ve her şeyin organize edilmiş olduğunu anlıyorum. Kendimi Leclerc yedek kulübesinin yanında, futbolcuların bana tezahürat yaptığı yerde buluyorum.

Çimlere ayak bastığım anda koşum çılgın ve umutsuz bir hal alıyor. Eryk ona yetişmemi beklemiyor, yapabileceği en romantik pozisyondan kalkıp bana doğru geliyor ve büyüleyici bir kedi gibi metreleri yiyor.

Ve dokunduğumuz anda, kendimi onun göğsüne attığım anda, ona *evet* diye bağırarak için zamanım yok, beni kaldırıp kollarında döndürürken binlerce yeşil kalp şeklinde balon havada uçuyor.

"Ee?" diye soruyor gözlerinde sevinçle.

"Sonra ne olacak?"

"Ne diyorsun?"

"Pankartta bir soru okumuş gibi görünmüyorum".

Ağzı benimkine yapışıyor ve ben tam orada, dudaklarım birleşmemiz tarafından gizlenmişken, sadece onun duymasını istediğim şeyi koruyarak kelimelerimi mırıldanıyorum.

"İlk öpücüğümü çaldığın gün sana evet dedim. İşte o an kalbim seni sonsuza dek sevmeye karar verdi".

"Ve benim için o an, benimkinin bana ihanet etmeyi bıraktığı andı. Çünkü sen hayatıma girdiğinde beni besledin ve bana milyonlarca şans verdin. Erkeği için sadece en iyisini isteyen büyük bir kadının sabrına sahiptin. Ve ben, bugün, kollarımda en iyisine sahibim.

Ve sözlerini dudaklarımda söylemeye başladığı an, duygular gözbebeklerimden hızla iniyor.

*Seni kaybettim ama seni kafamda
buluyorum Seni kaybettim ama
seni buluyorum
Seni her kaybettiğimde yeniden
buluyorum Ve seni seviyorum, seni
kaybediyorum, kendimi kaybediyorum
Seni kaybederim ve tekrar bulurum çünkü seni
o zamanki gibi severim Onunla kapanırsın,
benim için açılırsın
Ben işaretleri görüyorum ama sen parlıyorsun.
Onunla dışarı çıkıyorsun, benim için
ışık saçıyorsun İşaretleri görüyorum
ama sen parlıyorsun*

Havai fişekler gökyüzünde patlıyor ve ikimiz de başımızı kaldırıp yapay ışıltıların havada nasıl dağıldığını hayranlıkla izliyoruz.

"Kahretsin, vurulduğumu görmedim, yemin ederim."

"Muhtemelen Chantal'ın fikridir."

"Scorpio'ya da teşekkür etmeliyiz, ona bir şeyler yazdım ve o da rekor bir sürede harika bir parça ortaya çıkardı."

"Acaba buna ne deniyor?"

"Zoryk," diye dudaklarımda beliriyor. "Bizim adımızı taşıyor. Her neyse... Belli bir cazibem olduğunu ve sana dokunduğumda diğer her şeyin yok olacağı kadar karşı konulmaz olduğumu biliyorum, ama sana şunu vermeliyim..."

Aramızda, elinde tuttuğu açık mor kadife örtü belirdi.

"Michelle bana burçlarla ilişkili taşlar ve ailenizin yaptığı diğer tüm garip şeyler hakkında bir şeyler anlattı." Küçük kız kardeşimin verdiği ışıltılı *leclercology* derslerini hayal ederek gülümsedim. "Ve bana Balık burcunun sembollerinden birinin Ametist olduğunu söyledi. İşte..." yüzüğü parmağıma taktı. "Bu dünyanın en değerli ametistidir, çünkü sayısız minik elmasla süslenmiştir. Kraliçem bunu almak zorundaydı, böylece hayatının her günü bana takabilecekti."

"O çok güzel. Ancak şimdi, günlerdir ayrı olduğumuz için, yüzük parmağında yeni bir dövme olduğunu fark ediyorum. "Peki ya bu? Bir bakayım," diyerek okşuyorum.

"Tüm dünyanın önünde evlenme teklif edeceğimi bilemezdin, bu yüzden hazırlıksız yakalanmaman için parmağıma bir yüzük takmanın da uygun olacağını düşündüm. Bu yüzden

Dövmeli. Ayrıca, her çaldığımda, olası bir evlilik yüzüğü de dahil olmak üzere her şeyi çıkarmam gerekiyor, bu yüzden seni her zaman yanımda götürme fikrini sevdim. Parmağımda hiçbir şey olmasa bile sen orada olacaksın.

"Seni çok seviyorum, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye kabarıyor ve bana dövmesini gösteriyor.

Çizgileri falanksın etrafında daha ince bir halka oluşturarak devam eden işaretli zetayı net bir şekilde gördüğümde yüzümde bir damla gözyaşı belirliyor.

Ailemin geri kalanı sahada bize katılırken, ağladığımı boynunun kıvrımında saklamak için ona sıkıca sarılıyorum.

Bu yüzden hepsi buradaydı. Neler olacağını biliyorlardı ve gösteriyi kaçırmak istemiyorlardı

Seni öpüyor

ölüyorum

Sana

dokunuyor

ölüyorum

Seni

yaşıyor

Ve ben hala ölüyorum

Dudakların benim

Kalbimin izlerini bıraktığını görmüyor musun?

Onları yerine koy ve biraz daha yaklaş

Oh, evet, biraz daha

Sen benim ağımsın,

bebeğim Biz Zoryk'iz

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," diyor bana. Nestor'un eşlik ettiği orta boylu bir bayana doğru dönüyorum ve kim olduğunu hemen anlıyorum.

"Fishy, bu benim annem. Anne, bu benim müstakbel karım."

Her şey o kadar mükemmel ki her an bitecek diye korkuyorum. Yine de yıllarca aşkımı bekledikten sonra, hayatın bana nihayet onun dönüşünün tadını çıkarma şansı verdiğini hissediyorum. Ve biliyorum ki bir daha asla onunla aramızdaki kadar derin bir bağı koparabilecek bir mesafe olmayacak. Çünkü aşk her zaman geri döner ve döndüğünde de kalmaya mahkûmdur.

Seni kaybettim ama kafamın içinde buluyorum

*Seni kaybettim ama buldum
Seni her kaybettiğimde yeniden
buluyorum Ve seni seviyorum, seni
kaybediyorum, kendimi kaybediyorum
Seni kaybederim ve tekrar bulurum çünkü seni
o zamanki gibi severim Onunla kapanırsın,
benim için açılırsın
Ben işaretleri görüyorum ama sen parlıyorsun.
Onunla dışarı çıkıyorsun, benim için
ışık saçıyorsun İşaretleri görüyorum
ama sen parlıyorsun
Çünkü biz Zoryk'iz. Biz
Zoryk'iz, bebeğim.*

Sıcak günleri seviyorum. Zihnimde bahar ve yaz her zaman Zöe'nin mevsimleri olmuştur.

O günlerde onu gördüm, öptüm ve kalbime kalıcı olarak sapladım.

Çocuklarla birlikte kale bahçesinin çimenlerine bir futbol sahası inşa etmeye çalışırken gözünü oyuyorum. Böyle harika bir yerde saha olmaması kabul edilemez. Patronla konuşacağım ve ona bir tane yapmasını teklif edeceğim. Kendim için değil, daha çok gerçekten yetenekli olan David için ve bunu artık kayınbiraderim olduğu için söylemiyorum. Ona meraklı gözlerden , spor merkezinin dışında bir şeyler öğretmek istiyorum. Onu şimdiden bir tür çırağım, varisim olarak görmeye başladım. Ama konudan sapıyorum.

Küçükler benimle vakit geçirmek konusunda oldukça hevesliler. Şatoda yaşadığım için eminim aile bebek bakıcılığından epey tasarruf etmiştir. Bugün yaratıcı bir şeyler yapmak için kendimize bir sürü beyaz saten kurdele aldık ve onları çimlerin üzerine dizerek saha çizgileri oluşturuyoruz. Ortaya çıkan şey, ceza alanlarının biraz asimetrik olduğu bir tür çarpık dikdörtgen. Ama oynuyoruz ve amacımız sadece eğlenmek.

Güneş tepede ve tarihi çardağın altında kocaman göbeğiyle Venüs, Chantal ve Libra meyveli kokteylleriyle susuzluklarını giderirken, erkekler ve çocuklar doğaçlama bir oyun oynamaya hazırlanıyor. Özel Leclerc takım elbiseleri bu sabah geldi ve onları üzerlerinde görmek biraz güldürdü. Alix ve Zöe'ye evdeki büyük çocuklardan daha iyi uyuyorlar.

Bir an için çimlerin üzerinde oturup, kardeşleriyle birlikte doğaçlama sahada sallayan müstakbel karımın yuvarlak poposunu gözlerimle yiyorum. Üzerinde adının yazılı olduğu bir tişört giymeyen tek kişi o. Koyu dalgaların altında ZORYK yazısını ve yirmi üç rakamını görebiliyoruz; bu rakam ona evlenme teklif ettiğim güne ve Scorpio'nun single'ının çıkış tarihine denk geliyor.

Terlemek istemediğini söyleyerek sahaya çıkmak istemeyen Chantal'a takılırken gülümsemesi beni mest ediyor.

"Hakem olmayı tercih ederim," diye cıvıldıyor kızıl saçlı. "Ayrıca, buradan manzara hiç de fena değil." Hemen Nolan'dan bir lob topu alır, ki o da bu topu kaçırmamıştır.

Mallarımızın üzerinde oylanma şekli. "Cezamı dört gözle bekliyorum doktor," diye devam ediyor ve arkadaşı muzipçe gülümseyerek başını sallıyor.

Her zaman buna kanıyor. Şimdiye kadar böyle şeyleri sadece kalenin mermer duvarlarına öfkeyle çarpmak için söylediği açıktır.

Zöe'nin koşarken dalgalanan saçlarının büyüüne kapılmış bir embesil gibi oturuyorum. O etrafımda her hareket ettiğinde dünyamın dönmeyi bırakması inanılmaz ve benim hissettiğim durgunluğu onun nasıl hissettiğini fark etmek de aynı derecede büyüleyici. Bakışlarıyla beni nasıl aradığını görüyorum, sanki o da dünyanın artık hareket etmediğini hissediyor. Kendisinin benim eksenim, durağan noktam, beni çağıran mıknaş olduğunu biliyor. Gülümsemeyi ima ediyorum, ona bana katılmasını söylemek istiyorum, ama aniden büyülenmişlikten uyanıyorum, yan çizgiden uzaklaşmaya başlarken yavru köpeğin kuyruğunun bir fiskeyle tokatlanıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, Ariel, sakın ol," diyerek bölgemi korumaya çalışıyorum.

"Hayır, Ariel!" Ben bandı çekmeye başlıyorum, o da bandı karşı tarafa doğru sürüklüyor. Zaten baskın olduğunu bilen bir dişi kurda hükmetmeyi düşünmek çılgınca bir fikir.

"Bırak şimdi!" diye ısrar ediyorum ve o pes ettiğinde kıcımın üzerine düşüyorum.

Michelle gülerken kendini öldürüyor. "Oynamamıza izin vermiyor. Hepimizi parçalayacak."

Arkasında yirmi beş numara beliriyor: Kova. "Topu alır almaz neler olacağını görene kadar bekleyin."

"Keskin dişleriyle onu delip geçecek," diye devralır Maxime. Oğlak burcunun numarası on beştir. Her biri kendi doğum tarihini seçti.

Tutuklandığımda şöyle karşılık verdim: 'Ve bir tane daha alacağız.

Oynarken İkizler adını ve on sekiz numarayı giyen David, bir fok balığı gibi top sürerek olağanüstü bir beceri sergiliyor. 'Ve bu da yok edilecek,' diye yorum yapıyor. Kalenin dişi kurdunun insan dilinden anladığına inanmaya başlıyorum çünkü küçük futbolcu ondan bahseder bahsetmez ona saldırmaya başlıyor - futbol terimleriyle - iki ayağı üzerinde yükseliyor ve ön ayaklarını göğsüne dikeyiyor. Çenesinden sarkan pembe dili ve iki renkli gözleriyle David'in alnına vuran topa odaklanan Ariel, topu ondan çalmaya çalışıyor.

"Sanırım bizimle oynamak istiyor," diye not ettim. "Kim onu takımda istiyor?" Çocukların hepsi ellerini kaldırıyor, tüylü bir arkadaşına sahip olabileceklerine ikna oluyorlar

onların tarafında yıkıcı.

Haklılar. Aslında, Ariel topa sahip olmayı ve sahaya koşmayı başarır. Zakhar ve Aries onu marke etmeye başlar ama Ariel hızlıdır ve pençeleriyle topu süzmeyi başarır... doğru... Siktir.

Kulüp kıyafeti içindeki Taurus Leclerc çılgın bir izlenim bırakıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim, saçları darmadağın, zümrüt yüzüğün güneşin altında parladığı elini geriye doğru çekmiş. Cömertçe para ödediği Boğalardan biri gibi giyinmiş, dar gömleği omuzlarını örtüyor ve şortu kaslı kalçalarını ortaya çıkarıyor. Hanedanın Husky'sine karşı kendini korumayı başarıyor, topu göğsüyle engelleyen Nolan'a pas veriyor.

Ellerimi çocuklara doğru çırpıyorum ve sadece başlamak için onları sorguluyorum.

"Ee, hazır mısınız?" Korodan gelen *evet sesi* kulak zarımı patlatıyor. "Hadi takımlar oluşturalım. Kim benim takımımda olmak ister?" Tabii ki herkes , *ben, ben* bağılıyor.

"Ben seninleyim." David yanıma yerleşiyor. "Akort edip edemeyeceğimizi görmek istiyorum, bir gün birlikte çalabiliriz."

"Novak'ın kız arkadaşı olarak, onun takımında yer almaya hakkım olduğuna eminim". Her neyse, kim olduğunu biliyorsun.

Stéphanie ona işaret ediyor: 'Eryk'in kız arkadaşı Zöe, sen değilsin.

Leskov hemen iki arasına girdi, artık bebek Leclerc kavgalarında bir uzmandı.

"Ben diğer fraksiyona gidiyorum," diye açıkladı.

Michelle, "Hayır, sen benimle takıma geliyorsun," diye yakını. Maxime homurdanır, "O zaman takımları sen yap!"

"Ne harika bir fikir." Ufaklığın gözleri heyecanla parlıyor. Bu bir felaket olacak.

Kendilerinin karar vermesine izin verdim, çünkü artık Zöe'nin kulağına yapıştırılmış cep telefonu ile herkesten uzaklaştığını görerek dikkatim dağılmıştı.

Daracık şortunun içinde kıpırdayan kışını, yeşil kumaşın üzerindeki ZORYK ismini oluşturan beyaz harfleri örten saçlarını takip ediyorum.

Beni duymadığından emin olup arkasında durmaya devam ediyorum, Hafif adımlarla çimenlere basıyorum.

Ona yaklaştım ve konuşmasını gözetledim.

Biliyorum, biliyorum, bitmedi, ama her zaman o aptal Cox'un onunla iletişime geçip, sırf bana *evet* dediği için kendini bok gibi hissetmesine neden olmasından korkuyorum.

O zamana kadar ilişkimiz hakkında çok az şey bilen medyayı şaşırtarak, az önce oynadığı sahaya geri döndü.

Neyse ki Taurus onu Türkiye'ye, Beşiktaş'a gönderdi ve siktir etti. Gelecek yıl bizimle olmayacak.

Her halükarda, yavaş yürümenin, tedbirli davranmanın veya saklanmanın bir anlamı yok, çünkü *Kraliçem* beni her zaman duyuyor ve sanki havadaki varlığımı koklamış gibi dönüp beni gagalıyor.

"Pekala, Nestor. Tamam, evet, evet. Ona söyleyeceğim." Kardeşimin onunla neden iletişime geçtiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Telefonu kapatıp gözlerini bana kaldırdığında, sadece hayatını ele geçiren maviliği, neşeyi ve huzuru değil, gururu da açıkça görebiliyorum. Bana karşı hissettiği derin, muazzam ve bulaşıcı gururu.

Ve sonra, kollarını boynuma doladığı ve dudaklarını dudaklarıma dayadığı anda, ona sadece bakmıyorum, onu hissediyorum ve sadece bana yakın olmakla iletebildiği o sevgiyle birlikte üzerimde titreşiyor.

"Ne istiyormuş?"

"Kendinizle ilgili önemli bir telefon aldınız".

"Diğer kulüplerden gelen tekliflerle ilgilenmiyorum. Leclerc'de oynuyorum. Takım değiştirmeyeceğim. Senin için Şampiyonlar Ligi'ni kazanmadan olmaz. Kıçını sıkıyorum ve karnıma bastırıyorum. Etrafımız ailemle çevrili olsa da, onu her okşadığımda beynimin vücuduma gönderdiği dürtüler kontrol edilemez. Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, onları uzak tutmak bile istemiyorum.

"Bu sözleşmeye dayalı bir teklif değildir.

"Oh, hayır mı? Ne olmuş ona?" Ellerim gömleğinin altına girip sütyenine uzanıyor.

"La *Rabona* , bana evlenme teklif ettiğin gün attığın gol..."

"Evet?"

"Yılın en güzel gollerinden biri olarak aday gösterildi," diye heyecanla anlatıyor.

"Şanslı bir gündü, başka türlü olamazdı" diyerek atletik hareketimi küçümsüyorum ve sanki hayatımdaki her şey onun varlığı sayesinde oluyormuş gibi tüm övgüyü ona veriyorum.

"Ne dediğimi anladın mı? FIFA Puskás Ödülü'nü kazanabilirsin".

"Önemsiz olmak istemem Zöe, ama o gün zaten hepsini kazandım."

Dilimi ağzına sokuyorum, açgözlü, yırtıcı.

"Ama..." diye sözümü kesti ve gizemli ve şehvetli bir ifadeyle ekledi, "Nestor'un beni aramasının tek nedeni bu değil."

"Başka bir şey var mı?"

'Kardeşiniz milli takım koçu tarafından arandı'.

"Polonyalı olan mı?" Babamın kökeni nedeniyle çifte vatandaşlığa sahip olduğum için bunu neredeyse doğal karşılıyorum. Fransız olmasını kesinlikle beklemiyorum.

Ama o bunu reddediyor.

Yani... Aman Tanrım!

"Gerçekten mi?" Ellerimde bir *rüya* tutuyorum, o bana başka bir *rüyayı* anlatırken . "Uyanık mıyım? Çimdikle beni aşkım, uykuda olmadığımı söyle."

Zöe hâlâ başıyla inkâr ediyor, burnunun ucunu benimkine sürüyor.

"Hayır canım, hepsi doğru. Avrupa ve Dünya Kupası'nda oynayacaksın. Başardın."

"Başardık," diyorum ona, gülerek ve sevinçle bağırarak. "Birlikte başardık!" Onu kollarıma aldım ve etrafımda döndürdüm.

Dünyamızı harekete geçiren biziz. Her şey onunla durur, her zaman. Her şey marjinalleşirken, benim merkez üssüm gerçek, bildiğim tek gerçek olarak kalır.

Onun için kazanmayı umduğum stadyumlarda sayısız çim tutamını okşadım.

Kalbimin sonsuz atışlarını dinledim, seslerini onun adının sesine dönüştürdüm.

Günlerce, aylarca, yıllarca düşüncelerimde onu aradım.

Bedenimle ondan uzak kaldım, kalbimle asla.

Ve şimdi buradayım, elimde ve ruhumda aşkla, tatmin olmuş bir şekilde. Şimdi buradayım.

Bazen yanlış yerde olduğumuzu hissederiz. Her şeye sahibizdir ama içimizde yanan bir şeyler olduğunu biliriz. Bazı dişliler sıkışır ve hiçbir şeyi düzeltemeyiz, çünkü hiçbir şey kalbin ellerini ayarlayamaz.

Kendinizi yersiz hissettiğinizde, içinizde bir boşluk olduğunu bildiğinizde, sevdiğiniz kişiye bakın ve kim olduğunuzu bileceksiniz. Onu okşayın ve her uçurum onarılacaktır.

Çünkü aşk yaktığı kadar iyileştirir de. Aşk onarır, kırdığı kadar.

Sevgi, tam da kendimizin en gerçek parçasının var olduğu yerde bulunur.

"Taurus!Venüs'ün bağırışı bizi alarma geçiriyor. Zöe ve ben çardağa doğru dönüyoruz. Yengemiz kamburunu çıkarmış. Sarı saçları aşağı sarkıyor ve karnını tutuyor. "İşte bu!" diye hırlıyor dişlerinin arasından. Kahretsin, suyu geldi.

Başkan ona doğru koşuyor ve bağılıyor: 'Helikopteri hazırlayın. Hemen!'"

Oops, bebek Leclerc yolda.

Teşekkür

Futbolu her zaman sevmişimdir. Filmden çok maç seyredilen bir ailede büyüdüm. Teyzem ve amcam, annem hamileyken yetenekli bir çocuk doğurması umuduyla ona futbol oynatmışlar. Elbette böyle bir şey olmadı ama spora olan tutkum gerçekten ortaya çıktı. Her Cumartesi ve Pazar - ama artık neredeyse her gün, çünkü maçlar neredeyse tüm hafta oynanıyor - futbol kartlarımızla televizyonun karşısına oturuyoruz. Sanki Leclerc tribünündeymişiz gibi tartışıyor, ideal kadrolarımızı oluşturuyor ve doksan dakikayı her zamankinden daha birlik içinde yaşıyoruz. Çünkü spor birleştirir. Gerçekten de öyle.

Futbola olan sevgim beni Zöe ile aynı deneyimi yaşamaya itti. Uzun zamandır bunu bir romanda anlatmak istiyordum ve hayatımın hiçbir zaman gerçekleşmeyen bir parantezini kağıda dökmek için Balık'tan daha iyi bir karakter olamazdı.

En baştan başlayalım.

Arkadaşlarıyla futbol konuşan, onlarla PlayStation oynayan, bu konuda son derece rahat olan bir kız düşünün. Takımı her deplasmana kasabasındaki tüm otellerin önünde gözetleme yapıyor. Aynı kız futbolcu menajerliği sınavına girmek için ayrılmaya karar veriyor.

İşte, bu benim.

Mezun olduktan sonra can sıkıntısı beni yiyip bitiriyordu. Yemin ederim artık ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Ben her zaman hiperaktif bir insan oldum. Asla hareketsiz oturamam. Oturduğumda ne yaptığımı biliyorsunuz. Yaratırım. Aslında uyurken bile durmam. Kafamın içinde bile yaratırım. Bu bir hastalık. Dediğim gibi.

Ancak o zamanlar, beni çağıran o küçük sesin, yazma sesinin nereden geldiğini hala anlamamıştım. Böylece, başka hiçbir işim olmadığı için, futbolcu menajerliği sınavına girmek üzere çalışmaya başladım.

Çılgınlık.

Babam beni engellemedi, nişanım ya da kardeşim de engellemedi ama onlar da bu zorluğun farkındaydı. Hepsi farkındaydı.

Bulutların üzerinde uçmaktan asla vazgeçmeyen ve vazgeçmeyecek olan ben hariç. Ben buna inandım. Bu benim hayalimdi. Zöe gibi olmak istiyordum.

Ben de İtalya'da genellikle sınavların yapıldığı Roma'ya gittim. Beş yüz erkeğin arasında dört ya da beş kızdık.

Ancak bu bana kendimi farklı hissettirmedi, aksine büyük bir adrenalin patlaması yaşattı. Çünkü sizi sudan çıkmış küçük bir balık gibi hissettirmeye çalıştıklarında, işte o an bir yunus gibi zıplamanız ve gösteriyi çalmanız gerekir.

Tahmin edilenin aksine kendimi önemli ve eşsiz hissediyordum.

Bir kadın olarak ne yazık ki özellikle izleniyordum. Belki de organizatörler benim birilerine yardım etmek, cevaplar önermek için orada olduğumu düşündüler, bilirsiniz... Neden bilmiyorum ama beni ilk masaya yerleştirdiler ve gözlerini üzerimden ayırmadılar.

O anda çok mutluydum.

Gerçekten başarmıştım.

Buna inandım.

Ama gitmedi.

Ve gitmedi çünkü belki de kader benim yeteneğimin başka bir şey olduğunu biliyordu.

Yeterince çalışmamıştım. Benim yolum bu değildi. Oturma odasında kardeşim ve babamla futbol hakkında konuşmaya devam edecek, maçları tribünden değil televizyondan izleyecektim.

Bana köfte yok.

Sonunda, o sınavdan birkaç ay sonra, bana sürekli seslenen o garip sesin dilini anlamaya başladım.

Ve böylece ilk kitabımı yazmaya başladım.

Bazen bazı şeyler yazılı bir kader olduğu için gerçekleşir ve benim için futbolcu menajeri olmam planlanmamıştı.

İyi olmuş, diye düşünüyor olabilirsiniz. En azından şimdi anne bize Leclerc'leri verdi.

Ve Krum.

Tanrı aşkına, bunu unutmayalım!

Sonuç olarak, size sadece bu anekdotu anlatmak istedim ama şimdi teşekkürlere, ciddi olanlara başlayalım.

Leclerc takımını bana verdiği için Taurus'a teŖekkür ederim. Her zaman bir tanesine sahip olmak istemiŖimdir. En çılgın hayallerimin bir parçasıydı. Bu yüzden, *dileğimi gerçekteŖtirdiđin için teŖekkürler Taurus*.

Okur Çeteme teŖekkür ediyorum. Bunun bir parçası olan hepiniz benim en büyük destekçilerimsiniz.

Pembe Düşünme grubundaki yazar arkadaşlarıma özel bir teŖekkür borçluyum. Tavsiyelerinize ve deneyimlerinize güvenebileceğimi bilmek, yazma dünyasında kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Romanlarımı önceden okuyan sevgili arkadaşlarım Ambra, Federica ve Silvia'ya teŖekkürler. Bu sefer onlara gerçekten işkence ettim. Gördüğünüz gibi Balık benim en uzun kitabım. Kızların satır satır, kelime kelime okumalarının, kusurları yakalamaya çalışmalarının ne kadar uzun sürdüğünü hayal etmenize izin . Onların çalışmaları harika, ama daha da önemlisi aramızda yaratılan güzel ilişki. Siz kadınları seviyorum.

Her zaman ulaşılabilir, her zaman aktif, her zaman mevcut olan blog yazarlarına teŖekkür ediyorum.

Yıllar boyunca yazdığınız tüm harika yorumlar için teŖekkür ederiz.

Beni Instagram'da takip eden ve Leclerc kelimesini yayarak her zaman gürültü çıkaran kızlara teŖekkürler.

Ve Krum'un.

Lütfen söyleyelim, yoksa kim duyacak!

Aileme, nişanlıma ve Ariel'e teŖekkürler.

**Sizi Château Leclerc'de yeni
bir burçla bekliyorum.**

Gelecek sürümlerden haberdar olmak için sizi Facebook grubuna katılmaya
davet ediyorum

READERS GANG - Marilena Barbagallo Grubu

KARA HANEDANLIK SERİSİ

Bir sonraki İşaret kim olacak?

Yazarın diğ er eserleri

BAĞIMSIZ ROMANLAR:

Hiç bu kadar yakın
olmamıştı Çete.
Kır kalbimi

SEKTÖR SIFIR SERİSİ:

Yanımda bir yabancı #1 Hala
yanımda #2

KRUM & AMBER SERİSİ:

Erkek her şeyi
istiyor #1 Kadın
her şeyi istiyor #2
Tapınakta Noel #3 (kısa öykü)
He wants it all (Hepsini istiyor'un İngilizce baskısı)

BENİM SERİM:

Patronum #1
Benim Tutkum #2
Aşkım #3
Hayatım #4
Sırrım #5 (Salvo ve Nemesis'in spin off'u)

LANETLENMİŞ ÜÇLEME:

Lanetliler - Obsidyenlerin Çağrısı BÖLÜM I
Lanetliler - Son Bölüm II
LANETLİLER - Işığa Dönüş BÖLÜM III

©Telif Hakkı 2021 Marilena Barbagallo
PISCES - Kara Hanedan Serisi #7

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.